

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

Et Tidsskrift til kristelig Oplysnings og Ophbyggelses Fremme.

Udgivet af

Ansgarius-Foreningen.

Redigeret af

NIELS HANSEN,

cand. mag.

◆ 60. Aargang ◆

KØBENHAVN.
Mohns Bogtrykkeri.
1912.

Illustrationer.

	Side.
De hellige tre Konger.....	3
P. Lohmann	6
Johan Franz Ronge	21
St. Josefs Kirkes Brand i Grand Rapids.....	37
Den ny St. Josefs Kirke i Grand Rapids	53
Leo-Konviktet i Paderborn.....	67
Domkirken i Paderborn.....	87
Pater Blanche.....	108
Pastor Osterhammel	147
Jesu Hjertes Kirke i Randers	150
Grev Holstein.....	175
Orgelet i St. Ansgars Kirke	230
Hospitalet i Vejle	264
Pater Baumgartner.....	285
St. Josefs Kirkes Indre.....	308
Musik til »Frelserens Budskab«.....	383
Prinsesse Margrethe	399
Immaculata-Kirken.	401
Pastor Neuvel.....	479
De to katholske Ejendomme paa Nørrebrogade.....	481
Moder Geneviève	532
Noviciatet paa Strandvejen.....	533
Det indre af St. Josefs Kirke i Grand Rapids.....	547
Johannes Jørgensen.....	575
Paraplyfabrikant Johs. Hoffmann.....	675
Fru Therese Hoffmann.....	675
Konstantins Kors	707
Klosteret paa Jagtvejen	728
Biskoppen nedlægger Grundsten	729
Mater Siena.....	739
Aarhus Kirke	818
Orgelet i Aarhus Kirke	820
Det engelske Motor-Kapels Ydre	838
Det engelske Motor-Kapels Indre.....	847
Pastor Brockdorff.....	851
Vor Frue Kirke i Silkeborg.....	856
Julenat	867

Indholds-Fortegnelse.

I. Smaa Indledninger.

102.	Tre Kongers Dag — Missionernes Dag (<i>F. F. M.</i>).....	1
103.	Om Julestemningen (<i>Fr. Mm.</i>).....	17
104.	Den h. Familie — dit Forbillede (<i>Jos. Resch</i>).....	33
105.	Apostle — Ansgar (<i>-r</i>).....	49
106.	Arbejdet i Vingaarden (<i>Fidelis</i>).....	65
107.	Sædekorn — Sædetid — Sædemand (<i>Christophorus</i>) ...	85
108.	Maria staar ikke alene (<i>Catholicus</i>).....	157
109.	Er Gud kun Kærlighed (<i>G. Schmiderer</i>).....	173
110.	Frelsen fra Synden (<i>Dr. Kiefer</i>).....	189
111.	Det var bedre for dette Menneske, om han aldrig havde været født (<i>H. K.</i>).....	205
112.	Paaske (<i>P. S.</i>).....	225
113.	Hvide Søndag (<i>M. Osterhammel</i>).....	241
114.	Den gode Hyrde (<i>n.</i>).....	257
115.	Den h. Josef — Jesu Plejefader (<i>J. Wijnen</i>).....	273
116.	De saliges opstandne Legemer (<i>Jos. Resch</i>).....	297
117.	Christi Himmelfart (<i>St. Augustinus</i>).....	313
118.	Pintse (<i>-nova</i>).....	346
119.	Den treenige Gud (<i>P.</i>).....	361
120.	Christi Legems Fest (<i>Fidelis</i>).....	381
121.	Jesu Hjerte (<i>Dr. Kiefer</i>).....	397
122.	Kristelig Oplysning.....	413
123.	»... non prævalebunt...« (<i>Christophorus</i>).....	429
124.	Medfølelse.....	445
125.	Ferietanker (<i>F. F. M.</i>).....	461
126.	»Hos ham er der rigelig Forløsning« (<i>Resch</i>).....	477
127.	Kristi Taarer (<i>Fr. Mm.</i>).....	493
128.	Selvbedømmelse (<i>P. S.</i>).....	509
129.	Ceremonier (<i>P.</i>).....	525
130.	Marias Optagelse i Himlen ($\times\times + 1012$).....	541
131.	»Og det skete, at der mødte ham ti spedalske Mænd« (<i>Fidelis</i>).....	557
132.	Værneenglene (<i>N. H.</i>).....	573
133.	Hvorledes Gud hjælper (<i>-n.</i>).....	589
134.	Mater dolorosa (<i>-nova-</i>).....	605
135.	Om at gaa i Kirke (<i>P. G. Schmiderer</i>).....	621
136.	Et Brev (<i>Th.</i>).....	637
137.	Søndagens Velsignelse.....	657
138.	»Han troede selv og hele hans Hus« (<i>Fidelis</i>).....	673
139.	Af en Landsbypræsts Erindringer (<i>Resch</i>).....	689
140.	Sjælen — Guds Billede (<i>Dr. Kiefer</i>).....	705
141.	Alle Helgens Dag. Digt af 1012.....	721
142.	Klinton blandt Hveden (<i>Fidelis</i>).....	737
143.	November-Tanker (<i>P.</i>).....	757
144.	Den sidste Søndag i Kirkeåret (<i>Muckermann</i>).....	773
145.	Advents-Tanker.....	789
146.	Døberen i Fængslet (<i>Muckermann</i>).....	805
147.	Gaudete (<i>Francesco</i>).....	825
148.	Bereder Herrens Vej (<i>Viator</i>).....	845
149.	Jul (<i>L. G.</i>).....	865

II. Aktstykker, Afhandlinger og større Artikler.

P. Joh. Bapt. Lohmann, S. J. †	6
De kirkelige Festdage.	19
Johan Franz Ronge (N. N.).	21
»Giver, saa skal eder gives!« (A. Breitung).	35. 51
Nordens Genforening med Kirken (F. Esser).	39. 55
Katholske Tanker hos Søren Kirkegaard (F. F. M.).	75. 92
Fastemandat.	105
Biskoppeligt Hyrdebrev.	121. 137
Pastor Osterhammels Jubilæum.	147
Lensgreve Holstein-Ledreborg †.	175. 203. 210
Lige Ret for alle (Danicus Catholicus).	191
Luther, skildret af en Protestant.	249
Kirkeskat i Nord-Amerika.	259
Et vigtigt Andragende.	275
Pius X. — Børnevennen.	299
Biskoppelig Kundgørelse om Førstkommunikanternes etc. Alder	315
Lovforslaget om Anmeldelse af Fødsler o. s. v.	332. 370
Frederik VIII †.	348
Auguste Marie Wattiez (M. C. Jensen).	366
Fred mellem Folkene (R. H. Benson).	386
Prinsesse Margrethes Firmelse (Niels Hansen).	399
En moderne Helgen (B. N.).	415
To Kapitler af en engelsk Roman.	431. 446. 463
Den katholske Kirkes Ordenssamfund (F. F. M.).	467
70 Aar (Ludv. Günther & Niels Hansen).	479
Katholikkerne og vi andre	495
Dronning Dagmar og Dronning Margrethe (Fr. Muckermann).	511
Napoleon. Et Hundredaars-Minde. (J. H.).	527
Moder Genevièves Jubilæum (N. H.).	531
Pavens juridiske Stilling.	543
Johannes Jørgensen (Niels Hansen).	573
Kirken i Korea.	579
Nordiske Konvertitter i det 17. og 18. Aarhundrede	612
De onde Aander (Biskop Vaughan).	623
Sædeligheds-Spørgsmaalet i Nutiden.	629. 645. 663
Paula Reinhard (Francesco).	639
Indskriften paa Kristi Kors.	659
Johs. Hoffmann og Hustrus Legat (N. H.).	675
Korsets Sejr (J. H.).	707
»Mine smaa Erindringer« (C. F. Brockdorff) 723. 741. 765. 775.	
791. 807. 830.	851
Opbevaringen af Alterets allerh. Sakramente.	759
Vikariatet Danmark 1888—1912	779
Hvorledes jeg blev Katholik (Garth-Grüner)	827
Motor-Missionen i England	834. 847
Vor Frue Kirke i Silkeborg (J. Frederiksen).	856

III. Mindre Artikler af forskelligt Indhold.

Ved Aarsskiftet.	84
Foreningen »Tænk selv« (Niels Hansen).	43
Pater Blanche (Jon Svensson).	108
Katholsk eller protestantisk (F. Esser)	111
Samlingsmærket (Niels Hansen).	129

Lidt mere endnu om »Samlingsmærket« (<i>H. Gamél</i>)	164
I et romersk Kloster (<i>Emma Gad</i>)	179
Endnu engang om »Samlingsmærket« (<i>O. Rolhe & H. Gamél</i>)	193
Professor Euckens Foredrag (<i>Fr. Muckermann</i>)	207 235
Fra Slagmarken	214
Orglet i St. Ansgars Kirke	230
Religiøs Klarhed (<i>F. F. M.</i>)	232
Forening til Værn for unge Piger (<i>L. Stampe Charisius</i>)	244
Hospitalet i Vejle	263
Eventuel Afslutning om »Samlingsmærket«	267
Religiøs Klarhed (Afslutning om »Samlingsmærket«)	280
Fra Luther over Kant til en Kristendom uden Religion	277
Kirkens Fremtid (<i>F. Kerff</i>)	306
St. Josefs Kirkes Altertavle (<i>A. H.</i>)	307
Uden Grundvold (<i>En Tilhører</i>)	317
En fireaarig Helgeninde	329
Modernismen (<i>En Katholik</i>)	335
Den klassiske Dannelses Betydning	338
Dronning Dagmar (<i>J. H.</i>)	351
Om Lighbrænding	368
Til flere (<i>En Tilhører</i>)	389
Fra Nutidens Frankrig (<i>Franz von Jessen</i>)	403
Et Jubilæum (<i>J. H.</i>)	423
Ungdomsværnets Rundskuedage (<i>J.-n. J.-n.</i>)	452
Om vor Erkendelse af Gud (<i>Niels Hansen</i>)	483
Bibelen i Rom	500
»Vil ikke modtage Automobil« (<i>A. Breitung</i>)	546
Pavens Statshusholdning	549
Katholikforsamlingen i Aachen	559
Fra Luthers Egne (<i>J. H.</i>)	562
Nogle Rejseindtryk	565
Bibelen blandt Hedningerne	591
Kirkens Dør	593
Verdens Ende	607
Det katholske Fortsættelseskursus (<i>Martha Hansen</i>)	610
De eukaristiske Kongressers Historie	631
»I Jesu Fodspor« (<i>A. Breitung</i>)	647
Vor Kirkes Herlighed (<i>F. F. M.</i>)	679
Værd at lægge Mærke til (<i>Spectator</i>)	683
Et Opraab fra en ung til de unge (<i>volò</i>)	695
Nogle Ord fra en gammel Mand	710
Grundstensnedlæggelse paa Jagtvejen	714
Den evige Tilbedelses Kloster	728
Daarligt Vejr — en Velsignelse	730
Mater Siena (<i>Niels Hansen</i>)	739
Fra den folkekirkelige Valplads (<i>N. H.</i>)	748
Maristbrødrenes Virksomhed i Missionerne	781
Fest paa den katholske Højskole	797
Polsk Kapel og Præst i København (<i>Stampe Charisius</i>)	810
Orgelindvielse i Aarhus (<i>Hammermüller</i>)	818

IV. Fortællinger og Skildringer.

Mellem Teologerne paa Leo-Konviktet i Paderborn (<i>J. O.</i>)	67. 87
Kunde du gøre saadan? (<i>Mafra</i>)	181
Lad de smaa Børn komme til Jesus	247
Sofies Paaske-Skriftemaal (<i>Mafra</i>)	309
En af dem, som har en god Vilje	320
Hvad et Fadervor er værd (<i>Leo</i>)	406
En Legende om den h. Antonius af Padua (<i>Leo</i>)	421
Ukendte Helgener (Fra Tysk ved <i>E. Staal</i>)	436

	Side
»Fader, gaar du ikke med i Kirke?«	471
Det besejrede Hav (Ved A. S.).	487
Seks Pfennig (<i>Mafra</i>).	551
Gode Anbefalinger (<i>Mafra</i>).	582
Den hellige Helena	597
Fast skal min Daabspagt evig staa (<i>ni. no.</i>).	651
Sy-Lisbeth (<i>T.</i>).	699
En fyrstelig Procession	746
En arabisk Soldats Martyrdød (Ved <i>T. F.</i>)	794
Don Boscos Velsignelse (Ved <i>T. F.</i>).	868
Da Frelseren kom (<i>Aviga</i>).	871

V. Digle.

Hvide Søndag (<i>1012</i>)	243
Pintse-Sang (<i>Elisabeth</i>).	345
Frelserens Budskab ($x + y$) [med Musik].	383
Den katolske Ungdoms Sang (<i>K. Kjelstrup</i>).	518
Marias Optagelse i Himlen (<i>1012</i>).	542
Fred (<i>Harald Brockdorff</i>)	615
Alle Helgens Dag (<i>1012</i>).	721
Julenat (<i>sr.</i>)	867

VI. Litteratur.

The Catholic Encyclopedia. XI. XII. XIII. XIV. (<i>Niels Hansen</i>) 73. 227. 363.	692
Vilh. Lorenzen: De danske Helligaandsklostres Bygninghist. Varden.	96 97. 392. 600. 783
Der Aar. Illustrierte Monatsschrift (<i>A. Breitung</i>) 97. 286. 502.	814
J. C. Kall: Levnedstegning af Fredrik Nielsen (<i>N. H.</i>) 131.	666
Mads Jepsen: Peter Nansen (<i>N. H.</i>).	131
V. Leblanc: Opstanden fra de døde. (<i>N. H.</i>)	132
Kommunionsbønner. (<i>G.</i>)	255
Johs. Jørgensen: Det tabte Land. (<i>N. H.</i>)	284
Baumgartner: Untersuchungen zu verschiedenen Literaturen	285
Ingeborg Magnussen: Meine Heimkehr. (<i>N. H.</i>)	391
Den ny Katekismus (<i>Niels Hansen</i>).	435
Niels Hansen: Aloysiusbogen. (<i>Fr. Muckermann</i>).	519
Lauritz Pedersen: Helsingør. (<i>N. H.</i>)	534
Der Gral, Sonderausgabe. (<i>N. H.</i>)	600
Johannes Mayrhofer: Henrik Ibsen. (<i>N. H.</i>)	600
L. Koch: En gammel Præsts Erindringer. (<i>M. B.</i>)	667
Mads Jepsen: Hjemstavn. Rudum: Ættetavler. (<i>N. H.</i>)	732
Kirkebøger og »Civilstandsregistre«. — Fr. Esser: Prædikener. III. (<i>N. H.</i>)	733
Ingeborg Maria Sick: I Klosterskygge. (<i>N. H.</i>)	767
Sir Bertram Windle: Twelve Catholic Men of Science. (<i>N. H.</i>)	783
Kalenderen for 1913	784
Lis Jacobsen: Kvinde og Mand. (<i>H. K.</i>)	813
Thomsen: Lærebog i Kirkehistorie. (<i>N. H.</i>)	816
Julestjernen og Jul. (<i>N. H.</i>)	817
Holstein Rathlou: Svend Felding. (<i>H. K.</i>)	854
Hans Olrik: Abbed Vilhelm af Æbelholt. (<i>N. H.</i>)	855
Provst Andersen: Advent. (<i>N. H.</i>)	855
Julekærten 1912. (<i>N. H.</i>)	855

VII. Smaafing.

Brevkasse 30, 47, 62, 102, 118, 135, 202, 221, 238, 357, 411, 459, 474, 554, 619, 635, 670, 687, 702, 718, 735. 755, 771, 786, 841,	862
En gammel Bøn	3

VII

Aarsberetning fra Elis.-Vincentiskonferensen paa Frederiksberg	63
En Forespørgsel (<i>N. Gravgaard</i>)	78
Slet Børneopdragelse (<i>F. M.</i>)	116
Ansgariusforeningens Generalforsamling	153, 158
En Usømmelighed	168
Kirkenyt for 1911	183
Aarsberetning fra K. U. F.	203
— " — for Katholsk Ungdomsværn.	211
Lidt Religionsstatistik	266, 289
Oversigt over Kollektterne i 1911	269
Ansg.-Bonif.-Foreningens Aarsregnskab (1911).	288
Tre vanskelige Ord (<i>Mafru</i>).	290
Jesu Barndomsforenings Regnskab for 1912.	323
Katholikker og Bibelen	352
Meddelelse fra Biskoppen om Sørgehøjtid	359
Meddelelse fra Biskoppen.	377
Skolebørns Fribefordring	377
En Protestant om Processioner.	407
En Tak fra Pave Pius X	517
En let Pilgrimsfærd (<i>Ax. Sa.</i>)	520
Hvorledes forkert Kærlighed fordærver Børn (<i>Mafru</i>)	550
Den katholske Højskole (<i>Mogens Ballin</i>)	650
Elisabeth-Vincentforeningens (N. & K.) Aarsberetning f. 1911-12	702
Et Forslag med en Efterskrift (<i>H.</i>)	712
Husk paa din Alderdom (<i>B. H.</i>)	713
Legater	716
Elisabeth-Vincentforeningens (Ø. & Am.) Aarsberetn. f. 1911-12	719
Ungdomsforeningerne og Absalonsgaarden (<i>J.-n. J.-n.</i>)	752

VIII. Efterretninger.

A. Udenlandske.

Rom 13, 61, 117, 154, 220, 237, 254, 271, 311, 474, 489, 538, 587, 617, 686, 734, 754, 785, 840. Norge 46, 342, 373, 441, 473, 489, 822. England 80, 185, 324, 354, 489, 652. Tyskland 13, 60, 80, 133, 155, 292, 324, 354, 393, 457, 537, 554, 570, 583, 615, 716, 734, 754, 801, 840, 877. Frankrig 28, 61, 101, 134, 201, 325, 355, 410, 586, 602, 652, 686, 701, 733, 769. Holland 522, 585, 616, 821. Belgien 355, 393, 554, 701. Østerrig 185, 355, 376, 426, 585, 616, 634, 785, 802. Schweiz 237, 522. Italien 293, 802, 861. Spanien 238, 293, 505, 670, 769. Portugal 13, 61, 80, 270, 294, 342, 458, 603, 669, 770. Rusland 29, 134, 254, 521. Tyrkiet 441, 770, 786. Nord-Amerika 102, 118, 170, 186, 294, 376, 458, 473, 490, 771, 821. Syd-Amerika 294, 394, 523, 571, 878. Asien 14, 46, 202, 356, 442, 458, 536, 522, 841. Afrika 220, 426, 618, 701, 717. Australien 30, 442.

B. Indenlandske (udenfor København).

Ordrup 201 (Johs. Jørgensens Foredrag), 270 (Jørgensen rejst. Førstkommunikanter), 372 (Friluftsmøde), 408 (Christi Legems Fest, Friluftsmøde), 440 (St. Andreas Kollegiet), 473 (St. Andreas Kollegiets Aarsafslutning), 488 (Friluftsmøde), 504 (Vincentforeningen), 552 (Friluftsmøde), 583 (St. Andreas Kollegiet. P. Svensson rejst bort), 615 (Friluftsmøde). Hørsholm 353 (St. Hans Kapel indrettes). Roskilde 169 (Grev Holsteins Død), 184 (Grev Holsteins Begravelse), 291 (Første Kommunion), 408 (Christi Legems Fest). Helsingør 409 (P. Wattiez's Jubilæum. Christi Legems Fest), 536 (Firmelse). Køge 60 (Pastor Maurer statsanerkendt), 170 (Pastor Maurers Foredrag), 342 (St. Hans Kapel udvidet), 601 (Søster Theodora), 769 (Biskoppens Besøg). Ringsted

Resch syg. Hedvigssøstrene. Kandidat Rasmussen død), 601 (nyt Børnehjem. Skoleudflugt). Svendborg 373 (Mariesøstrene), 488 (Biskoppen Gæst). Nyborg 372 (Hedvigssøstre og Mariesøstre), 504 (Skolerejse til Vejle). Korsør 473 (Stenos Feriekoloni), Fredericia 28 (Julemorgen), 253 (Regnskabet), 291 (Menighedsfest), 373 (Sørgegudstjeneste), 426 (Christi Legems Procession), 441 (Skoleudflugt), 602 (Skolen begyndt. Pastor Schreiber bortrejst), 754 (Alle Sjæles Dag. Menighedsfest), 861 (Mogens Ballins Foredrag). Vejle 253 (Grundsten til Hospital), 392 (Kransen hejses paa Hospitalet), 552 (Hospitalet snart færdigt). Esbjerg 553 (Spangshjerg Sanatorium). Aarhus 28 (Julefest), 292 (Søster Lazarines Begravelse), 569 (Hospitalet. Nyt Bygningsforetagende), 634 (Pater Wiercinski, Præst for Polakkerne), 801 (nyt Orgel). Randers 184 (Pastor Osterhammels Jubilæum), 201 (do.), 426 (Pastor Osterhammels Rejse). Aalborg 28 (Juletiden), 253 (Foredrag i Kirken), 342 (Førstekommunion), 570 (Hospitalforholdene. Kirkeskat. Skolen). Silkeborg 553 (Kirke opføres. Højmesse her), 840 (Kirveindvielse). Island 602 (Mindesmærke for John Arason).

C. Københavnske.

11 (Baronesse Stampe dekoreret. K. U. F.s Julefest), 27 (ny Kirkefane i St. Ansgars Kirke. Julespil i St. Annæ Skole. Højskolen), 45 (Frk. Hedemann †. Højskolen. Polakker i København), 59 (Ungdomsværnets Aarsmøde. Portrætter af Kirkeforstandere. Lysevielse. Højskolen), 79 (Unio's Fastelavns Fest. Højskolen. Pastor Frederiksens Prædiken), 100 (Pater Blanche. Pastor Frederiksens Prædiken. Ny Mariakongregation. Højskolen. Unge Pigers Eksercitier. Unio's Musikaften), 116 (Ungdomsværnet. Fransk Prædiken og nyt Orgel i St. Ansgars Kirke. Højskolen.), 132 (Højskolen. Unio's Fest. Sygekassens Generalforsamling), 153 (P. Blanche. Ansgariusforeningens Generalforsamling. Højskolen), 169 (Baronesse Stampes Orden. Biskoppens Sygdom. Højskolen. P. Blanche. Ungdomsværnets Møde), 183 (Vincentforeningens Generalmøde. P. Blanche. Højskolen), 200 (Polakkerne. Ungdomsværnets Aarsmøde), 218 (Eksercitier. P. Blanche. Højskolen. Aftenunderholdning. Orgel i St. Ansgars Kirke), 237 (Rosenkranskirkens Regnskab. Basar. Højskolen. Soirée), 253 (P. Blanche), 270 (Førstekommunikanter. »Stenos« Fest. Firmelse i St. Annæ Kirke), 291 (Firmelse i St. Ansgars Kirke og Første Kommunion i St. Annæ Kirke), 311 (Firmelse i Rosenkranskirken. Overskud fra »Stenos« Fest), 324 (Ungdomsfest), 341 (Vincentforeningens Møde), 353 (Elisabethforeningen), 371 (Sørgegudstjeneste. Mariakongregation. Firmelse), 425 (Biskoppen rejst. Stenos Feriekoloni. Henrichsens Jubilæum), 439 (Fidelitas' Udflugt. Direktør Osterhammel død), 456 (Biskoppen hjemme igen), 472 (Agnisforeningens Udflugt. Eukaristisk Sang), 521 (Biskoppens Rejser. St. Knuds Skoles Nybygning), 535 (Artikel i *De tusind Hjem*. St. Ansgars Kirkekors Udflugt), 569, (Rektorskifte i Stenosgade. Biskoppen rejst. Johs. Jørgensens Forfatterjubilæum), 634 (Pastor Rattaire ankommen), 669 (Pastor Neuvel syg. Højskolen. Biskoppens Hjemkomst), 685 (Mariakongregation for Ynglinge. Højskolen. Unio), 700 (Syforeningerne. Højskolen. Nyt Kloster), 716 (Højskolen), 733 (Højskolen), 754 (Højskolen. Eksamen fra Toldbodvej), 769 (Højskolen), 784 (Basar. Højskolen. Polsk Kapel i Bredgade. Moder Sienas Jubilæum), 801 (Unio's Fest), 821 (Fidelitas. A. C. Højskolen. K. U. F.), 839 (Dr. Szymanski kommen. Højskolen. Vincents-Generalmøde), 860 (Polsk Kapels Indvielse. Forestaaende Præstevielser), 877 (Koncert for polske Børn).

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657y.

Nr. 1.

Søndag den 7. Januar.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — En gammel Bøn. — Ved Aarskiftet. — P. Joh. Bapt. Lohmann, S. J. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ringsted. Odense. Tyskland. Portugal. Rom. Asien. — Bekendtgørelser. — Omslag: Privat-Annoncer.

Smaa Indledninger.

102.

Tre Kongers Dag — Missionernes Dag.

I *Propaganda-Kollegiet i Rom* afholdes der i Dag en ejendommelig Fest. Alle de forskellige Nationer, der er repræsenterede iblandt Kollegiets Elever, kommer til Orde paa denne Dag, idet der holdes Taler i hver Nations Tungemaal.

Der er en symbolsk Betydning deri, idet herved alle Nationer fremstilles som berettigede til den hellige katholske Kirkes Moderomsorg. For os er Tanken om denne Fest en Paamindelse om at interessere os for Kirkens Udbredelse, ikke blot her i Landet, hvortil vi ganske vist har særlig Grund, men ogsaa Verden over; thi stor og altomfattende som Kirkens Maal maa ogsaa vort Sindelag være — i Sandhed katholsk!

Nu til Dags svinder de gamle Religions- og Konfessionsgrænser — de offentlige Institutioner har intet kristeligt Præg, men Friheden til at tale og at »være sig selv« er større end tidligere. Har Kirken lidt under de gamle Tidrs Snæversynethed, behøver den ikke at lide mere end nødvendigt under den moderne Udviklings Kaar, thi der er mange gode iblandt disse.

Hvad gør ikke de protestantiske Religions-Samfund for at drive Missionsgerning i Japan, Kina, i Indien og paa Madagaskar! Ganske vist er der tit amerikanske og

engelske Pengeinteresser, der staar bagved, men vi maa anerkende det gode, hvor vi finder det. Det lader til, at det nu til Dags bliver en Æressag for mange protestantiske Kredse at være med til at yde Bidrag til Skoler, Missionærer o. s. v. baade i Indien, Korea og mange andre Steder.

Vor hellige Kirke har siden Apostlenes Dage uafbrudt ført Evangeliets Sag til Sejr overalt, hvor den kunde komme hen. Dens Virksomheds Særkende er ikke Penge og de jævne Veje — men blodigt og ublodigt Martyrium, usigelige Lidelser, Aarhundreders taalmodige, ja ubegribelig, og derfor guddommelig, taalmodige Udholden og stille Fremadgaaen.

Nu oversvømmes Japan og Indien med Hundreder af kristelige Sektprædikanter, med Lommerne fyldte med Penge og medførende det, man kalder moderne Kultur. Hvorledes det skal gaa i senere Tid, maa vi lade staa hen, men vi Katholikker skal dog huske paa, at alle Sektens Missionsgerning tilsammen ikke naar *og aldrig kan naa den almindelige Kirkes — hverken i Alder eller i Størrelse eller i Dybde!*

Ganske vist er det lettere for Frelsehærens Prædikanter at rejse og tale og samle mere eller mindre »omvendte« Folk under deres Flag end for en katholsk Præst, der selv i Forvejen skal være videnskabelig og asketisk uddannet, at oplære Folk til at blive godt underviste Medlemmer af vor Kirke. Den er altfor stor og rummer altfor meget til at muliggøre hurtige Resultater. Hvor meget vi end glæder os over alt det gode og kristelige hos anderledestroende, glemmer vi dog ikke, at der er saa meget af Kristi Lære og Naademidler, som udenforstaaende ikke kender noget til. Derfor maa vi hjælpe til med Bøn og Bidrag, at denne aandelige Skat kan meddeles, og at vor Kirke kan skyde frodig Vækst.

Vi ser Vanskelighederne uden at frygte for vor Kirkes Fremtid. Denne Fremtid er maaske langt lysere, end mange tror. Er det ikke interessant, at vi nu allerede har fire amerikanske Kardinaler? At der atter sidder en Kardinal i London og en anden i Paris, Kirkeforsølgernes Hovedstad? Er det ikke interessant og opløftende at se Kirkens Udbredelse i det 19de og nu i det 20de Aarhundrede? Selv om den moderne Verden bliver mættet med Kultur — vor Kirke vil vedblive med at bringe »et Lys til Aabenbarelse for Hedningerne«, til Forherligelse for Barnet fra Bethlehem.

F. F. M.

En gammel Bøn.^{*)}

En god Bøn til de hellige og værdige tre Konger.

Konge Caspar, Konge Melchior, Konge Baltazar, jeg beder eder for eders Navns Skyld, jeg beder eder for den hellige Trefoldigheds Skyld, jeg beder eder for Kongens Skyld over alle Konger, hvilken eder værdigedes at se, der han laa i Vuggen, at I forbarmer eder over min Bedrøvelse i Dag og hver Dag, og beder for mig til vor Herre, for hvis Attraelse I landflygtiggjorde eder. Saasom vor Herre han frelste eder med sin Engels Advarelse, at I skulde ej komme igen til Herodes, saa frelser mig i Dag og hver Dag fra alle mine Fjender, baade synlige og usynlige. Og beder jeg eder, at I frelser mig fra brat Død og fra Helvedes Pine og Jorderigs Skam og fra al ukristelig Død. Og frelser mig ved alle eders Fortjenester og Værdigheder fra al Vaade og Vanære og fra al Fare, der mig kan hænde, enten til min Sjæl eller til mit Liv. Amen.

^{*)} I en middelalderlig dansk, paa Pergament haandskrevet Andagtsbog, udført i Aaret 1497 paa Foranledning af Anna Brahe, Abbedisse i Maribo Kloster, findes denne Bøn. Den gengives her omskrevet paa Nydansk, dog med Bibeholdelse af Originalens Ordstilling.

Ved Aarsskiftet.

Det er i Aar et Slags Jubilæum for dette Blad, idet denne Aargang er dets tresindstyvende — et Jubilæum, som dog kun skal fejres ved nogle faa Linjer i Begyndelsen af denne Nytaarsartikel. 60 Aar er et langt Spand af Aar, saa langt, at det kun vil være faa danske Katholikker, som har nogen Erindring om, at der begyndte at udkomme et dansk katholsk Ugeblad. Og der er vel sagtens slet ingen tilbage, som vilde være i Stand til at fortælle lidt fra de Dage, i alt Fald ud af egen Oplevelse og Erindring, da man overvejede det nye, store Forsøg. Men det Arbejde, som den Gang blev begyndt, har vokset en, vel nok langsom, men vistnok ogsaa sund og solid Vækst, og Guds Velsignelse har hvilet over de Kræfter, der mange Gange var smaa og svage. Derfor ser alle vi, for hvem den katholske Sag er kær og dyrebar, ogsaa med Taknemmelighed tilbage paa Ugebladets Arbejde og Kamp i de 60 Aar og beder Gud velsigne vor Gerning her, som vi i dybeste Forstand ogsaa gerne vilde skulde være hans Gerning.

Det forbigangne Aar har ikke bragt store eller gennemgribende Forandringer for den katholske Kirke i Danmark. Pastor Becker og Pastor Lohmann, begge Ordenspræster af Jesu Selskab, er efter et trofast og rigt velsignet Livsværk kaldt bort af Gud, sikkert til den evige Glæde og Fred. Præsterne Ikenmeyer og Grosse-Bley fra Aalborg er af deres foresatte, Kamillianernes Provincial, i hvert Fald foreløbig forflyttede til Roermond i Holland. Pastor Fels er vendt tilbage fra Sverige til Danmark igen, og Assumptionssøstrene paa Frederiksberg har, som nys meddelt, faaet en ny, fransk Præst. I København har St. Ansgars Menighed under stor Tilslutning fejret sin Sognepræsts Jubilæum; i Aalborg og Roeskilde har Menighederne og i Kolding Søstrene ogsaa holdt Jubilæer. I Nyborg har belgiske Mariessøstre slaet sig ned; men de har endnu ikke faaet deres Virksomhed ordnet. Den katholske Højskole gik, trods Forstanderens Sygdom, rigtig godt sidste Vinter, og i dette Efteraar, hvor ingen Forhindringer indtraf, er alt gaaet

udmærket. Der er ikke kommet saa faa og gode katholske Bøger; maaske er særlig Sangbogen værd at fremhæve her som et Tidens Tegn, som et smukt nationalt-katholsk Vidnesbyrd.

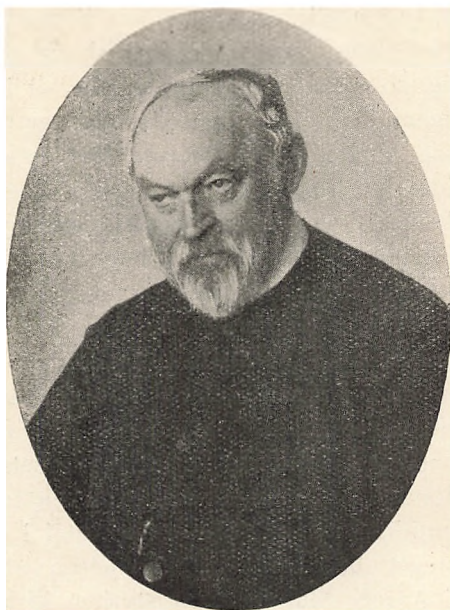
I Udlandet er Kirken næsten alle Vegne, trods Fjendskab og Forfølgelser, gaaet godt og rask fremad. Det har ogsaa vist sig, som saa mange Gange før, at hvad Kirken table i Pengemidler og Statens Hjælp, har den vundet i indre Kraft og aandelig Indflydelse. Det er særlig de romanske Lande, der, trods Aarhundreders Taknemmeligheds-gæld til Kirken, »udmærker« sig ved skammelig Behandling af denne. Forholdene i Portugal har ikke forandret sig meget i Aarets Løb; kun er Regeringens Usselhed bleven klarere, baade for dens Venner og Fjender. Italien med sine store mislykkede Fallit-Udstillinger og den frygtelige Krig i Afrika sukker ogsaa under Frimurer-Despotiet, hvorfor Kirken og Gejstligheden chikaneres og forures ved given Lejlighed. I Frankrig er Hedenskabets Udbredelse blandt Ungdommen gennem Skolerne bleven fortsat af Regeringen, samtidig med at Elevernes Antal i de katholske Skoler er steget betydeligt. Udnævnelser af de mange Kardinaler i Aarets Slutning har styrket Kirkens Sag, og de forskellige Folkeslag har glædet sig over den Ære, der er blevet deres Landsmænd til Del.

Hvor mørke Tiderne i mange Henseender end er, er der dog til Gengæld meget, som er lyst og glædeligt. Som Kirkens øverste Hyrde staar en Mand, hvem al Verden med Ærbødighed ser op til, og det er klart og utvetydigt for alle, hvad der er Sandhed, og hvorledes den er at finde; i den Henseende staar vor Tid ikke saa lidt højere end mange af de henfarne Tider. Til Gengæld er Modstanden mod Gud bleven mere bevidst, mere ondartet, mere organiseret. Derfor gælder det for alle dem, for hvem Kristendommen er fuld og evig Sandhed fra Gud, om at finde hinanden og slutte sig sammen. Og det er vort Nytaarsønske, som strækker sig langt ud over vort Fædreland, ja til Verdens Grænser, at alle de, der vil være af Sandhed, i det nye Aar maa komme hint store Maal nærmere i Mødet paa den gamle, uforanderlige kristne Tros Grundvold.

Redaktionen.

†

P. Joh. Bapt. Lohmann, S. J.

Saa har altsaa atter en af den danske Missions Veteraner forladt os. Fra Aarhus kommer det ganske uventede Budskab, at P. Lohmann er død. Torsdag d. 21. Dec. brød et gammelt Onde op; man bragte ham til St. Josefs-Søstrenes Hospital, hvor Lægen foretog en Operation; men Lungebetændelse traadte til, og Søndagen d. 24., Juleaften om Morgenen, drog han det sidste Suk, 77½ Aar gammel.

P. Lohmann var en Westfaler; hans Vugge stod i et ægte katholsk Hjem, ikke langt fra Paderborn, og hans Fader var Gaardejer. Det saa først ud, som om den stærke, bredskuldrede Søn med de spillende Øjne og de rødmossede Kinder skulde følge Faderens Kald, og han bevarede ogsaa stedse Forkærlighed for Landvæsenet. Men man blev opmærksom paa hans gode Nemme og store Lærelyst, en Præst gav ham Ekstratimer, og i forholdsvis meget kort Tid havde han ved sin Jernflid arbejdet sig op til Studentereksamen, som han bestod med stor Hæder. Nogen Tid studerede han nu ved den theologiske Lærestanstalt i Paderborn, men

begyndte snart at lænke paa Ordensstanden. Hans Forældre, der ventede megen Hjælp af deres begavede Søn, troede, at Guds Vilje stedse maatte være den raadende, og gav, om end med blødende Hjerte, deres Indvilligelse. Saa traadte da P. Lohmann i 1856 ind i Jesu Selskab, der, fordreven fra Schweiz, nogle Aar i Forvejen havde aabnet et Kolleg i Paderborn. Han gennemgik nu med Dygtighed de forskellige Uddannelsestrin, var flere Aar Lærer i Feldkirch og blev præsteviet i 1867.

Man beundrede allerede dengang hans Evne til at fordybe sig i sine Studier saaledes, at han næppe kunde tænke paa, næppe tale om andet. Sin første Virksomhed som Prædikant og Sjælesørger udfoldede han i det kære Paderborn, og der var knap en Landsby i Omegnen, hvor han ikke hjalp Sognepræsten ved Skriftemaalene og paa Prædikestolen, og hvor hans aabne, jævne Væsen ikke vandt ham Venner. Men saa kom Aaret 1872 og den ulyksalige »Kulturkamp«. Skønt man under den franske Krig havde forvandlet Kollegiet til et Hospital og utrættelig sørget for saarede og syge Soldater, kunde det dog ikke nytte noget, Kollegiet maatte lægges øde. Adspurgt af den preussiske Landraad, hvorhen han vilde flytte, svarede P. Lohmann: »Til Danmark«, og virkelig skulde Danmark blive Westfalerens andet Fædreland.

Dog vilde Danmarks apostoliske Præfekt, Mgr. Grüder, gøre endnu et Forsøg med Missionen paa Færøerne, som den bayerske Præst Bauer 1869 havde forladt. Saa kom P. Lohmann tillige med P. August Brinkmann i Okt. 1872 til denne afsides liggende Øgruppe. Hans Ophold der i den mørke Vinter indtil Maj 1873 var mere interessant end behageligt, og han har beskrevet Land og Folk i en Afhandling i *De katholske Missioner*. Han talte gerne om dette sit ensomme Liv i Tusmørket. Spildt blev Tiden ikke. Den fyrretyveaarige Mand lagde sig med en overordentlig stor Iver efter det danske Sprog, og skønt det skortede ham paa Bøger og Vejledning, begyndte han dog efter 2-3 Maaneders Forløb at prædike paa Dansk. Hver Søndag spadserede han i Vandstøvler den halsbrækkende Vej fra Thorshavn til Hvidenæs og tolkede der Guds Ord for 3 Katholikker og nogle nysgerrige Fiskere. Og hans Nidkærlighed

var ikke mindre end dengang, han i de største westfalske Kirker eller under et Egetræ prædikede for Tusinder. At han dog følte det som en Forløsning, da han i Maj 1873 kunde vende tilbage til Danmark, kan man tænke sig. Vi finder ham nu i Ordrup, hvor han hjalp med til at grundlægge Kollegiet. Efter at han i en lille Villa i den berlingske Have havde aflagt sine sidste Løfter, var han den første til at prædike i den nys indviede St. Andreas Kirke.

I August 1873 aabnedes Kollegiet med 13 Elever. P. Lohmann var den første Studiepræfekt og blev efter to Aars Forløb ogsaa Rektor. Skønt han kunde opføre en statelig Tilbygning, saa var det dog stedse smaa Forhold i Kirke og Skole; men P. Lohmann forstod at vedligeholde Modet hos alle og især at fremme de danske Studier. 1879 forlod det første Hold Studenter Kollegiet. I Ordrupegnen var den store svære Herre, med de venlige Øjne, der holdt af at faa sig en Passiar med den første den bedste og viste Interesse for alt, en populær Personlighed, som man den Dag i Dag spørger efter.

1882 forflyttedes P. Lohmann til Aarhus som Sognepræst, men blev snart udnævnt til Leder af hele den tyske Ordensprovins. Da Provinsen var stor og adspredt over flere Lande, medførte Embedet vidtløftige Rejser, vanskelige Forhandlinger, ansvarsfulde Afgørelser; men P. Lohmann klarede sig alle Vegne godt og skuffede ikke den Tillid, man viste ham. Dog følte han det sikkert som en stor Lettelse, da han efter en Række Aar kunde vende tilbage til den stille Virksomhed i Aarhus. I Halvfemserne var han atter over 6 Aar Rektor for St. Andreas Kollegiet og kunde som saadan 1898 højtideligholde Kollegiets 25-Aars Jubilæum. Mange vil maaske huske denne Kollegiets store Dag og den begejstrede Skaal, P. Lohmann ved Bordet udbragte for »vor ridderlige Konge«.

1899 vendte han atter tilbage til Aarhus, som skulde blive hans sidste Bopæl. Allerede siden 1871 havde han ved Siden af andet Arbejde udfoldet en betydelig litterær Virksomhed i asketisk og eksegetisk Retning; nu var han meget lykkelig over, at han, der ved Tunghørighed og Sva-gelighed var mere bunden til sin Stue, kunde gøre sig nyttig ved sine Bøger. Størst Udbredelse vandt hans *Betrachtungen*

auf alle Tage des Jahres i 4 Bind og en Evangelieharmonie *Leben Jesu Christi nach den vier Evangelisten*. Han havde ogsaa megen Andel i den danske Katekismus, der udkom 1899. En stor Trøst var det ham at kunne hjælpe den store Konvertit Dr. Krogh-Tønning ud over de sidste Vanskeligheder og optage ham i Kirken. Sit kære Andreas Kollegium glemte han dog aldrig, og det var hans bedste Rekreation næsten hver Sommer at tilbringe nogle Uger der og glæde sig ved Skolens Fremskridt. Man plejede da at fremdrage de gamle Minder og alter at le over de snurrige Tildragelser, som hans store Iver, hans Ligefremhed og Godtroenhed havde aflødt.

Søndag den 17. Dec. stod han for sidste Gang paa Prædikestolen og anede ikke, at den følgende Søndag skulde hans Død meddeles Menigheden. Før Operationen spurgte han Lægen ganske bestemt, om den var livsfarlig, og da denne maatte indrømme det, vilde han først berettes. Han modtog Sakramenterne med stor Inderlighed og svarede selv paa de rituelle Bønner. Da Præsten ved den sidste Salvelse engang tog fejl i en Bøn, rettede han det straks. Den sidste Dag var han kun sjælden ved Bevidsthed. Nu er den barnlig fromme Præst, den nidkære Sjælesørger, den flittige Forfatter kaldt bort fra et Liv, der mere og mere blev til en Plage for ham. Gid alle, som paa nogen Maade har nydt godt af hans Virksomhed, maa huske ham i deres Forbøn!

Begravelsen fandt Sted Torsdag den 28. Dec. Den var højtideligere, end den katholske Menighed i Aarhus nogen Sinde havde set. 16 Præster var til Stede, saa godt som alle Sognepræster fra Jylland, en Præst fra Odense og Amager, Rektorerne for Jesu Hjertes Kirke og St. Andreas Kollegiet. Den højærværdigste Biskop havde sendt sin Sekretær, Pastor Gamél. Levitmassen blev holdt af Sognepræsten i Aarhus, en stemningsfuld Ligtale af Sognepræsten i Randers, en af den afdødes ældste Elever. Det lange Ligtog gennem Byen formede sig som en sidste Hyldest af den hjertensgode P. Lohmann. Nu hviler han ved Siden af sine Medbrødre, *Zurstrassen* og *Tenten*, der stod ham saa nær i Livet, indtil Opstandelsens store Time slaar. R. I. P.

Efterskrift. Pastor Osterhammels Ligtale over hans gamle Rektor lød — med Udeladelse af Midtpartiet, der var en Skildring af P. Lohmanns Livsførelse — omtrent saaledes:

Højtærede Forsamling! Hurtigere end ventet er høj-ærværdige Pastor Lohmann bleven kaldt heden. Torsdagen før Jul lød det: Beskik dit Hus, thi du skal dø, og allerede Dagen før Jul var han ikke mere blandt de levende. Det er med Vemod i Hjerterne, vi er samlede om den kære afdødes Baare. Hans Læber er nu lukkede; man vil ikke mere høre hans grundige og hjertevindende Forkyndelse her i Kirken; Trøstens og den milde Bebrejdelses Ord vil heller ikke lyde længer. Hans Hænder, der flittigt skrev Manuskripter til Bøger og uddelte Velsignelse til eder, er nu stive og kolde. Hans Fødder, der bar ham hen til de syge, har Døden lænkebundet. Hans gode og gyldne Hjerte, der bankede saa varmt og trofast i hans Bryst for Sjælenes Frelse, har nu hørt op at slaa. Og saa disse Øjne, der lod os se ind i en stor Aand med rig Begavelse, stor Tilfredshed og Hjertensgodhed, heller ikke dem skal vi mere skue ind i. Vi alle, som kendte den gamle Præst, sørger. Men særlig stor er Sorgen her paa det Sted, hvor han virkede sidst; hans Embedsbrødre begræder Tabet af en elskværdig Ven, Menigheden beklager Tabet af en dygtig og nidkær Præst. Men blandt alle er der en, som dybest i Sjælen rammes af Tabet, og det er den af eders Præster, som allerede i længere Tid har maattet bære et saare tungt Kors, idet han halvblind maa færdes iblandt eder. Han har nu mistet sin allerbedste Ven, der gik Ture med ham, meddelte ham politiske og theologiske Nyheder og alene ved sit mageløse tilfredse Væsen øvede dulmende Indflydelse paa den stærktprøvede Mand.

Men hvor kær vi end har den afdøde, opvække ham til Live igen, det kan vi ikke, hans Legeme maa hvile i Graven, til Guds Søns Røst lyder og alle i Gravene skal rejse sig.

Dog, glemme den hedengangne, det vil vi ikke, det kan vi ikke; nej, hans Billede vil vi gemme i vore Sjæle til Opmuntring og Vejledning i Livet og Trøst i Døden. Men I vil, kære Venner, tillade mig at dvæle lidt ved eders gamle afholdte Præst for om muligt yderligere at fæstne hans Billede i eders Sjæle. — — — — —
— Pastor Lohmann hørte, som alt fremhævet, til Jesu Sel-skab; men denne Orden vil ikke udvikle Menneskene ensidigt; Forstands- og Viljeslivet skal udvikles harmonisk; hele Mænd vil den skabe, udprægede Karakterer. Og de væsentligste Midler, den giver sine Medlemmer i Hænde i

dette Øjemed, er Bøn og Betragtning. Lige saa ivrig nu Pastor Lohmann var til Studeringer, lige saa ivrig bad og betragtede han. Han begyndte sine aandelige Øvelser punktligt, han betragtede det som et Aandens Arbejde, der ikke maatte forsømmes; han forstod tilfulde Bønnens og Betragtningens Sprog. Han levede paa og for denne Jord, men hans Aand var ikke bunden til Jorden, nej, dens Higen var Himlen og Evigheden, og det er Nøglen til den Tilfredshed, der lyste ud af hans Ansigt hele Livet. Jeg har kendt den afdøde i over 30 Aar, men skønt jeg har truffet ham til de forskelligste Tider, saa erindrer jeg kun at have talt med en altid glad og tilfreds Mand,

Han døde et Par Døgn efter Modtagelsen af de hh. Sakramenter og har utvivlsomt fundet en naadig Dommer og hørt: Du gode og tro Tjener, som har været tro over lidet, dig vil jeg sætte over meget. Ja vi, som stod den kære hedengangne nær og kendte ham til Bunds, vi nærer det glade Haab, at han alt har fejret Jul i Himlen. Men Guds hellige Øje har maaske alligevel set enkelte Ufuldkommenheder i denne ellers trofaste og gode Sjæl. Lad os derfor en Stund endnu bede: Herre, giv ham den evige Hvile, og lad det evige Lys lyse for ham! Ja, gid du snart, saare snart maatte skue Gud i hans utilslørede Herlighed, og gid ogsaa vi engang maa det!

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Ved Skrivelse fra det pavelige Statssekretariat er Enkelensbaronesse Stampe Charisius blevet udmærket med Dekorationen *Pro ecclesia et pontifice* (For Kirken og Paven). Denne Orden er oprettet 1888 af Pave Leo XIII. og er en af de faa pavelige Ordener, der kan bæres af Kvinder. I Anledning af Baronessens 70-Aars Fødselsdag læste den højærværdigste Biskop selv d. 30. December Messen i det af St. Elisabeth-Søstrene smukt pynkede St. Knuds Kapel, ved hvilken Lejlighed Biskoppen mindede Mariahjemmets unge Piger om den Taknemmelighed, de skyldte Baronesse Stampe for hendes store Virksomhed for deres Skyld. De unge Piger viste ved den smukke Salmesang under Messen, at det ikke alene er Husgerning og Køkkenarbejde, de oplæres i paa Mariahjemmet. Selvfølgelig var Baronesse Stampe Genstand for megen Opmærksomhed fra baade Slægts og mange Venners Side; om Aftenen tilbragte c. 50 unge Piger, forhenværende Elever, en hyggelig Stund hos deres gamle Vejlederinde.

— *Katholsk Ungdoms-Forbund* afholdt i Onsdags Aftes en vellykket Julefest, der havde samlet over 200 unge og ældre Damer og Herrer. Foreningens Præsident, Hr. Pastor Hillebrand, rettede i en Tale ved Juletræet en kraftig Appel til Ungdommen om at tilegne sig det rette kristne Helle-Sindelig. Flere Præster og andre bekendte Mænd af vore Menigheder var tilstede ved den hyggelige Fesl.

Ringsted. I Lighed med de foregaaende Aar blev Julefesten ogsaa i Aar fejret ved Afholdelse af Midnatsmesse i vor smukke lille Kirke. Denne var kønt pyntet, og paa et Sidealter var der rejst en Julegrotte, der særlig tiltrak sig de anderledestroendes Opmærksomhed. Paa Hovedaltret, der var omgivet af et Væld af grønne Planter, straaede en Mængde Lys om Kap med det dæmpede Skær fra de kulørte Lamper i Grotten. Allerede Kl. 11^{1/2} begyndte Folk at indfinde sig, og da den højtidelige Messe begyndte, var Kirken trods det ugunstige Vejr fyldt af saavel Katholikker som Ikke-Katholikker. Et Kor sang Messen af Gounod samt flere flerstemmige Salmer; Kl. 1^{1/2} sluttede Messen. Menigheden havde haabet, at Julen kunde været ringet ind med en ny Klokke, men dette Haab maatte des værre opgives. Anden Juledag afholdt den lokale Ansgarius-Bonifacius Forening Juletræ paa Højskolehjemmet. Kl. 8 samledes man i Salen, hvor Juletræet straaede. Efter at man havde danset om det og sunget nogle af de gamle kendte Julosalmer og Sange, blev Træet plyndret, og der blev uddelt Gaver til Børnene. Derefter blev der serveret Kaffe, og Foreningens Formand talte for Foreningen og udbragte et Leve for hele Forsamlingen, for de fraværende Katholikker og for Sognepræsten. Efter forskellig Leg og Dans skiltes man glade ved Midnatstid.

Odense. Her har Kirken i Juletiden været overordentlig godt besøgt, ogsaa paa den halvt afskaffede 2. Juledag. Ved Midnatsmessen Julenat var Kirken stuvende fuld af Mennesker, og alt gik smukt og sømmeligt, takket være en bestemt Kontrol ved Indgangsdøren. 3. Juledag afholdtes en meget vellykket Menighedsfest med c. 130 voksne Deltagere; Juletræ, Teater, Musik og Dans var den mangeartede Underholdning. — Polakkerne er her, som overalt, for største Delen rejst hjem. Hvor de er til Stede, fejrer de Julen rundt paa Gaardene efter deres Skik og Brug. Præsterne maa nogle Steder saaledes sende dem det saakaldte Julebrød. Af Mel og Vand bages der aflange, firkantede Brød, lynde som en Hostie. Disse velsignes og sendes ud til Polakkerne. Naar de saa dækker deres Julebord, lægges der først Hø under Dugen og ovenpaa Julebrødet. Efter Bordbønnen brydes og spises først Julebrødet

som Tegn paa fælles Fred, derpaa nydes Julemeden, og efter Taksigelse for Maden gives Høet til Kreaturerne.

Tyskland. Nu, da Rigsdagsvalgene staar umiddelbart for Døren, koncentrerer al Opmærksomhed sig naturligvis om dem. Det er overordentlig vanskeligt at danne sig noget Skøn, om hvad Resultatet vil blive. De fleste mener, at Socialisterne vil tilkæmpe sig en vældig Sejr, ja nogle af dem er endog saa forhaabningsfulde, at de tror, at den dominerende Magt, Centrum i saa mange Aar har haft, skal gaa over til dem. For Øjeblikket er Socialisterne, de konservative og de nationalliberale lige talrigt repræsenterede i Rigsdagen, henholdsvis med 53, 56 og 54 Medlemmer. Centrum med sine 106 Medlemmer er dobbelt saa stærkt som hvert enkelt af de andre Partier. Socialisterne mener, at Valget den 12. ds. stiller sig overmaade gunstigt for dem — siden sidste almindelige Valg har de ved Ekstravalg vundet 10 Pladser og ikke tabt en eneste — og gør Regning paa at vinde 30—40 Pladser nu paa Centrums og de konservatives Bekostning; dog er Centrums Tilbagegang jo spaaet saa ofte, at man maaske tør haabe, at det ogsaa denne Gang vil klare sig i Kampen. Dog har dets Forbund med de konservative i de senere Aar næppe styrket dets Anseelse i Befolkningen.

Portugal. Den nuværende Justitsminister («Retfærdighedens» Haandhæver), Antonio Macieira, fortsætter sin Forgænger og Ven Alfonso Costas Forfølgelse af den katholske Kirke. Ærkebiskoppen af Guarda er bleven forjaget for 2 Aar fra sit Bispedømme, fordi han har modsat sig Skilsmiselloven. Ministeren har forbudt Biskoppen af Coimbra at udsende sit Hyrdebrev, fordi der fandtes følgende Sætning deri: »Hvilken Skikkelse end Regeringen i et Land faar, maa de troende alligevel sætte deres katholske Tro og Opfyldelsen af dens Forskrifter endnu højere.« En selvfølgelig Forudsætning, som ingen god Regering kan have noget imod, da den katholske Tro netop befaler Lydighed mod enhver retfærdig Regeringsform. Ogsaa mod Patriarken af Lissabon har Ministeren udtalt sig meget truende, fordi denne har forbudt de gejstlige at understøtte de saakaldte Offentlige Gudstjeneste-Foreninger.

— Hvad Rygterne om Frafald fra den katholske Kirke i Portugal angaar, meddeler »Germania« af 28. December, at der findes en skismatisk Menighed i Lurinha. Den bestaar af 90 Personer, Kvinder iberegnet. Præst er en afskediget Theologiprofessor. Ellers er der i hele Portugal ikke noget at mærke i Retning af Skisma.

Rom. Den hellige Fader har nylig udstedt en ny, vigtig Konstitution, efter Begyndelsesordene kaldet *Divino afflatu*. I denne anordner han en ret betydelig Forandring

i Præsternes Breviarlæsning, som allerede kan træde i Kraft nu fra Nytaar og skal træde i Kraft fra 1. Januar 1913. Alle Davids Psalmer vil nu i Ugens Løb blive læst igennem, ikke, som det paa Grund af Forholdenes Udvikling i de senere Aarhundreder har været Tilfældet, kun en vis Del af dem, medens andre næsten aldrig blev benyttet. Søndagens Breviarlæsning vil blive ikke saa lidt forkortet. Hvad der mere vil interessere Almenheden, er, at Søndagene vil faa deres gamle Hædersplads tilbage, idet ikke, som nu, Søndagens Messe vil komme til at vige for de fleste Helgenfester; kun Fester af højeste og næsthøjeste Rang samt Herrens egne Fester vil i Fremtiden kunne fortrænge Søndagens Messe. Ogsaa Fastetidens Messer vil blive læst langt hyppigere end tidligere, idet der ikke længere tør tages en Votivmesse i Stedet for disse. Forandringerne, som her løselig er antydet, er kun det første Skridt mod en større Revision af hele Breviaret og Missalet, hvortil Paven snart vil ned sætte en særlig Kommission.

Asien. (Kina.) I *Plovfuren* har nylig efterstaaende Notis om Kina, med adskillige Sidehug til vore egne Kinesere, været optaget; vi gengiver den her med fuld Tilslutning. — Der er jo længe talt om den gule Fare; men de fleste trøster sig vistnok med, at den ikke bliver brændende i vor Tid. Og dog har vi oplevet, at Japan i Løbet af mindre end en Menneskealder tilegnede sig de europæiske Kulturmidler og blev en Stormagt. Nu er Kina ved at vaagne, og der er ikke Tvivl om, at den nærmeste Menneskealder vil bringe den gamle Verden mange Overraskelser fra dette mærkelige Land. Det fortjener at bemærkes, at Kineserne ikke blot strækker sig ud efter den gamle Verdens ydre Kulturmidler: Kanoner, Krigsskibe, (hvis saadanne kan kaldes Kulturmidler), Jernbaner, Telefoner, o. s. v., men at de har et aabent Øje for, at et Folk kun bliver stærkt ved en moralsk Fornyelse. Med en forbløffende Energi har Kina ført Kampen mod Opiumsplagen igennem, og i Løbet af faa Aar vil denne Last være besejret. Det »kristne« England har maattet gaa ind paa at standse Eksporten af Opium fra Indien endnu inden den Tid, som oprindeligt var aftalt, og Dyrkning af Opium i Kina vil snart være ganske ophørt. Nu kommer Turen til Cigaretterne. Den kinesiske Regering agter nemlig at tage alvorlig fat paa at standse denne Plage, der undergraver saa mange unges Sundhed. En anden moralsk Sygdom, som Folket har lidt under, er Spillesygen. Provincesregeringen i Kanton har for nylig paa een Dag sat en Stopper for denne, skønt Halvdelen af dens Indtægter hidtil stammede fra Monopolet paa Spillehusene. Der er

nu lagt en fornuftig Skat paa Befolkningen for at erstatte dette Indtægtstab, og under Befolkningens Jubel er alle Spillehusene lukkede. Et Folk, der paa denne Maade tager Kampen op mod den moralske Smitte, er sundt og stærkt, det har en stor Fremtid, og naar det tilmed er Verdens største Folk, der ejer en Række fortrinlige Egenskaber: Intelligens, Flid, Nøjsomhed og Familiefølelse, vil intet kunne standse dets Fremgang. Medens dette sker i Kina, sidder vi med Hænderne i Skødet her hjemme og kan ikke enes om noget. Vi kan ikke faa den sølle Beværterlov, der dog betegner et lille Fremskridt i Kampen mod de stærke Drikkes Herredømme i Danmark; og ingen tænkende Mennesker er dog i Tvivl om, hvilken Ødelæggelse de anretter i Folket. Og Spillelidenskab trives og blomstrer iblandt os. Paa Københavns Traverbane blev der i sidste Sommer hver Travløbsdag omsat c. 150.000 Kroner i Totalisatoren, og for nylig oplystes det, at et Medlem af et Sogneraad spillede sig til Kassebedrøver paa Traverbanen. Lotterier har vi i Mængde til at friste Mennesker ind paa Glidebanen. Man har Indtrykket af, at der i Løbet af de sidste 20 Aar har udviklet sig en uhyggelig Spillesyge, særlig i København, med Sporten som Skærnbræt og takket være Autoriteternes Slaphed.

Ugebladets Annonce-Omslag.

Ugebladet fremtræder i Aar uden det sædvanlige farvede Annonce-Omslag, som siden 1906 har været om Bladet. Denne Forandring er foretaget paa Grund af forskellige Forhold, i Henhold til Aftale med A/S. *Varden*, som forestaar Ugebladets Annonceekspedition. Eventuelt vil der af og til medfølge Annonce-Tillæg, som imidlertid vil blive indhæftet i Bladet. Annoncer vedrørende ledige Pladser, Beskæftigelse og lign. er derfor atter henvist til selve Bladet og maa indsendes til Redaktionen. Betalingen vil blive opkrævet fra Ugebladets Ekspeditionskontor.

Ansgarius-Bonifacius-Foreningen.

Meddelelse fra Vikariats-Komiteen.

Samtlige Lokal-Komiteer gøres opmærksomme paa, at deres Aarsbidrag forventes indsendt inden den 15. Januar til Vikariats-Komiteens Kasserer, Hr. cand. phil. Jos. L. M. Hoffmann, Købmagergade 48.

Ansøgninger om Understøttelse til de respektive Missioner bedes indsendt til Hr. Pastor A. Neuvel, Formand for Vikariats-Komiteen, ligeledes inden den 15. Januar.

Mariakongregationen for Mænd genoptager sine Møder efter Juleferien Torsdag d. 11. og afholder Fælleskommunion Søndag d. 14. Eksercitier agtes afholdt fra 17.-24. Marts, hvortil alle Mænd i Menigheden indbydes.

Annoncer.

Alle saadanne maa sendes til Redaktionen, Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. Det bedes crindret, at **Trykkeriet ingen Annoncer kan modtage.**

Kirkelig Kalender.

7. Jan.	1. Søndag ef. H. 3 Konger. (Knud Hertug.)	14. Jan.	2. Søndag eft. H. 3 Konger. Jesu Navnefest.
8. —	Mandag. Oktavdag.	15. —	Mandag. Paulus Eremit, Bekender.
9. —	Tirsdag. Oktavdag.	16. —	Tirsdag. Marcellus, Pave og Martyr.
10. —	Onsdag. Oktavdag.	17. —	Onsdag. Antonius, Abbed og Bekender.
11. —	Torsdag. Oktavdag.	18. —	Torsdag. Petri Stol i Rom.
12. —	Fredag. Oktavdag.	19. —	Knud Konge, Martyr.
13. —	Lørdag. Oktav af Epiphani.	20. —	Lørdag. Fabian og Sebastian, Martyrer.

Kalenderen for 1912 er nu udkommet og kan faas paa **Menighedskontoret**, Bredgade 69² Sal o. G. (1—4. Telefon Palæ 654) samt ved Kirkerne. Pris **25 Øre**. Ved Indsendelse af 30 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit.

Ansgariusforeningen.

St. Ansgars Kirke.

Efter Andagten Kl. 6 Eftm. **Søndag d. 7. Januar** (ikke Hellig 3 Kongers Dag) afholdes Procession, i hvilken Rosenkransbroderskabet og Jomfruernes Forening deltager.

Unio. Søndag don 7. Januar Kl. 6 præcis fejres Julefest med Juletraf for Medlemmer med Børn i Lokalet, Frederiksberg Allé 11. Festen slutter med en lille Dans for de voksne.

Fredag den 12. Januar almindeligt Møde i Frederiksberg Allé 11.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 9. Januar Kl. 8 Aften.

Fr. Kjøpferle:

Oldkirken og den klassiske Kultur.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38. **2den Sal.**

Alle er velkomne.

St. Franciskus' III Orden har Møde Fredag den 12. Januar Kl. 8 Aften i St. Knuds Kapel. Kun Adgang for Medlemmer.

Aarhus. Familie-Aften Søndag d. 7. Januar, Kl. 8. — I. **Grangrenen**, Julespil. II. **Den lille Hornblæser**, Børnekomedie.

R. R. D. D. Missionarii, ut *Directorium* anni 1912 accipiant, pretium (1 Kr. og 25 Øre) Hafniam mittant oportet (Det apostoliske Vikariat, Bredgade 64, K.) statimque franco recipiant.

Situation wanted. Young English Lady (Catholic) — musical — desires post in Copenhagen, to lady or gentleman, as Secretary, Housekeeper, Companion, or any position of trust. Please write to *Kontor, Bredgade 69, 2. Sal o. G. K.*

En ung Pige

søges til en herværende Forretning til Ekspedition saavel paa Lager som fra Butik. Billet mrk. Nr. 38 med Oplysning om tidligere Virksomhed modtager St. Ansgars Menighedskontor, Bredgade 69, 2. Sal. o. G.

Lagerplads.

Lærling eller ung Ekspedient kan straks faa Plads i en Engrosforretning her i Byen. Billet mrk. Nr. 42 bedes sendt til St. Ansgars Menighedskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 2.

Søndag den 14. Januar.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — De kirkelige Festdage. — Johan Franz Ronge. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Fredericia. Aarhus. Aalborg. Rusland. Australien. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

103.

Om Julestemningen.

Juledagene er Børnenes Højtid. Det er jo et Barn, der ligger i Krybben, og det er Børnene, der først og fremmest skal se det og glæde sig over det. Hvor er det ikke skønt at se et fromt lille Barn knælende foran Jesusbarnet, medens Moderen staar bagved og fortæller med hviskende Ord Juleevangeliets yndige og dog saa alvorlige Budskab. Barnet forstaar det saa godt og ser med store Øjne snart paa Moder, snart paa Jesusbarnet, og i det lille Hjerte breder sig den Julestemning, som ledsager et Barn af katholsk Familie igennem hele Livet.

Ak, hvor skærer det mig ikke i Hjertet, naar jeg nu tænker paa de utallige Børn, der denne Gang har maattet undvære Julestemningen. Saa længe Krybben endnu staar i vore Kirker, havde jeg Lyst til at gaa paa Gaderne, som den hellige Franz Xaver i sin Tid gjorde i Indien, og med smaa Klokker ringe Børnene sammen ude paa Nørrebro og inde paa Strøget og føre dem ind i den første den bedste katholske Kirke, hen til Krybben, og saa skulde der tændes

alle Lys, og der skulde synges et Gloria, og saa vilde jeg sige: »Mine kære Børn, glem alt, hvad I hidtil har hørt om Julegaver og Julekager, Julealmanakker, Julekort og Julemærker, det kan altsammen være rare Ting, men se nu paa det Barn i Krybhen, som er Guds Søn;« og saa vilde jeg holde en lille Tale om denne Søndags Introitus, at i Jesu Navn skal alle Knæ bøjes. . . Hvorfor just over denne Tekst? Jo, fordi den er saa alvorlig og storslaaet, fordi den vilde byde Lejlighed til at fremtrylle dette Barns Storhed i levende Billeder for Børnenes Fantasi, fordi den indeholder alt, hvad den »moderne« Julestemning mangler.

Hvor daarligt behandler ikke vor pædagogisk saa højt travende Tid Barnehjertet! Den har gjort Julefesten til Fastelavnsspektakel. Den taler des mere om Julestemningen, jo mindre den ejer deraf. Jeg ved godt, hvem der har berøvet de smaa deres Juleglæde. Det er i første Linie disse tomme, ørkesløst tomme Juleartikler, som figurerer i alle mulige Tidsskrifter og for største Delen stammer fra ikke troende Skribenter. Det er al den Kærlighedssnak, som ingenting betyder og ingenting virker. I kan ikke bevare Julestemningen uden Troen paa Julenattens Mysterier. Derfor vogt jer, I Skriftkloge, vogt jer, naar I ved eders barnagtige Vrøvl om Jomfrufødselen og andre hellige Hemmeligheder berøver Folk og Børn deres Julestemning. I har jo Klubber og Foreninger, disputer dér, men lad det ikke gaa ud i Folket, hvad I har drømt i Gaar og vil tilbagekalde i Morgen. I tager Værdier ud af Verden, som I ikke kan erstatte.

Her viser det sig igen, hvor stor Forstaaelse den katholicke Kirke har for Hjertets Krav. Det er den, der værner om Julestemningen, idet den værner om Troen paa Jesusbarnets Guddom og sænker denne Tro med Englenes Gloria i Menneskenes Hjerter.

Den ejer Krybbebarnets Sandhed og derfor Julens ægte Poesi.

Fr. Mm.

De kirkelige Festdage.

I Henhold til den h. Faders *Motu proprio* og de dertil knyttede tvende Dekreter, der er forpligtende for den hele Kirke, meddeler Vi, som følger, den kirkelige Orden, der for Fremtiden vil være at iagttage i det Apostoliske Vikariat for Danmark og Island:

1. *Paabudte Festdage* er: *Aarets samtlige Søndage, 1. Juledag, Nytaarsdag, Helligtrekongersdag, Kristi Himmelfartsdag og Allehelgensdag.*

2. Foruden disse ovennævnte Festdage havde vi hidtil her i Vikariatet følgende 5 *paabudte Festdage*: *2. Juledag, 2. Paaskedag, 2. Pintsedag, Kristi Legems Fest og Marias Bebudelse*, der var henlagt til den saakaldte »Store Bededag«.

Disse Festdage vil i Fremtiden ikke længere være paabudte Festdage.

Men da den h. Fader i sit *Motu proprio* udtrykkelig fremhæver, at han ingenlunde, ved Afskaffelsen af de nævnte Festdage, vil formindske den Andagt og Fromhed, med hvilken de troende hidtil har fejret disse Festdage, saa anser Vi det for svarende til den h. Faders Hensigter, naar Vi herved paapeger det som hensigtsmæssigt, at der holdes Gudstjeneste som sædvanlig paa de afskaffede Helligdage. Eventuelt vilde man kunne udelade Eftermiddagsandagten. Vi overlader det til de enkelte Rektorer Skøn. Kun maa det staa klart for alle Katholikker, at de hverken er forpligtede til at høre den h. Messe eller til at afholde sig fra forbudne Arbejder paa disse Dage.

3. *Marias ubesmittede Undfangelse og Marias Himmelfart* er de eneste Marias Festdage, der fejres paa og henlægges til de følgende Søndage.

4. *Marias Bebudelse*, der hidtil blev fejret paa den saakaldte »Store Bededag«, fejres ikke mere paa denne Dag; i Stedet for skal der paa »Store Bededag« i alle Kirker og Kapeller, hvor Forholdene tillader det, holdes den 13 Timers Tilbedelse af det allerhelligste Sakramente med højtidelig Votivmesse til det h. Sakramente. I saa Henseende henvises til, hvad der foreskrives i vort Rituale, Side 127, vedrørende den 13 Timers Tilbedelse. Ligeledes bør

i dette Tilfælde Katholikkerne gøres opmærksomme paa, at en kirkelig Pligt til at fejre denne Dag foreligger ikke.

5. *Den h. Josefs Fest* fejres den 19. Marts som ikke paabudt Festdag og uden Oktav som *festum dupl. 1. classis* under Titlen: Højtidelig Ihukommelse af den h. Josef, Jomfru Marias jomfruelige Ægtefælle, Bekender.

6. *Den h. Josefs Værnefest* (Skytsfest) fejres paa den 3. Søndag efter Paaske med Oktav som *festum dupl. 1. classis* under Titlen: Højtidelig Fest for den h. Joseph, den saligste Jomfru Marias Brudgom, Bekender, den hele Kirkes Beskytter. Paa Oktavdagene af denne Fest bedes det Officium, der findes i Tillæget til det romerske Oktavarium.

7. *Den h. Johannes Døberens Fest* fejres i Fremtiden paa Søndagen før den 29. Juni; den paafølgende Søndag fejres *Apostlene Peters og Pauls Fest*.

8. *Den h. Trefoldigheds Fest*, som er henlagt til den første Søndag efter Pinse, fejres som *festum dupl. 1. classis*.

9. *Kristi Legems Fest* er ikke længere paabudt Festdag, men fejres som *festum dupl. 1. classis* med privilegeret Oktav (ligesom Epiphani) paa Torsdagen efter Trefoldighedssøndag under Titlen: Højtidelig Ihukommelse af Vor Herres Jesu Kristi helligste Legeme.

10. Paa Søndagen i denne Oktav er det tilladt at frembære een højtidelig Messe ligesom paa selve Festdagen, med *Gloria, Oratio, Sequents* og *Credo*. Paa denne Dag (Søndag) afholdes den højtidelige *Procession* med det Allerbhelligste enten i eller udenfor Kirken.

11. Paa Fredagen efter Kristi Legems Fests Oktav fejres som hidtil *Jesu Hjertes Fest* som *festum dupl. 1. classis*. København, den 19. December 1911.

✠ **Johannes,**

Biskop, Apostolisk Vikar.

Efterskrift. Maaske er det ikke overflødigt i denne Sammenhæng at gøre opmærksom paa en lille Forandring, som allerede blev indført i Fjor, men paa Grund af den fremrykkede Tid ikke kom med paa Kalenderen for 1911, og som er undgaet saa manges Opmærksomhed, nemlig at Onsdagene og Fredagene i Adventstiden ikke længere er paabudte Fastedage.

Red.

Johan Franz Ronge.

* 21. April 1821. † 17. Januar 1911.

Slægten *Ronge* indvandrede fra Nordbøhmen (Tysk Bøhmen) i Begyndelsen af det 18. Aarhundrede.

I Bürgstein i Bøhmen kan man i Kirkebøger og Skateregistre følge Slægten tilbage indtil Aar 1640. Mod Slutningen af det 17. Aarhundrede, omkring Aar 1680, nævnes der en Husejer *Hans Ronæ* i Bürgstein. Dennes Søn *Josef*

Ronge (Oldefader til den i Fjor her afdøde Johan Franz Ronge) var den første, som eksporterede Glas til København og senere selv fik Borgerskab som Glashandler her i Byen (Aar 1744) og kongeligt Privilegium 1749.

Dennes Sønesøn, *Johan Josef Ronge*, har adskillige af de nulevende Katholikker endnu kendt. Det var »den gamle Ronge«, der blev 103 Aar. Han var født 1774 i Pilestræde Nr. 74, som den Gang tilhørte Familjen, og døde 1877 (Østergade 40). Han var kendt som en overordentlig elskværdig og jovial gammel Herre, der ogsaa viste sin Interesse for det katholske Menighedsliv ved at lade sig vælge til Kirke- og Skoleforstander ved St. Ans-

garskirken, hvilken Stilling han beklædte i en længere Aarrække. Hans Moder (f. Ostritz fra Langenau) skal have været en sjælden dygtig og energisk Kvinde, om hvem der endnu af gamle Folk i Bürgstein fortælles adskillige Anekdoter. Paa en Rejse fra København til Tyskland led hun Skibbrud og reddedes i sidste Øjeblik af et forbisejrende Skib; hun opnaaede en meget høj Alder og døde 95 Aar gammel i Bürgstein. Familien i København opbevarer endnu en af hende skrevet Bønebog med en meget karakteristisk Haandskrift. Madame Anna Elisabeth Ronge, f. Ostritz, var nemlig en ret dannet Dame, der stod i Forbindelse med Datidens Skønaander og selv var noget af en saadan. Hun skal f. Eks. ogsaa have forfattet smaa Theaterstykker.

Hendes Søn, altsaa »den gamle Ronge« (Johan Josef), der blev 103 Aar, havde to Sønner: Johan Josef Wenceslaus Ronge, der var Landsoverretsprokurator og døde nogle Maaneder før sin gamle Fader, og den nu for et Aars Tid siden i sit 90. Aar afdøde Glashandler og Legatstifter *Johan Franz Ronge*, hvis Billede findes ovenfor.

Johan Franz Ronge var født 21. April 1821 i København. Han deltog i sin Barndom i den katolske Menighedsskoles Undervisning, som i de Tider maatte meddeles paa Tysk, ligesom der jo ogsaa kun turde prædikes paa Tysk i Kirken (før Religionsfriheden ved Grundloven). Han bevarede lige indtil op i sin høje Alder sin Skole og sine Lærere *Heitlas* og *Schnerer* i taknemlig Erindring og fremhævede ofte den sjælden gode Undervisning, den katolske Skole den Gang meddelte sine Elever. Især Tegnælærerne *Tusar* og *Strandgaard* og Sanglæreren roste han meget, og han var særlig Ven med den blinde Sanglærer og Organist *Gettel* ved St. Ansgars Kirke, for hvem han en Gang imellem vikarierede ved Orgelet. Deraf kom vel ogsaa hans paafaldende Forkærlighed for Orgeltribunen, hvor man hver eneste Søndag kunde se den gamle Herre med virkelig opbyggelig Fromhed og inderlig Andagt overvære Højmessens. Men naar han saaledes havde opfyldt sin Søndagspligt, saa tog han næsten ufravigelig hver eneste Søndag, baade Vinter og Sommer, ud i Skoven, hvor han kendte næsten hver Vej og hver Sti. Han var nemlig en

stor Naturelsker og holdt ogsaa af at se andre vise Forstaaelse for Naturens Skønhed.

Naar der ellers skulde nævnes noget, som den afdøde Ronge interesserede sig for, saa maatte det være Kunstindustri og Musik, hvad der jo ogsaa har sat sit Præg paa Bestemmelserne i Testamentet og i Fondens Fundats (se nedenfor). Saa at sige hele sit Liv var han et meget interesseret Medlem af Industriforeningen, og de fleste Mandag Aftener kunde man træffe ham ved Foredragene i Industriforeningen, næsten hver Søndag Aften et eller andet Sted, hvor der var *god* Musik.

Ellers levede den afdøde stille og ubemærket uden at deltage mere end nødvendigt i det offentlige Liv. Han opfyldte samvittighedsfuldt sine Borgerpligter, og var, skønt oprindelig jo af østrigsk Herkomst, dog ivrig dansk Patriot, ogsaa en rigtig Bypatriot og Elsker af det gamle Kongens København, hvis Historie han kendte til Punkt og Prikke. Han deltog dog ikke i Krigene, idet han paa den Tid stod ved Borgervæbningen i København.

Udover det allerede nævnte var hans kirkelige eller religiøse Interesse ikke særlig udpræget, hvad der rimeligvis havde sin Aarsag i »Josefinismens«^{*)} Aand, som østrigske Familier i gamle Dage vanskelig helt kunde undgaa at optage i sig, og som afdøde — vistnok aldeles ubevidst — ogsaa havde et lille Stænk af. Derfor saa han f. Eks. heller ikke saa gerne, at to af hans Fætters, Glashandler Wilhelm Ronges, Børn »gik den gejstlige Vej« (en Præst og en St. Josefsøster), men havde hellere set dem paa anden Maade »være nyttige for Verden«. Og alligevel var dette slet ikke noget enestaaende i Familien. I det mindste to andre af hans Familie har ogsaa tidligere søgt at være nyttige for Verden paa lignende Maade. Saaledes var f. Eks. hans Moders Farbror Præst (Pastor Rasche i Politz) og hans Faders Morbror ligeledes (Pater Ostritz, S. J.).

Men forøvrigt var afdøde jo ogsaa selv virkelig troende Katholik. Selv om han havde sine sære Anskuelse paa et eller andet Punkt, saa bevarede han — som Pastor Braun med Rette bemærkede i Talen ved Begravelsen —

*) Den af Josef II i Østerrig fremelskede, noget rationalistiske og stærkt statskirkelige Opfattelse af den katholske Tro.

dog sin Tro lige til det sidste; hver eneste Søndag hørte han som sagt Messen, og et Par Dage før sin Død modtog han med stor Andagt og meget opbyggeligt de hellige Sakramenter.

Tilligemed sin gamle Faders Glashandel, som han overtog 1862, og sin Faders og ugifte Broders Formuer, som han arvede i 1877, tog han ogsaa sin Slægts almindelig anerkendte Ærlighed og Redelighed samt dens Nøjsomhed og Sparsommelighed med i Arv. Det var hans Anskuelse, at Penge i og for sig ikke er nogen Velsignelse, men blot bringer Ansvar; kun ens eget Arbejde bringer Velsignelse. Han levede — hele sit Liv ugift — tarveligt og sparsommeligt af det, hans Glashandel og Gravørarbejde indbragte, men rørte saa godt som ikke den ingenlunde ubetydelige Formue, der var tilfaldet ham ved Arv, undtagen naar det gjaldt enkelte godgørende Øjemed. Han betragtede sig selv blot som »Vogter« af den stadig af sig selv voksende Formue, der var »betroet« ham, og hvoraf der — ifølge hans testamentariske Bestemmelse — efter hans Død skulde dannes en *Fond*, hvis Renter skulde spredes i de videste Kredse i den By, hvor Formuen var tjent, saa at saa mange som muligt af hans Bysbørn kunde komme til at nyde godt af den.

For at denne *Fond* kunde blive saa stor som mulig, var det forholdsvis kun smaa Summer, som han testamenterede til bestemte, navngivne Foreninger eller Institutioner og Privatpersoner som f. Eks.:

til Industriforeningen	5000 Kr.
» den tekniske Skole.....	5000 »
» det forenede Velgørenhedsselskab.....	5000 »
» sammes Skole	2000 »
» Dronning Louises Børnehospital	5000 »
» Samfundet for lemlæstede og vanføre....	2000 »
» Fængselselskabet i København.....	2000 »
» St. Josefs Hospital	5000 »
» Kommunchospitalet	5000 »
» Holmegaards Glasværks Arbejdere.....	2000 » *)

I Sammenligning *hermed* var det jo noget større Dotationer, som afdøde lod tilfalde Kirken og Menigheden

*) Desuden er der stiftet Legater for *juridiske* studerende, hvilke er henlagte under Universitetet.

og sin gamle Skole, St. Ansgars Skole, nemlig 10,000 Kr. til Kirken, 20,000 Kr. til Skolen og 20,000 Kr. til Legater for trængende Katholikker i København.

Sidstnævnte Kapital skal bestyres af Kirkeforstanderskabet; men saalænge afdødes Fættersøn, Pastor F. Ronge, opholder sig her i Staden, skal denne uddele de aarlige Renter.

Hr. Pastor Ronge beder os med det samme gøre eventuelt reflekterende Læsere opmærksomme paa, at der allerede har meldt sig flere Ansøgere hos ham, end der foreløbig vil kunne komme i Betragtning ved Uddelingen af de smaa Legater, som der kan komme ud af de aarlige Renter (c. 800 Kr.).

Af Resten af den efterladte Formue, som der ikke er disponeret særlig over ved Testamentet, c. 1.600.000 Kr., er der dannet en Fond — *Glashandler Johan Franz Ronges Fond* — som bestyres af de tre Eksekutorer, nemlig d'Herrer Overretssagfører *von Prangen* som Formand, Grosserer *Robert Bock* og Boghandler *Emil Ronge*.

Fondens Kapital maa aldrig angribes, kun Renten bliver efter Fradrag af, hvad der maatte medgaa til Administrationsomkostninger og Vedligeholdelse af Testators Familjegravsted samt Henlæggelse til Dannelsen af en Reservefond og Fornyelsesfond, at anvende paa den Maade, som angives i nedenstaaende

Uddrag af Fundatsen for

Glashandler Johan Franz Ronges Fond.

- I. 25 pCt., d. v. s. $\frac{25}{100}$ eller $\frac{1}{4}$ af de aarlige Renter, uddeles til
 - a) unge Haandværkeres Udvikling og Uddannelse i deres Fag — derunder Gravører,
 - b) studerende ved Polyteknisk Lærestalt og
 - c) unge Handelsmænd, som for deres Uddannelses Skyld midlertidig tager Plads i Udlandet.
- II. 15 pCt. uddeles til Kunstnere, særlig Tonekunstnere, Malere og Billedhuggere.
- III. 15 pCt. uddeles til Personer, der paa Grund af Sygdom eller Overanstrengelse tiltrænger Hjælp for at genvinde Arbejdsevnen.
- IV. 45 pCt. skal komme egentlig trængende til gode, hvorved særlig tages Hensyn til »Alderdom, Sygdom og Svagelighed«.

Af disse 45 pCt. uddeles:

- a) 15 pCt. til
 1. Glashandlere og disses efterladte,
 2. Musikere, Musiklærere og Musiklærerinder.
- b) 10 pCt. til Stiftelser, Foreninger og lignende, der har til Formaal at støtte
 1. gamle Sømænd og Sømandsenker,
 2. Tyende, der længe og tro har tjent deres Herskab.
- c) 20 pCt. forbeholdes det den til enhver Tid fungerende Bestyrelse efter frit Valg og derom forinden hver Bekendtgørelse om Legatuddelingen tagen Bestemmelse at benytte saavel til Supplering af de foran under a og b nævnte Legater som ogsaa til Støtte for trængende af en hvilken som helst anden Samfundsklasse.

Ved Uddelingen af de under Nr. I—III nævnte Legater skal Princippet Hjælp til Selvhjælp være det ene ledende.

Kun saadanne Ansøgere maa komme i Betragtning, der i Forbindelse med en god moralsk Natur har en ærlig Villie og Stræben efter at arbejde sig fremad og udvikle deres Evner, men dertil mangler den fornødne pekuniære Støtte. Hensynet til, at Ansøgeren i sin Vandel har vist sig ærlig og brav i alle Forhold samt flittig og virksom, skal særlig tages i Betragtning og overhovedet være en Betingelse for Opnaelse af Legatet.

Samtlige under Nr. I—IV omhandlede Legater uddeles i Portioner af en saadan Størrelse og for saa langt et Tidsrum, som den til enhver Tid fungerende Bestyrelse i hvert enkelt Tilfælde maatte bestemme, hvorhos det ligeledes beror paa Bestyrelsens Skøn, i hvilket Forhold de under hvert Nummer anførte Legater aarligt skal fordeles mellem de under samme nævnte forskellige Klasser af Ansøgere.

Alle uden Hensyn til Køn, Konfession og Samfundslag skal have lige Adgang til Legaterne, for saa vidt han eller hun iøvrigt opfylder de stillede Betingelser og er bosat i Kjøbenhavn eller Frederiksberg, hvorved dog bemærkes, at denne Stedbegrænsning, naar samtlige Bestyrelsesmedlemmer derom er enige, vil kunne fraviges med Hensyn til de under IV b nævnte Stiftelser, Foreninger o. lign., som ogsaa i enkelte andre Tilfælde, hvor særlige Omstændigheder maatte tale derfor.

Bestyrelsen skal derhos, om den maatte finde det rigtigt og formaalstjenligt, være berettiget til af samtlige de under I—IV nævnte Legater at uddele Portioner ikke blot til Legatnyderne direkte, men ogsaa til Institutioner, Stiftelser, Foreninger og lign.

Om ledige Legatportioner skal der ske Bekendtgørelse i en eller flere Aviser efter Bestyrelsens Skøn.

Eventuelt reflekterende Læsere gøres opmærksomme paa, at førend disse Bekendtgørelser finder Sted, er det til ingen Nytte at ulejlige Formanden, Hr. Overretssagfører

von Prangen. Skemaerne eller Ansøgningsblanketterne er endnu ikke trykt. De vil næppe foreligge før en Gang hen ad Foraaret, og de første Legater uddeles ikke før en Gang i Juli Maaned. — Ikke heller vil det nytte at be-
raabe sig særlig paa, at man tilhører den katholske Menighed, da jo, som det fremgaar af ovenstaaende, *alle* uden Hensyn til Køn, *Konfession* o. s. v. skal have lige Adgang til Legaterne.

— Og saa skal der til Slutning blot endnu bemærkes, at set fra et almindeligt Synspunkt har afdøde Glashandler Ronge ved at stifte denne store Velgørenhedsfond sat sig selv og sit Navn et meget smukt Minde, hvoraf særlig anderledestroende kan se, at deres katholske Landsmænd ogsaa kan have almene Interesser — og at her omtalte katholske Legatsifter ikke har villet gøre Gengæld for, hvad der fra anden Side ofte sker, naar Katholikker nemlig udelukkes fra at faa Del i »Hævelser« eller Renter, endogsaa af saadanne Kapitaler eller Legater, som oprindeligt er gammelt katholsk Kirke- og Klostergods. N. N.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. *St. Ansgars Kirke* har i disse Dage faaet en ny, smuk Prydelse, nemlig en rigt og smagfuldt broderet Kirkefane med den h. Teresas Billede paa. Fanen, som er skænket af afdøde Enkefru Hoffmann ved hendes sidste Besøg i *St. Ansgars Kirke*, er udgaaet fra Kunstbroderiskolen i Klosteret Sempelveld i Holland, hvilken Skole mærkelig nok forestaas af en Datter af Maleren Settegast, der oprindeligt har dekoreret *St. Ansgars Kirke*.

— For en overordentlig talrig Forsamling spillede Smaapigerne i *St. Annæ Skole* i Søndags Eftermiddag en køn lille Julekomedie. Bagefter fulgte nogle meget morsomme Skyggebilleder, spillede af ældre Skolepiger, hvilke ogsaa gjorde velfortjent Lykke.

— Højskolen indledede sit nye Semester med et fortrinligt Foredrag af den unge Fr. Kùpferle, som gav en klar og for alle forstaaelig Fremstilling af den unge Kristendoms Møde med Roms og Grækenlands mægtige Kulturmagter og Grundene til Kirkens afgørende Sejr.

Aarhus. Den »Familie-Aften«, der var arrangeret her den 7. ds., overværedes af henimod 150 Personer. To smaa Skuespil — »Grangrenen« og »Den lille Hornblæser« — opførtes af Skolebørnene, der spillede flinkt og lønnedes med rigeligt Bifald. Et Par flerstemmige Sange af Koret samt enkelte gamle Julesalmer, der blev sunget af hele Forsamlingen, bidrog deres til at forhøje Stemningen og gøre »Aftenen« til en af disse Adspredelser, der er saa stilfærdige og dog saa fornøjelige i Modsætning til de støjende offentlige Forlystelser, som vor Tids blaserte Publikum ellers søger og — altfor let og ofte finder. *J. K. M.*

Aalborg. Den hellige Julefest har været fejret paa en særdeles stemningsfuld og højtidelig Vis i vor Menighed. Julemorgen Kl. 6 var her Højmesse med Fælleskommunion, om Formiddagen Levitmesse og Festandagt som sædvanlig om Eftermiddagen Kl. 5. Et blandet Sangkor bidrog i høj Grad til at forskønne Gudstjenesten; særlig bemærkedes en Damestemme af sjælden Kraft og Velklang. Juledag om Aftenen forsamledes Menighedens voksne til Juletræ i Skolen, hvor en behagelig Stund tilbragtes i selskabeligt Samvær med vore Præster og St. Josephssøstrene. Anden Juledags Aften havde Skolebørnene Juletræ, 3. Juledag Mariaforeningen og 4. Ynglingeforeningen, alt til megen Glæde og Tilfredsstillelse for Deltagerne, men til stor Ulejlighed for St. Josefssøstrene og pekuniære Ofre for vor kære Sognepræst. Maa disse Linier derfor ogsaa tolke Menighedens hjertelige Tak for de vellykkede Bestræbelser for at fremme den Samdræglighedsfølelse, som er saa nødvendig for et sundt og harmonisk Menighedsliv. *L. S.*

Fredericia. Gudstjenesten Julemorgen havde i Aar et særlig højtideligt Præg i vor hyggelige og smukt pyntede Kirke, ved at Krybben, som vi fik forærende sidste Aar, denne Gang havde faaet en heldigere og mere virkningsfuld Plads ved Evangeliesiden. Ved Hjælp af det indlagte elektriske Lys kom Krybben og de prægtige Figurer til deres fulde Ret. Hvad der yderligere forøgede Festens Højtidelighed var, at den pavelige Velsignelse meddeltes. Fra en Romerrejse i Efteraaret havde nemlig Hr. Kirkeforstander Wenk medbragt en egenhændig Skrivelse fra den hellige Fader, hvori Sognepræsten bemyndigedes til at meddele Menigheden Velsignelsen een Gang. Denne Gunstbevisning forstod Menigheden at værdsætte, idet Kirken, trods den tidlige Morgenstund og det daarlige Vejr, dog var fyldt til sidste Plads, og over 100 modtog den h. Kommunion for at blive delagtige i den fuldkomne Aflad, som var knyttet til Velsignelsen. *(V. S.)*

Frankrig. I *Théâtre Chrétien* i Paris blev der afholdt en Kongres af Folk, som var helbredet i Lourdes.

Dr. Boissarie kunde konstatere, at over 600 Læger, deriblandt 150 Udlændinge, havde taget Del i Lægebureauets Undersøgelser. Atheismen søgte forgæves at forskanse sig bag Hysteri, Hypnotisme, Nervøsitet o. lign. Han beraaber sig paa Prof. Regnault, som indrømmer, at der ikke gives nervøs Phtisis, og at Tuberkulose i tredje Stadium er uhelbredelig. Nu foreligger der atter to Tilfælde, hvor Tuberkulose i tredje Stadium er bleven helbredet (Søster Ambroise og Fru Migeon). Et overvældende Indtryk gjorde den forhenværende anglikanske Præst Boothman (for Tiden Professor ved Universitetet i Cambridge) ved sit Vidnesbyrd. Han havde overværet den pludselige Helbredelse af sin Søn, der led af Benedder i Øret, og var som Følge deraf vendt tilbagt til den katholske Kirke. — Blandt de sidst indkaldte Rekrutter fandtes der 25 pCt. Analfabter. Et smukt Resultat af Lægskolens Virksomhed!

Rusland. Den Frihed, som Oprettelsen af en »Duma« skænkede Rusland, er lige saa indbildt, som den Tolerance, Nikolaus II.s Edikt for nogle Aar siden indførte i dette Land. Dette Edikt er vel ikke ophævet, men det bliver af Regeringen og dennes Haandlangere paa alle Maader saaledes indskrænket, at det næsten har mistet al Betydning. Grunden hertil er maaske nok den Masseovertrædelse af c. 200.000 saakaldte »orthodokse« til den katholske Kirke, som fulgte kort efter Ediktet, og som vakte de »orthodokses« statskirkelige Fanatisme i den Grad, at snart ingen Midler er for tarvelige, naar de blot kan tjene til at komme Kirken til Livs. Skal der bygges en ny Kirke, bliver der lagt alle mulige Hindringer i Vejen; bl. a. forlanger Staten, at mindst den halve Kapital til Kirkens Opførelse skal være bragt til Veje, før Arbejdet kan paabegyndes. De religiøse Ordenssamfund modarbejdes paa alle Maader, og de svinder ogsaa mere og mere ind. I russisk Polen tør ingen Ordensfolk slaa sig ned, ja, i Fjor blev endog alle Redemptorister og Franciscanere udjaget derfra. Men det værste er næsten Statens gennemførte Umage for at underminere den katholske Kirkes hierarkiske Forfatning, dens Sammenhæng og Enighed, et Forhold, der maa være hver eneste russisk gejstlig, der har en Smule kirkelig Sans tilbage, en frygtelig Braad i Samvittigheden, naar han sammenligner det med sin egen Kirke, der kun er et Kontor i det despotiske Kejserdømmes Ministerium. Den hellige Stol raadspørges principielt ikke af Regeringen, selv naar Sager af Vigtighed for den katholske Kirke i Rusland skal afgøres, og Biskopperne vil Ministeriet helst gaa uden om ved saa vidt som muligt direkte at sætte sig i Forbindelse med de enkelte Præster. For nylig har Regeringen foranstaltet en ganske uretfærdig og umotiveret Gennemrodning

af en Del Biskoppers Arkiver, Dokumenter og kirkelige Bøger for at opdage eventuel Eksistens af hemmelige religiøse Samfund eller af den »Forbrydelse«, at Biskopperne havde staaet i direkte Forbindelse med Pavestolen uden at modtage alle pavelige Skrivelser gennem ministerielle Hænder. Denne sidste Undersøgelse er endnn ikke endt, skønt Pressen i St. Petersburg allerede har travlt med at udsprede uretfærdige og løgnagtige Rygter om den katholske Gejstligheds Forhold.

Australien. Fra Sandwichøernes Apostoliske Vikariat skriver en Indsender i *America* et lille Vinterbrev, der er ganske interessant. Vedkommende opholder sig i Hovedstaden Honolulu, en By omtrent af Størrelse som Odense, og skriver, at der findes Repræsentanter for mange Nationer der. Der er Japanere, Kinesere, Portugisere, Koreanere, indfødte med mørk Hudfarve, halvhvide Mennesker og endelig en Del af de forskelligste andre Folkeslag. »Jeg gik ned,« hedder det, »til den gamle Kathedral en Hverdags Morgen Kl. 7, og der var virkelig faa hvide Folk. Om Søndagen er der ved 6-Messen Prædiken paa Portugisisk; ved 7-Messen er der ingen Prædiken; Kl. 9 er der Prædiken paa Engelsk, og ved Højmessen Kl. 10¹/₂ prædiktes der paa Hawaisk. Forleden Dag traf jeg Biskoppen. Han fortalte mig, han havde været der i 30 Aar. Han bar langt, hvidt Skæg, og ligesaa to Præster, jeg har truffet. Hvorfor de gør det, ved jeg ikke, det synes ikke at kunne være af sanitære Grunde i denne hede, sygdomssvangre Luft. Kathedralen er omtrent 40 Aar gammel, og Præsterne bor i et Hus bagved den. Ved Siden af Kirken ligger Klosteret, en langstrakt, ganske køn Bygning. Søstrene, der er Medlemmer af De hellige Hjerters Kongregation, gaar klædt i hvidt. Præsterne er Medlemmer af en Kongregation af samme Navn. Pastor Valentin, som jeg talte med sagde, han skulde til Molokai (Øen, hvor P. Damien virkede blandt de spedalske) for at give Eksercitier til Søstrene der. Han fortalte, de spedalske var meget lykkelige, de havde det ret godt, giftedes, fik Børn og døde derovre. Børnene bliver taget fra dem og opdrages af Søstrene, og det er ikke givet, at de bliver spedalske som Forældrene. Forøvrigt er Afspærringsforholdsreglerne ikke strenge, mange spedalske gaar omkring paa Honolulu's Gader«.

Brevkasse. De mange, baade Medarbejdere, Abonnenter og Læsere, som ved Aarsskiftet har sendt gode Ønsker for Ugebladet i det nye Aar og venlige Ord til mig personlig, bedes ved disse Linjer modtage den hjerteligste Tak.

Ærbødigst
Niels Hansen.

Bogudlaan (gratis).

Fra St. Ansgars Folkebibliothek Bredgade 67, 3. Sal o. G. Tirsdag, Torsdag og Lørdag fra Kl. 7—9 Aften; desuden efter Eftermiddagsgudstjenesten i St. Ansgars Kirke. (Hr. Lærer Ertner træffes forøvrigt i Regelen daglig fra Kl. 9—12 Frm.)

Ved Rosenkranskirken daglig fra 6—7 (hos Hr. Pastor Ronge).

Ved St. Annæ Kirke hver Søndag efter Hovedgudstjenesten.

Fra St. Josefs Konferens Bibliothek udlaanes Bøger daglig Kl. 9—1 fra Skolelokalet, Griffenfeldtsgade Nr. 7.

Mariahjemmet, Vestervoldgade 115, (væsentlig udenlandsk Litteratur) Onsdag den 17. Janr. Kl. 3--4.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Møde i Lokalet Bredgade 67² o. G. Søndag d. 14 Januar Kl. 7. Andagt i St. Ansgars Kirke Kl. 6.

Conventus pastoralis missionariorum insulæ Zelandiæ erit feria secunda proxima (die 15. Januarii) hora quarta cum dimidia.
Secretarius.

Til Juleuddelingen.

Indsamlingen i **St. Ansgars Sogn** indbragte 856 Kr. 61 Øre. Der uddeltes Portioner af Flæsk, Sigtebrød, Smør, Kaffe, Sukker og Risengryn til 185 fattige Familier. Desuden var der til Uddelingen af en anonym Giver skænket en stor Ost, som blev uddelt til 20 Familier. To Familier fik kontant Hjælp. En hjertelig Tak bringes herved alle Bidragyderne af Komiteen.

Den katolske Højskole

Møde Tirsdag den 16. Januar Kl. 8 Aften.

Oskar Andersen: Mistrals Miréio.

Sangbogen medtages.

Katholsk Ungdomsværn, der vil sikre Menigheden og derfor støtter Ungdomsforeningerne og desuden samler Midler til et Ungdoms-Fond, beder Vener af de unge om at indmelde sig i Værnet og tegne Bidrag (aarlige, maanedlige eller een Gang for alle). Værnets Kasserer er Muremester A. V. Günther, Bangertsgade 11. N. Telefon 4110.

St. Ansgars Kirke.

Fredag den 19. Januar Kl. 8¹/₄ læses en stiftet **Levitmesse** i Anledning af Kong **Knud den Helliges** festlige Mindedag, hvortil alle indbydes.

St. Knuds Kapel.

Mariabørnskongregationen af den ubesmittede Undfangelse holder Fælleskommunion Søndag d. 14. Januar og offentligt Møde Onsdag d. 17. Jannar.

Kalenderen for 1912 er nu udkommet og kan faas paa **Menighedskontoret**, Bredgade 69² Sal o. G. (1—4. Telefon Palæ 654) samt ved Kirkerne. Pris **25 Øre**. Ved Indsendelse af 30 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit.
Ansgariusforeningen.

Mariakongregationen for Mænd afholder Fælleskommunion Søndag d. 14. Januar i Jesu Hjertes Kirke.

Unio. Fredag d. 12. Januar almindeligt Møde i Frederiksberg Allé Nr. 11.

Kirkelig Kalender.

14. Janr.	2. Søndag eft. H. 3 Konger. Jesu Navnefest.	21. Janr.	3. Søndag ef. H. 3 Konger. Den hellige Familles Fest.
15. —	Mandag. Paulus Eremit, Bekender.	22. —	Mandag. Vincentius og Anastasius, Martyrer.
16. —	Tirsdag. Marcellus, Pave og Martyr.	23. —	Tirsdag. Marias Trolovelse.
17. —	Onsdag. Antonius, Abbed og Bekender.	24. —	Onsdag. Timotheus, Biskop og Martyr.
18. —	Torsdag. Petri Stol i Rom.	25. —	Torsdag. Pauli Omvendelse.
19. —	Knud Konge, Martyr.	26. —	Fredag. Oktav af Knud Konge.
20. —	Lørdag. Fabian og Sebastian, Martyrer.	27. —	Lørdag. Johannes Chrysostomus, Biskop og Kirkelærer.

Gudstjenesten i København.**Søndage.**

- St. Ansgars Kirke.** Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt.
- Rosenkranskirken** (Boyesgade). Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 5 Andagt.
- St. Annæ Kirke** i Sundby. Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt med Prædiken.
- Jesu Hjertes Kirke** (Stenosgade). Form. Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt med Prædiken.
- St. Josefs Kirke** (Griffenfeldtsgade). Form. Kl. 6¹/₂ stille Messe; Kl. 9 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 3 Andagt.
- St. Knuds Kapel** (Vestervoldgade 115). Form. Kl. 7 Højmesse; Efterm. Kl. 3 Andagt med Prædiken.
- Immaculatakirken** (Strandvej 91). Form. Kl. 7 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 2¹/₂ Vesper.
- St. Andreas Kirke** i Ordrup. Form. Kl. 7 og 7³/₄ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Kl. 5 Andagt.
- Assumptionskapellet** (Amalievej 14). Stille Messe Kl. 8 med fransk Prædiken; Kl. 5 Efterm. Andagt. (Det allerhelligste Sakramente er daglig udstillet Kl. 8—5.)

Stille Messer paa Hverdage.

St. Ansgars Kirke Kl. 7 og 8¹/₄; i Rosenkranskirken Kl. 6¹/₂ og 8¹/₄; i St. Annæ Kirke Kl. 6 og 8; i Jesu Hjertes Kirke Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂; St. Josefs Kirke Kl. 5¹/₄ og 6¹/₂; i St. Knuds Kapel Kl. 6¹/₂; i Immaculatakirken Kl. 6¹/₂; i St. Andreas Kirke Kl. 6, 6¹/₂, 7¹/₂ og 8¹/₄; i Assumptionskapellet Kl. 6¹/₂ (Kl. 5 Efterm. Andagt).

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Annoncer vedrørende Foreningsbekendtgørelser, Plads'er o. l. skal sendes til Redaktionen, Viggo Røthes Vej 14, Charlottenlund, inden Tirsdag Aften. **Trykkeriet modtager ingen Annoncer.** Forretningsannoncer skal vedblivende sendes til Annonceekspeditionen, Kong Georgsvej 35. F.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 3.

Søndag den 21. Januar.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — »Giver, saa skal eder gives!« — Nordens Genforening med Kirken. — Foreningen »Tænk selv«. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Norge. Asien. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

104.

Den h. Familie — dit Forbillede.

En af de vigtigste Bevæggrunde, hvorfor Guds Søn har villet blive Menneske, er den, at han vilde være et Eksempel og Forbillede for os. Vi ser ham da fremfor alt tilbringe ikke færre end 30 Aar i Samliv med Maria og Joseph. Paa denne Maade har Christus indviet og helliget Familielivet og opstillet Familien i Nazareth, hvor han levede tilligemed Maria og Joseph, som det store Lys, der skulde lyse for alle Familier og alle Mennesker.

I Festdagens Epistel findes de Momenter og Dyder fremhævet, som vi skulde tilegne os for at danne os efter det store Forbillede i Nazareth. 1.) »Saa ifører eder da, som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig Barmhertighed, Godhed, Ydmyghed, Beskedenhed, Taalmodighed, saa I fordrage hverandre og tilgive hverandre, dersom nogen har Klagemaal imod nogen; ligesom Herren har tilgivet eder, saaledes ogsaa I.« Det er det første Moment: Barmhertighed og Taalmodighed, hvilken kun er mulig, naar Ydmyghed gaar forud. Familielivet vil være umuligt uden gensidig Overbærenhed med hverandre. Desværre

er der kun faa, som kan indse, at ogsaa andre maa bære over med dem; man er af den Mening, at det er kun de andre, som er fulde af Fejl, der er saa vanskelige at bære. Jo mere man i Ydmyghed vil anerkende, at man maaske selv er den, der er mest at klage over, desto mere vil man blive god og beskeden, fordragelig og redbon til at tilgive, fordi man ved, at baade Herren og ens Medmenesker har saa uendelig meget at tilgive en.

2.) »Men over alt dette haver Kærlighed, som er Fuldkommenhedens Baand.« Det andet væsentlige Moment, som hører hjemme i en kristelig Familie, er, at man elsker hinanden, thi alle er jo Lemmer paa eet Legeme; i Gud vor Fader og i Jesus Christus, vor Frelser, er vi alle eet, og denne overnaturlige Kærlighed skulde forene og forbinde os, saa at vi bliver eet og elsker hinanden med overnaturlig Kærlighed, hvor Naturerne maaske ikke stemmer overens.

3.) »Og Christi Ord bo rigeligt iblandt eder«, er det tredie Moment. Maatte Christi Ord, Christi Lære, Christi Bud og hans Grundsætninger stadig fæste Rod i vore Familier! De skulde være en Huslov hos os, de skulde lede os i de daglige Handlinger, de skulde styre vor Livsvandel, de skulde opfylde os baade med hellig Trøst og Frygt, de skulde tilskynde os baade til det gode og holde os fra det onde. Overalt skulde Christi Ord og Lære være for os Rettesnoren for vort Liv; saa kan man sige, at Christi Ord bor rigeligt iblandt os. Hvilken Velsignelse for den kristelige Familie, dersom Christi Lære var Rettesnoren for Familiens Vandel, for dens Gøren og Laden!

4.) »Og alt, hvad I gøre i Ord eller i Gerning, det gør alt i den Herres Jesu Christi Navn, takkende Gud og Faderen ved ham«, det fjerde Moment. Hav Gud, din Frelser, for Øje i alle dine Handlinger, arbejd i en ren, overnaturlig Hensigt, af Kærlighed til Gud og din Frelser Jesus Christus, i Forening med ham, for at dine Arbejder og Lidelser maa blive fortjenstlige for Evigheden.

Naar vi saaledes danner os stadig mere efter den h. Families Billede, vil vore Familier allerede her paa Jorden være et Afbillede af den h. Familie, og vi kan haabe paa engang at naa til det evige Samliv med den. *Jos. Resch.*

„Giver, saa skal eder gives!“

Af A. Breitung.

For nogen Tid siden modtog jeg fra Amerika en overmaade glædelig Efterretning. Det drejede sig om en Begivenhed, som sammen med sin Forhistorie uvilkaarlig mindede mig om de ovenstaaende Ord af vor kære Frelser (Luk. 6,38). Jeg tror, den kunde ogsaa interessere Ugebladets Læsere, tilmed da den angaar en dansk Præst, som mange af dem kender og holder meget af.

Som man ved, indbød for et Aars Tid siden en af vor lille katholske Studenterforening (*Academicum catholicum*) valgt Komité med den højærværdigste Hr. Biskops særlige Billigelse de danske Katholikker til at tegne sig for en eller flere Aktier, der blev udstedt af Aktieselskabet *Varden*, som har overtaget Udgivelsen af vort katholske Tidsskrift af samme Navn. Da det er af Vigtighed, at vi i denne Vantroens Tid ikke mangler et Organ, som ogsaa i de Kredse, hvorhen *Nordisk Ugeblad* mindre let naar, kan imødegaa Nutidens mange Angreb paa Kristendommen og vort hellige Kirke, og da det tillige er en Æressag for os ogsaa at have et Maanedsskrift, som behandler Skønlitteratur og filosofiske og naturvidenskabelige Spørgsmaal i katholsk Aand, saa nøjedes den højærværdigste Hr. Biskop ikke med at støtte vort Foretagende ved sin autoritative Billigelse, men han vilde ogsaa selv foregaa alle Katholikker med sit Eksempel og tegnede sig straks for flere Aktier.

Saaledes gik nu vor Indbydelse ud, ikke blot her i Landet, men ogsaa hinsides Landets Grænser til Steder, hvor vi kunde vente Interesse for den danske Mission; bl. a. sendte jeg den hinsides Oceanet til det fjerne *Grand Rapids i Minnesota*, hvor jeg vidste, at et apostolisk Præstehjerte slog varmt for Danmark og den katholske Sandheds Udbredelse i hans kære Fædreland.

Mit Brev naaede Hr. Pastor L. Buechler — den kære højærværdige Hr. Pastor tillader mig nok, at jeg i den samme katholske Sags Interesse nævner hans Navn — netop paa den anden Juledag, og trods det store og trættende Arbejde, han som den eneste Præst i Byen netop

havde i hine Helligdage, gik han ufortøvet til Banken og lod udstede en Veksel paa 100 Kr. som første Rate for tre Aktier, han med det samme tegnede sig for; den anden og tredje Rate skulde saa sendes hver med et halvt Aars Mellemtid, saaledes som det var foreslaaet i vor Indbydelse.

Det var en stor, inderlig Juleglæde, den nidkære Præst følte ved at kunne bringe dette Offer for den ham saa dyrebare danske Mission. Følgen for ham selv blev rigtig nok ogsaa den, at en allerede lidt mindre fashionabel Frakke, som just skulde vige Plads for et nyt Sæt Tøj, nu maatte gøre Tjeneste en god Tid længere.

Men selv lidt Juleløjer skulde det ikke mangle paa. Da Pastoren nemlig kom til Banken, skulde det netop træffe sig saaledes, at en nylig ansat ung Mand havde Tjeneste. Denne var sagtens endnu ikke indviet i alle Bankens Hemmeligheder; thi idet han vilde tage et eller andet frem, kommer han til at røre ved en lille Fjeder eller saadan noget, som slutter den elektriske Strøm, og med det samme begynder et sandt Helvedes Spektakel med Klokkeringning, der høres rundt om i de tilstødende Gader. I næste Øjeblik styrter allerede Folk fra alle Sider ud af deres Huse og stormer ind i Banken for at gribe den saaledes anmeldte Banktyv, mens andre staar og gloer ind gennem Vinduerne — alle maalløse af Forbavselse over at se den almindelig højt agtede Pastor Buechler staa der rød over Ørerne midt i Tumulten og ved Siden af ham den ikke mindre forlegne Bankassistent. Naturligvis blev nu Sagen med denne *Burglaralarm* (Tyvealarm) meget snart opklaret; men Folk smilede dog endnu i flere Dage, naar de mødte Pastoren paa Gaden: »Nej, Hr. Pastor, det havde vi nu dog virkelig ikke troet om Dem!« Det var altsaa rigtige Juleløjer, som gav Pastoren stor Moro, medens de indbragte os til *Varden* 100 Kr. og Indtegning for 200 Kr. til.

At jeg var helt greben ved at se dette Hr. Pastorens højhjertede Ædelsind, behøver jeg ikke at sige; jeg takkede ham hjertelig, men tilføjede, at den egentlige Tak vilde nok Vorherre besørge: han lod sig aldrig overtræffe i Højhjertethed!

Dog »Mennesket spaar, Gud raa'r.« Uventet indløber hos mig et Kort fra Grand Rapids: »Just nu, den 29. December, er vor St. Josefs Kirke brændt ned til Grunden.«

Hvilken Hjemsgøelse efter den foregaaende Juleglæde! Jeg var dybt rystet af Sorg og Deltagelse for den saa haardt prøvede kære Ven. I det Brev, jeg skrev for at trøste ham, bemærkede jeg selvfølgelig ogsaa, at nu ingen ventede, at han skulde indsende de 200 Kr., for hvilke han havde tegnet sig under ganske andre Omstændigheder, men som han nu selv trængte til, naar han skulde bygge en ny Kirke; ogsaa de 100 Kr., han allerede havde betalt, vilde vist uden nogen Vanskelighed blive sendt tilbage; kun for ikke at krænke ham, var det ikke straks sket.

Men faa Uger senere kommer Hr. Pastorens Svar: »Nej, jeg tager intet tilhage; om et halvt Aar skal jeg sende den anden Rate og om et Aar den tredje, som det er aftalt.« Var det ikke det mest højhjertede Ædelsind og den fasteste Tillid til Guds Hjælp, som lod Pastoren skrive disse Ord midt under Smerten over at have mistet sin Kirke, midt under Bekymringerne for at faa bygget en ny Kirke? Med de samme Følelser gjaldt det nu ogsaa at opfylde Menigheden. Gudstjenesten maatte foreløbig holdes i en lejet Sal, og her var det, at den ivrige Præst bl. a. sagde til sine Sognebørn: »Jeg er lidt overtroisk, mine kære! Og ved I vel, hvad det er, denne min Overtro stoler

paa? Det er Bønnens Magt. Da jeg forleden, selve Ulykkesdagen, ankom til Søstrenes Hospital i min stærkt svedne Frakke og Trøje, men triumferende bar det helligste Sakrament ved mit Hjerte, da kunde de gode Søstre rigtignok ikke holde deres Taarer tilbage. Men deres Mod, deres Energi smeltede ikke bort i Taarerne; de begyndte straks at bede om Guds Velsignelse og Hjælp til, at vi kan faa bygget en ny Kirke, og de tændte en ny lille Lampe foran Jesu Hjertes Billede. Og saa er da hidtil alt gaaet godt og vil ogsaa fremdeles gaa godt.«

Og virkelig, det gik over al Forventning godt. Menigheden var den første, som lod sig begejstre af deres nidkære Præst. Paa det af ham indkaldte Møde blev det besluttet at rejse et nyt Gudshus: »Næste Jul maa vi være i vor ny Kirke!« Det var jo nok et ægte amerikansk Vovestykke; men saa gik de ogsaa til Værket med ægte amerikansk Foretagsomhed — forud for alle Pastoren selv. Den lille Menighed kunde jo umulig alene skaffe de fornødne Penge. Pastor Buechler gik paa Tiggerrejse midt i den barske amerikanske Vinter, Landet op og Landet ned til Katholikker, til Protestanter, til vantro. »Gud lader sig ikke overtræffe i Ædelmodighed,« havde jeg skrevet til ham i mit andet Takkebrev, »han vil nok vide at opvække Dem ædelmodige Hjælperel« Og rigtig, i Løbet af faa Uger var Pengene samlet sammen, henved 20000 Dollars (c. 50000 Kr.), ved lutter milde Gaver, store og smaa; Planen til den nye Kirke blev udarbejdet, Byggematerialier købt, omkring Paaske begyndte Arbejdet, og Bygningen voksede hurtigt.

Imidlertid nærmede sig jo Terminen for Udbetaling af den anden Rate til *Varden*, men endnu før den fastsatte Dag indløb der fra Pastoren ikke blot de 100 Kr., han havde lovet til *Varden*, men desforuden endnu 33 Kr. ekstra som første Rate — til hvad? Til »Absalonsgaarden«, om hvilken der var blevet skrevet i Ugebladet, at det vilde være ønskeligt, at Katholikkerne havde en stor Bygning som Midtpunkt og Samlingssted for alle Foreninger og det katholske Liv i Hovedstaden. »Hvilken herlig Tankel« sagde P. Buechler til sig selv: »kunde den ikke realiseres? Med Tiden ganske vist. Men saa maa vi helst

begynde straks, ikke med at bygge, men med at sanke Byggesten. Vær saa god! her er en Byggesten: 100 Kr. i Rater — første Rate hosliggende!»

Dette var omtrent de Tanker, som han fremsatte, ikke med mange Ord, men med klingende Mønt, der rullede i Sparekassen for »Absalonsgaarden«. »For Absalonsgaarden og kun for den« er Pastorens udtrykkelige Bestemmelse. Men er det ikke ogsaa en lille Udfordring til vor Ædelmodighed. Danske Katholikker! En dansk Præst i Udlandet hidrager den første Byggesten til eders »Absalonsgaard«, hvem giver den anden?! — Ja, men jeg har ikke Raad til straks at give 33 Kr.! Saa giv 1 Krone, eller $\frac{1}{2}$ Kr., eller kun 25 Øre hvert Kvartal! »Mange Bække smaa gør en stor Aal« Paa denne Maade kan vi snart have det første Tusind Kroner i Sparekassen til Absalonsgaarden; og imidlertid vilde vist en eller anden findes, som lagde en rigtig god og forsvarlig Byggesten ved Siden af P. Buechlers første.

Det var altsaa, hvad der indløb fra vor trofaste Ven i Juni, til Trods for de store Udgifter, han havde til sin Kirkebygning. (Sluttes.)

Nordens Genforening med Kirken.*)

Prædiken af *F. Esser*.

Kirken fejrer Marias Ofring til Minde om den ældgamle Tradition, som fortæller, at Maria i 3-Aars Alderen af sine Forældre blev bragt til Templet i Jerusalem og indviet til Herren for at tjene ham blandt Tempeljomfruerne. Ogsaa vi er engang ved vor Daab blevet

*) Nærværende Prædiken blev holdt paa Marias Ofrings Fest (21. Novbr. 1911) i Assumptionssøstrenes Kapel og et Par Dage senere i lidt udvidet Skikkelse i Mariakongregationen for Mænd; den kunde dog for Sagens Skyld synes at have Interesse for videre Kredse, hvorfor den aftrykkes her i Ugebladet.

fremstillet for og indviet til Herren i et Tempel, et Gudshus, som besad en uforlignelig højere Værdighed end det jødiske Tempel. Thi i dette Tempel virkede Gud kun ved sin Naade og Kraft, men i vore Gudshuse bor Gud i egen Person. Disse Gudshuse er vore Kirker, hvor vor kære Frelser og sammen med ham ogsaa Faderen og den Helligaand bor i Tabernaklet som vor Gud i vor Midte. Og for hans Aasyn stedes vi atter og atter, mindst hver Søndag, og saa tit, vi ellers bivaaner den hellige Messe eller gør et Besøg i Kirken. — Saadanne Gudshuse fandtes i Fortiden i et stort Antal spredte langs med Danmarks Sunde og Fjorde, paa Jyllands Sletter og Bakker og ligeledes i Sverige og Norge samt paa det fjerne Island. Men nu — ja, endnu staar de stolte Kirker i Ribe, Viborg, Aarhus, Lund, Upsala, Trondhjem o. a. St. og vidner om den forsvundne Herlighed. Men de er nu kun Legemer uden Sjæl; det Allerhelligste er drevet ud af dem; Evighedslampen er slukt i dem. Nu findes der kun nogle og tredive Kirker og Kapeller spredte over Danmark og omtrent ligesaa mange i Sverige og Norge tilsammen. Vi maatte ikke være Børn af den katholske Kirke, dersom vi ikke skulde se paa dette med inderlig Bedrøvelse, og dersom vort Hjerte ikke brændte af Længsel efter, at vore fraskilte Brødre og Søstre maatte vende tilbage til deres gamle Moder. Hver ivrig Katholik har vist for længe siden ladet dette være Genstanden for sine Bønner.

Nu har der dannet sig en Forening, som har sat sig Nordens Genforening med Kirken til særligt Formaal for sine Bønner, og Paven har givet sin Velsignelse dertil. Det er i et fremmed Land, i Luxemburg, at Foreningen har set Dagens Lys. Men dersom nogle synes at være selvskrevne til at tiltræde den som Medlemmer, saa maa det være Katholikkerne i de nordlige Lande. Jeg er bleven bedt om at tale til eder om denne Forening, og jeg gør det med des større Glæde, som det jo er mit egentlige Kald at arbejde paa Virkeliggørelsen af Foreningens Formaal. Lad mig begynde med at forklare eder Foreningens Karakter og saa besvare det Spørgsmaal, hvorfor vi skal slutte os til den.

I. *Foreningen.* Hvem har stiftet den? Den h. Ans-

gars Ordensbrødre, Benediktinerne i Abbediet St. Maurice-de-Clervaux, Luxemburg. Det er, synes mig, et godt Varsel, at det samme Ordenssamfund, som først har forkyndt den katholske Tro i Norden, nu aller saa ivrig tager sig af dens Genindførelse.

Hvem har velsignet den? Den hellige Fader, Kirkens Hoved. Den sejler altsaa under Kirkens Flag, og de Løfter, Herren har givet sin Kirke, vil vist ogsaa bære Frugt i dette Foretagende.

Hvem er de Himmels hellige, under hvis Beskyttelse Foreningen er stillet? Det er fremfor alle Himmeldronningen, der som Kirkens Moder ogsaa paa særlig Vis maa interessere sig for dette ægte kirkelige Arbejde. Dernæst den store Folkenes Apostel Paulus og endelig, det forstaar sig sig selv, de vigtigste nordiske Helgener, St. Ansgar, Kong Knud, Kong Olav og Hellig Birgitta. Kong Erik er desværre bleven overset; men han slutter sig vistnok af egen Drift til de nævnte mæglige Værnehelgener.

Hvilket er Foreningens Formaal? Det siger selve dens Navn: Nordens Genforening med den katholske Kirke. Maa Foreningen ikke af den Grund staa under den gode Hyrdes Velsignelse og Varetægt? Hans Vilje er det jo, at alle skal være hans Disciple, Medlemmer af den ene Kirke, han har bygget paa Petrus, allesammen een Hjord under den ene Hyrde.

Hvilke er dens Vaaben? Det er Bønnens Skjold og Sværd og gyldne Lænker. Bønnen er jo et Skjold til at beskytte dem, som er Kirkens Børn, et Sværd til at forsvare Kirken mod alle dens Angribere, en gylden Lænke til at lægge Fangerne i. Disse skal jo betragte det som en Ære og Lykke at genforenes med den Kirke, til hvilken Kristus har sagt: »Hvadsomhelst du binder paa Jorden, det skal ogsaa være bundet i Himmelen.« Men idet Kirken binder dem til sig ved Kærlighedens Baand, giver den dem Guds Børns sande Frihed. Herren har jo sagt til samme Kirke: »Hvadsomhelst du løser paa Jorden, det skal ogsaa være løst i Himmelen.« Som et Bønnens Samfund har Foreningen Del i den store Forjættelse: »Beder, og I skal faa« — »Alt, hvad I beder Faderen om i mit Navn, det skal han give eder.«

Og hvilken er nu endelig med faa Ord Foreningens Organisation? Dens øverste Forstander er den til enhver Tid værende Abbed for ovennævnte St. Maurice-Kloster. Enhver Katholik kan blive Medlem. Medlemmernes Navne indføres i en særlig Bog, som opbevares i Abbediets Arkiv. Medlemmerne forpligter sig til hver Dag mindst een Gang at bede et »Hil Dig Maria« for Foreningens Formaal — mindre kan man sagtens ikke forlange. Det anbefales, at de ogsaa ved deres andre Bønner har dette Formaal for Øje. Og desuden skal de gerne bede for de afdøde Skandinaver i Skærsilden. For at opmuntre de troende og lønne deres Iver har den hellige Fader bevilget fuldkommen Aflad under de sædvanlige Betingelser paa Indskrivelsesdagen,*) paa Marias Optagelses Fest, samt paa Festdagene til Ære for den h. Paulus, Ansgar, Knud, Olav og Birgitte og endelig i Dødstimen. Alle disse Aflad, paa den sidste nær, kan tilvendes de arme Sjæle i Skærsilden (se nærmere Ugebl. 1910, S. 396 f.).

Se, det er allsaa Foreningen. Jeg kender ingen Forening, der paalægger sine Medlemmer mindre Forpligtelser, eet Hil dig Maria om Dagen, ingen Fællesmøder, intet paa-lignet Pengebidrag**), kun eet Hil-Dig-Maria og saa, at man indsender sit Navn enten til Klosteret i Clervaux eller, hvad der er nemmere, til Assumptionssøstrenes Kloster paa Amalievej***). Skulde man vel tro, at en eneste Katholik i de nordiske Lande kunde betænke sig paa at slutte sig til denne Forening? — Lad os nu spørge, hvilke Grunde der skal drive os dertil. (Sluttes.)

*) Denne meddeles den indmeldte skriftlig.

***) Dog staar det enhver frit at yde et frivilligt Bidrag til Dækning af Udgifterne ved Trykning og Korrespondance.

****) NB! Fornavn, Efternavn og Adresse, tydelig skrevne. Brevene kan adresseres enten: Rév. Père Directeur de l'Association, l'Abbaye de Clervaux, G. D. de Luxembourg eller: Forstanderinden for Assumptionssøstrene, Amalievej 16, Kbhvn.

Foreningen „Tænk selv“.

Et Raad.

Der findes her i Byen en Forening med ovenstaaende Titel. Den er udgaaet fra Indre Mission, og dens Formaal er at modarbejde den i Protestantismen stærkt om sig gribende Vantro. Da vi fra vort Standpunkt kun med Sympathi kan se paa en saadan Virksomhed, vil vi i Tide give denne Forening et velment og meget alvorligt Raad. Kæmp ikke med Løgn og Bagvaskelse, men kun med Sandhed! Den, som vil udbrede Guds Rige ved Hjælp af Løgne, gør ikke Guds, men Djævelens Gerning.

Grunden til denne Advarsel er en Udtalelse i et lille Skrift ved Navn Fra Nutidens religiøse Opgør, der er udkommet paa Priors Forlag.

Det 10. Kapitel, med Overskriften Moderne Afguderier, begynder saaledes:

»Det er almindelig bekendt, at Pavemagten tidlig satte Bibelen paa Listen over de forbudte Bøger, og der staar den endnu allerøverst, selv om man nu ikke brænder Bibelsælgerne som for 300 Aar siden.

Da Folkene saaledes udelukkedes fra Adgangen til Guds klare, letfattelige Ord, og dette altsaa gik i Glemmebogen, kunde alskens Vranglære og afguderisk Helgendyrkelse bedre brede sig og stille Kristi straalende Skikkelse ganske i Skyggen.

I vore Dage er det Vantroen, Ligegyldigheden og Grinet, der — i Stedet for Pavemagten — har tiltaget sig det aandelige Formynderskab i religiøs Henseende over de fleste Mennesker i Danmark.«

Enhver Katholik og de fleste rettænkende Protestanter indser, hvor skamløst dette lille Stykke er, og forstaar næppe, hvorledes noget saadant har kunnet offentliggøres. Det indeholder ikke mindre end fem aabenbare Løgne. 1) Pavemagten har aldrig sat Bibelen paa Listen over de forbudte Bøger; tværtimod er der ingen Institution paa Jorden, der har gjort mere for at bevare og ære Bibelen. 2) Den staar ikke øverst paa Listen endnu over de forbudte Bøger, da den aldrig har staaet der. (De protestantiske Bibeloversættelser er det forbudt Katholikker at læse; men det er ikke det samme, som at Bibelens Læsning er Katholikker forbudt.) 3) Guds Ord, den hellige Skrift, er ikke klar og letfattelig; det siger ens egen Fornuft, Historiens mangfoldige Vidnesbyrd og — selve den hellige Skrift; man skulde dog tro, at disse stærke »Bibelkristne«, der har udgivet omtalte Piece, vidste, hvad Apostelen Pe-

trus skriver i sit andet Brev: »Agter vor Herres Langmodighed for en Frelse, ligesom ogsaa vor elskede Broder Paulus efter den ham givne Visdom har skrevet til eder, som og i alle sine Breve, naar han i dem taler om disse Ting, hvori nogle Ting er vanskelige at forstaa, hvilke de ukyndige og ubefæstede fordreje, ligesom ogsaa de øvrige Skrifter, til deres egen Fordærvelse.«

4) »Afguderisk Helgendyrkelse« har aldrig hersket i den katholske Kirke. Der vil af nogle Bønnehøger kunne udplukkes enkelte stærke Udtryk om Helgener, som, lagne alene, absolut vilde være overdrevne; men i Sammenhængen vil ogsaa saadanne findes at være berettigede, i hvert Fald ikke afguderiske. Man maa ikke glemme, at den katholske Kirke altid har lært, at det er Helgenernes Forbøn, man begærer, og at den aldrig har gjort det til Pligt at begære denne, men kun henstillet det som nyttigt. 5) Kristi Skikkelse har aldrig straalet klarere og vil til Verdens Ende intet Steds straaale klarere end i den katholske Kirke. Intet andet Samfund i Verden har saa trofast fremholdt ham som baade Lærer, Forsoner og Dommer som den katholske Kirke, der altid har lært, at alle Helgeners Dyder og Fortjenester til sammen ikke kan udrette saa meget som en eneste Draabe af hans hellige, dyrebare Blod. Her kunde vi gøre Gengæld og henvise til mange Tilfælde i Danmark, Tyskland, Norge o. s. v. i de protestantiske Kirker, hvor Kristi straalende Skikkelse for Alvor er stillet i Skygge, men vi skal ikke gengælde ondt med ondt, hvor sandt det end er.

Til Slut to Spørgsmaal til Foreningen. Det ene beror maaske paa undertegnedes kirkehistoriske Uvidenhed. Hvilke protestantiske Bibelsælgere har den katholske Kirke brændt ved Aaret 1600 eller derover? Og hvor kan det være, at Vantro, Ligegyldighed og Grin har taget Magten i Danmark, skønt »den rene Lære« har hersket her i snart 400 Aar, og det oven i Købet »i Stedet for Pavemagten«. Jeg synes nærmest, at det er noget Vrøvl.

Derfor, du Forening med det stolte Navn, tænk selv efter, om det ikke er sandt, at Sandhedens Rige kun kan bygges op ved Sandhed. Og hvis du indrømmer det, følg saa det Bud, vi begge er enige om at kalde Guds Bud, men hvilket baade du og jeg aldrig havde kendt, hvis ikke den katholske Kirke havde været til og havde lært os det: Du skal ikke sige falsk Vidnesbyrd mod din Næste!

Niels Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Paa St. Josefs Hospital, hvor hun havde boet de sidste Aar, døde Lørdag d. 13. Januar om Middagen Frk. *Margrelhe Hedemann* i den høje Alder af ca. 92 Aar. Hun var saaledes en af vore allerældste Trosfæller herhjemme og ligesaa en af vore ældste Konvertiter. En yngre Søster til hende var den i Fjor afdøde Grevinde Nancy Hahn, af hvem der fandtes en længere Levnedbeskrivelse i Ugebladet 1911, Nr. 32 og 33. Frk. Hedemann blev Katholik Foraaret 1860 og viste sig stedse som et overordentlig ivrigt og virksomt Medlem af Kirken; hun forstod ogsaa at optræde meget bestemt, naar det gjaldt om at forsvare sin Tro. Men da hun ikke var udæskende og i Grunden en varmhjertet, fredelskende Sjæl, saa vedblev hun stedse at staa i livligt Samkvem med sin talrige, vidt-forgrenede Slægt, som ikke deler hendes Tro. Saa længe hendes legemlige Kræfter slog til og hun boede i Nærheden af St. Ansgarskirken, var hun en af de flittigste Deltagere i Gudstjenesten, og det var hende en stor Sorg, da hun ikke længere kunde komme i sin kære Kirke. En særlig fremtrædende Plads indtog Frk. Hedemann aldrig indenfor Menigheden; hun levede stilfærdigt og tilbagetrukkent, men deltog dog, saa længe hun kunde færdes ude, med Lyst og Iver i Elisabeth-Vincentforeningens og Paramentforeningens Arbejde. Nogle Dage ind i det nye Aar fik hun Besøg af vor højærværdigste Biskop; kun faa Timer efter faldt hun om i sit Værelse og brækkede Benet, og det var dette Uheld, som hendes ellers meget sejge Natur bukkede under for. Efter at have modtaget de hellige Sakramenter samt den pavelige Velsignelse, som Biskoppen meddelte hende Dagen før hendes Død, hensov hun stille og fredeligt. Begravelsen foregik Onsdag d. 17. Januar efter Sjælemessen i St. Ansgarskirken paa Holmens Kirkegaard i Familiegravstedet. R. I. P.

— Redaktør Oskar Andersen fortalte i Tirsdags paa Højskolen om *Mistral* og læste forskellige smukke Prøver af *Miréio*, navnlig de sidste Sange, de mest udpræget katholske.

— Læserne vil vist forbavses ved at høre, at der her i Byen findes c. 1000 katholske Polakker, de fleste af russisk Oprindelse. For disses Skyld er der fra det nye Aars Begyndelse hver Søndag blevet læst en stille Messe Kl. 11 $\frac{1}{2}$ i St. Annæ Kirke, under hvilken de synger deres polske Sange og hører en lille polsk Prædiken af Hr. Pastor Steidl. Den nidkære Præst har daglig et Par Timer optaget med at vejlede og hjælpe de ofte ret hjælpeløse Polakker. At her trænges til yderligere præstelig Betjening

af saa mange Mennesker, behøver ikke at paapeges, og med Guds Hjælp vil denne vel ogsaa komme.

Norge. Hr. Pastor Offerdahl, som for et lille Fjerdingaar siden midlertidig overtog Redaktionen af *St. Olaf*, har atter opgivet denne Stilling. Pastor *van der Velden*, hidtil Kapellan ved St. Pauls Kirke i Bergen, er blevet udnævnt til Kapellan ved St. Olavs Kirke i Christiania, til Redaktør af *St. Olaf* og Bestyrer af St. Olavs Trykkeris Forlag. — Den 3. Januar har Sognepræsten i Stavanger, Pastor A. Dietrich, barnefødt i Tyrol, i al Stilhed fejret sit 25-aarige Præstebubilæum.

Asien. (Kina). Kina er vist det Land i Verden, hvor der for Øjeblikket foregaar de størsfe Omvæltninger, men vist ogsaa det Land, hvorom det er vanskeligst at faa paalidelige Oplysninger. For Øjeblikket synes det mægtige Rige at være faldet i tre Styker, Nord-Kina, som endnu vil staa under det mandsjuriske Herskerhus, Mongoliet, der vil være selvstændigt under indfødte Høvdinge, og Syd-Kina, det frugtbare, med Mennesker myldrende Land, som har erklæret sig for Republik og valgt *Sun Yat Sen* til Præsident. Men om denne Ordning vil blive af længere Varighed, ved ingen. *Sun Yat Sen* er selv en Kristen, en oplyst, fordomsfri Mand, som har studeret sociale, religiøse og politiske Forhold i Europa og De forenede Stater i et kvart Aarhundrede. Det Manifest, i hvilket han lover fuldkommen religiøs Frihed, vil sikkert blive af afgørende Betydning, forsaavidt det lykkes den fremragende Mand at bevare sin Magt. Den Revolution, hvis fremragende Leder han er, har han forberedt gennem mange Aar; ved Hjælp af store Fonds, det er lykkedes ham at rejse, har han sendt sine dygtigste Medhjælpere udenlands og ladet dem faa Del i vestlig Opdragelse. Det ser jo ud, som om der vil kunne oprinde gunstige Tider for Missionen i Kina, og den katholske Kirke, som i Aarhundreder har arbejdet i dette Land, vil sikkert benytte sig af de forbedrede Forhold. Lederne af Revolutionen i Kina har sikkert gjort, hvad de formaaede, for at beskytte de fremmede Missionærers Liv og Ejendom; det kan dog ikke undre nogen, om det ikke helt er lykkedes i dette saa vidt strakte og længe misregerede Land. Det fortælles saaledes, at Røverbander flere Steder har overfaldet værgeløse, fredelige Mennesker, og var der Missionærer mellem dem, er de naturligvis heller ikke blevet sparet; i Szechuen skal f. Eks. en fransk Missionær være bleven dræbt, og andre Steder skal Missionærernes Liv være udsat for stor Fare. Desuden vil det sandsynligvis vise sig, at flere andre Steder er Kristne blevet dræbt. I de Byer, de revolutionære har Magten i, har de oprettet og hævdet Orden; men paa

Landet har de ikke kunnet gøre dette. Og hvad der gør Nøden endnu større, er, at der mange Steder hersker virkelig Hungersnød; henad fire Millioner Mennesker ser med Gru en Fremtid i Møde uden tilstrækkelig, ja næsten uden nogen Føde. Man maa derfor af mange Grunde haabe, at der snart maa indtræde faste, ordnede Forhold.

Brevkasse. Til E. — Deres Digt til *St. Agnes* forekommer mig ikke betydeligt nok til Optagelse i Ugebladet. Det har dog flere kønne Enkeltheder, f. Eks. i de to sidste Vers, som jeg skal gengive her.

*Den lille Agnes, Kristi Brud,
blev ført af Englene til Gud.
Han smykkede den Jomfru skøn
med Liljekrans og Palme grøn.*

*Bed for os, Hellig Agnes blid,
at vi maa ære til hver Tid
hin Liljekrans og søge glad,
hvis Gud det vil, hint Palmesblad.*

Katholsk Aarvog 1912 vil udkomme i Løbet af næste Maaned og blive gratis tilsendt alle Medlemmer af Ansgariusforeningen, som har indsendt deres Medlemsbidrag for dette Aar.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Skolebørnenes Bespisning.

St. Josefs Søstrene, Toldbodvej 14 og Frederiksberg Allé 15—17, beder Menigheden ikke glemme Børnenes Bespisning, da Kassen er tom.

Exercitier for unge Piger.

I St. Josefs Søstrenes Huskapel, Toldbodvej 14, afholdes Exercitier fra 1. Februar til 5. Februar ved Hr. Pastor Flynn. Nærmere Oplysninger ved Henvendelse til Søstrene.

Den h. Families Forening.

Søndag d. 21. Januar holdes i St. Ansgars Kirke og St. Annæ Kirke **Kl. 6 Aften** og i Rosenkranskirken **Kl. 5 Aften** en højtidelig Festandagt med Prædiken, under hvilken Foreningens Medlemmer fornyer den højtidelige Indvielse til den h. Familie af Nazareth. *Familie-Andagtsbogen bør medbringes!* Der forventes ivrig Deltagelse, og samtidig opfordres alle Familier, som endnu ikke er Medlemmer af Foreningen, til ved denne Lejlighed at melde sig til Optagelse hos vedkommende Sognepræst.

Unio. Fredag den 26. Januar almindeligt Møde, Frederiksberg Allé 11. **Musikalsk Aften.**

Mariakongregationen for Ynglinge

holder *Fælleskommunionen* Søndag den 21. Januar i Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Kirkelig Kalender.

21. Janr.	3. Søndag ef. H. 3 Konger. Den hellige Families Fest.	28. Janr.	4. Søndag eft. H. 3 Konger. Ansgar. (I de stille Messer Søndagens Officium.)
22. —	Mandag. Vincentius og Anastasius, Martyrer.	29. —	Mandag. Frants af Sales, Biskop og Kirkelærer.
23. —	Tirsdag. Marias Trolovelse.	30. —	Tirsdag. Martina, Jomfru og Martyr.
24. —	Onsdag. Timotheus, Biskop og Martyr.	31. —	Onsdag. Petrus Nolasco, Bekender.
25. —	Torsdag. Pauli Omvendelse.	1. Febr.	Torsdag. Ignatius, Biskop og Martyr.
26. —	Fredag. Oktav af Knud Konge.	2. —	Fredag. Marias Renselse. (<i>Kyndelmisse</i>).
27. —	Lørdag. Johannes Chrysostomus, Biskop og Kirkelærer.	3. —	Lørdag. Ansgar, Biskop og Bekender, Nordens Apostel.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 2.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 23. Januar Kl. 8 Aften.

Johannes Jørgensen: Fra den sidste Tid.

Sangbogen medtages.

Bekendtgørelse**til Rosenkranskirkens Menighed,**

Da Menighedens Regnskab for 1911 vil blive sluttet d. 1. Februar, bedes de resterende Bidrag (Kirkeskat, Præstefølge og Skolebidrag) indbetalt senest d. 31. ds. til Sognepræsten, Boyesgade 8². Kirkeforstanderskabet.

Kalenderen for 1912

er nu udkommet og kan faas paa **Menighedskontoret**, Bredgade 69² Sal o. G. (1—4. Telefon Palæ 654) samt ved Kirkerne. Pris **25 Øre**. Ved Indsendelse af 30 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Paa alle danske Katholikkers Vegne
tillader

Nordisk Ugeblad

sig herved i dybeste Ærbødighed at bringe den
højærværdigste

Biskop Johannes von Euch

en hjertelig Lykønskning
i Anledning af Fødselsdagen i Dag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvarialet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditions kontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657y.

Nr. 4.

Søndag den 28. Januar.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — »Giver, saa skal eder gives!« — Nordens Genforening med Kirken. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Køge. Tyskland. Portugal. Frankrig. Rom. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

105.

Apostle — Ansgar.

„Gaar ud i hele Verden, og prædiker Evangeliet for al Skabningen.“ Disse Herrens Ord læses op for os i Dag paa Festen for den hellige Ansgar, vort Fædrelands Apostel.

Hele Verden . . . al Skabningen. . .!

Det Rige, Kristus har stiftet her paa Jorden, maa nødvendigvis omfatte alle Lande og alle Tider; det maa være almindeligt, katolsk. Det er jo Guds Rige i Verden, men baade Gud og Sandheden er for alle. Jødekirken var ikke almindelig. Jødefolkets Udvælgelse og Udskillelse var kun noget foreløbigt. Derfor udsendte Jøderne heller ikke Apostle. Men det gør Kristus. Hans Rige er for hele Jorden, til Dagenes Ende. Han har forløst alle. Hans Velsignelse er bestemt for ethvert Menneske, der træder ind i denne Verden, ligesom Solen, der skinner fra Guds Himmel.

Dermed erklæres der ikke Nationerne Krig. De bestaar rettelig, hver med sine Ejendommeligheder i Sprog og Levevis, afpassede efter Jordbund og Himmelegn. Dog Sandheden er ens for dem alle, og Kristi Sandhedsrige derfor fælles for dem alle.

»Jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende,« siger Herren til dem, han sender. Heri ligger, at paa en vis Maade skal Broderparten af Arbejdet ved Evangeliets Forkyndelse tilfalde Menneskene. Herren vil kun »være med«. Hvor ærefuldt og hvor ansvarsfuldt dette er, er bleven forstaaet, først af de tolv, siden af alle, der har arvet Apostelnavnet efter dem. Ved disse Troens Helte, af hvem der er mange, der har ofret Liv og Blod i deres Gerning, er det Forjættelsens Ord gaaet i Opfyldelse, at Folkene skulde blive Messias' Arv.

Hvert Land nævner med Stolthed sin Apostel. Der er Patrick, Remigius, Bonifacius, Emeran, Stefan af Ungarn, der er Frants Xaver, og der er blandt disse Verdens største ogsaa ham, vi kalder Nordens Apostel, St. Ansgar.

Hvad vore Apostle har paabegyndt i Retning af at gøre Kristi Kirke almindelig paa Jorden, skal vi andre fortsætte. Den Sum af Lidelser og Ofre, det maa koste at kristne Verden, skal vi forøge. Den, der ikke gør det, er kun en maadelig »katholsk« Kristen. Dette Navn betegner jo netop et Menneske, der bekender sig til den almindelige Kirke, bestemt til at omfatte den hele Jord, fordi der ikke er Frelse i nogen anden end i Kristus.

Men sker det? Der er Kristne, som er lige ved at for-gaa af Kedsomhed og Livslede, fordi de ikke synes, de har noget at leve for. Gid Himlen vilde aabenbare dem, hvem og hvad der er at leve for i Guds Rige, og vise dem om end kun en lille Brøkdæl af den aandelige Nød i Mørke og Vankundighed, som hersker paa Jorden, og som enhver ved Bøn og Offer kan bidrage til at afhjælpe. Mangen en Missionær i Ansgars Billede vilde have større Velsignelse og Fremgang, om der var flere, der vilde bede for ham og med ham.

St. Ansgar viede sig til Missionsgerningen, fordi han havde forstaaet, at Sjælene har uendelig Værdi for Gud.

Blot vi ogsaa maatte begribe det og bidrage til at forny Jordens Aasyn og gøre den bedre!

Enhver bør i det mindste virke som Apostel i sin Omgangskreds. Den Overbevisning, at ingen er uden Indflydelse paa dem, der staar ham nær, maa faa os til at ville paavirke alle til det gode.

„Giver, saa skal eder gives!“

Af A. Breitung.

(Sluttet).

Sidste Gang fortalte jeg om, hvorledes den Pengesum, som Hr. Pastor Buechler saa offervillig havde givet os til den katholske Sags Fremme i Danmark, viste sig at være en Kapital, der var laant til Gud Herren selv, og som denne forrentede mere end hundredfoldig ved de rige Gaver, som i den korteste Tid skaffede Pastoren et halvt Hundrede Tusinde Kroner til den ny Kirkebygning. »Giver, og der skal eder gives.«

Men før Herren helt vilde indfri denne sin Forjættelse ved den lykkelige Fuldendelse af den nidkære Præsts store Værk, vilde han endnu sætte dennes Mod og faste Tillid til ham paa en sidste Prøve.

Det store Hus, i hvilket Pastor Buechler havde lejet en Sal til Gudstjeneste, gik efter nogle Maaneders Forløb ligeledes op i Flammer, ved hvilken Lejlighed en stor Del af hans Kirkeinventar blev ødelagt.

Den største Skræk blev det dog for den utrættelig virksomme Mand, da han en Morgen vaagnede og ikke mere kunde se. Om det nu var en Følge af de anstrengende Vinterrejser eller af den nerveopslidende Travlhed under det store Bygningsforetagende, kan ikke siges, men Synet var tabt; heldigvis dog kun for faa Dage, saa var alt i Orden igen, og Modet og Virkelysten var lige saa frisk som før. Arbejdet gik nu uforstyrret videre, og næppe var seks Maaneder omme, før man allerede havde naaet det Maal, som man selv under den første Begejstring ikke havde ventet at naa før Juletiden.

Saa kunde da Søndag d. 28. Oktober den lykkelige Præst med sin af Glæde straalende Menighed drage ind i det herlige ny Gudshus og føre en festlig smykket Procession af henved 50 Børn for første Gang til Herrens Bord.

At den nidkære Præst ved denne Fest talte begejstrede Ord til sine Sognebørn om Herrens vidunderlige Forsyn, om hans Godhed, om den ubegrænsede Tillid, de altid skulde sætte til Gud, om den inderlige Tak og Kærlighed,

de nu for stedse skyldte Herren, er selvfølgelig, men det bliver ogsaa udtrykkelig fremhævet i en meget sympatetisk Artikel, som »Grand Rapids Herald-Review« bragte om »Katholikkernes store Dag«. Bladets Referent har vel som Ikke-Katholik næppe haft en dybere Forstaaelse af det, der for os er det største, det over alt andet tiltrækkende og centrale i vore Kirker og i hele vor Gudstjeneste, Kristi, vor Herres og Frelsers legemlige Nærværelse paa vore Altre. Hans Opmærksomhed var fængslet af den udvortes Pragtudfoldelse, men her giver han ogsaa sin Anerkendelse og Beundring uforbeholdent Udtryk: »Det var,« skriver han, »virkelig et storartet Syn. De talløse Kerter, de blændende elektriske Lys, Virakduften og de snart dybe og kraftfulde, snart igen overmaade søde og fine Toner af Orglet, alt bidrog til at gøre Festen højtidelig. Og mangt et Hjerte var ved at briste af Glæde over at se, at deres Anstrengelser ikke har været forgæves, at ud af den gamle Kirkebygnings Aske en ny Kirke har rejst sig, som kun kan sammenlignes med Kathedralen i Duluth og med den Kirke, som nu bygges i Crookston i den nordlige Del af Staten (Minnesota). . . . Ogsaa ved Aftengudstjenesten frembød Kirkens Indre med de mange Lys et over al Beskrivelse herligt Skue. 50 smaa elektriske Lys straalte omkring Højaltret, 25 ved hvert Sidealter, 61 Flammer lyser ned fra den store Kandelaber i Kirkens Midte, og to Kandelabre ved Indgangen indbyder med deres festlige Glans de forbigaaende til at træde ind i det ny Gudshus, som straalte i Lyset af utallige Kerter.«

Efter en nærmere Beskrivelse af Kirkens Indre, hvilken siges at være vel den finest udstyrede Kirke i hele Nord-Minnesota, viser den praktiske Amerikaner os endnu ved nøjagtige Tal, hvilket Arbejde der her er bleven udrettet i Løbet af faa Maaneder; Kirkens Kor maaler 22×24 Fod, Kirkeskibet 44×90, Sakristiet 20×26; Taarnet er 106 Fod højt. Under hele Kirken strækker sig som Underbygning en stor Sal af 11 Fods Højde, der skal tjene som Menighedens Festlokale.

Efter alt dette forstaar vi meget godt og slutter os af ganske Hjerte til de varme, anerkendende Ord, med hvilke Avisen tolker de katholske Medborgeres Taknemmelighed imod

deres nidkære Sognepræst og Dekan: »Pastor Buechler har arbejdet tidlig og silde for at faa det alt bragt i Stand, han har arbejdet for tolv Mænd, først her, saa der, men altid med St. Josefs Kirkes Interesse for Øje, og hans Menighed staar i en Taknemmelighedsgæld til ham, som blotte Ord ikke kan udtrykke.«

Og vi her i den danske Mission, ja, vi vil her ligeledes takke den kære Pastor Buechler paa det hjerteligste for hans store og praktiske Interesse for vor hellige Kirkes Fremgang i Danmark. Og vi glæder os af ganske Hjerter med ham over, at Herren paa en saa iøjnefaldende Maade har velsignet hans store Foretagende og derved ganske unægtelig sandet sit Ord: »Giver, saa skal eder gives!«

Jeg handler uden Tvivl i Hr. Pastorens Aand, naar jeg til Slut beder dig, kære Læser, og alle Trosfæller i hele Landet indtrængende om nu ogsaa selv at hjælpe os med

at vedligeholde og fremme *Varden*, idet du abonnerer paa eller vinder nye Abonnenter for et Tidsskrift, for hvilket, som du ser, ikke blot hele Missionens elskede Overhyrde og en Række ivrige Katholikker har bragt saa store Ofre, men som endog en nidkær Præst i Udlandet har villet fremme med en saa selvforglemmende, saa offervillig Ædelmodighed. Thi for det første trænger *Varden* virkelig til bedre at støttes ved Abonnement. Den skulde nødvendigvis have 100 Abonnenter til. Og jeg kan ikke sige, hvor ondt det gør mig at se, at blandt Abonnenterne mangler ikke saa faa af dem, der ellers vist med Glæde vilde benytte *Vardens* mange apologetiske Bidrag til at udrydde Fordomme og Tvivl blandt deres Bekendte.

Varden fortjener nemlig paa Grund af sit fortrinlige Indhold virkelig ogsaa at abonneres paa og at blive læst af saa mange som muligt. Og da det netop i den sidste Tid er lykkedes at vinde flere og flere dygtige Kræfter som Medarbejdere, saa vil Tidsskriftets Indhold stedse blive mere righoldigt og afvekslende. Selv om vi her vilde se bort fra de talrige historiske og litterære Indlæg, de interessante Fortællinger og dejlige Digte, som vil blive en Nydelse for dig og dine kære, saa bringer *Varden*, som sagt, jo atter og atter meget aktuelle Indlæg i vore Dages store Kamp, Svar paa Vantroens Angreb og paa de mange Indvendinger, som daglig fremsættes imod den hellige Skrift, imod den kristne Tro og imod vor hellige Kirke. Saadanne Indvendinger hører du selv tit nok blandt dine Bekendte, i Selskaber, paa Kontoret eller i Værkstedet. Hold derfor *Varden*, og læs opmærksomt disse Indlæg mod Vantroen, saa er du frem for alt selv rustet imod Angreb og sikret for Fare. Men desuden kan du saa ogsaa hjælpe andre under samme Farer, og det er ikke blot blandt dine katholske Venner, men ogsaa blandt Ikke-Katholikker, som du kender, og som ofte staar saa aldeles hjælpeløse og vaklende overfor den Vantro, der fra alle Sider trænger ind paa dem. Og gemmer du Hæfterne, saa faar du snart et lille apologetisk Bibliothek, saa du efterhaanden kan hjælpe flere og flere, som er stedte i Fare for at miste deres kristne Tro.

Netop dette apologetiske Hensyn til Sjælens Frelse

skal gøre det til en Glæde for dig at tage Del i Kampen mod Vantroen ved at støtte *Varden* ved dit eget Abonnement og ved at hverve nogle nye Abonnenter blandt dine Bekendte. De 4 Kr. om Aaret for 26 dejligt udstyrede Hæfter er dog virkelig ingen Penge; og mener du ikke at kunne præstere det for dig alene, saa slut dig sammen med en anden til fælles Abonnement! Og saa glem aldrig, at ogsaa for dig gælder Frelserens Ord: »Giver, og der skal eder gives!« — her paa Jorden og hisset i Evigheden.

Nordens Genforening med Kirken.

Prædiken af *F. Esser*.

(Sluttet.)

II. *Hvorfor skal vi slutte os til Foreningen?* Jeg svarer:

1. *For Kristi Skyld.* Han er den gode Hyrde, som engang kom for at samle de fortabte Faar af Israels Hus. Men ikke alene dem. Han tænkte ogsaa paa Hedningerne. »Jeg har endnu andre Faar, som ikke er af denne Sti; ogsaa dem bør det mig at føre hid; og de skal høre min Røst, og der skal blive een Hjord og een Hyrde.« Og saa gik han i Døden for at frelse *alle*. Hans Ord om den ene Hjord og Hyrde gælder ogsaa om vore i Troen fraskilte Brødre, ja om dem endnu mere end Hedningerne. De har jo engang været Medlemmer af Kristi sande Kirke. De er jo blevet døbt. Men ved den ene Daab føres alle ind i Kristi sande Kirke. Det er ikke disse mange vildfarne Sjæles Skyld, at de ikke senere er bleven oplært i den sande Tro, hvortil de var døbt, at de tit er blevet fyldt med Fordomme imod vor hellige Kirke, hvis Børn de dog har været. De staar imidlertid endnu udenfor Kristi sande Hjord; de er Faar, der vandrer om paa falske Græsgange, medens de paa Grund af deres Daab skulde

høre til Kristi Faareflok. Derfor maa det være vor Herre meget magtpaaliggende, at de af Hjertet vender tilbage og stiller sig under den ene Hyrde, som han har sat i sit Sted til at lede Hjorden. Hvor maa han ikke være dem taknemmelig, hvor maa han ikke velsigne dem, som ved deres Bøn hjælper til at drage de vildledte Faar tilbage!

2. *For Sjælens Skyld.* Det er altsaa først og fremmest Kærligheden til Herren, der skal drive os til denne fælles Bøn om de nordiske Landes Genforening med Kirken. Men jeg fristes til at sige: endnu mere skal Kærligheden til Sjælene drive os til denne fromme Gerning. Thi Herren selv mister intet, om end nok saa mange Sjæle skulde gaa fortabt. Det er Sjælene, det gaar ud over, naar de skilles fra Herren. Og er det hele Samfund, der gør dette skæbnesvangre Skridt, saa er det dem, der maa bære Følgerne. Saaledes er det unægtelig vist, at Fraskillelsen har været til ubodelig Skade for de nordiske Lande.

Lad os holde os til vort Fædreland. Er ikke Danmark selv i naturlig, i politisk Henseende siden Reformationen gledet stedse mere ned ad Skraaplanet? Vi vil ikke dvæle ved denne Tanke. Lad os kun mindes Navne som Absalon, Valdemar, Knud den Store, Hellig Knud, Knud Lavard, Dronning Margrethe og konstatere, at blandt de store Personligheder, som de senere Tider har frembragt, er der ingen, der kan staa Maal med Fortidens Helte- og Helgenskikkelser, det skulde da være Niels Steno efter sin Genforening med Kirken.

Men lad dette være. Uendelig og værre og sørgeligere er den aandelige Tilbagegang, For straks at begynde med det værste — vi maa i det mindste berøre det — hvor har ikke Vantroen taget Overhaand, hvor breder den sig ikke med rivende Fart i stedse videre Krsdse, navnlig i vore Dage! Den katholske Kirke er Troens fasteste Værn. Hver den, som med Hjertet og i Livets Gerning sluttede sig til den, er trygt værnet mod al Fare for Vantro. Men jo længere nogen fjerner sig fra den, des større bliver Faren, des hyppigere bliver Faldet i Vantroens Nirvana. Dette kan man iagttage i de katholske Lande, f. Eks. Italien, Frankrig, Portugal; det er ganske særlig Tilfældet i de protestantiske Lande, og Danmark, som saa gerne vil

marchere i Spidsen for alt det moderne Fremskridt — ja, jeg er bange for, at det snart ogsaa spiller en Førerrolle i dette Stykke.

Men der er jo ogsaa endnu saa mange troende, oprigtig troende, saa godt som de forstaar det, mange fromme, hellige Sjæle, som elsker Gud og tjener ham i levende Tro. At vi skal bede for de vantro, det forstaar enhver. Skal vi ogsaa bede for de fromme, troende Mennesker? Tilvisse, vi skal, maaske endnu mere end for hine; de fortjener det mere, eftersom de uden deres egen Skyld er blevet berøvet saa store Skatte. Hvad har de da mistet ved at være løsrevet fra Kirken?

For det første Sandheden. De har vel Brudstykker af Sandheden tilbage, ogsaaa meget værdifulde Brudstykker. Men mange af de vigtigste og kostbareste Sandhedsskatte er gaaet tabt for dem. — Og den Sandhed, de har, er ikke bygget paa Aabenbarings Klippegrund, men paa deres personlige Mening, paa den saakaldte Erfaring, med andre Ord: paa Følelsernes Flyvesand. — Hvor kan den derfor ikke være ustadig! Mange Sandheder, som de for faa Aar tilbage holdt fast ved, forkaster de nu. For kort Tid siden var Bibelen deres eneste Aabenbaringskilde og højeste Trosregel; nu sætter snart hver anden sig til Doms over den, og den har for mange mistet sin guddommelige Karakter. — Og hvor kan deres Tro ikke være uklar og taaget! De siger, at de tror paa Kristi Guddom, og de mener det vistnok oprigtig med dette Ord. Men kan man ikke høre Theologer, Lærere og Folkets Førere paastaa, at Kristus ikke var ufejlbar i alt, at han kunde være uvidende om sin egen Faders Vilje, ja, at han fra først af ikke engang kendte sin egen Natur og sit Frelserkald? Hvor længe vil de vel endnu holde fast ved Troen paa Kristi Guddom. — Og hvor er de ikke splittede! I selve Folkekirken skelnes fire Retninger, dertil kommer en hel Række Sekter i det lille Land Danmark. Og indenfor de forskellige Retninger — er der vel to, som har samme Tro? Og hvor lyder det ikke sørgeligt, at Theologer kan tale haanende og dadlende om de gamle Kirkefædre og Biskopper, som paa Koncilierne i Nikæa, Ephesus og Chalcedon forsvarede

den nedarvede Troslære om Christi Guddom, hans to Nature og hans Persons Enhed mod Datidens Kættlere.

Ikke mindre sørgelige er de Tab, Protestanterne har lidt paa Naadens Omraade. Tilvisse nægter Gud ikke de ærlig søgende sin Naade. Men de vigtigste Naademidler har de dog forkastet. Idet Luther forkastede det særlige Præstedømme, ifølge hvilket Kristus kaldes Præst evindeligt efter Melchisedechs Vis, forkastede han ogsaa — vistnok uden at ville og ane det — Alterets Sakrament, forkastede han ogsaa Firmelsen og den sidste Salvelse; thi disse Sakramenter, disse velsignelsesrige Naadegaver, er uadskilligt knyttede lil det sande Præste- og Bispeembede. Daaben kunde man ikke fratage dem, Gud ske Tak! thi ethvert Menneske kan gyldig døbe; men ogsaa dette Sakramentes Meddelelse bliver mange Steder stedse mere tvivlsom. Og Ægteskabet har de ogsaa endnu; men hvem holder det for et helligt Sakrament? det er i Sandhed smertelige, uerstattelige Tab, som vi paa deres Vegne kun dybt kan beklage.

Det er da ikke mere end billigt, at vi beder for dem, at vi samler os til fælles Bøn, hvorom Herrens Ord gælder »Hvor to eller tre er forsamlede i mit Navn, der er jeg midt iblandt dem.« Ja, lad os bede, og Himmelens hellige beder med os, og Kristus selv er vor Talsmand hos Faderen. Sandelig, vi haaber, at den Naadens Dug, vore Bønner vil kalde ned fra Himmelen, vil falde i mangt et redebont Hjerte og lade den sande Tros og det sande Troslivs kostbare Frugter spire frem i det. Og om den Dag vistnok endnu er langt borte, hvor der atter er een Hjord og een Hyrde, og om det maaske endnu vil vare længe, førend større Skarer af Folket vender tilbage til den Kirke, hvorfra de engang er blevet løsrevet ved Løgn og Vold — Omvendelsen vil vistnok som hidtil kun ske enkeltvis — ja, om end vor Bøn helt skulde være spildt paa dem, vi beder for, saa vil den dog opnaa eet, som for os er endnu vigtigere end de udenforstaaendes Tilbagevenden, vi vil opnaa, at Gud velsigner vort eget katholske Samfund og velsigner de Anstrengelser, som for Tiden gøres for at bevare vore egne Børn for Troen. Ungdomssagen er jo bleven optaget med megen Iver og Energi; men kun Guds Velsignelse kan give Værket Varighed og Vækst. Lad os bede

for vore fraskilte Brødre! Skulde vore Bønner ikke komme dem til gode, vil vi høste hele Frugten deraf. Skulde de ikke føre til vor Kirkes udvortes Vækst, vil de fremme dens indre Vækst til Sjælenes Helliggørelse og til Guds Forherligelse. Amen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Katholsk Ungdomsværns Aarsmøde er fastsat til Onsdag d. 13. Marts. Der vil paa Mødet bl. a. blive holdt *Lysbilled*-Foredrag om de tyske Katholikkers »Folkeforening«. Der vil som i Fjor være Adgang til dette Møde for alle Katholikker, men kun Medlemmer af Ungdomsværnet kan deltage i eventuelle Forhandlinger og Raadslagning. Ungdomsværnets Kasserer er Hr. Murmester Günther, Bangertsgade 11, N., som ogsaa indsamler Bidrag til den af Hr. Pastor Breitung i forrige Nummer omtalte Fond til den fremtidige Absalonsgaard.

— I Forsamlingssalen, Bredgade 64, 1. Sal, har Hr. Proprietær A. Hoffmann ladet ophænge som Gave til St. Ansgars Menighed en Serie af indrammede Portrætter, forestillende de fleste Kirkeforstandere med Suppleanter og Revisorer, som har virket ved St. Ansgars Kirke. Under hvert Billede staar Navnet og paa Bagsiden en kort Levnedbeskrivelse af vedkommende Mand. Følgende Herrer: Hr. J. Steinbach, J. C. Menne, J. P. Trimbom, A. J. Heinisch, v. Tunckell, Lütz, Jurzick, Ververs og Bauer er det ikke lykkedes at faa noget Fotografi af; skulde nogen have et saadant eller vide, hvor det findes, bedes vedkommende meddele det til Hr. Pastor Braun eller Hr. Hoffmann. Af P. C. Bianco er der vel næppe nogen, der har et Billede?

— Opmærksomheden henledes paa, at for Fremtiden kan den højtidelige *Lysevielse* ikke, som tidligere, finde Sted en Søndag, men maa foregaa paa selve Mærias Renselses Fest eller Kyndelmisse d. 2. Februar. Det er det nye pavelige Forbud mod Festers Henlæggelse til om Søndagen, der har bevirket denne saa vel som andre Forandringer.

— Før Foredraget i Tirsdags paa den *katholske Højskole* meddelte Mogens Ballin den glædelige Nyhed, at man havde modtaget en Sum Penge, hvis aarlige Renter, c. 250 Kr., skulde anvendes til Højskolens Bedste. Foredragsholderen, *Johannes Jørgensen*, sammenlignede for en

meget stor og interesseret Tilhørerskare moderne fransk og engelsk katholsk Litteratur med nordisk Digting, specielt med Strindbergs mystiske Digting.

Kjøge. I Følge *Berlingske Tidende* er Hr. Pastor *F. F. Maurer* under 30. November i Fjor anerkendt som Sognepræst i denne By. Ugebladet ønsker den nye Sognepræst hjertelig til Lykke til Udnævnelser.

Tyskland. Om end Centrum har tabt nogle Pladser i Rigsdagen, staar dette Parti dog endnu omtrent med sin gamle Magt. Det sidste, endelige Resultat kan ikke angives før i næste Nummer. I Anledning af de sidste Rigsdagsvalg skriver Prof. Biermer i Giessen: »I den ny Rigsdag vil Centrum i endnu højere Grad end tilforn gøre Udslaget. Uden Centrums Hjælp har Regeringen ikke noget arbejdsdygtigt Flertal.« — Den intelligente »Hamburger General-Anzeiger« aflægger i sit Nr. 12 af 16. ds. besynderlige Beviser paa sin Intelligens. Efter at have konstateret, at der i Hamburg endnu findes flere end 1000 Mennesker, der er dumme nok til at afgive deres Stemmer for Centrum, opvarter den et Par Sider med følgende: »Verdensberømt! Haandlæsning og Kortoplægning, ogsaa Undervisning, kun for en kort Tid, B...strasse. — Fru L... , »Kort og Sympati.« — »Ægyptiske Kort tyder efter Kl. 2 ...« — »Fru M... , berømteste Sandsigerske ...« — — »Fru W... Haandlinier, Fødselsdata.« — »Blik ind i Fremtiden!« — — Det har ofte vakt vor Forundring, at adskillige Blade her i Hovedstaden, som netop særlig henvender sig til de intelligente, plejer at hente deres Stof, navnlig angaaende katholske Lande og katholske Forhold, fra den Slags »intelligente« Blade.

— Den 17. Januar var det 100 Aar, siden Ludvig Windthorst fødtes i Hannover, ikke langt fra Osnabrück. Som adskillige Læsere ved, var han fremfor alle Guds Redskab til at forny de tyske Katholikkers aandelige og verdslige Indflydelse i deres Fædreland. Naar Centrum den Dag i Dag er Rigsdagens bedst sammentømrede og ogsaa næsten største Parti, skyldes det »den lille Excellence«, Hannoveraneren Ludvig Windthorst. Han var den ideelle Partileder og den uovertrufne Taler. Naar Tysklands Katholikker i vore Dage er saa godt beskyttede mod Socialismens og Vantroens Farer, som de er, skyldes det for en stor Del den tyske *Folkeforenings* Styrke og Indflydelse; denne vældige Hær paa næsten en Million Stridsmænd er oprindelig dannet paa hans Initiativ; den store *Augustinusforening*, som han ogsaa har stiftet, er endnu til uvurderlig Nytte for næsten utallige katholske Dag- og Ugeblade. Windthorsts tre Hovedegenskaber var ægte Gudsfrygt, ubestikkelig Retfærdighed og ubrydelig Troskab. A.

Portugal. Udvisningen af Ærkebiskoppen af Lissabon er nu en fuldbyrdet Kendsgerning. Flere end 8000 Personer ledsagede Patriarken til Banegaarden. Frimurerbladet O'Mundo har travlt med at »angive« de bekendte Personligheder, som har taget Del i denne store katholske Demonstration. Der fandtes deriblandt høje udenlandske Diplomater, Professorer, talrige Officerer og endogsaa otte Generaler. Før sin Afrejse har Patriarken i en frimodig Skrivelse protesteret imod Regeringens Voldshandling.

Frankrig. Et nyt Ministerium i dette Land er ingen Nyhed; men da de senere Ministerier var blevet slettere og slettere, var det alligevel et Lettelsens Suk, mange drog ved den sidste Forandring. Den nye Premierminister Poincaré er selv en dygtig Mand, og han har til Kolleger flere af Frankrigs dygtigste Politikere. Han er ikke nogen yderliggaaende Mand, men alligevel fortsætter han sikkert sine Forgængeres Kirkepolitik; særlig vil Regeringen vel af alle Kræfter støtte de verdslige Skoler, d. v. s. gennem Skolens Undervisning af Børnene udbrede Vantro og Gudsfor nægtelse i saa vide Kredse som muligt. Ministre som Bourgeois, Delcassé og Briand er mere eller mindre erklærede Kirkefjender; men de er trods det selvstændige Folk, som Førsteministeren nok somme Tider vil finde det svært at faa til at lyde sig.

Rom. I den Audiens, som Pave Pius X den 20. Decbr. i Fjor gav til de i Rom forsamlede Kardinaler, tilstod han disse allerede nu, før Offentliggørelsen af den nye Udgave af kirkeretten, følgende betydningsfulde Privilegier: Overalt paa hele Jorden kan en Kardinal høre Skriftemaal, ogsaa i alle Klostre; de kan absolvere for alle Synder og Censurer, kun de enkelte undtaget, som i alleregentligste Forstand er den Hellige Fader selv forbeholdte. Hvis en Kardinal for sig og sin »Familie« vælger en Skriftefader, der ikke er i Besiddelse af Jurisdiction, faar han ved selve Valget denne og det i samme Udstrækning, som Kardinalen selv besidder. Kardinaler kan i deres Huskapeller vinde alle de Aflad, hvis Erhvervelse ellers er knyttet til Besøg i en bestemt Kirke, og Medlemmer af deres »Familie« nyder samme Forrettighed. Kardinaler har Fuldmagt til overalt at indvie Rosenkranse, Kors, Medailler, Statuer, Skapularer o. s. v., blot ved Korsets Tegn, og derved forsyne dem med alle af den hellige Stol bevilligede Aflad. Endvidere har de Fuldmagt til alle Vegne at oprette Korsveje og indvie dem og Syge-Krucifixer med alle til dem knyttede Aflad. Endvidere har Kardinaler Ret til, ligesom Biskopper, at bære Brystkors, Mitra og Hyrdestav. Endelig har Kardinaler ogsaa Ret til at konsekre og benedicere Kirker,

Altre og kirkelige Genstande, til at indvie Abbeder og til adskillige andre Indvielser, Oljevielserne dog undtaget. Ogsaa har de Æresrang forud for alle Prælater undtagen en paa sit eget Omraade residerende Kardinal; kun en Kardinal-Legat *a latere* har Forrang for alle andre, fordi en saadan repræsenterer den Hellige Fader selv.

Brevkasse.

Ærede Hr. Redaktør!

Som forhenværende Medlem af den danske Folkekirke kan jeg ikke andet end stadig væk med Interesse følge dennes Udvikling, skønt jeg jo — heldigvis — ikke længere har den personlige religiøse Interesse deraf som før. Det forekommer mig, at Udviklingen i den sidste Tid fører mere og mere bort fra det kristelige og ud i det helt vilde. Kan De f. Eks. forklare mig følgende Udtalelse af Pastor Sandvad i Stauning, hvem jeg fra gamle Dage af kender som en god Grundtvigianer? Denne udvikler nemlig i »Højskolebladet«, hvorfor en Reformert eller en Katholik, skønt Kristne, ikke kan være Præster i Folkekirken, medens Unitarer, der ikke er Kristne, kan være det. Det er, fordi Folkekirken er evangelisk-luthersk, der ikke er noget kristeligt. Det evangeliske vil blot sige, at man fjerner alle Mellemmand mellem Gud og Mennesker — hvad Katholikkerne ikke gør — og det lutherske, at man giver den indre Overbevisning Plads. Hvorledes kan en kristelig-sindet Mand skrive saadanne Ord?

Deres ærbødige
Konvertit.

— Den ærede Brevskriver er vistnok ikke klar over et bestemt Punkt, der indenfor Grundtvigianere i vore Dage mere og mere fremhæves, nemlig at Folkekirken kun er en ren borgerlig Indretning. Som saadan bør den efter deres Mening give Plads for enhver religiøs Bekendelse — undtagen andre kirkelige Samfunds. Skulde i et enkelt Sogn Flertallet af Menigheden blive f. Eks. reformert eller katholsk, vilde de dog maaske gaa ind paa, at de folkekirkelige Goder: Kirkebygning, Præstegaard, Pengemidler o. s. v. blev overladt vedkommende Samfund til Benyttelse. Hvad den citerede Ytring af Pastor Sandvad angaar, vil jeg gerne tilstaa, at den lyder noget forbløffende. Fra vort Standpunkt indrømmer vi uden Forbehold, at det specifik evangelisk-lutherske ikke er noget kristeligt; men vi døjer til Gengæld ikke saa lidt med at forstaa, at bestemt kristelige Menigheder kan føle sig tilfredsstillede ved at høre hjemme i et saadant ikke-kristeligt Samfund.

Ærbødigst

N. H.

Ansgariusforeningen.

Generalforsamlingen er udsat til Slutningen af Februar Maaned.

Bestyrelsen.

K.U.F. Katholsk Ungdomsforbund afholder Møde i Lokalet, Bredgade 67, 2. o. G., **Søndag d. 28. Januar Kl. 7½.** Foredrag. Andagt i St. Ansgars Kirke Kl. 6.

Aarsberetning

fra

St. Elisabeth-Vincentskonferensen paa Frederiksberg.

Konferensen tæller 25 Medlemmer, 16 passive og 9 aktive. Medlemmerne har i Aarets Løb besøgt og understøttet 27 Familier. Systuen, der er knyttet til Konferensen, har Møde hver Torsdag fra Kl. 1½—4 i Boyesgade 8¹. Paa Systuen forfærdigedes i Aarets Løb 67 Beklædningsgenstande. Til Systuen blev skænket større og mindre Klædningsstykker og Brugsgenstande, ialt 183 Stykker, desuden et større Parti hvidt Tøj til Linned, 2 Dyner og 1 Vugge.

Nye Medlemmer er velkomne! Indmeldelse kan ske enten paa Systuen om Torsdagen eller til anden Tid hos Frk. M. Hoffmann, Uranievej 6 og Frk. Ronge, Lykkesholmsallé 14 C, som ogsaa med Taknemmelighed modtager Gaver eller besøger dem afhentede.

Indtægter og Udgifter i 1910.

Indtægter.	Kr. Ø.	Udgifter.	Kr. Ø.
Kassebeholdning 1. Jan. 1911	12 42	Maanedlig Hjælp til 4 enligstillede	96 00
Faste aarlige Bidrag	196 00	Indkøb til Systuen	68 46
Extra Bidrag	2 36	Kontant Hjælp	2 00
		Fødevarer	3 95
		200 Mælkebilletter à 13 Ø.	26 00
		5 Eksp. af Ugebladet	10 00
		Kassebeholdning	4 37
	210 78		210 78

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredagen d. 2den Februar til de aftalte Tider.

Første Fredag i Maanednen (2. Februar).

St. Ansgars Kirke: Kl. 9 højtidelig Messe til Ære for *Jesu guddommelige Hjerte*; Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7½ Aften Andagt til *Jesu guddommelige Hjerte*.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8½-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 8 Aften Andagt.

St. Andreas Kirke: Efter 8¼-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7½ Aften Andagt.

Kollekt.

Søndag den 28. Januar holdes **Ansgarius-Bonifacius-Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Fordel for de mest trængende kirkelige Anstalter i Vikariatet.

St. Ansgars Kirke.

Søndag den 28de Januar (St. Ansgars Fest) holdes Kl. 6 Aften Festandagt med Prædiken og Procession med Relikvieskrinet. Processionen den 1ste Søndag i Februar bortfalder.

Fredag d. 2. Februar holdes der højtidelig Lysevielse forud for Messen Kl. 9.

Unio. Fredag den 26. Januar almindeligt Møde, Frederiksberg Allé 11. Musikalsk Aften.

Annoncer vedrørende Foreningsbekendtgørelser, Pladser o. l. skal sendes til Redaktionen, Viggo Røthes Vej 14, Charlottenlund, inden Tirsdag Aften. Trykkeriet modtager ingen Annoncer. Forretningsannoncer skal vedblivende sendes til Annonceekspeditionen, Kong Georgsvej 35. F.

Kirkelig Kalender.

28. Janr.	4. Søndag eft. H. 3 Konger. Ansgar. (I de stille Messer Søndagens Officium.)	4. Febr.	Søndag Septuagesima.
29. —	Mandag. Frants af Sales, Biskop og Kirkelærer.	5. —	Mandag. Agathe, Jomfru og Martyr.
30. —	Tirsdag. Martina, Jomfru og Martyr.	6. —	Tirsdag. Herrens Bøn.
31. —	Onsdag. Petrus Nolasco, Bekender.	7. —	Onsdag. Romualdus, Abbed og Bekender.
1. Febr.	Torsdag. Ignatius, Biskop og Martyr.	8. —	Torsdag. Johannes af Matha, Bekender.
2. —	Fredag. Marias Renselse. (<i>Kyndelmisse</i>).	9. —	Fredag. Blasius, Biskop og Martyr.
3. —	Lørdag. Ansgar, Biskop og Bekender, Nordens Apostel.	10. —	Lørdag. Oktav af Ansgar.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 2.

Den katolske Højskole

Møde Tirsdag den 30. Januar Kl. 8 Aften.

Frk. H. Ramsing: Guds Kirke og Naturen I.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**

Sangbogen medtages.

Bekendtgørelse**til Rosenkranskirkens Menighed,**

Da Menighedens Regnskab for 1911 vil blive sluttet d. 1. Februar, bedes de resterende Bidrag (Kirkeskat, Præstefølge og Skolebidrag) indbetalt senest d. 31. ds. til Sognepræsten, Boyesgade 8². Kirkeforstanderskabet.

Kalenderen for 1912 er nu udkommet og kan faas paa **Menighedskontoret**, Bredgade 69² Sal o. G. (1—4. Telefon Palæ 654) samt ved Kirkerne. Pris **25 Øre**. Ved Indsendelse af 30 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Katolsk Aarvog 1912 vil udkomme i Løbet af næste Maaned og blive gratis tilsendt alle Medlemmer af Ansgariusforeningen, som har indsendt deres Medlemsbidrag for dette Aar.

Vestervoldgade 115. Læsestue for **unge Piger**, aaben hele Dagen, midlertidigt. Modtagelseshjem og Bureau.

Skolebørnenes Bespisning.

St. Josefs Søstrene, Toldbodvej 14 og Frederiksberg Allé 15—17, beder Menigheden ikke glemme Børnenes Bespisning, da Kassen er tom.

Exercitier for unge Piger.

I St. Josefs Søstrenes Huskapel, Toldbodvej 14, afholdes Exercitier fra 1. Februar til 5. Februar ved Hr. Pastor Flynn. Nærmere Oplysninger ved Henvendelse til Søstrene.

Bedes rettet!

I Sangbogen „Sursum corda“ Side 155 Nr. 106, bedes „(Sparsomt i Norden) ... I. 259“ rettet til „(Klång mine flickor) ... II. 10.“

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 5.

Søndag den 4. Februar.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Mellem Teologerne paa Leo-Konvikten i Paderborn. — The Catholic Encyclopedia. — Katholske Tanker hos Søren Kierkegaard. — En Forespørgsel. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Tyskland. England. Portugal. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

106.

Arbejdet i Vingaarden.

Vil vi en Gang være blandt dem, hvem den himmelske Vingaardsmand tildeler den evige Løn, saa maa vi ogsaa søge at gøre os fortjente dertil ved *udholdende* Arbejde i Herrens Vingaard.

Vi maa ikke altfor hurtigt mene, at vi har gjort nok i Herrens Tjeneste og til hans Ære, saa at vi for Resten af vort Liv kan lægge Hænderne i Skødet og leve af vor Pension. Nej, det er netop det mærkelige ved Arbejdet i Herrens Vingaard, i Guds Tjeneste, at skønt der ikke kan tænkes nogen bedre, nogen ædelmodigere Arbejdsgiver end Vorherre, saa er der dog i *hans* Tjeneste aldrig Tale om at gaa af med Pension, ikke engang Udsigt til nogen Fyr-aften, *ingen* Pause i Arbejdet, ikke et Øjeblik Tid til at trække Vejret; der maa der arbejdes uafbrudt, lige indtil vi ikke kan mere, indtil vi segner om, indtil vi lukker vore Øjne for denne Verden. Saa længe varer Arbejdet, saa længe varer Kampen, hvorved vi skal fortjene os Himlens Løn.

Og Vorherre tager ikke til Takke med et hvilket som helst Arbejde. Det skal være et *ekstra godt* Arbejde for ikke at blive kasseret. Og ekstra godt er det i Guds Øjne

kun, naar det udføres i Naadens Tilstand og i en overnaturlig Hensigt, for Guds Skyld, til hans Ære.

Begge disse Betingelser maa være til Stede. Selv om den første var til Stede (Naadens Tilstand), men ikke den anden, d. v. s. udfører vi ikke vore Gerninger i overnaturlig Hensigt, for Guds Skyld, til hans Ære, men *kun* for vor egen Skyld eller *kun* for at tækkes Mennesker, for at roses og belønnes af dem, saa gælder Ordet »De har faaet deres Løn« — allerede paa Jorden, man kan ikke vente nogen særlig Løn derfor i Himlen.

Hvor meget mindre kan man saa forvente nogen som helst Løn i Himlen, dersom endogsaa den første Betingelse slet ikke bliver opfyldt! Er vi ikke i Naadens Tilstand, er vi ikke Guds velbehagelige Børn, har vi afbrudt maaske endog al Forbindelse med ham, hvad vil det saa kunne nytte os for Evigheden, hvad vi udfører her paa Jorden? Selv om vi ved vore Gerninger, ved vore Arbejder vandt Ære og Anseelse for Mennesker, for hele Verden, selv om vi fik tilkendt Nobelpræmien for vore Præstationer, og vort Navn paa Grund af Storbedrifter var paa alles Læber — hvad gavnede det altsammen? Er hine to Betingelser ikke til Stede, saa er det altsammen spildt Ulejlighed, set fra Evighedens Synspunkt.

Omvendt derimod: udfører vi vore daglige Gerninger, alt vort Arbejde, baade stort og smaat, i Naadens Tilstand, for Guds Skyld, fordi det er hans Vilje, til hans Ære og Forherligelse, da vinder vi derved mere end den hele Verden, selv om det, vi udfører, i Verdens Øjne er de ringeste og ubetydeligste Gerninger — vi vinder derved evig Løn og Fortjeneste i Himlen.

Set fra dette Synspunkt kan altsaa en almindelig Arbejder, en fattig Familiefader, en trofast og flittig Husmoder indlægge sig lige saa store, ja endog større Fortjenester i Vorherres Øjne end de, som udfører de største, mest iøjenfaldende Storbedrifter.

Naar det da en Gang bliver Aften for os alle, og den store Vingaardsmand kalder sine Arbejdere for sig, da vil maaske mangan en, som havde ventet en lignende Bedømmelse af sine store Gerninger og Bedrifter som her paa Jorden, komme til at gaa tomhændet bort; medens andre, som her i Livet ikke blev regnet for noget, vil faa deres Løn, deres herlige, evige Løn i Himlen; og det, som sagt, blot, fordi de har udført deres i Verdens Øjne ringe Gerning med Trofasthed og af Kærlighed til Gud, for *hans* Skyld, til *hans* Ære.

Den, der gør som disse sidstnævnte, kan kun glæde sig til den Aften, hvor det vil hedde: »Kald Arbejderne, og giv dem deres Løn!«

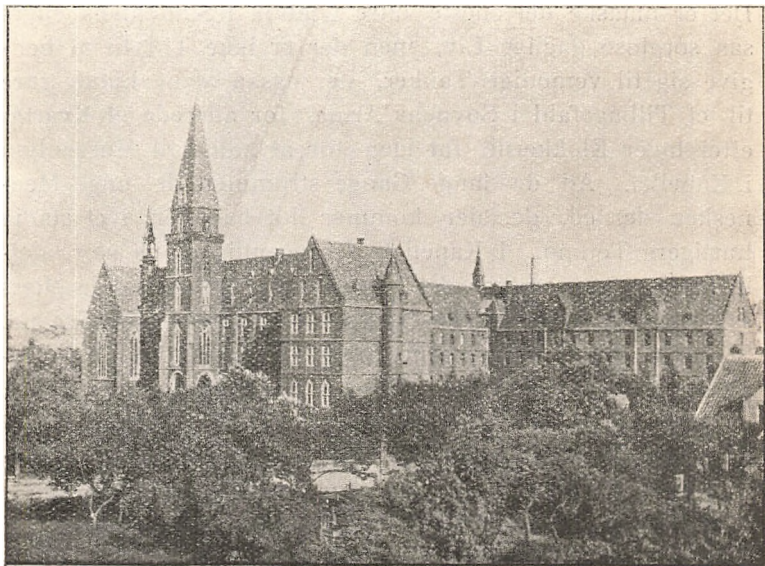
Fidelis.

Mellem Teologerne

paa

Leo-Konviktet i Paderborn.

Hvor ligger Paderborn? Det er ikke saa let for Dånске at faa en klar Forestilling herom uden ved Hjælp af et Landkort; men ellers er det ikke langt fra Corvey, hvor St. Ansgar var Munk, og skulde nogen kende Teutoburgerwald, hvor Germanerne i Oldtiden under den navnkundige Hermann slog Romerne, saa kan man se denne skovbevoksede Bjergkæde, saa saare man kommer udenfor

Byen. Paderborn er iøvrigt en i Tyskland berømt gammel Stad, hvor Karl den Store i sin Tid holdt Rigsdag og modtog den hellige Pave Leo d. III, der søgte Beskyttelse hos ham, og en anden Gang endogsaa et Gesandtskab fra Harun al Raschid, Æventyrkalifen i Bagdad. Karl den Store gjorde ogsaa Paderborn til Sæde for et Bispedømme, der nu til Dags tæller halvanden Million Katholikker.

Det er klart, at Biskoppen i denne kolossale Diocese

maa hjælpe til, at der stadig kommer nye Hold af unge Præster frem, og Spirerne — eller vi kan maaske sige Æggene — til disse Kuld anbringer han i den lune Rede, der hedder Leo-Konviktet, til Udrugning paa hensigtsmæssigste Maade. Man kalder det ogsaa i Paderborn »Teologfabrikken« paa Grund af den høje Fabriksskorsten, der hører til Konviktets Elektricitetsværk.

Lad os tænke os i Paderborn ved Vintertid Kl. lidt over 5 om Morgenen. Konviktet ligger mørkt og sort med sit Taarn og sine Spir pegende mod Stjernerne. Overalt er Stilhed og dyb Søvn. Da paa een Gang ringer rasende Klokker overalt i Gangene i den store Bygning, og med eet straal der Lys fra 150 Vinduer, medens indenfor lige saa mange Par Ben svinges ud over Sengekanten. Det er maaske det eneste bitre Øjeblik i Studentens ellers saa sorgløse daglige Liv, men der er ikke Tid til at hengive sig til vemodige Tanker, der ogsaa nemt kunde føre til et Tilbagefald i Søvnens Arme, for allerede et Kvarter efter tager Klokkerne fat igen for at kalde til Morgenbøn i Kapellet. Ad de lange Gange strømmer de unge Mennesker derved, de, der kommer lidt bagefter, i et stadig hurtigere Tempo. I Kapellet, der egentlig er en stor, dejlig Kirke, forekommer det nu temmelig koldt, og de ellers saa smukke Vinduesruder ser sorte og noget uvenlige ud. Seniorene, en af Studenterne, begynder oppe fra Orgelpulpituret: *In nomine patris et filii etc.* Morgenbønnen begynder, og den efterfølges umiddelbart af en kort Gentagelse af de Punkter til Betragtning, der er blevet læst op den foregaaende Aften. Det kan nok være, at en og anden maa føre en Kamp mod Tilbøjeligheden til at slumre ind paany. Men selvom Kampen gaar med skiftende Held — saalænge der blot kæmpes, er der Fortjeneste.

Kl. 6 begynder Messen, hvor nogle af Studenterne ministrerer. Det er selv paa en ganske almindelig Dag en smuk og festlig Gudstjeneste. Hovedalteret er dejligt, og i Korfløjene er der et smukt Maria-Alter og et Josefs-Alter. Væggene og Hvælvingerne mellem de høje gotiske Buer er rigt dekorerede. En talrig Skare følger den hellige Faders Opfordring til den hyppige eller daglige Kommunion, hvad jo ogsaa blandt vordende Præster er særlig

naturligt. Naar Messen er forbi og en Del er gaaet op i Spisesalen, aabnes Døren sagte, og en lang Række Nonner i sorte Slør og Dragter bevæger sig ad Sidegangen op til de forreste, nu tomme Bænke. Det er de gode Søstre af Den kristne Kærligheds Orden, som her ofrer sig for de unge Teologers timelige Vel og derved for Menighedernes aandelige Vel i Fremtiden. De laver Maden, og naar Studenten efter Forelæsningerne kommer paa sit Værelse og finder alt i Orden, rent og pænt, saa er det en Søsters Virksomhed, det skyldes.

Oppe i den høje, smukke Spisesal, med brune Træpaneler og -pilastre op ad de hvide Vægge, slaar der os en liflig Duft af Kaffe i Møde. De tykke, solide Kopper klirrer mod hinanden, og de store hvide Kaffe- og Mælkedander tømmes hurtigt, mens Husets Factotum, Tjeneren Vilhelm, gaar rundt og samler de tomme for at faa dem fyldt ude i Køkkenet. Der er et Rundstykke til hver Mand og saa iøvrigt nogle Stabler af Sigtebrødssmørrebrød, der, hvis de blev anbragt ovenpaa hverandre, maatte kunne naa Loftet et Par Gange. Princippet i Morgenmaden er: tykt Brød med tyndt Smør og saa megen Kaffe og Mælk, man vil, men ikke Sukker, eller med andre Ord: rigeligt og godt, men ingen Blødaglighed.

Veltilpas og morgenfrisk gaar Studenten til Arbejdet. Lad os gaa med ham over til Fakultetsbygningen, det gamle forhenværende Jesuiterkollegium. En efter en kommer hastigt indad Døren, smider Kollegiehæftet, hænger Hat og Stok og Frakke paa Knagerækken og begynder en Morgensludder. Den afbrydes pludselig ved en Trampen, og man skynder sig at sætte sig og selv trampe med. Det sker til Ære for Professoren, der er kommet ind ad Døren, og det er et Udtryk for det gode Forhold mellem Studenter og Professorer. En Dansk studser første Gang ved denne Form for Æresbevisning; men det er en almindelig Skik blandt tyske Studenter, at Glæde og Bifald udtrykkes ved Trampen ligesom Misfornøjelse ved Skraben med Fødderne. For Studenten er det saavel et Udtryk for hans Sindsstemning som en behagelig Adspredelse og Afløb for opsparet Bevægelsesenergi som ogsaa et Middel, hvormed ikke altfor urimelige Ønsker kan sættes igennem.

Professoren tager imidlertid Tøjet af og smiler godmodigt som Svar paa den tilsyneladende Jubelstorm, hans Indtræden fremkalder. Han har selv i sin Tid trampet og forstaar ganske Betydningen. Der findes ofte Anledning til at skrabe eller mest trampe under Forelæsningerne; en god Vittighed lønnes paa denne Maade, medens Hentydninger til en forestaaende Eksamen fremkalder heftig Skraben. Er det i Kirkehistorie, og der omtales en Mand fra f. Eks. Erfurt eller Paderborn som havende gjort noget godt eller daarligt, vil de tilstedeværende Erfurtere eller Paderbornere føle sig forpligtede til henholdsvis at trampe eller skrabe som Udtryk for deres Lokalpatriotisme. Og naar Timen er forbi, vil Professoren ikke kunne faa Tilladelse til at fortsætte for at fuldende en Beskrivelse, selv om han sætter et nok saa bedende Ansigt op; Studenterne er i saa Henseende Fjender af al Mangel paa Præcision, og Professoren resignerer med et Smil.

Man kommer ikke hyppig til at kede sig under Forelæsningerne. Som Stoffet allerede i sig selv frembryder den største Interesse, saaledes holdes de ogsaa for det meste med Aandrihed eller smittende Humør.

Forelæsninger og Privatstudium paa Værelserne veksler med hinanden. Det er stort Gode, at hver har sit eget Værelse. Det er højt, smukt, luftigt og lyst, og Møblerne tilhører Konviktet; der er Seng, Klædeskab, Servante, Pult, Bord og to Træstole. Det er det hele, og det er nødvendigt og tilstrækkeligt, net og dog passende spartansk; der er f. Eks. ikke i hele Konviktet en polstret Stol eller Lænestol. Samtidig røber det megen praktisk Omtanke, at der haade er Pult og Bord, saa at Studenten under den megen Læsning kan skifte mellem at sidde ned og staa op. Der er naturligvis Varmeapparat, og ovenpaa dette staar en aaben Vandkasse, som det altsaa er ganske lige til at holde forsynet med Vand, saa at Luften i Værelset ikke bliver tør og ubehagelig. Saa er det ogsaa kønt, at man fra alle Værelserne har Udsigt til den store, smukke Have; Arealet, hvorpaa Konviktet ligger, er 15 Tdr. Land, og hvad der ikke optages af Bygningerne, er Have. — I dette Værelse finder Studenten sig let til Rette, Kurvekufferten er kommet op ovenpaa Skabet, Bøgerne paa

Pulten og Bordet, et Krucifiks og et lille Mariabillede paa Væggen, og naar saa til daglig den lange Pibe er stoppet og tændt, er han klar. Ingen Fyrste, har i højere Grad, hvad han behøver, og ingen er mindre generet af overflødig Gods. Han behøver heller ikke at spekulere paa, hvorledes han skal indrette Dagen; det giver sig af sig selv. Naar han skal have noget at spise, ringer det, og naar han igen efter endt Fritid skal give sig til at bestille noget, ringer det ogsaa.

Kl. 12¹/₄ kimes der til kristelig Læsning, d. v. s. Læsning af Bibelen, Thomas a Kempis eller lignende paa Værelserne. Et Kvarter efter er det Middag. Spisesalen fyldes hurtigt; det er maaske det mest yndede Tidspunkt paa Dagen, for de 5 Timers aandelige Arbejde har givet Appetit. Anstaltens Direktør, Prælat Funke, staar ved det særlige Bord for Enden af Salen sammen med Præfekten, og Bordbønnen begynder paa Latin: »Alles Øjne haaber paa dig, o Herre o. s. v.« Den er færdig, alle sætter sig, og Suppen øses op og fordeles, medens en af Studenterne fra et Katheder nede i Salen læser et Stykke af Bibelen op paa Latin og derefter noget af en eller anden tysk Bog. Kan man ikke høre, skraber man med Fødderne. Læsningen varer maaske 10 Minutter, saa følger Martyrologiet paa Latin, ganske kort, og fra nu af ledsager almindelig Snakken det kogte Kød med surt og Stegen med Kartofler og Grøntsager. Man kan godt tage det med Ro, der er god Tid, men tilsidst naas Maalet, og naar saa Bordbønnen er færdig, kommer det interessante Øjeblik, da Posten uddeles, og hvor ogsaa undertiden Frederik den VIII.s høje Pande lyser op mellem de tyske Germaniafrimærker. Saa gaar alle ned i Kapellet til en ganske kort Tilbedelse af Sakramentet, og derefter er der Frihed til at spadsere, læse Aviser eller maaske tage sig en lille Middagslur.

Paderborn er en interessant gammel Stad med gamle Kirker og Klostre og de snurrigste gamle Stræder, Gyder og Krinkelkroge. Mange af Husene er bygget som Bønderhusene paa Landet, af Bindingsværk, i to Stokværk og med den store, brøde Gavl ud til Gaden. Midt i Gavlen sidder en stor Port, der fører ind til »Dielen«, en Mellem-

ting mellem en Lade og en Vognport; Stuerne ligger omkring dette store, halvmørke Rum, der gaar gennem begge Stokværk, og hvor man skulde tro, der endnu maatte bo Nisser i Krogen bag den spinkle Vindeltrappe; men maaske har de trukket sig tilbage til det vældige Loft ovenpaa. Gavlene er tit forsynede med smukke Udskæringer og Indskrifter, og i Gaderne finder man ofte Helgenbilleder eller Krucifikser. Man bliver helt hyggelig til Mode ved at gaa rundt i denne gamle, ærværdige By, hvis Ringmure og Taarne endnu til Dels er tilbage, overgroede med Græs og Vedbend. Man kan faa en Fornemmelse, som var man efter lang Tids Fraværelse kommet tilbage til sine Bedsteforældres gamle Hjem. Og saa saadanne løjerlige Navne paa Stræderne som »Krummer Ellenbogen«, »Køtterhagen« eller »Ükern«; men er der ikke mere Klang i dem end f. Eks. i »Westernstrasse« eller »Friederichsstrasse«. Perlerne i Paderborn er imidlertid den svære, ældgamle, gotiske Domkirke*), der ligefrem er et Billede paa den westfalske Folkekaracters Massivitet og Soliditet, og de syv yndefulde Kilder, der udspringer nedenfor Domkirken, og som ved Bygrænsen forener sig til den lille Flod Paderen. Det er morsomt at se, hvordan det klare Vand flyder lige ud af Klippen. Om Sommeren er der her mellem de smukke Haver en herlig Plads til at soppe for Drengene, og her ligger ogsaa Konerne paa Knæ ved Kanten og vasker Tøj.

Saa smuk som Paderborn selv er dens nærmeste Omegn ikke; men gaar man ud ad den for Napoleons Soldater anlagte brede Landevej til Cassel, hvor hans Broder Jerome dengang en kort Tid var Konge af Westfalen, har man dog hurtigt en vid Udsigt over mod det blaanende Bjerglandskab Teutoburgerwald.

(Sluttes.)

*) Billedet af den vil komme i næste Nummer.

The Catholic Encyclopedia.

11. Bind.

Boganmeldelse ved Niels Hansen.

Ved et Uheld er først nu det ellefte Bind af den store Haandbog kommet mig i Hænde, skønt det allerede blev udsendt i Fjor Sommer. Det er Grunden til, at Anmeldelsen ikke er kommet før. Men til Gengæld vil der forhaabentlig i denne Aargang af *Ugebladet* kunne bringes Anmeldelse af ikke saa faa Bind af dette litterære katholske Kæmpeforetagende.

Sjælden, om nogen Sinde, er et Værk af saa omfattende Karakter blevet udsendt saa hurtigt og med saadan Præcision. Som tidligere bemærket indeholder hvert Bind, med sine Hundreder af Billeder, Landkort, kolorerede Kunsttryk o. s. v., nøjagtig 800 Sider i stort, dobbeltspaltet, tæt, men tydeligt trykt Leksikon-Oktay. I 1907, 1908 og 1909 udkom to Bind hvert Aar, i 1910 og 1911 udkom tre Bind aarligt, og om alt gaar, som man venter, vil det kæmpemæssige Værk være færdigt med tre Bind og et stort Index-Bind inden Slutningen af dette Aar.

Naar dette Værk har kunnet skride saa rask fremad, har Grunden vistnok især været den, at en overvældende Masse Arbejde allerede var gjort, førend de store, smukke Bind begyndte at se Dagens Lys. Og Udgiverne havde forinden rejst Verden rundt og hvervet Hovedparten af de mange Medarbejdere. Disses Antal er indtil nu steget til det forbavsende Tal 1291. Af disse er naturligvis Hovedparten, 561, fra De forenede Stater; fra England er der 152, fra Canada 74, fra Irland 59, fra Tyskland 57, fra Frankrig 52, fra Italien 51, fra Belgien 45, fra Østrig-Ungarn 35, fra Holland 25 o. s. v. o. s. v. lige ned til Danmark med 2 og Norge og Sverige hver med 1 Medarbejder.

Salget af den store Encyclopædi gaar ogsaa godt, takket ikke mindst den store Stab af Agenter, som virker herfor næsten hele Verden over. Indtil nu er der solgt

21.000 Eksemplarer. Og da hvert saadant i fineste Udstyrelse koster 833 Kroner, i larveligste 333 Kroner, er det for danske Øjne kæmpemæssige Summer, det ved dette Foretagende drejer sig om.

Nærværende 11. Bind indeslutter Artiklerne fra New-Mexico til Philip, altsaa det meste af Bogstavet N, hele Bogstavet O og henad Halvdelen af Bogstavet P. Den største Artikel er paa 30 Sider og handler om *Periodisk Litteratur*. Heri fortælles om katholske Dag-, Uge- og Maanedblade hele Verden over, saare interessant, ofte opmuntrende, undertiden ogsaa nedslaaende. Mangel paa katholske Blade synes mærkværdigvis at være særlig stor i Italien, maaske Grunden til, at det katholske Liv der mange Steder har ret daarlige Vilkaar. I De forenede Stater udkommer der 321 katholske Blade, af hvilke de 201 skrives i det engelske Sprog; og dog er intet af disse to Hundrede et Dagblad. I Tyskland er Forholdet et andet. Af de 892 Blade er ikke mindre end 278 politiske Dagblade. I 1880 anslog man Antallet af Subskribenter paa katholske Dagblade til 596.000, ti Aar senere var det steget til en Million. Men Antallet af Subskribenter paa andre Blade, Tidsskrifter, Søndagsblade o. s. v. er endnu langt større, omkring fem Millioner.

Af *New-York* og *Paris* er der to meget lange Beskrivelser paa henholdsvis 20 og 18 Sider. Om sidstnævnte By skriver den bekendte Redaktør af *Revue des deux mondes*, *Georges Goyau*, der er en meget benyttet Medarbejder ved Encyclopædien. Om hver af de to store Apostle *Petrus* og *Paulus* er der en god halv Snes Sider; smukke Genivelser af kirkelige Kunstværker smykker disse Artikler. Af *Pasteur* bringes det bekendte Laboratorie billede, hvor den store Videnskabsmand er fremstillet med et Glas i Haanden, hvilket han nøje betragter; der fortælles, hvorledes han døde med Rosenkransen i Haanden, efter at han havde lyttet til Oplæsningen af den hellige Vincents af Pauls Liv, hvilket han fandt beslægtet med sit, idet han mente, at hans Værk ligesom den hellige Vincents' vilde tjene til at frelse mange lidende Børn.

Af theologiske Artikler kan fremhæves en lang Afhandling paa 16 Sider om *Boden* af theologisk Professor Hanna

fra New-York, af eksegetiske to lange Afhandlinger om *Pentateuchen* (de fem Mosebøger) og om *Parablerne* (Herrens Lignelser). I den sidste Artikel sættes Antallet af Lignelser til 33, og ingen af dem findes i St. Johannes Evangelium. En udvortes, men praktisk Inddeling af Lignelserne giver Forfatteren, Canon *Barry* fra England; han deler dem i tre Grupper: de, der blev fortalt ved *Genesareth Sø*, de, der blev fortalt paa *Vejen til Jerusalem*, og de, der tilhører *Slutningen af Jesu jordiske Liv før den store Paaskefest*, hvor han døde og opstod.

Selvfølgelig kunde der fremhæves mangfoldige andre Ting af det nye Bind, al den Stund jo dette, som ethvert af de forrige, kunde give Stof, ikke til nogle faa, men til Hundreder af interessante Artikler i vort Ugeblad. Men det faar være nok for i Dag til atter at have henledt Opmærksomheden paa den i den katholske Kirke enestaaende Bog. Skulde der mon ikke være nogle flere danske, velstillede Katholikker, som skulde have Lyst til selv at eje denne Bog? Saadanne gør bedst i selv at skrive til Forlaget og forhøre sig om Vilkaarene for at faa den. For deres Skyld skal jeg atter i Dag give Adressen: *Robert Appleton Company. 39 West 38th Street. New-York.*

Katholske Tanker hos Søren Kierkegaard

AF F. F. M.

I denne Tid, da der her til Lands disputeres saa meget om Kirkeforfatning, kirkeligt Selvstyre o. s. v., kan det være ganske interessant at minde om en Mand, der jo har været en mærkelig Fremtoning i det danske Aandslivs Historie: Søren Kierkegaard.

Thi denne Mands Hovedbetydning ligger — i

alt Fald for Efterverdenen — i hans Kamp mod den danske Statskirke, Folkekirken.

Det var et forunderligt Skue for mange kirkeligt og litterært interesserede Folk i Halvtredsernes Dage at se den ene »Magister Kierkegaard« kaste Handsken til hele Datidens officielle Kristendom, om dets Repræsentanter end var Mynster eller Grundtvig. Og de Bebrejdelser, han rettede imod Kirkesamfundet, var saa store og paa den anden Side saa ejendommelige, at vi Katholikker ikke uden Interesse kan læse om dem.

Lad os først slaa fast, at Kierkegaard ikke kendte noget til den katholske Kirke ud over de gængse fejlagtige Forestillinger, som man kan finde dem den Dag i Dag hos Protestanter og i lærde og ulærde Bøger. Kierkegaards rigtige — d. v. s. katholske — Tanker om Kristendom var Resultat af hans egen Tænkning. Han delte derfor Skæbne med saa mange andre, der paa et forholdsvis ringe Underlag bygger vældige Tankebygninger og derved kommer til delvis ensidige og skæve Opfattelser.

Det er altsaa langt fra, at vi vil gøre Kierkegaard til en Kristen med helt katholske Sympatier; men vi mener at kunne vise, at han paa afgørende Punkter bekæmpede Lutheranismen med katholske Vaaben, og at han — uden selv at ane det — i sit Hovedsyn paa Kristi Krav om Efterfølgelse stod Kirken langt nærmere end nogen anden Konfession.

1.

Allerede længe inden Kierkegaard offentligt optraadte imod den »danske Kirkes Primas«, og inden han udsendte sine sidste glødende »Øjeblikkets« Pile imod Præsteskabet, havde han lidt meget af Anfægtelser imod den Konfession, han var opdraget i. Det var religiøse Betæneligheder, der spillede med ved Opgøret med hans forlovede, ved at han aldrig søgte et Præstekald og senere hen heller ikke søgte Nadveren i en luthersk Kirke.

Kierkegaard havde en dyb, inderlig og barnlig Tro paa Frelserens guddommelige Personlighed. Alt, hvad han skriver, røber en glødende Begejstring for Kristus, og for hvad han kalder »Kristi Kristendom«.

Han gjorde nemlig Forskel mellem Kristi og »Kristenhedens« Kristendom. Ved sidstnævnte forstod han de officielle Trossamfund, nærmest det dansk-lutherske. Han mente, det svarede slet ikke til de Krav, Kristus stiller i Evangelierne. Lidelsen, Læren om Korset, om Forsagelse og Uensartethed med denne Verden fremtræder efter ham altfor lidt i Protestantismen.

Saaledes f. Eks. de evangeliske Raad: enlig Stand og Fattigdom. Man kan ikke frakende Kierkegaards Opfattelse her en vis Berettigelse.

Luther har, som en bekendt lærd en Gang skrev, taget »Pointen«, Spidsen af Kristendommen. Dette mener ogsaa Søren Kierkegaard. Lad os høre ham selv:

»Jo ældre jeg bliver, jo tydeligere bliver det for mig, at det Pjat, hvori Kristendommen, især Protestantismen, og især i Danmark, er sunket ned, for en stor Del hænger sammen med, at disse ømme Arme — han omtaler her den teologiske Kandidats forlovede — er kommet til at gribe for meget ind, saa man paa Kristendommens Vegne maatte forlange, at disse ømme Armes respektive Ejerinder drog sig lidt mere tilbage.«

Saaledes taler han om Cølibatets Betydning. Han hævder ogsaa, at en Kristendomsforkynder ikke skal søge sig op til et federe Embede, men søge »først« Guds Rige, saa at hans privare Affærer vidner om hans Læres Alvor.

Her er der ingenting at sige imod. Kierkegaard staaer her paa den katholske Kirkes Grund; thi Kirken søger jo netop ved sit Krav om enlig Stand at værne om Præstestillingens Alvor og Kraft.

Meget betegnende er følgende Ord af Kierkegaard: »Engang i længst forsvundne Tider forstod man Sagen saaledes: man fordrede af den, der vilde være Lærer i Kristendommen, at hans Liv afgav Garantien for, hvad han lærte. Dette er man nu forlængst kommen bort fra. . . .«

»Nogle Eksempler! Er det dette, du vil tale om, at Kristendommen, det nye Testamentes Kristendom, har Forkærlighed for enlig Stand — og du selv er et enligt Menneske: kære, det er ikke noget for dig at tale om. Menigheden kunde jo tro, det var Alvor, blive urolig . . . Vent, til du engang allerede har din første Kone i Jorden og er

et godt Stykke henne med den anden: da er Tiden for dig, da træd du frem for Menigheden og »vidn«, at Kristendommen har Forkærlighed for enlig Stand — og da vil du tilfredsstille, thi dit Liv afgiver Garanti for, at det er Kjærlighed, eller, at det du siger, er interessant!»

Det samme Angreb retter Kierkegaard ogsaa imod Protestantismen angaaende den evangeliske Armod. Ogsaa for denne har det »nye Testamentes Kristendom« Forkærlighed, men denne Kærlighed er efter hans Mening i Lutheranismen saare platonisk, eller rettere fuldstændig borte.

Ogsaa her maa vi Katholikker give Kierkegaard Ret i mange Udtalelser. Kærlighed til fattigt at følge den fattige Jesus af Nazareth har altid været levende i den katolske Kirke. Men denne Kærlighed blev — ligesom den til enlig Stand — af Reformatorerne underkendt, ja haanet og landsforvist.

Intet Under, at den gik i Glemme ogsaa her i Danmark, og at Søren Kierkegaard mente, at disse Kyskhedens og Fattigdommens Idealer først af ham atter var bleven hævdet imod »Kristenhedens Kristendom«. (Sluttes).

En Forespørgsel.

Højærværdige Hr. Pater *Fr. Esser, S. J.*

Tillad mig at gøre Dem et Par Spørgsmaal i Anledning af Deres i Ugebladets Nr. 3 og 4 d. A. optagne Prædiken: »Nordens Genforening med Kirken«.

Enhver god Katholik ønsker, af vort Fædreland snarest mulig maatte regnes med i de katolske Landes Tal. Nu regner imidlertid den katolske Kirke, iflg. Katekismens Spørgsmaal 208, Side 46, fromme ikke-katolske Kristne med til Kirkens Sjæl og altsaa som delagtige i Saligheden. Vi er i vor Tid Vidner til, at fromme protestantiske Danske gør et stort Arbejde her i Landet for Kristendommens Vækst i Omfang og Dybde, og De er vist ganske enig med mig

i, at vi langt fra vil forstyrre dem deri, tværtimod hjælpe dem (cfr. højærværdige Hr. Pater Breitungs Foredragsvirksomhed o. l.). Naar disse mange nu i Følge ovennævnte dog bliver salige, hvorfor skal vi da ønske og udvirke, ved omtalte Forening, deres Konvertering, selv om de derved faar i Eje *den fulde Sandhed* og *alle Sakramenterne*, naar dog Resultatet bliver det samme, eller med andre Ord: hvilke Fordele

- 1) i dette Liv
- 2) og i Evigheden

har vort Fædrelands fromme Protestanter af at blive Katholikker?

Ærbødigst

N. Gravgard.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Skønt *Unio's* store Annoncer bag i disse Numre er iøjnefaldende nok, er det sikkert alligevel paa sin Plads at henlede Opmærksomheden paa dem og derigennem anbefale Foreningens Fastelavns-Fest. Er det end saa, at alle, der kunde have Lyst til det, af forskellige Grunde ikke saa godt kan være Medlemmer af Unio, kan alle og enhver, der bryder sig om at more sig en lille Smule, være med til de store Fester, som Foreningen med stor Umage og Bekostning gerne afholder et Par Gange om Aaret. Denne Gang er Betalingen sat saa lavt, især for Medlemmer af vore forskellige Ungdomsforeninger, at alle kan være med. Og alle, som sætter Pris paa Fornøjelser, bør, naar det er muligt, søge disse blandt Trosfæller!

— For en talrig og opmærksomt lyttende Forsamling holdt Frk. *H. Ramsing* i Tirsdags paa Højskolen et langt og gribende Foredrag om »Guds Kirke og Naturen«. Til næste Vinter vil Frk. Ramsing forhaabentlig give anden Del af sit smukke Foredrag.

— Opmærksomheden henledes paa omstaaende Bekendtgørelse, i Følge hvilken Hr. Pastor Frederiksen fra Silkeborg prædiker ved Højmessen i Dag i St. Ansgars

Kirke. Pastor Frederiksen har været paa en længere Kollektrejse i Udlandet, idet det er hans Hensigt i Løbet af denne Sommer at ville og hans Haab at kunne bygge en lille Vor Frue Kirke i Silkeborg. Han vil sikkert drage hjem fra sit Ophold i København med endnu større Haab om at kunne virkeliggøre sin smukke Opgave.

Tyskland. Efter de sidste Omvalg Fredag den 27. Januar er Rigsdagens 397 Pladser fuldt besatte. Heraf tæller det egentlige Rigscentrum 91 Pladser, hvortil kommer Elsass-Centrum med 8 Pladser og Tysk-Hannoveranerne med 5 Pladser. Dette welfiske Parti havde før kun 1 Plads i Rigsdagen, nu har det 5, et interessant Tidernes Tegn. Polakkerne har faaet 18 Rigsdagsmænd valgt, som i mange Tilfælde vil gaa sammen med Centrum, ikke mindst i religiøse Spørgsmaal. Det egentlig konservative Parti har af alle Partier tabt mest, idet det er gaaet ned fra 59 til 43 Pladser. Ogsaa Rigspartiet, der staar de konservative nær, har haft en lignende Skæbne, det raader nu kun over 14 Stemmer mod 25 i forrige Rigsdag. De nationalliberale og de frisindede, de to radikale Partier, har ogsaa haft Tilbagegang, dog ikke i saa høj Grad, de er gaaet tilbage henholdsvis fra 51 til 46 og fra 49 til 42 Mandater. Derimod har Socialdemokraterne haft en enorm Fremgang paa alle Partiers Bekostning, i det de fra 53 Pladser i forrige Samling er naaet til at besætte 110 Pladser i den nye Rigsdag. — Som man af denne Oversigt vil se, er der to Ting, der fremfor alle falder i Øjnene ved dette Valg: Socialdemokraternes store Fremgang og Centrums Standhaftighed. Den første forklares for en Del ved den Støtte, disse har faaet fra de to radikale Partier, den sidste maa man saa meget mere glæde sig og være stolt over, som Centrum har klarer sig næsten overalt ved egne Stemmer, uden Hjælp fra andre Partier, under Haan og Bagvaskelse fra mange samvittighedsløse Modstandere. Særlig maa man glæde sig over, at den »Strid i Centrum«, som Pessimister har haft saa travlt med at male i de sorteste Farver, ingen Skade har anrettet ved dette vigtige Valg. Centrums — og egentlig ogsaa Rigsdagens — største Tab er, at den mangeaarige Rigsdagsmand af Centrum, Trimborn i Köln, er bleven afløst af en højst ubetydelig Socialdemokrat. Gid nu blot de Partier, for hvem Kristendom, Moral og en retfærdig Samfundsordning er af den største Vigtighed, i den kommende Samling maa lære at holde sammen til et godt Arbejde for deres Fædreland!

G.

England. Ikke siden den eukaristiske Kongres blev afholdt i London, har der været saa stor og imponerende

katholsk Fest i denne By som den, der afholdtes i Anledning af Ærkebiskop Bournes Tilbagekomst fra Rom til London som Kardinal. Den første Nat i London tilbragte Kardinalen i Clapham hos Redemptoristerne, i hvis Kirke han er døbt, for den følgende Søndag Eftermiddag (d. 21. Januar) at kunne holde sit højtidelige Indtog i sin mægtige Domkirke, Westminster Cathedral. Tusinder af Katholikker fra alle Kanter af Millionbyen havde forsamlet sig for at hilse den nye Eminence, og længe før Tiden for den festlige Gudstjeneste omgav mægtige Skarer den store Kirke. Talrigt Politi og den katholske Drengbrigade foruden flere Spejderpatrouiller holdt de forskellige Indgange til Kirken klare for Mennesker; men det var for øvrigt ikke noget vanskeligt Arbejde at holde Orden ved denne Lejlighed. Omtrent 4000 Mennesker fyldte den store Kirke. Kl. 3^{1/2} ankom Borgmesteren af Westminster, John Maria Gotti, i sin Embedsdragt med den store Guldkæde. Bag efter ham kom to skarlagenklædte Raadmænd og flere andre Embedsmænd. Han blev ført til en Lænestol øverst i Skibet, og det gyldne Scepter, som var baaret foran ham, blev nu lagt paa et Bord lige overfor hans Stol for at antyde, at han var paa sin officielle Grund og som saadan havde Forrangen for Overborgmesteren af London, Sir Thomas Crosby, der var den næste fornemme Gæst. Dennes Hustru, den forrige Overborgmester Sir John Knill, Hertugen af Norfolk og mange andre var til Stede. At der desuden var mødt mange Hundreder Præster, er jo selvfølgelig. Det var et gribende Øjeblik, da Ærkebiskoppen, i sin røde Kardinaldragt, skred op gennem den mægtige Kirke. Selv var han dybt bevæget, vel ogsaa ved den Tanke, at han, den forholdsvis unge Mand — han er ikke 50 Aar endnu — var naaet saa vidt, at kun Værdigheden som Pave vilde kunne bringe ham højere op. Efter nogle korte Bønner holdt Kardinalen en længere Tale om den katholske Kirkes Fremtid i England, hvorpaa han for første Gang som Kardinal velsignede Menigheden.

Portugal. Den tidligere omtalte Uddrivelse af Biskoppen af Guarda har foranlediget de øvrige portugisiske Biskopper til i en fælles Protestskrivelse at opfordre Præsidenten til at tilbagekalde Udvisningsdekretet. Biskoppernes Skrivelse belyser det ulogiske og uretfærdige i de Beskyldninger, der var rejst mod Biskoppen af Guarda. Han beskyldtes for ved Udøvelsen af Tvang at have forhindret Præsterne i at tage mod Statens Pensioner samt at have udstedt et Opraab til Katholikerne uden først at have indhentet Regeringens Billigelse. Hvad det første angaar, saa var det fuldstændig grebet ud af Luften, efter som Præsterne, paa faa nær, af egen Drift havde tilbagevist

Pensionerne. Biskoppen havde ikke gjort andet end rose dem for dette deres Skridt. Og dette havde han al Grund til at gøre. Thi det var i høj Grad beundringsværdigt, at Mænd, som i Forvejen havde været meget tarveligt lønnede, hellere lod sig berøve det lidet, de havde, end lade sig rokke i deres Troskab og Kærlighed mod Kirken. Hvad det andet Punkt angaar, saa var det en Latterlighed at forlange, at der skulde bedes om Statens Billigelse af en rent privat Appel til de troendes Velgørenhed. Biskopperne hævder med apostolisk Frimodighed Kirkens hellige Rettigheder. »Den katholske Kirke,« siger de, »kan blive undertrykt, den kan forfølges, den kan berøves sine materielle Hjælpe midler; men aldrig vil den give Afkald paa sin guddommelige Mission, aldrig kan den fornægte sine hellige og umistelige gejstlige Rettigheder . . . at belære, at lede, at helliggøre Menneskene og føre dem til det himmelske Fædreland.« Støttet paa disse Rettigheder, som Kirkens guddommelige Stifter har givet dem, kræver de, at Udvisningsdekretet straks bliver tilbagekaldt. De kan paaberaabe sig de Ønsker, som gentagne Gange er blevet ytret i Parlamentet, i Pressen og i offentlige Forsamlinger. De slutter deres Skrivelse med de Ord: »Efterverdenen vil gøre de nuværende Lovgivere og regerende ansvarlige for de skæbnesvangre Følger, som de ikke kunde eller vilde undgaa; og Historien vil i sin ubøjelige Retfærdighedssans med Skændsel optegne Navnene paa dem, som til deres og vor Ulykke har bidraget til at slette Portugals berømmelige Navn af Evropas Kort.« — Hvor megen Pris, Befolkningen sætter paa de Præster, der har givet sig ind under Staten, viser følgende Hændelse i *Guimaraes*. I denne By kom en Præst ind i en tæt fyldt Kirke for at læse Messen. Snart begyndte der en Hvysken i Kirken: det er en af de Præster, som har modtaget Statspension. Et Øjeblik efter begyndte nogle at vandre ud, flere og flere sluttede sig til dem, og til Slut, da Præsten vendte sig om ved Altret, var hele Kirken tom. — I Parlamentet erklærede Justitsministeren paa givne Foranledning for nylig, at de politiske Fanger ingen Nød led, skønt han jo nok havde hørt, at nogle højt stillede Damer havde villet tage sig af disse. Det er dog et Faktum, at Præsten Corriea da Silva, om hvem der ikke er konstateret nogen Forbrydelse, sammen med andre har siddet fire Maaneder i Fængsel, i et underjordisk Rum, hvor Gulvet er fugtigt paa Solskinsdage, og hvor der paa regnfulde Dage staar flere Centimeter Vand.

Bortkommet

En sort Lastings Taske, indeholdende et Par Nøgler, er ved Agnes-Festen Søndag d. 21. Januar bortkommet. Den bedes venligst og hurtigst mulig afleveret hos St. Josephssøstrene, Frederiksberg Allé 15—17.

St. Ansgars Kirke.

Søndag den 4. Februar vil Hr. Pastor *Frederiksen* fra Silkeborg prædike ved Højmessen Kl. 10.

Unio. Almindeligt Møde Fredag den 9. Februar i Frederiksberg Allé Nr. 11.

Det katolske Fortsættelseskursus.

Paa Grund af Retraiten bortfalder Undervisningen d. 1., 2., 3. og 5. Febr.

Foreningen Steno afholder Tirsdag d. 6. Febr. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Aften Møde i *Gamma*, Strandboulevard Nr. 1. Oplæsning og musikalsk Underholdning. Forhv. Elever over 20 Aar fra »St. Knuds Skole« indbydes.

En forhv. **Købmand** søger sig en Stilling paa et større Kontor eller i en gros Forretning (perfekt Bogholder). Billet mrk. 377 indlægges paa Menighedskontoret, Bredgade 69, 2. Sal o. G.

Absalonsgaarden.

Til Fordel for ovennævnte er med Tak modtaget: fra Hr. S. A. R. 10 Kr. og fra Fru M. 10 Kr. *A. V. Günther.*

Til Fordel for Ungdomsværnet.

Paa Aarsmødet i Marts tænkes arrangeret en Bortlodning af et eller flere Kunstværker til Fordel for Ungdomsværnet. Venner af Ungdomssagen, som vil stille saadanne Gevinster til Raadighed for Udvalget, bedes henvende sig til en af os undertegnede.

A. V. Günther,
Bangertsgade 11, N.

Mogens Ballin,
Alexandrines Allé 7, Charl.

Den katolske Højskole

Møde Tirsdag den 6. Februar Kl. 8 Aften.

Fr. Muckermann: »Bag Klostermure«.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**

Unios Fastelavnstest afholdes Fastelavnssøndag d. 18. Februar i Citys Selskabslokaler.

Theaterforestilling og Bal.

Besøgende kan deltage.

Adgangskort til hele Festen: Medlemmer 50 Øre.

Besøgende 1 Kr. Til Forestillingen alene 50 Øre.

Reserveret Plads til Forestillingen 50 Øre ekstra.

Katolsk Aarvog 1912 udkommer i denne Maaned og bliver gratis tilsendt alle Medlemmer af Ansgariusforeningen, som har indsendt deres Medlemsbidrag for dette Aar.

Bogudlaan (gratis).

Fra **St. Ansgars Folkebibliothek** Bredgade 67, 3. Sal o. G. Tirsdag, Torsdag og Lørdag fra Kl. 7—9 Aften; desuden efter Eftermiddagsgudstjenesten i St. Ansgars Kirke. (Hr. Lærer Ertner træffes forøvrigt i Regelen daglig fra Kl. 9—12 Frm.)

Ved **Rosenkranskirken** daglig fra 6—7 (hos Hr. Pastor Ronge).

Ved **St. Annæ Kirke** hver Søndag efter Hovedgudstjenesten.

Fra **St. Josefs Konferens Bibliothek** udlaanes Bøger daglig Kl. 9—1 fra Skolelokalet, Griffenfeldtsgade Nr. 7.

Mariahjemmet, Vestervoldgade 115, (væsentlig udenlandsk Litteratur) Onsdag den 7. Febr. Kl. 3—4.

Kirkelig Kalender.

4. Febr. Søndag Septuagesima.	11. Febr. Søndag Sexagesima.
5. — Mandag. Agathe, Jomfru og Martyr.	12. — Mandag. Serviterordenens Grundlæggere, Bekendere.
6. — Tirsdag. Herrens Bøn.	13. — Tirsdag. Herrens Lidelser.
7. — Onsdag. Romualdus, Abbed og Bekender.	14. — Onsdag. 26 japanske Martyrer.
8. — Torsdag. Johannes af Matha, Bekender.	15. — Torsdag. Cyrillus af Alexandria, Biskop og Kirkelærer.
9. — Fredag. Blasius, Biskop og Martyr.	16. — Fredag. Scholastica, Jomfru.
10. — Lørdag. Oktav af Ansgar.	17. — Raymund af Pennafort, Bekender.

Gudstjenesten i København.

Søndage.

- St. Ansgars Kirke.** Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt.
- Rosenkranskirken (Boyesgade).** Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 5 Andagt.
- St. Annæ Kirke i Sundby.** Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt med Prædiken.
- Jesu Hjertes Kirke (Stenosgade).** Form. Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt med Prædiken.
- St. Josefs Kirke (Griffenfeldtsgade).** Form. Kl. 6¹/₂ stille Messe; Kl. 9 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 3 Andagt.
- St. Knuds Kapel (Vestervoldgade 115).** Form. Kl. 7 Højmesse; Efterm. Kl. 3 Andagt med Prædiken.
- Immaculatakirken (Strandvej 91).** Form. Kl. 7 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 2¹/₂ Vesper.
- St. Andreas Kirke i Ordrup.** Form. Kl. 7 og 7³/₄ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Kl. 5 Andagt.
- Assumptionskapellet (Amalievej 14).** Stille Messe Kl. 8 med fransk Prædiken; Kl. 5 Efterm. Andagt. (Det allerhelligste Sakramente er daglig udstillet Kl. 8—5.)

Stille Messer paa Hverdage.

St. Ansgars Kirke Kl. 7 og 8¹/₄; i Rosenkranskirken Kl. 6¹/₂ og 8¹/₄; i St. Annæ Kirke Kl. 6 og 8; i Jesu Hjertes Kirke Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂; St. Josefs Kirke Kl. 5¹/₄ og 6¹/₂; i St. Knuds Kapel Kl. 6¹/₂; i Immaculatakirken Kl. 6¹/₂; i St. Andreas Kirke Kl. 6, 6¹/₂, 7¹/₂ og 8¹/₄; i Assumptionskapellet Kl. 6¹/₂ (Kl. 5 Efterm. Andagt).

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

To Rettelser.

Side 22, Linje 13 f. n.: Schnerer — læs Schuerer. Side 60, Linje 7 fr. o.: Udnavnelsen — læs Anerkendelsen.

Mødreforeningen. Tirsdag d. 6. Februar Kl. 8¹/₄ læses i St. Ansgars Kirke den h. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender. Bagefter holdes et kort Foredrag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 6.

Søndag den 11. Februar.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Mellem Teologerne paa Leo-Konviktet i Paderborn. — Katholske Tanker hos Søren Kierkegaard. — Litteratur. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Frankrig. Nord-Amerika. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

107.

Sædekorn — Sædetid — Sædemand.

Sædekornet og dets Skæbne danner Midtpunktet i det Billede, Søndagens Evangelium opruller for vore Øjne. I den Forklaring, hvormed Frelseren giver os den rette Forstaaelse af sin herlige Lignelse, siger han: »Sæden er Guds Ord.« Denne Sæd skal udstrøes paa Jorden, hele den vide Verden over, saa den i Følge sin Bestemmelse kan falde paa god Jordbund. Overalt gives der jo modtagelige Menneskehjerner, hvori Sæden vil komme til at spire, vokse op og bære rigelig Frugt. Derfor maa denne guddommelige Sæd ogsaa være uforgængelig; dens Spireevne maa altid være den selvsamme, upaavirkelig saavel af Aarhundredernes Ælde som af Tidernes Ugunst og Klimaets Barskhed. Thi »Herrens Ord bliver i Evighed«. Hvorsomhelst der banker et Menneskehjerte, hvad enten det er paa Polarregionernes bundfrosne Snemarker eller i Ækvatorialegnenes solhede Sandørkener, paa Storbyernes asfalterede Gader eller i verdensfjerne Dalstrøge, mellem himmelstræbende Bjerge, i Sydhavsøernes skyggefulde Palmelunde eller ved skovomkransede Søer og paa frodigblomstrende Enge: overalt skal Guds Ord udbredes, overalt skal det slaa dybe Rødder, og med sin vidunderlige Næringskraft mætte Sjælene til det evige Liv. »Mennesket

lever jo ikke af Brød alene, men af hvert Ord, der udgaar af Guds Mund.«

Derfor befalede vor guddommelige Frelser sine Apostle: »Gaar ud i al Verden og forkynder Evangeliet for al Skabningen.« Vi ved, hvorledes de første Sædemænd udførte deres Gerning under mangfoldige Møjsommeligheder og Trængsler; de saaede under Taarer, men de fortsatte ufortrødent; de forkyndte Ordet og holdt ved dermed i Tide og Utide. De formanede deres Tilhørere til med Sagtmodighed at modtage det indplantede Ord, som kunde frelse deres Sjæle. Og svarede end Resultaterne ikke altid til deres Arbejde, saa kunde dog ingen Skuffelser gøre dem modløse. De mindedes, hvad deres Mester havde sagt til dem: »En saar, en anden høster«, og de fortrøstede sig til som Sædemænd en Gang at skulle glæde sig med deres efterfølgende Høstmænd over de rige Frugter, over de mange Neg, de med Jubel vilde bære hjem i de evige Lader.

Det varede heller ikke ret længe efter Kristi Himmelfart, før de apostoliske Sædemænd drog ud paa hver sin Arbejdsmark, og »Herrens Ord udsaaedes over den hele Egn«, saa Apostlen Paulus allerede faa Aar senere kunde paaberaabe sig Psalmistens Ord: »Deres Røst er udgangen over al Jorden og deres Ord til Jorderiges Grænser.«

Saaledes er da Saaningen bleven fortsat uafbrudt gennem alle Tider; den guddommelige Sæd er stedse den selvsamme, skønt Sædemændene skifter, thi »Guds Ord er ikke bundet«, hverken til Tid eller Sted eller til bestemte Personer. Vel har Gud jo ved en særlig Kaldelse beskikket »nogle som Apostle og nogle som Profeter, men andre som Evangelister, og andre som Hyrder og Lærere«, og deres Efterfølgere er alle de, som af den retmæssige kirkelige Øvrighed bemyndiges til at forkynde Guds Ord, til at udstrø Sandhedens Sæd. Men for øvrigt skal ogsaa enhver Kristen ved Ord og Eksempel, ved hele sit Levned virke som Sædemand, hvor han end færdes, for at den guddommelige Sæd kan faa den videst mulige Udbredelse. Især er dette nødvendigt i vore Dage, da saa mange, enten med eller uden Skyld, ikke kommer i Kirken, hvor Guds Ord forkyndes. Netop for saadanne kan og bør ogsaa vort Ugeblad være en Sædemand, som i hvert Nummer er bestræbt paa med utrættelig Nidkærhed at udstrø mangfoldige gode Sædekorn, og som derved fornyer den h. Paulus' Ønske: »Kristi Ord bo rigeligt iblandt eder.« Jo mere dette bliver Tilfældet, jo mere vi bliver ligedannede med Kristus, desto inderligere bliver vi ogsaa forenede med ham og indbyrdes med hverandre — ligesom eet Brød, der bestaar af mange Sædekorn.

Christophorus.

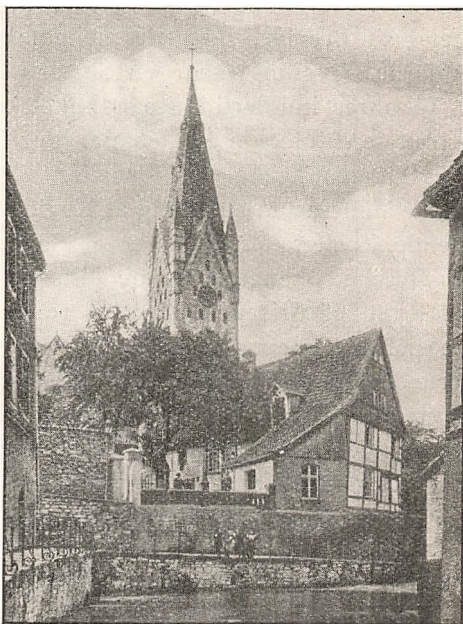
Mellem Teologerne

paa

Leo-Konviktet i Paderborn.

(Sluttet.)

Spadserer man i Middagsstunden i Paderborn, vil man overalt støde paa Teologer, men Kl. 2¹/₂ forsvinder de, saa begynder nemlig Eftermiddagsarbejdet. Men lad

Dankkirken med sine Klitter i Paderborn.

os lade dem passe Studiet, Eftermiddagskaffen, Aftensmaden og Aftenandagten, og lad os lade dem komme i Seng, efter at de selv har børstet deres Støvler, og det med noget, der hedder Galopcrème. Vi derimod tager os den Frihed at hensætte os til en Juni Aften og tage Plads paa en Bænk i den øverste Gang i den skraanende Have. Bag os er den røde Havemur og noget Buskads, og foran ligger Haven udstrakt. Her er store Stykker med Grønkaal, Hvidkaal og Rødkaal; i Kanterne ud til de brede, lige Gange staar lave, rigtbærende Frugttræer, og ved Siden af Buks-

bommen begynder Jordbærrene at rødme. Ærterne har begyndt at tyngge paa Risene og Bønnerne at skjule Stærgerne, og midt imellem al denne nyttige Skønhed fører en Gang, indrammet af to Rækker højstammede Roser, op til en lille Høj med et stort Krucifiks, omgivet af Cypresser, Enebær og Graner. I Nærheden af os samler en Søster noget frisk afskaaret, lysegrønt Salat sammen i sit blaa Forklæde. Det er Festdag i Morgen, og Luften fyldes af en melodisk Klang fra Klokkerne i de mange Kirker, hvis Spir rager op der nedenfor over Toppen af Boulevardens store Kastanietræer. Her oppe i den øverste Gang gaar en Præst fordybet i sit Breviar, og nede mellem Blommetræerne ved Nonnernes Bygning gaar en Søster og beder sin Rosenkrans. Vi hører imidlertid ogsaa andet end Klokkeklang; inde fra den lukkede Keglebane, der ligger derhenne midt i Haven, dækket af Espalier, kommer der nemlig med smaa Mellemlum en Klang af Kuglen, der støder mod de faldende Kegler, efterfulgt af et Raab, og hende fra Økonomibygningen længere henne tilhøjre lyder der rent ud sagt Grynt af Grisene. Lad os rette Benene og gaa hen at se paa Køerne og Hestene, der græsser i Indhegningen dernede; og saa maa vi da heller ikke glemme at se det, som alle fremmede skal have at se her: den smukke — Grotte. Men forsigtig! Fald ikke! Der er to Trin ned, og lyst er her ikke! Saa, det var godt. Kan De se der Statuen af den smertefulde Moder mellem grønne Planter og i et Skær som af Lampelys? Er det ikke smukt? Og Relieffet der: »Jesus, der møder sin hellige Moder paa Vejen til Korset«. Hvert Relief har sin Arm af Grotten og en Knæleskammel foran. Ja, det er virkelig et Sted, der indbyder til Bøn, og saa er her selv i Middagsstunden ganske svalt.

Nu ringer det imidlertid oppe fra Tagrytteren paa Konviktet, og Studenterne, der paa denne Aarstid kan gaa ud at spadserere en god Timestid om Aftenen, kommer gruppevis hjem og staar og snakker sammen i Aftenkølen foran Trappen og Forhallen, indtil Aftenandagten begynder. — Er der nogen, der har det godt i denne Verden, saa er det disse unge Mennesker. Et sundt, regelmæssigt Liv, uden andre Sorger for Tilværelsen end maaske lidt Feber

i de sidste 14 Dage før den halvaarlige Eksamen. Studiet er interessant og afvekslende og vel egnet til at optage Kræfterne. Der hersker et fornøjeligt og hyggeligt Samliv; aldrig hører man Skænderi, og Hængehovederi kender man ikke noget til. — Særlig blandt de yngre, hvor Eksaminerne endnu ikke har antaget en saa alvorlig Karakter som for de ældre, kan der nok blive Tid til lidt Narrestreger. Det hænder, at en kommer ind i sin Stue og finder sin Hovedpude m. m. siddende paa en Stol ovenpaa Skabet, iført Diplomatfrakke, Benklæder, Hat og Støvler. Det kan ogsaa hænde, at der i et Sovekammer til om Natten er anbragt et Antal Vækkeure, trukne op til forskellige Tider og fordelt paa forskellige af de mindst iøjnefaldende Steder; men det er ganske vist ogsaa hændt, at vedkommende har sovet saa fast, at han ikke har mærket det mindste — til stor Skuffelse for dem, der om Morgenen spurgte til hans Nattesøvn. Saadan noget hører nu engang med, hvor der er unge Mennesker sammen.

Selv om der til daglig er god Tid til Rekreation, er Studenten dog spændt ganske godt for. Forelæsningerne og Privatstudiet tager hver Dag 9 Timer, og naar dertil kommer Gudstjeneste, Andagt og Betragtning, og der delvis ogsaa læses om Søndagen, vil man forstaa, at det er rimeligt, at der er helt fri hver Tirsdag Eftermiddag. Saa gaar det ud paa længere Ture over Bjerg og Dal. Men ogsaa ellers er der Afveksling, rent bortset fra Ferierne. Søndag Eftermiddag holdes ofte Foredrag i den akademiske Bonifaciusforening, og hvis der foregaar noget i Byen, som det kan være nyttigt at høre eller være med til, gives der gerne Frihed dertil.

Om Sommeren er der ved flere Lejligheder Processioner med det allerhelligste Sakramente, først og fremmest paa Christi Legems Fest; dernæst paa Festen for St. Liborius, Stadens Værnehelgen, der er i høj Grad æret og elsket i Paderborn; desuden er fra gamle Dage stiftet en stor Procession til 7 af Byens Kirker, oprindeligt til Afværgelse af en Pest. Særlig Processionen paa Christi Legems Fest er noget, man ikke let glemmer. Det er et højtideligt Øjeblik, naar Biskoppen, bærende Monstransen, under Baldakinen forlader Domkirken, og samtlige dennes

Klokker sætter i med deres vældige, rungende Malmrøster. Selve Optoget har en ejendommelig, broget Skønhed. Forrest to Herolder i fuldstændig middelalderlige Dragter; og ellers de brune Franciskanere med det hvide Reb om Livet, de barmhjertige Brødre med de store, sorte Skapulærer, Domherrerne i røde Dragter og med røde Biretter, de barmhjertige Søstre med de mærkelig store, hvide Hovedstykker og de brune Franciskanerinder med sorte Slør. Byens Skyttekor i grønne Dragter og med dragne Sabler gaar Vagt ved Baldakinen, og naturligvis er der smaa hvidklædte Piger, der strør Blomster, og saa en uhyre Menneskemængde, dels i Toget, dels som Tilskuere. Saa at sige hvert eneste Hus, Toget kommer forbi paa sin lange Vej ad Boulevarderne rundt om hele Byen, er smykket med Guirlander eller store grønne Grene, og i Vinduerne og Dørene er der lagt Tæpper og derpaa anbragt Krucifikser eller Helgenbilleder og nogle Fyrfade, der gerne skulde give Røgelseduft, hvad ikke altid lykkes. Studenterne og en Masse Foreninger møder med deres Faner, og Fanebærerne er i Festdragt. Endelig er der selvfølgelig Musikkorps, Sangkor o. s. v. og, hvad der er det bedste, en udmærket Orden, Alvor og Begejstring.

Ved Siden af Fester som disse er der ogsaa Lejligheder, hvor Studenterne morer sig. Een Gang om Aaret gaar det gerne paa Heldagstur til det kolossale Mindesmærke for den tapre Hermann i Teutoburgerskoven, og i Sommer var der en herlig Udflugt med en lang Sejltur ned ad den skønne Weserflod og med Besøg i det forhenværende Abbedi, det gamle for Danmark saa betydningsfulde Corvey. Turen sluttede med en saakaldet »Kommers«. En saadan »Studenterkommers« kender man ikke i Danmark; det er noget for de tyske Studenter eget. Det er et Slags Studentergilde, men er langt mere ordnet og har et ligefremt Ceremoniel. En tysk Students Øjne lyser ved Ordet »Salamanderreiben«. Hvoraf det egentlig kommer, skal ingen kunne være i Stand til at oplyse, men det er en bestemt Maade at drikke en Skaal paa, og det skal være en ikke ringe Ære at være Genstand for en saadan. Den drikkes i det lette, temmelig uskadelige tyske Øl. Der kommanderes og raabes noget og dunkes forskellige Gange

med Krusene i Bordet, og det skal være i Takt. — Under Kommersen bliver der sunget en Mængde af de smukke, til dels berømte tyske Studenterviser, og det foregaar alt-sammen med den Tyskerne egne Appel og Orden. Diri-genten slaar i Bordet med Fladen af en Kaarde og kom-manderer »1. Vers af den og den Sang!«, og saa synges der ikke, som hos os, simpelthen videre paa de næste Vers. Nej, naar et Vers er forbi, holdes der inde, og saa kommanderes »2. Vers«, og saaledes videre, indtil det hedder »Sidste Vers med Begejstring!«. Ellers underholdes man ved forskellige Præstationer som Sang, Orkester og navnlig de morsomme Mimikker, svarende til vore Revuer og med Adresse til den tilstedeværende Kreds, og natur-ligvis navnlig Professorerne. Konviktets Direktør, flere andre af Professorerne og ogsaa nogle Gæster er til Stede; men det forhøjer blot Nydelsen, naar der i en Akt spilles et Møde i Fakultetsværelset, hvor altsaa samtlige Profes-sorer kommer paa Brædderne, og begribeligvis kommer de der med alle de Egenheder eller komiske Sider, det er muligt at opdage hos dem, og Studenterne har i saa Henseende gode Øjne. Men det sker selvfølgelig i al Gemtylighed, og Professorerne morer sig da ogsaa selv kostelig derover og nikker til den paagældende: »Haha! Der skal vi se! det er nok Dem!« —

Foruden Afvekslinger til den fornøjelige eller festlige Side er der ogsaa saadanne til den mere alvorlige, f. Eks. i Pintsen Eksercitierne, de aandelige Øvelser. Da hedder det: Absolut Tavshed i 5 Dage og ikke udenfor Konviktets Grund. En Ordenspræst, f. Eks. en Jesuitpater, leder Eksercitierne og holder Foredragene, 4 om Dagen. Mel-lemtiderne gaar med Betragtning og Bøn, bortset fra Re-kreationen i Middagsstunden, der dog maa foregaa i Tavshed. Men det er kun en dejlig Tid for hver, der har lidt Sans for Betragtning, og uden den er det ikke godt at ville være Præst. I de 20 Foredrag bliver Livet baade i Al-mindelighed og i Forhold til Præstekaldet ganske an-derledes indgaaende og systematisk belyst, end det nogen-sinde kan ske igennem Søndagsprædikenerne. Desuden er denne fuldkomne Ro, der heller ikke maa forstyrres ved Avis- eller anden Læsning, i høj Grad velgørende.

Men det vigtigste er, at Viljen, Kræfterne, Lysterne o. s. v. reguleres og indstilles til den høje Vej og det høje Maal: Præstegerningen og Evigheden.

Leo-Konviktets Direktør, Lederen af den hele, store Anstalt, er Professor i Filosofi, Dr. Bernhard Funke, hvem den Hellige Fader for kort Tid siden paa Grund af hans Fortjeneste paa denne saa vigtige Post har udnævnt til Prælat. Naar Opholdet i Konviktet former sig saa lykkeligt og rigt paa Velsignelse, skyldes det ganske særlig hans kloge Styrelse, der er lige langt fra Politiopsigt og Eftergivenhed. Det føler ogsaa Studenterne, og naar man hører dem tale om »Bernhard« — saaledes kaldes Prælat Funke nemlig udelukkende mellem dem indbyrdes — er det altid med ubetinget Tillid, Beundring og Hengivenhed.

J. O.

Katholske Tanker hos Søren Kierkegaard

Af F. F. M.

(Sluttet.)

2.

Naar S. Kierkegaard kræver »enlig Stand« og Armod genindførte i det praktiske Kristenliv, særlig for Kristendoms Forkyndere, nærmer han sig meget vor h. Kirkes Lære »om de evangeliske Raad«.

Men K. nærmer sig blot — han er selv ikke helt klar over Rækkeviden af sine Fordringer. Men man faar ved Læsning af hans saa ædle og dog tit saa skæve Tanker den Fornemmelse, at denne Mand vilde have kunnet vinde megen Klarhed og Glæde ved blot at læse det Afsnit i vor Katekismus, der omtaler Fuldkommenhedens Begreb.

I alt Fald kom det til et fuldstændigt Brud mellem ham og det lutherske Kirkesamfund.

K. var ved Læsning af Biblen bl. a. kommen til den Overbevisning, at vor Frelser havde villet stifte en fri Kirke eller nærmest et Samfund af enkelte, dybt grebne Personer, der kun løst var knyttede til hinanden indbyrdes. Derfor var den lutherske Kirke med sit Afhængighedsforhold overfor Staten, med hele sin Organisation en ren Verderstyggelighed for Kierkegaard.

Og heri, at Kristi Kirke ikke maa være afhængig af nogen verdslig Stat, giver vi Katholikker ham atter fuldstændig Ret.

Her var det saarbareste Sted for den officielle Kristendom, og det benyttede K. sig af. Dog, lad os sige det med det samme: med sin ensidige Tænkning var vor danske Teolog kommet til at overdrive Betydningen af Ordet: personlig Kristendom, saa han ligefrem benægter Berettigelsen af et Kirkesamfunds Autoritet. Han var overhovedet uhyre uklar i alt positivt, og de Krav, han vilde kræve stillet til et af ham godkendt Kristendomsliv, kunde umulig været blevet realiseret.

Men meget klar og skarp var han til at øjne den bestaaende lutherske Kirkes Umulighed eller indre Modsigelser ud fra Evangeliernes Kristendomssyn.

Thi Luther havde jo brudt med den kirkelige Autoritet og henvist til Bibelen, i Grunden et Vovestykke, da hans Lære jo paa saa mange Maader stod i et spændt Forhold til Bibelens Lære. Og for at give sin nye Kirke en vis Fasthed, som den kære Bibel ikke kunde give, tyede Luther saa til Fyrsternes Hjælp. Og Fyrsterne blev saa Paver for deres Landomraade.

Dette fik Søren Kierkegaard hurtigt Øjnene op for, ligeledes for den gode Lejlighed til at ironisere over de fede Embedsstillinger indenfor disse nybagte Statsreligioner. Hele hans Satire kommer til Orde i følgende lille Replik:

»Havde Apostelen Paulus nogen Embedsstilling?« Nej, Paulus havde ingen Embedsstilling. »Tjente han da paa en anden Maade mange Penge?« Nej, han tjente paa ingen Maade Penge. »Var han da i det mindste gift?« Nej, han var ikke gift. »Men saa er Paulus jo ingen alvorlig Mand.« Nej, Paulus er ingen alvorlig Mand.«

Med andre Ord: efter Datidens gængse Forestilling skulde en Kristendomsforkynder være en værdigt udseende, i et pænt Embede siddende, gift Præstemand eller Provst og Dannebrogss Ridder, der salvesfuldt henvender kristelige Ord, til hvem der vil høre dem, og ellers har det rigtig gemytlig ved et Parti L'Hombre. Denne danske Idyl bringes nu sammen med Apostelen Paulus og hans kæmpende og forsagende Kristendomsforkyndelse, saa der kommer Malurt i det hele. Kierkegaard bebrejder den danske Statskirke, at den overhovedet eksisterer, thi den kongelig autoriserede Luthertro er for ham en Forhaanelse af »Kristi Kristendom«, af Evangeliernes Lære.

Disse Tanker fik deres voldsomste Udtryk i Anledning af en Begivenhed, der jo ogsaa satte Mærke i den danske Folkekirkes Historie. Det var i Januar 1854. Den alderstegne Biskop Mynster døde, og en ny Tid for den kirke-

lige Udvikling herhjemme var kommen. Nu blev Professor Hans Lassen Martensen Sjællands Biskop.

Hvis noget Menneske kunde tænkes at være Personifikationen af det, Søren Kierkegaard afskyede, saa var det netop Martensen.

Han var jo »Professor i Kristendom« efter Kierkegaards Udtryksmaade, en Professor, der putter hele Kristendommen i nummerede Smaaposer for at servere den objektivt i Skikkelse af Paragraffer og Anmærkninger. En Professor, der følger med — nemlig Tiden, men ikke følger efter — nemlig Kristus!

Martensen kom nu for Skade i en Tale at kalde den afdøde Biskop Mynster »et af de rette Sandhedsvidner, et Led i den hellige Kæde af Sandhedsvidner, der strækker sig fra Apostlenes Dage gennem alle Tider, ikke blot i Ord og Bekendelse, men i Gerning, i Sandhed«.

Nu løftede Kierkegaard sin Røst, og den blev hørt fra Københavns Gader langt ud over hele Danmark. »Var Biskop Mynster et Sandhedsvidne, et af de rette Sandhedsvidner, et Led i den hellige Kæde o. s. v.? — Baade under denne Overskrift og i de lidt senere udkomne mindre Artikler retter saa Kierkegaard de skarpe Angreb imod Statskirken og dens afdøde Repræsentant Mynster — ikke saa meget imod hans Person, for hvilken han hele sit Liv bevarede en vis sky Respekt, blandet med Modvilje, men mere imod Mynsters hele Kristendomsopfattelse.

»Han — Mynster — gjaldt jo i saa godt som hele Befolkningens Øjne at være Indbegrebet af sand kristelig Alvor og Visdom (sic.) Dog forholdt det sig saaledes med Biskop Mynster: hans hele Alvor naaede ikke længere end til den Tanke: paa en menneskelig, tilladelig og redelig eller ogsaa paa en menneskelig hæderlig Maade at komme lykkelig og vel igennem dette Liv.

Men denne Livsbetragtning er aldeles ikke det nye Testaments Kristendom, ikke den oprindelige Kristendoms Livsbetragtning. Den oprindelige Kristendom fælte sig saaledes stridende mod denne Verden, at dens Betragtning er: ikke at ville lykkelig og vel slippe igennem denne Verden, men just at passe paa for ramme Alvor at støde sammen med denne Verden, saa at man efter saaledes at have kæmpet og lidt maatte bestaa i Dommen. . . Der er altsaa en Verdens, en Himmels Forskel mellem den mynsterske Livsbetragtning, der egentlig er epikuræisk, Livsnydelsens og Livslystens, tilhørende denne Verden — og den kristelige, der er Lidelsernes, Dødens Begejstring, tilhørende den anden Verden. . .«

Saaledes og paa lignende Maade udtalte Søren Kierkegaard sin Mening. Vi Katholikker vil straks se, at der i

disse Tanker rummes en hel Del Sandhed, eftersom Askesen, Forsagelsen, for en stor Del er svunden bort i Protestantismen. En systematisk Forsagelse, Verdensforagt, som vor Kirkes store Mænd og Kvinder har givet os et saa lysende Eksempel paa, findes der ikke meget af i Lutherdommen.

Søren Kierkegaard skrev disse Ord ikke umiddelbart efter Mynsters Død, thi han var nobel nok til ikke at ville skade Martensens Karrière. Dennes Udnævnelse til Danmarks Primas var nemlig ikke saa helt sikker, da Frederik VII som bekendt nærede alt andet end venlige Følelser overfor Martensen og hans Kirke, selvfølgelig ud fra helt andre end kierkegaardske Synspunkter.

Det er interessant at læse i Martensens Livserindringer om, hvordan han prøvede paa at sætte sig ind i Kierkegaards Tankegang, som jo maatte forekomme ham som den rene Overdrivelse og Ensidighed. Et »Sandhedsvidne«, mente Martensen, kunde da efter alle logiske Regler ethvert Menneske kaldes, der havde »vidnet« om Sandheden, være det sig paa Prædikestolen eller paa anden Maade. Han mente, at Kierkegaards strenge Krav om at ofre enten Livet eller dets Goder kun maatte vække Medynk hos tænkende Folk.

Men lige saa godt kunde Martensen have bebrejdet Kierkegaard Retskrivningsfejl i hans religiøse Skrifter. Hovedsagen, Stridens Kærne og Væsen, var jo Spørgsmaalet, hvorledes det danske Statskirkedømme svarede til Kristi Lære, og i Svaret herpaa gav en stor Del Læsere Kierkegaard Ret. Ikke som om den Gang de fleste havde været paa hans Side. Nej, de saa med Forbavselse, ja delvis med stor Forargelse paa denne Fremtoning i det offentlige Liv, denne mærkelige Mand, hvis Ydre allerede var Genstand for Vittighedsbladenes Spot.

Det er ikke her Stedet til at beskrive Kierkegaards og hans Kamps Historie. Det, han kæmpede for, var, som allerede fremhævet, til Dels ensidige Tankeresultater, men dog ikke saa faa Anskuelse, der rummede en aldeles rigtig Kærne, og som vi Katholikker kan glæde os over.

Kierkegaards hele Kampstilling — som Episode i Folketkirkens eller Lutherdommens Udvikling og Opløsning her i Landet — er meget lærerig. Mange, der ikke delte hans positiv kristelige Anskuelse, har dog indset Sandheden i de Angreb, han rettede imod Statskirken. Mangt og meget, hvad Bjørnstjerne Bjørnson, Ibsen og andre nordiske Forfattere har skrevet, er bevidst eller ubevidst fremkommet efter Læsning af Søren Kierkegaard. — Det er ikke glædeligt for troende Kristne, men altid et Bevis for, at de lutherske Statskirker som Organisation ikke har Hjemmel i Kristen- dømmens og Evangeliernes Lære, at de ikke tilfredsstiller

logisk tænkende Mennesker, og at de ikke indeholder den oprindelige Kristendoms Lære om Verdensforagt, om Kyskhedens og Lydighedens evangeliske Raad.

At Søren Kierkegaard ganske paa egen Haand er naaet frem til disse Tanker, er for os bare glædeligt og tillige en Ære for denne berømte Mand.

Litteratur.

Vilh. Lorenzen: *De danske Helligaandsklostres Bygningshistorie.*
(Gad. 1912.)

Det er med stor Fornøjelse, *Ugebladet* henleder sine Læseseres Opmærksomhed paa det smukke, monumentale Værk, som den fremragende Kender af dansk Klosterarkitektur, Vilh. Lorenzen, i disse Dage har udsendt om de danske Helligaandsklostres Bygningshistorie. Det er et Slags Supplement til det store Værk om de danske Helligaandsklostre, som J. Lindbæk og G. Stemann udgav for fem-seks Aar siden.

Som Navnet antyder, er nærværende Værk af væsentlig arkitektonisk Karakter, om der end i Kapitler som »Byggeforhold og Byggeskik« og »Anvendelsen af Bygninger og Rum« gives en Del Oplysninger af mere almen historisk og kulturel Interesse, og disse er nøjagtige og paa-lidelige, prægede af Kærlighed til Sagen, og fri for de Fordomme, der i tidligere Dage forblindede enhver Forsker, der skulde skrive om katholske Emner, og det ikke alene theologiske, men ogsaa historiske og geografiske.

Der har i Middelalderens Slutning været Helligaandsklostre i Aalborg, Faaborg, Nakskov, København, Malmø og Randers. Af Klosterbygningerne i Nakskov og Malmø er intet mere tilbage. I Faaborg og Randers findes endnu Kirkerne, i sidstnævnte By tillige det for nogle Aar siden meget omtalte Helligaandshus. I København findes bag Helligaandskirken det smukke, nylig restaurerede Helligaandshus, Københavns eneste Bygning fra Middelalderen.

I Aalborg findes de største Rester; med Undtagelse af Kirken er alle Klosterbygningerne bevarede, og de bruges til Dels endnu efter deres gamle Bestemmelse, idet der i dem findes Bolig for en Mængde gamle Mænd og Kvinder. Og i denne By har der i de senere Aar været gjort et stort og ihærdigt Arbejde for at bringe de gamle Byg-

ninger tilbage til deres gamle Skikkelse, et ikke vanskeligt Arbejde, da adskillige af dem stod næsten uforandrede, kun noget skæmmede af Tidens Tand og tidligere Tiders pietetsløse Vanrøgt. For den, der som nærværende Anmelder i sine Drengaar har færdedes i de gamle Bygninger, især i »den gamle Latinskole«, og med Bedrøvelse set paa, hvorledes de gamle Klostergange og smukke, hvælvede Sale laa fyldt med meterhøjt Grus og Smuds, er det en ganske særlig Glæde at se den Herlighed, hvortil den gamle Bygning i de sidste Aar er genopstaaet, og vel at mærke ikke, som ofte, saaledes, at man ikke kan kende det gamle, fordi Restaureringen har været en fuldstændig Ombygning, men saaledes, at det er de gode, gamle Venner, man tydelig kender igen i deres fornyede Skikkelse.

Hvor er der ikke Forskel paa vor Tids og det 16. Aarhundredes Behandling af de gamle Klosterbygninger! Hvad man den Gang med raa Haand af alle Kræfter stræbte at ødelægge, det hygger man nu om med den yderste Omhu og skyr ikke de største Ofre for at værne det, ja, for at gøre det godt, som Fortiden har ødelagt. Dette er et Faktum. Men er det mon ogsaa Tegn paa et forandret Syn paa den Tro, der har rejst de gamle, skønne middelalderlige Bygninger? Er det en Bebudelse af en katholsk Renaissance i vort Fædreland? Der skal hverken svares ja eller nej herpaa, vi anerkender kun med Taknemlighed den Strømkæntning, der vitterlig har fundet Sted herhjemme paa dette som paa saa mange andre Punkter.

Varden 1912. 1.—2. Hæfte.

1. Hæfte bringer en interessant Skildring fra Pater Svenssons Haand af den store Litteraturhistoriker Baumgartner, ledsaget af dennes Portræt, en Fortælling efter Oscar Wilde: »Den vise Lærer«, en ny Løsning af Kristus-Problemet ved P. Nøsen samt Bog- og Theater-Kritik. I 2. Hæfte skriver Louis von Kohl om Nutidens Japan og kriticerer skarpt Pastor Skovgaard-Petersens Bog om samme Emne; efter Louis Veuillot fortælles kønt og gribende om en Præsts Dagværk.

»Der Aar«. *Illustrierte Monatsschrift für das gesamte katholische Geistesleben der Gegenwart.* (Fr. Pustel, Regensburg.)

Af dette virkelig fornemt udstyrede katholske Tidsskrift foreligger igen en Række Maanedshæfter med en Fylde af indholdsrige Artikler, af hvilke vi desværre kun kan udpege en eller anden.

Som Eksempel paa, hvor tidssvarende Emner der fremføres for os, henviser vi til *Dr. theol. Fr. Mefferts Af-*

handling i Oktober- og Novembernumret: Buddhismus und moderne Kultur.

Det hører jo i vor overfladiske Tid med til det allermoderneste at sværme for den gamle Inder Buddhas Lære og i samme Grad at nedsætte Kristendommen. Denne besynderlige Smagsforvildelse og Begrebsforvirring findes ikke blot i Amerikas og Englands Buddhistmenigheder, nej, vi møder den ogsaa her i København, og i vort sydlige Naboland eksisterer over et halvt Hundrede buddhistiske Løger.

Selvfølgelig maa de oplyste Kulturmennesker fremfor alt ogsaa berømme Buddhismen som Kulturmagt. Det er derfor netop denne Side af Buddhismen, Forfatteren vil belyse baade ved Hjælp af historiske Kendsgerninger og Citater af Buddhisternes egne Skrifter. Begge viser os, at det er daarlig bevendt med Buddhismens Magt til at højne Folkenes Kultur.

Dengang Kristendommen begyndte sit store Kulturarbejde blandt de germanske Folkeslag, var det fremfor alle St. Benedikts hellige Munke, som ved deres lysende Eksempel fremsatte den store Kulturdevisen »Ora et labora — Bed og arbejde!« Med Bøn og Troens Forkyndelse spredte de Hedenskabets Mørke, og med Okse og Plov ryddede de Urskoven og opdyrkede Markerne; og saaledes blev Folkevandringens vilde Horder ud af deres raa Tilstand løftet op til den kristne Kultur, i hvilken hele den moderne Tids Kultur har sit faste Grundlag. Og dette Kulturarbejde voksede frem af Kristendommens inderste Væsen, som lærer os at højagte og elske Arbejdet, fordi Gud har bestemt os til Arbejde, fordi Guds Søn selv har adlet og helliget Arbejdet ved sit Eksempel; ja, St. Paulus siger jo udtrykkelig: »Hvo som ikke vil arbejde, han skal heller ikke have noget at spise!«

Nu sammenligne man dette Kristendommens Ideal med det Ideal, der fremstilles for de stakkels buddhistiske Folk, f. Eks. i følgende buddhistiske Munkeregler: »En Munk, som graver Jorden eller lader den grave, er skyldig til en Bod« eller »at dyrke Blomster eller Græs, at plante Buske eller Træer, skal være fjernt fra en Munk«, saa kan man dog umulig se deri nogen Anledning til alvorligt Kulturarbejde. Ro og Ligegyldighed mod alt udvortes Arbejde er Buddhist-Munkenes Ideal, hvorfor Kulturhistorikeren Hellwald vel ikke med Urette kalder Buddhismen Dovenskabens Religion.

Der, hvor Nationer allerede besad en gammel Kultur og tillige selv havde Energi og Arbejdslyst i sig, som en Del af de mongolske Folkeslag, der kunde de ogsaa under Buddhismen, og trods den, redde en Del deraf og udvikle

den videre, ligesom de samme Folk efter Buddhisternes Tilstaaelser ogsaa har bevaret meget af deres gamle hedske Religioner trods Buddhismen. Men hvor et Følk i sig selv ikke havde megen Drift til Arbejdet, som Inderne under det tropiske Klimas slappende Indflydelse, der henfaldt de under Buddhismens Herredømme til hjælpeløs Svaghed og Slappelse, saa at en Haandfuld kraftige Euro-pæere nu kan kue 300 Millioner.

Og hvad har vel mere højnet de germanske og skandinaviske Folks Kultur end Kristendommens Bud om Kærlighed — Kærlighed til Næsten, ja endog Kærlighed til Fjenden, især dog Kærlighed til de nødlidende. Buddhismens »Kærlighed« er blot Sindsro, Ligestemthed, Uinteressethed for hele Omverdenen. Deltagelse i Næstens Lidelser vil den lige saa lidt vide af som Uvillie mod ham. »Deltagelse og Uvillie findes ikke hos mig,« lyder Buddhas Lære, medens Kristendommens lyder: »Værer glade med de glade og sørger med de sørgende«, og ikke: »Værer ligegyldige mod eders Fjender«, men »Elsker eders Fjender« og »Hvad I har gjort for den ringeste af dem, det har I gjort for mig!«

Ja, af denne udtømmelige Kilde til charitativ Virksomhed, og kun af den kunde alle de Kærlighedens Størværker fremgaa, ved hvilken den kristne Kirke har ført Menneskeheden ud af Hedenskabets hjerteløse Barbari. — Dog vi maa afbryde.

Vi tror, hvo som opmærksomt læser Dr. Mefferts tankevægtige Afhandling, vil næppe mere fristes til den Uforstand at give Ligegyldighedens, Uvirksomhedens, Pessimismens og Atheismens Lære Fortrinet for Kristendommen, som med sin Tro, sit Haab, sin Kærlighed er Virksomhedens, Glædens, Velgørenhedens og Kulturens Religion. — Af Tidsskriftets øvrige værdifulde Artikler skal vi kun nævne en for Naturforskere højst interessant Afhandling om Gregor Mendel og de Mendelske Love. Der bringes tillige Pater Mendels Billede og Gengivelsen af det Mindesmærke, med hvilket i 1910 Naturforskerne har hædret deres præstelige Kollega som den store Opdager. Yderst tiltalende er ogsaa *Heinrich Federers* Smaa Rejsehistorier fra Umbrien, hvor man bl. a. med en sand Nydelse vil læse om hvorledes den lige saa barnlige som store Frantz blev kaldt til den store Pave Innocents III.s Dødsleje. — Stort Udbytte, som altid, giver endelig de indholdsrige Revuer over Videnskabens og Teknikens Fremskridt og over de store Kulturlandes Kunst- og Litteraturfrembringelser, hvormed hvert Hæfte slutter.

A. Breitung.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I den kommende Fastetid vil vor Bys fransk-interesserede Medborgere kunne faa den Glæde to Gange om Ugen at høre fransk Prædiken i St. Ansgars Kirke, idet en bekendt fransk Dominikaner, Pater *Blanche*, har lovet at komme og holde Fastepredikener. I næste Nummer haaber vi at kunne bringe saavel den franske Præsts Billede som hans Biografi.

— Des værre var St. Ansgars Kirke i Søndags ikke saa godt besøgt, som det havde været ønskeligt for *Pastor Frederiksens* Skyld eller, rettere sagt, for den Kirkes Skyld, han staaer i Begreb med at lægge Grunden til i Silkeborg. Hans Tale indeholdt adskillige Momenter af overmaade praktisk Betydning og af stor Interesse for alle vore Trosfæller herhjemme, saa at den nok fortjente i sine Hovedtræk at blive kendt i de videste Kredse. Men da Pladsmangel umuliggør et længere Referat i dette Nummer, skal det gemmes til en anden Gang. Samme Dags Eftermiddag holdt *Pastor Frederiksen* en Prædiken i Rosenkranskirken, og det var ikke forgæves, at Pastoren appellerede til den katholske Offervillighed her i Hovedstaden; den viste sig nemlig ikke blot at kunne staa Maal med, men endog at overtræffe den Gavnildhed, han havde fundet i Udlandet. »Vor Frue Kirke« i Silkeborg bliver forhaabentlig bygget i Løbet af dette Aar, og gaar alt efter Ønske, glæder den højjærværdigste Biskop sig allerede til i Efteraaret at kunne foretage den kirkelige Indvielse.

— Mariakongregationen, der er oprettet under Titelen *Apostlenes Dronning*, afholdt Mandag Aften d. 5. Februar i St. Josefs Søstrenes Huskapel paa Toldbodvej sin første Optagelsesfest. En Del unge Piger, der i udenlandske Klostre er blevet optaget som Mariabørn, danner den foreløbige Bestyrelse. Ved Højtideligheden i Mandags blev Kongreganistlindernes Antal betydelig forøget, idet 18 Aspiranter blev optaget som Mariabørn, medens 8 unge Piger blev optaget som Aspiranter. Kapellet, og ganske særlig den h. Jomfrus Alter, var overordentlig smagfuldt prydet; det virkede meget højtideligt, da Deltagerne i Ceremonien i Procession med hvide Slør og med Lys i Hænderne under Tonerne af »Hil dig, Havets Stjerne« begav sig til deres Pladser. Foreningens Præses, *Pastor v. Kettenburg*, lagde i en varm og indtrængende Tale de nye Medlemmer paa Sinde, at de ved Optagelsen i Mariakongregationen paa en ganske særlig Maade indviiede sig den h. Jomfrus Tjeneste, de skulde fremme hendes Ære ved Øvelsen af de Dyder, der havde været hende de kæreste, og de maatte stræbe efter ved enhver Lejlighed at opbygge Næsten ved deres

Eksempel og saaledes, i hver sin Kreds, øve et sandt Apostolat. Højtideligheden sluttede med Te Deum og den sakramentale Velsignelse.

— Magister *Fr. Muckermann* holdt i Tirsdags paa den katholske Højskole et begejstret Foredrag om Livet »Bag Klostermure«. Det meget talrige Publikum fulgte fra først til sidst det indholdsrige og formskønne Foredrag med den største Opmærksomhed.

— En talrig Skare af unge Piger (c. 83) havde meldt sig som Deltagere i de her i Ugebladet bebudede Eksercitier, givne af Hr. Pater Flynn fra Helsingør. De tre sidste Dage af den forløbne Uge samledes de unge Piger hver Aften i Kapellet paa Toldbodvej og fulgte med Opmærksomhed og Andagt de overordentlig smukke Foredrag, der blev holdt paa et kønt og formfuldendt Dansk. Søndagen formede sig for de unge Piger som en fuldkommen klosterlig Retraitedag. Paa Grund af Pladsmangel paa Toldbodvej havde Hospitalssøstrene gæstfrit aabnet deres Porte for de unge Piger, der stille færdedes fra Kirken til den store Sal, Søstrene havde stillet til deres Raadighed. Hele Dagen bevaredes fuldstændig Tavshed. Efter det andet Foredrag begyndte Skriftemaalet. Efterhaanden, som de var færdige, tog de unge Piger hver til sit, men samledes atter fuldtallig Mandag Morgen i St. Josefs Kirke for under Pater Flynn's Messe at deltage i Fælleskommunionen.

— Det er sikkert en udmærket Tanke af *Unios* Bestyrelse en Gang imellem til sine almindelige Mødeaftener at byde Medlemmerne lidt Underholdning af forskellig Art. At Ideen lader til at slaa godt an, fik man et tydeligt Indtryk af Fredag den 26. Januar. Trods Sne og Storm var der mødt et stort Antal af *Unios* Medlemmer for at lytte til den Trio, der for denne Aften skulde underholde Tilhørerne. Som sidste Nummer blev der givet nogle afvore mest kendte Fædrelandssange, der sluttede med Kong Christian, som staaende blev sunget af hele Forsamlingen. Imellem de musikalske Afdelinger blev der budt Tilhørerne Oplæsning af to af *Unios* Medlemmer. Den hyggelige Aften sluttede endelig med en lille improviseret Svingom.

Frankrig. Protestanternes Antal i dette Land er i en rivende Tilbagegang. De tæller nu i alt 700.000. Luthe- ranismen, som 1870 talte over 250.000 Tilhængere, kan nu kun mønstre 80.000 Medlemmer i Frankrig. Kalvinisterne er den talrigste protestantiske Sekt i Frankrig og har over 500.000 Tilhængere. Men ogsaa de er i Tilbagegang. Men samtidig er de franske Protestanternes politiske Indflydelse overmaade stor i Forhold til deres Antal. Dette skyldes for en stor Del deres Rigdom, som til Gengæld hos mange har sløvet den religiøse Interesse.

Nord-Amerika. I denne Tid, da Portugal med Vanære udjager sine Biskopper fra disses eget Fædreland, medens Frankrig slæber dem for Domstolen lig Forbrydere, og Borgmesteren af Rom ustraffet vedbliver med at forhaane den hellige Fader, er De forenede Staters Holdning overfor Kirkens Fyrster vel egnet til at fremkalde Forbavelse i mange europæiske Lande. Ikke mindst maa man sande det, naar man erfarer, hvorledes New-York modtog Ærkebiskop Farley, da han vendte tilbage fra Rom som Kardinal. En Menneskemasse tager imod ham ved Havnen, saa stor, at Eks-Præsident Roosevelts Hjemkomst endog bliver overstraalet deraf. Femten Hundrede Politibetjente er i travl Virksomhed for at holde Mængden tilbage, der ellers i sin Begejstring ganske vil spærre Vejen for Toget. Brandvæsenet holder Vagt paa Kajen, hvor Dampbaaden, dækket fra øverst til nederst med de pavelige og Forenede Staters Flag, landsætter Hans Eminence og den store Skare fremragende Mænd, som havde hentet ham ude ved Oceansdamperen; Broadway og Fifth Avenue, maaske de to mest befærdede Gader i hele Verden, er i to eller tre Timer spærrede for al Kørsel for at give Plads for Kardinalens imponerende Procession, og ingen klager derover; tre Hundrede Automobiles kører foran og følger efter den aabne Vogn, hvori Kardinal Farley i sin Purpurdragt har aget Plads. Husene er pyntede hele Vejen, og Jøder saavel som Kristne tager Del i den almindelige Jubel; alle Sidegader er fyldte af stirrende Mængder; Orkestre er opstillede paa forskellige Steder langs den hele Vej, Tusinder af Skolebørn svinger med Flag og raaber velkommen; en Menneskevrimmel, der repræsenterer alle Racer og Samfundsklasser, strækker sig uafbrudt fra Enden af Manhattan Øen til Kathedralen, omtrent 10 Kilometer, som en levende Indgangsdør til det prægtige Gudshus med dets flagrende Bannere fra hvert Taarn, hver Dør, hvert Vindue, med dets Tusinder af elektriske Lys, som straalet fra Korsene paa de to Tvillingetaarne, 350 Fod i Vejret, og ned ad hver Linie i deres yndefulde Struktur. Og inde i den vældige Bygning syv Tusinde lykkelige Børn, som med Utaalmodighed venter paa deres elskede Ven og Hyrde. Saadan var den Velkomst, som New York gav Kardinal Farley. Aviserne var næste Dag fulde af Beskrivelser og Billeder af den mindeværdige Begivenhed. Endog Synagogerne var dekorerede, og baade Senatet og Repræsentanternes Hus vedtog en Lykønskingsresolution til Kardinalen. Og alt dette var kun Begyndelsen paa en ni Dages Fest!

Brevkasse. Hr. Assistent N. Gravgaard! Trods dette Nummers tyve Sider maa Hr. Pastor Essers Besvarelse af Deres Forespørgsel alligevel paa Grund af Pladsmangel vente til næste Nummer.

Ærbødigst

N. H.

UNIOS FASTELAVNSFEST

for Medlemmer og Besøgende

afholdes

Fastelavns=Søndag den 18. Februar 1912 Kl. 7³/₄

(Indgangen aabnes Kl. 7¹/₄)

i Citys Selskabslokaler, Citygade.

Program:

HØJE GÆSTER,

Farce i 1 Akt.

Kammerherre v. Rosenfalk

Ole Jørgensen, Sognefoged i
Snoldeløv

Søren Topp, Oppasser i et Menageri
Johan, Tjener hos Kammerherren

Dorthe } Tjenestefolk
Lise } hos

Peter } Sognefogden

Handlingen foregaar hos Sognefogden i Snoldeløv.

HAN KOMMER FRA PASTEUR,

Sangfarce i 1 Akt.

Kildemann, Kammerraad

Mathilde, hans Søster

Valborg, hans Niece og Myndling

Ludvig Skov, Dyr læge

Sørensen, Dentist

Georgine, Stuepige hos Kammerraaden

Edvard Olsen, Cigarmager

Et Postbud

»Handlingen foregaar paa Kammerraadens Landsted »Peters Lyst«
paa Strandvejen.

Herefter BAL til Kl. 3.

Spisningen vil ske ved smaa Borde i Spisesalen, enten
Smørrebrød eller en lille Soupe (à 2¹/₂ Kr.)

Til Soupeen maa dog Borde forudbestilles (mindst 4 Kuverter)
senest Fredag samtidigt med at man løser Billet.

Entré til Festen (Forestilling og Bal):

Medlemmer 50 Øre pr. Person. — Besøgende 1 Kr. pr. Person.
For Besøgende til Forestillingen alene 50 Øre.

Reserveret Plads 50 Øre ekstra.

.....

BILLETTER faas følgende Steder:

A. V. Günther, Bangertsgade 11
Ernst Bækklund, Frederiksbergg. 34

Herm. Hoffmann, Købmagerg. 48
Hoffmann & Søn, Vesterbrogade 18
samt hos Bestyrelsens Medlemmer.

Kirkelig Kalender.

11. Febr. Søndag Sexagesima.	18. Febr. Fastelavns Søndag.
12. — Mandag. Serviterordenens Grundlæggere, Bekendere.	19. — Mandag. Vor Frue af Lourdes.
13. — Tirsdag. Herrens Lidelser.	20. — Tirsdag. Herrens Hudstrygelse.
14. — Onsdag. 26 japanske Martyrer.	21. — Onsdag. Askeonsdag. (<i>Fasten begynder</i>).
15. — Torsdag. Cyrillus af Alexandria, Biskop og Kirkelærer.	22. — Torsdag. Petri Stol i Antiochia.
16. — Fredag. Scholastica, Jomfru.	23. — Fredag. Herrens Tornekrone.
17. — Raymund af Pennafort, Bekender.	24. — Lørdag. Hilarius, Biskop og Kirkelærer.

Meddelelse om **Gudstjenesten i København** fandtes sidst i Nr. 5.

A.C. Die quarto decimo hujus solito tempore ac loco Dominus Niels Hansen pauca de modo optimo ministrandi exponet.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medaljer, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdage fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 13. Februar Kl. 8 Aften.

Mogens Ballin: Billeder af Kirkens Historie VII: Kætteren og Kirkens Mand. Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**

Unio. Almindeligt Møde Fredag den 9. Februar i Frederiksberg Allé 11,

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Møde i Lokalet Bredgade 67² o. G. Søndag den 11. Februar Kl. 7. Foredrag af Hr. Assistent V. Bork: »Vort Land«. — Fastelavnsfest. Søndag d. 25. Februar afholdes den årlige Generalforsamling.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag d. 11. Februar, Kl. 8³⁰. — Samme Steds afholdes Eksercitier fra 17.-24. Marts, hvortil alle Mænd i Menigheden indbydes. Foredragene holdes af Hr. Pastor L. Günther.

† At vor kære Datter og Søster, **Mettelene Kathrine Christensen**, er afaaet ved en stille og rolig Død Søndag den 4. Febr., bekendtgøres herved for Slægt og Venner.

Hendes Søskende. J. Christensen og Hustru.
Begravelsen foregik Fredag den 9. Febr. Kl. 2. Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

† Gud Herren bortkaldte i Dag efter længere Tids Svagelighed ved en pludselig Død vor kære, fromme Lægbroder

Jean Leonard Koch, C. M.
Hans Sjæl anbefales til de troendes Forbøn.
Helsingør, d. 6. Febr. 1911.

A. M. Wattiez, C. M.,
Sognepræst.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1-4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Trælles bedst Kl. 4-6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 7.

Søndag den 18. Februar.

1912.

INDHOLD: Fastemandat. — Pater Albert Blanche, O. P. — Katholsk eller protestantisk. — Slet Børneopdragelse. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. Nord-Amerika. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Fastemandat.

For Tiden fra Askeonsdag 1912 til Askeonsdag 1913 bestemmer Vi i Henhold til de Os af den hellige Fader overdragne Special Fuldmagter følgende for det Apostoliske Vikariats Omraade:

- I. *Fastebudet*, som kun tillader eet fuldstændigt Maaltid, een Kollation og en Smule Brød om Morgenen*), men udelukker al anden Nydelse af Spise, gælder for alle Dage af den *40 Dages Fastetid* med Undtagelse af Søndagene, desuden for alle *Tamperdage* og for *Vigilie-Fastedagene* før Jul, før Pintse, før Petri og Pauli Fest, før Marias Himmelfart og før Allehelgen. Naar en af disse Festedage forlægges til en Søndag, forlægges Vigilie-Fastedagen til Dagen forud, Lørdagen. Forpligtigede til at faste paa disse Dage er alle, som har fyldt 21 Aar, men endnu ikke er 60 Aar. Fastedagene skal hver Gang Søndagen forud forkyndes fra Prædikestolen.
- II. *Abstinensbudet*, som forpligter til fuldstændig Afholdelse fra Kødspise, gælder for *Askeonsdag*, *Skærtorsdag*, *Paaskelørdag* og Aarets samtlige *Fredage*. De øvrige Dage tillades Nydelsen af Kødspiser med den Indskrænkning, at paa samtlige paabudte *Fastedage* (jfr. Nr. I.) tillades Nydelsen af Kød kun een Gang, nemlig

*) Teologerne regner gerne indtil 12 Kvint (= 60 Gram.)

- ved Hovedmaaltidet. De, som paa Grund af deres Alder eller formedelst Dispens er fritagne for at faste, er ogsaa fritagne for Abstinenspligten paa Fastedagene.
- III. I Følge vor hellige Fader Pave Pius X.s Dekret af 2. Juli 1911 bortfalder Faste- og Abstinenspligten for Fremtiden paa alle *paabudte* Festdage.
- IV. Paa alle Aarets Fastedage saa vel som paa Søndagene i Fastetiden er den samtidige Nydelse af *Kød- og Fiskespiser* ved eet og samme Maaltid forbudt. Dette Forbud *gælder for alle uden Undtagelse* fra det fyldte syvende Leveaar, saafremt de ikke er alvorlig syge.
- V. *Kødsuppe* og med Fedt, Flæsk eller Blod tilberedte Spiser, forsaavidt de enten slet ikke indeholder Køddele eller kun i en aldeles uvæsentlig Grad, tør nydes hver Dag, alene med Undtagelse af den *h. Langfredag*, og det ogsaa i Forening med Fiskespiser.
- VI. Følgende Personer er med Undtagelse af Langfredag aldeles fritagne for *Abstinensen*: a) de i aktiv Tjeneste staaende Militærpersoner og, hvis disse fører egen Husholdning, ogsaa deres Hus- og Bordfæller; b) Gæstgivere og Spiseværter og deres Gæster samt alle de, der jævnlig faar deres Mad fra et offentligt Spisested; c) Handelsbetjente, Svende, Lærlinge, Arbejdere og andre, som holdes med Kost af Ikke-Katholikker; d) de af Ikke-Katholikker indbudte Gæster; e) Medlemmer af og Tjenestefolk i Familier, hvor enten Mand eller Hustru ikke er Katholik; f) fattige, rejsende og de paa offentlige Bade- eller Kuranstalter under Kur værende Personer.
- VII. Alle approberede Skriftefædre meddeles der herved Myndighed til i paastrængende Tilfælde, hvor det synes nødvendigt, og hvor ikke blot *Sanseligheden* forlanger det, at forandre Faste- eller Abstinensbudet for *enkelt* troende til en eller anden from Gerning; dog kan kun Sognepræsterne og Rektorerne gøre Brug af denne Fuldmagt udenfor Skriftemaalet. — Hermed er iøvrigt ingen Fuldmagt givet til at dispensere fra Forbudet mod den *samtidige* Nydelse af *Kød- og Fiskespiser* paa de paabudte Fastedage (jfr. Nr. IV).
- VIII. Af Hensyn til den for alle eftergivne Strengthed af det oprindelige Faste- og Abstinensbud *skal alle troende, som er i Stand dertil*, i Fastetiden nedlægge en *Almisse* i de Bøsser, som i denne Hensigt bliver at anbringe i alle Kirker og Kapeller med Paaskrift *Faste-Almisse*. Disse Faste-Almisser, som anvendes til Bedste for Vikariatets kirkelige Anstalter, skal *indsendes* til Vikariatet straks efter Fastetidens Afslutning. Hvo, som ikke er i Stand til at give en saadan Almisse,

- skal paa Søndagene i den hellige Fastetid bede den smertefulde Rosenkrans for Kirkens Anliggender.
- IX. I Overensstemmelse med det h. Tridentiner-Koncils Bestemmelse (S. XXIV de ref. c. 4) forordner Vi, at der i samtlige Sognekirker i den hellige Fastetid skal holdes en *særegen Fasteandagt*, bestaaende af en Prædiken, Psalmer og Bønner, hvorom Vi overlader de Herrer Sognepræster at bestemme det nærmere. Disse Andagter skal slutte med den sakramentale Velsignelse og Prædikerne have Menneskets sidste Ting eller Frelserens Lidelse og Død eller et andet dermed i nær Forbindelse staaende Emne til Genstand. — Paa *Søgnedagene* i Fastetiden bliver under eller efter Skolemessen den smertefulde Rosenkrans eller andre passende Bønner at forebede for Kirkens Anliggender.
- X. I de saakaldte *lukkede Tider*, d. e. fra Askeonsdag indtil den første Søndag efter Paaske og fra første Adventssøndag indtil Herrens Aabenbarelse inkl., maa ingen Bryllupper finde Sted. Men i selve *Faste- og Adventstiden* skal de troende overhovedet afholde sig fra alle *Danse og andre støjende offentlige Forlystelser*.
- XI. Tiden for Opfyldelsen af det kirkelige *Bud om Paaske-Kommunionen* fastsættes i Medfør af et paveligt Indult at skulle vare fra Palmesøndag indtil Kristi Himmelfart og for de Katholikker, som bor langt borte fra en Kirke, indtil Anden Pintsedag. De troende gøres opmærksomme paa den ældgamle kirkelige Forskrift om at modtage Paaske-Kommunionen i deres respektive *Sognekirker*, en Forskrift, der ogsaa under vore kirkelige Forhold saa vidt mulig bør søges overholdt.

København, den 31. Januar 1912.

† Johannes,

Biskop af Anastasiopolis,

Apostolisk Vikar for Danmark og Island.

Ovenstaaende Fastemandat samt første Del af det biskoppelige Hyrdebrev oplæses i Dag fra alle Prædikestole. Ugebladet skal i de to følgende Numre bringe første og anden Del af Hyrdebrevet.

Pater Albert Blanche, O. P.

En af Frankrigs betydeligste gejstlige Talere vil midt i denne Maaned gæste Danmarks Hovedstad for i St. Ansgars Kirke i Bredgade at holde en Række religiøse Foredrag paa Fransk.

Det er nemlig lykkedes Biskop Johannes v. Euch at bevæge Provincialen for Dominikanerne i Paris til at sende en af sin Ordens bedste Mænd herop, den i Frankrig paa Grund af sin Lærdom og Veltalenhed højt beundrede Dominikanerpater Albert Blanche.

Pater Albert Blanche er født i Bretagne i 1874. Han er altsaa nu i sin bedste Alder. — Den usædvanlig opvakte og begavede Dreng blev sendt til Paris for at gennemgaa de litterære Studier i det store »Collège Stanislas«, et af de bedste Kollegier i Paris.

Pater B. gjorde i dette Kollegium saa glimrende Fremskridt, at han i Slutningen af hvert Skoleaar vandt næsten alle de Præmier, der kunde vindes. Han udmærkede sig blandt sine Meddisciple ved sine sjældne Anlæg baade for Veltalenhed og dyb Tænkning.

Han studerede videre ved Universitetet i Rennes og blev efter kort Tids Forløb Licenciat i Filosofi. Han vendte saa tilbage til Paris, og hans Plan var den at søge Professoratet i Filosofi ved Universitetet i Paris. Han var ogsaa paa bedste Vej dertil, da han pludselig følte sig kaldet til Ordenslivet og derfor ufortøvet indtraadte i Dominikanerordenen.

Her fortsatte han i flere Aar sine filosofiske og theologiske Studier og tog saa Doktorgraden baade i Filosofi og Theologi. Han blev derpaa indenfor sin Orden ansat som Professor i Filosofi og holdt i nogen Tid Forelæsninger som saadan med overordentlig stor Dygtighed.

Men hans Størværk i dette Tidsrum var, sammen med to andre Ordensbrødre, at paahegynde Udgivelsen af et strengt videnskabeligt Tidsskrift: *Revue des sciences Philosophiques et Théologiques*, der allerede ved sin Fremkomst fik Førstepladsen blandt alle lignende Revuer. Det fik en saa glimrende Modtagelse i hele den videnskabelige Verden og et saa stort Antal Abonnenter baade i Europa og Amerika, at dets Eksistens fra første Færd var sikret. Det holder Øje med og behandler saa at sige alt, hvad der foregaar paa Filosofiens og Theologiens Omraade i de forskellige Lande og paa de forskellige Sprog — ogsaa i ikke-katholske Kredse, foruden at det selv leverer meget grundige Afhandlinger om disse Emner.

Nu begyndte Pater Blanche's Helbred desværre at svækkes. Han maatte derfor, midt under disse lærde Sysler, begive sig til den bekendte grevelige Familie de Franqueville, der havde gjort sig saa fortjent af hele det franske Episkopat ved at overlade de franske Biskopper det pragtfulde Slot *La Muette* i Paris under Kampen mellem Stat og Kirke og ved der at byde dem den mest storlaaede Gæstfrihed. Grev de Franqueville havde bedt om og opnaaet at faa Pater Blanche til Opdrager for sine Børnebørn. Under sit Ophold her kunde Pater Blanche

ved Siden af sine nye Beskæftigelser dog endnu levere mangt et værdifuldt Bidrag til sin egen Revue og til andre af samme Art.

Da dette Hverv var endt, blev han, der indtil da næsten udelukkende havde virket som Professor i Filosofi og Forfatter, af sine overordnede kaldet til en helt ny Virksomhed, nemlig til Ordets Apostolat. Paa denne sin nye Løbebane viste Pater Blanche snart, at han var et meget betydeligt oratorisk Talent: ja han vakte allerede stor Opsigt ved sin første Række Prædikener i St. Sulpice Kirken i Paris. Der var noget ganske usædvanligt over hans Veltalenhed, noget paa en Gang vindende og imponerende.

Nu strømmede der Indbydelser til Pater Blanche ind fra mange Byer i Frankrig, deriblandt fra Orléans, fra Frankrigs største nulevende gejstlige Taler, Byens Biskop Monseigneur Touchet.

Denne sidste Indbydelse blev modtagen, og Pater Blanche holdt i Domkirken i Orléans en Række Fastepredikener, som gjorde det dybeste Indtryk; og dog maatte han tale netop i den Domkirke, hvor den store Prædikant, Biskop Touchet, ellers plejede at holde sine Prædikener.

Siden den Tid har man ikke ladet den store Tænkter og Prædikant faa Ro. Han har maattet holde en Mængde Prædikener og Foredrag — mest i selve Paris, hvor særlig en Række Konferencer om »Kirken og Fremskridtet« blev beundret og glimrende omtalt i Pressen.

Hvad man fremfor alt beundrer hos Pater Blanche, er hans urokkelige Overbevisning, hans Sprogs Renhed og Ynde samt Tankegangens Dybde og gennemsigtige Klarhed.

For dem, der kender lidt til den store Kunst at tænke, er det en Lyst at høre denne Mand tale. Han fører sine Tilhørere langt ned under Overfladen, ned til Dybder — i Tankens Rige — hvor de fleste Mennesker ikke plejer at færdes. Og her viser han dem vidunderlige Ting, som de aldrig før havde tænkt sig.

Endvidere tager Pater Blanche aldrig haardt paa sine Modstandere. Han behandler dem med Agtelse; han gaar ind paa deres Tankegang; stiller sig paa deres Standpunkt; undersøger nøjagtigt — kort og skarpt — deres Grunde

spredde Lys selv i de mørkeste Løngange og lader saa Sandheden virke ved sig selv.

Nu, da denne Mand kommer til os, hyder vi ham hjertelig velkommen, ogsaa her i Danmark.

Forkortet efter *Jón Svansson* i *Varden*.

Katholsk eller protestantisk?

Svar til Hr. V. *Gravgaard*.

Kære Hr. *Gravgaard*! Svaret paa Deres ærede Fore-spørgsel her i Ugebladet (S. 78) har De i Grunden selv givet Dem ved at henvise til vor Katekismus' Spørgsmaal 208, Side 46. Der staar jo klart og tydeligt, hvad de savner, som uden egen Skyld befinder sig uden for vor hellige katholske Kirke. Men maaske ønsker De i Stedet for den korte Opregning en lidt mere indgaaende Forklaring for bedre at forstaa Savnenes Betydning. Velant her har De den.

1. Savnet af Alterets allerhelligste Sakrament. Ganske vist vil de Protestanter, som i god Tro, med Kærlighed til og Længsel efter Kristus, gaar til Nadveren, modtage, hvad vi kalder den aandelige Kommunion med en Tilvækst i Naade, som svarer til deres Forberedelse; men det, som gør Alterets Sakrament til det allerhelligste, det allerhøjeste Sakrament, Kristi personlige Nærværelse, savner de og som Følge deraf ogsaa den personlige Forening med Frelseren. Virkningen deraf gør sig ogsaa gældende uden for deres Nadvertjeneste i deres lukkede og tomme Kirker, medens der i de katholske Kirker paa Grund af Kristi personlige Tilstedeværelse saa godt som hele Dagen igennem findes andægtige troende, der tilbeder ham og forelægger ham deres Hjerters fromme Ønsker.

2. Med dette Savn hænger et andet nøje sammen, Savnet af det hellige Messeoffer, atter et uvurderligt aandeligt Tab. Den hellige Messe er jo en ublodig Fornyelse

af Kristi Offer paa Korset. Protestanterne mister saaledes ikke blot Messeofrets kostelige Frugter, men selve deres Kirkegang mister ogsaa det dybere kristelige Præg. Ingen ringere end Pastor Vilh. Beck ytrede sig paa det meget omtalte Præstemøde i Aarhus i 1889: »Her har den protestantiske Kirke sin Kræftskade; vi har gjort Prædikenen til Midtpunkt.«

3. Hertil kommer Savnet af Bodens Sakrament, d. v. s. Muligheden af at opnaa Syndsforladelse gennem en af de Mænd, som af Kristus har faaet Fuldmagt til i hans Sted og i hans Kraft at tage Synden bort. At den protestantiske Tilsigelse af Syndsforladelse ikke kan være nogen Erstatning, indser De selv. At tilsige Syndsforladelse, m. a. O. at erklære, at Gud har forladt Synden, det forudsætter et Kendskab til Hjertets Indre, som Kristus aldrig har lovet sine Præster. Tilsigelsen maa derfor let kunne føre til et sørgeligt Selvbedrag. Anderledes forholder det sig med Tilgivelsen; herom gælder Herrens Ord: »Hvem I forlade Synderne, dem er de forladte«, m. a. O. hvem I forlade, dem forlader ogsaa jeg. Hvad dette praktisk betyder, det har ingen sagt smukkere end Luther. Idet han citerer Matthæus 16, 19: »Alt, hvad du løser«, tilføjer han: »Hvem saadanne liflige og trøstelige Ord ikke bevæger, han maa tilvisse have en kold Tro, og han maa være en løs Kristen. Thi om end nogen vilde skrifte for Gud alene og hemmeligvis udsone sig med ham, saa har han dog ingen, der udtaler en Dom over ham, han kunde slaa sig til Ro med, og hans Samvittighed maa endnu frygte for, at han ikke har gjort nok.« Hermed er selvfølgelig ikke sagt, at en Protestant ikke *kan* faa Syndsforladelse; men han kan ikke faa den gennem Præstens Tilsigelse — thi den har ingen Hjemmel i Skriften, ej heller gennem sin Præsts Forsøg paa at *give* ham Syndsforladelse — thi hertil har denne ingen Fuldmagt, men kun ved at opvække fuldkommen Anger, hvilket man kunde kalde at annamme Bodens Sakrament aandeligvis i Lighed med den aandelige Kommunion. Sammen med det lønlige Skriftemaal har Protestanterne da ogsaa mistet alle de andre aandelige Fordele, som den fortrolige Omgang med Præsten afføder, og som ogsaa afdøde Biskop Fog indrømmede. Han mener, og det med Rette, at den katholske Kirke i det lønlige Skriftemaal har

en Betingelse for kirkelig Tugts Udøvelse, som den protestantiske mangler, og at den derved har vundet i sand Renhed og Hellighed.

4. Den sidste Salvelse vil jeg lige kun nævne, skønt det vilde være let at paavise, at ogsaa dens Tab er i høj Grad beklagelsesværdigt.

5. Alle disse store Tab hænger sammen med, at Protestanterne savner Præstedømmet; at de taler om Præster og Biskopper, forandrer ikke noget ved Sagen. Biske- og Præstedømmet blev afskaffet af Luther og Kristian III; i Biskoppernes og Præsternes Sted traadte Superattendanter og Prædikanter. Det er kun disse fremmedaglige Navne, som ikke faldt i Folkets Smag, der bevirkede, at de gamle Navne paa ny fik Hævd. Naar jeg siger, at de førnævnte Tab hænger sammen med Tabet af Præstedømmet, saa er Meningen dog ikke, hvad Martensen paastaar, »at den Kraft, som Menigheden søger i Herrens Sakramenter, i Grunden udstrømmer fra Præsteskabet«. Sandheden er den, at det er Præsteskabet, hvem Herren har overgivet Sakramenternes Forvaltning, saa at, hvor der ikke findes en retmæssig viet Præst, der kan heller ikke Sakramenterne gyldig forvaltes.

6. Bortset fra disse Sakramenter er det især paa Troens Grund, at Protestanterne har lidt de største Tab. Selve Begrebet Tro har mistet sin oprindelige Betydning, Troen er for dem ikke en Anerkendelse af de guddommelige Aabenbaringer paa Grund af Guds Autoritet, men en subjektiv Vælgelse og Vragen mellem de Aabenbaringer, Gud har givet os. Det er ikke Gud, der afgør, hvad de *skal* tro, men den enkelte, som bestemmer, hvad han *vil* tro. Ogsaa den menneskelige Læremyndighed, Gud har sat i sit Sted — »hvo som hører eder, hører mig« — har de forkastet. Der gives ingen Myndighed, som en Protestant tror at maatte bøje sig for. — Og hvilken Uklarhed angaaende de klareste guddommelige Aabenbaringer: Kristi jomfruelige Fødsel, Kristi Guddom, Kristi Opstandelse — hvad kan være klarere fremsat baade i den apostoliske Trosbekendelse og i Skriften? Men rigtignok, naar man ikke holder Skriften for Guds Ord — hvad utallige ikke gør — naar man ikke ved, hvad de enkelte Trossandheder

skal betyde, naar man leger med Ordene for at lade, som om man delte »Kirkens« Tro, og dog lægger sin egen Mening ind i Ordene, hvor er da endnu nogen Klarhed i Tro, hvor nogen Trosvished mulig? Jeg tror ikke, at nogen blandt Martyrerne vilde have gaaet i Døden for saadan en taaget Tro. — Og der er slet ingen Udvej ud af dette Uføre. Der er i den senere Tid ført saa megen Strid angaaende Præsteløftet. Nu har Biskopperne affattet et nyt Præsteløfte. Har det bragt større Klarhed? Paa ingen Maade. Det hedder i det ny Løfte, at Præsten skal staa paa Daabsbekendelsens (altsaa den apostoliske Trosbekendelses) Grund. Er det ikke klart nok? Ak nej. Hvordan skal det forstaas? Skal Præsten bindes til Bekendelsens Bogstav eller dens Aand? Skal han bindes til hvert enkelt Led eller have Lov til at stryge f. Eks. Kristi Fødsel af Jomfruen? Tilvisse, om Biskopperne havde skrevet: Præsten skal bekende den kristne Tro, saa vilde man spørge: Ja, hvad mener I med det? — Rigtig! Jeg havde netop skrevet disse Ord, da jeg fik »København« af 7. ds. i Haanden. Der meddeles, at Biskop Koch har ytret sig, at Meningen med det ny Løfte var at gøre det enfoldigere og klarere og »ved at fremhæve Forpligtelsens aandelige Karakter give al ønskelig Frihed — indenfor den kristne Tros Ramme«. »Men,« siger »Kbhvn.«, »Spørgsmaalet er: Hvad forstaar Biskop Koch ved den kristne Tro?« — I Sandhed, der ligger en saa tyk Taage over den protestantiske Tro, at der end ikke skinner en eneste Lysstraale igennem.

Jeg mener, alt dette er uvurderlige Savn, som vi paa vore Medkristnes Vegne kun dybt kan beklage, og det kan umulig være en ligegyldig Ting, om alle er i Besiddelse af disse kostbare Goder eller ej. Om end godtroende Protestanter ved at høre til Kirkens Sjæl kan komme til Frelse, saa er Resultatet dog visselig ikke det samme, hverken for dette Liv eller for det tilkommende, som De var saa uheldig at skrive. Det er jo netop for at vinde disse Skatte, at saa mange ædle Protestanter slutter sig til vor hellige Kirke.

Hvad nu dette Liv angaar, saa anser ingen det for ligegyldigt, om han ejer lidt eller meget; dette gælder om Penge; det gælder om Kundskaber; det gælder for en

Kristen i uendelig højere Grad om Naadens Skatte. — Og hvad det andet Liv angaar, saa har vi grundet Haab om, at vi vil eller i alt Fald let kan naa højere i Saligheden end de, der staa uden for vor hellige Kirke. Paulus siger: »Hvo som saar karrigt, han høster karrigt; men hvo som saar rigeligt, han høster ogsaa rigeligt.« Nu har Gud lagt en langt rigeligere Sæd i *vore* Hjerter; vi tør da haabe, at ogsaa Høsten vil være rigeligere. Herren siger, at enhver skal faa Løn efter sin Gerning. Nu kræves der langt større aandelig Gerning i Herrens Tjeneste af os Katholikker; vi tør altsaa haabe, at vi ogsaa vil opnaa langt rigeligere Løn. — Derved skal der selvfølgelig ikke fældes nogen Dom over den enkelte. Dommen tilkommer ham, som gransker Hjerterne og vejer Gerningerne. Uden al Tvivl vil mangan en Protestant naa højt i Saligheden, fordi han ivrig aagrer med det lidet, der er betroet ham; derimod vil mangan en Katholik staa langt tilbage, fordi han sætter saa mange af Guds Naadegaver over Styr; ja mangan en vil gaa helt fortabt, fordi han graver Naadens Pund ned i Jorden. Man ser jo ogsaa i det verdslige Liv, at mangan en Tigger arbejder sig op til Millionær, medens mangan Millionær ender som Stodder. Men i det hele taget er det en Kendsgerning, at Tro og Sædelighed staa langt højere blandt Katholikerne. Derfor har vi god Grund til at haabe, at vi vil indtage en lignende Plads i Himmelen. Jeg skulde tro, at det store Antal Helgener, hvis Hellighed Gud har bekræftet ved Mirakler, fører et meget veltalende Sprog i den Retning.

Naar endelig, som De skriver, mange Protestanter »gør et stort Arbejde for Kristendommens Vækst«, saa kan det selvfølgelig ikke falde os ind at forstyrre dem i dette Arbejde. Vi kan ogsaa gerne understøtte dem, baade paa mere neutral (rent videnskabelig) Grund og ogsaa paa egentlig kristelig Trosgrund, men her dog absolut i katholsk Aand. Dette er ogsaa Formaalet for Pastor Breitungs vel-signelsesrige Foredrag.

Idet jeg nu haaber nogenlunde at have tilfredsstillet Deres Ønske, er jeg med venlig Hilsen

Deres

F. Esser.

Slet Børneopdragelse.

Tolv gode Raad i saa Henseende.

1. Begynd med at give Barnet alt, hvad det ønsker, fra lille af.

2. Tal om dets ualmindelige Talenter i dets Nærværelse.

3. Lad det høre paa, at De siger, det er umuligt at forbedre det.

4. Naar Forældrene bliver uenige for Barnets Skyld, lad saa Barnet høre derpaa.

5. Lad det tro, at Faderen er en Tyran, som kun er til for at straffe det.

6. Faderen maa overse Moderen i Barnets Nærværelse.

7. Læg ikke Mærke, til hvilke Venner det omgaas.

8. Lad det læse alt, hvad det vil.

9. Søg at tjene Penge for dets Skyld uden at give det gode Principper, og lad det have Penge selv.

10. Lad det være uden Opsyn i Fritiden.

11. Straf det for en Bagatel, og le ad dets Fejl.

12. Naar dets Lærere fører Klage over det, forsvar saa dets Fejl overfor disse, helst saa Barnet hører derpaa.

Ved F. M.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den 23. Februar har *Ungdomsværnet* bestaaet i to Aar. Det blev stiftet ud fra den Erkendelse, at saa meget godt og dygtigt Arbejde blandt Børnene i Barndomsskolen blev spildt, fordi de samme Børn i Ungdomsaarene var udsat for saa megen daarlig Indflydelse, at et meget stort Antal af dem tabtes for Guds Rige, ikke alene for en Tid lang, men for stedse. Den Tilslutning, som Ungdomsværnet i de to Aar har faaet, vidner om, at mange har været enige med Stifterne af den nye Organisation, hvis Opgave har været og stedse vil være at støtte den forhaandenværende Virksomhed for at bevare vor Ungdom for Kirken og fremkalde ny og endnu bedre og ivrigere Virksomhed i denne Henseende. Enhver, der har Hjerter for Ungdommens Sag, der er en af de betydningsfuldste Virksomheder for Kirken, vil komme til det store Aars- og Agitationsmøde, der agtes afholdt i næste Maaned

Onsdag d. 13. Marts. Og de, der ikke er Medlemmer af Ungdomsværnet, kan benytte Jubilæumsdagen som en Lejlighed til at indmelde sig, lettest hos Murmester Günther, Værnets Kasserer, som bor Bangertsgade 11, N.

— Pater *A. Blanche* ankom Fredag den 16. her til Byen. Pateren vil holde sin første Prædiken i St. Ansgars Kirke Søndag d. 25. Febr. Kl. 3 om Eftermiddagen. Derefter vil han holde en Konference (paa Fransk) hver Søndag og Onsdag Kl. 3, hele Fastetiden igennem. — Hver Søndag Aften Kl. 6 i Fastetiden har Pater *Jon Svansson* fra Ordrup lovet at holde Fasteprædiken i St. Ansgars Kirke.

— Den i flere Aar paatænkte større Ombygning af *Orglet i St. Ansgars Kirke* er nu paabegyndt. Der skal indsættes flere nye Stemmer, Mekanismen skal gøres pneumatisk, og Drivkraften bliver elektrisk. Under Ombygningen, som skal være færdig til Palmesøndag, vil et Harmonium blive benyttet ved Gudstjenesten.

— Paa Højskolen i Tirsdags holdt *Mogens Ballin* et meget livligt og oplysende Foredrag om Kampen mellem Athanasius den Store og Kætteren Arius.

Rom. Fru *Emma Gad*, der ved den amerikanske Ministers, Mr. Egans, Anbefaling har opnaaet en Audiens hos Paven, skriver en længere Artikel herom i *Politiken* for i Søndags. Slutningen lyder saaledes: I en samlet Kreds blev vi ført ind i selve Audiensværelset, der var tomt, og i Ydre kun adskille sig fra de andre Sale ved en stor, højrobd, guldbroderet Trone. Geskæftigt ordnede Ceremonimesteren de ventende rundt langs Væggene, og straks efter traadte Pius den 10de ind, ledsaget af et Par violette, tjenstgørende gejstlige. Den Stemning, som Genkaldelsen af alle hans gode Gerninger og Egenskaber ikke havde formaaet at vække, kom øjeblikkelig ved Synet af ham selv, denne lille, lidt foroverbøjede Skikkelse, ganske enkelt klædt i en hvid, fodsid ulden Dragt og hvid Kalot, saa snehvid midt i al Farvepragten og Forgyldningen omkring ham. Det var Symbolet paa, at hans Rige ikke er af denne Verden, og dog er han Hersker i et Rige, hvor Hundreder af Millioner lyder hans Bud, og hvor det Livssyn, han repræsenterer som een for alle, formaar at sætte Sindene i Kamp og Bevægelse, overalt hvor civiliserede Mennesker færdes. Et eneste Indtryk fik man af den snart firsindstyveaarige Skikkelse — en uendelig, usigelig Godhed. I Smil og i Blik, i Stemme og i Udtryk. Sagte og venlig svarede han paa, hvad de knælende bad om. Han gik rundt og gav hver enkelt Haanden, hvis hellige Ring alle kyssede, standsede saa atter ved Døren, holdt en kort Tale, uddelte Velsignelsen, vendte sig og forsvandt. De forsamlede vandrede den lange Vej tilbage ad de mange smukke Trapper og Sale og spredtes til

alle Sider, den ene til sit daglige Arbejde, den anden til Roms antike og moderne Seværdigheder. Der er saa mange af dem, at den ene let udvisker den anden i Erin- dringen, men de Morgentimer, der tilbragtes i Vatikanet, vil for enhver høre til dem, der aldrig glemmes.

Nord-Amerika. Til Apostolisk Delekat for De forenede Stater har den Hellige Fader udnævnt den hidtil- værende Rektor for Propaganda-Kollegiet i Rom, Mgr. Bon- zano. Den nye Delekat var som ung Præst 6 Aar Missionær i Kina, men har i de sidste 8 Aar ledet Propaganda Kol- legiet. Mgr. Bonzano, som kun er 45 Aar gammel, er i Anledning af sin nye Værdighed udnævnt til titulær Ærke- biskop af Mitylene.

Brevkasse.

Hr. Redaktør!

Maa jeg tillade mig at ulejlige Ugebladet med følgende Fore- spørgsel:

Hvorledes skal jeg forholde mig for at sikre mine Børns ka- tholske Opdragelse efter min Død? Børnene er døbt katholsk. Jeg er 65 Aar gammel, og min Hustru er Protestant og meget yngre end jeg. Kan der udnævnes en katholsk Væрге for Bør- nene, saalænge min Hustru lever? Eller hvad andet kan der gøres, naar Hustruen ikke vil indgaa herpaa? Ærbødigst

r.

Hr. x!

Det naturligste er, forekommer det mig, at De spørger Deres Sognepræst til Raads. Skulde en juridisk interesseret Læser af Ugebladet have Lyst til under denne Rubrik at give Dem et lille Raad, vil en saadan være velkommen her. Ærbødigst

N. H.

Aarsberetning

fra

St. Josephs Hospital i Reykjavik
for Aaret 1911.

Antallet af Patienter	682
Antallet af Sygedage	17.893
Antallet af døde	46

Islændere 643, Danske 15, Norske 6, Svenske 1, Englændere 11, Hollændere 4, Tyskere 1, Færinger 1. Ialt 682 Patienter.

St. Franciskus' III. Orden har Møde Fredag den 23. Februar Kl. 8 Aften i St. Knuds Kapel. Kun Adgang for Medlemmer.

Katholsk Aarboeg 1912 udkommer i denne Maaned og bliver gratis tilsendt alle Medlemmer af Ansgariusforeningen, som har indsendt deres Medlemsbidrag for dette Aar.

Absalons Gaard.

Til denne er med Tak modtaget: fra H. R. 12 Kr. og fra Very Rev. F. L. Buechler 67 Kr. A. V. Günther.

Til Fordel for Ungdomsværnet.

Paa Aarsmødet i Marts tænkes arrangeret en Bortlodning af et eller flere Kunstværker til Fordel for Ungdomsværnet. Venner af Ungdomssagen, som vil stille saadanne Gevinster til Raadighed for Udvalget, bedes henvende sig til en af os undertegnede.

A. V. Günther,
Bangertsgade 11, N.

Mogens Ballin,
Alexandrines Allé 7, Charl.

Aarhus. Familie-Aften. Søndag d. 18. Februar. Foreningen Frem opfører: Den pantsatte Bondedreng, Komædie af L. Holberg.

Unios Fastelavnstfest

for Medlemmer og Besøgende afholdes
Fastelavnssøndag den 18. Februar Kl. 7³/₄
(Indgangen aabnes Kl. 7¹/₄)

i Citys Selskabslokaler, Citygade.

Teaterforestilling og Bal

(se Programmet i forrige Nr. af Bladet).

Entrée til Festen (Forestilling og Bal): Medlemmer 50 Øre pr. Person. — Besøgende 1 Kr. pr. Person.

For Besøgende til Forestillingen alene 50 Øre.

Reserveret Plads 50 Øre ekstra.

.....

Billetter faas følgende Steder:

A. V. Günther, Bangertsgade 11. Herm. Hoffmann, Købmagerg. 48. Ernst Bækklund, Frederiksbergg. 34. Hoffmann & Søn, Vesterbrog. 18.

Fra højærv. Hr. Pastor L. Buechler (Grand Rapids, Minn.) har vi modtaget 100 Kr. som 3die Rate for »Varden«, hvorfor paa det hjerteligste takkes. A. Breitung.

Mariakongregationen for Ynglinge holder Fælleskommunion Søndag den 25. Februar i Jesu Hjertes Kirke Kl. 8¹/₂.

Ansgariusforeningen.

Mandag d. 26. Februar Kl. 8 Aften afholdes den aarlige *Generalforsamling* i Forsamlingssalen, Bredgade 67² o. G. Dagsorden: Beretning, Regnskab, Valg af Bestyrelse. -- Forslag, som ellers ønskes behandlet, bedes indsendt til Formanden, cand. mag. *Halfdan Kejser*, Ordrupvej 53, Charlottenlund, inden Onsdag d. 21. Februar.

Alle Medlemmer, saavel Damer som Herrer, opfordres til at give *talrigt Møde*.

Bogudlaan (gratis).

Fra St. Ansgars Folkebibliothek Bredgade 67, 3. Sal o. G. Tirsdag, Torsdag og Lørdag fra Kl. 7—9 Aften; desuden efter Eftermiddagsgudstjenesten i St. Ansgars Kirke. (Hr. Lærer Ertner træffes forøvrigt i Regelen daglig fra Kl. 9—12 Frm.)

Ved Rosenkranskirken daglig fra 6—7 (hos Hr. Pastor Ronge).

Ved St. Annæ Kirke hver Søndag efter Hovedgudstjenesten.

Fra St. Josefs Konferens Bibliothek udlaanes Bøger daglig Kl. 9—1 fra Skolelokalet, Griffenfeldtsgade Nr. 7.

Mariahjemmet, Vestervoldgade 115, (væsentlig udenlandsk Litteratur) Onsdag den 21. Febr. Kl. 3—4.

Kirkelig Kalender.

18. Febr. Fastelavns Søndag.	25. Febr. 1. Søndag i Fasten.
19. — Mandag. Vor Frue af Lourdes.	26. — Mandag. Margrete af Cortona, bodfærdig.
20. — Tirsdag. Herrens Hudstrygelse.	27. — Tirsdag. Matthias, Apostel.
21. — Onsdag. Askeonsdag. (<i>Fasten begynder</i>).	28. — Onsdag. Petrus Damianus, Biskop og Kirkelærer. (<i>Tamperdag</i>).
22. — Torsdag. Petri Stol i Antiochia.	29. — Torsdag. Ferialdag.
23. — Fredag. Herrens Tornekroner.	1. Marts Fredag. Herrens Lanse og Nagler. (<i>Tamperdag</i>).
24. — Lørdag. Hilarius, Biskop og Kirkelærer.	2. — Lørdag. Karl den Gode, Martyr. (<i>Tamperdag</i>).

Meddelelse om **Gudstjenesten i København** fandtes sidst i Nr. 5.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Kruccifikser, Rosenkranser — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 20. Februar Kl. 8 Aften.

P. Jon. Svensson: Hvorledes Island blev kristnet.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, 2den Sal.

Unio. Almindeligt Møde Fredag den 23. Februar i Frederiksberg Allé 11.

St. Knuds Kapel. Mariabørnskongregationen af den ubesmitte Undfangelse holder Fælleskommunion Søndag d. 18. Februar Kl. 7 Morgens og offentligt Møde Onsdag d. 21. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

Stilling søges.

En københavnsk Handlende (perfekt Bogholder, Kendskab til Tysk), som har set sig nødsaget til at ophæve sin Forretning, søger en Stilling ved *en gros* Forretning, som Repræsentant her paa Pladsen, Rejsende i Provinsen, eller paa Kontor. Den søgende er 45 Aar, gift og har 4 Børn. De bedste Referencer haves. Billet, nrk. 377, bedes venligst indlagt paa Menighedens Kontor, Bredgade 69, 2. Sal o. G. K.

Korsvejsandagt i Fasten.

St. Ansgars Kirke hver Fredag Aften Kl. 8; Rosenkranskirken hver Fredag Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ med Prædiken; Jesu Hjertes Kirke hver Torsdag Aften Kl. 8 $\frac{1}{4}$; St. Josephs Kirke hver Fredag Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$; St. Annæ Kirke hver Fredag Aften Kl. 8.

St. Ansgars Kirke.

Askeonsdag den 21. Februar — Fastens Begyndelse — holdes højtideligt Askevielse Kl. 9 Form.

† Vor kære ældste Broder **Julius Caspar Baltazar Siegler**, 74 Aar, er afgaaet ved Døden paa St. Josefs Hospital den 13. ds. velforberedt ved Kirkens Naademidler.

Begravelsen foregaar Søndag d. 18. ds. fra Kapellet paa katolsk Vestre Kirkegaard.

Hans Søskende.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 8.

Søndag den 25. Februar.

1912.

INDHOLD: Biskoppeligt Hyrdebrev. — Samlingsmærket. — Litteratur. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Tyskland. Rusland. Frankrig. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Biskoppeligt Hyrdebrev

i Anledning af Fastetiden.

Johannes,

ved Guds Barmhertighed og den Apostoliske
Stols Naade

Biskop af Anastasiopolis,
Hs. Helligheds Husprælat,

Apostolisk Vikar for Danmark og Island,

til det højærværdige Præsteskab og det Apostoliske
Vikariats troende

Hilsen og Velsignelse i Herren!

Højtelskede i Herren! Da jeg overvejede, hvad jeg denne Gang ved Fastetidens Begyndelse skulde tale til eder om, syntes jeg, det vilde svare baade til eders og til Tidens Tarv, om jeg knyttede mine Betragtninger og Forklaringer til det 9. Led i den apostoliske Trosbekendelse — til disse Ord, som I er vante til at gentage i eders daglige Bøn: Jeg tror paa den hellige, katholske Kirke. Det er jo denne Bøn og Bekendelse, der faar en saa jublende Genklang i enhver troende Katholiks Bryst, der gør ham saa sejrsglad

under Kampens Bitterhed og skænker ham denne forunderlige Ro og Fred, der ikke rokkes, om end Vantroen retter sine Angreb paa Religionens grundlæggende Sandheder, eller den ætsende Kritik og Tvivl forvandler alt bestaaende og overleveret til en gyngende Grund, der ikke længere kan bære nogen religiøs Overbevisning.

Lykkelig den Kristen, der har erkendt, hvilken Skat han besidder i Troen paa en Kirke, der kan lede ham som en tilforladelig Fører til det himmelske Hjem, som han sukker og længes efter i dette Udlændighedens Land. Men er det saa, da bør vi ogsaa værne om den kostbare Skat og aandelige Rigdom, vi besidder i denne Tro paa den ene, hellige, katholske Kirke. Dette sker allerførst ved, at vi ydmygt og tillidsfuldt beder med Apostlene: »Herre, forøg os Troen!« Dette sker ved, at vi tænker og taler som Apostelen Paulus: »Efterdi Verden ved sin Visdom ikke erkendte Gud i Guds Visdom, har det behaget Gud ved Prædikenens Daarskab at saliggøre dem, som tror. Thi Jøderne forlanger Tegn, og Grækerne søger Visdom; men vi prædiker den korsfæstede Kristus, som er Jøderne en Forargelse, men Hedningerne en Daarlighed.« (1. Kor. 1, 21.) — Men dernæst bør vi ogsaa efterkomme den samme hellige Apostels Opfordring til at øve en forstandig Gudsdyrkelse (Rom. 12, 1); vi bør undersøge, om denne vor Kirketro hviler paa et fast og urokkeligt Grundlag. Vi spørger da vor Herre selv: Hvad har du gjort, for at vi kan finde dig, efter at du er faren til Himmels for at tage dit Herlighedsrige i Besiddelse? Har du stiftet en Frelsensanstalt, en Kirke, saa at alle Mennesker til alle Tider kan se og finde dig dér og trygt betro sig til den, idet de bliver dine Tjenere, dine Børn, dit Ejendomsfolk?

Se *der* de Synspunkter, ud fra hvilke vi anstiller vor efterfølgende Betragtning. Vi fjerner os derved ingenlunde fra Fastetidens centrale Punkt, fra Korset, paa hvilket Jesus Kristus har forløst den hele Verden. Nej, min Kristen, netop Læren om Kirken fører dig hen til Jesu Kristi Kors. Betragt ham, din Frelser, se ham fæstet til Korsets Træ, se, hvorledes han frivillig, hængende imellem Himmel og Jord, frembærer sig selv til den himmelske Fader som et blodigt Sonoffer for den skyldbetyngede Ver-

den. I Offerdyrenes Blod besegledes fordom den gamle Pagt, som Gud sluttede med sit Folk; i Jesu Blod sluttedes den nye Pagt imellem Kristus og hans Brud, den hellige Kirke, som fremspirede af Korsets Træ. Sku, min Kristen, din Frelasers aabnede Side. Ligesom engang Eva, de levendes Moder, blev dannet ud af den første Adams Side, saaledes er Kirken født ud af Jesu aabnede Side. Og ligesom Eva fra Syndens Træ har overført Syndens Brøde til den hele Slægt, saaledes overfører Kristi Brud, den hellige Kirke, fra Korsets Stamme Forløsningens Naade til den hele Menneskehed.

I.

Denne Naade er usynlig, ligesom Gud selv og vor Sjæl er usynlige. Men *synlig* er den Anstalt, den Kirke, som i Kraft af Kristi Indstiftelse skal formidle og tilføre os Naaden; synlige er Kirkens Tjenere, synlige er Hemmelighederne, Sakramenterne, til hvilke Kristus har knyttet de naadefulde Virkninger. Saaledes har Gud anordnet det, og saaledes svarer det til Menneskets Natur og Væsen. Netop fordi Mennesket bestaar af Legeme og Sjæl, og al Sjælens Erkendelse formidles ved Legemets Sanser, derfor har Gud ligesom legemliggjort sin aandelige, usynlige Sandhed ved Ordet, der genlyder i vore Øren; Guds Søn har antaget Kød, saa at Menneskenes Øjne kunde se ham, saa at deres Hænder kunde berøre ham; Frelseren meddelte Syndsforladelsens usynlige Naade ved sin Stemmes hørlige Ord, han virkede og helbredte ved synlige Handlinger og knyttede sine Naadegaver til de synlige Sakramenter. Da han forlod Verden, skulde hans Virksomhed her nede ikke ophøre, men den skulde fortsættes ved de af ham udvalgte Stedfortrædere. Det var Apostlene. Kristus selv udsendte dem og udstyrede dem med sin egen Myndighed. »Som Faderen her sendt mig, saaledes sender og jeg eder.« (Joh. 20, 21.)

Derved indstiftedes et synligt Embede her paa Jorden, der skulde virke i Kristi Sted og med Kristi Myndighed. »Hvo, som hører eder, han hører mig, og hvo, som foragter eder, foragter mig.« (Luk. 10, 16.) Til Apostlene er Mønne-

skeheden henvist; dem skal vi høre paa, deres Vejledning skal vi følge.

Saaledes var Kirken stiftet. Et Embede var indsat i Kristi Sted. Guds usynlige Virksomhed i Kirken var knyttet til synlige Sendebud. Kun den kan være forenet med Kristus, den himmelske Vinstok, der er forenet med de af Kristus indsatte Stedfortrædere.

Fra Jerusalem tiltraadte Kirken sin verdenserobrende Vandring. Menighederne dannedes trindt omkring i alle Lande. Apostlene viede Biskopper og Præster til Kirkens retmæssige Forstandere. Den ene Apostel efter den anden led Martyrdøden. Og da saa den sidste Apostel, Kærlighedsdisciplen Johannes, drog det sidste Suk, bøjet af Alderens Byrde — mon da den Magt var uddød, som Kristus havde forlenet Apostlene med? Det er utænkeligt. Kristi Værk skulde jo bestaa indtil Tidernes Ende. Kirken, som han har stiftet, skal være Frelsens Ark for alle Tider og for alle Mennesker. Derfor vedvarer ogsaa den Magtfuldkommenhed, som han har overdraget Kirkens første Forstandere. Saaledes gik Apostlenes Embedsstilling og Fuldmagt over til de Biskopper, der blev indsat og viet af Apostlene. »Giver Agt paa eder selv og den hele Hjord, i hvilken den Helligaand har sat eder til Biskopper for at styre Guds Kirke, som han har forhvervet med sit eget Blod.« (Ap.G.20, 28). Saaledes talte Paulus, da han advarede de første Kristne mod Vranglærerne, der vilde komme efter hans Bortgang som glubende Ulve og tale forventede Ting for at drage Disciplene efter sig. (Ap. G. 20, 29.)

Man kan næsten sige lynsnart udbredte Kirken sig over den dengang bekendte Verden. Alle Vegne dannedes kristne Menigheder, der besjælede af een og den samme Tro samledes om Altrene til det festlige Offermaaltid og styredes af deres Forstandere, Biskopperne. Enhver Menighed eller ogsaa enhver større Samling af Menigheder anerkendte Biskoppen som det synlige Hoved, der repræsenterede det usynlige Hoved, Jesus Kristus. Derfor siger en Apostel-discipel, den h. Martyrbiskop Ignatius: »De, som er med Gud og Jesus Kristus, er med Biskoppen. Og de, som vender tilbage til Kirkens Enhed, de tilhører Gud.« Saaledes var Biskopperne, der var viede og indsatte af Apostlene, de

befuldmægtigede Uddelere af Sakramenterne og Gudsordets troværdige og vederhæftige Forkyndere; de gjaldt simpelthen som Vogtere for den kirkelige Enhed og Endrægtighed.

Men næppe var Menighederne bleven grundlagt, næppe havde de beskikkede Biskopper begyndt at røgte deres Hverv og at dyrke den dem betroede Guds Ager, saa kom den gamle Strid imellem det gode og det onde til Syne med fordoblet Styrke; Guds og Menneskets Fjende udstrøede Tvedragtens og Uenighedens Sæd iblandt Menighederne. Vranglærere fremstod, falske Lærere og Forførere, som Apostlene kalder dem. De paaberaabte sig stedse Apostlenes hh. Skrifter, idet de udtydede disse efter deres eget Tykke. Saaledes dannedes Spaltninger og Splidagtigheder i Menighederne, og de enkelte Vranglærdomme blev atter en frodig Sæd til nye. Kirkehistorien opruller for vore Øjne det sørgelige Billede af disse Spaltninger fra Aposteltiden af indtil den Dag i Dag. Hele Bispedømmer, ja hele Provinser og Lande løsreves fra Kirkens Enhed og spaltedes atter i saa mange Brøklede og Sekter, at det gik ligesom ved Babels Taarnbygning, at den ene ikke mere forstod den andens Sprog.

Hvad skulde det da blive til med Kristi Kirke? Hvor fandtes den sande Lære? Hvor den sande Kirke? Dersom alle disse vidt forskellige Vranglærdomme var Kristi Lære, saa gaves der overhovedet ingen Kirke. Dér møder vi jo idelig Modsigelse, men i Kristus er kun den ene, den uforanderlige Sandhed. — »Himmel og Jord skal forgaa, men mine Ord skal ikke forgaa.« Dér raader Spaltning, Splidagtighed og Kuldkastelse, men Kristi sande Kirke skal være enig og alle dens Børn eet, ligesom Kristus er eet med Faderen.

Kristus havde forudset og forudsagt disse Spaltninger. Atter og atter havde han forberedt Disciplene paa de Storme, der vilde ombruse Kirkens Skib; han havde med klare Ord sagt dem, at Mørkets hele Magt vilde storme frem mod det Sandhedsrige, som han grundlagde paa Jorden. Men som den vise og gode Hyrde skænkede han Kirken de fornødne Midler til sejrrig at kunne gaa ud af de forestaaende Kampe.

Hvor bliver vi ikke grebne, naar vi lytter til den vidunderlige Bøn, med hvilken Jesus Aftenen før sin Lidelse henvendte sig til den himmelske Fader. Aldrig har Frelseren bedet med større Inderlighed for sine, aldrig bevægedes hans Hjerte stærkere end i hin Time, da han ved den sidste Nadvere tog Afsked med sine Disciple. Indholdet af denne Bøn var Bønnen om *Enhed* og *Endrægtighed* i hans Kirke.

»Hellige Fader,« saaledes bad Kristus, »bevar dem, hvilke du har givet mig, i dit Navn, for at de maa være eet, ligesom og vi er. Hellig dem i Sandhed. Dit Ord er Sandhed. Ligesom du har sendt mig til Verden, saaledes har og jeg udsendt dem i Verden. Jeg beder ikke blot for disse, men ogsaa for dem, som ved deres Ord skal tro paa mig, at de alle maa være eet, ligesom du, Fader, er i mig, og jeg er i dig, at ogsaa de maa være eet i os. Og jeg har givet dem den Herlighed, som du har givet mig, for at de maa være eet, ligesom ogsaa vi er eet: jeg i dem og du i mig, at de maa være fuldkommede til eet.« (Joh. 17, 11 og frdl.) Dette er kun enkelte Dele af vor Frelsers Bøn i denne højtidelige Afskedstid; men viser de ikke klart, at han satte Enhedens Naade over alt? Kunde han vel klarere og tydeligere have udtalt, at *kun* dér findes Kristi Kirke, hvor der hersker *Enhed* i Sandheden? Og at Kristus kun dér kan bo i Kirken, hvor der bor *Enhed* i Troen?

Enig og een skulde den Kirkebygning være, der var bestemt til at optage alle Tidens og Landes Folkeslag. Derfor gav Herren sin Kirke et uryggeligt *Fundament*, idet han stillede Kæmpebygningens Piller og Bærere, Apostlene, paa en Klippe, der fik en overnaturlig Fasthed. Men denne Klippe er Petrus. »Du er Petrus, d. e. Klippen, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke, og Helvedes Porte skal ikke overvælde den.« (Matth. 16, 18.)

Enig og udelt skulde Kirkens *Styrelse* være. Kristi Hjord skal føres paa een og den samme Græsgang. Men i Aanden forudsaa Herren, at mange falske Hyrder vilde lokke hans Hjord ud til skadelige Græsgange; han forudsaa, at de endog vilde paaberaabe sig hans egne og den h. Skrifts Udsagn for at godtgøre deres retsmæssige Sendelse

som Hyrder; han forudsaa, at mangen en i Spaltningens og Splidagtighedens tunge Dage vilde ligesom fordem Apostlene spørge med et tungt og bekymret Hjerte: »Herre, til hvem skal vi gaa hen?« (Joh. 6, 69;) Hvilken Lærer skal vi skænke Tiltro? Hvilken Hyrde skal vi følge? Jesus Kristus har givet et tydeligt og beroligende Svar paa dette Spørgsmaal, som tusinde ængstede Menneskehjerner fra det ene Aarhundrede til det andet vil rette til Himmelen; han har sagt til Petrus: »Vogt mine Lam! — Vogt mine Faar!« (Joh. 21, 15.)

Saaledes er een Hyrde beskikket til at vogte den hele Hjord. Græsgangen, som denne Hyrde fører os paa, er Jesu Kristi Græsgang. De Frelsens Naadegaver, som denne Hyrdes Haand tilfører os, er i Sandhed Frelserens Naadegaver. Den Sendelse og Magt, som Kristus fik af den evige Fader, og hvilken han atter overdrog til Apostlene, skænkede han i udelt Fylde denne ene Hyrde. Til Petrus sagde han: »Dig vil jeg give Himmeriges Nøgler. Og alt, hvad du binder paa Jorden, det skal ogsaa være bundet i Himlene. Og alt, hvad du løser paa Jorden, det skal ogsaa være løst i Himlene.« (Matth. 16, 19.)

Klart og tydeligt har da Kristus skabt et Embede i Kirken, som skulde sidde inde baade med den øverste Styrelse og den højeste aandelige Magt. Guds Rige paa Jorden, Verdenskirken, der skal omfatte alle Verdens Nationer, er grundlagt paa eet Fundament, paa een Klippe, der faar Uforgængelighedens Præg ved Guds egen Forjættelse. Og fordi Kristus vil blive med sin Kirke indtil Verdens Ende — »Se,« siger han til Apostlene, »jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende« (Matth. 28, 20) — saa vedbliver ogsaa de Embeder og Myndighedsoverdragelser, han har givet Apostlene og Kirkens Hoved, at gælde indtil Dagenes Ende. Kun een Kirke har Kristus stiftet. Han taler jo overalt kun om eet Samfund, om een Kirke. Apostlene, forenede med Petrus, skal være denne ene Kirkes Lærere, Hyrder og Førere — ikke kun for en stakket Tid, saalænge de levede — nej, Personerne dør, men Magten og Myndigheden har Evighedens Præg — Apostlene vedbliver at leve i deres Efterfølgere i Embedet, i Biskopperne, der er

forenede med Petri Stol, med Paven i Rom. »Jeg vil være alle Dage hos eder indtil Verdens Ende.«

Vi behøver nu ikke længere at spørge: »Herre, til hvem skal vi gaa?« Lad Splidagtigheden være nok saa stor, lad mange Lærere føre modsigende Tale; Herrens Haand viser os hen til Petri Stol og til alle hine Hyrder, som er forenede med den h. Petri Efterfølger. *Dér er Fundamentet*, hvilket Helvedes Porte ikke kan overvælde; dér er Hyrden, der vogter Lammene og Faarene ifølge Kristi Sendelse; dér er den, som Kristus selv har overgivet Himmeriges Nøgler til at binde og til at løse. Hvo, som har Fællesskab i Tro og Kærlighed med ham, tilhører ogsaa Kristus; hvo, som skiller sig fra ham, skiller sig fra Kristi Legeme. Uvilkaarlig mindes vi her den hellige Martyrbiskop Cyprians betydningsfulde Ord: »Hvo, som ikke har Kirken til Moder, kan ikke have Gud til Fader.«

Og sig mig nu, mine kære Kristne, hvad mere har vel Gud kunnet gøre for sin Kirke, end han har gjort? Mon han ikke har gjort den til Staden paa Bjerget? Har han ikke paatrykt dens Forfatning og Bygning et saa guddommeligt Præg, at ethvert sandhedselskende og søgende Hjerter lettelig kan finde Kristi Værk? Over alle Lande har Herrens Vinstok udbredt sine Grene; Folkeslagene hviler under dens Skygge; dens Grene er de kristne Menigheder; dens Frugter er de kristelige Dyder. Men dens Stamme er een, den ene, den hele Verden omspændende Kirke; dens Marv og Livsblod eet og det samme; det er den katholske Tro, rodfæstet i Millioners Hjerter, det er de hh. Sakramenter, overalt de samme paa den hele vide Jord; dens Rod er den ene, Kristus Herren. Med dette for Øje vil vi gerne og ofte fordybe os i vor Frelzers Ord: »Jeg er Vintræet, I ere Grenene; hvo, som bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen Frugt. Om nogen ikke bliver i mig, skal han kastes ud som Grenen og visne, og man skal opsamle den, kaste den i Ilden, og den skal brændes.« (Joh. 15, 5. 6.) Hvilken Naade at være indpodet paa Herrens Vinstok, men ogsaa hvilket Ansvar! Herre, saaledes udraaber vi, Herre, lær os at erkende denne Naade, men understøt ogsaa vor svage Vilje til at bære Ansvaret.

(Sluttet.)

Samlingsmærket.

Anledning af Professor Lehmanns: Den kirkelige Forsvarssag.

Da Dr. Ed. Lehmann for et Par Aar siden blev kaldet ti Professor i Theologi i Berlin, var der en eller anden, maaske ikke saa faa herhjemme, der drog et lille Lettel-sens Suk: til Professor her vilde man ikke have ham, Manden, der kunde skrive om alt muligt og holde Fore-drag om endnu mere, Theologen med det mest elastiske Standpunkt, som i de senere Aar fik en mere og mere luthersk-orthodoks Farve — nu var han vel anbragt.

Professor Lehmann lader dog af og til høre fra sig her hjemme om kirkelige Spørgsmaal, og nærværende Lin-jers Formaal er at henlede Opmærksomheden paa en over-ordentlig livlig og let læselig Artikel, han i *Nationaltidendes* Søndagstillæg af 18. ds. har skrevet om den nuværende Strid i den danske Folkekirke. Flere har fremhævet, med hvilken Interesse de har læst denne Artikel, og med Rette; thi underholdende og morsomt skriver Professor Lehmann — næsten alt for morsomt, mener nogle.

Efter at have fremsat den gamle historiske — ja, for at tale Lehmannsk, hvad er det man kalder en Paastand, der ikke er sand? — at Konge og Folk med forenede Kræfter indførte Reformationen i de nordiske Lande — der var kun nogle faa Byer, hvor Folket til Dels var med, ellers var det ligegyldigt eller fjendtligt overfor det nye — og efter at have mindet (med et Suk, som ikke staar i Teksten, men tydelig høres) om den Tid, da Landskirken var lige saa »intolerant som Katholicismen selv«, saa denne af gode Grunde ikke kunde slippe over Tærskelen, fremsætter Lehmann sit Forslag til Enighed indenfor den bragende og knagende Folkekirke.

Enigheden skal komme, ved at alle gør fælles Front mod den gamle Fjende, den katholske Kirke. Ja, Professor Lehmann ser alligevel dybt, saare dybt, det er virkelig det, der er det forbindende, det samlende indenfor Protestantismen, især indenfor de protestantiske Statskirker. Ikke alle Protestanter indser dette, nogle beklager

det endog. Det gør f. Eks. vor store Grundtvig, naar han i *Kirkespejlet* taler om den »kedsommelige Kredsgang og Krebsgang omkring den uforanderlige augsborgske Konfession« og med Frimodighed hævder, at Protesten mod den katholske Kirke har Lutheranerne »til fælles med Jøder og Tyrker eller med Kættere og Djævla«.

Skulde det mon virkelig være det forløsende Ord: det fælles Had skal samle alle de brogede Elementer i den danske Statskirke? Jeg tror det ikke, haaber det endnu mindre, det vilde være for ondt at ønske sligt. Det vil ogsaa enhver Protestant indrømme, der et Øjeblik med ædru historisk Sans sammenligner, hvorledes Protestantismen for 300—400 Aar siden biev indført her i Landet, og hvorledes nu den katholske Kirke søger at vinde frem. Hvad var det den Gang bleven til med Lutherdommen, hvis den havde haft samme Vilkaar for sin Fremgang, som den katholske Kirke nu har? Men er dette uimodsigeligt, er det saa kristeligt, er det saa blot menneskelig godt, at Had mod den katholske Kirke skal være Enhedens og Sammenslutningens Baand?

Vi faar se, Professor Lehmanns Kampartikel vil sandsynligvis give Genlyd i vide Kredse. Den vil finde Tilslutning mange Steder, ikke mindst i vore Dage, hvor Intolerancen stikker sit Hoved frem paa de mest forskellige Punkter, f. Eks. i det Lovforslag, der vil berøve vore Præster Retten til at føre Kirkebøger. Men nogle Steder vil Professor Lehmann finde alvorlig Modsigelse, hos dem, hvem Troen paa Jesus Christus, »sand Gud, født af Faderen i Evighed, og lillige sandt Menneske, født af Jomfru Maria«, som Luther skriver, er det store Samlingsmærke; saadanne er ogsaa for os Brødre, selv om de farer vild i mangt og meget. Men maaske bliver det de færreste, maaske faar Professor Lehmann de fleste samlet om sin Fane, om Hadet mod vor Herres Jesu Christi Kirke. Maaske kommer vi engang dertil, at vi paa de mange hidtil uenige kan anvende Evangelisten Lukas' vemodige Ord: *Paa den Dag blev Herodes og Pilatus Venner med hinanden; thi før den Tid havde de været i indbyrdes Fjendskab.*

Niels Hansen.

Litteratur.

J. C. Kall: En Levnedstegning af Biskop Fredrik Nielsen. (Schønberg 1911.)

Da Forlaget har tilsendt *Ugebladet* Fr. Niensens Levnedstegning til Anmeldelse, skal den ogsaa omtales her, skønt den jo ligger udenfor Bladets egentlige Interessesfære. Maaske er det ogsaa en lille Venlighed mod dette Blads Redaktør, der regner Fr. Nielsen for sin kæreste og betydeligste Ungdomslærer. Derfor har det ogsaa interesseret mig — og vil kunne interessere mange — at opfriske Mindet om hans Virksomhed som Lærer og Vejleder. Det forekommer mig, at de forskellige Medarbejdere ved dette Mindeskrift har været noget vel ivrige til at fremhæve Fr. Niensens svage Sider, hans store Vidtløftighed, hans overdrevne Hastighed, hans svigtende Evne til undertiden at trænge til Bunds i Problemerne; mig forekommer det, at hans glimrende Fremstillingsevne, hans livlige Stil, hans umaadelige Kundskab paa de mangfoldigste Omraader, hans enestaaende Belæsthed o. s. v. falder langt mere i Øjnene end enkelte Mangler; ved Universitetet betegner hans Virksomhed som Kirkehistoriker et umaadeligt Fremskridt i Sammenligning med hans Forgænger. Desuden besad han en uvurderlig Evne som Lærer for Ungdommen, den at kunne vække Sans for Studierne, Kærlighed til Videnskaben; ikke mindst i den Henseende er jeg ham meget taknemmelig. Paa sine ældre Dage synes han ikke at have været saa venlig sindet mod den katholske Kirke som tidligere. Og dog er det sidste, jeg hørte fra ham, et Vidnesbyrd i modsat Retning. Det var, da han var Biskop i Aarhus, at han skrev til mig i et Brev, kort før sin Død: »Tro ikke, at jeg staar ligegyldig overfor Forfølgelserne i Frankrig. (Regeringens Forfølgelse af den katholske Kirke.) Jeg føler, at det er Brødre, som lider.« Lad mig slutte denne lille Anmeldelse med disse Ord. Det har været mig en Glæde at skrive disse faa Mindeord om min kæreste Ungdomslærer, som trods den Adskillelse, der kom imellem os, blev ved at have mig i venlig Erindring.

Mads Jepsen: Peter Nansen. (Folkelæsnings Forlag 1912).

Heller ikke denne lille Bog har i snævrere Forstand Interesse for katholske Læsere, men Opmærksomheden skal dog ved disse Linjer henledes paa dens Fremkomst. Saa bestemt vi fra katholsk Standpunkt kun kan anbefale og anvende god og moralsk Litteratur, har vi dog aldrig villet blande os ind i den litterære Strid, som i de sidste Aar med saa stor Bitterhed har været ført her hjemme. Vi skal

derfor nøjes med at nævne, at Redaktør Jepsen i denne lille Bog har givet et skarpt og personligt Indlæg i den standende Strid. Han lægger Hovedansvaret, ja næsten det udelukkende Ansvar for den sidste Menneskealders umoralske Litteratur over paa Peter Nansen, en Paastand, som han med stor Iver søger at bevise; om med Held, skal ikke afgøres her. Dog er der ikke saa lidt Sandhed deri, at et Folk faar de Bøger og Billeder, som det ønsker, og som det fortjener. Gaa f. Eks. ned i Münster og Paderborn, og kig ind i Boghandlervinduene; der myldrer det ikke med uanstændig »Kunst« fra Salonen i Paris eller umoralske Bøger som her i vor Hovedstad. Den her nævnte lille Bog har tidligere været trykt i *Folkelæsning*, et Ugeblad, der byder megen god, folkelig Underholdning; Pastor Breitung har af og til leveret naturvidenskabelige Artikler hertil.

Vilhelm Leblanc: Opstanden fra de døde. (Høst 1912).

Det er en meget vellykket Gendrivelse af Angrebene paa Frelserens Opstandelse, som den unge Jesuit Leblanc i disse Dage har udsendt. Sjældent livlig og let læselig, næsten spændende, er den lille Piece paa 68 Sider, hvori saavel henfarne Tiders som vore Dages Angreb paa denne Kristendommens alt afgørende Trossandhed belyses, optrævles og afvises. Som eneste Indvending kunde anføres, at Arbejdsmanden Rudders Helbredelseshistorie, saa interessant den end er, og saa godt den ogsaa er fortalt, dog maaske indtager forholdsvis for megen Plads; fem i Stedet for ti Sider havde passet bedre, om jeg end vil indrømme, at den, for at opfylde sin apologetiske Hensigt, maa fortælles temmelig vidtløftigt. Denne Bog bør, ikke mindst i den Rationalismens Tidsalder, der er ved at oprinde, finde mange Købere og Læsere; den er lige saa god som de bedste Bøger af denne Slags og mere underholdende og fornøjelig at læse end de fleste.

Niels Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. P. Svensson fortalte ved Højskolens sidste Møde livligt og anskueligt om, hvorledes det tilsidst lykkedes kristne Islændere, udsendte af Olaf Trygvesøn, at overvinde deres og hans Landsmænds Modstand mod Kristendommen.

— Det var en meget vellykket og hyggelig Fest, *Unio* afholdt forrige Søndag Aften i Citylokalerne. To smaa Farcer spillede fornøjeligt og kvikt af Foreningens unge Damer og Herrer, hvorpaa en munter Dans holdt de 200—300 Deltagere samlede ikke saa kort bagefter. Skulde Foreningen, der saa aabenbart har Held til at samle vor Ungdom til fornøjelige Vinterfester, ikke en Gang have Mod til at prøve, om ikke en Sommerfest kunde blive lige saa vellykket?

— Den 16. ds. afholdt *Katholsk Syge- og Begravelses-* *kasse af 1867* sin aarlige Generalforsamling. Til Næstformand genvalgtes Hr. René Lassen og til Kasserer Hr. Simonsen. De reviderede Love, som traadte i Kraft 1. Juli i Fjor, var udsendt i 200 Eksemplarer til forskellige, som kunde tænkes at ville indtræde i Foreningen. Sygekassens Formue er omtr. 3000 Kroner. Formanden, Hr. Brix-Hansen, som bor Grenaagade 1, Ø., modtager gerne Anmeldelse af nye Medlemmer.

Tyskland. I *Bayern* har Centrum — mod manges Forventning — heldigt baaret Sejren hjem. Derfor har Prinsregenten Luitpold udnævnt Frihere, Dr. von Hertling, Præsident for Centrumspartiet i den tyske Rigsdag, til Førsteminister i Bayern, samtidig med at omtrent hele Ministeriet er blevet rekonstrueret. Det er at haabe, at den nye Regering vil gøre Ende paa en Del af den interkonfessionelle Uretfærdighed, der længe har hersket i dette Land. — Som vel de fleste Læsere har set i Aviserne, har den nyvalgte Formand i den tyske Rigsdag, Centrumsmanden *Dr. Spahn*, straks efter sit Valg atter nedlagt Formandsværdigheden, vistnok fordi det var ham og hans Partifæller for vanskeligt at arbejde i Præsidium sammen med Næstformanden i Rigsdagen, der er Socialdemokrat.

— I *Aachen* er i disse Dage i en Alder af 71 Aar en af Tysklands mest fremragende gejstlige, Stiftsprovst *Dr. Bellesheim*, afgaaet ved Døden. Den afdøde virkede i de senere Aar med stor Iver for den ærværdige gamle Domkirkes Restaurering, men ellers er han mest bekendt som den ivrigste Formidler af engelsk Indflydelse og Aandsliv i Tyskland, i hvilken Henseende han ogsaa udfoldede en rig Forfattervirksomhed. Af hans Bøger vil *Den lille Helgenlegende* i sin danske Oversættelse være kendt af mange af Ugebladets Læsere; forøvrigt er den ogsaa et Resultat af hans engelske Studier, idet den er en Bearbejdelse af et engelsk Forbillede. — Prins *Max af Sachsen*, der tidligere har virket som Præst i Øst-London og sidst som Professor i Freiburg i Schweiz, har modtaget Kald til Professor i Liturgi ved Præsteseminariet i *Köln*. Han begynder sin Virksomhed der nu til Sommer.

Rusland. Biskop Ruszkiwicz af Warschau havde for kort Tid siden bemyndiget en Præst til at ægtevie en Mand, som havde været gift efter den mariavitiske Sekts Ritual, men atter havde skilt sig fra sin Kone. Da det maria- vitiske Ægteskab af den katholske Kirke ikke kan anerken- des som gyldigt, havde Biskoppen handlet fuldstændig kor- rekt. Imidlertid anklagede den russiske Regering, som erklærede det første Ægteskab for gyldigt, ham som Op- havsmand til Bigami. Efter tre Dages Rettergang blev Bi- skoppen dømt til 1 Aars og 4 Maaneders Fæstningsstraf. Retten anbefalede ham til Kejsereus Naade og bad om at faa Straffen forandret til Embedsfortabelse. »Denne Dom,« siger *Germania* med Rette, »er saa betegnende for det frygtelige Tryk, der i Rusland hviler paa Samvittighederne.« Foruden Biskoppen blev ogsaa den gejstlige Sagfører Ciep- linski idømt samme Straf.

Frankrig. Her er i disse Dage den i Treserne be- rømte Pater *Hyacinthe* i en Alder af 85 Aar afgaaet ved Døden. Afdøde var en meget veltalende Prædikant, men ikke nogen stor Mand. Kort før 1870 udtraadte han ikke alene af Karmeliterordenen, som han tilhørte, men ogsaa af den katholske Kirke. Loyson — saaledes lød hans bor- gerlige Navn — var først Medgrundlægger af Gammel- Katholicismen, men tilhørte senere den ene Sekt efter den anden, efter at hans Plan om at danne en »gallikansk Kirke« fuldstændig var strandet. I 1872 indgik han ægte- skabelig Forbindelse med en rig amerikansk Dame, med hvem han havde en Søn, Forfatteren Paul Hyacinthe. En skismatisk-armensk, en græsk-orthodoks og tre protesan- tiske Præster var i Følge *Berl. Lok.-Anz.* til Stede ved den ulykkelige Mands Dødsleje. — Om Mgr. *Duchesne*, hvis bekendte Oldtidens Kirkehistorie for nylig med fuldeste Føje er bleven sat paa Indeks, lyder Efterretningerne ganske anderledes. Til Harme for alle Kirkens og Religionens Fjen- der har Mgr. *Duchesne* i en Skrivelse til Kardinalpræfekten for Indeks-Kongregationen erklæret, at han fuldt og helt som et lydigt Kirkens Barn bøjer sig for den trufne Afgø- relse. Han har derved paa en værdig Maade traadt i den store Fénelons Fodspor og erhvervet sig sine Trosfællers Sympathi hele Verden over.

Tak.

Maa jeg benytte denne Plads til at bringe de katholske Ung- domsforeninger en hjertelig Tak for den lige saa festlig udtænkte som pragtfuldt udførte Fantasi-Skitse af »Absalons Gaard«, der blev overrakt mig i Søndags d. 18de. Tegningen, der forhaabent- lig vil blive tilgængelig for mange, er i lige høj Grad til Ære for den bidragydende Ungdom og for Kunstneren, Hr. Arkitekt A. Clemmensen, og har glædet mig meget.

Ludvig Günther.

Brevkasse. Til Hr. C. H—n.

Deres to Digte forekommer mig ikke gode nok til Optagelse i Ugebladet, uden at jeg dog derfor vil kalde dem slette. Det bedste er det lille Slutningsvers, som jeg skal hidsætte her; som et Stambogsvers vilde det ganske være paa sin Plads, jævnt og front som det er. Det lyder saaledes:

*Bed om Styrke, bed om Naade
til at holde Kampen ud;
lad i alt kun Herren raade,
lev i Tillid til din Gud!*

Red.

Ansgarius-Bonifacius-Foreningen.

Uddrag af Lokal-Komiteen for København og Omegns
Regnskab for 1911.
(9. Regnskabsaar).

Indtægt.	Kr. Ø.	UDGIFT.	Kr. Ø.
Kassebeholdn. f. forr. Aar	19 13	Tryksager	3 00
Indsamlet i aarlige og halvaarl. Bidrag.	165 00	Indbetalt til Vikariats- komiteen	240 00
Indsamlet i fjerdingaarl. og maanedl. Bidrag	49 75	Kassebeholdn. pr. ³¹ / ₁₂ 11	21 26
Indsamlet paa St. Andreas Kollegiet.	30 22		
Renter	16		
	Kr. . 264 26		Kr. . 264 26

Lokal-Komiteen for København og Omegn:

Niels Hansen.

Ph. v. d. Kettenburg.

J. Johnsen.

I. Monnet.

V. Monnet.

Kasserer.

Vincentskonferensernes første Generalmøde

for i Aar finder Sted Søndag d. 25. Februar Kl. 11¹/₂ i Bredgade 67 o. G. Til Mødet indbydes alle aktive og bidragydende Medlemmer.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredagen d. 1ste Marts til de aftalte Tider.

Absalons Gaard.

Til denne er med Tak modtaget Gaver fra N. N., H. G., P. G., G. G., R. G. og G. G. — 10 Kr. fra hver. A. V. Günther.

Conférences en Français. A partir du 25. Février le révérend Père A. Blanche de l'ordre des Prédicateurs commencera une série de conférences en français dans l'église de St. Ansgarie. Les conférences auront lieu chaque dimanche et mercredi à 3 heures de l'après-midi. L'entrée en est libre à tous ceux, qui désirent en profiter.

Ansgariusforeningen.

Mandag d. 26. Februar Kl. 8 Aften afholdes den aarlige *Generalforsamling* i Forsamlingsalen, Bredgade 67² o. G. Dagsorden: Beretning, Regnskab, Valg af Bestyrelse.

Alle Medlemmer, saavel Damer som Herrer, opfordres til at give talrigt Møde.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder aarlig *Generalforsamling* i Lokalet Bredgade 67² o. G. Søndag d. 25. Febr. Kl. 7. Medlemmerne opfordres til at give talrigt Møde.

Kirkelig Kalender.

25. Febr. 1. Søndag i Fasten.	3. Marts 2. Søndag i Fasten.
26. — Mandag. Margrete af Cortona, bodfærdig.	4. — Mandag. Casimir, Bekender.
27. — Tirsdag. Matthias, Apostel.	5. — Tirsdag. Ferialdag.
28. — Onsdag. Petrus Damianus, Biskop og Kirkelærer. (<i>Tamperdag</i>).	6. — Onsdag. Perpetua og Felicitas, Martyrer.
29. — Torsdag. Ferialdag.	7. — Torsdag. Thomas af Aquino, Bekender og Kirkelærer.
1. Marts Fredag. Herrens Lanse og Nagler. (<i>Tamperdag</i>).	8. — Fredag. Herrens Ligklæde.
2. — Lørdag. Karl den Gode, Martyr. (<i>Tamperdag</i>).	9. — Lørdag. Francisca af Rom, Enke.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 5.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 27. Februar Kl. 8 Aften.

Mogens Ballin: Billeder af Kirkens Historie VIII, Ørkenfolket.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**

Sangbogen *Sursum corda* medtages.

Korsvejsandagt i Fasten.

St. Ansgars Kirke hver Fredag Aften Kl. 8; Rosenkranskirken hver Fredag Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ med Prædiken; Jesu Hjertes Kirke hver Torsdag Aften Kl. 8 $\frac{1}{4}$; St. Josephs Kirke hver Fredag Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$; St. Annæ Kirke hver Fredag Aften Kl. 8.

Unio. Almindeligt Møde Fredag den 23. Februar i Frederiksberg Allé 11.

Første Fredag i Maanedelen (1. Marts).

St. Ansgars Kirke: Kl. 8 $\frac{1}{4}$ højtidelig Messe til Ære for *Jesu guddommelige Hjerte*; Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt til *Jesu guddommelige Hjerte*.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8 $\frac{1}{2}$ -Messen sakramental Velsignelse; Kl. 8 Aften Andagt.

St. Andreas Kirke: Efter 8 $\frac{1}{4}$ -Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt.

Hjertelig Tak

for udvist Deltagelse ved vor kære Broder Julius Sieglers Død og Begravelse.
Hans Søkende.

† Min kære Datter **Petra Julie Jensen** er død paa Kommunehospitalet den 16. ds. Begravelsen har fundet Sted den 20. ds. paa katolsk Vestre Kirkegaard. Den kære afdøde anbefales indtrængende til alles Forhøn.

Enkefru **Andrea Jensen**,
p. t. St. Josefs Hospital.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 9.

Søndag den 3. Marts.

1912.

INDHOLD: Biskoppeligt Hyrdebrev. — Pastor Osterhammels Jubilæum. — Angaaende »Samlingsmærket«. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. Tyskland. — Bekendtgørelser.

Biskoppeligt Hyrdebrev

i Anledning af Fastetiden.

II.

Ved at betragte den Frelsens Plan, som Gud har tegnet i sin Kirkes Stiftelse, har vi erkendt, at der kun kan være een sand Kirke. Dersom de forskellige Bekendelser af alle forskellige kristne Samfund var sande, saa var ingen sand. Thi to Ting, som modsiger hinanden, kan ikke begge to være sande; derfor opstiller Apostelen med Rette for de kristne Menigheder den almengyldige Grund-sætning: »Eet Legeme og een Aand; een Herre, een Tro, een Daab.« (Ef. 4. 4.) Kristus, den h. Skrift, Kirke-fædrene og Kirkelærerne kender kun een sand Tro og een sand Kirke. Enhver anden Lære betegner de som Vrang-lære, ethvert andet Samfund som Adskillelse fra den sande Kirke. Kun i den sande Kirke fremvælder efter deres enstemmige Vidnesbyrd Lærens og de sakramentale Naadegavers guddommelige Kildevæld. Kristendommen er ikke indtraadt i Verden som en *blot Samling af Lærdomme* og Forskrifter, heller ikke som en *Bog*, hvilken enhver kan

tolke og tyde efter eget Tykke; nej, Kristendommen traadte frem som en *levende og livsbringende Magt*, som et velordnet og sluttet Rige, som er baaret og besjælet af Kristi Aand og ledes indtil Dagens Ende af Hyrder, Præster og Lærere, som er udrustede med guddommelige Fuldmagter.

Den sande Kirke er altsaa et levende Legeme, hvis Lemmer er de troende. Synligt og usynligt, himmelsk og menneskeligt er i Kirken harmonisk forenet. Efterdi den er bygget for Menneskene, der bestaar af Lægeme og Sjæl, saa har ogsaa selve Kirken, som den lærde Kardinal Bellarmin siger, »et Legeme og en Sjæl«. Kirkens Sjæl — det er Guds levende Nærværelse, det er Helligaandens Gaver, Tro, Haab og Kærlighed, det er den helliggørende Naade. Kirkens Legeme er derimod Troens og Samfundets ydre Baand, Foreningen med det af Kristus indsatte synlige Overhoved, den h. Petri Efterfølger.

Kun een er den himmelske Konges Brud, siger Helligaanden i Højsangen ved Salomons Mund, »een er min Due, min fuldkomne«. Kun een Kirke grundlagde Herren paa Klippemanden Petrus; kun for den beder han, den himmelske Brudgom, ved den sidste Nadvere; med denne udkaarne fremfor alle slutter han paa Korsets Stamme i sit eget Blod den uopløselige Pagt. I nitten Hundrede Aar har nu denne med Kristi Blod betegnede og benaadede Brud fortsat sin Vandring igennem Historien, har kristnet Landene og opdraget Folkeslagene. Mange har ringeagtet, forsmaaet eller svigtet hende; men hun selv svigter aldrig og kan aldrig svigte sin Opgave, fordi den er givet af Gud selv. Gammel er hun vel bleven, denne Herrens Brud, men hendes Aasyn er evig ungdomsfrisk, uden Lyde og Rynker. Jo nøjere du betragter hendes Aasyn, desto mere vil du glæde dig over hendes Skønhed og opdage stedse nye Spor baade af Majestæt og Mildhed. Saaledes er det gaaet mangan en ærlig Forsker, der havde Mod til at sønderrive de gængse Vrangfremstillinger og Løgneæv.

Men hvem du end er vil du klarest lære at kende disse Spor af den guddommelige Indstiftelse, disse *Kendetegn paa den sande Gudsbrud*, saa stig ned med mig i Katakomberne, hine underjordiske Gange i Rom, i hvilke de første Kristne i Forfølgelsens Dage samlede til Guds-

tjenesten — gaa med mig til hine Steder, hvor Tusinder af Martyrer udgød deres Blod for Kristi Skyld; gennemvandre med mig i Aanden den kristne Oldtids Mindesmærker i Europa, Asien og Afrika; dvæl betragtede ved Middelalderens herlige Katedraler og Nutidens ikke mindre pragtfulde Gudshuse. Spørg dér efter Kendetegnene paa Kristi Kirke, og overalt, fra Apostlenes Dage indtil denne Stund, lyder der dig i Møde i alle Verdens Sprog: *Jeg tror paa den ene, hellige, katholske og apostoliske Kirke.*

Fire Kendetegn har altsaa den sande Kirke, nemlig Enhed, Hellighed, Katholicitet og apostolisk Oprindelse.

Det første Kendetegn paa den sande Kirke er *Enheden* i Forbindelse med *Katholiciteten*. Enig og udelt skal Kirken være; det har Kristendommens Stifter selv højtidelig forkyndt ved den sidste Nadvere. Katholsk, d. v. s. almindelig skal den være; thi Kristus har ikke aabenbaret sin Religion kun for eet Folk, han har ikke stiftet Særkirker for enkelte Nationer, nej, han skabte en Verdenskirke, der skulde omfatte alle Nationer, uanset deres nationale Grænser og Særpræg. »Gaar hen og lærer *alle* Folk.« »Og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende.« (Math. 28, 19.) Det er nye Synspunkter, som den gamle hedenske Verden ikke kendte til. Kristi Universalreligion vilde gennembryde Jødelandets snævre Grænser, udjævne al menneskelig Raceforskell og ophæve de hæmmende Skranker, som politiske Dannelser havde rejst. Teltet, i hvilket Herren vilde bo, skulde overskygge alle Lande.

Hvo af eder kender ikke den skønne Lignelse, i hvilken Kristus sammenligner Kirken med et Sennepskorn? »Dette er vel det mindste blandt alle Sædekorn, men naar det vokser til, bliver det større end alle Urter og bliver til et Træ, saa at Himmelens Fugle kommer og bor i dets Grene.« (Math. 13, 32.) — Og kaster nu eders Blik paa Jordens Lande og Folk! Hvilket er det ene verdensoverskyggende Kæmpetræ, i hvis Skygge Folkene lejrer sig? Hvilken er den altomfattende Gudsfamilie, hvis Medlemmer i Milliontal i alle Himmelstrøg er endrægtigt samlede som Børn af samme Faderhus? *Det er vor hellige, katholske Kirke.*

I alle religiøse Samfund udenfor den katholske Kirke møder os Trosforskell, ja Splidagtighed i Troen; selv de Menighedsmedlemmer, der er sammenknyttede ved udvortes fælles Baand, er uenige om Religionens grundlæggende Sandheder. Snart bekendes Treenigheden og Jesu Kristi Guddom, snart nægtes de; her bliver de bibelske Beretninger anerkendte, dér bliver deres Sandhed forkastet baade paa Prædikestole og Højskolernes Kathedre; den hellige Skrift sønderlemmes, idet en forkaster denne, en anden hin Bog af Bibelens Skrifter; Betydningen og Virkningen af Sakramenterne svækkes eller drages i Tvivl; strenge sædelige Forskrifter bliver bortforklaret eller udvandet. Hvor findes da Fundamentet, paa hvilken Kristus byggede sin Kirke? Hvor Enheden, som Ypperstepræsten bad sin evige Fader saa varmt og inderligt om ved den sidste Nadvere? Fra tusinde Hjerter gentages da det gamle fortvivlede Pilatusspørgsmaal: »Hvad er da Sandhed?» (Joh. 18, 38.) Og de, som tager det alvorligt med Troen, spørger med bange Hjerter: »Herre, til hvem skal vi gaa?»

Svaret herpaa har vi allerede faaet af Kristi Mund. Men om det er fornødent endvidere at bekræfte vor Herres Ord, saa kan vi appellere til en nittenhundredeaarig Histories Vidnesbyrd. Mon der kan findes en dybere og inderligere religiøs Enhed end den, der faktisk hersker i den katholske Kirke? Dér finder du i Sandhed *eet Legeme og een Sjæl* (Ef. 4, 14.), d. v. s. det *indre* Troslivs fuldkomne Enighed og den *ydre* Sammenslutnings faste Bygning; den samme Trosbekendelse lyder i lige Maade i den mindste katholske Landsby som i de biskoppelige Domkirker; den samme Lære forkyndes i Folkeskolen som paa Universiteterne, i de evropæiske Lande som i de fjerneste Missioner. Barnet ligesaavel som Oldingen, Arbejderen med den barkede Haand som den lærde, Lægmanden saavel som Præsten — alle heder med samme Overbevisningsvarme, med Hjerte og Mund det samme Credo og modtager de samme Sakramenter. Og ligesom de danner et fastsluttet Samfund i den samme Tro og i den samme Sædelære, saaledes staar de ogsaa udvortes som en Helhed i det samme Livs- og Kærlighedssamfund under eet Hoved, under Apostelfyrstens Efterfølger.

Ved den sidste Nadvere har Kristus erklæret Enheden og Enigheden for at være det synlige Kendetegn paa den sande Kirke. Nu vel, min Kristen, den katholske Kirke har bestaaet denne Prøve. Den staar der som det ene Kristi Legeme, bekendende en og den samme faste og urokkelige Tro. Den er den ene Brud, som Helligaanden hilser i Højsangen som sin udvalgte; den er Gudsrigets ene Familie og som saadan et Afbillede af og Forgaarden til Guds Familie i Himmelen. Den er derfor ogsaa alene i Sandhed katholsk; thi som en stor lukket Ring har den fra Aposteltiden af indtil den Dag i Dag samlet og forenet de utallige, der fandt Vejen til Kristus og de helliges Samfund. »Quod semper, quod ubique, quod ab omnibus creditum est, hoc est vere catholicum.« »Hvad der altid, hvad der overalt, hvad der af alle er bleven troet, det er i Sandhed katholsk,« har en gammel kirkelig Lærer sagt. Og i sit Skød bærer denne Kirke det stærkeste Enhedsbaand, nemlig det ufejlbare Læreembedes stedse virksomme og levende Autoritet. Deri ligger vort Haab og vor Fortrøstning, naar vi opdager de nye Uvejrstorme, der raser mod Staden paa Bjerget; i sin faste Sammenlutning er og vedbliver den at være en uovervindelig Fæstning.

Modtag vore Hjerters inderligste Tak, o himmelske Fader, at du paa en saa herlig Maade har bønåret den gløddende Bøn, som din elskede Søn har opsendt til dig Aftenen før sin Lidelse! At vinde Enhed og Enighed for sine troende, det var hans Hjertes inderligste Længsel. Du har, o Gud, bønåret denne Bøn. Som den almægtige Beskærmer og Vogter har du holdt din Haand over Apostlene, over Petrus og hans Efterfølgere, saa at ingen Vildfarelse har kunnet fordunkle din Aabenbaring, og intet menneskeligt Opspind har kunnet plette din Sandheds skønne Aasyn. Engang klagede Profeten: »Vi, vi for alle vild som Faarene, vi vendte os hver til sin Vej.« (Is. 53, 6.) Nu er denne Klage forstummet. Millioner og atter Millioner af katholske Kristne, inderligt forenede med deres Biskopper og Præster, skuer hen til den ene Hyrde, hvis Haand bærer Himmeriges Nøgler, og hvis Hyrdestav fører os paa Sandhedens Græsgange. Helvedes Magter formaar

intet mod den Klippe, der har Evighedsforjættelsen. Sandhedens Væld, som har sin Udgang fra Kristus og Apostlene, vedbliver at strømme igennem Menneskehedens skiftende Slægter indtil Dagenes Ende.

Denne uafbrudte Varighed er det tredie Kendetegn paa den sande Kirke. Thi den sande Kirke maa være *apostolisk*, d. v. s. gaa tilbage til Apostlene. Den maa i uafbrudt Rækkefølge være den retmæssige Arving af den tredobbelte Magt, Læreembedet, Præsteembedet og Hyrdeembedet, som Kristus har overdraget Apostlene. Ligesom Jesu Kristi Stamtræ naar op til Kong David og derfra videre til Abraham og Adam, saaledes maa ogsaa i Kristi sande Kirke den uafbrudte Række af Hyrder og Fædre naa op til Petrus, som fik Gudsrigets Nøgler af Herrens Haand. Men den eneste Kirke, som kan opvise denne aldrig afbrudte Rækkefølge, denne apostoliske Succession, er den katholske Kirke. Fra vor nuværende hellige Fader, Pave Pius X, kan vi stige op til Petrus. »Hvilken Trøst,« har engang den store Bossuet sagt, »hvilken Trøst, at vi fra den for Tiden styrende Pave kan gaa tilbage til Petrus, der blev indsat af Kristus til at være Apostelfyrste! Hvilken Rækkefølge, hvilken underfuld Sammenkædning! Naar vor Aand har Trang til i Religionsspørgsmaal at kræve Autoritet, Fasthed og Vished, hvor gives der da en større Autoritet end den katholske Kirke!« — Saaledes er den synlige Rækkefølge, den uafbrudte Succession af de retmæssige Hyrder et Underpant paa den usynlige Oprindelse af de aandelige Fuldmagter, et Bevis for den retmæssige Overdragelse af Regerings- og Vielsesmagten fra den ene Overhyrde til den anden, begyndende med Apostlene og afsluttende med Pave Pius X, hvis Haand for Tiden styrer Kirkens Ror. Evig Tak være det guddommelige Forsyn, der har skænket vor Kirke den apostoliske Succession! Nu erkender vi lettelig og uden Besvær den vidunderlige Sammenhæng, der forener alle Menigheder, d. v. s. alle katholske Kristne, som Grene med Vinstokken, hvilken er Kristus.

Lad os nu til Slut kaste et Blik paa de rene og kostelige Frugter, som denne himmelske Vinstok har frembragt. Vi beder jo daglig i den apostoliske Trosbekendelse: Jeg

tror paa den *hellige*, katholske Kirke. Besidder vor Kirke nu virkelig dette *Hellighedens* Kendetegn? Er den hellig i sin Lære, i sine Helliggørelsesmidler, i sine Medlemmer? Saa følg da med Opmærksomhed min korte Besvarelse af dette saa overmaade vigtige Spørgsmaal.

Kristus har stiftet sin Kirke som den store Opdragelses- og Velsignelsesanstalt for alle Slægter. Vistnok gives der og gives der endnu foruden Kirken talrige andre Foranstaltninger til at opdrage og udvikle Menneskene. Men deres Maal og Midler er væsentlig forskellige fra de Opgaver og den Virksomhed, som falder i Kirkens Lod. Kirken har en Opgave, saa stor og ophøjet, at ingen menneskelig Anstalt kan tænke paa at løse den. Den skal opnaa, hvad Frelseren betegnede som vor højeste Opgave, da han sagde: »Værer fuldkomne, ligesom eders Fader i Himmelen er fuldkommen!« Sandelig en stor, en tilsyneladende uoverkommelig Fordring, som Gud stiller til sine trofaste! Vi føler os nedtrykte og modløse, og Angst knuger vort Hjerte, naar vi tænker paa den umaalige Afstand, der skiller os fra dette ophøjede Maal. Vi er os bevidste, og vi erkender det grandgivelig, at blot Belæring eller menneskelig Visdom ikke mægter at naa dette Maal. Betragter vi de Synder, som i Tusindtal fremmyldrer og fremvokser af Hjertets og Kødets fordærvede Tilbøjeligheder, saa er vi nær ved at mistvivle om nogensinde at naa dette Maal. Og dog attraar vor Sjæl med en umættelig Længsel Samfundet med den tre Gange hellige Gud; den finder ingen Hvile, den faar ikke Fred, førend Aanden og Hjertet er helt og fuldkomment forenede med Gud, d. v. s. førend de er hellige. Hvem er nu i Stand til at tilfredsstille denne Længsel? Hven skal slaa Bro over Afgrunden, der gaber imellem os Syndere og ham, for hvis Aasyn Englene i hellig Ærefrygt tilhyller deres Aasyn? Kun een formaade det: det var den menneskevordne Gud. Guds Søn er blevet Kød; »thi saaledes har Gud elsket Verden, at han har hengivet sin enbaarne Søn, for at enhver, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv« (Joh. 3,16), og med Apostelen Paulus udbryder vi: »Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som har velsignet os med al aandelig Velsignelse, med himmelske

Goder i Kristus, i hvem vi har Forløsning ved hans Blod og Syndernes Forladelse ifølge hans Naades Rigdom.« (Ef. 1, 3. 7.) Ja, Kristus er i Sandhed vor Forløser, vor Hyrde, vor Lærer og vort Forbillede. Det var dertil, han var bleven sendt af Faderen — og »ligesom Faderen har sendt mig,« saaledes talte han ved sin Afsked til Apostlene, »saaledes sender jeg eder.« Fuld af faderlig Hyrdeomsorg betroede han Apostlene og deres Efterfølgere alle Frelses- og Helliggørelsesmidler, som han havde bragt til vor fattige Jord.

Lovet være Gud, tør vi nu dristig sige med Paulus, nu er vi ikke længere fattige, thi den katholske Kirke er blevet et Troens og Helliggørelsens Rige. Kirken er mere end den gamle Pagts Synagoge, der maatte lade sig nøje med ved sine religiøse Forskrifter at tilvejebringe en udvortes Helligelse efter Loven; Kristi himmelske Brud helliger baade vor Tanke og vor Villie, den renser og adler vor Samviltighed. Hellige er derfor den katholske Kirkes Lærdomme; aldrig har den mistet eller forvansket, om end kun en eneste af de guddommelige Aabenbarings sandheder; dens Hyrder har med Glæde udgydt den sidste Blodsdraabe for at hævde og forsvare hver enkelt aabenbaret Troslære. Hellige er de Bud, ved hvilke Kirken baade ordner og vejleder Livet i Verden og Livet i Gud. Hellige er hine Tugtens Midler, ved hvilke den holder Synderen fjernt fra Herrens Bord, indtil han har forladt Syndens Vej og angerfuldt med den forlorne Søn har udtalt sit *peccavi*: »Fader, jeg har syndet imod Himmelen og for dig.« Hellige er hine Dyder, til hvilke den katholske Kirke ligesaa kærlighedsfuldt som indtrængende opmuntrer os: *Ydmygheden*, ved hvilken Sjælen oprigtig erkender sit eget Intet for med barnlig Tillid at hengive sig til Gud; *Lydigheden*, som frivillig af Kærlighed til Gud overvinder den syndige Egenvillie og i Stedet for skænker os hin Hjertets Dannelselse, der er Kristenlivets skønneste Pryd; *Kyskheden*, som helliger og adler vort Legeme til et levende Tempel; *Kærligheden*, som endnu den Dag i Dag har den samme Kraft som dengang, da Hedningerne i Kristendommens første Tider forundrede udraahte: Se, hvorledes de Kristne elsker hverandre.

Ligesom Kirken helliger, styrker og udvikler den enkeltes

Personlighedsliv, saaledes helliger den endvidere paa en særlig Maade det menneskelige Samfunds Kilde og Hjem, nemlig Ægteskabet og Familien. Kun i den katholske Kirke er Ægteskabet i Sandhed uopløseligt; det Baand, som forener Mand og Hustru, Fader og Moder, besidder i Kirken en uantastelig Vielse, og ethvert Forsøg paa at undergrave og ødelægge Ægteskabets Hellighed bliver tilbagevist som en Forbrydelse.

Sandelig, højtelskede i Herren, med Rette beder vi daglig i den apostoliske Trosbekendelse: »Jeg tror paa den *hellige*, katholske Kirke.« Overalt raader og virker Helliggørelsens Aand; enhver Alder og Stand fornemmer dens Pust. Det er ikke blot i Klostrenes Stilhed, at Helligheden finder et Tilflugtssted, som om den var fordrevet fra det offentlige Liv; nej, endnu langt mere arbejder Kirken paa at hellige Familierne og at gøre de kristelige Grund-sætninger gældende paa alle de Omraader, indenfor hvilke det borgerlige og offentlige Liv bevæger og udfolder sig. Hvad andet Maal har den ved alle sine Bestræbelser, ved alle sine Arbejder og Anstrengelser end at hellige Samvittighederne og alles Livsførelse, med eet Ord: at forny alt i Kristus, at vinde alt og alle for ham, vor Herre og Frelser?

Jesus Kristus hersker over Hjerterne, han er Sjælens Brudgom. Først paa den sidste Dag skal det blive aabenbaret, hvor utallige Sjæle under Kirkens var-somme og nidkære Røgt og Ledelse har fundet og vandret Vejen til Helligheden. Sku op, min Kristen, til Stjerne-himmelen! Prøv paa at tælle de Millioner af Stjerner, der straalers histoppe i vidunderlig Glans og fylder den natlige, ensomme Vandringsmands Hjerter med Haab og med Mod. Se, saa talrige som Firmamentets Stjerner, ligesaa talrige er de hellige, dine Brødre, Børn af vor Moder, den katholske Kirke; i din Tro paa de helliges Samfund er-ken-der du i dem de udvalgte, der fra Himmelens salige Højder ligesom vinker ad dig og sender venlige Lysstraalers ned paa Jordelivets vildsomme, natmørke Veje. Se dér Apost-lenes Kor, samlet om Gudsmoderen; betragt Martyrernes utallige Skarer, der har udgydt deres Blod for Kristus og den katholske Kirke. Sku op til de hellige Biskopper og

Bekendere, til de rene Jomfruers utallige Skarer, som synger Lammets Sang, til de hellige Mænd og Kvinder, som her i Livet har tilhørt alle Samfundsklasser og alle Samfundslag og med Paulus har kunnet sige: Vi har stridt den gode Strid, vi har fuldendt Løbet, vi har bevaret Troen. Alle disse Millioner af hellige, alle, der har været levende Lemmer paa Kristi Legeme, de er Vidner om vor Kirkes guddommelige Indstiftelse.

Med enstemmig Røst istemmer de den fælles Bekendelse, der Dag for Dag genlyder paa den hele Jord: *Jeg tror paa den ene, hellige, katholske og apostoliske Kirke.* Ogsaa vi, som glæder os ved at kaldes katholske Kristne, vil, naar man spørger os: »Til hvem vil I gaa hen?« med een Mund svare: Til hvem anden end til vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, som fortsætter sit Naadens Liv i den katholske Kirke til Dagenes Ende. Ved den forkynder du os, o Herre, det evige Livs Ord; ved den vejleder du os paa Livets Vej, ved dens Haand rækker du os Livets Brød.

Saa vil vi da alle i de kommende Frelsens Dage, i den h. Fastetid, nærme os til denne Livets Kilde, der fremvælder af Korsets Træ fra vor Herres Side og rækkes os af hans Kirke i de h. Sakramenters Skaal. Vi vil med Fortrøstning nærme os til Bodens Domstol, hvor der findes Forsoning i Gudslammets Blod; vi vil ret ofte og med tillidsfuld Længsel gaa til Alterets Trin, til det ubesmittede Gudslams Offermaaltid, hvorfra al Naade og Velsignelse udgydes over den hele Menneskehed.

Dertil styrke eder den almægtige Gud, Fader, Søn og Helligaand. Amen.

København, den 9. Februar 1912.

✠ *Johannes.*

Pastor Osterhammels Jubilæum.

Kære Pastor Osterhammell!

Ja, du er altsaa nu virkelig kommen saa vidt, at du enten med det gode eller med det onde skal fungere som

Jubilar! Har du ikke ondt ved selv at forstaa det? For det har jeg paa dine og paa mine Vegne. Er 25 Aar virkelig saa kort et Spand af Tid? For det er jo da ikke længe, siden vi var med til at starte Andreas-Kollegiet, passiv selvfølgelig. Og det er da ikke længe siden, jeg havde den Skæbne at være i sjette *cammerata* i Rom. Og det er da fortvivlende kort, siden jeg ved din første h. Messe ministrerede mig Ledevand i Knæet til. Og saa er det altsaa alligevel saa længe siden. Og Rimfrosten, der alt dengang var falden paa dine Tindinger, er bleven til Snefald over det hele, og du er bleven 25 Aar ældre, ogsaa over det hele.

Og saa skal der jo gratuleres, det er mærkeligt nok,

men endnu mærkeligere, at jeg skal udses og pudses til at gøre det paa Prent (formodenlig paa Grund af det omtalte Ledevand) — jeg lige over for dig, Ridderen af den korrekte Form!

Hvad mon man da vil have, jeg skal skrive? En Nekrolog? Det er forhaabenlig mindst 25 Aar for tidligt (Menigheden giver sit Bifald til Kende ved at rejse sig). Et Vidnesbyrd? Det har jeg hverken Mandat eller Myndighed til, og fra jeg var Dreng paa Andreaskollegiet staar saadanne semi-strale Vidnesbyrd i lav Kurs hos mig, andres bedre begrundede Mening ufortalt. Jeg kunde selvfølgelig opremse de forskellige Steder, du har været og virket — nej, det kan jeg heller ikke blot med nogen Grad af Nøjagtighed.

Og det jeg kunde, vil man formodentlig ikke høre. Jeg kunde jo male dit Billede, som jeg først saa dig, da du fra din fede Hjemmeø og Odins gamle Stad kom til Andreaskollegiet i 1873. Du staar nemlig endnu lyslevende for mig med dine fromme Øjne og din Stortrøje, og jeg kan endnu høre din syngende Dialekt. Jeg har ikke glemt din Blufærdighed og dit trofaste Kammeratskab, der altid ærlig og redelig stod Last og Brast, hvor det gjaldt. Og jeg har bevaret i tro Erindring mere end et Udslag af Muttervits. Husker du f. Eks., da vi stod og ventede det højtidelige, og Rektor i egen vægtige Person, vor kære nu afdøde Pater Lohmann, lod sine halvtredje Hundrede Pund drøne i Gangen paa Vejen op til Kathedret, hvor den halv-aarlige Dom skulde fældes, og du saa udløste Stemningen med et ganske uliturgisk *Quantus tremor est futurus!* Eller mindes du —? Nej, det egner sig vist ikke til Jubilæumstale.

Og jeg kunde jo mane mine Indtryk og Erindringer frem fra den Dag, jeg gensaa dig i Rom, og det Aar, jeg stod i dit Korporalskab. Du ved, jeg følte dit Scepter som en Korporalstok. Men du ved ogsaa eller skal i all Fald vide, at jeg bar og bærer — den største Respekt for din samvittighedsfulde Overholdelse af de Regler, vi levede under, og som du jo ikke havde skrevet. Du skal vide, at jeg under fem Aars Ophold i Propaganda Fide hverken fra Kammeraters eller foresattes Side har hørt andet end

Ros om dig, og jeg kan bevise, at det var noget, man maatte fortjene.

Og saa var din Tid kommen. Du husker maaske ikke selv saa godt som jeg de Skrupler, du af bare Samvittighedsfuldhed havde at slaas med under Forberedelsen til det store. Eller din Kamp med Kanons Ord og dine Bestræbelser for at faa deres Indhold helt krænget ud i danske Ord og Vendinger. Eller den Ængstelighed, hvormed du tilegnede dig indtil alle ceremonielle Enkeltheder.

Men saa var du altsaa, den 5te Marts 1877, saa vidt. I den store Laterankirke lød dit Navn, og du svarede dit *adsum*.

Nu, jeg tænker tilbage, slaar det mig, hvor Erindringen om den lange Funktion er opslugt af Mindet om samme Funktion, to Aar efter, da et af de opraabte Navne var: Don Giovanni Frederiksen, og jeg sagde *adsum*. Men levende staar Mindet om din første Messe, ved hvilken jeg havde den Lykke at ministrere. Jeg ved godt, hvor nysgerrig jeg søgte at granske, hvad der mon rørte sig i en Sjæl i saa høj og hellig en Stund. Men det vilde du jo ikke selv kunnè gøre Rede for, end mindre nogen anden.

Det er 25 Aar siden! 25 Gange 365, Skuddagene slet ikke regnede — saa mange hh. Messer — er fulgt paa den første. Er det Trøst eller Rædsel at tænke derpaa, som du har gjort i disse Dage? I 25 Aar har du kunnet begynde hver Dag med det guddommelige Offer, det har næsten været din Sjæls daglige Reveille. Jeg sætter intet Udraabstegn, for det er Tanker, for hvilke kun den jævreste Stilhed er rette Form. Ikke adæquat Form; vi nævner jo dermed det usigelige.

Men jeg ved, du har været en tro Præst — jeg gratulerer til de 25 Aar.

Jeg ved det, for paa et bestemt Tidspunkt af vort Liv har vi været spændt for samme Hammel. Det er selvfølgelig Island, jeg tænker paa og tænker paa med Glæde, ogsaa og ikke mindst paa vort Samliv deroppe, paa dette med et Stænk af Respekt.

Stuen var lille, og Bordet var stort, hvor vi sad, hver ved sin Side med Lampen tændt den lange Vinterdag og arbejdede hver med sit. Og vilde du gaa op og ned, maatte jeg sidde stille, og vilde jeg røre Benene, maatte

du holde dig paa Stolen. Og saa kom der hver Dag et Øjeblik, da en vis Mand havde en Kamp med sig selv, som han aldrig røbede med et Ord. Han havde, hvad vi kalder set sig gal paa mig. Og saa trak han i den gamle Pels, som Haarene fæg af, og jeg saa ham stavre gennem Sneen derude ad Næsset til med Kraven op over Ørene og Dampen staaende om det studsede Skæg. Og en Times Tid efter kom Pastor Osterhammel hjem og var i brillant Humør og sagde mig ikke en eneste Gang, at jeg var utaalelig. Det har jeg Respekt for. Og det skal staa her som et af mange Eksempler paa Selvbeherskelse og Selvtugt, for jeg kan mange.

Jean Hjertes Kirke i Randers

25 Aar som Præst i den danske Mission, er det stort eller ringe? Udadtil utvivlsomt ringe, indadtil utvivlsomt stort, stort som Gudsgave, stort som Ansvar. Du har vel i disse Dage navnlig faaet den sidste Side frem, lad os andre da understrege den første, idet vi, læg og lærd, af Hjertet ønsker dig til Lykke. Til Lykke med Naaden og til Lykke med Troskaben derimod. Til Lykke med hver Hjælp og Trøst, du har kunnet yde en Sjæl, til Lykke med de Sejre, du har vundet, og hver ærlig Stræben, der blev skuffet. Til Lykke med Væksten — nej, det hører hjemme der, hvor du taler i Løndom med Gud. Til Lykke med de sølvhvide Haar, du bærer dem med Ære. Og saa

hilser vi dig, vi dine Kammerater og Confratres, og din taknemmelige Menighed med os i en ren og fuldtonende Kvint: *ad multos annos!*

Jos. Frederiksen.

Maa jeg til ovenstaaende originale, meget festlige Jubilæumsartikel paa *Ugebladets* og egne Vegne have Lov til at føje en lille, men hjertelig Lykønskning. Ogsaa jeg har haft den Lykke, om end ikke saa længe og saa nøje som Pastor Frederiksen, at have kendt og til Dels levet sammen med Pastor Osterhammel. Jeg tænker paa den Tid, han som Kapellan ved Rosenkranskirken virkede som Sjælesørger ved det den Gang endnu ikke oprettede St. Annæ Sogn paa Amager. Det var ikke lang Tid, Pastor Osterhammel kom til at virke der; men alligevel vakte det alle Vegne Bedrøvelse, da han i Slutningen af 1901 blev udnævnt til Sognepræst i Randers. For Samværet i de 1 $\frac{1}{2}$ Aar er jeg Pastor Osterhammel kun taknemmelig, og det gaar sikkert adskillige som mig, at de mindes flere gode Indtryk og Impulser, de skylder den lidt tilbageholdende og yderst høflige, men samtidig alvorlige og saare samvittighedsfulde Præst. Udenfor de snævrere Kredse, hvor han færdedes, blev han vistnok ikke meget kendt; men med saa meget større Troskab og Kærlighed bevares netop Mindet om ham, hvor han blev kendt. Og alle de Venner, han ved sin stiltfærdige og trofaste Præstegerning har vundet sig, vil med Glæde læse ovenstaaende Linjer om ham, se det smukke Billede af hans snevide Hoved og bede en god Bøn for ham paa Tirsdag den 5. Marts.

N. H.

Angaaende „Samlingsmærket“.

Hr. Redaktør Niels Hansen!

Det vilde være mig kært, om De vilde optage følgende i »Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«:

De slutter Deres Artikel »Samlingsmærket« med følgende Ord: »Maaske faar Professor Lehmann de fleste samlet om sin Fane, om Hadet mod vor Herres Jesu Christi Kirke.*) Maaske kommer vi engang dertil, at vi paa de mange hidtil uenige kan anvende Evangelisten Lukas' vemodige Ord: Paa den Dag blev Herodes og Pilatus Venner med hinanden; thi før den Tid havde de været i indbyrdes Fjendskab.« — Dette er noget af det ondeste, der i

*) Udhævet her.

lange Tider har staaet i »Ugebladet«. At Katholikkerne uden videre identificerer Romerkirken med vor Herres Jesu Kristi Kirke, kan vi andre sandelig ikke gøre for, og fra Deres Præstetid i den danske Folkekirke burde De vide, at saaledes ser vi ikke paa Sagen, og naar Folkekirkens forskellige Retninger forhaabentlig kan finde hinanden til Værn mod den fremtrængende Katholicisme, da kæmper vi netop imod det i denne, der efter vor dybeste Overbevisning ikke er af Kristi, men af *Verdens Aand*. Men naar De ved dette, savner Sproget Ord for den Raahed, De begaar, ved paa os at anvende et Ord, der i Evangeliet er skrevet om dem, der blev Venner i Anledning af Mordet paa vor Herre og Frelser.

Siden 1902 har jeg, kun med nogle faa Aars Afbrydelse, hver Lørdag læst »Ugebladet«, og jeg har i den Tid mødt mangt et Hjertesuk over, at Protestanterne har saa ringe et Kendskab til Katholicismen. De har fuldkommen Ret. De fleste Protestanter synes nemlig, at der er »meget kønt« ved Katholicismen, men man behøver kun at læse et Par Numre af »Ugebladet«, for at Illusionerne skal bryde. Hvad der i Deres meget ærede Blad staar af Forvrængninger og Forhaanelser af det, der er os det dyrebareste i Verden, overgaar langt, hvad der i vore kirkelige Blade staar om Katholicismen. Hvad De mener at kunne byde Deres katholske Læsere, bliver naturligvis Deres egen Sag; men den Maade, hvorpaa De sluttede Artiklen »Samlingsmærket«, var mer end, hvad en kristen Mand har Lov til. Der trænges til intet mindre end en fuldkommen Afbigt over for deres evangeliske Medkristne.

Ærbødigst

O. Rothe.

Præst ved Vor Frue Kirke.

1. Søndag i Fasten 1912.

Ja, Hr. Pastor Rothe, nu har jeg gjort, hvad De ikke havde faaet mange Redaktører til, optage en Skrivelse af saadant Indhold som Deres i mit Blad. Det er ikke mindst af den Grund, at jeg efter det, jeg før har set fra Deres Haand, har faaet saa tiltalende et Indtryk af Dem; personlig har jeg desværre ikke haft Lejlighed til at lære Dem at kende.

Hvad de stærke Udtryk, De bruger imod mig, angaar, vil jeg ganske rolig lade dem ligge; hvor fortjente de er, vil jeg lade dem, der baade har læst Professor Lehmanns Artikel og mit Svar derpaa, selv bedømme.

Selvfølgelig ved jeg, at Protestanterne ikke betragter den katholske Kirke som Jesu Christi sande Kirke — saa traadte de da vel over til den. Da jeg blev Præst i Folkekirken, troede jeg, at den lutherske Kirke og den katholske Kirke var lige berettigede Former for den kristne Kirke;

da jeg kom til den Overbevisning, at den katholske Kirke var den eneste kirkelig forsvarlige Form, traadte jeg over til den, skønt jeg nu til min Forbavselse ser, at Mænd, endog i de højeste kirkelige Stillinger, bortforklarer eller fornægter betydningsfulde Led i den kristne Tro, medens jeg dog blot opfattede et enkelt Led i Trosbenedelsen paa en anden Maade end den gængse lutherske, og disse Mænd bliver roligt siddende som Præster i den danske Folkekirke. Naa, hvorfor jeg selv gik, var heller ikke nærmest af Hensyn til Folkekirken, men for rent personlig at faa Del i de Frelsens Goder, Jesus Christus har efterladt sin hellige, katholske Kirke. Thi dette sidste faar De ingen Katholik fra, at den katholske Kirke er Jesu sande Kirke. De kan faa ham til at indrømme meget: at der er mange slette Katholikker, at der er mange fromme Protestanter, at de, der tror paa Jesus som Guds enbaarne Søn, er hans kristne Brødre og Søstre, at enhver Daab i Vand og den treenige Guds Navn er en ret, kristen Daab, men De kan aldrig faa ham til at indrømme, at Protestantismen som saadan er kirkelig forsvarlig, at der er nogen anden Kirke end den af Jesus Christus paa Petrus byggede ene, hellige, katholske Kirke.

Hvad Forhaanelserne mod Protestantismen angaar, skal jeg ikke gaa ind paa dem; en kan være saa ømfindtlig, at enhver Afvigelse fra hans Mening i hans Øjne bliver en Forhaanelse. Derimod vil jeg standse et Øjeblik ved »Forvrængningerne af det, der for Protestanterne er det dyrebareste i Verden«. Nu har jeg redigeret *Ugebladet* i snart 3 Aar, har altsaa udsendt c. 135 Numre af det; vil De være saa god at sige mig, om De kan paavise Forvrængninger af Protestanternes dyrebareste eller blot dyrebare Sandheder i f. Eks. kun 5 af de 135 Numre. Jeg anser det for givet, at De ikke kan det, og venter derfor ikke noget Svar paa mit Spørgsmaal; kommer der et saadant, skal jeg med Glæde optage det her i Bladet, ja endog gøre Afbigt, for hvad jeg maatte have forvrænget.

Niels Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. St. Ångars Kirke var ikke alene fyldt til sidste Plads, men Hovedgangen og begge Sidegange var stoppende fulde af Mennesker, da Pater *Blanche* i Søndags Efterm. Kl. 3 besteg Prædikestolen. De mange, der blot var kommet for at høre godt Fransk og glimrende

sydlandsk Veltalenhed, blev ikke skuffet; Pater Blanche viste sig at være en fuldendt Taler og en Mester i sit skønne, klangfulde Modersmaal. Men de, som var kommet for noget mere, for at høre et godt, alvorligt Ord i et fremmed Sprog, blev næsten endnu mindre skuffet; Pater Blanche talte om »Nødvendigheden af en religiøs Overbevisning« ud af en Overbevisning og hjertelig Varme, som ogsaa maatte gribe dem, der ikke delte Talerens Overbevisning. Pater Blanche bragte Tilhørerne en venlig Hilsen fra hans ældre Ordensbroder Pater Lange, der for en Snes Aar tilbage ligeledes havde samlet mange Københavnerne til sine Foredrag.

— I Mandags Aftes Kl. 8 afholdt *Ansgariusforeningen* sin aarlige Generalforsamling. Der var mødt omtrent 30 Medlemmer. Under den lange Diskussion fremhævede Jernbaneassistent Gravgaard, at den katholske Kirke var altfor nænsom overfor sine Børn, den krævede ikke nok af dem, og mange Lægfolk vilde sikkert med Glæde yde mere haade i Penge og personligt Arbejde, naar Præsterne blot vilde forlange det af dem. Pastor Braun, Kandidat Jos. Hoffmann, Pastor v. d. Kettenburg og Fuldmægtig Ballestrini valgtes til Medlemmer af Bestyrelsen. Til Revisorer valgtes Observator Pechüle og Murmester V. Günther. I næste Nummer vil en udførligere Aarsberetning om Foreningens Virksomhed fremkomme.

— I Tirsdags talte Forstanderen, Mogens Ballin, ved *Højskolen* om det ejendommelige Eneboerliv, som i de første kristne Aarhundreder blomstrede frem, særlig i Ægyptens Ørkenland. Som Annoncen udviser er der foretaget en Ændring i Foredragsrækken, idet Hr. Pastor Flynn paa Grund af Sygdom har maatte opgive sit Foredrag.

Rom. I en Række Bestemmelser angaaende Fornyelsen af den kirkelige Sang, udstedte i Overensstemmelse med den hellige Faders *motu proprio* af 22. Novbr. 1903, har Generalvikaren af Rom paalagt Sognepræsterne og Seminarieforstanderne i denne By med største Iver at arbejde for Gennemførelsen af *Menighedssangen*. »Den sande og ægte kirkelige Overlevering angaaende Koralsangen«, hævder det heri, »gaar ud paa, at de troendes hele Forsamling tager Del i den kirkelige Sang, idet de synger de Dele af Teksten, som er henviste til Koret, medens et særligt Sangkor, afvekslende med Folket, synger de Stykker af Teksten, som er melodisk rigere og dem forbeholdte.« Det er Gennemførelsen af Pius X.s Ord i *motu proprio*: »Man skal arbejde paa at genindføre Folkets Deltagelse i den gregorianske Sang, saa de troende kan tage aktiv Del i Guds-tjenesten, som de før var vant til at gøre.« Med en saadan Opmuntring fra Rom er det at haabe, at den udmærkede Praksis, at lade selve Menigheden synge Messens faste

Stykker med, maa udbrede sig over hele den katholske Verden.

Tyskland. Den i vide Kredse bekendte Historiker, forhenværende Professor, Dr. phil. *Vilhelm Schulte*, er nylig i Breslau blevet viet til Præst af Kardinal Kopp. Den nye Præst er en bekendt Historiker, der særlig har gjort sig fortjent af Studiet af Schlesiens Historie. Han er født i Aaret 1843 i Münster i Westphalen og traadte efter et langt Liv som Lærer og Videnskabsmand 1909 ind i Franciscanerordenen. Nu er han i en Alder af 68 Aar blevet Pater Lambertus.

Ungdomsværnets Aarsmøde.

Onsdag d. 13. Marts afholder »Katholsk Ungdomsværn« sit Aarsmøde i **Industriforeningens Foredrags-Sal** (Indgang fra Vestre Boulevard Nr. 18 ved Siden af Industrikafeen, aabnes Kl. 7 $\frac{1}{2}$). Pastor Günther vil holde Foredrag med *Lysbilleder* om **de tyske Katholikkers Folkeforening**. Efter Foredraget vil der blive aflagt Aarsberetning og givet Værnets Medlemmer Lejlighed til at stille Forespørgsler. Til Deltagelse i Mødet indbydes Ungdomsværnets Medlemmer og alle Trosfæller, som har Interesse for Ungdomssagen. Sangbogen medbringes. Forretningsudvalget.

Bogudlaan (*gratis*).

Fra St. Ansgars Folkebibliothek Bredgade 67, 3. Sal o. G. Tirsdag, Torsdag og Lørdag fra Kl. 7—9 Aften; desuden efter Eftermiddagsgudstjenesten i St. Ansgars Kirke. (Hr. Lærer Ertner træffes forøvrigt i Regelen daglig fra Kl. 9—12 Frm.)

Ved Rosenkranskirken daglig fra 6—7 (hos Hr. Pastor Ronge).

Ved St. Annæ Kirke hver Søndag efter Hovedgudstjenesten.

Fra St. Josefs Konferens Bibliothek udlaanes Bøger efter Højmessens i Præsteboligen.

Mariahjemmet, Vestervoldgade 115, (væsentlig udenlandsk Litteratur) Tirsdag den 5. Marts Kl. 3—4.

St. Ansgars Kirke.

Søndag og Onsdag Kl. 3 Efterm. holdes fransk Prædiken af Pater A. Blanche, O. P. — Søndag Kl. 6 Efterm. holdes dansk Fasteprædiken af Pater J. Svensson, S. J. Bagefter højtidelig Procession.

Mødreforeningen. Tirsdag d. 5. Marts Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses i St. Ansgars Kirke den h. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender. Bagefter holdes et kort Foredrag.

Aktieselskabet Varden.

Ordinær Generalforsamling afholdes Fredag d. 15. Marts Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Aften i Søvavillonen.

Dagsorden.

- 1) Den administrerende Direktør aflægger Aarsberetning.
- 2) Valg af Bestyrelsesmedlemmer.
- 3) Valg af Revisorer.
- 4) Eventuelt.

Holmegaard Glasværk. Søndag d. 3. Marts bliver her offentlig Gudstjeneste.

Eksercitier for Mænd.

I Jesu Hjertes Kirke afholdes, under Ledelse af Hr. Pastor L. Günther, fra den 17. til den 24. Marts Eksercitier for Mænd. Foredragene holdes Kl. 6 Eftm. om Søndagen, Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Aften om Hverdagene.

Kirkelig Kalender.

<p>3. Marts 2. Søndag i Fasten.</p> <p>4. — Mandag. Casimir, Bekender.</p> <p>5. — Tirsdag. Ferialdag.</p> <p>6. — Onsdag. Perpetua og Felicitas, Martyrer.</p> <p>7. — Torsdag. Thomas af Aquino, Bekender og Kirkelærer.</p> <p>8. — Fredag. Herrens Ligklæde.</p> <p>9. — Lørdag. Francisca af Rom, Enke.</p>	<p>10. Marts. 3. Søndag i Fasten.</p> <p>11. — Mandag. Ferialdag.</p> <p>12. — Tirsdag. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer.</p> <p>13. — Onsdag. Ferialdag.</p> <p>14. — Torsdag. Ferialdag.</p> <p>15. — Fredag. Herrens Saar.</p> <p>16. — Lørdag. Ferialdag.</p>
---	--

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 5.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Unio. Almindeligt Møde Fredag den 8. Marts i Frederiksberg Allé 11.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 5. Marts Kl. 8 Aften.

P. Breitung: Forstaar du din Tid? En Kampens Tid for den katolske Kirke!

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**

Sangbogen *Sursum corda* medtages.

Korsvejsandagt i Fasten.

St. Ansgars Kirke hver Fredag Aften Kl. 8; Rosenkranskirken hver Fredag Aften Kl. 7½ med Prædiken; Jesu Hjertes Kirke hver Torsdag Aften Kl. 8¼; St. Josephs Kirke hver Fredag Aften Kl. 7½; St. Annæ Kirke hver Fredag Aften Kl. 8.

Katholsk Aarbog 1912

er udkommen og faas paa Ansgariusforeningens Kontor, Bredgade 69. Pris 1 Kr. Aarbogen bliver tilsendt dem, som har betalt Aarsbidraget (2 Kr.) for 1912.

løvrigt vil Aarsbidraget nu, efter at Generalforsamlingen er afholdt, blive opkrævet som sædvanlig.

Til Fordel for Ungdomsværnet.

Paa Aarsmødet i Marts tænkes arrangeret en Bortlodning af et eller flere Kunstværker til Fordel for Ungdomsværnet. Venner af Ungdomssagen, som vil stille saadanne Gevinster til Raadighed for Udvalget, bedes henvende sig til en af os undertegnede.

A. V. Günther,
Bangertsgade 11, N.

Mogens Ballin,
Alexandrines Allé 7, Charl.

† Vor kære Broder, Gartner **Karl Knud Gylling**, døde vel forberedt paa St. Josefs Hospital d. 23. Februar, 36 Aar gammel. Begravelsen har fundet Sted d. 27. Februar paa Katholsk Vestre Kirkegaard. Den kære afdøde anbefales indtrængende til alles Forbøn.

Hans Søskende.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657y.

Nr. 10.

Søndag den 10. Marts.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Ansgariusforeningens Generalforsamling. — Vadstenas Klosters Undergang. — Lidt mere endnu om »Samlingsmærket.« — En Usømmelighed. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Roskilde. Kjøge. Nord-Amerika. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

108.

Maria staar ikke alene.

Hvor kan jeg godt lide hin Kvinde af Skaren, der i Begejstring tilraabte vor Frelser, da han hørte op med at tale: »Saligt er det Liv, som bar dig!« Det er den rene, skønne Moderglæde, der taler ud af disse Ord. Det var vistnok en ældre Kvinde, der raabte saa, maaske en Moder, der havde haft megen Sorg af sine Sønner. »Hvilken Salighed at have haft en saadan Søn!«

Vi er enige med dig, du gamle Jødekvinde, den katholske Kirke har været enig med dig i snart 2000 Aar, og den vil være enig med dig indtil Dagens Ende. Salig er hun, hvis Livs Frugt du hørte tale til Folket, ved hvis Moderbryst han havde hvilet som et lille Barn. Velsignet er hun mere end alle Mennesker og Engle!

Og dog — vidunderlige Trøst af vor Frelserns egen Mund — hun er ikke ene om og skal ikke være ene om Velsignelsen fra det høje. Alle, alle Mennesker er kaldede til at faa Del i Marias Velsignelse — paa samme Vilkaar som Maria. Det fortælles mere end een Gang om hende, at hun »bevarede Guds Ord og overvejede dem i sit Hjerte«. Det er Vejen, vi maa gaa. En udvortes, kold Tilslutning til Evangeliet er ikke nok, Guds Ord maa ind i Hjertet, gemmes paa det allerbedste Sted og overvejes der. Det siger Frelseren os selv i Søndagens Evangelium, naar han svarer hin Kvinde, der havde prist hans Moder salig: »Salige er de, som høre Guds Ord og agte paa det.«

Ansgariusforeningens Generalforsamling.

Mandagen den 26. Februar Kl. 8 Aften afholdt, som meddelt i forrige Nummer, Ansgariusforeningen sin aarlige Generalforsamling i Forsamlingssalen, Bredgade 69.

Formanden, Hr. cand. mag. *H. Kejser*, aabnede Generalforsamlingen og bød velkommen. Generalforsamlingen blev afholdt senere i Aar end ellers, for at Katholsk Aarbog 1912, hvori Foreningens Regnskab m. m. var trykt, kunde foreligge færdig.

Sekretæren, Hr. Grosserer *G. Lohrer*, oplæste derefter Protokollen fra sidste Generalforsamling, hvorpaa *Formanden* aflagde Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Aar samt knyttede enkelte Bemærkninger dertil for 1912's Vedkommende. Nordisk Ugeblad havde i 1911 fuldendt sin 59. Aargang; Sideantallet havde været 8 + 936, 88 Sider større end det normerede; 22 større og mindre Illustrationer havde været optaget i Teksten. Af Ugebladets 1ste Nummer, som var trykt i et større Oplag, havde man udsendt ca. 1300 til Uddeling i alle Vikariatets Skoler for paa denne Maade at agitere for Ugebladet. Abonnentantallet viste ogsaa god Fremgang; men enhver Abonnent, ethvert Medlem af Foreningen maatte virke med til, at Ugebladet kunde faa Indpas i ethvert katholsk Hjem. For de ubemidlede Hjem havde Foreningen alt i flere Aar gennem Vincentsforeningen o. l. aabnet Abonnement til halv Pris; for Tiden har vi ca. 115 saadanne Abonnenter.

Selve Bladets Underskud er — bortset fra Annonce-tillæggene — ca. 1450 Kroner. Det store Underskud i Aar er særlig fremkommet ved det større Sideantal i Anledning af Romanen: Jødefolkets sidste Dage, som alt var paa-begyndt i 1910. Et Tilskud til samme paa 100 Kr. er ført til Indtægt for 1910. Udgiften til Clicheerne androg ca. 100 Kr., en Udgift, som maaske Aar for Aar vil vokse, da Bestyrelsen formener, at Illustrationer er velsete af Abonnenterne.

Annonce-Tillæggene har i 1911 ligesom i de foregaaende Aar været bortforpagtede mod en bestemt Afgift. Fra 1. Januar 1912 er, som bekendt, Annonce-Tillæggene hæftede inde i Bladet, da der ikke vil følge Tillæg med hvert Nummer, og det ikke vilde være heldigt, hvis der var Omslag om nogle Numre og ikke om andre. Bestyrelsen er dog klar over, at Annonce-Tillæggets beskyttende Dække er blevet meget savnet, og den vil gøre sit til — hvis det paa nogen Maade er muligt — at tilvejebringe en Ordning, saa man atter kan faa et Omslag, selv med pekuniære Ofre.

Ugebladets Indtægt er fra ca. 2500 Kr. i 1906 steget til ca. 3800 Kr. i 1911, Medlemsindtægten er i samme Tidsrum steget fra ca. 300 Kr. til ca. 850 Kr., og alle de andre Konti udviser Merindtægt. Ganske vist er Udgifterne ogsaa større, men medens Indtægterne i de følgende Aar forhaabentlig stadig vil stige, vil de ordinære Udgifter ikke stige nævneværdigt. Trykker vi f. Eks. 100 flere Ugeblade, koster det Foreningen ca. 110 Kr., saa Indtægten vil blive ca. 300 Kr.

Kalenderen 1911 er bleven trykt i et Oplag paa 1000 (100 flere end Kalenderen 1910) og blev næsten udsolgt. Kalenderen 1912 er ligeledes bleven trykt i 1000 Eksemplarer.

Foreningens Bogforlag er i Aarets Løb bleven forøget med *Sursum corda*, en Sangbog for katholske Ungdomsforeninger. Sangbogen er redigeret af Pastor *L. Günther*, cand. mag. *Niels Hansen* og cand. mag. *H. Kejser*. Oplagets Størrelse var 1000; til Rest var der den 1. Januar 1912 135. Som Tilskud til Sangbogens Udgivelse har Foreningen fra *Katholsk Ungdomsværn* modtaget 100 Kr. Udsalgsprisen for Sangbogen er: indb. i Shirting 50 Øre, i Skind 1 Kr. Af den i Ugebladet optagne historiske Roman: *Jødefolkets sidste Dage* er der taget 200 Særtryk; Udsalgsprisen: hæftet 75 Øre.

Aarbogen blev trykt i 1000 Eksemplarer og tilsendtes, som bekendt, Medlemmerne frit. Den er blevet godt modtaget overalt, og vi har faaet mange nye Medlemmer ved dens Hjælp. Udgiften til den første Aarbog var kun ca. 150 Kr., Resten indkom paa anden Maade. I Aar foreligger der atter en Aarbog med noget forøget Indhold. Bestyrelsen haaber, at den maa skaffe os yderligere Tilgang af Medlemmer, saa Udgiften, ca. 300 Kr., ikke skal mærkes

for meget. Næste Aar vil der næppe udkomme nogen Aarbog, muligvis et supplerende Tillæg. En Tak til alle, som har hjulpet Bestyrelsen med Udgivelsen af Aarbogen.

Af Festskriftet har vi en Beholdning af 250 Eksemplarer, som ialt staar Foreningen i 195 Kr. 24 Øre, saa Foreningen næppe sætter Penge til paa denne Bog

Foreningen har ligesom i tidligere Aar efter Anmodning gratis tilsendt enkelte Missioner, Skoler og Hospitaler Bøger og Brochurer af Foreningens Forlag.

Foreningen har det samme Antal (10) Udhængsskabe, som forrige Aar (5 i København og 1 i Aalborg, Aarhus, Odense, Randers og Vejle).

Foreningens Medlemsantal er i stadig Fremgang, fra 364 i 1910 steg Antallet til 433 i 1911, idet 83 nye blev indmeldt og 14 døde eller udtraadte af Foreningen. I 1911 er følgende Medlemmer døde: Generalinde F. v. Bülow, Frk. M. Feuerlein og Fru E. Mac-Evoy. Fra 1. Januar 1912 er der yderligere indmeldt ca. 25 nye Medlemmer.

For at hverve nye Abonnenter og nye Medlemmer udsendes der stadig trykte Cirkulærer til alle — saavel i København som i Provinsen — som man med nogen Føje kan antage vil interessere sig for Foreningen. Vor Sekretær, Hr. Grosserer Georg Lohrer, som jævnlig rejser i Provinserne, agiterer der for Foreningens Interesser. Af Hensyn til den gode Presses store Betydning vil Bestyrelsen vedblivende drive Agitationen paa en saa effektiv Maade som mulig, saa ingen faar Ro, før han er Abonnent og, saavidt mulig, Medlem af Foreningen, og ethvert nidkært Medlem af denne bør være Bestyrelsen behjælpelig i saa Henseende.

Til Slut en Tak til alle, som paa den ene eller anden Maade har virket for Foreningens Interesser.

Efter Beretningens Aflæggelse førtes en lang Diskussion, væsentlig om det bortfaldne Omslag, og Bestyrelsen lovede atter, paa Grund af Udtalelser paa Generalforsamlingen og som Svar paa flere skriftlige Henvendelser, at den efter Evne vilde arbejde paa atter at faa Omslag om Ugebladet, hvis det var muligt. Efter Diskussionen foretoges Valg af Bestyrelsesmedlemmer, saaledes som det er meddelt i forrige Nummer af Ugebladet.

Vadstena Klosters Undergang.

Under den nordiske Syvaarskrig foretog *Daniel Rantzau* i Vinteren 1567—68 sit som Krigsbedrift berømmelige Tog fra Halmstad ind i Østergötland og tilbage til Skaane. Blandt hans bedste Mænd var Fortroppens altid lige kække Anfører, Borggrev *Christoffer von Dohna*, og de lejede skotske Skytters Fører, Kaptajn *John Clark*. Hæren bestod af Danske — deriblandt Skaaninger, altsaa ogsaa Gønger — Tyskere og Skotter.

Med Rantzau fulgte Hofprædikant *Christoffer Knoff*, som menes at være Forfatteren til en endnu bevaret Dagbog (paa Plattysk) fra Felittoget. Desuden foreligger en udførlig Syvaarskrigens Historie, antagelig forfattet af den samtidige *Jon Tursen*, Kannik i Lund, paa Grundlag bl. a. af Optegnelser af *Axel Gyldenstjerne*, Norges senere Statsholder. Disse to Kildeskrifter findes i H. Rørdams Monumenta historiæ Danicæ, henholdsvis i II Rækkes 1ste Bind (1884) og I Rækkes 2det Bind (1875).

13. November 1567 var Rantzau naaet til det tidligere Cistercienserkloster *Alvastra* og havde slaaet Lejr. Indbragte Fanger oplyste ham her om, at svensk Rytteri havde slaaet Lejr ved den et Par Mil borte liggende *Vadstena* By. Tidlig om Morgenen, Lørdag den 15., kom han derfor derhen, men baade Krigsfolket og Borgerne havde da allerede indesluttet sig i det stærkt befæstede Slot, og Rantzau overgav da Staden til Plyndring. Den var en velbygget By, fuld af Proviant og rige Folk, og særlig i Sognekirken fandtes en Mængde Smør, Salt og andre Fornødenheder. Det var Oplag til Forplejning af de svenske Tropper. Byens Kældere var velforsynede med Øl, Vin, Mjød og andre Drikkevarer. Det blev altsammen røvet, plyndret og ødelagt af Rantzaus Folk. Den skotske Kaptajn Clark havde med sine Skytter besat Torvet, for at der ikke skulde ske Udfald fra Slottet og Overrumpling af vore Folk, der havde spredt sig rundt omkring og var travlt optagne af at gøre Bytte, delvis ogsaa af at drikke. Ogsaa St. Birgitte Kloster plyndrede de. Meget Gods var bragt did i Forvaring, og vore Folk tog der mange herlige Dragter og kostbart Metalarbejde. Da Plyndringen havde varet en god Stund, og Folkene ikke var til at faa samlede, og en Del af dem tillige var begærlige efter Drikkevarer, fordi de saa længe kun havde smagt Vand, befrygtede Feltherren, at Svenskerne skulde overfalde dem, i Fald man blev i Byen Natten over.

Hvor hidsig Folkene ved slig god Lejlighed tog for sig af Drikkevarerne, viser *Gyldenstjerne-Tursens* Beskrivelse af, hvad der et Par Uger senere foregik i Søderköping: »Krigsfolket, baade Ryttere og Knægte, drak saa meget, at de nær var blevet afsindige, saa Feltherren fryg-

tede, at blev han længer der, og Fjenderne kom i det samme, og Knægtene var alle fulde, saa kunde de lettere hugge dem ned.«

Rantzau lod altsaa sætte Ild paa Vadstena paa adskillige Steder samtidig. Derved gik i Hastværket det meste af Gods og Fødevarer tabt i Flammerne, og Mindsteparten kom vore til gode. Ved Branden gik ogsaa det skønne og herlig byggede St. Birgitte Kloster op i Luer. . . Gyldenstjerne-Tursen tilføjer: dog ikke med Feltherrens Vilje. Klosterkirken blev denne Gang staaende. Rantzau havde forbudt at dræbe Børn og Kvinder, og der skete hverken Nonnerne eller de Kvinder, der var i Klostret og andetsteds i Byen, Overlast. Enhver Mandsperson derimod, som man traf paa, blev slaaet ihjel. Om Aftenen vendte Feltherren tilbage til Lejren ved Alvastra med sine Folk.

9. December 1567 slog Rantzau Lejr ved det tidligere Cistercienserindekloster *Vreta* ved Hovedlandevejen mellem Østergötland og Upland-Stockholm; paa tre Sider var Lejren omflydt af Vand. D. 16. flyttede han den til Byen *Skerninge*, bekendt for sit tidligere Dominikanerindekloster. Efter at have bragt i Erfaring, at der endnu skulde findes al Slags Proviant i Vadstena Kloster, sendte han von Dohna med Clark og en resolut Afdeling derhen i Natten mellem d. 27. og Søndag d. 28. December. Der var kun en Mils Vej derhen. I en til Slottet hørende Bygning fik man fat paa Smør, Salt, Mel o. a., som før havde været bortgemt, men derpaa bragt til Stede igen, og i en hvælvet Kælder under Klosterkirken forefandt man en Del Gods skjult. Det blev altsammen taget, og over 30 Mandspersoner, man traf paa i Byen og i Kirken, blev slaaet ihjel. De Bygninger, den første Brand havde skaanet, blev der alle sat Ild paa. Den 28. om Aftenen var Afdelingen tilbage i Lejren ved Skerninge.

Tredje Gang, Vadstena hjemsøgte af Rantzaus Soldater, var i første Halvdel af Januar 1568. I en Indberetning af 10. Januar til den svenske Feltherre Hogenschild Bjelke melder Høvedsmændene paa Vadstena Slot, Jakob Tursen og Per Ribbing, at »i Gaar Nat« — altsaa Natten mellem d. 8. og Torsdag d. 9. — var Danskerne kommet til Byen efter Brød og Mel, men fik intet uden i Hospitalet og hvad de fattige Nonner havde, dog intet Salt og ganske lidet det andet. De satte derefter Ild paa Nonnernes Samlingsstue og Sovesal.

Knoff derimod lader d. 8. være optagen af en større Skærmydsel og Forfølgelse, hvorfra alle de udsendte samme Dag kom hjem til Lejren; de paafølgende Dage var en Del af Folkene ude at strejfe, men »der hændedes ikke noget særligt«. Men derefter beretter han, at Dohna om

Aftenen d. 12. foretog et Overlistningsforsøg paa Ømberget ved Alvastra og ved den Lejlighed opsnappede en Skrivelse til Hovedsmanden paa Vadstena Slot. Man fik af den at vide, at der endnu — eller igen — laa betydelige Forraad skjult i Byens Kældere. Von Dohna og Clark med et Par andre Afdelinger sendtes derpaa næste Dag, Mandag d. 13., derhen. »I hemmelige Kældere under Kirkerne fandt de et anseeligt Oplag Mel, Salt, Øl og Vin og bragte det altsammen til Lejren. Medens alt Krigsfolket løb rundt og og opsøgte Kælderne, gik den skotske Kaptajn med nogle af sine Skytter ind i Birgitte Klosterkirke, som Ilden havde skaanet; det var hans Agt at sørge for, at intet ondt fra Krigsfolkenes Side tilføjedes Klosterjomfruerne, som havde forsamlet sig i Kirken. Men da han derinde saa en af de ældste og fornemste Jomfruer holde et lille Klæde i Hænderne med øjensynlig Ærbødighed, spurgte han hende, hvad der var i Klædel. Da hun svarede, at det var noget helligt, hvormed man kunde afvende Ildsvaade og anden Mæn fra Kirken og sig selv, vilde Kaptajnen straks prøve den Kunst og gav Ordre til at sætte Ild paa Kirken. Den hellige Genstand og Kunsten kunde imidlertid ingen Modstand yde Ilden, og saaledes nedbrændte den skønne Kirke, som den selv ved sin Afguderer havde voldt. Men Klædet tog Kaptajnen til sig og viste Feltherren og mange andre det. Der var ikke andet i end nogle smaa Ben og Sten og andet Narreværk.« I nogle smaa Notitser bemærker A. S. Vedel, at det var Abbedissen, der bar Relikvierne.

Dagbogen giver under 25. Januar en kort Oversigt med følgende Ord: »10 Uger og 4 Dage laa vort Krigsfolk i Østergötland; i den Tid er dette blevet i Bund og i Grund lagt øde. Thi for det første er alle Byer lagt i Aske, hvorved Borgerne har mistet næsten al deres Eje. Og hvilken Skade der er udrettet ude paa Landet, er ikke til at sige. Hele Landet er nemlig et over Maade skönt og frugtbart Land, og da vi Mortensaften kom derind, var Lader og Huse fulde af Sæd, Fødevarer og alskens Husdyr. Men næsten hele Østergötland er afbrændt og hærget af vort Krigsfolk, saa nu har Landboerne mistet ikke alene deres Gaarde, deres Forraad og Udsæd, men de fleste tillige deres Husdyr, og mange deres Liv med.« Hvorhos dog bør bemærkes, at adskillige Stæder, og deriblandt de bedste, samt mangfoldige Landsbyer og enkeltstaaende Bygninger afbrændte det svenske Krigsfolk selv for at forebygge, at Fjenderne drog Nytte af dem.

E. O.

Lidt mere endnu om „Samlingsmærket.“

Hr. Redaktør Niels Hansen!

Tillad mig at fremsætte nogle Bemærkninger i Anledning af den i sidste Nummer af »Ugebladet« optagne Artikel af Præst i Folkekirken *Hr. O. Rothe* og Deres Svar derpaa.

Jeg føler mig i lige høj Grad forbavset over den Ugenerthed, hvormed Pastor Rothe vover at anmode Dem om, at De i Deres eget Blad skal optage personlige Fornærmelser, rettede imod Dem, og over den Godmodighed, hvormed De imødekommer hans Ønske. Det forekommer mig, Hr. Redaktør, at De har været en lille Smule for godmodig. Vi Katholikker er dog ikke Pariaer, der behøver at tage imod alt, hvad visse Herrer af den høje protestantiske Kaste behager at byde os.

De havde i Deres Artikel af 25. Februar fremsat nogle *almindelige* Betragtninger, der ikke havde det Held at behage Hr. Pastor Rothe. Til Gengæld forlanger han af Dem, at De i Deres eget Blad skal optage en Artikel, der er fyldt med udsøgte Ukvemsord imod Dem *personlig* og imod Deres Blad. Han beskylder Deres Betragtningensmaade for at være præget af »Raahed«, endda af »Raahed, som Sproget savner Ord for at betegne«. Han kalder Deres Udtalelser »noget af det ondeste, der i lange Tider har staaet i Ugebladet«. — Jeg finder, Hr. Redaktør, at det er overdreven Beskedenhed af Dem at finde Dem i den Slags Grovheder i Deres Blad, og det er i den Anledning, at jeg gerne vil have Lov til at sige Pastor Rothe min og andres Opfattelse af hans Optræden her i Bladet.

Pastor Rothes Artikel er, naar man ser nærmere til, uden egentligt Indhold. Det eneste, man kan finde ud af, er, at han er meget vred paa Dem og »Ugebladet«, og at han er særlig vred over den Sammenligning, hvormed De sluttede Deres Artikel af 25. Februar.

Hvad det første Punkt angaar, saa er det meget beklageligt, at Pastor Rothe ikke synes om »Ugebladet« og

alligevel ikke kan lade være med at læse det hver Lørdag. Imidlertid er det en Sag, der ikke har nogensomhelst Interesse for andre end ham selv.

Vi finder »Ugebladet« godt og Deres Ledelse af det udmærket; ikke mindst er det den Hensynsfuldhed, De altid udviser overfor mere eller mindre hensynsfulde Modstandere, der faar os til at være overordentlig tilfredse med Deres Arbejde ved Bladet. Vi beder Dem om at fortsætte i samme Spor og endelig aldrig forfalde til en Tone som den, der gaar igennem hele Hr. Pastor Rothes Indlæg.

Hvad det andet Punkt, Deres famøse Sammenligning, angaar, saa kan jeg ikke andet end smile ved at høre Pastor Rothes Udraab, at denne Sammenligning er saa forfærdelig, at »ingen kristen Mand har Lov til at bruge den«. Pastor Rothe vælger de billigste Midler, der overhovedet findes. Det er saa uhyre let at spille forarget og at raabe op. Jeg vil bede Pastor Rothe om et Øjeblik at lade sin Pathos fare og se lidt nøgternt paa Sagen.

En dansk-tysk Professor havde altsaa rettet et Angreb paa os Katholikker; ingen havde angrebet ham; han angreb os og undsaa sig end ikke ved at insinuere, at vi godt kunde tænkes at ville snige os ind i Folkekirken og at ville allægge Præsteløfte i denne for paa uærlig Maade at komme i Besiddelse af dens Prædikestole. Skal man le eller græde? Der er i hvert Tilfælde ikke nogen Grund til at istemme en Takkesang! — Da Professoren havde givet os Katholikker vort Besyv, begyndte han at give sine Trosfæller gode Raad. Han formanede dem til, hvad Meninger de end hyldede, at slutte sig sammen til fælles »Forsvar« imod den katholske Kirke. Det var, som man ser, saare uskyldigt. En fuldstændig Idyl blev det, da han tilsidst sammenlignede sig og sine Trosfæller med smaa, værgeløse Kid, som grumme Ulve, nemlig vi Katholikker, truede med at æde op.

Lad os se lidt nøjere paa disse smaa, uskyldige Kid!

Slet saa fredsommelige, som han havde fremstillet dem, kunde de nu alligevel ikke være. Han havde jo skrevet sin Artikel for endelig engang at faa dem til at holde en lille Smule Fred med hinanden! Naar man rigtigt læste imellem Linierne, kunde man mærke, at de i Grunden var

nogle rigtig stridbare Væsener, der ikke kunde enes om noget som helst paa denne Jord. Rentud sagt fik man det Indtryk, at der inde i den lille Gedefold herskede den mest uhyggelige, permanente Krigstilstand.

Gedefolden er udlagt: Den danske Folkekirke. Indenfor den har der som bekendt hidtil hersket forskellige Retninger. Men det hører nærmest Fortiden til. Hvad der i vore Dage skiller indenfor Folkekirken, det er ikke Spørgsmaalet om Afskygninger indenfor en og samme fælles Kristentro, nej, det er Spørgsmaalet om selve Kristentroens og Aabenbaringens Sandhed eller Usandhed: Det, som er det betegnende for Folkekirken i vore Dage, er, at den er spaltet i to Partier, der ikke blot afviger fra hinanden paa et eller flere Punkter, men er hinandens diametrale Modsætninger.

Det ene Parti bekender Troen paa, at Jesus Christus i Sandhed er Guds Søn og hele Verdens Frelser; det andet Parti paastaar, at dette er lutter Misforstaaelse. — Det ene Parti bekender Troen paa, at Christus er født af en Jomfru, Maria, at han er opstanden fra de døde, opfaren til Himmelen og sidder ved Faderens Højre; det modsatte Parti paastaar, at det ikke er sandt et eneste Ord deraf. — Det ene Parti bekender Troen paa, at Skriften er Guds aabenbarede Ord og derfor ikke kan indeholde andet end idel Sandhed; det andet Parti paastaar, at det stemmer aldeles ikke. — Det ene Parti bekender Troen paa Sakramenterne og paa deres Kraft til at skabe og nære Sjælens Liv; det modsatte Parti hævder, at dette kun er Indbildning uden nogen Realitet bag sig. — Og saaledes kunde man blive ved. Hvad der for det ene Parti er »det dyrebareste i Verden«, det er for det andet Parti absolut uden Værdi og uden Indhold.

Det er disse to Partier, som man nu vil svejtse sammen — hvorved? Ved et fælles Fjendskab til den katolske Kirke!

Disse to Partier, der inderst inde afskyr hinanden og maa afsky hinanden, dem vil man her faa til at falde i hinandens Arme og love hinanden at staa Last og Brast sammen — mod hvem? Imod den gamle Moderkirke!

Kan det virkelig undre et rettænkende Menneske, at vi

Katholikker, naar vi paa een Gang komme til at staa overfor Bestræbelser af en saa lav og utiltalende Art, fyldes med Bitterhed og Harme?

Og tænker man sig Muligheden af, at Planer som disse maaske alligevel skulde lykkes, at to Partier, der i Virkeligheden skilles ved en Verden, tilsidst kunde komme til at agere saa gode Venner, blot fordi Hadet til Moderkirken fik dem til at glemme de dybe Modsætninger dem selv imellem, maa det ikke staa for en som et saa storslaaet Hykleri, at man uvilkaarligt kommer til at tænke paa det Hykleri, der fik Herodes og Pilatus til at blive gode Venner fra den Dag, de fik Christus til fælles Fjende?

Men, siger Pastor Rothe — og det er hans eneste Argument —, det maa man alligevel ikke sige; thi Herodes og Pilatus vilde myrde Christus, og det er der jo ingen af de to Partier i Folkekirken, der vil. — O hellige Enfold! Kan Pastor Rothe ikke forstaa en Sammenligning? Kan han ikke indse, at naar »Ugebladets« Redaktør sammenligner Venskabet mellem de to fjendske Partier i Folkekirken med Venskabet mellem Herodes og Pilatus, saa gør han det ikke for at faa Folk til at tro, at disse to Partier er enige om at ville myrde Christus, men han gør det alene for at pointere, at det eneste, der binder disse to Partier sammen, det er noget *negativt*, noget i sig selv saa værdiløst som et fælles Fjendskab? — Pastor Rothes Evner synes at gaa i Retning af de »stærke« Følelser, i Retning af Skarpsindighed gaar de aabenbart ikke!

Til Slut vil jeg paa »Ugebladets« Læseres Vegne stille det bestemte Krav til Hr. Pastor Rothe, at han her i Bladet paaviser, hvornaar og paa hvilke Steder »Ugebladets« Redaktør har forvrænget eller forhaanet noget af det, der er ham eller andre Protestanter »det dyrebareste i Verden«. Paastande er letkøbte, men vi vil gerne bede om Beviserne. — Til Gengæld lover jeg Pastor Rothe her i Bladet at meddele en Række Udtalelser om katholske Forhold, som har staaet i et bestemt protestantisk Tidsskrift her i Landet, og som muligvis vil faa ham til at angre sin Paastand om, at vi Katholikker ikke har noget at klage over i Retning af loyal Behandling fra protestantisk Side.

Idet jeg takker Dem, Hr. Redaktør Niels Hansen, for

den mesterlige Maade, hvorpaa De har afsløret den Uærlighed, der ligger bag de sidste Dages Arbejde for at hidføre en Udsoning mellem de to fjendtlige Strømninger indenfor Folkekirken, er jeg

Deres ærbødigst hengivne

H. Gamél,
Præst.

En Usømmelighed.

For ikke at faa Skin af at være for voldsom i Polemiken, skal disse Linjer have saa behersket Overskrift, som de her har faaet, skønt en langt skarpere havde været paa sin Plads.

Hr. Pastor Ronge sender følgende Udklip af *Nationaltidende*:

»Under et Ophold i Udlandet blev Grev Holstein Katholik og kastede sig med Iver over religiøse Studier. Med afdøde Pastor Schepelern førte han en meget hidsig religiøs Polemik i Flyveskrifter og Fagblade, og straks efter var det Grundtvig og Martensen, han rettede heftige Angreb paa.

Dette vakte Opmærksomhed, men samtidig med, at man maatte erkende den Belæsthed, han lagde for Dagen, og den Smidighed, hvormed han førte sin Pen, vaktes allerede den Gang Tvivlen om hans Alvor og dybere Overbevisning.« Hertil føjer Indsenderen følgende Ord: Man skal lede længe efter noget mere lumpent og sjofelt, noget mere smudsigt og nederdrægtigt end at betvivle Alvoren og Overbevisningen hos en Mand, ogsaa i *religiøs* Henseende, fordi han er ens *politiske* Modstander; men det er vel ikke den eneste Grund til denne Sjofelhed. Der kommer vel dertil Misundelsen og Ærgrelsen over, at en saa *begavet* Mand blev *Katholik*. Jeg har i Sinde i denne Anledning at indmelde mig i Foreningen mod Smudspresen og bede den ogsaa holde lidt Øje med *Nationaltidende* og dens Smudsstykker.

Saa vidt Pastor Ronge, hvis Ord er stærke, men ikke for stærke overfor et saadant Udslag af Lumpenhed. Næppe har Grev Holstein, den gamle Stridsmand, lukket sine Øjne, før et »konservativt« Blad som *Nationaltidende* langer ud efter ham og tvivler om hans religiøse Alvor og dybere Overbevisning. Det er den Slags Optræden, som tynder ud i de konservative Rækker og driver de bedste Mænd

over i de andre Partier. At paavise Usandfærdigheden af Fornærmelsen mod Grev Holstein er overflødig. Alle, der har kendt ham personlig i de 40–50 Aar, siden han blev Katholik, ved ogsaa, hvorledes de end dømmer om hans politiske Virksomhed, at hans religiøse Standpunkt netop bundede i en dyb, alvorlig Overbevisning.

N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Det er blevet Enke-Lehnsbaronesse C. S. Stampe Charisius, født Bardenfleth, tilladt at anlægge og bære den hende af Paven tildelte Decoration *Pro Ecclesia et Pontifice*.

— Den højærværdigste Biskop har ligget nogle Dage syg af en meget alvorlig Influenza. Det er med Glæde alle vil erfare, at den højærv. Biskops kraftige Natur — næst Guds Hjælp — har vundet Sejr over Sygdommen. Dog er Biskoppen endnu ikke saa rask, at han kan være til Stede ved Lensgreve Holsteins Begravelse den 9. ds.

— For en meget talrig Tilhørerkreds holdt Hr. Pastor Breitung i Tirsdags Aftes paa *Højskolen* det første af sine to Foredrag om Tidens Krav og Opgaver. Han paaviste med Inderlighed og Begejstring, at Sorgløshed fører til Undergang, og at det gjaldt om at ruste sig med alle de Vaaben, der staar til vor Raadighed.

— I Ansgarskirken er der stadig væk overfyldt ved Pater Blanchés franske Foredrag. De mange, der ikke kan Fransk, men som alligevel gerne vilde stifte Bekendtskab med de interessante Foredrag, vil det glæde at høre, at de sandsynligvis alle vil komme til at foreligge i dansk Oversættelse i det katholske Tidsskrift *Varden*.

— Opmærksomheden henledes paa onslaaende Annonce om Foredraget paa Ungdomsværnets Aarsmøde Onsdag d. 13. Kl. 8. Indgangen er fra Vestre Boulevard Nr. 18, lige ud for Raadhus-Springvandet.

Roskilde. Som sikkert alle Læsere ved, er Lensgreve Holstein Ledreborg den 1. Marts afgaaet ved Døden. Om den store Betydning, Greven har haft for vort Fædrelands politiske Udvikling, har Dagbladene alle Vegne fortalt; saa her at give nogen politisk Værdsættelse er baade unødvendigt og ligger udenfor Ugebladets Plan. Saa meget mere skal det derimod fremhæves, at han til det sidste var en from og god Katholik, der bag det overlegne Verdensmandsydre gemte en inderlig religiøs Overbevisning.

Grev Holstein havde i de sidste Aar været noget svagelig, men var langt fra nogen livstræt Mand. Han havde nok været syg i 14 Dage, men ingen troede, der var egentlig Fare, før Dagen før hans Død. Fredag Morgen blev Pastor Brouwers hentet fra Roskilde, som straks kom og efter den syges Begæring læste den hellige Messe i Sygeværelset, hvorpaa Greven og hans Hustru i Forening nød det allerhelligste Sakramente; derpaa modtog Grev Holstein den sidste Salvelse. Til Præsten sagde han roligt og fromt: »Jeg gør mig ingen Illusioner, men underkaster mig Guds Vilje.« Ugebladet haaber i næste Nummer at kunne bringe et Billede og en Skildring af Grev Holstein.

Kjøge. Nu i Fastetiden holder Pastor Maurer en Række Foredrag om den apostoliske Trosbekendelse. De to første Foredrag er holdt for saa talrig en Forsamling, som Kapellet kunde rumme. En Mængde af Tilhørerne er Protestanter, som benytter Lejligheden til at høre noget positivt om den Trosbekendelse, som deres egne Theologer hist og her begynder at svigte. Pastor Maurer holdt sit første Foredrag om Trosbekendelsens Historie og dens første Artikel, paapegede, hvor uholdbart det er at have Bibelen alene eller Trosbekendelsen alene som øverste Autoritet i Trossager, og sluttede med at oplæse en af Oldkirkens smukke Hymner til Gud-Faders Pris. I det andet Foredrag imødegik Taleren de Angreb, der er rettet paa Læresætningerne om Frelseren som født af *Jomfru* Maria, som opstanden fra de døde og opfaren til Himmelen. Alle, saavel Katholikker som Protestanter, der har hørt Foredragene, er glade ved at modtage den ypperlige Oversigt over, hvilke Forsvarsvaaben der kan bruges mod den voksende Vantros Stormløb. N.

Nord-Amerika. Det er en Glæde at læse Præsident Tafts hyppige anerkendende Udtalelser om det gode, samfundsnyttige Arbejde, den katholske Kirke udretter i det store Land, hvis Styrer han er. I et Brev, han nylig har udsendt for at beklage, at han var forhindret i at deltage i en Middag, ikke-katholske Beundrere gav til Ære for »hans Ven« Ærkebiskop Farley i Anledning af dennes Op-højelse til Kardinal, skriver han saaledes: »Paa Grund af sin energiske Opposition mod anarkistiske Lærdomme og sin mægtige Understøttelse af Lov, Orden og Autoritet fortjener den katholske Kirke rig Anerkendelse overalt i vort Fædreland. At den katholske Kirkes Overhovede har hædret dens amerikanske Gren ved at udnævne tre nye amerikanske Kardinaler, er naturligvis en Kilde til Stolthed for alle Amerikanere, som glæder sig over, at saa vel fortjente, udmærkede og værdige Landsmænd har faaet saa

stor Ære tildelt.« — For nylig er Fru Taft, Præsidentens Svigerinde, blevet optaget i den katholske Kirke af Jesuitpræsten Bernhard Vaughan, den berømte Prædikant fra London, som har været paa Prædikerejse i Amerika.

Ungdomsværnets Aarsmøde.

Onsdag d. 13. Marts Kl. 8 afholder »Katholsk Ungdomsværn« sit Aarsmøde i **Industriforeningens Foredrags-Sal** (Indgang fra Vestre Boulevard Nr. 18 ved Siden af Industrikafeen, aabnes Kl. 7 $\frac{1}{2}$). Pastor Günther vil holde Foredrag med *Lysbilleder* om **de tyske Katholikkers Folkeforening**. Efter Foredraget vil der blive aflagt Aarsberetning og givet Værnets Medlemmer Lejlighed til at stille Forespørgsler. Til Deltagelse i Mødet indbydes Ungdomsværnets Medlemmer og alle Trosfæller, som har Interesse for Ungdomssagen. Sangbogen medbringes. Forretningsudvalget.

Aktieselskabet Varden.

Ordinær Generalforsamling afholdes Fredag d. 15. Marts Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Aften i Søvavillonen.

Dagsorden.

- 1) Den administrerende Direktør aflægger Aarsberetning.
- 2) Valg af Bestyrelsesmedlemmer.
- 3) Valg af Revisorer.
- 4) Eventuelt.

Korsvejsandagt i Fasten.

St. Ansgars Kirke hver Fredag Aften Kl. 8; Rosenkranskirken hver Fredag Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ med Prædiken; Jesu Hjertes Kirke hver Torsdag Aften Kl. 8 $\frac{1}{4}$; St. Josephs Kirke hver Fredag Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$; St. Annæ Kirke hver Fredag Aften Kl. 8.

For den hjertelige Lykønskning paa min 70 Aars Fødselsdag d. 2. Marts takkes Forstanderskabet ved St. Ansgars Menighed paa det hjerteligste.

E. T. Iversen.

Graver.

Rettelse. Paa Side 149, Linje 10 fra oven, skal 1877 være 1887.

Conventus pastoralis missionariorum insulæ Zelandiæ erit feria secunda proxima (die 11. Martii).

Eksercitier for Mænd.

I Jesu Hjertes Kirke afholdes, under Ledelse af Hr. Pastor L. Günther, fra den 17. til den 24. Marts Eksercitier for Mænd. Foredragene holdes Kl. 6 Eftm. om Søndagen, Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Aften om Hverdagene.

St. Ansgars Kirke.

Søndag og Onsdag Kl. 3 Efterm. holdes fransk Prædiken af Pater A. Blanche, O. P. — Søndag Kl. 6 Efterm. holdes dansk Fasteprædiken af Pater J. Svensson, S. J.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Møde i Lokalet Bredgade 67, 2. o. G. Søndag den 10. Marts Kl. 7. Foredrag af højærv. Hr. Pastor Esser: Pater Campian. — Andagt i St. Ansgars Kirke Kl. 6.

Unio. Almindeligt Møde Fredag den 8de Marts i Frederiksberg Allé 11 (Underholdning, Oplæsning etc.)

St. Franciskus' III. Orden har Møde Fredag den 15. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Kapel. Kun Adgang for Medlemmer.

Kirkelig Kalender.

10. Marts. 3. Søndag i Fasten.	17. Marts 4. Søndag i Fasten.
11. — Mandag. Ferialdag.	18. — Mandag. Gabriel, Ærkeengel.
12. — Tirsdag. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer.	19. — Tirsdag. Josefs Ihukommelse.
13. — Onsdag. Ferialdag.	20. — Onsdag. Johannes Sarcander, Martyr.
14. — Torsdag. Ferialdag.	21. — Torsdag. Benedikt, Abbed.
15. — Fredag. Herrens Saar.	22. — Fredag. Herrens Blod.
16. — Lørdag. Ferialdag.	23. — Lørdag. Catharina af Vadstena, Jomfru.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 12. Marts Kl. 8 Aften.

P. Breitung: Forstaar du din Tid? En Sejrens Tid for den katolske Kirke!
Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**
Sangbogen *Sursum corda* medtages.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdage fra Kl. 3—8 i Frederiksborg Allé 15—17.

Modtaget til Ungdomsværnet fra W. i Fredericia 3 Kr., til Absalons Gaard fra G. P. 1 Kr. A. V. Günther.

† Fredag 1. Marts hensov stille og roligt
Lensgreve **J. L. Hølstain Ledreborg**
efter at have modtaget de sidste Sakramenter.

De efterladte.
Begravelsen finder Sted fra Ledreborg Kirke Lørdag
Morgen den 9. Marts Kl. 9½ (Tog fra Københ. 7,55).

† Vor kære Søn og Broder, Tapetserer **Leopold Gross**,
døde vel forberedt paa Øresundshospitalet den 28de
Februar, 21 Aar gammel. Begravelsen har fundet Sted den
6. Marts paa Katholsk Vestre Kirkegaard.

Hans Forældre og Søskende.

† Vor stræbsomme Mand og Fader, **Johan Gottfried
Diederik**, afgik ved en blid og rolig Død Lørdag d. 2den
Marts, 82½ Aar gammel. R. I. P. **De efterladte.**
Den afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring; de faas hos d'Hrr. gejstlige ved St. Ansgarskirken (Bredgade 64¹), Rosenkranskirken (Boyesgade 8³), St. Josefskirken (Griffenfeldtsgade 44), St. Andreaskirken (Ørdrup), St. Annæ Kirke (Sundby) og hos Murermester A. V. Günther, Bangertsgade 11, samt ved telefonisk Henvendelse til Johs. Hoffmann & Søn, Købmagergade. Tlf. Central 1389.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothés Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 11.

Søndag den 17. Marts.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — † Grev Holstein. — I et romersk Kloster. — Kunde du gøre saadan? — Kirkenyt. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Roskilde. Randers. England. Østerrig. Nordamerika. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

109.

Er Gud kun Kærlighed?

»Mennesket lever ikke af Brød alene, men af ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund.«
Ja, begge Dele er nødvendige; det ene for Legemet, det andet for Sjælen. Og skønt Guds Ord er af uforlignelig større Værdi end det jordiske Brød, er dog ogsaa dette en dyrebar Gave fra Gud.

Det Afsnit af Evangeliet, som læses paa Søndagen i Dag, fortæller os netop, hvorledes Jesus først nærde sine ivrige Tilhørere, der var fulgt ham ud i Ørkenen, med det aandelige Brød, med Guds Ord, og derefter paa underfuld Maade med det jordiske Brød, som han i sin Almagt og Kærlighed mangfoldiggjorde, saa alle forbavsedes. Ja, sikkert vilde Jesus den Gang, som ved alle sine Undergerninger, ikke blot vise sin Almagt, men ogsaa sin Kærlighed.

»Gud er Kærlighed«, siger den h. Johannes, og dette Ord er saaledes trængt igennem, at man i vore Dage staar i Fare for, naar der er Tale om Gud, at glemme alt

andet. Ja, sandt er det, at »Gud er Kærlighed«; det ses allerbedst paa den korsfæstede Frelser; af Kærlighed til os hang han jo paa Korset. Men er denne Guds Søns frygtelige Død ikke ogsaa et Bevis paa Guds Hellighed og Retfærdighed? Hvis Gud *kun* var Kærlighed, hvorledes skulde man saa forklare det, at han lader sin enbaarne Søn udstaa en saa forsmædelig og pinefuld Død? Nej, Guds Hellighed afskyer og hans Retfærdighed straffer Synden, der er et saa stort Onde, at et blot Menneske aldrig helt kan gøre Fyldest for den; derfor gik det ud over Guds Søn.

»Gud er Kærlighed« — men det er Misbrug af denne Sandhed at sige: »Det er Daarskab at forsage Verdens Goder for at undgaa Synden«, og lign.; thi det er det samme, som om man sagde: »Gud hverken afskyer eller straffer Synden«, medens Skriften dog siger: »Det er frygteligt at falde i den levende Guds Hænder« (Hebr. 10, 31). Og til Trods for, at Guds Søn har gjort Fyldest for alles Synder, kan Synderen dog ikke blive delagtig i denne Fyldestgørelse uden Anger og bodfærdigt Sindelag. Lad os da ikke misbruge Guds Kærlighed som et Skalke-skjul for Synden, thi Gud er ogsaa hellig og retfærdig!

G. Schmiderer.

*Kun dig, o Gud, og ingen anden
jag skænke vil mit Hjertes Tro;
kun du skal være i Forstanden,
kun du skal i min Vilje bo.
Al anden Kærlighed er Spild,
al anden Længsel leder vild.*

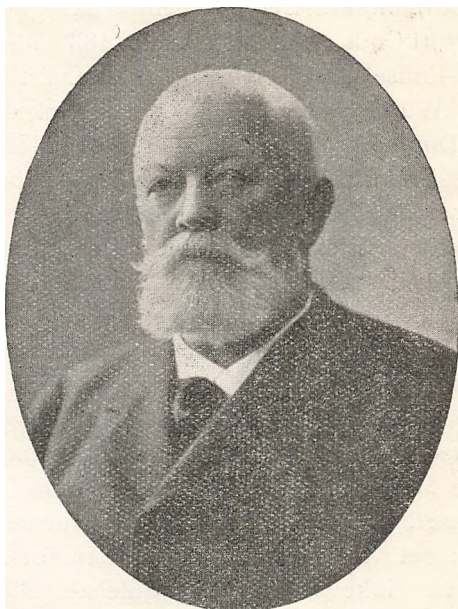
*Du er min Sejr og al min Styrke,
mit Øjes Lys, mit Liv, min Lyst;
du er min Gud, som jeg vil dyrke,
min Lægedom mod alle Brøst,
min Ankerplads i Storm og Strid,
min Kærlighed til evig Tid.*

*Du elsked mig alt, før de Stene
blev lagt, som Tiden hviler paa;
jeg elsker evig dig alene;
det er min Ære, at jeg maa.
O Gud, gør selv mit Løfte sandt,
og vær min Troskabs Underpant!*

(Katholsk Sangbog Nr. 14.)

†

Lensgreve Holstein Ledreborg.

Naar her skal gives en Skildring af vor nys bortkaldte Trosfælle og berømte Landsmand, Grev Holstein Ledreborg, er det selvfølgelig under en noget anden Synsvinkel, end hans Liv og Virksomhed har været betragtet i vel næsten alle de Skildringer, som igennem Dag- og Ugeblade hidtil er faldet i Læsernes Hænder. Han var i en lang Aarrække en af Landets mest bekendte og omstridte Personligheder; men hvad politisk Standpunkt, man end bekender sig til, vil man sikkert give *Berlingske Tidende* Ret, naar den skriver, at »han altid var tro mod den Politik, han havde valgt at kæmpe for. Og Grev Holsteins Trofasthed er ogsaa det, der trods det Gny, han altid vakte, dog gennem Aarene har samlet Sympatien om hans Navn.

Det var denne hans fremtrædende Egenskab, som bevirkede, at han i 1909 som en gammel Mand atter kunde træde frem i dansk Politik og samle den fornødne Tillid til Løsningen af en Opgave, som tre foregaaende Venstreministerier havde maattet lade ligge.«

Grev Holstein blev paa Grund af sin Virksomhed den mest bekendte af alle danske Katholikker. Dette var i en bestemt Henseende med fuldeste Ret, thi han var vistnok det bedste Hovede, den mest glimrende Begavelse blandt de danske Katholikker. Det var nemlig ikke alene fornem Fødsel og et stort Gods, som den 10. Juni 1839 blev givet det lille Barn i Fødsels gave, som da saa Lyset paa Slottet Hochberg i Würtemberg. En ypperlig Hukommelse, en ualmindelig Dømmekraft, en sjælden skarp Tænkeevne og en glimrende Fremstillings gave var de Egenskaber, der særlig karakteriserede Grev Ludvig Holstein.

Skønt født i Würtemberg blev Grev Holsteins hele Opdragelse dog dansk. 1859 blev han Student fra Roskilde Latinskole og 1866 statsvidenskabelig Kandidat fra Københavns Universitet. Allerede som Student havde han med Interesse studeret Søren Kierkegaards Skrifter, hvis klare, skarpe Tankegang sikkert var i nært Slægtskab med Grev Holsteins. Dette Studium blev af afgørende Betydning for den unge Mand; Søren Kierkegaard, har Georg Brandes engang sagt, vil enten føre til Gudsfor nægtelse eller Katholicisme; det var jo til det sidste, han førte Grev Holstein. Det var ikke romantiske Følelser eller religiøse Stemninger, der i 1867 gjorde Grev Holstein til Katholik; det var heller ikke Paavirkning fra Moderens Side, saaledes som det har været fremhævet i næsten alle Blade nu ved Grev Holsteins Død; thi hans Moder blev først Katholik i Frankrig, efter at han selv og hans Brud var traadt over til den katholske Kirke her i Danmark hos den daværende Præfekt Grüder; men det var den logiske Slutning, at har Gud talt til Verden gennem Jesus Christus, har han ogsaa draget Omsorg for, at dennes Ord gennem en ufejlbar Kirke kunde komme uforfalskede til os.

Det var ogsaa den klare, skarpe Tænkning, der prægede de to Skrifter, Grev Holstein udsendte i Begyndelsen af Halvfjerdserne, nemlig »Aabent Sendebrev til Pastor Schepelern« som Svar paa dennes Angreb paa den katholske Kirke og »Evangelisk-luthersk, en negativ Bestemmelse«, en Polemik med Martensen og Grundtvig. Siden har han kun skrevet ganske lidt. Da Pater Lange for 20 Aar

siden holdt sine Konferencer her i København, meldte Grev Holstein sig som Deltager i den som Følge heraf opstaaede Avisfejde og skrev i *Nationaltidende* under Mærket *Frater Danicus* en meget rammende Artikel mod Professor Schat-Petersen, som denne dog »af Mangel paa Tid« ikke besvarede.

I ti Aar boede Familien i Fribourg i Schweiz, fra 1890—1900. Grev Holsteins meste Tid var den Gang optaget af theologiske Studier, særlig af Thomas fra Aquinos Skrifter. For hans Børns Uddannelse og Opdragelse har naturligvis det lange Ophold i det fremmede Land og under katholske Omgivelser haft en stor og afgørende Betydning.

Grev Holstein var alle sine Dage en overordentlig solid Katholik og en meget from Kristen. Det kunde ikke tænkes, hverken i Danmark eller Schweiz, at Familien gik til Ro, uden at alle havde været samlede til fælles Aftenbøn. For Modernisterne havde han ingen Sympati, han kaldte dem for Pjalte, der ikke vovede at tage bestemt Standpunkt hverken i den ene eller anden Retning. Hvad der holdt Menneskene tilbage fra at slutte sig til den katholske Kirke, var enten kødelige Lidenskaber eller verdslige Interesser, mente Grev Holstein, og han udtrykte sin Mening kort og godt ved de to Ord: »Fruentimmer eller Penge.« Paa Godset blev alle Helligdage nøje overholdt; Greven vilde, der skulde mærkes Forskel paa helligt og søgnt.

Trods den fremtrædende Rolle, Grev Holstein i saa mange Aar havde spillet, blev han i Aarenes Løb mere og mere tilbageholdende. I tidligere Tid havde han deltaget i katholsk Liv; fra 1875—1891 havde han været Formand i Ansgariusforeningen og staaet i nøje Venskabsforhold til Ugebladets daværende Redaktør, Pastor emeritus J. L. V. Hansen; men i de senere Aar holdt han sig i større og større Stilhed paa sit Gods. Den sidste Gang, han traadte frem for en større katholsk Forsamling, var i 1886, da han var Hovedtaleren ved den store Steno-Fest i København. For sine Trosfæller blev han derfor ikke i de senere Aar til den Foregangsmand, hans glimrende Evner kunde have gjort ham til; men for ham selv personlig var vistnok netop de sidste Aar af stor Betydning. Den ka-

tholske Tro var hans Sjæls kostbareste Skat, og han voksede i Tilegnelsen af den. Hver fjortende Dag modtog han den hellige Kommunion og dvælede altid i Kirken en halv Time bagefter i Taksigelse. Han hilste med Glæde og Taknemmelighed den nuværende Paves forskellige Bestræbelser for at uddybe Kristenlivet og Fromheden i hele Verden. Derfor staar Grev Holstein som et smukt Eksempel paa en Mand, der ikke finder Tilfredsstillelse i denne Verdens Goder, men absolut kun i den tilkommende Verdens. Derfor tog han, der nok var noget svagelig, men langtfra træt eller ked af leve i Verden sammen med sine kære, med fuldkommen Hengivelse i Guds Vilje mod Budskabet om, at nu var hans Liv ved at rinde ud. Af den Grund har hans kristne Personlighed gjort et stort Indtryk paa dem, der kendte ham, ikke mindst paa hans Familie; men disse Linjer skulde bidrage til, at hans Trosfæller, der kun kendte lidt til ham fra den Side, kan faa at vide, at det ikke alene er en berømt Mand, der er død, men en oprigtig Kristen, der med Glæde saa tilbage paa sit lange Liv som Katholsk og døde tryk ved den katholske Kirkes rige og evige Trøst.

Hele Grev Holsteins efterladte Familie er katholsk. Enkelensgrevinden er Datter af afdøde Gehejmekonferensraad Paul Løvenørn. Lensgrevskabet gaar over til Grev Josef Holstein, der er født i 1874; en yngre Søn, Grev Christian, er født paa Vilhelmsdal ved Strandvejen, hvor senere St. Josefs Søstrenes smukke Kloster har rejst sig; der boede Familien fra 1878—1880. Endnu er der en Datter, Komtesse Elisabeth, medens den ældste Søn, Grev Knud, og en Datter, Komtesse Caroline, er død for nogle Aar siden, begge lykkelige i den katholske Tro.

Grev Holsteins Familie fandt i deres store Sorg Trøst ved at lægge Mærke til, at det var »den første Fredag«, deres Fader var død paa, thi han havde altid med særlig Glæde æret Jesu Hjertes Fredag; ligeledes fandt de et kønt Sammentræf i, at det var paa den første Marts, St. Josefs Maaned, Dødsdagen faldt; thi Grev Holstein havde altid æret den h. Josef, og naar en eller anden Sag kunde ligge Familien lidt tungt paa Sinde, blev Litaniet til den h. Josef gerne føjet ind i den fælles Aftenbøn.

Niels Hansen.

| et romersk Kloster.

Forfatterinden, Fru *Emma Gad*, har i Aftenpostens Søndagsblad skrevet en interessant Artikel om et romersk Kloster, af hvilken følgende Uddrag vistnok tør paaregne almindelig Interesse.

Det lyder saa lokkende, og jeg var ganske spændt, da vi, ifølge en modlagen Indbydelse, ringede paa Portklokken, hvorefter en Nonne, halvt i violet, halvt i sort, kom og lukkede op og med et venligt Smil tog imod de hvide Roser, vi havde medbragt til Madonnas Alter. Men det hele var nu ikke saa fremmedartet interessant, som jeg havde ventet, idet Institutionen ikke i sine Principper fungerer som et virkeligt Kloster, der gaar ud paa i hellig Fred at lukke Verden og Livet ude, men tværtimod har anlagt sin Virksomhed paa at være til Nytte for det praktiske Liv. Klosteret, som hedder »Protezione delle Giovine« (Beskyttelse for de unge) og ligger midt i Byens fineste Del ved den spanske Trappe i Via San Sebastiano, modtager nemlig for den billige Godtgørelse af 65 Lire pr. Maaned enhver uberygtet ung Pige, som ønsker at bo der, det være sig kort eller længe. Alle Arter Erhverv og Stillingen findes repræsenterede, Guvernanter, studerende, Ekspeditricer, vordende Selskabsdamer, finere Arbejdersker og tjenestesøgende, vistnok for største Delen Ikke-Romerinder, men tilrejsende fra Provinsen og Udlandet. Der paalægges ikke Pensionærerne nogen som helst religiøs Tvang og overhovedet ikke, ud over Spisetider o. l., noget Reglement andet, end at de skal være hjemme inden Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Der er som oftest omkring 150 Pensionærer, fortalte Nonnen, men en stor, øvre Etage staar endnu ledig, beregnet paa kommende Udvidelser. Institutionen er nemlig en i Rom temmelig nyplantet Aflægger af et stort og rigt Kloster i Genova, som har sendt otte Søstre til Rom for at oparbejde denne samfundsnyttige Virksomhed. Arbejdet overstiger imidlertid ganske de otte Søstres Kræfter, saa at de maa have betydelig Forstærkning fra Moderklosteret i Genova, da Regnskabsvæsen, Indkøb og Husførelse udgør en stor daglig Virksomhed.

Da vi kom, blev vi først vist ind i Kapellet, der viste sig at være ganske som andre italienske Smaakirker. Derefter blev vi bænked i en ret net møbleret, men iskold Salon, hvis man tør benytte et saa profant Ord om et Kloster-Modtagelsesværelse, og konverseredes en Tid lang høfligt af Nonnen, før vi gav os til at bese Lokalerne.

Det var ved den romerske Frokosttid Kl. 1—2, og alle Pensionærerne sad til Bords i tre store Rum med bare Vægge og Stengulve som overalt i Italien. Ogsaa disse Rum var kolde, og da jeg spurgte om, hvordan Lokalerne opvarmedes, svaredes der, at de opvarmedes aldeles ikke, og at det kun var en Vanesag. Maaske — men unægtelig var alle de unge Piger noget blaaafrosne af Kolorit.

Bordene saa ret tiltalende ud i al deres Tarvelighed. Man var netop i Færd med en Ret Spinat, garneret med overskaarne Æg, og Brød og Vin syntes der at være rigeligt af. Værelserne, hvoraf der fandtes en Uendelighed i de øvre Etager, og til hvilke vi førtes ad saadanne løjerlige smaa Krinkelkroge og Trappeafsatser med Terrasser, som kun findes i Italien, disse Værelser var pæne, rene og spartanske, som man kunde vente sig af det hellige Sted; ikke det, der lignede et Klædningsstykke, flydende omkring, og ikke en Antydning af en Stump Tæppe til at sætte de nøgne Fødder paa, naar man fra Sengen triner ud paa Stuegulvet. Det er maaske ogsaa en Vanesag. Men en dejlig solrig Udsigt var der udover Monte Pincios kaktusbevoksede Mur med en gammel Søjlefontæne, og hvad der var endnu bedre — der var et fladt, blomstersmykket Tag ovenpaa Huset med et pragtfuldt Panorama over Roms Kupler og klassiske Højdedrag med Paladser og Pinier, et enestaaende Syn midt inde i Hjertet af en europæisk Storstad.

Jeg har skrevet lidt om dette Klosterbesøg, fordi jeg mente, det maaske kunde være til Nytte for unge danske Damer at kende denne Institution. Det kunde f. Eks. hænde, at en ubemidlet Kunstnerinde gaar omkring med et brændende Ønske om at besøge Italien, alle skønne Kunsters Hjemland, eller at en ung Pige kunde ønske at uddanne sig, særlig i Musik eller Sprog, for ikke at tale om kvindelig Kunstindustri, Kniplingssyning, Guldbroderi o. l., der staar saa højt i Italien som intet andet Steds. Den unge Dame vil da, forudsat hun ikke er særlig forvænt, udmærket kunne bo i dette Kloster, hvor Prisen altsaa kun er omkring 1 Kr. 50 Øre pr. Dag iberegnet Vin, hvilket jo er saa billigt, at man vist intet Steds finder noget tilsvarende, især naar man tager i Betragtning, at man lærer Italiensk ganske af sig selv. Jeg er vis paa, at den unge Pige — ung maa hun nemlig være for at kunne bo der — at hun under et saadant Ophold samler Minder for hele Livet. Jeg kender tre, en ung dansk Dame, der er ansat i en stor romersk Marmorforretning, og to Italienerne, som alle er tilfredse dermed, trods Ulemperne med den tidlige Lukketid. Det er jo nemlig en Ulempe. Ganske vist byder Rom ikke meget i Retning af morsomt og tillukkende Af-

tenliv; man tilbringer Dagen i herlige Museer, Haver og Kirker, man gør Udflugter til Bjergene og til Kampagnens gamle Mindesmærker, og man er om Aftenen saa dødtræt af de overvældende Indtryk og den megen friske Luft, at man synker om paa sit Leje uden anden Tanke end at faa sig udhvilet. Men naturligvis — saadan tænker unge Piger jo ikke. De vil altid mene, at de sene Aftentimer i Selskab med Kunstnere ved Vin og Mandolinspil er det mest tiltrækkende ved Italien. I saa Henseende maa der jo vises Resignation, naar man har til Huse i et Kloster.

Kunde Du gøre saadan?

Maa jeg præsentere Johan Peter for dig? Otte Aar og ikke skiftet alle Tænder. Og dog har han foræret Jesusbarnet en Kamel, hans egen Kamel, og hvilken Kamel det dog var! Maaske ikke en af vore talrige Læsere vilde være i Stand til at gøre mere. Døm nu selv!

Lad mig først beskrive ham nærmere: mellemstor, lyshaa-ret, lidt dinglende i Bevægelserne, en Smule lækkersulten, lidt drillevorn, interesserer sig for Røverhistorier og skriver ikke fejlrit! Iøvrigt et Hjerte af Guld.

Johan Peter har siden Paaske ejet en Kamel.

Den er en Meter høj, af laaddent Ydre, med dusket Faarepels, gule Perleøjne, bevægelige Hove, med fire Pakkasser, som kan fyldes med Vand (De forstaar nok paa Grund af Varmen i Ørkenen) og en hemmelig Knap paa Bugen; naar man trykker paa den, skriger Kamelen.

Johan Peter har viet sin Kamel en dyb Hengivenhed; en af disse Følelser, som overlever alt andet.

Den kærligste lille Pige elsker ikke sin Dukke saa højt som Johan Peter sin Kamel. Han vasker den, kæmmer den, strigler den, giver den Seletøj paa, bevæger den, passer den, naar den er syg, kysser den og lader den sove hos sig, med alle fire Ben i Vejret, og, til Trods for Puklen, tæt trykket ind til Hjertet.

»Johan Peter, du skulde ikke sove med »Bav-Bav«!

»Aa jo, Mor, de Dyr taaler ikke Vinteren . . .«

Men sidste Uge holdt Moderen følgende Tale til Johan Peter:

»Hør nu, lille Hans, nu nærmer Julen sig. Du ved vel nok, hvad Jul er?« »Jo, det er den lille Jesus, som har forladt Paradiset og er steget ned paa Jorden, som var saa kold . . .« »Ja,

netop. Han har forladt den store, blaa Himmel, Englene, Helgenerne, Stjernerne, Lyset, den uendelige Fred deroppe for at stige ned til Sne, til Mørke, for at fryse paa Straa, og for hvis Skyld? Ogsaa for Johan Peters Skyld.« »Ogsaa? Ogsaa,« gentager Johan Peter, som begynder at gribes af en svag Uro. »Ja, og saa, dersom den lille Jesus har gjort saa mange Ofre for Johan Peter, er det meget naturligt, at Johan Peter gør een eneste Anstrengelse for Jesus, ikke sandt?« Ja, det er der ikke noget at sige til.

»Det vil jeg nu overlade til dig selv, og saa siger du mig i Aften, hvilket Offer du tænker paa at bringe den lille Jesus,« og derpaa tilføjede Moderen med mere Eftertryk: »Jeg haaber, at det bliver noget meget godt!«

Da Johan Peter blev alene i sit Værelse, bliver han urolig. Hans Moders sidste Ord farer rundt i hans lille Hoved, Noget meget godt! Der er kun hans Kamel, som er meget god, endog-saa overmaade meget god. Alt det andet ser ud som efter et Slag! Han aabner et Skab, hvori Bøger og Legetøj fylder Hyl-derne. Bøger? Nej — det vilde virkelig ikke være noget Offer. Legtøjet? Men hvilket? Alt har Skavanker. Flyvemaskinen har to knuste Vinger, Hesten et stort Hul i Bugen, Dambrættets Brikker har i mange stormfulde Kampe været brugt som Kugler. Klovnen har mistet sin Bjældeklang. Ak, ak, kun Kamelen er tilbage!

Jo mere Dagen skrider frem, des mere forvirret bliver Johan Peter. Nu tænker han paa fattige Børn, som har grimme Klæder og bor i Huse uden Elevator! Ude i Parken ser han ofte saadanne Børn, som er ganske gule i Huden og med Huller paa Ærmerne; de hoster, og de betragter ham med store, misunde-lige Øjne, naar hans Madpakke bringes til ham.

Dersom han selv var fattig, hvor vilde han dog gerne have, at man bragte ham Legetøj. Og Johan Peter ser tydelig Kame-len træde ind paa et Kvistværelse, hvor der er Masser af smaa Børn. Bav-Bav med sin Pukkel, sit uldne Skind, sin store Op-pakning med de fire Kasser fyldte med Godter! Hvilken Glæde vilde den ikke bringe! Glædeshyl -- og smaa Hænder, som klap-pede. Det er jo soleklart, det er Kamelen, som er Ofret.

»Nu vel,« siger Johan Peter med et dybt Suk.

Kommen ind paa sit Værelse tager han Kamelen til Side og nu kommer det: »Ser du, stakkels Bav-Bav, det maa saa være, det maa aldeles bestemt ske, jeg har kæmpet meget, aa ja, for du ved da, at jeg elsker dig, jeg ved ogsaa godt, at du ogsaa holder af mig. Nuvel, kan du finde paa noget andet, du?« Kame-len rører sig ikke. »Der ser du det selv, du er det store Offer, ja det meget store . . . husker du de dejlige Dage, vi har haft sammen? Hvordan du trøstede mig, naar jeg havde faaet Skænd! Og alt det, som jeg har betroet dig! Aa, det er haardt, men ser du, saadan er Livet. . . .« Og Drengen giver sig til at

kæle for den, at kysse den, een Gang, og saa een Gang endnu, og saa blot een Gang til. »Bav-Bav, min stakkels store Bav.«

Og da Aftenen kom, saa Moderen sin Johan Peter træde ind i Værelset, med faste Skridt, med stive Træk, ganske bleg, med sammenbidte Læber — en Johan Peter, som med en næsten heftig Bevægelse lagde den store Kamel i hendes Arme og derpaa fjernede sig uden at sige et Ord.

Men da hun imidlertid ønskede at faa nogle Forklaringer, gik hun hen til den lille Stakkels Værelse. Hvor blev hun forbauset, da hun i Døren fandt et Barn, som græd ganske sagte... Kunde du gøre saadan? Jeg mener ikke, om du kunde græde, det er ikke saa svært, men om du, dersom du ejede noget saadant som en »Bav-Bav«, kunde give det til din Frelser, naar det var det allerbedste, du ejede? Fra det Franske ved

Mafr.

Kirkenyt*) for Aaret 1911.

	Døble			Ægte- viede Par.	Begravede			Firm. (voks- ne og Børn.)
	Dren- ge.	Piger.	ialt		af Mand- køn.	af Kvin- dekøn	ialt	
St. Ansgars Sogn	30 <small>(71Neet.)</small>	44 <small>(61Neet.)</small>	74	34	18	24	42	53
Rosenkrans Sogn	20	12	32	7	8	7	15	71
St. Annæ Sogn	37	27	64	20	11	8	19	15
	87	83	170	61	37	39	76	139

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. *Vincentforeningen* afholdt sit første Generalmøde for i Aar Søndagen den 25. Februar. Det præsideredes af den højærværdigste Biskop og var besøgt af 23 Brødre. Der fremlagdes Beretningen om de fem københavnske Konferensers Virksomhed i Menighedsplejen 1911, hvilken Beretning nu er tilstillet Foreningens Generalraad i Paris. Af den fremgaar, at deres Indtægter i Aarets Løb havde været 1960 Kr., deres Udgifter 1715 Kr., saa at der ved Aarets Slutning var en Beholdning af 245 Kr.

*) Samm. Side 125 i 1911.

foruden 203 Kr. i den saakaldte Lokalraadskasse, der tjener til at hjælpe de enkelte Konferenser i øjeblikkelige Forlegheder. Indtægterne er fremkommet ved Indsamlinger ved de ugentlige Møder, ved Bidrag fra passive Medlemmer, ved andre Gaver, ved de to St. Antoniusbøsser (318 Kr.) i St. Angars- og Rosenkranskirken og ved Salget af Kransekort (56 Kr.). Udgifterne har dels været til kontant Hjælp, særlig til Husleje, dels til Hjælp med Brændsel og Fødevarer, dels til Udbredelse af god Læsning. De aktive Medlemmers Antal var ved Aarets Slutning 52, de passives 41. Der trænges til Tilgang, navnlig af yngre Kræfter. Til Dage for Aarsmessen i de fire Intentioner (se herom 1911, No. 31, Pag. 581) har Konferenserne valgt: St. Ansgars Konf. (Pastor v. d. Kettenburg) 1. Januar, St. Andreas Konf. (Pastor Evers) første Fredag i Marts, St. Josefs Konf. (Pastor Neuvel) 5. Juni, St. Mariæ Konf. (Pastor Ronge) 5. Juni og St. Annæ Konf. (Maler Prüser) Juledag.

— Pater *Blanches* Foredrag bliver ved med at samle en tætpakket Tilhørerkreds i St. Ansgars Kirke. I *Vardens* 5. Hæfte findes den første af Dominikanerpaterens Konferencer i mønstergyldig dansk Oversættelse, og i de følgende Hæfter vil de andre fremkomme. Subskription paa de tolv Hæfter, hvori Konferencerne vil blive optaget, kan tegnes i alle Boglader og ved direkte Henvendelse til Kong Georgs Vej 35, København. F. Prisen er to Kroner, frit tilsendt, for alle tolv Hæfter.

— I Tirsdags afsluttede Hr. Pastor Breitung paa *Højskolen* sit interessante Foredrag om Kirken og Tidens Krav til dennes Børn. Han fremhævede særlig det katolske Irlands utallige Lidelser og forunderlige Udholdenhed under Dronning Victorias lange Regering. — Som Annoncen i dette Nummer udviser, bliver der intet Foredrag paa *Højskolen* den 19. Marts. Derimod bliver der et Ekstramøde d. 2. April, ved hvilket Benediktinerpateren Dom de Malherbe vil give Prøver paa den ægte gregorianske Sang

Roskilde. Lørdag den 9. Marts begravedes Lengreve Holstein Ledreborg med stor Højtidelighed fra Ledreborg katolske Kirke. Fra Dagbladene vil det være Læserne bekendt, hvor mange fremragende Mænd der var til Stede ved denne Lejlighed, saavel som hvorledes hele den stemningsfulde Sørgefest forløb. Sognepræsten fra Roskilde, Hr. Pastor Kerckhoffs, læste Requiemsmessen og holdt Mindetalen.

Randers. Som god Skik og Brug er, blev vor Sognepræsts Jubilæum indledet med en »Mission«, hvori næsten alle Menighedens Medlemmer deltog. Hr. Pastor Schmid

fra Aarhus holdt de forskellige Foredrag, som paahørtes med stor Opmærksomhed og sikkert vil bære gode Frugter. Jubilæumsdagen den 5. Marts blev en skøn Festdag for den hele Menighed. Højmessens fejredes naturligvis af Jubilaren selv og overværedes foruden af Menigheden ogsaa af alle fremmede gejstlige og en større Kreds af Slægtninge og Venner. Hr. Pastor Frederiksen fra Silkeborg holdt en glimrende Tale om den guddommelige Magt, der meddeles Mennesket i Præstevielsens h. Sakramente, og henvendte til Slut en særlig Tak til Jubilaren for al Bistand i Eksempel, Raad og Daad, som denne personlig havde ydet ham i de henrundne 25 Aar. Under Højmessens sang hele Menigheden, som den her hver Søndag plejer, selv den latinske Koral, og efter Udtalelser af de besøgende at dømme gjorde dette et udmærket Indtryk paa dem. Straks efter Højmessens, som endte med Velsignelse og *Te deum*, lykønskedes Jubilaren af de Herrer gejstlige og nærmeste paarørende i Præstehuset, hvorefter der overrakte ham af Kirkeforstanderskabet et Sølvbæger med Inskription og fyldt med Guldmønter, som alle Menighedens Medlemmer og nogle andre havde bidraget til, til Hjælp til en Rekreationsrejse, som vor kære Præst højlig trænger til. Gratulationen fortsattes nu af en Del af Menigheden. Mange andre Foræringer modtog Jubilaren fra Medbrødre, fra St. Josephs Søstre, fra Skolekammerater, baade til privat Brug og til Anvendelse i Kirken. Kl. 2 om Eftermiddagen overbragte Skolebørnene deres Lykønskning og overrakte en Mappe med Haandtegninger og Gruppebilleder samt en Lysedug. Der indløb Telegrammer i et Antal af 88, fra hele Danmark, fra de to forhenværende Præster i Danmark, Helmke og Storp, fra Berlin, Paris og London. Til Festdagen havde Præsterne Schreiber, Brems, Fels, Schmid, Brüggemann, Geller, Frederiksen, Sassen og Kuhlmann givet Møde. Om Aftenen havde Menigheden arrangeret en lille Fest i Søstrenes Skolelokale, som i den Anledning var smukt dekoreret af velvillige Hænder; her tilbragtes nogle Timer med Sang, Spil og Taler ved Chokolade og Kager.

W.

England. Den katholske Hertug af Norfolk solgte for nogen Tid siden sin smukke Samling af Holbeinmalerier, som stammer fra 1497—1543, for $7\frac{1}{2}$ Mill. Frs. Ingen Steder kunde man forstaa Hertugens Handlemaade, især da han er en stor Kunstelsker og ikke nogen Mand, der stræber efter Kapital. Nu har det vist sig, at den ædle Lord har anvendt Salgssummen for sin Samling til Udbredelse af katholske Skoler.

Østerrig. Her er allerede adskillige ivrigt optagne af Forberedelserne til den store eukaristiske Kongres, som

skal afholdes i Wien den 12.—15. September. Dette er den 33te af de store katolske Verdensmøder til Ære for Alterets helligste Sakramente. Ligesom i Spanien staa ogsaa Kongressen under Herskerens Beskyttelse, og saaledes som »den katolske Majestæt« i Spanien personlig kom til Stede, i alt Fald ved een Lejlighed, vil sikkert ogsaa »den apostoliske Majestæt« i Østerrig, den gamle Kejser Franz Josef, ære sit Navn og sin Slægt ved personlig at deltage i den store Fest til Frelserens Ære. Det var maaske en Tanke, der var værd at optage til nærmere Overvejelse, om ikke en Fællesdeltagelse fra Danmark under en eller anden Form kunde lade sig virkeliggøre. Wien vil sikkert anstrenge sig for at yde en virkningsfuld Ramme om den gribende Fest, saa den ikke skal komme til at staa tilbage for Köln eller Montreal, for Madrid eller London.

Nord-Amerika. Adskillige Læsere erindrer sikkert, at der i New-York for et Par Aar siden er oprettet en Skandinavisk-Katolsk Forening. Denne holdt i Februar en meget vellykket Fest, sin 2-Aars Stiftelsesfest. Foreningens Formand, Hr. Frode Rambusch, Rd. af Døge., bød velkommen og udbragte Pavens og Præsidentens Skaal. Sekretæren, Hr. Alexander Amann, talte for Gejstligheden og Hr. G. V. Lindner om »den katolske Tro som den eneste paalidelige Grundvold for ægte Skandinavisme«. Pastor Lund, den sidste officielle Taler, skildrede det gode Hjemstors store Betydning for et sundt og lykkeligt Samfundsliv. En Adresse blev underskrevet og afsendt til Pastor Wang i Bergen i Norge, som ved et Besøg i Amerika for en halv Snes Aar siden havde arbejdet for Foreningens Oprettelse, som dog først fandt Sted en Del Aar senere. Festens Menukort er sendt til Ugebladets Redaktion; det er et overmaade smagfuldt lille Hæfte med smukke Sløjfer i de fire skandinaviske Farver og indeholdende, foruden Spisesedlen, et længere engelsk Digt om en Begivenhed i Sverige i den hellige Ansgars Dage. — For dem, der maatte interessere sig nærmere for denne Virksomhed blandt Landmænd i den store Verdensdel, skal nævnes, at Hr. Amanns Adresse er: 174 East 74 Street, New York City.

Mariakongregationen »Apostlenes Dronning« holder Møde Onsdag d. 20. Marts Kl. 8½ Aften i St. Josefs-Søstrenes Huskapel, Toldbodvej 14. Medlemmerne bedes huske Fælleskommunionen Søndag d. 24. Marts Kl. 8 i St. Ansgars Kirke.

Immaculatakirken.

Tirsdag den 19. Marts Kl. 8 Morgen finder Iklædning og Løfte-aflæggelse Sted. Det allerh. Sakramente vil være udstillet fra Kl. 9 Morgen til Kl. 7 om Aftenen.

Rettelse. I Artiklen **Vadstenas Klosters Undergang** i forrige Nummer skal Skerlinge rettes til *Skenninge* og Ømbjerget til *Ombjerget*.

Eksercitier for Mænd.

I Jesu Hjertes Kirke afholdes, under Ledelse af Hr. Pastor L. Günther, fra den 17. til den 24. Marts Eksercitier for Mænd Foredragene holdes Kl. 6 Eftm. om Søndagen, Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Aften om Hverdagene. Om Søndagen er der Adgang for alle.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelsehjem og Bureau.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Korsvejsandagt i Fasten.

St. Ansgars Kirke hver Fredag Aften Kl. 8; Rosenkranskirken hver Fredag Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ med Prædiken; Jesu Hjertes Kirke hver Torsdag Aften Kl. 8 $\frac{1}{4}$; St. Josephs Kirke hver Fredag Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$; St. Annæ Kirke hver Fredag Aften Kl. 8.

St. Ansgars Kirke.

Søndag og Onsdag Kl. 3 Efterm. holdes fransk Prædiken af Pater A. Blanche, O. P. — Søndag Kl. 6 Efterm. holdes dansk Fasteprædiken af Pater J. Svensson, S. J.

Elisabethforeningens Basar.

Palmesøndag og Dagen efter holder Elisabethforeningen forældreløse og forsømt Børn sin aarlige Basar. Alle i Menigheden, der har Interesse for disse Børn, bedes om at betænke vor Basar med Gaver, for at denne Basar maa blive lige saa indbringende som de tidligere. Basaren er jo Foreningens største Indtægtskilde og derfor Aarets Begivenhed for Foreningen.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag d. 24. ds., Kl. 8 $\frac{30}{60}$.

St. Knuds Kapel. Mariabørnskongregationen af den ubesmittede Undfangelse holder Fælleskommunion Søndag Morgen den 17. Marts Kl. 7 og offentligt Møde Onsdag d. 20. Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

For Modtagelsen af 50 Kr., der anonymt er bleven tilsendt Ansgariusforeningen som Offergave for dens tidligere Formand Grev Holstein Ledreborgs Sjælero, kvitteres herved.

Jos. L. M. Hoffmann, Kasserer.

Jesu Hjertes Kirke.

Paa Grund af Ekserciterne bortfalder Korsvejsandagten Torsdag den 21. Marts.

Unio. Paa Grund af Exerctier for Mænd forlægges Mødet d. 22. Marts til den 29. Marts.

Fredag d. 29. Marts holdes Foredrag af Hr. Observator C. F. Pechüle i Lokalet Frederiksberg Allé Nr. 11.

Et smukt Gadeværelse med Sol, fuld Pension og Pleje kan faas paa Frederiksberg til April eller Maj. Billet mrk. 7 bedes sendt til Kontoret, Bredgade 69, 2. Sal o. G.

Foreningen „Steno“ afholder Onsdag den 17. April Soiré med paafølgende Bal i City Selskabslokaler, Citygade til Fordel for fattige katholske Børns Ferieophold. (Billetter 1 Kr., reserveret Plads 1,50 Kr.) Den højærværdigste Biskop anbefaler Foreningen og dens gode Formaal.

Litteratur.

Af afdøde Lensgreve Holstein findes følgende Skriftnr i Boghandelen: Evangelisk-luthersk. 1 Kr.

Aabent Brev til Pastor Holm i Gladsaxe. 25 Øre.

Kirkelig Kalender.

<p>17. Marts 4. Søndag i Fasten.</p> <p>18. — Mandag. Gabriel, Ærkeengel.</p> <p>19. — Tirsdag. Josefs Ihukommelse.</p> <p>20. — Onsdag. Johannes Sarcander, Martyr.</p> <p>21. — Torsdag. Benedikt, Abbed.</p> <p>22. — Fredag. Herrens Blod.</p> <p>23. — Lørdag. Catharina af Vadstena, Jomfru.</p>	<p>24. Marts. Passionssøndag.</p> <p>25. — Mandag. Marias Bebudelse.</p> <p>26. — Tirsdag. Cyrillus af Jerusalem, Biskop og Kirkelærer.</p> <p>27. — Onsdag. Johannes af Damaskus, Bekender og Kirkelærer.</p> <p>28. — Torsdag. Johannes af Capistran, Bekender.</p> <p>29. — Fredag. Marias syv Smerter.</p> <p>30. — Lørdag. Ferialdag.</p>
---	---

Gudstjenesten i København.

Søndage.

- St. Ansgars Kirke.** Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt.
- Rosenkranskirken** (Boyesgade). Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 5 Andagt.
- St. Annæ Kirke** i Sundby. Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt med Prædiken.
- Jesu Hjertes Kirke** (Stenosgade). Form. Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt med Prædiken.
- St. Josefs Kirke** (Griffenfeldtsgade). Form. Kl. 6¹/₂ stille Messe; Kl. 9 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 3 Andagt.
- St. Knuds Kapel** (Vestervoldgade 115). Form. Kl. 7 Højmesse; Efterm. Kl. 3 Andagt med Prædiken.
- Immaculatakirken** (Strandvej 91). Form. Kl. 7 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 2¹/₂ Vesper.
- St. Andreas Kirke** i Ordrup. Form. Kl. 7 og 7³/₄ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Kl. 5 Andagt.
- Assumptionskapellet** (Amalievej 14). Stille Messe Kl. 8 med fransk Prædiken; Kl. 5 Efterm. Andagt. (Det allerhelligste Sakramente er daglig udstillet Kl. 8—5.)

Stille Messer paa Hverdage.

St. Ansgars Kirke Kl. 7 og 8¹/₄; i Rosenkranskirken Kl. 6¹/₂ og 8¹/₄; i St. Annæ Kirke Kl. 6 og 8; i Jesu Hjertes Kirke Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂; St. Josefs Kirke Kl. 5¹/₄ og 6¹/₂; i St. Knuds Kapel Kl. 6¹/₂; i Immaculatakirken Kl. 6¹/₂; i St. Andreas Kirke Kl. 6, 6¹/₂, 7¹/₂ og 8¹/₄; i Assumptionskapellet Kl. 6¹/₂ (Kl. 5 Efterm. Andagt).

Den katolske Højskole.

Mødet Tirsdag den 19. Marts bortfalder.

Bogudlaan (gratis).

- Fra St. Ansgars Folkebibliothek** Bredgade 67, 3. Sal o. G. Tirsdag, Torsdag og Lørdag fra Kl. 7—9 Aften; desuden efter Eftermiddagsgudstjenesten i St. Ansgars Kirke. (Hr. Lærer Ertner træffes forøvrigt i Regelen daglig fra Kl. 9—12 Frm.)
- Ved Rosenkranskirken** daglig fra 6—7 (hos Hr. Pastor Ronge).
- Ved St. Annæ Kirke** hver Søndag efter Hovedgudstjenesten.
- Fra St. Josefs Konferens** Bibliothek udlaanes Bøger efter Højmessens i Præsteboligen.
- Mariahjemmet**, Vestervoldgade 115, (væsentlig udenlandsk Litteratur) Tirsdag den 19. Marts Kl. 3—4.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 12.

Søndag den 24. Marts.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Lige Ret for alle. — Endnu engang om »Samlinsmærket«. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Randers. Frankrig. Asien. — Brevkasse. — Efterskrift. — Aarsberetning for K. U. F. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

110.

Frelsen fra Synden.

»Hvem af eder kan overbevise mig om Synd?« Det er et stort Ord, et af de største Ord, vor Herre har udtalt. Rent menneskelig set! At træde frem for sine dødeligste Fjender, Mennesker, som stadig har ligget paa Lur efter at opnuse Fejl hos en, og spørge dem: »Hvem af eder kan overbevise mig om nogen Fejl?« Hvem uden Jesus kunde gøre det?

Og se! De havde til forskellige Tider rejst alle mulige Anklager mod ham, de havde beskyldt ham for at have overtraadt Sabbatsloven, de havde kaldt ham en Dranker og Fraadser; ogsaa for Pilatus' Domstol fremfører de grove Beskyldninger mod ham: han har ophidset Folk over hele Landet til Oprør, forbudt at give Kejseren Skat, villet gøre sig selv til Konge, spottet Gud o. a. m.

Her, hvor han afæsker dem en ærlig Anklage, forstummer de og bevidner derved, at alle deres forskellige Beskyldninger er Løgn og Bagvaskelse.

»Hvem af eder kan overbevise mig om Synd?« Dette aabne, frejdige Spørgsmaal vidner om mere, end at Herren havde en god Samvittighed. Det vidner direkte om hans Guddom. Ingen uden Gudmennesket kunde spørge saaledes.

Dersom et blot Menneske vilde stille dette Spørgsmaal, hvis Forudsætning jo efter selve Maaden at spørge paa er, at der ikke findes nogen Fejl, nogen Synd, man kunde be-

skyldes for, vilde vedkommende rammes af den h. Apostel Johannes' Ord: »Dersom vi siger, vi har ingen Synd, saa bedrager vi os selv, og Sandheden er ikke i os« (1. Joh. 1, 8). Og ikke mindre bestemt siger den h. Jakobus: »Vi fejler alle i mange Stykker« (Jak. 3, 2).

Herrens Spørgsmaal maa altsaa regnes med blandt de Udtalelser, hvorved han selv har vidnet om sin Guddom.

Det er derfor til stor Trøst for os, der, saa længe som vi lever, maa bekende, at vi er Syndere. Thi paa ham, den syndefri, beror alene vort Haab om nogen Sinde at blive rensede fra vor Synd.

Thi kun den absolut syndefri kunde træde i Syndernes Sted for at føre deres Sag hos den fortørnede Gud. Kun han, som selv var uden Gæld, kunde indfri det Gældsbev, som vi ikke var i Stand til at betale. Kun det pletfri, lydeløse Lam kunde ved sin frivillige Selvopofrelse slette vore Synder og to vore Klæder i sit Blod, saa ogsaa vi engang, syndefri og iførte Hellighedens Klædebon, kunde stedes for den uendelig hellige Guds Aasyn.

Men da vi nu ved Guds forbarmende Kærlighed har en saadan Ypperstepræst og Frelser fra Synden, maa vi ogsaa stræbe efter at ligne ham; thi, siger Paulus, Gud har »forudbestemt os til at vorde ligedannede med sin Søns Billede« (Rom. 8, 29).

Derfor maa vi have hans Eksempel paa alle de forskellige Dyder for Øje og søge at efterligne det i vor Livsgering. »Lader os derfor aflægge Mørkets Gerninger . . . Lader os vandre ærbare som om Dagen . . . (og) iføre os den Herre Jesus Kristus« (Rom. 13, 12—14).

Derfor maa vi rense os fra al Synd ved ivrig Brug af Bodens hellige Sakrament, som han har indrettet netop i dette Øjemed.

Derfor maa vi ved hyppig Modtagelse af det allerhelligste Alterens Sakrament søge den fornødne Næring for vort aandelige Liv, en Næring, som paa samme Tid er en Fornyelse og Forøgelse af vor Kraft, en Lægedom for vor Sjæls Sygdomme og en sød Vederkvægelse i vor Kamp mod Sjælens Fjende.

Saa længe som vi lever, vil vi være ude af Stand til at spørge: »Hvo kan overbevise mig om Synd?« Men vi kan og vil dog opnaa, at vore Fald bliver sjældnere og mindre frivillige, at trods vor tiloversblivende Skrøbelighed vor Dyd bliver renere og rigeligere, og at vi til sidst fuldkomment rensede i Lammets Blod ogsaa faar Lov til at tage Del i Lammets Herlighed.

Dr. Kiefer.

Lige Ret for alle.

Hr. Redaktør!

Jeg har med Interesse læst Deres Artikel om afdøde Lensgreve Holstein Ledreborg. De anfører deri, hvad Berlingske Tidende har skrevet om ham, at »han altid var tro mod den Politik, han havde valgt at kæmpe for. Og Grev Holsteins Trofasthed er ogsaa det, der, trods det Gny han altid vakte, dog gennem Aarene har samlet Sympatien om hans Navn.« Hvori bestod hans Politik? — For 37 Aar siden*) henvendte jeg mig under samme Mærke, som jeg skriver under i Dag i Deres Blad, til Greven for at faa Klarhed om hans Standpunkt; thi hans Optræden misbilligedes dengang af ikke faa Katholikker her hjemme, og Greven gav kort efter fyldestgørende Svar, der kort kan sammenfattes i følgende: »Han og hans Parti holdt paa strengeste Loyalitet imod Kongen — Oppositionen var kun rettet mod det bestaaende Ministerium, ikke mod Personer, men imod det af disse repræsenterede, politiske Princip. Han ansaa det som sin Pligt at kæmpe for Hævdelse af den bestaaende Forfatnings Ukrænkelighed, af lige Frihed og lige Ret for alle.«

Han gjorde gældende, at han jo ikke var Katholikernes, men sine Vælgeres Repræsentant; »at en saadan Politik ikke er i Strid, men tværtimod i streng Overensstemmelse med mit religiøse Standpunkt, vil De vistnok indrømme«, skrev han. Hvad han svarede, var vistnok ikke blot mig, men ogsaa andre Trosfæller indlysende — naar han vilde hævde de Rettigheder og Friheder, Grundloven gav, var vi Katholikker ogsaa tilfredse, om han end ikke var vor Repræsentant. Jeg fulgte med Interesse den Kamp, som opstod derefter, ikke blot den politiske, men jeg mærkede mig ogsaa de Udtalelser, som faldt paa Kirke- og Skoleomraadet. Grev Holsleins Ord: »Skolepengene bør følge Barnet«, var jo et helt Program mod Statsskolens Enevælde, og den afdøde Fører Berg talte endog om Muligheden af, at Staten lønnede Præster af anerkendte Trosamfund, saaledes som man da støttede Protestanterne i

*) Aargang 1875, Side 463.

Frankrig — ja, jeg mindes, at der blev sagt (af hvem husker jeg ikke), at der ikke var noget lovstridigt i, at Staten gav Bidrag til Opførelse af Kirker for Trossamfund, der ikke hørte til Folkekirken. Intet Under, at jeg hørte Trosfæller rose Grev Holstein og hans Parti som det grundlovstro, der vilde bevare den fulde Religionsfrihed med lige Ret for alle, ogsaa for saadanne, der ikke evnede at danne Menigheder med fastansatte Præster paa Grund af Fattigdom.

Imidlertid skete det uventede, at Greven nedlagde sit Mandat — Forudsætningerne var bristede. Hvad var bristet?

En fyldestgørende Forklaring fra Grevens Side har jeg aldrig set — jeg tænker, han hellere vilde tie og gaa end strides med Partifæller.

Saa kom Systemskiftet, saaledes kaldtes det; men hvis Katholikker gjorde sig Forhaabninger om en endelig Ordning ved Lov af de kirkelige Forhold her i Landet, svarende til de anførte Udtalelser, blev de grundig skuffet. Et kirkeligt Udvalg har jo udarbejdet et Udkast, ikke blot for Folkekirken, men de samme Personer har tillige gjort Forslag om, hvorledes de anerkendte Trossamfunds Sag skal ordnes, uden at Repræsentanter for de anerkendte Trossamfund er blot blevet spurgt, og Resultatet er naturligvis blevet et Udkast, som kun Folkekirkens Præster kan være tilfredse med.

For Tiden er et »Forslag til Lov om Anmeldelse af Fødsler, Dødsfald og Ægteskaber m.m.« fremsat i Landstinget, som, hvis det bliver vedtaget, fratager (Jøder dog undtagne) de anerkendte Trossamfunds Medlemmer Retten til i ovennævnte Sager at henvende sig udelukkende til deres egne anerkendte Præster, en Ret, som Katholikker og Reformerte har haft her i Landet over halvandet Hundrede Aar, før Grundloven blev given. Naar saa tvungen borgerlig Vielse en skønne Dag indføres (derom har der jo allerede været talt), saa bliver Ordet »anerkendte Trossamfund« saa godt som uden Betydning — og den Kontrol med andre Trossamfund, som Folkekirkens Præster flere Gange forgæves under Højrestyret ønskede, men som afvistes som uforenelig med Religionsfriheden, er saa ad Omveje opnaaet

under Navn af *statistisk Oplysning*. Der kunde anføres adskilligt mere; men dette maa være tilstrækkeligt til at forstaa, hvor let Fortids Udtalelser kan glemmes og Programmer ændres. Grev Holstein Ledreborg, der, som Berlingske Tidende skrev, altid var tro mod den Politik, han havde valgt at kæmpe for, stod derfor vistnok som den sidste paa Skansen for det hele oprindelige Program, som han omtalte i sit Svar til Danicus Catholicus den 6. Oktober 1875.

Jeg tegner mig, som for 37 Aar siden, som
Deres ringe Trobroder.

Danicus Catholicus.

Endnu engang om „Samlingsmærket“.

Først maa jeg til Hr. Pastor Gamél sige, at jeg naturligvis godt kan forstaa en Sammenligning. Men for at en Sammenligning skal være anvendelig, maa den være det i Tankens *Centrum*, ikke i dens *Periferi*. Det centrale i Luc. 23,12: »Paa den Dag blev . . . o. s. v.«, det, der gør dette Ord saa uhyggeligt, at ingen, der har læst det, nogensinde kan glemme det, er netop dette, at det var *Kristushadet*, der foranledigede dette historiske »Venskab«, og det var ikke et eller andet ligegyldigt fælles Fjendskab. At det var med fuld Føje, jeg fandt denne Tanke i Redaktørens Sammenligning, fremgaar med Tydelighed af, at der i samme Aandedræt tales om *Hadet mod vor Herres Jesu Christi Kirke*. Det var derfor, jeg kaldte Sammenligningen ond. Naar Redaktør Niels Hansen i sine Svarbemærkninger fuldstændig gaar uden om denne Tanke, er det vel, fordi han ikke har været sig Rækkevidden af sine Ord bevidst. Har jeg gjort ham Uret, skal ingen være villigere til at beklage det end jeg, men i min Mangel paa »Skarp-sindighed« holdt jeg mig unægtelig til den Mening, jeg endnu finder er den mest naturlige af Ordene, som de lød.

Dernæst maa jeg ligeledes til Hr. Pastor Gamél bemærke, at Forholdene inden for Folkekirken ikke er, som han skildrede dem. Rationalisterne, d. v. s. de, der ikke

bekender Christus som Faderens Enbaarne, findes kun enkeltvis og kan derfor ikke danne nogen »Retning«. Derimod er der en Retning — hovedsagelig gammeldags-troende Grundtvigianere — der ønsker indført noget, der kaldes den taalsomme Folkekirke. Deres Bevæggrunde til dette Ønske kan i denne Sammenhæng være ligegyldige, men det er imellem dem og os, altsaa imellem Mennesker, der bekender den samme kristne Tro, at den kirkepolitiske Uenighed findes. Beskyldningen for *Uærlighed* er ganske ubeføjet. I det hele taget begriber jeg ikke, at Pastor Gamél vil være bekendt at beskyldte sine Modstandere for Uærlighed og derved bruge et Vaaben, der ellers kun bruges af den lavere Presse. Imidlertid, Vaabenet er løftet imod os, og naar det i »Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« for 10. Marts 1912 staar at læse paa Tryk, at naar vi i den danske Folkekirke forener vore Kræfter til Værn mod Katholicismen, gør vi dette af Uærlighed, saa har Læserne her en af de *Forvrængninger*, som Pastor Gamél selv har efterlyst.

Iøvrigt fandt jeg ved at foretage nogle Stikprøver i Aargangen 1911 hurtigt et Par Artikler, der egner sig til at fremdrages i denne Sammenhæng. De findes i Numrene for 3. og 10. November og bærer Overskriften »Om Kirketro og Enighed« med Signaturen F. F. M. Der findes i disse Artikler tre Beskyldninger imod Folkekirkens Præster for Hykleri eller, om det foretrakkes, for kun at blive i Folkekirken for at nyde dennes pekuniære Goder. Beskyldningerne lyder saaledes (Udhævelserne foretages af mig):

1) »Ikke som om alle disse Theologer aabent vedkendte sig deres Vantro eller reviderede Kristentro. Nej, der staar alt for meget paa Spil, ogsaa i rent praktisk Henseende.«

2) »I saadan en Overgangs- og Opløsningslid er vedkommende Kirkesamfunds lønnede Tjenere vanskeligt stillede.«

3) »Aarhundreder gamle Indretninger dør selvfølgelig ikke i Løbet af 14 Dage, særdeles naar saa mange nyder pekuniære Fordele deraf, og en medfødt Magelighed skal overvindes.«

Kommentar turde være overflødig!

Desuden giver Artiklerne helt igennem et falsk Billede af Folkekirken som af Protestantismen i det hele. Da det ikke er min Opgave her at indlade mig i nogen Polemik med Katholicismen som saadan, skal jeg nøjes med at udpege nogle enkelte Punkter.

1) »Af Evangeliets Lære og Luthers Dogmer findes der ikke meget tilbage« (nl. i den evangelisk-lutherske Kirke).

— Vi har bevaret *hele* Evangeliet saaledes, som det findes i den bellige Skrift. Math. 16,18 kan ikke anføres herimod, da vi ikke mener, det er tilstrækkeligt til at begrunde Pavens Primat. At vi ikke bevarer »Luthers Dogmer« i alle Enkeltheder, viser netop, at vore Kirkesamfund baade er evangeliske og lutherske, thi Lutherdommen er ikke en stereotyp Codex, men et *Princip* for Livet selv. Sandheden kan ikke ændres igennem Tiderne, men den Maade, hvorpaa den genspejles og giver sig Udtryk hos de skiftende Slægter, kan ændres, fordi Livet aldrig staar stille. En Katholik vil næppe forstaa dette, men det viser bedst, at naar man taler om noget, man ikke forstaar, bliver man let en Karrikaturtegner. Det er, for at bruge Hr. Gaméls Udtryk, et »billigt Middel« til at gøre sig lystig over andre.

2) (Der hersker) »den skønneste Uklarhed om, hvad en »selvstændig« Tro betyder og kan indeholde.« — Med en selvstændig Tro menes der, at Troen ikke er en Mængde Læresætninger, jeg gentager efter andre (hvormed der maaske kan begyndes), men at jeg kan sige: Jeg tror paa min Frelser, fordi jeg har erfaret, at det var ham, der var hos mig i Livets Strid og hjalp mig i mine Kampe. Herover hersker der hos alle Protestanter fuld Klarhed.

3) Vi siges at mangle »den Myndighed, der virkelig kan bøje tænkende, religiøse Mennesker under sine Afgørelser.« — Nej, en Pave har vi ikke, og dog hænder det selv i den katholske Kirke af og til, at *tænkende religiøse* Mennesker ikke finder Pavens Autoritet af den Beskaffenhed, at den kan bøje dem, saa at de af religiøse Grunde træder ud af Romerkirken. At der er Protestanter, der enten bliver vantro eller træder over til Catholicismen, beviser derfor intet. Men er vi, der bøjer os for Jesu egne Ord og Apostlenes Ord om ham, ikke tænkende, eller er vi ikke religiøse?

4) Naar det saa endelig siges, at vi mangler Forkyndere, som ikke er hange for Videnskaben, forekommer denne Paastand mig i en Katholiks Pen saa ejendommelig, at jeg skal standse her.

Der er endnu adskilligt i de nævnte Artikler, der med god Ret kunde fremdrages. Dette maa dog være nok til at vise, at naar en Katholik søger at skildre protestantiske Tanker, bliver hans Skildring ofte saaledes, at den med god Ret kan kaldes forvrænget og forhaanende — og at saadanne Skildringer har set Lyset i »Ugebladets« Spalter.

Ærbødigst

O. Rothe.

Det er en Glæde at se, hvorledes Hr. Pastor Rothe i ovenstaaende Artikel har sat Tonen adskilligt ned. Han synes at have faaet en Følelse af, at der er Grænser for, hvad man kan byde os Katholikker — i et af vore egne Blade. Ganske vist gør han endnu lejlighedsvis Forsøg paa at anslaa den samme folkekirkeligt overlegne Tone, der gaar igennem hans første Indlæg i »Ugebladet«. Fremskridtet fra første Artikel er imidlertid saa umiskendeligt, at jeg ikke skal opholde mig ved Bagateller af den Slags, men gaa lige til Sagen.

Pastor Rothe synes at have følt Trang til allerførst at dokumentere sin Skarpsindighed; han begynder nemlig sin Artikel med et overmaade »skarpsindigt« Argument. »For at en Sammenligning skal være anvendelig, maa den være det i Tankens Centrum, ikke i dens Periferi.« — Det gør mig ondt at maatte oplyse Pastor Rothe om, at hvor skarpsindig denne Udtalelse end ser ud, er den ikke desto mindre fuldstændig urigtig. — Jeg henviser til to af vor Herres egne Lignelser. Et Sted sammenligner Christus sig med en *Tyv*. Hvis Pastor Rothe nu anvender sin Theori paa denne Lignelse, kommer han til det overraskende Resultat, at Christus fremstiller sig selv som en, der paa ulovlig Maade tilegner sig et eller andet. Thi det *centrale* ved Benævnelsen »Tyv« maa dog vel være det at stjæle og intet andet. — Et andet Sted opfordrer Christus os til at handle i Lighed med *den utro Husfoged*; anvender Pastor Rothe atter sin Theori, kommer han paany til et meget uhyggeligt Resultat. — Hr. Pastor Rothe bliver virkelig nødt til at revidere sin Theori om Tankens »Centrum« og Tankens »Periferi«, og naar han har gjort det, behøver vi vist ikke mere at strides om Berettigelsen af den af Hr. Redaktør Niels Hansen brugte Sammenligning.

Om den af Hr. Pastor Rothe givne Fremstilling af Nutidens folkekirkelige Tilstande kan jeg kun sige, at den vidner om et meget lyst Syn paa Tingene. »Rationalisterne findes kun enkeltvis indenfor Folkekirken og kan derfor ikke danne nogen Retning«. »Det er mellem Grundtvigianerne og os, at den kirkepolitiske Uenighed findes.« — Hvis Pastor Rothe med disse Udtalelser virkelig har givet os sin Tankes »Centrum« angaaende det Virvar, der her-

sker i den danske Folkekirke, saa har han derved kendetegnet sig som en Mand, der ikke ser, hvad der foregaar udenom ham. Det, der faar det højirkelige Parti og Indre Mission til med saa voldsom Heflighed at modsætte sig Indførelsen af en »taalsom« Folkekirke, er ikke Uvilje af nogen Art overfor Grundtvigianerne, det er netop Angsten for, at det rationalistiske Element derved skulde faa endnu gunstigere Vilkaar indenfor Folkekirken og tilsidst skulde kunne kvæle de troende Elementer. — Een Ting kan Pastor Rothe være sikker paa, og det er, at Udviklingen indenfor Folkekirken ikke gaar i Retning af større Positivitet i Troen, men at den tværtimod bevæger sig i Retning af større Liberalisme og videregaaende Fritænkeri. Den lutherske Kirke er i sit Udspring *tysk*, og til hver Tid har dens Udvikling været præget af Strømninger, der kom til os fra *Tyskland*. Den, der nu kender Forholdene nede i Tyskland, ved, at blandt de derværende lutherske Theologer tror maaske ikke Halvdelen paa Jesu Christi Guddom. Professor Lehmann, der docerer i Berlin, ved dette bedre end Pastor Rothe, og det er min Tro, at jeg har fremstillet Professorens Tankegang korrekttere, end Pastor Rothe selv aner det.

Jeg kan ikke lade være med her at indskyde en Bemærkning, der muligvis vil overraske Hr. Pastor Rothe. Det er med *Sorg*, vi Katholikker ser Vantro og Fritænkeri brede sig i den lutherske Kirke. Vi føler langt større Sympathi for troende Lutheranere end for liberale, rationalistiske Medlemmer af Folkekirken. Vi glemmer aldrig, at det, der trods alt forener os Kristne, er den store Hovedsandhed om Christus som Guds enbaarne Søn. Og netop derfor føler vi det som en sviende Haan, naar vi hos visse Protestanter synes at spore Tilbøjelighed til mere at føle sig i Slægt med de vantro Retninger indenfor Lutherdommen end med os Katholikker, der urokkeligt holder fast ved Troen paa Christi Guddom. Vi finder, at de troende Protestanter vilde handle langt værdigere ved at tage Eksempel efter den katholske Kirke, der for nylig, uden falsk Medynk, udelukkede »Modernisterne« af Kirken, end ved at slutte Forbund med nedbrydende Retninger til »Forsvar« imod den gamle Moderkirke. — —

Eftersom Hr. Pastor Rothe har efterkommet mit Krav om Beviser for den Paastand, at »Ugebladet« skulde have forvrænget eller forhaanet, hvad der er Protestanterne »det dyrebareste af alt«, maa det være mig tilladt at føje nogle Randbemærkninger til Pastor Rothes »Bevisførelse«.

Rent i Forbigaaende gør jeg opmærksom paa, at ikke en eneste af de af Pastor Rothe fremdragne Udtalelser stammer fra de Artikler, som »Ugebladets« Redaktør, Hr. Niels Hansen, har skrevet her i Bladet.

Først fremdrager Hr. Pastor Rothe da nogle Udtalelser fra »Ugebladet«, hvori der er udtrykt en Formodning om, at naar liberale, rationalistiske Theologer forbliver i Folkekirken paa Trods det af dem afgivne Præsteløfte, saa er praktiske, økonomiske Hensyn maaske ikke helt udelukkede.

Hertil knytter Hr. Pastor Rothe den Bemærkning: »Kommentarer er her overflødige.«

Nej, Hr. Pastor Rothe, en Kommentar er netop ikke overflødig her! Det vilde for os have været langt mere afgørende, hvis De, i Stedet for at gemme Dem bag den forslidte Frase om Kommentarens Overflødighed, aabent havde udtalt: »Jeg erklærer et Forhold som det paagældende for umuligt og utænkeligt.« Jeg finder, at en saadan Kommentar vilde have været det mest værdige Gensvar fra Deres Side.

For at belyse dette vil jeg gribe tilbage til et enkelt Punkt i den Artikel af Prof. Lehmann, som De har taget i Forsvar. Jeg har allerede i mit forrige Indlæg hentydet dertil, og det var mit lønlige Haab, at De af Dem selv vilde tage Stilling i Sagen. — Jeg sigter til Prof. Lehmanns perfide Paastand, at den katholske Kirke kunde tænkes at ville give sit Minde til, at Personer, der sympathiserer med dens Lære, aflægger Præsteløfte i den lutherske Folkekirke for derved at faa Lejlighed til at indsmugle deres Ideer i denne. Denne Beskyldning giver jeg herved følgende Kommentar: »Jeg erklærer et Forhold som det omtalte for umuligt og utænkeligt.«

Jeg vil ikke spørge Hr. Pastor Rothe, om han tør føje en lignende Kommentar til den af ham paaankede Udtalelse; thi jeg ved, at han hverken kan eller tør gøre det.

For Hr. Pastor Rothes egen Skyld vil jeg endelig be-

stemt hævde, at den paagældende Udtalelse i hvert Tilfælde ikke kan siges at krænke, hvad der er Pastor Rothe »det dyrebareste af alt«. Thi jeg hverken kan eller vil forstaa Pastor Rothe saadan, som om det, der var lutherske Theologer det dyrebareste i Verden, var deres personlige Ære.

Hvad de øvrige af Pastor Rothe fremdragne Udtalelser angaar, saa har jeg umaadelig liden Lyst til at diskutere deres Berettigelse med Pastor Rothe. Pastor Rothes Modbemærkninger synes mig i den Grad intetsigende, at Tiltrækningen ved at gendrive dem virkelig kun bliver ringe. — At den lutherske Folkekirke *netop* er luthersk, fordi den lidt efter lidt opgiver store Dele af den lutherske Troslære, synes mig at være af den Slags Paradokser, der ikke kan blænde nogen. — At Protestanterne har bevaret *hele* Evangeliet (muligvis med Undtagelse af Matth. 16, 18, der for Pastor Rothe synes af ganske underordnet Betydning), turde være en Paastand, der egentlig ikke siger noget. Hvem mener Pastor Rothe her med Protestanterne? Er det dem, der endnu tror paa Evangelierne, eller er det dem, der har forkastet dem? Om de sidstnævnte vil han næppe selv paastaa, at de har bevaret synderligt af Evangeliet, og om de førstnævnte, som der iøvrigt ikke var Tale om det paagældende Sted i »Ugebladet«, gælder det for os Katholikker, at de i hvert Fald ikke har bevaret *hele* Evangeliet eller *hele* Aabenbaringen. Thi det turde dog ikke være nogen Nyhed for en Theolog, at den katholske Kirke — forøvrigt i Lighed med Grundtvigianerne — hævder, at *Arvelæren* hører med til Troskilderne, ja er den oprindeligste af disse. Og denne Opfattelse maa det vel være os Katholikker tilladt i al Beskedenhed at vedkende os, uden at vi derfor skal beskyldes for at forvrænge eller forhaane, hvad der er Protestanterne det dyrebareste af alt.

Hr. Pastor Rothe fremdrager saa en Ytring fra »Ugebladet« om, at »Protestanterne savner den Myndighed, der virkelig kan bøje tænkende, religiøse Mennesker under sine Afgørelser«. Pastor Rothe besvarer denne Udtalelse med at sige, at Protestanternes Myndighed er selve den h. Skrift. Det er ikke let at bevare Sindets Ligevægt overfor et Gen-svar af den Art. Hvorfor vil Pastor Rothe anstille sig en-

foldigere end nødvendigt? Har han virkelig ikke mærket, at der i den anførte Udtalelse netop var Tale om den Myndighed, der skal *fortolke* den h. Skrift? Naar Protestanterne faktisk er indbyrdes uenige om et saa vitalt Spørgsmaal som det, om Christus virkelig eller kun billedligt er til Stede i Alterets Sakramente, er dette saa ikke Bevis nok for, at Skriften ikke fortolker sig selv, men at der maa findes den Myndighed, der kan fortolke dens rette Mening? Og hvor har Protestanterne da denne Myndighed? Finder de den hos Hs. Excellence Kultusministeren eller hos Sjællands Biskop eller hos hvem? — Jeg synes, at naar man er Præst i den danske Folkekirke, saa burde man saa vidt mulig undgaa at røre ved dette Punkt netop nu, hvor Folkekirkens Myndigheder lige har truffet Afgørelse om, at Pastor Arbo Rasmussen godt kan forblive i sit Embede, skønt han aabent har fornægtet Skriftens klare Lære om Jesu overnaturlige Fødsel ved en Jomfru, Maria.

Jeg skal standse her, som Pastor Rothe gør det. Det har været mig umuligt at finde en eneste *Forvrængning* i de Udtalelser, som Pastor Rothe har fremdraget, og jeg overlader trøstigt til enhver at afgøre, om det er lykkedes Hr. Pastor Rothe at fremskaffe virkelige Beviser for den i hans første Artikel indeholdte Paastand, at »Ugebladet« eller dets Redaktør har *forhaanet*, hvad der er Protestanterne det dyrebareste af alt.

Een Ting maa Hr. Pastor Rothe imidlertid definitivt give Afkald paa. Han maa ikke forvente, at »Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« nogensinde vil komme til at faa samme Præg, som hvis det helt igennem var skrevet af Pastor Rothe, Præst ved Vor Frue Kirke. I saa Fald vilde Bladet vel desuden miste samtlige sine Læsere — Pastor Rothe undtagen.

H. Gamél.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Medens Polakbesøget i Fjor Sommer var paa 10.000, meddeler Dagbladene nu, at der i Aar er kommet og vil komme endog 12.000 Polakker. Det behøver ikke nærmere Paavisning, hvilke sociale og religiøse Op-gaver en saadan »Folkevandring« rummer.

— Onsdag den 13. ds. holdt *Ungdomsværnet* sit af 170 Damer og Herrer besøgte Aarsmøde i Industriforeningens Sal. Formanden, Hr. Pastor Günther, aabnede Mødet med at oplæse et opmuntrende Brev fra Hs. Højærværdighed Biskoppen, hvilket indeholdt 50 Kroner som Gave til den kommende Absalons Gaard. Derefter holdt Formanden et af mange gode Lysbilleder ledsaget, meget instruktivt Foredrag om den vældige tyske Folkeforening, stiftet 1890, og nu tællende 700.000 Medlemmer. Derefter aflagdes Beretning og Regnskab, hvilke snarest skal fremkomme her i Bladet. Ved Mødets Slutning blev der til Fordel for Absalons Gaard bortloddet et Blomstermaleri.

Ordrup. Forfatteren *Johannes Jørgensen*, som for 3—4 Uger siden vendte tilbage fra en Foredragsrejse forskellige Steder her i Danmark, i Luxemburg og Metz, opholder sig i disse Dage i Stockholm, hvor han d. 21. Marts holdt Foredrag i Foreningen *Concordia Catholica*, indbudt dertil af Foreningens energiske Formand, Friherre *Gustaf Armfelt*.

Randers. Det har maaske vakt Ængstelse hos en eller anden, at den højærværdigste Hr. Biskop ikke er nævnet blandt Gratulanterne ved Hr. Pastor Osterhammels Jubilæum, idet vedkommende har tænkt, at Biskoppens Sygdom maaske var alvorligere, end det efter Ugebladets Meddelelse saa ud til. Dette er dog ikke Tilfældet; men den Festsdeltager, som sendte Referatet om Jubilæet, har des værre glemt at anføre, hvad Pastor Osterhammel med Glæde meddelte ved Festen, at han havde modtaget baade et Brev og en interessant Bog fra Biskoppen. Utvivlsomt er det ikke det eneste, der kunde og burde været medtaget og ikke blev det i Referatet om den stemningsfulde og hyggelige Jubilæumsfest.

Frankrig. I *L'Univers* (Nr. 15.591) skrives følgende om den franske Gejstlighed nuværende Vilkaar: Sognepræsten er nu til Dags Lejer af det første det bedste Hus eller Værelse, han kan faa fat paa. Han er i Dag her, i Morgen der. Hans Bolig er uden Historie, uden Erindringer, uden Sammenhæng med hans Kald; den er ynkelig, mere et Ly end et Hjem. Intet udmærker den. Den har intet Navn. Præstegaarden er forsvundet sammen med Konkordatet. Præsten bor som hver som helst anden, hvor han kan. I to Tredjedele af alle Bispedømmer er det saa. Dog er Præsten selv endnu fattigere end hans Bolig. Da Biskoppen af Langres begyndte med at besøge sine Præster for personlig at undersøge deres Stilling, fandt han Flertallet af dem anbragt i usle Boliger, uden Betjening, uden Eksistensmidler, tvungne til selv at besøge al

Husholdnings- og Køkkenarbejde o. s. v. Han lovede at yde hver Præst en aarlig Løn paa 430 Kroner uden dog at vide, hvorfra han skulde tage dem. Den ringeste Haandværker, den fattigste Funktionær har mere. Og dog vilde det være en Hjælp, ja en Formue for den fattige Præst. I 40 af Frankrigs 86 Bispedømmer har Præsterne ikke mere end 200—300 Kroner i aarlig Gage, som de faar af Biskoppen.

Asien. (Japan.) For nogen Tid siden meldte et Telegram fra Tokio, at Ministeriet havde udsendt en Plan til det japanesiske Folk angaaende Religionens Fremme, hvori Hovedtrækket var en Sammenblanding af Kristendom, Shintoisme og Buddhisme. Et Par Dage efter meddeltes det dog, at denne mærkelige Plan allerede var blevet opgivet. Det udmærkede Tidsskrift *America* er i Stand til at bringe nærmere Oplysninger om dette Forslag, som har sin karakteristiske Historie. Japaneserne synes at være temmelig ugunstig stemte overfor Missionærer, som er økonomisk afhængige af europæiske Venner og Organisationer. Da de protestantiske Sekter havde indset, hvor stærk denne japanesiske Selvstændighedsfølelse var, besluttede de at prøve paa at glemme deres indbyrdes Uenighed og derved styrke deres Stilling. Et Forhandlingsudvalg blev nedsat for at bringe Overensstemmelsen i Stand. Unitarerne gik videst, og en af deres Præster, K. Mastura, har stiftet, hvad han kalder »den japanesiske Kirke«. Det var øjensynlig fra denne »Kirkes« Lærdomme og Grundsatninger, at den japanesiske Minister laante Detaillerne til sin Plan. Det er overflødigt at bemærke, at Læren om Christi Guddom var forsvundet i denne, og at denne selv blot betegnedes som en stor Vismand.

Brevkasse.

Hr. Redaktør! Paa vor kirkelige Kalender er den 10. Marts angivet som de 40 Ridderes Dag, medens det efter Universitetets Almanak allerede er den 9. Marts. Hvad er det rigtige, og hvad er Grunden til den Afvigelse? Med al Agtelse *A. Martini*.

Jeg kender ikke den, sandsynligvis tilfældige, Aarsag til Afvigelsen, men beder en eller anden klogere at ville give nærmere Oplysning herom. *Red.*

Til en *Indsender* af en Artikel om Affæren Rothe. — Deres Indlæg med Luthers bekendte Citat: »Ich, Martin Luther, will es so haben, Pabst und Esel sind ein Ding,« er for skarpt i Tonen, til at jeg vil optage det; i Sagen selv er jeg ellers ganske enig med Dem. *Ærbødigt N. H.*

Efterskrift til Artiklen om Grev Holstein-Ledreborg.

I Artiklen om Grev Holstein Ledreborg er der paa Side 178 i forrige Nummer følgende Fejltagelse at rette, som forresten er gaaet gennem adskillige andre Blade. Den nuværende Enkelensgrevinde er Datter af afdøde Gehejmelegationsraad Frederik Løvenørn. Gehejmekonferensraad Paul Løvenørn, der for et Par Aars Tid siden tog Afsked som dansk Gesandt i St. Petersborg, er Broder til Enkelensgrevinden.

Aarsberetning for Katholsk Ungdoms Forbund.

(K. U. F.)

Aarsberetning for 4. Aar (15. Marts 1911—1912).

Foreningen ledes af Præses, Hr. Pastor Hillebrand, samt følgende paa Generalforsamlingen d. 25. Februar 1912 valgte Bestyrelse: Fr. Howarth, Formand; Johs. Hansen, Sekretær; Leo Jensen, Kasserer; B. Noetzell og A. Christiansen, Assisterende.

K. U. F. talte ved sit 4. Foreningsaars Slutning 65 Medlemmer. Der afholdtes i Aarets Løb 17 Foreningsmøder, hvoraf 5 var Fri-luftsmøder paa Ermelundssletten, endvidere 3 Bestyrelsesmøder, 1 ekstraordinær og 1 ordinær Generalforsamling, 2 Udflugter til Frederikssund-Jægerspris, hvor Foreningen var Gæst hos Hr. Proprietær Møller, og til Ruderskov, 3 Fester: Faneindvielse i St. Ansgars Kirke, Aftenunderholdning i Citys Selskabslokaler og Julefest, samt 3 Præmieskydninger. Der holdtes 10 Foredrag: »Absalon som dansk Mand« (Hr. Johan Johnsen) »Ungdommens Rasetid« (Hr. Pastor Günther), »Tietgen« (Hr. V. Bork), St. St. Blicher« (Fr. Howarth), »Tungen« (Hr. Pastor Breitung), »En romersk Kejsers Fødselsdag« (Hr. Pastor Fonlupt), »Johs. Ewald« (N. Nordencrone), »H. C. Andersen« (Johs. Hansen), »Vort Land« (Hr. V. Bork); endvidere er der holdt 3 apologetiske Foredrag og nogle Oplæsninger. I Sommertiden anvendtes ugentlig 2 Aftener til Fodboldspil, og der udkæmpedes flere Kampe med fremmede Fodboldklubber.

Foreningen fik skænket en stor og smuk Fane samt nogle mindre Boggaver til Bibliotheket og er i Besiddelse af et 10 Mands Horn- og et 7 Mands Strygeorkester.

Hermed bringes en hjertelig Tak til alle K. U. F.'s Velgørere og Velyndere, særlig til »Ungdomsværnet«.

Gudstjenesten i Paasketiden.

Meddelelse om Forandringer heri (sammn. Ugebladet 1911, Side 298) bedes indtrængende tilstillet Redaktionen, Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund, inden Tirsdag d. 26. Marts.

Foreningen „Steno“ afholder Onsdag den 17. April Soiré med paafølgende Bål i Citys Selskabslokaler, Citygade, til Fordel for fattige katolske Børns Ferieophold. (Billetter 1 Kr., reserveret Plads 1,50 Kr.) Den højærværdigste Biskop anbefaler Foreningen og dens gode Formaal.

Unio. Fredag den 29. Marts holdes Foredrag af Hr. Observator C. F. Pechüle i Lokalet Frederiksberg Allé Nr. 11. Besøgende, indførte ved Medlemmer, har Adgang.

Kirkelig Kalender.

24. Marts. Passionssøndag.	31. Marts Palmesøndag
25. — Mandag. Marias Bebudelse.	1. April. Mandag. Ferialdag.
26. — Tirsdag. Cyrillus af Jerusalem, Biskop og Kirkelærer.	2. — Tirsdag. Ferialdag.
27. — Onsdag. Johannes af Damaskus, Bekender og Kirkelærer.	3. — Onsdag. Ferialdag.
28. — Torsdag. Johannes af Capistran, Bekender.	4. — Skærtorsdag.
29. — Fredag. Marias syv Smertes.	5. — Langfredag.
30. — Lørdag. Ferialdag.	6. — Paaskelørdag.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 11.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 26. Marts Kl. 8 Aften.

Pastor H. Gamél: Jesu Brødre.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**

Sangbogen *Sursum corda* medtages.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst tilhørende Benedikt-Seddel — Postkort, Medaljer, især af den h. Benedikt med smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hver dage fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Korsvejsandagt i Fasten.

St. Ansgars Kirke hver Fredag Aften Kl. 8; Rosenkranskirken hver Fredag Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ med Prædiken; Jesu Hjertes Kirke hver Torsdag Aften Kl. 8 $\frac{1}{4}$; St. Josephs Kirke hver Fredag Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$; St. Annæ Kirke hver Fredag Aften Kl. 8.

St. Ansgars Kirke.

Søndag og Onsdag Kl. 3 Efterm. holdes fransk Prædiken af Pater A. Blanche, O. P. — Søndag Kl. 6 Efterm. holdes dansk Fasteprædiken af Pater J. Svensson, S. J.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag d. 24. ds., Kl. 8 $\frac{30}{60}$.

Litteratur.

Af afdøde Lensgreve Holstein findes følgende Skrifter i Boghandelen: Evangelisk-luthersk 1 Kr.
Aabent Brev til Pastor Holm i Gladsaxe. 25 Øre.

Et smukt Gadeværrelse med Sol, fuld Pension og Pleje kan faas paa Frederiksberg til April eller Maj. Billet mrk. 7 bedes sendt til Kontoret, Bredgade 69, 2. Sal o. G.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Elisabethforenings Basar.

Palmesøndag og Dagen efter holder Elisabethforeningen for forældreløse og forsømte Børn sin aarlige Basar. Alle i Menigheden, der har Interesse for disse Børn, bedes om at betænke vor Basar med Gaver, for at denne Basar maa blive lige saa indbringende som de tidligere. Basaren er jo Foreningens største Indtægtskilde og derfor Aarets Begivenhed for Foreningen.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaaar hver Søndag Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogladre samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 13.

Søndag den 31. Marts.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Professor Euckens første Foredrag. — Grev Holsteins Eftermæle. — Aarsberetning for Katholsk Ungdomsværn. — Fra Slagmarken. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. Afrika. — Brevkasse — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

111.

Det var bedre for dette Menneske, om han aldrig havde været født.

Af hele den gribende Liturgi i den stille Uge er der vist intet, der Aar for Aar gør et saa rystende Indtryk paa mig som disse Ord, vor Frelser udtalte om sin utro Discipel: »Ve det Menneske, ved hvem Menneskens Søn bliver forraadt; det var bedre for dette Menneske, om han aldrig havde været født.« Vel er det ikke givet os at se ind i Guds Domme eller at drage Grænsen for hans Miskundhed, men Ordene synes jo ikke at kunne forstaas anderledes, end at Judas for evigt er udelukket fra Saligheden. Tanken glider sædvanlig ret let hen over Forestillingen om Helvedes evige Kvaler; kun naar de som her sættes i Forbindelse med et bestemt Menneske, en historisk Personlighed, som jeg ved har levet paa en ganske bestemt Tid, begynder der at dæmre for mig en svag Anelse om, hvad det vil sige at gaa evigt fortabt. Det er henved nitten Hundrede Aar siden Judas ved Døden stillede sig selv for Guds Domstol. I henved nitten Hundrede Aar, over

fyrretyve Gange saa længe som hele mit hidtidige Liv, maa vi altsaa tro, at han allerede har sukkeet i den Ild, der aldrig skal slukkes, og mod hvilken alle Kvaler paa Jorden er for intet at regne. I al den Tid har han været skilt fra Gud, uden Haab om Forløsning, overladt til den nagende Fortvivlelse, som allerede her i Livet greb ham over, at han havde forraadt uskyldigt Blod, men som sikkert er uendelig meget større og bitrere nu, da han klart ser, hvad det er, han har gjort. Og var det saa forbi med de nitten Hundrede Aar eller med nitten Hundrede Gange nitten Hundrede Aar! Men de er jo end ikke som en Draabe i Havet, ikke som et Sekund mod et Aartusinde. Kunde han efter en nok saa lang Række af Aarhundreder eller Aartusinder eller Millioner af Aar gaa ind til den evige Salighed, da var det jo ikke bedre for ham, om han aldrig havde været født; thi da var jo hans Lidelses Tid som intet imod hans Saligheds Tid. Falte den evige Straf kan vi ikke; men jeg ved ikke noget bedre Middel til at faa et svagt Begreb om den og derigennem et Indtryk af, hvor sandt det Ord er, at det er forfærdeligt at falde i den levende Guds Hænder.

Men, har jeg gennem Judas prøvet at vænne mit Hjerte en Smule til Tanken om Fortabelsens uigenkaldelige Dom, da er der dog et andet Menneske, hvis Ve og Vel ligger mig langt mere paa Sinde, og det er mig selv. Herre, ogsaa mig har du kaldet til din Tjeneste, ogsaa jeg har været en utro Discipel. Herre, frels mig, medens det er Naadens Tid for mig, at det ikke en Gang med Rette skal kunne siges om mig: »Ve dette Menneske; det var bedre for ham, om han aldrig havde været født.«

H. K.

*Min Jesus, nu ved jeg, hvad før jeg ej vidste,
at du er den første og bliver den sidste,
og derfor jeg lover, at dig vil jeg følge
i Liv og paa Dødens den rullende Bølge.*

*Og derfor alene til dig vil jeg ile,
som grædende Barn ved dit Bryst søge Hvile;
hos dig vil jeg mig og min Usselhed skjule,
kun da fri's jeg ud af Fortabelsens Hule.*

Prof. Euckens første Foredrag.

Professor Eucken hører til de Filosofer, der nævnes og anføres mest. Han har den store Evne at kunne betegne gamle Begreber med nye Ord. Han kender ogsaa Foredragskunstens Teknik. Saaledes var hans første Foredrag mesterligt anlagt. En stigende Bølge af spændende Spørgsmaal: det var dets første Del; en Nedstyrtten i Tankens Dybde dets anden. Og hans Personlighed giver hans Ord en vis Varme. Det virkede, betagende, da denne gamle Mand med det hvide Haar talte om Tankens Magt ligesom Steffens for 100 Aar siden. Han skulde have haft tyske Ynglinge til Tilhørere, unge Mænd, der, berusede af Schillers Poesi, længes efter at kunne sejle ud paa Livets uendelige Hav ... De var sikkert bleven vilde af Begejstring.

Professoren begyndte med at beklage den Kendsgerning, at den moderne Menneskehed er kommen ud af Ligevægten. Vi har vundet store Felter udadtil, men mistet højere Værdier indadtil. Vi kan ikke beherske det store Rige, som Naturvidenskaberne har erobret. Vi er bleven overfladiske. Vor Tid har store Teknikere, men smaa Mennesker; store lærde, men smaa Tænkere. Professoren mindede om lykkeligere Tider, der havde haft en Helhedsopfattelse, idet de ansaa hele Verden som et Guds Rige eller som et vældigt Kunstværk. Men alt dette er gaaet tabt, og tilbage staar det Menneske, der føler sig som en Maske i et stort Net, som en Ubetydelighed indenfor det uhyre Samfund, et stakkels Væsen, som inderst inde sukker efter, at det maatte være anderledes, at der maatte gøres en Ende paa Egoismens Brutalitet. Men denne Længsel er allerede et Tegn paa, at Mennesket har et højere Maal end at være Øjeblikkets Træl. Og et saadant Maal maa være til. Thi efter Pascal er det umuligt for os at længes efter noget, som vi aldeles ikke kender.

Hyad er dette højere Maal? Det er det overindividuelle. En Videnskabsmand f. E. føler, at det store Hele, han arbejder for, er et Sandhedens Rige, som tvinger den enkelte Personlighed ind under sine Love. Dette Rige elsker han,

han kan blive en Helt, en Martyr i dets Tjeneste. Professoren omtalte Keppler, der arbejdede under tarvelige Kaar, og som blev forfulgt af den ene Ulykke efter den anden. Men saa stor var hans Begejstring for Idealerne, at han kunde ytre de Ord: »Nu har jeg mistet min Hustru og mine Børn; nu gælder det om at skrive om Alverdens store Harmoni.«

Eucken sluttede med den fyndige Paastand, at der var en fornuftig Verdensgrund til, og at de store Værdier laa i det aandelige.

Selvfølgelig glædede jeg mig med alle de andre dér over Professorens mægtige Protest imod al overfladisk, materialistisk Verdslighed. Men jeg havde, mens mine Hænder tilklappede ham Bifald, det Spørgsmaal paa Læberne, om man ikke kunde faa noget nærmere at høre om dette Aandens Rige.

Jeg tænkte mig om og blev hurtig klar over, at Professoren mente de Værdier, som den moderne Videnskab ophober. Naturligvis ikke Naturvidenskaberne. Thi at man vil opdage Verdens Sjæl ad kemisk eller fysisk Vej, er vel saa godt som udelukket, endskønt den tyske Professor Oswaldt allerede har udarbejdet en Cyklus Søndagsprædikener til Ære for Energiens Bestaaen.

Det er vist den moderne Filosofi, Professor Eucken sigtede til. Der er dog det kedelige ved det, at den moderne Filosofi netop savner de afgørende Egenskaber. Aandens Rige skal nemlig først og fremmest være et Hjem for evige Værdier. Den Slags kender den moderne Filosofi nu slet ikke. Ja, der gives egentlig ikke nogen moderne Filosofi, der gives kun moderne Filosofier, og iblandt dem ganske vist mange dybsindige, men ikke to, der siger det samme. Ved Siden af Eucken i Jena virker en Hæckel! Selvfølgelig har den moderne Filosofi meget travlt, for naar den ene river ned, hvad den anden bygger op, saa er der naturligvis altid noget at bestille, og den Evighedsværdi kan man gerne tilkende en saadan Filosofi, at den nemlig i Evighed ikke vil blive færdig. Det gør mig meget ondt, men det er nu engang saaledes: naar man søger selv hos Tidens berømteste Filosofier efter bestemte Livsværdier, saa

finder man et meget ubestemt Spørgsmaalstegn og — en Række Muligheder.

Jeg kender kun een Videnskab, der arbejder med evige Værdier; det er den katolske Filosofi. Hos os giver Hundreder og Tusinder af lærde Mænd med Hensyn til Grundspørgsmaalene det samme Svar. Her har vi en Videnskab, som gennem Aarhundreder har bygget videre paa samme Grundlag, der i sin Tid har oplaget Platos og Aristoteles' Aand, der blev ført videre af Augustinus og Thomas af Aquino, der endnu lever og er i Færd med at arbejde alt det nye, som de sidste Menneskealdre har bragt, ind i de gamle Rammer.

Dertil kommer saa noget andet. Hvad Professor Eucken fremsatte, syntes jeg, var saa højt og svævende; der er saa langt fra den grønne Jord til dette Aandens Rige; og efter at Foredraget var forbi, og vi havde taget Plads i Sporvognen, og det ringede og tudede med Klokker og Biler, og der sad Mennesker rundt omkring, levende, virkelige Mennesker — da blegnede det hen i min Fantasi, alt det skeletløse, Professoren havde sagt. Den moderne Videnskab har vel Grund til at svæve lidt højt; thi saa snart den bliver konkret, viser der sig Modsætninger over Modsætninger. Professor Paulsen sagde engang: »De, der ikke kan sluge nogle Selvmodsigelser, skal overhovedet lade være med at give sig i Lag med Filosofi.«

Den katolske Filosofi bygger paa det virkelige. Spørgsmaalet, om hvad Livets Maal er, behandles deri saa simpelt og gennemsigtigt, at ethvert Barn kan forstaa det. Gaa bare hen til Stenosgade, hvor Pastor Günther i disse Dage har udviklet den hellige Ignatius' Tanker om Meningen i Livet. Det har været ganske anderledes klart, end det vi fik at høre i Grundtvigs Hus. Og saaledes maa det være, for en Verdensanskuelse, som blot kan forstaas af Kantlæsere og lærde Filosofer, har allerede derfor holdt op med at være, hvad den skal være.

Forøvrigt, synes jeg, har en Trosbekendelse paa Sandhedens Rige kun en meget ringe praktisk Værdi, saa længe den ikke indeholder et Dogme om en evig, personlig Gud. Han er det evige Liv, den store Virkelighed, uden hvilken alle Dogmer er tomme Ord. Det er det evige Lys, og

naar man tager det bort, saa bliver der mørkt i Videnskabens hundrede Tusinder Spejle, fordi det er den Lyskilde, der spejler sig i dem allesammen.

Professor Eucken anførte Pascals Ord om, at det, vi længes efter, paa nogen Maade maa være til. Naar jeg spørger mine Længsler, saa svarer de: vi ønsker en fuldkommen Lykke, bestaaende i en personlig Udødelighed hos en personlig Gud.

Forresten kan jeg ikke forstaa, at Professor Eucken kan indrømme den dogmatiske Verdensanskuelse saa meget uden med det samme at slutte sig helt til den.

Fr. Muckermann.

Grev Holsteins Eftermæle.

Af de mangfoldige Udtalelser, der er fremkommet om afdøde Grev Holstein rundt om i de forskellige Aviser, er der to, der særlig fortjener at bevares, fordi de giver saa smukt Vidnesbyrd om det Indtryk, Grev Holsteins Religiositet har gjort paa Mennesker, der netop i religiøs Opfattelse har staaet ham meget fjernt.

Den ene Udtalelse skyldes Enkefru *Emma Hørup*, der i Politiken har skrevet en tiltalende Skildring af Grev Holsteins Færden i hendes og hendes Mands Hjem.

Det hedder her: »Man behøvede ikke altid at indbyde Holstein; han fulgte ofte hjem med Hørup fra Rigsdagen, naar denne ikke skulde paa Kontoret, og han var altid en hyggelig og fornøjelig Gæst, mere hensynsfuld og morsommere end de fleste andre Politikere. Ja, naar vi sad alene med ham, kunde han glemme den Tillukkethed, der ellers var ham naturlig, saasnart Talen faldt uden for Politiken og gled ind paa Emner, der mere personlig berørte ham. Jeg husker en Aften, vi havde talt om Hugos store Roman »Les Misérables«, hvor Digteren beskriver en Nonneorden i Paris »L'adoration perpétuelle«, hvis Regler er saa strenge, at de fleste Søstre dør i en ung Alder. Jeg spurgte ham først, om den virkelig endnu eksisterede, og da han svarede bekræftende, mente jeg, at der vist ikke fandtes mange Forældre, der vilde vie deres Døtre til en saadan Tilværelse

og en saa tidlig Død. Uden at betænke sig et Øjeblik svarede han: »Hvis de selv valgte det, vilde det jo være den højeste Lykke.« Hørup og jeg tav begge, men vi følte, at de Ord kom fra hans inderste Hjerte.«

Det andet Vidnesbyrd, her tænkes paa, skriver sig fra en Artikel af Hr. *Otto Borchsenius* i »Sorø Amtstidende«. Han skriver saaledes:

»Naar jeg saaledes for mit Vedkommende tænker tilbage paa de Aar, hvor jeg som Medlem af Morgenbladets Redaktion nu og da baade personlig og i Selskabslivet traf sammen med Grev Holstein, har jeg unægtelig et levende Indtryk af hans spillende Vid og hans saa ofte berømmede eller dadlede Evne til dialektisk at se enhver Sag fra flere Sider. Men samtidig vil jeg heller aldrig kunne glemme den Alvor, hvormed han behandlede sine — ikke faa — Indlæg til Forsvar for sin katholske Tro. Jeg har saa meget mere Grund til at erindre dette, som hans ofte lange og grundige religiøse Artikler just ikke var noget særlig velkomment Bladstof. Paa dette Omraade var der i hvert Fald ingen Dobbeltmening, ingen Skepticisme.«

Aarsberetning for Katholsk Ungdomsværn.

Fra Marts 1911—12.

Paa Aarsmødet den 13. Marts udtalte Formanden, Hr. Pastor Günther, sig omtrent saaledes:

Jeg skal tillade mig at fortælle Dem lidt om Ungdomsværnets Virksomhed i det forløbne Aar.

Som De maaske ved, ledes Værnet af et Raad og et Forretningsudvalg. *Raadet*, der for Tiden bestaar af 22 Damer og Herrer, har været samlet 3 Gange siden sidste Aarsmøde, og at vi der har forhandlet med Iver, fremgaar af, at Protokollen fra disse 3 Møder omfatter 25 tætskrevne Foliosider. Det er Hr. Johnsen, der har paataget sig det byrdefulde Hverv at være Protokolfører. *Forretningsudvalget* har ogsaa været samlet nogle Gange, men træffer mest sine Afgørelser pr. Brev og Telefon.

I de to Aar, vi har arbejdet sammen, er der bleven talt om mange Ting, og adskilligt, som fra først af stod dunkelt for os, er blevet klarere. Alt imens vi har søgt at hjælpe, hvor der øjeblikkelig trængtes til Hjælp, har vi opnaaet det, at vi har faaet bedre og bedre Forstaaelse af, hvad Ungdomsværnet i det

hele taget kan og skal. Jeg tror, vi er naaet i hvert Fald et lille Skridt frem til at være det for de unge, som vi fra først af tilsigtede. Ikke mindst værdifuldt er det, at vi har lært lidt af Begrænsningens Kunst. Vi giver os ikke af med de unges Organisation. Foreningernes indre Forhold er deres egen Sag. Dette udelukker ikke, at vi levende interesserer os for det Foreningsliv, vi er Vidne til, og lejlighedsvis baade taler om det indbyrdes og giver Raad, naar der spørges. Med Hensyn til vort Forhold til Ungdomsforeningerne er det os en Betyggelse, at Foreningernes gejstlige Ledere alle er Medlemmer af Ungdomsraadet.

Der er et Forhold, hvor vi endnu ikke ved, hvad vi skal gøre. Det er med Hensyn til de unge, der ikke holder sig til Kirken og er ved at glide bort. Det henstaar stadig som et Problem, hvad der skal gøres for dem. To af Raadets Medlemmer har med priselig Opofrelse søgt at faa hver enkelt i Tale før Udskrivningen af Skolen. Vi har ogsaa udsendt et Paaskebrev til ældre Aargange af vor Ungdom. Men jeg synes slet ikke, at vi med det er kommet Løsningen af Spørgsmaalet om den personlige Paavirkning stort nærmere. Og dog er dette Problem det allervigtigste. Jeg ser ikke bedre, end at det er de unge selv, der her maa tage Affære; der burde i hver Ungdomsforening være et staaende Udvalg, der ikke havde andet at gøre end at skaffe sig Underretning om, hvor alle de unge bor, og hvor de staar, og saa skaffe Hjælp til de farligt stillede. Jeg paakalder dog atter, som i Fjor og som altid, Hjælp fra voksne, Lægmands-apostle i Dom Boscos Billede.

Der er i det forløbne Aar atter bleven afholdt en Ungdomsfest ved Paasketid. Oprindelig hed den jo Konfirmandfest, men det Ord passer af flere Grunde ikke længere. Vi har vaklet mellem Firmandfest, Skoleudskrivningsfest eller Skolepligtsophørsfest, men valgt Ordet Ungdomsfesten. Ved Ungdomsfesten i City d. 14. Maj 1911 var der af 97 firmede mødt 50; af de resterende 47 savnedes 23 af kendte Grunde, 24 af ubekendt Grund. Formen var den samme som i Fjor: Sang, Musik, Foredrag og Kaffe; denne Gang kom hertil en Bortlodning af et Antal skænkede Bønnebøger.

For at blive ved Sammenkomsterne, ja, saa blev der jo holdt Aarsmøde i Marts med Foredrag om »Sjælepleje i Storbyer«, og der er bleven holdt 3 Friluftsmøder under »Vor Frues Bøg« i Dyrehaven; disse Møder har været besøgt af 150—250 Mennesker. For at lette Adgangen til Friluftsmøderne blev der trykt et Vejkort bag paa Indbydelserne.

Til Sammenkomsterne kan ogsaa henregnes de paatænkte. Ungdomsraadet har nedsat et Udvalg til at arrangere Besøg i vore katholske Institutioner i København for Eleverne i Skolernes højeste Klasser. I denne Sammenhæng er der bleven

udtalt Ønske om, at Ungdomsforeningerne sammen eller hver for sig vilde foretage en Udflugt til det historiske Midtsjælland (Kirkerne i Sorø og Ringsted).

Som De ved, er Sangbogen *Sursum corda* udkommet i Aarets Løb ved Samarbejde mellem Ansgariusforeningen og Ungdomsværnet. For at muliggøre den billige Pris har Værnet bidraget 100 Kr. til Bogen. Den er nu næsten udsolgt, hvad der baade er glædeligt og misligt. Et Medlem har forsynet Foreningerne med haandskrevet Klaver-Akkompagnement; derimod er det ikke lykkedes at fremstille Melodibøger, da de indleverede Overslag viste, at Udgifterne vilde naa circa 7 à 800 Kr. Maaske fremkommer der ad privat Vej en lille Bog med de nødvendigste Melodier.

Sangbogen er særlig kommet Højskolen til Gode. Til denne er der for det løbende Aar bevilget indtil 250 Kr., der dog formentlig ikke vil blive brugt. Højskolen har jo i Aar modtaget et Legat paa 5000 Kr., der med sine 250 Kr. i aarlig Rente er en god Hjælp, som dog vistnok alligevel ikke slaar til. Det vil altid være en Glæde for Værnet at hjælpe sit Søsterforetagende, Højskolen, der for en væsentlig Del er til Gavn for de unge. Til Tegn paa det gode Forhold mellem Værnet og Højskolen kan jeg anføre, at der i Gavebrevet er indeholdt den Bestemmelse, at hvis Højskolen eller lignende Foredragsvirksomhed i København skulde gaa ind, skal Værnet arve de 5000 Kr. Det haaber vi jo, aldrig maa ske. Derimod haaber vi, at der ogsaa kommer en Velgører og giver os 5000 Kr.

Af andre Bevillinger i Aarets Løb vil jeg nævne indtil 100 Kr. til en Musiklærer i K.U.F. og indtil 300 Kr. til Videreuddannelse af enkelte unge.

De ser, vi bruger af de indkomne Penge, men dog med Maade; vi har jo to Opgaver: 1) Understøttelse af Foreningerne og 2) Dannelse af en Fond.

Til Slut takker jeg Raadets Medlemmer og særlig de Herrer Confratres for det gode Samarbejde, Medlemmerne for deres Bidrag og Bidragsamlerne for deres Besvær med at faa Pengene ind. Dette er vel nok det mest byrdefulde Arbejde, der ydes i Værnet. Saa har jeg ogsaa en Tak til Ungdommen. Vi har mødt megen Venlighed der og haft en hel Del at glæde os over, saaledes de 100 unge Pigers Exercitier paa Toldbodvejen.

En særlig Grund er der til at takke Ungdommen for den Gave, den for nylig har skænket Ungdomsværnet, nemlig to Billeder af »Absalons Gaarde«, saaledes som to af vore bedste Arkitekter har tænkt sig den. Ganske vist fremkom Billederne i en personlig Anledning, men jeg har taget imod dem som en Gave til den Forening, jeg har den Ære at være Formand for. Saaledes opfattet vil Billederne, der er ophængt her i Salen i Aften, faa den Betydning, de bør have: at være et Udtryk for Ungdommens egen Følelse af, at den udgør en Enhed, som samlet i eet Hus og om een fælles Sag, kan komme til at udrette

store Ting, naar den altid er sig, sin Sag og sin Opgave bevidst. Jeg takker da hjerteligst Ungdomsforeningerne for Tegningerne til »Absalons Gaard«; med Guds Hjælp vil den jo nok blive bygget engang.

Mødet i Aften er tænkt som et Oplysnings-, et Orienterings- og et Agitationsmøde. I sidste Henseende vil jeg gøre det fornødne ved at bede Dem bevare Deres Interesser for Ungdomsværnet og, hvis nogen ikke allerede er Medlem, saa at indmelde sig her i Aften. Navnlig vil jeg ogsaa bede de unge selv om at indmelde sig.

Det omdelte Regnskab viste, at Ungdomsværnets Formue den 1/3 1912 var godt 1800 Kr., og at Fonden til Opførelse af »Absalons Gaard« til samme Tid ejede omtrent 200 Kr.

Fra Slagmarken.

Professor Lehmann, hvis første Artikel i »Nationaltidendes« Søndagstillæg gav Anledning til Diskussionen om »Samlingsmærket« her i Ugebladet, har i samme Blads Nummer for 17. Marts atter indrykket en Artikel, som det vistnok vil interessere Læserne at lære at kende. Da den tillige indeholder en fortrinlig katolsk Artikel, er det vistnok paa sin Plads at gengive den hele her.

Det udbredte tyske, katolske Blad *Germania* har i en Artikel af 1. Marts »Ein Berliner Professor als Verteidiger des Christentums« taget saa kraftigt til Gemæle mod min Artikel »Den kirkelige Forsvarssag«, som ønskes kunde. Den katolske Propaganda har dermed tilstrækkelig tydeligt tilkendegivet, at Artiklen er den ubehagelig, men dermed ogsaa, at den var betimelig. Man har sikkert i katolske Kredse gjort Regning paa, at den dybe Fred og den sjældne Godmodighed, som omgiver den romerske Kirkes Arbejde i Danmark, skulde vedvare uforstyrret, og vilde næppe have rejst en saa højroestet Protest, hvis man ikke følte det som en kedelig Forstyrrelse.

Maa ske vil det interessere »Nationaltidende«s Læsere at se, hvorledes en katolsk Artikel tager sig ud.

»Ikke blot Tyskland har sine Jath'er; Danmark har dem ogsaa. De er ingen Tilfældigheder, men et nødvendigt Produkt af de protestantiske Ideer. Hvordan skal nu Landskirkerne værges sig mod disse ubekvemme Gæster? Her i Danmark har allerede Lægfolk og Præster, Provster, Biskopper og Ministre i Maaneder beskæftiget sig med dette Spørgsmaal. De glade Arvinger, Socialdemokrater og radikale, naturligvis ogsaa. De bringer den ene

bidende Artikel efter den anden om »Statsinstituttet« og »Præsteforsørgelsesanstalten« og hilser enhver frihedsvendig Ytring med Jubel.

Det saakaldte Præsteløfte spiller en betydelig Rolle i alle disse Forhandlinger. Man søger efter passende Edsformler. »Idealformlen« vilde jo være en, som Kristusformægtere og Kristusbekendere samdrægtig kunde underskrive. Saavidt er det dog ikke kommet endnu. Men det forlyder, at man i toneangivende Kredse tænker paa simpelthen at forpligte de unge Præster paa den apostoliske Trosbekendelse.

Denne Tanke har givet den fra København til Berlin kaldede Professor Lehmann Anledning til at tage Ordet i en af de mest ansete danske Aviser. Det gaar ikke an, siger han, at forpligte protestantiske Præster paa en Formel, som ogsaa en katholsk kunde sværge paa. Man skal hellere holde paa Protestantismens Palladium, den augsburgske Konfession. Thi den eneste Fjende, som Landskirken har at frygte, er nok Katholicismen. Der følger nu et glimrende Billede af den unge katholske Propaganda i Danmark; vi ser de smukke Kirker og Hospitaler, som i de sidste Aartier har rejst sig i By og Land. Hvem værger os mod den romerske Kirkes voksende Magt?

Ifølge Professorens Mening danner den augsburgske Konfession det faste Hegn, som ikke maa falde. Præsten, der forpligter sig til den, behøver ikke at fæste sig ved de enkelte Dogmer deri, ja, han behøver overhovedet ikke at forstaa Teksten; kun det maa han vide, at han dermed siger sig løs fra Rom. Er nu en saadan Ed, hvis Ordlyd ikke er taget bogstavelig, men symbolsk, allerede i og for sig mærkværdig, saa bliver det endnu besynderligere, at den skal redde en Landskirke, der efter Professorens Mening er besjælet af den højeste indre Kraft. Ja, men hvorfor da være saa bange for et Par Tusind Katholikker i Kongeriget Danmark? Et skønnere Vidnesbyrd for Katholicismen er næppe tænkeligt end det, at den skulde regnes for den stærkeste, alene jævnbyrdige Modstander, som Landskirkens Hundredtusinder har, saaledes at alt, hvad Fritænkere, radikale og Socialdemokrater stiller op, i Sammenligning med denne kun regnes for Bagateller, der knap er værd at nævne.

Professoren fortæller Fabeln om Gede-kiddene og Ulven og den gamle Ged, som havde advaret de smaa mod at aabne Døren, d. v. s. mod at aabne Augsburgerkonfessionens Laas og Slaa for Ulven, d. v. s. den katholske Kirke. Meget godt. Men naar nu Stalden er forfalden og fuld af Huller til højre og venstre; naar nu Hyæner og Tigere, Rationalister, Kristusformægtere og Evangeliumskritikere allerede forlængst har kastet sig over de arme Gede-kid, hvad saa? Kan det da hjælpe noget at stille sig bag den gamle, raadne Dør og raabe: Ulven! Ulven!? Jeg saa engang en Havclaage, der endnu stod, efter at Gærdet var traadt ned til

højre og venstre; men Havelaagen var altid omhyggeligt lukket. Komisk, ikke sandt?

Om det nu ogsaa er den rigtige Maade at forsvare Protestantismen paa? Jeg ved, at Præster allerede her taler i det blaa ved aabne Grave, at arme, tvivlende Sjæle forgæves søger Klarhed og Trøst hos dem; at andre igen har en bitter Følelse af, at deres allerhelligste, Troen paa Guds Søn, ikke mere er sikker i Landskirken — ja i en saadan Situation er Nabokirker farlige, i hvilke Evangeliet prædikes som i Apostlenes Tider.

Og mon nu ogsaa Professor Lehmann er den rette Mand til at fjerne saadanne Farer og redde Landskirken? Professoren staar paa Schleiermachers Skuldre; han har endnu i 1910 højtideligt erklæret sig for den dogmeløse »Kristendom« og har efter en bekendt Forgænger defineret den protestantiske Theologis Opgave som at »tale menneskeligt til Mennesker om menneskelige Ting«. Jeg mener, at Christus dog hist og her har talt om guddommelige Ting . . . og har udsendt sine Apostle for at forkynde Guds Rige.

Hvad mon nu Landskirken vil sige til en saadan Forsvarer? Mon den ikke vilde finde det værd at overveje, hvad der er det bedste: at kæmpe med Professor Lehmann mod Katholicismen eller med Katholicismen mod Professor Lehmann?

Ja, det er en meget sørgelig Historie.«

Saaledes tager man sig altsaa ud, naar man bliver vendt om paa katholsk (hvilket ikke er det samme som at blive omvendt til Katholicismen). Man har lidt svært ved at kende sig selv igen. Navnlig er jeg spændt paa at vide, hvor jeg »højtideligt« har erklæret mig for »dogmeløs Kristendom« og det oven i Købet i Aaret 1910. Min Specialitet i det Spørgsmaal har dog ellers altid været at holde paa de gamle Dogmer for at slippe for de ny, og saa ofte jeg har talt om Religioner, har jeg søgt at paa-vise, at de kun duer noget, saa længe de er »positive«, d. v. s. finder deres Udtryk i bestemte Lære- og Kulturformer. Indenfor disse skal Fornyetelserne ske, ligesom de unge Træer fornyer Skoven, alt som de gamle falder om, uden at Skoven dermed hører op med at være den samme Skov.

Denne Opfattelse af den positive Religion er en af de gode Ting, vi protestantiske Theologer har lært af Schleiermacher; med den gjorde han det muligt at blive i den historisk givne Religion, samtidig med, at der blev Luft for Sjæl og Sind i det gamle Kirkehus. At »staa paa Schleiermachers Skuldre« (han havde nemlig to, ligesom andre velskabte Mennesker) det er at bæres af det dobbelte Hensyn: til den enkelte Ret og til Helhedens Krav, og ikke mindst dette sidste: at respektere den historiske Sammenhæng, hvori man staar. At se med Schleiermachers Øjne (han havde nemlig to) det er at ville forstaa Protestantismens Princip, men samtidig at respektere den katholske Kirkes og ikke at fejle Katholicismen af, saaledes som den enøjede Rationalisme gjorde det, eller saadan som Katholicismen fejler Protestantismen af.

Og nu »at tale menneskeligt til Mennesker om menneskelige Ting«, som Carlyle sagde — for katholske Øren lyder det altsaa

som en Modsætning til det guddommelige. For Evangeliets Forstaaelse er der ikke denne mistroiske Modsætning mellem menneskeligt og guddommeligt, og vi forstaaer meget godt disse Ord som et smukt og blufærdigt Udtryk for at gøre det guddommelige gældende og levende blandt Mennesker.

Men naturligvis: noget maatte der jo anføres for at faa gjort denne Protestant til en Jatho, selv om han just ivrer for, at den danske Kirke skal beholde sine gamle lutherske Former — eller maaske netop derfor. En Logik, der staar ganske paa Højde med den, man møder i Artiklens Begyndelse, hvor det i den ene Linie staar, at man vil værge sig mod Jathoer, og i den næste, at man helst saa en Formel, som Kristusfor nægttere ogsaa kunde underskrive.

Men saadan er nu den Polemik, som den katolske Klerikalisme fører, og saadan er den Forstaaelse af anderledestænkende, som den bygger paa — Sider af Katholicismen, som man endnu ikke mærker synderligt til i Danmark, men som vil træde frem, naar den en Gang føler sig sikker i Sadlen.

Til Professor Lehmanns Bemærkninger skal jeg kun føje nogle faa Ord. Det er næsten morsomt at høre det nævne som en Specialitet for Professor L. at »holde paa de gamle Dogmer«. Enhver, der har fulgt lidt med i den folkekirkelige Udvikling i de sidste 25 Aar, ved, at Professor Lehmanns Standpunkt har været umuligt at præcisere; det skulde da være, at man vilde kalde hans »Specialitet« den at hævde et Standpunkt, som ikke noget levende Menneske kunde blive klar over. I de allersidste Aar har hans Udtalelser haft en mere luthersk Farve, skønt han endnu i 1908 (i »Buddha«) betegner Professor Max Müllers Raad til Japanerne endelig at blive ved deres Buddhisme som en »viselig« Formaning. Saaledes tænkte Apostlene ikke, da de gik ud at prædike for alle Folkeslag! Og i 1910 (i »Romantik og Kristendom«, Side 79—80, 140) taler han saa anerkendende om Schleiermacher, at man godt kan betragte ham som Forsvarer af den dogmeløse »Kristendom«, om end den tyske Forfatters Udtryk i *Germania* »højtideligt« er lidt for stærkt i denne Sammenhæng. Forresten er sikkert mange enige med undertegnede om, at der næppe kunde findes en mere betegnende Karakteristik af Professor Lehmann end »en Nutidens Schleiermacher«. Og dog — adskillige vilde maaske bruge endnu mindre hensynfulde Sammenligninger? Saaledes skrev just i disse Dage en ung Mand til mig, at han i K. F. U. M. havde hørt dennes Sekretær, Hr. Gunnar Engberg, i et Foredrag om Kristendom udtale, at man ikke brød sig om at høre Professor Lehmann tale i K. F. U. M. om Kristendom.

Det er forresten helt morsomt at læse Professor Lehmanns Udtalelse om hans »Respekt for den katolske Kirkes Princip«, naar man tænker paa hans første Artikel om »Den kirkelige Forsvarssag«, hvor »Affejningen« af det katolske

var saa overraskende grundig og umoderne, at Fristelsen til at opponere herimod laa for nær til at lade sig modstaa.

Ved at blade i Professor Lehmanns sidstnævnte lille Skrift blev jeg opmærksom paa en Passus, jeg skal anføre her til Slut i disse faa Bemærkninger. Med al Fare for atter at blive beskyldt for at ville forvrænge — en Lyst, jeg ikke har, og en Last, mange ogsaa udenfor mine Venners Kreds siger mig fri for — altsaa trods denne Fare vil jeg anføre denne Passus her, idet jeg ombytter Ordet »Kristendommen« med »Katholicismen«, saasom denne sidste for os er det fuldstændige og uforfalskede Udtryk for det første. Denne Udtalelse gengiver nemlig paa en slaaende Maade det Indtryk, den katholske Kirkes Modstandere ofte gør paa os, og den lyder saaledes: »Jeg mærkede mere og mere, at naar de, der overhovedet gad talte om Catholicismen, talte imod den, saa var det uvæsentlige eller forkerte Ting, som de ofte opholdt sig ved; de angreb en Catholicisme, som jeg selv ikke havde noget at gøre med, og som jeg havde vanskeligt ved at genkende. Tit fremstillede de den som noget, man ogsaa rent theologisk — i hvert Fald i en fremskreden Theologi — forkastede; og jeg saa mange populære og ganske naive Forvridninger af Catholicismens Indhold og Catholicismens Historie gøre Lykke som Angrebsfelter ikke blot hos de Lægfolk, man træffer her og der, og som har lidt Godt-købsnak at give til Bedste som Skjul for deres Vantro, men ogsaa hos Folk, der havde Dannelse og Interesse, og som dog i andre Spørgsmaal gik solidt til Værks.«

Niels Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I Ugen fra 17.—24. Marts afholdtes i Jesu Hjertes Kirke aandelige Øvelser for Mænd. Foredragene holdtes af Pastor Günther, som med Kraft og Myn- dighed talte om Troens alvorlige Sandheder, om Mennesket og de sidste Ting. Det var varme og følte, men ogsaa alvorsfulde og manende Ord, Pastoren talte til de ca. 150 Mænd, der hver Aften samledes i Kirken. Hvad der gav de klare og indholdsrige Foredrag en særlig Værdi, var deres stærke personlige Præg, som havde Bud til hver enkelt, saa de formede sig som en fortrolig Samtale, som et stort Livsopgør. Søndag Morgen samledes Deltagerne ved Herrens Bord, og om Aftenen sluttedes med en høj- tidelig Festgudstjeneste med *Te Deum*. Da Hr. Pastor Gün-

ther, efter sin afsluttende Prædiken, meddelte den pavelige Velsignelse, endte han et Arbejde, som sikkert vil sætte dybe Spor og bære rig Frugt. De skønne Stemninger og stærke Indtryk og den aandelige Fornylelse, Ugen har bragt, vil aldrig glemmes, og Deltagerne vil med Tak mindes deres Fører.

— Ved de *franske Prædikener* i St. Ansgars Kirke er der stadig væk fuldt til sidste Plads. I *Vardens* Nummer fra sidste Søndag offentliggøres Pater Blanchés andet Foredrag om Sjælens Tilværelse; og vi minder Læserne om den lette Maade, de — ved et 2 Kroners Abonnement paa Varden i de Maaneder, hvori de udmærkede Foredrag vil blive gengivet i dansk Oversættelse — kan faa Lejlighed til at stifte Bekendtskab med disse.

— Ved *Højskolens* Møde i Tirsdags Aftes holdt Hr. Pastor Gamél et meget skarpsindigt og let fatteligt Foredrag om Spørgsmaalet »Jesu Brødre«, hvilke han bestemte som to forskellige Slags Fætre, begge paa Josefs Side. — Tirsdag den 2. April agtes afholdt sidste Møde paa Højskolen. Dom Malherbe, som allerede ved Foredrag for mindre Kredse af Præster og Korledere her i Byen har søgt at vække Interesse og Forstaaelse for den benediktinske Maade at synge Korale paa, vil først holde en ganske kort Indledningstale, der gentages paa Dansk, og derefter giver dels han selv, dels et mindre Kor en Række Prøver paa den Sang, det er Benediktinernes Opgave at hjælpe til Sejr over al anden Kirkesang.

— Som det ses af omstaaende Annonce, vil der i nær Fremtid blive afholdt en Aftenunderholdning og Bortlodning af mange værdifulde Genstande til Fordel for fattige katholske Børns Ferieophold, en Sag, som burde støttes af enhver Katholik her i Byen. Vore katholske Børn har jo ikke saa let ved at komme ud fra den store By til Lys og Sundhed som Børn fra Kommuneskolerne. Enhver bør her gribe Lejligheden til at gøre noget godt; navnlig de, som kender til Landlivets store Goder, bør støtte denne Sag, og er de forhindrede i at deltage i Aftenunderholdningen, bør de i det mindste tage en Lodseddel til 25 Øre, hvilket ikke gør nogen fattig, men derimod en lille Dreng eller Pige overstrømmende lykkelig. E.

— I Dag begynder den stille Uge med sine ejendommelige Liturgier, som naar deres højeste Punkt i den dramatiske Langfredags-Liturgi med Afsyngelsen af Passionen. I *St. Ansgars Kirke* synges atter Sorianos smukke Passion. Det ombyggede *Orgel* skal til Dels bruges i denne Uge, men i hele sin nye Kraft og Skønhed skal det første Gang bruse Paaskemorgen til Ære for den opstandne Frelser.

J. H.—r.

Rom. Skønt Borgmester Nathan og andre af Byens revolutionære Spidser nylig fulgte Augusto Armellinis Lig til dets sidste Hvilested, var det kun med dyb Bitterhed, det skete; thi skønt Armellini var en af Deltagerne i Revolutionen i Rom i 1848, og skønt han i 60 Aar havde staaet udenfor den katholske Kirke, angrede dog den forhenværende Borgmester af Rom i sin sidste Stund sit Livs Synder og døde forsonet med Gud og Kirken og med den sidste Velsignelse, sendt af den Hellige Fader. I over 60 Aar havde Augusto Armellini været en af den katholske Kirkes bitreste Fjender, og da for omtrent 15 Aar siden Tabet af Synet og Gigtsmerter yderligere øgede Tyngden af Aarene, blev hans Had til Religionen blot større. Men i sidste Øjeblik blev Omvendelsens Naade skænket den gamle Gudsfiende, og han tog imod den. Det var med stor Overraskelse, at hans Familie en Uge før hans Død modtog hans pludselige Befaling til at hente »en Præst med alle Fuldmagter«. Syg, blind og 86 Aar gammel erklærede Armellini, »at saaledes som han var født som en Kristen, vilde han ogsaa dø som en saadan!« Den gamle Mand formanede sin Familie til at søge Religionen og bad de sidste Dage i sine paarørendes Nærværelse. Armellini blev aldrig Frimurer. Intet Under, at de rosende Artikler, som var forberedt af den antikristelige Presse i Rom, ikke kom til Syne ved hans Død; kun nogle faa Mindeord blev der ofret paa de dramatiske Begivenheder, han for godt 60 Aar siden tog Del i.

Afrika (Madagascar). Jesuiten, P. Isidor Dupuys Navn er for Tiden i alles Munde. Det er uadskillelig knyttet sammen med Madagascars Erobring ved Franskmændene. Ved den franske Hærs Tog til Tananarivo var han dens Feltpræst og Tolk. Henved 1000 døende Soldater stod han som Præst bi med Kirkens Naademidler. Som Anerkendelse for sine talrige Fortjenester fik han Æreslegionens Kors. Nu bærer han paa et andet Kors, som han har paa draget sig under sin apostoliske Virksomhed paa Madagascar, nemlig Spedalskhedens. Ligesom i sin Tid den bekendte Pater Damian, de spedalskes Apostel, bærer ogsaa P. Dupuy denne skrækkelige Sygdom med Taalmodighed og uden Klage. Han er for Tiden 60 Aar gammel. Hans Tilstand er af den Art, at der ved Iagttagelse af den største Forsigtighed ikke bestaar nogen Smittefare for de andre; saaledes kan han besøge Missionærene og hver Dag læse den h. Messe. Men ellers bor han paa de spedalskes Hospital i Fianarantsoa, hvor man har bygget en lille Hytte til ham.

Brevkasse.

De fyrretjve Riddere. Festen for de 40 Martyrer i Sebaste opkom først i den østerlandske Kirke og blev der fejret d. 9. Marts — som da vel sagtens er Dagen for deres Martyrium. Allerede ved Overgangen fra Oldtiden til Middelalderen kom Festen til den vesterlandske Kirke og blev her henlagt til d. 10. Marts. I Middelalderen, hvor Forbindelsen mellem Landene ikke var stor, og man ikke havde trykte Kalendere eller Martyrologier o. s. v., var der imidlertid langt større Forskel imellem de enkelte Bispedømmers Kalendere end nutildags, og saaledes kan let nogle have sat denne Fest til den oprindelige Dag. Helgenrækken i Universitetets Almanak udgaar nu fra et eller andet dansk Stifts — formodentlig Roskildes — Martyrologium, men vor katholske Kalender maa selvfølgelig rette sig efter Vikariatets Breviar og Messebog, der hviler paa det romerske Martyrologium. Der er derfor ikke saa helt faa Helgenavne, der staar ved forskellige Datoer i de to Kalendere, og man kan ikke erklære den ene for »rigtigere« end den anden. Maaske kunde det med det samme interessere en eller anden, som ikke ved det, at erfare, hvorfor de 40 Soldater i Festens folkelige Navn kaldes »Riddere«. Grunden er simpelthen, at det latinske Ord *milites*, som i Oldtiden betød *Soldater*, i Middelalderen fik Betydningen *Riddere*; man oversatte det derfor ved *Riddere*, ogsaa hvor Meningen var *Soldater*.

Halfdan Kejser,

Redaktør af den katholske Kalender.

Elisabethforeningens Basar for forældrelose og forsømte Børn.

Paa Søndag, Palmesøndag, er alle travle Forberedelser forbi og Basaren aaben. Og det er Arbejde at forvandle en stor, tom Skolestue og en tom Gymnastiksal til Basar og Restauration. Lørdag Morgen slaas de lange Borde op, og der staar de saa gabende tomme. Men Gaverne kommer hurtig. Pakker, Kurve og Kasser pakkes ud. Saadan gaar det hele Dagen, og naar Aftenen kommer, plejer Bordene at være fyldte. Fine Broderier, solide Bomuldsforklæder, Skurebørster og Brevpapir, Bøger og Syttetøjsflasker, en straalende lin Dukke og et stort Gulvtæppe, alt hvad der ellers aldrig kommer til Salg Side om Side, ligger i broget Forening — den brogede Forening, man kalder en Basar. Naar de fine persiske Tapper er slaaet op og Bordene dækket nede i Restaurationen, saa er alt færdigt, og kun Forventningen igen, Forventning og Haab om, at der maa komme mange. Men Katholikkerne holder af Elisabethforeningens Basar, og der findes ogsaa mange nyttige Ting, som man dog skal have, og hvorfor saa ikke købe dem der, hvor det er til Fordel for de forældrelose Børn? Mange kommer, det ved vi fra de andre Aar, og alle er velkomne.

C. T.

Foreningen „Steno“ Soiree med Bal til Fordel for fattige katholske Børns Ferieophold afholdes Onsdag d. 17. April Kl. 8¹/₄ i Citys Selskabslokaler for Medlemmer med besøgende. Billetter à 1 Kr. og 1,50 Kr. (reserveret Plads) faas hos Medlemmerne Barville, Gl. Jernbanevej 1 C, Valby. — Swoboda, Skjoldsgade 7, Ø. — Cresta, Kronprinsessegade 24. — Krsziza, Jagtvej 123. — Holler, Efteraarsvej 7, Charlottenlund. — I Forbindelse hermed bortloddet 40 værdifulde Genstande, hvortil Lodsedler à 25 Øre faas ovennævnte Steder.

Gudstjenesteordning.

St. Ansgars Kirke. Palmesøndag Kl. 9 $\frac{1}{2}$ højtidelig Pontifikal-Palmevielse og Procession; derefter Højmesse og Oplæsning af Lidelseshistorien efter Matthæus. — *Skærtorsdag* Kl. 9 Pontifikalmesse, de hh. Oliers Indvielse og derefter Procession. Kl. 3 foretager Biskoppen den højtidelige Fodtvætning. Kl. 6 Aftenandagt til det allerh. Sakramente med Prædiken. — *Langfredag* Kl. 10 Pontifikal-Gudstjeneste. Lektie: Lidelseshistorien efter St. Johannes synges. Forbønner, Korsets Afhylling og Hylding, Procession og Præsanktifikatmesse. Kl. 6 Andagt med Prædiken. — *Paaskelørdag* Kl. 8 Ildens og Paaskelysets Indvielse, de tolv Profetiers Læsning, Døbevandets Indvielse Litani til alle Helgener og Kl. henved 9 Højmesse og Vesper. — **Paaskesøndag** Kl. 6 Morgen: Korsets højtidelige Optagelse; derefter Procession, Levitmesse og Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Prædiken. Kl. 6 Aften Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse.

Rosenkranskirken. Palmesøndag Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse, derefter Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Katekese og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe Kl. 5 Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste med Prædiken. Kl. 5 Korsvej med Prædiken. — *Paaskelørdag* begynder Gudstjenesten Kl. 7, Højmesse henved Kl. 8 $\frac{1}{2}$. — **Paaskesøndag**: Korsets Optagelse med Prædiken og Højmesse Kl. 6. Anden Højmesse med Prædiken Kl. 10. Eftermiddag Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Højmesse Kl. 10. Festandagt Kl. 5.

St. Annæ Kirke. Palmesøndag Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Andagt med Prædiken. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Messe. Kl. 6 Eftm. Andagt til det allerhelligste Sakramente med Prædiken. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste. Kl. 6 Aften Korsvej med Prædiken. — *Paaskelørdag* begynder de kirkelige Ceremonier Kl. 7 og henved Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse. — **Paaskesøndag** Kl. 7 Messe med Prædiken. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften Festandagt med Prædiken. 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

Jesu Hjertes Kirke. Palmesøndag Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Procession, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. — *Skærtorsdag* er der kun een Messe Kl. 6 $\frac{1}{2}$. Om Aftenen Kl. 6 Prædiken og Andagt. — *Langfredag* begynder den højtidelige Gudstjeneste henimod Kl. 10. Om Aftenen Kl. 6 Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 8 $\frac{1}{2}$, Højmesen henved Kl. 9 $\frac{1}{2}$. — **Paaskesøndag** stille Messe Kl. 7 og 8 $\frac{1}{2}$. Levitmesse med Prædiken Kl. 10. Om Aftenen Kl. 6 Prædiken og Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 10 Højmesse og Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Josefs Kirke. Palmesøndag Kl. 9 Palmevielse og Højmesse. Kl. 3 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Messe og Tilbedelse af det Allerhelligste hele Dagen. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aftenandagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsanktifikatmesse. Kl. 3 Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 6 Morgen Ildens og Paaskelysets Indvielse, Litani og Messe. — **Paaskesøndag** Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 Korsets Optagelse og Højmesse. Kl. 3 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 9 Højmesse. Kl. 3 Festandagt.

St. Knuds Kapel. Palmesøndag Kl. 7 Højmesse. Kl. 3 Andagt *Skærtorsdag* Morgen Kl. 7 stille Messe. *Langfredag* og *Paaskelørdag* ingen Gudstjeneste. — **Paaskesøndag** Kl. 8 stille Messe.

Kl. 3 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Gudstjeneste som paa almindelige Søndage.

Immakulatakirken. Palmesøndag. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Procession; derefter Højmesse med Prædiken. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Vesperandagt. *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 6 Andagt til det allerh. Sakrament. — *Langfredag* Kl. 7 Gudstjeneste. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Korsvej. *Paaskelørdag* Kl. 7 Gudstjeneste. **Paaskesøndag** Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Morgen Korsets højtidelige Optagelse, derefter Procession og stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Vesperandagt. 2. *Paaskedag* Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 Højmesse; derefter Festandagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup.) *Onsdag* i den stille Uge: Kl. 5 $\frac{1}{2}$ oplæses Breviarbønner med de sædvanlige Ceremonier. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Levitmesse. Kl. 5 $\frac{1}{2}$ Breviarbønner. — *Langfredag* Kl. 10 højtidelig Gudstjeneste. Kl. 4 Breviarbønner. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Prædiken og Andagt. *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 8, Levitmesse henved Kl. 9 $\frac{1}{4}$. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Korsets højtidelige Optagelse og Festandagt. — **Paaskesøndag** Kl. 7 og 7 $\frac{3}{4}$ stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag*. Kl. 7 og 7 $\frac{3}{4}$ stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

Assumptionskapellet (Amalievej 14). *Onsdag* i den stille Uge: Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eftm. Matutin (ingen Velsignelse). *Skærtorsdag*. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eftm. Matutin. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften *Stabal mater* og fransk Prædiken. *Langfredag* Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Form. Gudstjeneste. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eftm. Matutin. *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Morgen, derefter stille Messe. Kl. 5 Eftm. Paaske-Matutin.

Palæstina-Kollekt.

Den aarlige Kollekt for de hellige Steder i Palæstina finder Sted *Langfredag* i samtlige Sognekirker.

Kirkelys.

Ligesom i Fjor vil der Paaskesøndag under Messerne i St. Ansgars Kirke, Rosenkranskirken og St. Annæ Kirke i Stedet for den sædvanlige Kollekt blive foranstaltet en offentlig Indsamling til Bestridelse af Kirkernes Udgifter til Lys.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre, at *Skærtorsdag* er Foreningens Hovedfestdag. Der er Fælleskommunion Kl. 8 præcis i St. Ansgars Kirke. *Skærtorsdag* og *Langfredag* er der Fællestilbedelse for Foreningens Medlemmer fra Kl. 2—3 i St. Ansgars Kirke.

Indvielsen af de hellige Olier paa Skærtorsdag,

latinsk og dansk Tekst, udstyret som Messebogen og i samme Format. Faas paa Menighedskontoret og hos Kirkebetjenten ved St. Ansgars Kirke. Pris 25 Øre.

Unio. *Fredag den 29. Marts* holdes Foredrag af Hr. Observator C. F. Pechüle i Lokalet Frederiksberg Allé Nr. 11. Besøgende, indførte ved Medlemmer, har Adgang.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Møde i Lokalet Bredgade 67 $\frac{2}{3}$ o. G. Søndag d. 31. Marts Kl. 7. Foredrag af Hr. Observator C. F. Pechüle: Solførørelse. — Andagt i St. Ansgars Kirke Kl. 6.

Udkommet er: **Kommunionsbønner.**

(48 Sider).

Tillæg til Bønnebog for den katolske Ungdom.

Smukt indbunden 35 Øre. I grønt Omslag 20 Øre. Faas hos St. Josephssøstrene, Frederiksberg Allé 15 -17.

Kirkelig Kalender.

31. Marts Palmesøndag	7. April Paaskesøndag.
1. April. Mandag. Ferialdag.	8. — 2. Paaskedag.
2. — Tirsdag. Ferialdag.	9. — Tirsdag. 3. Paaskedag.
3. — Onsdag. Ferialdag.	10. — Onsdag. Oktavdag.
4. — Skærtorsdag.	11. — Torsdag. Oktavdag.
5. — Langfredag.	12. — Fredag. Oktavdag.
6. — Paaskelørdag.	13. — Lørdag. Oktavdag.

Paaskekommunionen.

Med Palmesøndag begynder Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af den hellige Paaskekommunion.

Den stille Uge.

Vor Herres og Frelseres *Lidelseshistorie* oplæses i denne Uge ved Morgengudstjenesten i Kirkerne Palmesøndag, Tirsdag, Onsdag og Langfredag henholdsvis efter Evangelisterne Matthæus, Markus, Lukas og Johannes.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 2. April Kl. 8 Aften.

Pater Dom Malherbe: Gregoriansk Kirkesang.

(Et Kor vil yde Assistance.)

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

St. Ansgars Kirke.

Søndag og Onsdag Kl. 3 Efterm. holdes fransk Prædiken af Pater A. Blanche, O. P. — Søndag Kl. 6 Efterm. holdes dansk Fasteprædiken af Pater J. Svensson, S. J.

Et smukt Gadeværse med Sol, fuld Pension og Pleje kan faas paa Frederiksberg til April eller Maj. Billet mrk. 7 bedes sendt til Kontoret, Bredgade 69, 2. Sal o. G.

Bogudlaan (*gratis*).

Mariahjemmet, Vestervoldgade 115, (væsentlig udenlandsk Litteratur) Tirsdag den 2. April Kl. 3—4.

Elisabethforeningens Basar.

Palmesøndag og Dagen efter holder Elisabethforeningen for forældrelose og forsømte Børn sin aarlige Basar. Alle i Menigheden, der har Interesse for disse Børn, bedes om at betænke vor Basar med Gaver, for at denne Basar maa blive lige saa indbringende som de tidligere. Basaren er jo Foreningens største Indtægtskilde og derfor Aarets Begivenhed for Foreningen. Gaver modtages med Tak af Hr. Pastor Braun, Bredgade 64, Fru Osterhammel, N. Farimagsgade 15, Frøken Tetzlaff, Ved Stranden 10 og Frøknerne Stratbøcker, Jægersborg Allé 19, Charlottenlund.

Annoncer.

Alle saadanne maa sendes til Redaktionen, Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. Det bedes erindret, at **Trykkeriet ingen Annoncer kan modtage.**

Paaskenummeret.

Da Nummeret for den 7. April agtes udsendt en Dag tidligere end sædvanlig, maa alt Stof til Bladet altsaa ogsaa indgaa en Dag tidligere end ellers, nemlig senest den forudgaaende Mandag Aften.

Ærb. Red.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 14.

Søndag den 7. April.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — The Catholic Encyclopedia. — Orgelet i St. Ansgars Kirke. — Religiøs Klarhed. — Professor Euckens andet Foredrag. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Schweiz. Rom. Spanien. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

112.

Paaske.

Paaskelørdag slutter den stille Uges Sorg og Bedrøvelse og fører de troende stille og næsten umærkeligt ind i Paaskefestens Glæde. Længselsfuld synger Kirken Litaniet til alle hellige og slutter det med en ydmyg og indtrængende Bøn om Forbarmelse: *Kyrie eleison!* Denne Bøn er tillige den h. Messes Begyndelse.

Derpaa synger Præsten *Gloria in excelsis Deo*. Og nu er det, som om Himmel og Jord skulde istemme Paaskefestens Sejrssang. Klokkerne, der har været tavse, lyder over By og Land; Orgelet, der har ligget som i Dvale, bruser gennem Kirken. Hjerterne slaar højere, og en Glæde bryder frem, saa stor og ophøjet, at dens Bølger synes at minde om den evige Saligheds Strøm. Paaskefesten og Paaskaaden er jo Himlens Begyndelse i os.

Efter Epistelens Læsning synger Præsten tre Gange højtideligt *Alleluia*, og Koret opfanger dets Ekko og bærer det ud i alle Lande og ind i alle Hjerter. Nu er den rette Stemning fremme, og Evangeliet (Matth. 28) forkynder saa

Kristi Opstandelse: »Han er opstanden, som han har sagt.« Denne Glæde skal tage til, og derfor stiger Kristus ned paa Alteret i den paafølgende Messe. Jubelen stiger og stiger og naar sin Højde, idet Salmerne *Laudate* og *Magnificat* ligesom en Jubelstrøm ombruser det sejrige, opstandne Paaskelam.

»Han er opstanden, som han har sagt«, det er Grundtonen i alle Paaskesalmer, Kilden, hvorfra Paaskejubelen vælder frem. Og Paaskeglæden er usigelig stor; thi ingen anden Dag er saa betydningsfuld for Tid og Evighed som netop denne. Atter og atter gentager derfor Kirken de os kendte kære Ord: »Dette er Dagen, som Herren har skabt; lad os juble og glædes paa den.«

Herren har skabt denne Dag, idet han gik frem af Graven og sejrede over Døden. Paaskefesten minder os om, at der findes et Fædreland hinsides Graven.

Paa den opstandne Frelsers Grav vajer nu Fanen og forkynder, at Satan er overvunden og Kristus er Herskeren. Et Øjeblik syntes Kristi Fjender at sejre, men kun et Øjeblik; thi aldrig er deres Sejr fuldkommen.

Kristi Venner samles omkring Frelserens Grav, og dem indvier han i sine Hemmeligheder. »Jeg vil herefter ikke kalde eder Tjenere; thi Tjeneren ved ikke, hvad hans Herre gør; men jeg har kaldet eder Venner, fordi jeg har kundgjort eder alt, hvad jeg har hørt af min Fader.« (Joh. 15, 15.)

Kristus har skabt denne Dag for sin Kirke. Paaskefesten minder de troende om, at Herren er, lever og lærer i sin Kirke nu som dengang, Morgenrøden forkyndte hans Sejr. Ogsaa nu er han i Kirken Vejen, Sandheden, Livet.

Lad os juble og glædes paa denne Dag. Er vi Kristi Venner, vil han føre os ind i alle Hemmeligheder. Med ham vil vi ogsaa sejrrigt gaa frem af alle Kampe, og saa skal vi engang være der, hvor han er — i det evige Fædreland. »Naar Kristus, eders Liv, aabenbares, da skal ogsaa I aabenbares med ham i Herlighed.«

P. S.

The Catholic Encyclopedia.

12. Bind.

Bog anmeldelse ved Niels Hansen.

Det tolvte Bind ligner ganske sine elleve Forgængere i alle deres store og gode Egenskaber. Af de 800 Sider er omtrent de 600 optagne af Resten af Bogstavet P, paa omtrent 30 Sider behandles de faa Artikler, der begynder med Q, og paa de næste 200, der er tilovers, begynder der godt paa Bogstavet R. Foruden de mange i Teksten optagne mindre Billeder findes der 31 store, fuld Sides Illustrationer, hvoraf tre kolorerede Gengivelser af berømte Malerier, og tre kirkelige Landkort.

Blot tilnærmelsesvis at optælle de vigtigste af de mangfoldige Artikler, som indeholdes i dette Bind, skal her ikke gøres noget Forsøg paa. Der falder indenfor dette Binds Rammer saa interessante Emner som alle Paver af Navnet Pius, lige fra den første til den nuværende tiende, ledsagede af smukke, store Billeder af den syvende, niende og tiende, en Afhandling om Pavedømmet paa 14 Sider, om Polen og Polakkerne paa 30 Sider, om Preussen paa 13 Sider, om Protestantismen, om Reformationen, om Portugal paa 13 Sider o. s. v. o. s. v.

Af disse mange interessante Afhandlinger og Artikler skal her i Dag en enkelt særlig fremhæves, den om *Paven*, skreven af den berømte Stonyhurst Theolog, Pater G. H. Joyce, S. J. Han begynder sin 28 Spalter lange Afhandling med historisk at paavise, hvorledes den romerske Stol altid har krævet den aandelige Ledelse for sig, hvilken ogsaa fra de ældste Tider villigt er bleven indrømmet den fra alle Sider. Stillingen som Christi Stedfortræder paa Jorden er i Følge Sagens Natur af stedsevarende Karakter, og Petrus selv er ogsaa fra Begyndelsen af, saaledes som det klart fremgaar af Apostlenes Gerninger, ikke den første blandt Ligemænd, men uomtvistelig Fører for og Leder af alle Apostlene. Christi Løfte til Petrus gav ikke en personlig Forrettighed, men oprettede i Kirken et Embede, som aldrig skulde ophøre, en Trossætning, som hævdes bestemt baade af de latinske og græske Kirkefædre.

Det er en nu opgivet Udflugt at paastaa, at Petrus overhovedet aldrig har været i Rom og altsaa heller ikke har lidt Martyrdommen der; dette indrømmes nu af de lærde, medens nogle nægter, at Petrus har været Biskop i Rom, en historisk Sandhed, det mod Cyprians og Tertulians Vidnesbyrd er uforsvarligt at benægte.

I mere end syv Spalter udvikles dernæst Naturen og Udstrækningen af den pavelige Magt. Den haardnakkede Paastand hos protestantiske Polemikere, at Ordene »Hvad du binder paa Jorden o. s. v.« ikke giver Petrus nogen Forrang fremfor de andre Apostle, siden — efter disses Paastand — den samme Gave blev givet de andre Apostle, er aabenlyst ganske fejlagtig, siden der er saa klar en Forskel paa den Maade, hvorpaa Nøglemagten gives til Petrus og de andre Apostle. Der henvises ogsaa til den mærkelige Overensstemmelse, der er mellem Ordene til Petrus og de Ord, der i Johannes' Aabenbaring (3, 7) bruges om Christus selv: »Han, som har Davids Nøgle; han, som aabner, og ingen lukker, lukker, og ingen aabner.«

Afhandlingen slutter med en interessant Redegørelse for Pavevalget. Heri gøres der blandt andet opmærksom paa, at en Pave ikke kan udnævne sin Efterfølger, og at der blot findes eet Eksempel i Historien paa, at en Pave har tænkt paa noget saadant, nemlig Benedict II (530), som dog egenhændig brændte det Dokument, han i saa Henseende havde sat op.

Tilslidst følger en lang og fuldstændig Fortegnelse over alle Paver lige fra St. Petrus til Pius X.

Særlig Interesse maa naturligvis en Artikel om den nuværende Pave siges at have. Det er Professor i Kirkehistorie i Rom, U. Benigni, som i 5 Spalter fortæller Pius X's Livshistorie. Han fremhæver, hvorledes Pavens kæreste Gerning baade som Præst og Biskop har været den egentlige Sjælepleje, og i den Retning peger jo ogsaa de fleste af de betydningsfulde Bestemmelser, der er blevet taget under denne Paves Regering, ikke mindst Dekreterne om Børnenes Kommunion og den hyppige Kommunion for alle, store som smaa. Ved Siden heraf har Præsten og Biskoppen Sarto altid haft stor Interesse for at fremme den kirkelige Sang, især den gregorianske Koral, hvilket jo ogsaa har

givet sig tydelige Udslag i flere Rundskrivelser og Dekreter. Pave Pius' Kamp mod Vantroen har givet sig Udtryk i hans berømte Encyclicaer mod Modernisterne og om den rette Form for det bibelske Studium. Det katholske Hierarki har udbredt sig meget under Pius X, idet der er oprettet 28 nye Bispedømmer, mest i De forenede Stater, Brasilien og paa Filippinerne, foruden 16 Apostoliske Vikariater og 15 Apostoliske Præfekturer.

Af mindre Artikler kunde der med Lethed fremhæves en Mængde interessante og belærende. Nogle faa Prøver faar staa som Eksempler herpaa. Om Pontius Pilatus hedder det saaledes meget træffende, at han er »en Type paa det verdsligsindede Menneske, som ved, hvad der er ret, og ogsaa gerne vil gøre det, for saa vidt det kan ske uden personligt Offer af nogen Art, men som giver efter for Indflydelse fra deres Side, i hvis Interesse det ligger, at han skulde handle anderledes. Han vilde med Glæde have givet Christus fri, ja, gjorde sig endog alvorlige Anstrengelser i saa Henseende, men opgav dem i samme Øjeblik, hans egen Stilling var truet.« Om Ejendom skriver Professor Cathrein fra Valkenburg i Holland. Medens han hævder en ulige Fordeling af de jordiske Goder som en uundgaaelig Omstændighed ved Livet paa Jorden, betegner han det som en bestemt Uretfærdighed fra Samfundets Side, naar dette ikke af al Evne forhindrer Fattigdommen i at udarte til ligefrem Nød, Pauperisme, der er lige saa overflødig en Kilde til moralske Farer som for stor Rigdom. En retfærdig Regering vil derfor ad Lovgivningens og Administrationens Vej søge at fremkalde et taaleligt Velvære for saa mange Mennesker som paa nogen Maade muligt. Dette kan ikke ske derved, at Myndighederne tager fra de rige og giver til de fattige, thi dette vilde være en Fornægtelse af den private Ejendomsret, men ved en retfærdig Regulering af Maaderne at erhverve Formue paa, i Overensstemmelse med den fælles Velværdss Krav.

Dette tolvte Bind er som de elleve forudgaaende en næsten udtømmelig Fundgrube for enhver, hvis Interesser gaar ud over det materielle Livs allerlaveste Krav.

Orgelet i St. Ansgars Kirke.

Det i 1841 nedbrudte *østerrigske Gesandtskabskapel* havde et Orgel paa 14 Stemmer, der var bygget i 1819 af Orgelbygger *H. F. Oppenhagen* fra Fyn. Ved Nedbrydningen af Kirken blev Orgelet skænket til Sognekirken i Kiel, og enkelte af Stemmerne findes endnu i Orgelet i den nyopførte Sognekirke.

Til den nuværende *St. Ansgars Kirke*, som blev opført 1841—42 i Henhold til Vinhandler *P. Biancos* Testamente, blev der bygget et Orgel af *Marcussen og Reuther*, Aabenraa. Orgelet havde oprindeligt 2 Manualer og Pedal med 20 Stemmer, som senere blev forøget til 21. Orgelet kostede 4233 Rdl. og blev indviet d. 14. Jan. 1844. Komponist *Weyse* har ved Fastsættelse af Orgelets Disposition været Forstanderskabets sagkyndige.

Dette Orgel, som nu i den henrundne Fastetid er bleven ombygget og nu i Paaskedagene skal lyde for første Gang, var lige til det sidste et Værk med smukke, klangfulde Stemmer. I de sidste Aar var Mekanismens Metaldele dog bleven stærk medtagne, særlig af *Gassen*, ligesom og-

saa Orgelets Disposition ikke mere var tidssvarende, særlig savnedes Accompaniments-Stemmer.

Allerede i 1904 havde Forstanderskabet paa Foranledning af den højærværdigste Hr. Biskop og i Henhold til en af Professor *Otto Malling* afgiven Erklæring besluttet at lade foretage en større Reparation af Orgelet og at tilvejebringe det nødvendige Beløb dertil. Efter nøjere Overvejelse fandt man det dog rigtigst, hvis man kunde tilvejebringe de nødvendige Midler, helt at ombygge Orgelet til et moderne Værk med pneumatisk Mekanik og elektrisk Drivkraft.

Da der indtil Begyndelsen af 1911 var indkommet ca. 800) Kr. og man havde Løfte om endnu et Par Tusinde Kroner, overdrog Forstanderskabet d. 18. Maj 1911 Ombygningen til Orgelbygger *J. Starup*, København, for ialt 9900 Kr., efter at man havde indhentet Tilbud fra enkelte andre Orgelbyggere.

Det ombyggede Orgel har 31 Stemmer med 3 Manuåler og Pedal; desuden er det fritstaaende Spillebord, hvor Organisten har Front mod Alteret, udstyret med alle et moderne Orgels tekniske Hjælpemidler: et Tryk paa en lille Knap, et Haandsvings Drejning eller et Tryk med Foden kan i et nu forandre Orgelspillet fra det sarteste Piano til et brusende Tonevæld.

Særlig vil det ombyggede Crescendoværk (Ekkokasse) med sine forbedrede Jalousidøre give Orgelspillet mere Karakter og Virkning.

Ialt har det ombyggede Orgel over 1800 Piber, hvoraf ca. 1700 er af Metal. Størrelsen af Piberne varierer lige fra ca. 2 cm til 5 m i Højden og fra knap 1 cm til 30 cm i Gennemsnit. Den samlede Længde af Forbindelsesrørene (fra Tangenterne til Piberne) udgør henved 4 Kilometer!

Bælgetræderen er afløst af en moderne, lydløs, elektrisk drevne Centrifugalblæser. Motoren og Centrifugalblæseren er installeret af Firmaet *Kemp og Lauritzen*.

Selve Stemmernes Valg og Sammensætning er planlagt af Kirkens Organist, *Jos. Hammermüller*, i Samraad med sagkyndige, særlig med Organist og Kantor *P. S. Rung-Keller*, som af Forstanderskabet er anmodet om at afgive et sagligt Skøn ved Orgelets Aflevering.

Elektrisk Belysning er indlagt til Organistens og Sangkorets Brug; forhaabentlig vil snart hele Kirkens Belysning blive elektrisk, en Sag, som burde støttes fra privat Side, saalænge Kirkens Midler ikke strækker til.

Som det gamle Orgel har fulgt saa mange Menighedsmedlemmer fra Vuggen til Graven, med festlige Toner har modtaget Neokommunikanternes og Firmandernes Skare, med jublende Akkorder har fyldt Kirkerummet ved Brudevielsen, med dybe, alvorlige, hændøende Toner har ledsaget det sidste *Requiescat in pace* — saaledes vil ogsaa det nye Orgel for Fremtiden sende sine vekslende Harmonier ud i det skønne, stilfulde Kirkerum og stemme Sindet til Andagt. Maatte da Orgelets Toner ogsaa være som en Opfordring til Menigheden om ivrig at deltage i Sangen, og maatte dets festlige Spil lyde som en Takkebøn til Gud for dem, som har bidraget til Orgelets Ombygning!

Religiøs Klarhed.

Alerede for mange Aar tilbage har afdøde Lensgreve Holstein paa sin vittige og djærve Maade henvist til Nødvendigheden af at være klar over det, man tror, over ens religiøse Livs Trosgrundlag. Det hjælper ikke, at ens Kirkesamfund lærer »saadan i Almindelighed« noget, der »tilnærmelsesvis« er Christi Lære eller Guds ufejlbare Ord, det nytter ikke, at Kirkesamfundet »i det væsentlige« maa anses for at være tilforladeligt eller »i Hovedsagen« ufejlbart tolke den ene sande og rette Lære, saaledes som Folkekirkens Tilhængere gaar ud fra.

Nej — skal Herrens Ord og Befaling om at tro og at høre Kirken (Matth. 18, 17) staa ved Magt, maa man kunne ty hen til et Sted, hvor der gives baade klar og sikker Besked om alt, hvad man skal tro.

Med usikre Bestemmelser, med Henvisning til, at Kristendom er »Aandsliv« eller »en Hjertesag«, er der ingenting klaret, nærmest alting vanskeliggjort. Det er jo overhovedet Vanskeligheden for os Katolikker at faa vore anderledes troende Medkristne til roligt og klart at tænke over Begreberne: Kirke, Bibeltro, Aandsfrihed o. s. v.

Med enkelte Bibelsteder ælene for sig, med gudelige

Taler kan der skabes en stor Forvirring. Thi der findes mange gudelige Mennesker med Trang til at omvende andre til deres religiøse Følelser og Tankeliv. Spørgsmaalet er kun: hvem iblandt de mange forskellige Profeter er den rette? Og dette Spørgsmaal maa og kan ikke afgøres ved, at man henviser til, at det er en Smagssag, at Aanden blæser, hvor han vil, eller ved at man henviser til nogle Hoved- og Fællespunkter, saasom Trefoldigheden, Christi Guddom o. s. v. Thi naar en Gang de øvrige Led af Trosbekenndelsen kan ontydes og udslettes, saa ogsaa disse »fundamentelle«.

Et Trossamfund, der ikke selv kender og forsværer sit Trosomraade, fortjener ikke at »høres«, at adlydes, saaledes som vor Frelser vilde have det. Med Rette kan en udenforstaaende sige: »Bliv I først klare over det, I vil holde fast, og kom saa og lær os andre, hvis I kan.«

Et Kirkesamfund, der ikke er sikkert i sin Lære, fortjener ikke at høres. Et Kirkesamfund, der bare paa et eneste Punkt, bare i et eneste Trosled forandrer Mening eller tillader modstridende Anskuelser, kan ikke være »Sandhedens Søjle og Grundvold« efter Pauli Ord, men har sit Embede som Sandhedslærerinde forbrudt.

Er ikke dette ganske aabenbart og i Grunden selvfølgeligt? Thi her taler vi jo om den Troslære, hvis Forkyndelse og Bevarelse er vedkommende Kirkesamfunds Eksistensgrund.

Det er derfor med meget blandede Følelser, at de gammel-troende Folkekirke-Medlemmer, altsaa nærmest af Indre Mission og Centrum, læser den Piece, som Sjællands Biskop nu har offentliggjort om »Præsteløftet«. Nationaltidende skriver med en let forstaaelig Bitterhed: »Som dæmpende Olie paa de oprørte Vande vil Biskoppens Svar næppe virke, heller ikke som et Lys, der skinner paa et mørkt Sted og viser farbar Vej« (udhævet af Nat.-Tid.).

»Men,« tilføjer Bladet, »den er skrevet med Varme, med ikke faa gode og træffende Bemærkninger.«

Der har vi det, som man jo kunde vente. Forvirringen i Protestantismen tiltager daglig, endog Biskopperne bidrager ingenlunde til at bringe Lys og Klarhed og dermed Sikkerhed til deres Menighed. Men — de er gode og varmtfølelende Mennesker, der kommer med »gode og træffende Bemærkninger«!! — — —

Ja — vi skal selvfølgelig anerkende alt det gode og kristelige, der findes hos anderledes troende. Vi har al Grund til at beundre mange ædle kristelige Træk hos Folkekirkenes Præster og Biskopper. Vi ved jo meget godt, at det prak-

tiske Liv først skal prøve og udvikle, hvad der af Kristendom er til i Forstand og Hjerte. Ligeledes staar vor h. Kirke i Historiens Lys dækket med menneskelig Skrøbelighed, der hvor Mennesker har virket. Men dette er overalt det samme i offentlige Institutioner. Det, det her kommer an paa, er, at ingen kan bebrejde os, at vi ikke ved, hvad vi tror, at vor h. Kirke ikke er sikker i sin Lære og Styrelse.

Thi dette alene har Herren forjættet sin Kirke, da han gav den Sandhedens Kendemærke. Derfor vil kun dette Kirkesamfund — som er klart og kraftigt ud fra sin egen Organisation — kunne udholde Tidernes Stormløb.

Dette maa vi hævde og fra Tid til anden raabe ud over Landet, nu da der i kirkelig Henseende lysner til en anden og for os bedre Tid.

Det nytter ikke at bebrejde os, at vi Katolikker, naar vi her i Ugebladet bestemt hævder vor Tro og dermed de andre Trossamfunds principielle Uholdbarhed — »forvrænger noget af det dyrebareste« for protestantiske Medkristne. Det er en Overdrivelse — som falder tilbage paa dens Ophavsmand.

»Det dyrebareste«, Protestanter ejer, er dog vel forhaabentlig vor Frelzers Guddom, Trefoldigheden og Troen paa Christi Ofterdøds forløsende Betydning. Deri er vi ganske enige, og her kan der vel ingen Forvrængninger finde Sted.

Men den nuværende kirkelige Misère, Folkekirkens og overhovedet Protestanternes uklare Stilling i Trossager — er dog vel næppe »det dyrebareste«, disse Protestanter ejer. Dette — og dette alene — har været Genstand for Ugebladets velberettede Omtale.

»At i en saadan Overgangstid Kirkesamfundets lønnede Tjenere er vanskeligt stillede«, er derfor slet ingen Forvrængning af det dyrebareste for Protestanter, men en saa ganske ligefrem Sandhed, at det virkelig forbavser mig, at en luthersk Præst kan fremdrage denne Sætning som Bevis for, at Ugebladet »forvrænger«.

Fra mere end een protestantisk Præst baade i Norge, i Tyskland og i Danmark har jeg, der skriver disse Linier, hørt Udtalelser, som netop beklagede det vanskelige i Situationen, netop med Hensyn til Misforholdet mellem officiel Lære og de enkelte Forkynderes Særmeninger og Relsforholdets praktiske Følger.

Naar det i Ugebladet siges, at ikke alle protestantiske Theologer (altsaa ikke fortrinsvis Sognepræster, men theologiske Kandidater og Professorer og Forfattere iberegnet) aabent bekender deres Vantro eller reviderede Kristentro af praktiske Hensyn, saa er dette vel det samme, som baade tyske, norske og danske Blade offentligt har udtalt,

og som fuldstændig svarer til den kirkelige Situation for Øjeblikket. Dermed er jo slet ikke sagt noget om den enkelte Præsts personlige Grunde til at blive i det Samfund, han staar i. Han kan gøre det, netop fordi han tror paa en stille indre Omvæltning eller Forandring til større Frihed, og fordi han mener at kunne sige sin Menighed noget godt alligevel.

Der behøves altsaa slet ikke en subjektiv Uærlighed eller en Mangel paa Pligtopfyldelse til at forklare vedkommende Theologs eller Præsts Forbliven i sit Kirkesamfund af »praktiske Grunde«.

Forresten synes jeg, vi behøver slet ikke at tage denne Sag saa højtideligt. Det er en bitter Sandhed, at der hersker en god Del Magelighed og Verdslighed i Verden, ogsaa iblandt kirkelige Personer. Thi Livet, og især Kristenlivet, er en Kamp, en bestandig Kamp, hvor det ikke altid er Idealerne, der gaar af med Sejren.

Ceterum censeo — jeg gentager: Klarhed i det religiøse Liv er nødvendig. Et Kirkesamfund, der vil høres og følges, maa være klart og sikkert i sin Lære. Amen. F. F. M.

Prof. Euckens andet Foredrag.

Det er kun Kristendommen, som kan forklare Lidelsen. Derfor er Kristendommen den ægte Religion. Vil du ikke antage den, saa maa du enten lægge Hænderne i Skødet, eller du maa fortvivle. Det er det Resultat, Professoren naaede til i den første Del af sit andet Foredrag.

Jeg fandt det lidt paafaldende, at Professoren i et Foredrag, der dog omtalte Evangeliets dybeste Mysterium, aldrig nævnte vor Frelses Navn, medens han fandt Tid til ti Gange at minde om Goethe, adskillige Gange om Luther og endog een Gang om en persisk Mystiker. Man følte sig af og til ogsaa fristet til at spørge: naar du mener det samme som Evangeliet, hvorfor taler du ikke klarere i Evangeliets Sprog; naar du derimod mener noget andet, hvorfor fører du stadig Kristendommen i Munden? Men det vil vi lade i Bero og glæde os over, at Professor Eucken i Kristendommen ser den eneste Livsopfattelse, som dur noget.

Hvilken Form af Kristendommen skal vi nu vælge? Svaret herpaa var lidt overraskende. Professoren kom nemlig frem med en mærkelig Distinktion: man maa efter

ham skelne Indholdet fra de Former, i hvilke det kan fremtræde, og som i og for sig allesammen kan være lige gode. Det 4. og 5. Aarhundrede formede sin katholske Opfattelse — denne Tidsbestemmelse er besynderlig — og det 16. sine lutheriske. Nutiden har selvfølgelig sine egne Krav; hvorfor har saa Arhoe Rasmussen og Blædel ikke samme Ret som Luther? Professoren fordrer Respekt for det evige i Religionen, men ogsaa Frihed for det menneskelige deri. Og Dogmer og lignende Udtryk for det evige og udsigelige i Kristendommen er nu engang ikke andet end menneskelige Kulturprodukter.

Man kan rolig sige, at en saadan Kristendom holder op med at være den, som kan identificeres med Kristi Lære og Gerning. Thi det er der ikke nogen Tvivl om, at vor Herre var i høj Grad dogmatisk. Han forlangte ikke blot Tro med Hensyn til de Dogmer, som var bleven Genstand for en indre Erfaring, men ogsaa til dem, som Folk til at begynde med ikke engang helt forstod. Jesus ventede ikke, indtil hans første Ord om Eukaristien var bleven til en »Oplevelse« for Apostlene, nej, han forlanger en uforbeholden og en ubetinget Tilslutning.

Professor Eucken er en Kampnatur. Han vredes over den Kulturkomedie, som Verden er kommen ind i. Men kan han tro for Alvor, at en Kristendom, der er saa svævende, kan staa imod Verdslighedens ret haandgribelige Indvendinger? Naar Kirken holder op med at stille faste, klart formulerede Dogmer imod Vantroens ligesaa bestemt udtalte Fejltagelser, naar den vil nøjes med at bosætte sig i det taagede uendelige, medens »Kulturen« breder sig paa den virkelige, lyse Jord, hvilken Betydning vil den faa for Livet, for Historien, for dig og mig og os alle?

Kan en saadan Kristendom afføde store Mænd? Sværmere maaske, men ikke Helgener. Thi disse heltedige Mennesker havde jo nok i Reglen dybe Følelser, men deres dybe Følelser grundede sig paa dybe Tanker, det vil sige Dogmer. Netop det gør den katholske Kirke saa kæmpestærk: den giver Menneskets Forstand, Vilje og Fantasi noget fast at holde sig til. —

Da jeg kom ud af Salen, saa jeg Professor Høffdings smilende Ansigt. Professoren havde vist Grund til at være glad, jeg tror, mere Grund end Teologerne, i alt Fald da de ortodokse.

Fr. Muckermann.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. *Rosenkranskirken*s Regnskab for 1911 foreligger nu — som sædvanlig ved Paasketid — for Menighedens Øjne. Der er en lille Smule Fremgang at spore, idet Kirkeskat o. s. v. er steget med c. 150 Kroner i Sammenligning med i Fjor, ligesom Bidragydernes Antal er steget fra 157 til 189. Alligevel er Underskuddet endnu paa 6000 Kroner, og Forholdet bliver næppe bedre, før det gaar op for alle og enhver, at det er almindelig og absolut Pligt at betale Kirkeskat og — betale saa meget, som man efter Formue og Lejlighed er i Stand til.

— *Elisabethforeningens* Basar i Søndags forløb overordentlig hyggeligt og gunstigt, hvad Udbyttet angaar. Besøget var ogsaa større end tidligere, og Basarens Damer fremhævede med særlig Glæde, at det ikke alene var velstillede, der i Aar havde givet Møde, men ogsaa en hel Del, som kun kunde gøre smaa Indkøb, et Vidnesbyrd om, at der er ved at blive almindelig Forstaaelse af, hvor vigtigt det er at støtte Elisabethforeningen i dens betydningsfulde Virksomhed med at hjælpe de forældreløse Børn.

— Ved *Højskolens* sidste Møde i Tirsdags var der mødt saa mange Tilhørere, over 300, at Mødet maatte forlægges fra den sædvanlige mindre Sal til den store Hal. Pater Malherbe, iført Benediktinernes klædelige sorte Dragt, indledede med et lille fransk Foredrag, hvorefter han, dels Solo, dels assisteret af et Kor gav en Række Prøver paa den skønne gregorianske Sang, saaledes som den synges af Munkene i Solesmes.

— Foreningen Stenos Velgørenheds-Soirée Onsdag d. 17. April bringes herved i Medlemmernes Erindring.

Schweiz. Den for sine fortrinlige Skrifter ogsaa her hjemme bekendte Pædagog, *Dr. Førster*, Privatdocent ved Universitetet og Polyteknisk Lærestanstalt i Zürich, har opgivet sin Virksomhed ved disse Højskoler. Foruden personlige Chikanerier, han i den sidste Tid har været udsat for, er det den konsekvente Forbigaaelse ved Udnævnelser, man har anvendt overfor ham, der har bevæget den i Schweiz saa vel som i Udlandet bekendte lærde til dette paafaldende Skridt. At det fremfor alt er det bestemt kristelige Standpunkt, Førster ved saa mange Lejligheder har hævdet, saavel som hans katholicerende Tendenser, der har vakt Anstød, er der næppe nogen Tvivl om.

Rom. Som maaske nogle af Læserne husker, var der i 1910 et stort kirkeligt Røre i Byen Brighton i England, som endte med, at en Del anglikanske Præster traadte over til den katholske Kirke. I det paulinske Kapel i Vatikanet

indviede den 25. Marts Kardinal Merry del Val seks forhenværende anglikanske Præster til katolske Præster, deriblandt de i Ugebladet i Efteraaret 1910 omtalte Cocks, Hinde, Henly og Prince. At den pavelige Statssekretær selv foretog Præstevielsen er kun eet Tegn af mange paa den Interesse, han har vist disse Konvertiter. Ogsaa Pave Pius har interesseret sig for dem og oprettet et særligt theologisk Kursus for dem i Rom, hvor Professorerne Clery og Petroccia og Mgr. Prior indførte dem i katolsk Theologi. Efter Vielsen spiste de seks nye Præster Frokost sammen med Kardinal Merry del Val, hvorefter denne forestillede dem for den Hellige Fader, som velsignede dem og gav dem gode Raad for Fremtiden.

Spanien. Det kongelige Akademi i Stockholm har, som bekendt, i Sinde at tilkende Forfatteren Pérez Galdos Nobelpræmien for Litteratur. Herimod har der rejst sig et vældigt Protestrøre i Spanien, og der forlanges, at Præmien skal tilkendes den store katolske Historiker Menéndez Pelayo, for hvem der i Løbet af kort Tid er samlet ikke færre end 50000 Underskrifter. Ogsaa Centraluniversitetets filosofiske Fakultet og flere Akademier har givet ham deres Stemmer. Selvfølgelig blev der ogsaa sat Lister i Omløb for Pérez Galdoz; da en af disse blev forelagt den berømte Sociolog Monga y Bernal i Sevilla, greb han til Pennen og skrev: »Jeg tror, en Forfatter, hvis Værker er en Apologi for Ateisme, for Mordere og Brandstiftere, fortjener ikke en saadan Udmærkelse.«

Brevkasse.

Vil De, Hr. Redaktør, inden Diskussionen om »Samlingsmærket« slutes, modtage nogle Linjer fra en, der vel misbilliger *Voldsomheden* i Pastor Rolhes Protest mod Deres Sammenligning i »Samlingsmærket«, men som paa den anden Side har nogen Forstaaelse for Protestens Realitet, idet jeg ikke ser, at det er saa klart, som Pastor Gamél paastaar, hvad der var Sammenligningens Kærne. Jeg tillader mig i ethvert Tilfælde at paastaa, at dersom Sammenligningen — jeg ser bort fra, at Tilfældet i Følge Sagens Natur ikke let kan tænkes — var anvendt fra protestantisk Side om Katholikker, var en energisk Protest ikke udebleven fra katolsk Hold, maaske netop fra Dem selv, Hr. Redaktør, eller fra Pastor Gamél, og hvis ikke fra andre, da fra undertegnede. Med ovenstaaende er ikke udtalt, at jeg ikke finder den oprindelige Artikel af Professor Lehmann for ligesaa flov og vrang som hundrede andre Artikler om katolske Forhold i protestantiske Dagblade og Tidsskrifter — de hæderlige Undtagelser fraregnede — ej heller, at jeg ikke personlig er overbevist om, at af de to Fortolkninger, som jeg unægtelig synes, der kan blive Deres Sammenligning, som den staar der uden Kommentar, til Del, er den af Pastor Gamél givne den rette, men kun, at jeg ikke er uden Forstaaelse for, at Deres Udtryk kunde saare protestantiske Præster og maaske netop de mest sympatiske blandt disse.

P. H. Perch.

Hr. Læge *Perch!* Jeg giver med Glæde Plads for Deres lille Indsigelse. Jeg er ganske enig med Dem om, at man kan aldrig være kærlig og hensynsfuld nok. Og dog kunde jeg godt skrive det samme nu som for snart mange Uger siden. I den verdslige Indretning — for at tale med Pastor Otto Møller — der hedder den danske Folkkirke, er der Præster, hvis Tro paa Jesus Kristus er ganske katholsk, andre, som Arboe-Rasmussen, der ikke engang vil svare paa, om de tror, Jesus Christus er uden Synd, og en Mængde med Anskuelser mellem disse to nævnte; skulde denne brogede Masse blive enig paa Grundlaget: Kamp mod den katholske Kirke, hvis Hovedhjørnesten altid har været og stadig er Troen paa Jesus Christus som Guds enbaarne Søn, bliver det stadig væk i mine Øjne en Enighed, der faar mig til at tænke paa Herodes' og Pilatus' Venskab. *N. H.*

Kirkelys.

Ligesom i Fjor vil der Paaskesøndag under Messerne i St. Ansgars Kirke, Rosenkranskirken og St. Annæ Kirke i Stedet for den sædvanlige Kollekt blive foranstaltet en offentlig Indsamling til Bestridelse af Kirkernes Udgifter til Lys.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medaljer, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdage fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Til de kommende Søndage anbefales:

En lille Pintsebog.

Bønner og Betragtninger til Fremme af Andagten til den Helligaand. Heri findes ogsaa Bønnerne og Cereemonierne ved Firmelsens Sakramente. Udmærket Gave til Firmander. Smukt indbundet 30 Øre. Faas ved Kirkerne, hos St. Josephs Søstrene og fra Hovedoplaget. Frederiksberg Allé 15—17.

Det kirkelige Cereemoniel

ved Biskoppens Modtagelse og den hellige Firmelse. Pris 25 Øre.

Messebogen.

Indbundet fra 3 Kr. 50 Øre til 7 Kr. Faas i alle Boglader.

Kristi Efterfølgelse.

Af Thomas à Kempis. Indbundet fra 3 Kr. Faas i alle Boglader.

Kommunionbønner.

(48 Sider).

Tillæg til Bønnebog for den katholske Ungdom.

Smukt indbundet 35 Øre. I grønt Omslag 20 Øre. Faas hos St. Josephs søstre, Frederiksberg Allé 15—17.

Jesu Hjerter Andagten.

Ved Ign. Schmid. Indb. fra 1 Kr. 50 Øre til 3 Kr. Faas i alle Boglader.

St. Alphonsus' Besøg

ved Alterets helligste Sakrament. Indb. 50 Øre. Faas hos Præsterne, Hans Bogbinders Allé 2, København, S.

Pastor Essers Prædikener.

2 Hæfter à 1 Kr. Faas i alle Boglader.

Unio. Fredag den 12. April almindeligt Møde i Frederiksberg Allé Nr. 11. (Musikalsk Aften).

Elisabethforeningens Basar.

De forskellige Gevinster faldt paa følgende Numre: Tasken 146 — Dukken 261 — Skibet 114 — Tæppet 40 — Ducro 5 — Dukkestuen 107 — Lømmetørklædet 118 — Dukkehuset 412. En hjertelig Tak bringes alle og enhver, der har støttet Basaren og derved Foreningens vigtige Virksomhed. *Bestyrelsen.*

En flink **Ene pige** søges til d. 1. Maj. Fruen deltager fuldt i Husgerningen. Kone til Stovvask. *Kejser*, Ordrupvej 53, Charlottenlund, lige ved Endestationen for Sporvognsline 15).

Kirkelig Kalender.

7. April Paaskesøndag.	14. April Hvide Søndag.
8. — 2. Paaskedag.	15. — Mandag. Isidorus, Beskop og Kirkelærer.
9. — Tirsdag. 3. Paaskedag.	16. — Tirsdag. Benedikt Josef Labre, Bekender.
10. — Onsdag. Oktavdag.	17. — Onsdag. Leoden Store, Pave og Kirkelærer.
11. — Torsdag. Oktavdag.	18. — Torsdag. Votivofficium (Altr. Sakr.)
12. — Fredag. Oktavdag.	19. — Fredag. Ferialdag.
13. — Lørdag. Oktavdag.	20. — Lørdag. Votivofficium (Jomfru Maria).

Fastealmisse.

De troende mindes om, at de paabudte **Fastealmisser**, som er forpligtende for alle uden Hensyn til, om de har været dispenserede for Fasten eller ikke, maa være nedlagt i de dertil opstillede Bøsser senest 2den Paaskedag.

Hvide Søndag.

- St. Ansgars Kirke.** Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 11 stille Messe. Kl. 5 Efterm. Festandagt med Prædiken.
- Rosenkranskirken.** Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 5 Efterm. Festandagt med Prædiken.
- St. Annæ Kirke.** Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Prælatmesse og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 5 Festandagt med Prædiken.
- St. Andreas Kirke.** (Ørdrup). Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Højmesse Kl. 10 bortfalder, men efter endt Højtidelighed læses Kl. 10 $\frac{1}{2}$ en stille Messe. — Kl. 5 Festandagt med Prædiken.

Gudstjenesten i Paaskedagene.

Meddelelse herom fandtes i forrige Nummer af Ugebladet, Side 222 og 223.

† Vor inderlig elskede, haabefulde Søn og Broder **Ludvig Dünnwald** døde i Nat, 22 Aar gammel, efter gentagen Modtagelse af de hellige Sakramenter paa Sygelejet. Kbhvn. d. 28. Marts 1912.

De efterladte.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn. Begravelsen foregaar i Silkeborg.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring; de faas hos d'Hrr. gejstlige ved St. Ansgarskirken (Bredgade 64¹), Rosenkranskirken (Boyesgade 8³), St. Josefskirken (Griffenfeldtsgade 44), St. Andreaskirken (Ørdrup), St. Annæ Kirke (Sundby) og hos Murermester A. V. Günther, Bangertsgade 11, samt ved telefonisk Henvendelse til Johs. Hoffmann & Søn, Købmagergade. Tlf. Central 1389.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 15.

Søndag den 14. April.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Hvide Søndag. — Dansk Afdeling af katolsk international Forening til Værn for unge Piger. — Lad de smaa Børn komme til Jesus. — Luther, skildret af en Protesiant. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Odense. Fredericia. Vejle. Aalborg. Rom. Rusland. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

113.

Hvide Søndag.

Denne Søndag minder os alle om Uskyldighedens Tilstand. Gid alle havde bevaret denne Uskylds straalende Glans! Men desværre! som det hvide Sollys helt kan indsuges af visse Legemer, saa de bliver sorte, saaledes kan de onde Tilbøjeligheder i os helt fortære og tilintetgøre Naadens Lys; Uskyldigheden, som var Lys, kan opsluges, og vor Sjæl bliver Mørke.

Men Hvide Søndag er ogsaa med Udmærkelse Kommunionens Dag, den første h. Kommunionens uforglemmelige Mindedag. Og just i den h. Kommunion har vi det bedste Middel til at svække Lidenskaberne i os, saa Naadens Lys ikke svinder.

»Mesteren er der og kalder paa dig«, det var de Ord, der elektriserede Maria og gav hende Vinger; hun kendte jo ham, den gode og mægtige Herre.

Men han kalder paa alle. »Kom til mig, alle I, som arbejder og er besværede, og jeg vil give eder Hvile.« Han gør det til alle Tider fra Tabernaklets Rum. Han ved, at de onde Tilbøjeligheder ogsaa rører sig i den retfærdiggjorte. Han vil være vor Læge og skaffe os Hvile. Lægen forfølger de legemlige Sygdomme i Cellevævets Fjælesteder

ved at foreskrive Lægemidler. Ogsaa vor overnaturlige Læge, Jesus Kristus, besluttede at optage Kampen med vor Sjæls Sygdomme i vort inderste: han, Lægen, gør sig selv til Sjælens Lægedom; han, den uskyldsrene — o Under! o Kærlighed over alle Bredder! — sænker sig ned i os for at hele vore Svagheder og onde Tilbøjeligheder.

Det kommer kun an paa os, om det skal lykkes ham. Han udfører dog ikke sin Gerning paa een Gang, skønt han kunde det: Lægemidlet er jo uendelig godt og alsidigt virkende. Men han arbejder saaledes i os, at der er Rum for vort personlige Arbejde. Vi skal komme til ham, naar vi føler Lidenskaberne besvære os, naar vi stønner og sukker under deres Tryk, og han vil give os Hvile og Lægedom. Det koster maaske nogen Anstrengelse at rydde Hindringerne af Vejen, men vi skal fjerne dem. Arbejdet paa vore Sjæles Frelse bliver derved et Arbejde i Fællig med ham: han viser os uendelig Miskundhed ved sit personlige Komme til os, og vi viser vor ærlige Vilje, naar vi søger Hjælp, hvor den findes til Overflod; han giver os Naade, vi faar Lejlighed til at samle Fortjenester.

Hønen være vor Læremester, naar det gælder om at fjerne det, der hindrer os i Modtagelsen af den h. Kommunion. Den leder efter et Korn; se, hvorledes den skraber ud med Benene, og hvorledes Jordsmon og Smaasten flyver til alle Sider. Saaledes skal vi bære os ad, naar der er noget, der ligger som Hindring for Kommunionens modtagelse. Æg din Vilje, min Kristen, og du vil forbavses over, hvor Hindringerne og Vanskelighederne bliver af. Ligesom Hønen med Længsel søger efter Kornet, saaledes maa du virkelig længes efter det himmelske Brød, efter at optage Verdens Frelser som din personlige Frelser; thi det er det, han paa en ufattelig Maade helt og holdent vil være, naar du kommunicerer.

Vi skal nyde den h. Kommunion, saa saare Fornuften er vel vaagnet, og hele vort Liv igennem hyppig, endda daglig, men altid værdig, saa vil vi sikkert bevare Uskyldigheden. Ja, ser man ikke alt i Evigheds Lys og under Troens Vinkel, saa kunde det synes for meget. Forsømmer Forældre at udvikle det religiøse Liv i Barnet, saa kunde Børnekommunioner synes at være for tidlige. Men een Ting er sikker: Forældrenes Pligt, at røgte og pleje Barnets overnaturlige Liv, bliver ved den tidlige Kommunionens modtagelse indskærpet og holdt frem for deres Samvittighed, og Barnesjælen bevares ren og uskyldig.

Lad altsaa Jesus Kristus ikke kalde forgæves paa os; han vil jo kun give vore Sjæle Hvile og bevare Naadens Liv i os.

M. Osterhammel.

Hvide Søndag.

--

Lad de smaa til Jesus komme,
og formener dem det ej;
Børnehjertier ydmygt-fromme
finder sikrest Himlens Vej.
Før kun frygt de unge Sjæle
til vor Herre Christus hen;
lær dem tidligt glad at dvæle
hos den store Børneven.

Se, de kommer, kære Herre,
for at flokkes om dit Bord;
du vil ikke Vejen spærre
for et Barn, som paa dig tror.
Kan endnu kun svagt de falle,
hvad de store grubler paa,
tage mod din Rigdoms Skatte
kan dog allerbedst de smaa.

Herre, hør dem, naar de bede
andagtsfuldt med Børnerøst,
at du Bolig vil berede
for dig selv i deres Bryst,
at du snart derind vil drage,
underfulde Himmelgæst,
saa de ret med Fryd maa smage
Livets Brød ved Naadens Fest.

Herre, lad dem aldrig skilles
fra dit Hjerte og din Pagt,
lad dem ingentid forvildes
bort fra dig ved Verdens Pragt.
Skulde dog engang de glemme,
at de tjener Korsets Flag,
lad i Hjertets Dyb en Stemme
minde dem om denne Dag.

Herre, vogt de unges Sjæle
 rene som i denne Stund;
 lad dem tit ved Altret knæle,
 tage Livets Brød i Mund.
 Lad engang dem alle træde,
 naar de vandre bort fra Jord,
 smykt med Naadens hvide Klæde,
 ind til Himlens Nadverbord.

1012.

Dansk Afdeling af katholsk international Forening til Værn for unge Piger.

Fredag d. 22. Marts holdt ovennævnte Forening sit Aarsmøde i Mariahjemmets Forsamlingssal. Kassereren gjorde Rede for Foreningens Status, af hvilken det fremgik, at Udgifterne i det forløbne Aar har været 68 Kr. 80 Øre, Indtægterne 290 Kr. 86 Øre, saaledes at Kassebeholdningen er 222 Kr. 6 Øre. Indtægterne hidrører fra Medlemmernes Aarsbidrag, som ordinært er 1 Kr., samt fra ekstraordinære større Aarsbidrag og fra en Gave paa 100 Kr. Aarsbidragene, særlig fra udenbys Medlemmer, bedes tilsendt Bureauet i Vestervoldgade enten i Frimærker eller pr. Postanvisning. Som Kvittering vil Medlemmerne faa tilsendt Medlemskort for 1912. Til Hovedkomiteen i Fribourg vil der blive sendt 50 Francs som Aarsbidrag fra den danske Afdeling.

Polakspørgsmaalet synes i Aar at ville blive gjort til Genstand for alvorlige Overvejelser, der forhaabentlig kan føre til et godt Resultat, idet Hovedkomiteen har udsendt et Cirkulære til alle sine Filialer med en Række meget indgaaende Spørgsmaal vedrørende polske Kvinders Arbejdsforhold, deres Moralitet og deres kirkelige Forhold i de

forskellige Lande. Rigtignok er Foreningens Hovedformaal at værne om unge Piger, der i fremmede Lande søger deres Erhverv, men dette udelukker ingenlunde de polske Kvinder. Thi ogsaa mange unge polske Piger drager hvert Foraar ud for at arbejde i fremmede Lande; her i Danmark var f. Eks. i 1911 14.000 Polakker fordelte omkring i Landet, og af disse var de 10.000 Kvinder. Heldigvis har vi her i Danmark en særlig human saakaldt »Polaklov« af 1908, hvilken vor Komité agter at tilsende Hovedkomiteen i fransk Oversættelse ved Fru Husson. Endvidere har Hr. Pastor Steidl som Præst for Polakkerne i København besvaret den væsentligste Del af Spørgsmaalene; nogle kunde ikke besvares, fordi de ikke passede til Forholdene her i Danmark.

Rigtignok vender de allerfleste Polakker tilbage til deres Hjemstavn — den overvejende Del af dem hører hjemme i Galizien — men en Del bliver tilbage her i Landet, og disse tager saa godt som alle til København, hvor de henslæber Vinteren, som oftest under de usleste Forhold. Det er ingenlunde de bedste Arbejdere, der bliver her i Landet — tværtimod; men saadanne trænger maaske haardest til, at der tages alvorligt fat paa at gøre noget for at tilfredsstille den Trang til Sjælesorg, som er saa fremherskende hos det polske Folk. Under de nuværende Forhold kan denne umuligt tilfredsstilles, og Hr. Pastor Steidl, som nøje kender disse Forhold her i Byen, mener derfor ogsaa, at der er en uafviselig Trang her til en polsk Præst og til et Lokale, hvor der kan holdes polsk Gudstjeneste. Det er ikke usandsynligt, at en polsk Dame vil afhjælpe Trangen til en fast etableret polsk Præst her i Byen. Tilbudet er kommet fra hende selv, og det tør haabes, at det gaar i Orden, idet vor højjærværdigste Biskop gerne tillader, at en polsk Præst ansættes for Polakkerne i København. Men Midlerne til at leje et Lokale maa skaffes ad privat Vej, og her vil selvfølgelig den danske Komité betragte det som en vigtig Opgave at træde hjælpende og ordnende til, naar Øjeblikket dertil kommer.

Iøvrigt har vor Komités Virksomhed hidtil været holdt indenfor ret snævre Grænser, og det navnlig af den Grund, at der ikke har været megen Brug for dens Tjeneste.

Meget faa katholske unge Piger kommer fra Udlandet hertil, og lykkeligvis synes vore unge danske katholske Piger ikke meget tilbøjelige til at søge Plads i Udlandet. De har begyndt at indse, at Fordelene derved er højst usikre, men Farerne, de udsætter sig for i Udlandet, saa meget des sikrere. Det er lykkedes os at afholde flere unge Piger fra at rejse ud, og nogle faa, som udførte deres Hensigt, er gennem Bureauet og vor Sekretær for udenlandsk Korrespondance bleven godt anbragt i Tyskland. Ligeledes har vi skaffet flere udenlandske Bureauer Oplysninger om danske unge Piger, som havde henvendt sig til disse.

I Udlandets større Byer findes overalt Modtagelseshjem, hvilke er meget besøgte af tilrejsende unge Piger, som der kan faa Raad og Vejledning til at finde passende Stillinger. Men Trangen til et saadant synes meget ringe her i København, ligesom vor Læsestue ogsaa kun er lidet besøgt. Bestyrelsen besluttede derfor, at der skal reklameres mere for begge ved f. Eks. at søge at opnaa Tilladelse til at opslaa Bekendtgørelser desangaaende i Ventesalene paa Banegaardene, saaledes som det er Tilfældet i Udlandets større Byer.

Fra Hovedkomiteen i Fribourg er kommet Anmodning til vor Komité om at lade sig repræsentere ved den forestaaende Kongres i Turin i Dagene fra d. 21. til d. 24. Maj samt at opgive et eller to Navne paa Damer af vor Bestyrelse, der vil lade sig indstille til Medlemmer af *Le Conseil général*, som bestaar af Medlemmer af hvert Lands Filiarer af Hovedforeningen. Fru Husson og Frk. Hoffmann blev valgt til saadanne eventuelle Medlemmer af *Le Conseil général*. Noget bestemt Tilsagn om Repræsentation i Turin tør vor Komite derimod næppe give.

L. Stampe Charisius,

Præsident for katholsk international Forening
i Danmark til Værn for unge Kvinder.

Lad de smaa Børn komme til Jesus.

(Efter Leo.)

Ned fra Landsbyens smukke Kirketaarn slaar Klokken 4. Skolens Døre aabner sig, og snart færdes de jublende Børneskarer ude paa Gaden. En ejendommelig stille og forklaret Glæde straalere i Dag ud fra mange Barneøjne. Lærerinden har givet Børnene den glædelige Efterretning, at de, som var fyldt 10 Aar, skulde have Lov til paa Hvide Søndag at gaa til den første h. Kommunion. Med hvilken inderlig Glæde havde de fromme, rene Barnehjerner ikke modtaget dette glade Budskab! Nu gik mangan en vild Krabat langt stilfærdigere paa Gaden, og den lystige Henry dvælede endog et lille Kvarterstid i Kirken, medens han ellers til Moderens største Ærgrelse ofte til Kl. 5 drev Spilopper i Skolegaarden og paa Gaden. Maria Vesterholdt og Julie Bengert gik alene, afsondrede fra den muntre Skare, og fattede allerede de bedste Forsætter for Forberedelsestiden. Om Tirsdagen skulde Kommunionsundervisningen begynde.

Endelig var de to Nabobørn kommen hjem. Aandeløs stormede Maria opad den stejle Trappe for at meddele Far og Mor den glædelige Efterretning. Hvor gerne delte disse ikke Barnets Glæde! Forgæves ventede Maria denne Eftermiddag paa sin Veninde, og hun var helt forhavset, da hun den næste Morgen saahende gaa i Skole bedrøvet og nedslaaet. Grædende forklarede Julie hende sin Sorg. Moder vil ikke lade mig gaa med. Hun siger, at jeg endnu er altfor ung, og at mit Tøj ikke er pænt nok. Præsten og Lærerinden var højligt forbavsede, da Julie angav en saa intetsigende Grund. Og virkelig blev denne taabelige Moder fast ved sin første Erklæring, trods Præstens Indvendinger, og unddrog derved sit Barn mange Naadegaver.

Hvide Søndag er kommen. Det er en dejlig Morgen. Den opstigende Sol forgylder med sine Straaler hele Jorden. Der ligger en uendelig højtidelig Stemning og from Andagt over hele den vaagnende Foraarsnatur. Jublende hilser Kirkeklokkerne den frembrydende Dag, som skulde bringe saa mangan en Barnesjæl Livets største Lykke. Dog langt lysere end Solens Glans straalere Hundreder af klare Barneøjne, og endnu langt mere jublende og triumferende end Klokkerne lyder i Dag de smukke, fromme Festsalmer fra de glade Barneleber. Som en hellig Ed for hele Livet bruser gennem den lille Landsbykirke den smukke Salme: »Fast skal min Daabspagt evig staa.« Nogle Minutter endnu, og der hersker hellig Stilhed. Kun Forvandlingsklokken forkynder, at Frelseren stiger ned paa Alteret, og Hundreder ligger paa Knæ i Støvet for at tilbede Himlens Konge. Og saa endnu en kort Tid fuld af salig Forventning. Atter ringer Ministranterne, og det

ophøjede Øjeblik er kommet. De lykkelige smaa træder hen til Alteret. I første Række lægger vi Mærke til Maria Vesterholdt. Med forklaret Ansigt, fuld af glødende Kærlighed og uendelig Længsel, modtager hun for første Gang sin Gud og Herre. »Kære Frelser, jeg elsker dig over alt!« saaledes lyder det atter og atter i den lykkelige Barnesjæl.

Den smukke Højtidelighed er forbi. De lykkelige Forældre tager imod deres lykkelige Børn. Ogsaa Familien Vesterholdt venter paa deres Kommuniionsbarn. Men ogsaa en anden venter paa Maria. Bedrøvet, med forgrædte Øjne, staar Julie ved Kirkedøren. Hun vilde saa gerne have haft Del i sin Venindes store, store Lykke. Men »hun var jo endnu for lille, og hendes Tøj var ikke rigtig pænt«. — — —

Tyve lange Aar er rundet ud i Evighedens uendelige Hav. Vort lykkelige Kommuniionsbarn har holdt sin evige Trofastheds og Kærligheds Løfte til Frelseren. I den Kærlighed, som opvakttes i hende hin Hvide Søndag, voksede hun mere og mere, og i denne Kærlighed har hun for evig Tid trolovet sig med den guddommelige Brudgom og virker nu som barmhjertig Søster Humberta i Hospitalet i L.

Det er to Dage før Jul. Udenfor haster Menneskene forbi i travlt Arbejde, medens Søster Humberta flittigt gaar fra den ene Sygeseng til den anden, her talende et kærlighedsfuldt Trøstens Ord, der kastende et opmuntrende Blik. — Kling, kling! Skingrende lyder Klosterklokken gennem det fredelige Hus. Der er nyt Kærlighedsarbejde for vor Søster. Man bærer en udtæret, pjaltet Kone ind i Sygestuen. »En fattig, elendig Kone!« tænker Søster Humberta, og straks tager hun sig med øm Kærlighed og rørende Omhu af den stakkels Kone. Pludselig overvældes hun; hendes Ansigt blegner af smertefuld Overraskelse. »Julie!« hvisker de smalle Læber. Var det muligt? Kunde denne fattige Kone med de gamle udtærede Træk være Julie, hendes Ungdomsveninde? Uendelig Medlidenhed stiger op i hendes kærlighedsfulde Hjerte, men ogsaa inderlig Tak mod Gud, der havde sendt den stakkels Veninde netop til hende. I sand Kristenkærlighed vaagede hun hele Natten igennem ved Sygelejet og var lykkelig, da Julie næste Morgen vaagnede og genkendte hende.

Saa hørte nu Søster Humberta, hvad der havde tildraget sig med Julie. Det var en lang, trist Historie, fuld af Elendighed, Nød og Synd. Ikke længe efter Hvide Søndag havde Fru Bengert giftet sig med en Protestant og var flyttet ind til Storbyen. Livet dér med dets mange Fristelser og Farer, men særlig det daarlige Eksempel i Hjemmet havde haft en meget uheldig Indvirkning paa den ubefæstede Barnesjæl. Vel var Julie to Aar efter gaaet til den første h. Kommunion, men da havde Storbyen allerede dryppet sin Gift i hendes modtagelige Hjerte. O, hvor gerne vilde Frelseren ikke have holdt sit Indtog i hendes rene Sjæl, dengang da Moderen endnu var katholsk og sammen med Barnet

gik i Kirke! Julie modtog endnu nogle Gange sammen med de andre i Klassen den h. Kommunion; men snart blev hun udskrevet af Skolen, og saa gik hun, ligesom saa mange andre Børn, til Grunde i Storbyens Tummel. Hun blev ligegyldig i religiøse Ting, giftede sig, ligesom Moderen, med en Protestant, der dog snart forlod hende. Som en fattig, udtæret Kone var hun denne Aften af nagende Sult falden i Afmagt lige foran Hospitalet.

Og nu begynder Søster Humbertas store Kærlighedsværk. Med blide, indtrængende Ord mindede hun den stakkels Veninde om den lykkelige, rene Barndomstid, om hin smukke Eftermiddag, hvor de saa meget havde glædet sig til Frelseren. Den samme Frelser kommer i denne Nat som et fattigt Barn igen ned paa den kolde Jord til de ofte endnu koldere Mennesker. Og den samme Frelser hænger med udbredte Arme paa Korset for at drage alle Mennesker til sit kærlighedsfulde, medlidende Hjerte. Den samme Frelser bor endnu den Dag i Dag i det stille Tabernakel og raaber endnu med den samme Kærlighed: »Kommer alle til mig, I, der er bekymrede og besværede, og jeg vil vederkvæge eder.«

Ved disse og lignende milde, kærlighedsfulde Ord, som Søsteren talte til Julie, blev dennes ligegyldige, ja kolde Hjerte lidt efter lidt varmt igen af Kærlighed til Frelseren. Næste Morgen, da Juleklokkerne hilste den nysfødte Frelser, da Himlen genlød af Englenes jublende Julesang: »Ære være Gud i det Høje,« da aabnede Julies bodfærdige Hjerte sig for efter saa mange Aar igen at modtage Jesusbarnet, skjult under Brødets Skikkelse. Da fandt Englenes Sang højrrøstet Genlyd i de to Veninders Hjerter. En ny Hvide Søndag var oprunden for dem begge.

Luther, skildret af en Protestant.

Der er visse Ting, man ikke har Lov til at sige. Pastor *F. Fenger* har udgivet noget, der kaldes *Den lutherske Reformations Historie*, i hvilken han siger ikke saa lidt af den Slags. Man har Lov til at sige, at Luther var en stor Mand, at han har gjort en udmærket Gerning, at han var Herrens udvalgte Redskab; thi det kan tænkes, at man mener alt det; men at sige, at Luther »tilvisse ikke var stridslysten«, det er for galt. Pastor Fenger er personlig en god og elskværdig Mand, men hans Naivitet er forbløffende; og naar hertil kommer iøjnefaldende historisk Uvidenhed, forstaar man, hvordan hans Reformationshistorie kommer til at tage sig ud.

I *Politikens* Kronik har Kammerherre *Krabbe* taget denne »Historie« under Behandling, og i sin Kritik giver han følgende interessante Skildring af Luther, som i det væsentlige er historisk korrekt. Luther, skriver han, var en meget betydelig Mand, hvis Navn altid skal blive æret i de Kirkesamfund, der bestemte sig til at følge ham. Men den Legendedannelse, som efterhaanden er opstaaet om ham, og som Forfatteren fortsætter, er hverken Luther eller os tjenlig. Ikke tilfredse med de gode Egenskaber, som Luther i Virkeligheden besad, har en hel Række af hans skrivende Venner bestræbt sig for at gøre ham til et noget nær fuldkomment Menneske, hvilket han meget langt fra var. Man har tillagt ham Egenskaber, som han ikke havde, dækket over andet, som man vilde have ønsket ham fri for, og tildannet Situationer saaledes, at de gav ham Relief.

Se nu saadan en Karakteristik som denne: »Luther var lilvisse ikke stridslysten« (Forf. S. 23). Det er den rene Legende. Luther var en af de mest stridslystne Mænd, som Historien har at opvise. Han ses overhovedet sjældent at have været oplagt til Forsoning. I et afgørende Øjeblik, nemlig inden Bandbullen tildeltes ham, skrev han endog ganske rentud, at han ingen Forsoning vilde have (de Wette, Breve af Luther I. 453 fgd.). Den Maade, hvorpaa han behandlede sine Modstandere, og de Betegnelser, han brugte for dem (Hund, Djævel, Hallunk, Svin, Satans Svin, Tyveknægt, Djævlens Apostel, So, Bæst, Asen, Ærkekæltring o. s. v.*) var derhos skikkede til at udelukke al Tanke om at tale sig til Rette.

Dette brutale Sprog har ingenlunde sin Forklaring i Datidens Tone. Ganske vist var denne mindre sleben end Nutidens; men selv Luthers Samtid studsede ved hans Grovhed, og Melancton tabte somme Tider Vejret derved. Heller ikke fandt det sin Berettigelse ved lav Moral hos Modstanderne; ganske vist var Sæderne slappe baade i og udenfor Kirken, men der var selvfølgelig mangen Klosterbroder og Ordenssøster, som troligt ofrede Tid og Arbejde paa Trospleje, Sygepleje, Fattighjælp og Undervisning. Luther selv lærte i sit Kloster gode og gudfrygtige Mænd at kende. Men saa snart Luther faar sig hidset op, er en Munk en Djævel og Hallunk, uden nogen Barmhertighed og uden nogen Undtagelse, ja, uden nogen Tidsforskel. Selv *Ansgar*, om hvem Historien ikke véd et eneste Ord andet end godt, falder ind under disse Betegnelser; thi han kom jo fra et Kloster til Hedeby og var altsaa Munk. Nej, Luthers Udtryksmaade var ejendommelig for hans Person og har kun sin Forklaring i et stridslystent Sind,

*) For Nøjagtigheds Skyld skal jeg gøre opmærksom paa, at Kammerherre K. slet ikke har taget de slemmeste Udtryk med. N. H.

der fandt sin Tilfredsstillelse i Ufordragelighedens stærkeste Ord.

Men det var ikke Udtrykkene alene, hvori denne Stridbarhed fremtraadte; det var ogsaa Tankerne. Han ønsker at vaske sine Hænder i Roms Blod (Op. lat. II. 107), han ønsker alle Franciskanere samlede i eet Hus, som han vilde sætte Ild paa (Bordtalerne); i en underlig Trang til at have nogen at slaas med overalt befolker han hele Naturen med Djævle, og selv i sin store Katekismus siger han, at Uvejrr, Hagl, Lyn og Torden kommer fra Djævlens Sindssygdом var ogsaa Djævlens Værk. Det er ikke sin Samtids Overtro, han her gengiver, tværtimod; vel var der Overtro i den Tid, men ikke nær i den Grad, som han raaber ud. Lægerne behandlede allerede den Gang sindssyge Mennesker som Patienter; men Luther vil have en Djævel at slaas med ogsaa der; han siger uden videre, at naar Lægerne vil helbrede Sindssyge med naturlige Midler, da er de ganske paa Vildspor; det er en Djævel, der skal drives ud. Et idiotisk Barn paa 12 Aar raader Luther til at drukne som djævlefyldt (hans Raad blev naturligvis ikke fulgt). Om de stakkels Mennesker, der ansaas for Troldmænd eller Hekse, siger han: »Med dem skal man ikke have Medlidenhed; jeg vilde gerne selv brænde dem.« Det er desværre Anvisningen til Heksebaalene. Tidligere var det Kætterne, man brændte; efter Reformationen blev det Heksene.

Men det er dog navnlig i det store Spørgsmaal om »Troen og Gerningerne«, at Udslagene af Luthers Stridlyst er saa ejendommeligt fremtrædende. Teologer ses at have haft noget forskellige Meninger om de paagældende Skriftsteder; men Luther disputerede sig op til det rent paradoksale: »Evangeliet forlanger ikke gode Gerninger; tværtimod, det fordømmer Gerningerne« (Luthers sml. Skr., Erlangen-Udg. I. 139). »Vi syndet ved gode Gerninger« (Luthers Kommentar til Romerbrevet). »Synd kraftig, men tro kraftigere« (Luthers Brev til Melancton af 2. August 1521). »En Kristen kan ikke tabe sin Frelse ved nogen som helst Synd, naar han blot vedbliver at tro« (Luthers latinske Værker V. 59,55). I den augsburgske Bekendelse, som Melancton forfattede, blev Luthers Ord naturligvis afdæmpet; men saadan som her angivet tordnede han dem ud.

At de havde Følger, siger sig selv. Først for *Luthers* egen Handlemaade. Luthers Beskytter, Landgreve *Filip* af Hessen-Kassel, som levede i lovligt Ægteskab, ønskede at gifte sig med en anden, medens Landgrevinden endnu levede. Luther syntes ikke om det, men hjalp alligevel Landgreven til at blive gift med sin Elskerinde. Det var

rent Bigami, forbudt ved kirkelige og verdslige Love. Kun raadede Luther til, at det skulde holdes hemmeligt. Det kom alligevel ud, og Luther sagde nu, at da han kun havde givet sin Bistand til Dobbeltægteskabets Indgaaelse under Forudsætning af Hemmeligholdelse, saa skulde det nu benægtes, at der var indgaaet et Dobbeltægteskab (de Wette, Luthers Breve VI. 263), og han udtaler udtrykkelig, at en Usandhed (eller, som han selv kalder det, »en dygtig Løgn«) i dette Tilfælde var tilladelig. En saadan Færd af Luther vilde jo være ganske utænkelig uden Støtte af hans Paradokser.

Men dernæst kunde de naturligvis ikke undgaa at have Følger for dem, der sluttede sig til saadanne Læresætninger. Vidnesbyrd af Venner og Modstandere stemmer da ogsaa overens i, at der opstod en Ryggesløshed, som forfærdede. Luther selv klager højt derover.

Pastor *Fenger* gaar noget let hen over Luthers Forkastelse af Gerningerne; han tror, at den ikke var »farlig«. Men han tager fejl. Jeg kan selv fra min egen Erfaringskreds nævne et Eksempel. En Mand og hans Kone besluttede at brænde deres Hus af for at tilvende sig Forsikringssummen. De ventede til Aftenstid og gik i Seng. Saa stod Manden op, dyppede Fyrrepinde i Petroleum, gik op paa Loftet, stak dem ind i Taget, tændte dem og gik ned igen. Her tog de deres Salmebog og læste en Salme sammen, medens Ilden fængede i Taget. Derefter sørgede de for at komme ud af det brændende Hus (Forhørsprotokollen for Nørre Herred, Randers Amt, et Aar i Halvfjerdserne). De mente som troende at kunne gøre dette, paavirkede, som de var, af en den Gang ret gængs, nu heldigvis vistnok stærkt aftagende Forkyndelse af Luthers Paradokser.

Det legendariske kommer ogsaa frem, naar Pastor *Fenger* giver den Dag, da Luther blev færdig med sin Oversættelse til Tysk af det nye Testamente, den forherligende Titel af »det nye Testaments Fødselsdag«. Det var et fortjenstligt Arbejde at foretage denne Oversættelse; men det nye Testamente læstes og brugtes meget godt, paa Latin naturligvis, inden Luther oversatte det paa Tysk. Man maa jo nemlig erindre, at vel var det før Bogtrykket kun et Mindretal af Befolkningen, som kunde læse og skrive, men af dette Mindretal kunde vistnok de fleste forstaa Latin. Kun som Modersmaal var Latin et dødt Sprog; som Middel til Kundskab og Tankeudveksling var det et levende Sprog.*)

*) Kammerherre K. synes slet ikke at vide, at Bibelen var oversat mange Gange paa Højtysk og Plattysk før Luther, og at man endnu har Eksemplarer af c. 20 Udgaver. N. H.

Den danske Almanak træder her for Resten i de samme Spor som Forfatteren. Den siger, at Aaret 1912 er »efter Reformationen 395«. Det er jo rigtigt nok, og det kan godt fortjene at staa der. Men den sætter ikke i Spidsen derfor, at det »efter Kristendommens første Forkyndelse i Danmark« er 1086 Aar. Og det er dog det for danske Kristne dyrebare.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Paaskedag afsluttede Pater *Blanche* sine Foredrag i St. Ansgars Kirke. Til Slut takkede den veltalende Dominikaner sine mange Tilhørere, der trofast havde fulgt hans Foredrag de mange Uger igennem. Efter det sidste Foredrag meddeltes den sakramentale Velsignelse. Onsdag den 17. April skal Pater *Blanche* efter Indbydelse holde Foredrag i Ny theologisk Forening.

Odense. *St. Albani* Menigheds *Regnskab* for Aaret 1911 er i disse Dage udkommen. Desværre er der, paa Grund af de store Renter, som Kirkens Gæld forarsager, et Underskud paa næsten 4000 Kroner, endskønt Lønnen til Præsterne kun er anslaaet til 600 Kr. aarligt. Skolen modtager et Tilskud fra Staten paa omtrent 500 Kr. om Aaret.

Fredericia. *Regnskabet* for Kirkens og Skolens Indtægter og Udgifter for 1911 ser for denne Bys Vedkommende lidt lysere ud end for adskillige andres. Vel er der Underskud ogsaa her, naar kun de almindelige Indtægter tages med i Beregningen; men Gevinsten ved Bygningen *St. Knudsborg* bevirker dog, at *Regnskabet* synes nogenlunde at kunne balancere. Et Tilskud fra Stat og Kommune til Skolens Drift hjælper godt paa de mange og nødvendige Udgifter til denne.

Vejle. I denne By nedlagdes i Følge Dagbladet *København* 2. Paaskedag Grundstenen til Marie-Søstrenes Hospital. Højtideligheden, der overværedes af en talrig Forsamling, foretoges af den katholske Menigheds derværende Præst, Pastor Brems. Hospitalet bygges til 30 Senge og skal senere udvides til 70 Senge.

Aalborg. I den forløbne Fastetid har der i den katholske Kirke været afholdt en Serie Foredrag om Kristendommens Oprindelse, om dens Forhold til Verdens Skabelse,

til Darwinismen, til den moderne Kultur, til Ethiken og til de sociale Bestræbelser. Foredragsholderen, Hr. L. Sassen, der er Verdenspræst og en Broder til vor Sognepræst, behandlede de nævnte Emner paa en udlømmende Maade, der vidnede om stor Kundskabsfylde og logisk Tænkning. Byens samtlige Blade omtalte Foredragene paa den mest sympatetiske Maade og bragte korte Uddrag af dem. Kirken var hver Gang fyldt af en stærkt interesseret Tilhørerkreds.

Rom. De talrige Meddelelser, som danske Blade, særlig *Politiken*, har bragt, om at den Hellige Fader var meget daarlig, er heldigvis ganske blottede for Sandhed. Efter store Audienser paa sin Navnedag d. 19. Marts og efter Passionssøndag at have modtaget 4000 Førstkommunikanter følte Paven sig noget træt, ligesom han ogsaa har været en lille Smule forkølet som Følge af det ustadige Vejr, der har hersket i Rom dette Foraar. Dog har det ikke drejet sig om mere Sygdom, end at Paven har givet private Audienser hver eneste Dag i de sidste fire-fem Maaneder. Baade d. 27. og 28. Marts modtoges hver Gang 300 Personer i offentlig Audiens, saa man i Vatikanet ingensomhelst Ængstelse nærer for Pavens Helbred.

Rusland. Indenrigsministeren har til det romersk-katholske Konsistorium i Polen rettet følgende Kundgørelse: »Alle Værdigheder og Udmærkelser, som bliver tildelt gejstlige af den Apostoliske Stol, er ugyldige, hvis de ikke i Forvejen er sanktionerede af den russiske Regering. Teksten paa Kirkeseglene maa være affattet i det russiske Sprog, og kun i rent kirkelige Aktstykker tør der anvendes Segl med latinsk Tekst.« Et Aktstykke som dette taler mere end mange Beretninger. Der er forøvrigt noget komisk i dette brutale Tyranni. Sæt, at Paven udnævnte en gejstlig til Kardinal, var Udnævnelsen saa ugyldig, indtil Kejseren havde anerkendt den? Det er en Tanke, der vil faa den civiliserede Verden til at le. Og mange vil med stille Undren tænke, om virkelig et Regimente som det russiske kan vare længe ved.

Tak.

Hr. *Mogens Ballin*. De havde i Deres Beskedenhed vist ikke, som sikkert de fleste af Tilhørerne paa Højskolen i Onsdags, ventet, at der var bleven rettet en Tak til Dem for det store, uegennyttige Arbejde, De har paataget Dem og udført med hele Deres Væsens Særpræg. Og jeg siger næppe for meget, naar jeg nu — ganske vist uden Mandat — takker Dem her paa alle Højskolegæsternes Vegne. Tak for alle kloge og smukke Ord og Tanker, der fra Højskolens Katheder har klinget for vore Øren og beriget vor Aand. De var stedse enten deres nærmere eller fjernere Ophavsmand. Tak!

En Tilhører.

Kommunionsbønner.

(Tillæg til Bønnebog for den katolske Ungdom).

Her skal i faa Ord henvises til ovennævnte lille Bog, som er skrevet for at hjælpe de smaa ved deres Altergang. Den er som sagt lille og billig (20 Øre og 35 Øre for smukt indbundne Eksemplarer i blødt eller stift Bind), men den er indholdsrig og taler til Børnene om vor Tros største Hemmelighed i et Sprog, som de kan forstaa. Gid den maa finde Vej til alle Førstkommunikanter (vore »Nadverbørn«) i de nærmeste Uger efter Paaske, men ogsaa til alle de andre af vore Menigheders Børn, naar de gaar til Alters. Til dette Haab knytter Anmelderen to Ønsker: at det maa lykkes Udgiveren at overvinde vore uheldige Bogsalgsforhold og lette Adgangen til den lille Bog, og dernæst at Børnene maatte faa lidt Vejledning til at benytte dens forskellige Overvejelser og Andagter. G.

Opfordring.

I St. Annæ Kirke i Sundby har man i flere Aar følt Trang til et Orgel, men man har ikke turdet binde an med den deraf flydende Udgift. Sidste Efteraar tilbød der sig imidlertid en Lejlighed til paa en læmpelig og forholdsvis billig Maade at erhverve et for Kirken passende Orgel, men det gaar kun langsomt med Betalingen, og i dette Øjeblik skyldes der endnu 1100 Kr. Da denne Sum langt overstiger St. Annæ Menigheds økonomiske Evne, har St. Annæ Menighedsforening besluttet i Pintsedagene (26. og 27. Maj) at afholde en Basar i St. Annæ Skoles Lokaler. Da alt Arbejde herved ydes gratis, og da man fra forskellig Side har faaet Tilsagn om Støtte, haaber Foreningen ad denne Vej at kunne tilvejebringe Midler, saa en væsentlig Del af Gælden kan afvikles. I den Anledning opfordrer St. Annæ Menighedsforening herved alle Trosfæller til at komme den til Hjælp, enten med Gaver til Basaren, kontante Bidrag eller paa anden Maade, samt endelig ved i Pintsedagene at aflægge Basaren et Besøg. Bidrag modtages med Tak af d'Hr. gejstlige ved St. Annæ Kirke.

Bestyrelsen for St. Annæ Menighedsf.

A.C. Conventus solito loco et tempore die decimo sexto hujus. Stud. theol. B. Jensen de episcopo Lage Urne disseret.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Møde i Lokalet Bredgade 67° o. G. Søndag d. 14. April Kl. 7. Foredrag af Hr. L. D. Jensen: Oplevelser i Argentina.

Unio. Fredag den 12. April almindeligt Møde i Frederiksberg Allé Nr. 11. (Musikalsk Aften).

St. Knuds Kapel. Mariabørnskongregationen af den ubesmittede Undfangelse holder offentligt Møde Onsdag d. 17. April Kl. 7½ Aften og Fælleskommunion Søndag d. 21. Kl. 7 Morgen.

St. Franciskus' III. Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag den 19. April Kl. 8 Aften. Den pavelige Velsignelse meddeles.

Fest. Foreningen **Stenos** Velgørenheds-Soirée Onsdag d. 17. April bringes i Medlemmernes Erindring. Assistance: Frk. v. Würthen — Sang. Hr. kgl. Operasanger Jørn Nielsen. Hr. kgl. Kapelmusikus Louis Witzansky — Violin. Hr. Skuespiller Lindstrøm — humoristiske Fortællinger.

Billetter til 1 Kr., reserv. Plads 1,50 Kr. **Husk** Lodtrækningen 25 Øre pr. Nummer.

A. Weber, Kasserer.
St. Kongensgade 36. Telf. Palæ 826.

Bogudlaan (gratis).

Mariahjemmet, Vestervoldgade 115, (væsentlig udenlandsk Litteratur) Onsdag den 17. April Kl. 3—4.

Kirkelig Kalender.

14. April	Hvide Søndag.	21. April	2. Søndag efter Paa- ske. Anselmus, Biskop og Kirkelærer.
15. —	Mandag. Isidorus, Be- skop og Kirkelærer.	22. —	Mandag. Soter og Cajus, Martyrer.
16. —	Tirsdag. Benedikt Jo- sef Labre, Bekender.	23. —	Tirsdag. Georg, Martyr.
17. —	Onsdag. Leo den Store, Pave og Kirkelærer.	24. —	Onsdag. Fidelis, Mar- tyr.
18. —	Torsdag. Votivofficium (Altr. Sakr.)	25. —	Torsdag. Marcus, Evan- gelist. (Bededag.)
19. —	Fredag. Ferialdag.	26. —	Fredag. Cletus og Mar- cellinus, Biskopper og Martyrer.
20. —	Lørdag. Votivofficium (Jomfru Maria).	27. —	Lørdag. Petrus Cani- sius, Bekender.

Hvide Søndag.

- St. Ansgars Kirke.** Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 11 stille Messe. Kl. 5 Efterm. Festandagt med Prædiken.
- Rosenkranskirken.** Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 5 Efterm. Festandagt med Prædiken.
- St. Annæ Kirke.** Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Prælatmesse og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 5 Festandagt med Prædiken.
- St. Andreas Kirke.** (Ordrup). Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Højmesse Kl. 10 bortfalder, men efter endt Højtidelighed læses Kl. 10½ en stille Messe. — Kl. 5 Festandagt med Prædiken.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Til de kommende Søndage anbefales:

En lille Pintsebog.

Banner og Betragtninger til Fremme af Andagten til den Helligaand. Heri findes ogsaa Bønnerne og Ceremonierne ved Firmelsens Sakramente. Udmærket Gave til Firmander. Smukt indbundet 30 Øre. Faas ved Kirkerne, hos St. Josephs Søstre og fra Hovedoplaget. Frederiksberg Allé 15—17.

Det kirkelige Ceremoniel

ved Biskoppens Modtagelse og den hellige Firmelse. Pris 25 Øre.

Messebogen.

Indbundet fra 3 Kr. 50 Øre til 7 Kr. Faas i alle Boglader.

Kristi Efterfølgelse.

Af Thomas à Kempis. Indbundet fra 3 Kr. Faas i alle Boglader.

Kommunionsbønner (48 Sider).

Tillæg til Bønnebog for den katolske Ungdom.

Smukt indbundet 35 Øre. I grønt Omslag 20 Øre. Faas hos St. Josephs søstre, Frederiksberg Allé 15—17.

Jesu Hjerter Andagten.

Ved Ign. Schmid. Indb. fra 1 Kr. 50 Øre til 3 Kr. Faas i alle Boglader.

St. Alphonsus' Besøg

ved Alterets helligste Sakrament. Indb. 50 Øre. Faas hos Præsterne, Hans Bogbinders Allé 2, København, S.

Pastor Essers Prædikener.

2 Hæfter à 1 Kr. Faas i alle Boglader.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag Abonnem. 1 Kr. Kvarialet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 16.

Søndag den 21. April.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Kirkeskat i Nordamerika. — Hospitalet i Vejle. — Lidt Religionsstatistik. — Eventuel Afslutning om »Samlingsmærket«. — Oversigt over Kollektene i 1911. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Portugal. Rom. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

114.

Den gode Hyrde.

Det er et herligt Billede, Søndagens Evangelium holder frem for os: Billedet af Jesus som den gode Hyrde. Lad os ret fordybe os i Betragtningen deraf, saa det maa være uforglemmeligt for os.

Jesus er den gode Hyrde, der drager Omsorg for Hjorden paa den kærligste Maade. Han er selv i Aanden til Stede hos sine troende, og desuden har han i sit Sted indsat *Hyrder*, der skal udføre hans Raadslutninger til Hjordens Frelse, blandt disse da især den øverste Hyrde, Apostelen Peters Efterfølger, til hvem hans Ord lyder: »Vogt mine Lam!« — Da Apostlene var med Jesus paa Bjerget og saa hans forklarede Skikkelse og overskyggedes af Herlighedsskyen, udbød de: »Her er godt for os at være!« — Har vi opnaaet den Naade at befinde os i Jesu Hjord, i den indhegnede Fold, maa vi ogsaa udbryde, at her er det godt for os at være. Thi Hjorden bliver ledet til Sandhedens rene Kildevæld og til de grønne Enge med Livets Næring: her er, billedlig talt, Rosenhaver og Lunde, her er Blomster og Vellugt, her er Sang og Fest-

lighed. Aldrig lyder der noget Sted mere smeltende Toner end her. Her er et Paradis! Og hvis Fjenden, Ulven, skulde nærme sig for at bryde ind, behøver vi dog ikke at frygte: den gode Hyrde lader holde Vagt!

Vor sande Lykke beroer paa, at vi *bliver i Folden*. Kunde dog alle forstaa det! Kunde de unge, som i denne Tid har været stedet eller i Dag stedes til den første hellige Kommunion, de, som *nu* er under den gode Hyrdes Varetægt, dog forstaa det! Livet ligger for dem fredlyst og solbeskinnet, fuldt af rene og uskyldige Glæder, hvis de bliver i Folden. Deres Lykke er lagt i deres egen Haand. Pagtens Ord er det *Rosenbaand*, der knytter dem til den gode Hyrde. Naar de blot aldrig river det i Stykker ved en Dødsynd! Ja vi maa vel sige til dem: »Vidste I dog i Dag, hvad der tjener til eders Fred — ja, I ved det jo, det er sagt eder. Saa handl da ogsaa derefter i Fremtidens Dage!« —

Jesus er den gode Hyrde, der leder efter det tabte. Dette er en anden Side af hans Frelsergerning, som er ikke mindre beundringsværdig end den første. Der er jo desværre mange, der lod sig lokke af Verdens Gølebilleder, af Vellystens, Forfængelighedens og den verdslige Æres falske Løfter om Lykke, og som for at bade sig i Glansen af denne falske Lykke brød Pagten og forvildede sig bort fra Jesu Hjord. I Begyndelsen var Vejen maaske kranset af Blomster. og det gik let nok alt sammen; men tilsidt endte de dog i den golde Ørken, hvor Stenene skar deres Fødder og Tjørnen rev dem til Blods. — Den Verden, der havde lokket dem, havde ingen Trøst, ingen Hjælp, ingen Frelse, da de til Slutning stod ene i den mørke Nat med tunge Tanker og bævende Hjerter.

Men Jesus søger efter de tabte. Han vandrer efter dem, ja ud i den yderste Ørken. Han ser Lammet, der har indviklet sig i Tjørnekraattet og er ved at arbejde sig til Døde. Han kalder det med kærlige Navne — og hvis da Lammet angerfuldt vender det angstfulde Blik bedende mod ham, da vikler han Tjørnenettet bort, tager Lammet paa sine Skuldre og bærer det med Fryd tilbage til Folden.

Og den, som saaledes er bleven reddet, vil aldrig forlade Hjorden mere.

Kirkeskat i Nord-Amerika.

I de nordamerikanske Fristater har Adskillelse mellem Stat og Kirke allerede bestaaet længe, ikke af Hædefuldhed, men af principielle Grunde. Det er ganske vist ikke den mest ideale Tilstand, men dog i alt Fald langt gunstigere end Kirkens underkuede Stilling i de romanske Kulturlande. Alligevel medfører Adskillelsen ved Siden af mange Fordele tillige ogsaa den Ulempe, at de enkelte Konfessioner helt og holdent maa udrede Omkostningerne ved deres religiøse Fornødenheder. I et Land, hvor Kirken saa at sige endnu ikke har haft Tid og Lejlighed til at sørge for Fonds, Præbender og Stiftelser, hvis Renter i det mindste delvis dækker Udgifterne — i et Land, hvor tilmed de Krav, der stilles til Kirken, vokser Aar for Aar, kan Dækning for Kultusudgifterne ikke skaffes paa anden Maade end ved at beskatte Kirkens enkelte Medlemmer. Derfor lyder ogsaa det femte Kirkebud i Katekismen, som blev udtalt ifølge en Beslutning paa det 3. Plenarkoncil i Baltimore: »Du skal yde Bidrag til de gejstliges Underhold.«

Da det har sine store Skyggesider at fremtvinge Ydelse af Kirkeskat ved Anvendelse af kirkelige Straffe, f. Eks. ved Udelukkelse af Kirken, saa var der ingen anden Udvej end saa vidt mulig i det store og hele at bibeholde Frivillighedsprincippet, idet dog samtidig den moralske Forpligtelse med Eftertryk blev betonet. Den katholske Kirke befinder sig i den samme Stilling som de andre Konfessioner, eller rettere sagt egentlig i en langt vanskeligere Stilling. Fra katholsk Side maa der jo ikke blot sørges for Opførelsen og Vedligeholdelsen af Bygninger for kirkelige Øjemed samt for de gejstliges Underhold, men ogsaa for de katholske Sogneskoler og de ved disse ansatte Lærekræfter; uden disse Skoler vilde Kirkens Undergang i Nord-Amerika kun være et Tidsspørgsmaal.

At Messespendier og Indtægter ved andre kirkelige Handlinger, selv om de er ret høje, ikke slaar til, er indlysende. De sædvanlige Midler til at skaffe Dækning for Kirkens og Skolens Budget er — under den stærkest mulige

Hævdelse af Frivillighedsprincippet — Optrævning af Kirkestolsafgift (forskellige Former for Udlejning af Kirkestole eller Siddepladser, enten aarlig eller for enkelte Tilfælde), Subskriptioner og Indsamlinger baade i og udenfor Kirken. De ikke-katholske Trossamfund prøvede ogsaa andre Fremgangsmaader for at skaffe de fornødne Underholdsbidrag — Basarer, Underholdninger, Baller, sensationel Reklame, Adgangskort for at kunne komme ind i Kirker og lignende Misbrug er slet ikke noget sjældent — og fandt desværre ogsaa Efterligning i nogle enkelte katolske Sogne. Nøden gør jo »opfindsom«. Gang paa Gang er man fra kirkelig Side skredet ind mod slige Misbrug, uden at det dog er lykkedes helt at afskaffe dem alle Vegne.

Et interessant Aktstykke fra den allerseneste Tid angaaende hele Kirkeskatspørgsmaalet er et Hyrdebrev, den højjærværdigste Biskop *Heinrich Richter* af *Grand Rapids, Mich.*, har udsendt d. 20. Febr. d. A. De vigtigste Steder i denne Rundskrivelse har følgende Ordlyd:

»Grundlaget for enhver Lovgivning, der vedrører de troendes Pligt at underholde deres Sjælesørgere, Kirker og Skoler, er det femte Kirkebud, som gør denne Understøttelse til en Samvittighedssag. Dette Kirkebud har sin Hjemmel baade i den naturlige og i den guddommelige Lov.....

Det er bleven overladt til den kirkelige Myndighed at træffe de nærmere Bestemmelser angaaende Grænserne for denne Understøttelsespligt og at fastsætte Maaden, hvorpaa denne skal gennemføres. Herved maa dog ikke glemmes, at de gejstliges Underhold i Virkeligheden kun udgør en ringe Del af denne Forpligtelse. Vor Hovedopgave er at skaffe Midler til Opførelse af Kirker og Skoler, til Afholdelse af Gudstjeneste og Lønning af et dygtigt Lærerpersonele. Da vi Katholikker her i Amerika ikke modtager noget Tilskud fra det offentlige, maa de fornødne Midler tilvejebringes ved Befolkningens Gavnildhed.

De hovedsageligste Indtægtskilder er: Leje af Stolestader, Kirkekollekter og Afgift for Benyttelse af Siddepladser.

Stoleleje synes os at være den antageligste Indtægts-

kilde til Bestridelse af Kirkens Udgifter. Ved dette System bliver Underholdsbyrden paa den retfærdigste og forholdsmæssigste Maade fordelt mellem Menighedens Medlemmer, og ved Stolestadernes Valg bliver der givet dem, der ønsker det, Lejlighed til at yde rigeligere Bidrag end andre. Derved opnaas en sikker Indtægt, hvorefter de regelmæssige Udgifter, en Menighed kan tillade sig, lader sig ordne paa betryggende Maade. Desuden er denne Methode den hensigtsmæssigste for Sognepræsten, fordi han derved faar Lejlighed til at lære sine Sognebørn bedre at kende, hvad der fremmer Sjælesorgen ganske betydeligt. Ved Stolelejesystemet bliver der endvidere knyttet et Kærlighedens og Hengivenhedens Baand mellem Menighedens Medlemmer og deres Sognekirke, som foranlediger dem til regelmæssig at bivaane Gudstjenesten i deres egen Kirke i Stedet for at drage fra den ene Kirke til den anden; Samfølelsen indenfor Menigheden bliver mere vækket. Hvem tør vel nægte, at det andet og tredie Slægtled sætter en berettiget Stolt-hed i at indtage de samme Stole, som alt Faderen og Bedstefaderen ejede? En Familieplads i Kirken har allerede ofte været Anledningen til, at en vildfarende Søn er vendt tilbage til sine Fædres Tro og er traadt i sine kære Forældres Fodspor, som igennem 40 eller 50 Aar var ligesaa hjemmevante i deres Kirkestol som i Familiens Dagligstue. Og ikke mindst gør dette System Ende paa den stygge Pengeraslen og Pengevekslen, som i Guds Hus kun vækker Anstød.

Vi anordner derfor, at Stolelejesystemet skal opret-holdes, og at det i de Menigheder, hvor det har været afskaffet, atter skal genindføres, fordi det paa den bedste, tilforladeligste, virksomste og værdigste Maade sørger for Kirkens Underhold. Da vi er os vel bevidste, at Sognepræster, som har afskaffet dette System, umuligt straks atter vil kunne indføre det, giver vi dem Henstand indtil 1. Januar 1913 til at efterkomme vore Anordninger.....

Hvad Kirkekollekter angaar, da er Modtagelsen af Offergaver ved den almindelige Kollekt under den h. Messe en ældgammel ærværdig Skik, som ogsaa er antagelig for Menigheden, da den paa denne Maade faar Lejlighed til at bidrage til Kirkens Underhold. Denne Skik bør

derfor bibeholdes og anbefales. Offergaven paa ikke mindre end 5 eller 10 cents (= 18, resp. 37 Øre), som enhver Daglejer, uden at blive altfor meget bebyrdet, lettelig vil kunne bidrage, skulde dog kun betragtes som en retfærdig Ydelse. Forældrene burde ogsaa vejlede deres Børn til at give en lille Skærv til denne Indsamling

I de senere Aar er paa mange Steder den Vane kommet i Brug om Søndagen at betale 5 eller 10 Cents for en Siddeplads. Menighedsmedlemmer burde leje Pladser eller Stole, og dette skal, som ovenfor nævnt, fra 1. Januar 1913 strengt gennemføres. I Reglen bør Betaling for Siddepladser kun opkræves af besøgende eller fremmede, som ønsker at faa anvist en Siddeplads.

Man kan ikke bestemt paastaa, at denne Methode i og for sig er forkert. Det er sandt, at ingen skal være tvungen til at svare en Afgift for at faa Adgang til Kirken og bivaane Gudstjenesten; men ønsker en saadan at indtage en bekvem Siddeplads, skulde der saa mon ikke betales derfor? Denne Skik har dog paa mange Steder afstedkommet nedennævnte Misbrug, som maa afskaffes.

At opstille Mænd ved Kirkedørene for at opkræve Afgift af alle, som betræder Kirken, blev allerede forbudt af Koncilsfædrene paa det andet og tredie Plenarkoncil i Baltimore. Propagandakongregationen forkastede denne Uskik i et Brev af d. 15. August 1869 til Biskopperne i de nordamerikanske Fristater. — Nogle Sognepræster benyttede i Stedet for Penge Adgangskort, som skulde afgives, førend nogen fik Lov at træde over Gudshusets Tærskel. Ved en Rundskrivelse af 29. Oktober 1911 henleder den Apostoliske Delegat atter Opmærksomheden paa den forkastelige Skik at forlange Penge eller Pengeværdi ved Kirkedørene som Gebyr for at høre den hellige Messe eller for at overvære andre religiøse Handlinger.

Personer, som ikke betalte for Siddepladser, blev paa enkelte Steder behandlet paa en grov og uhøflig Maade. Det er endog hændt, at Folk, som vilde bivaane den hellige Messe, enten fordi de vægrede sig ved at betale, eller fordi de overhovedet slet ikke kunde betale noget, blev behandlet paa en fornærmende og ydmygende Maade og derfor forlod Kirken uden at høre den hellige Messe.

Under ingen Omstændighed maa nogen, der ikke udreder en Offergave, behandles uvenligt. Pengeoprævning for Siddepladser har netop disse tvende forkastelige Følgesvende, nemlig Kollekten ved Kirkedøren og ydmygende Behandling af saadanne Personer, som ikke vil eller ikke kan give noget Bidrag. Disse forkastelige Fremtoninger bør ufortøvet afskaffes.

Til Slut formaner vi til at give de fattige al mulig Lejlighed til at tage Del i Gudstjenesten. Anmod dem om at se ind til Sognepræsten, og anvis dem Siddepladser i Kirken. De fattige bør fordeles saaledes i Kirken, at deres Fattigdom ikke udsætter dem for nogensomhelst Ydmygelse. Oprettelsen af en Fattigkrog eller noget, som kunde have fjerneste Lighed med en saadan, tør ikke paa nogen Maade taales i Guds Hus«

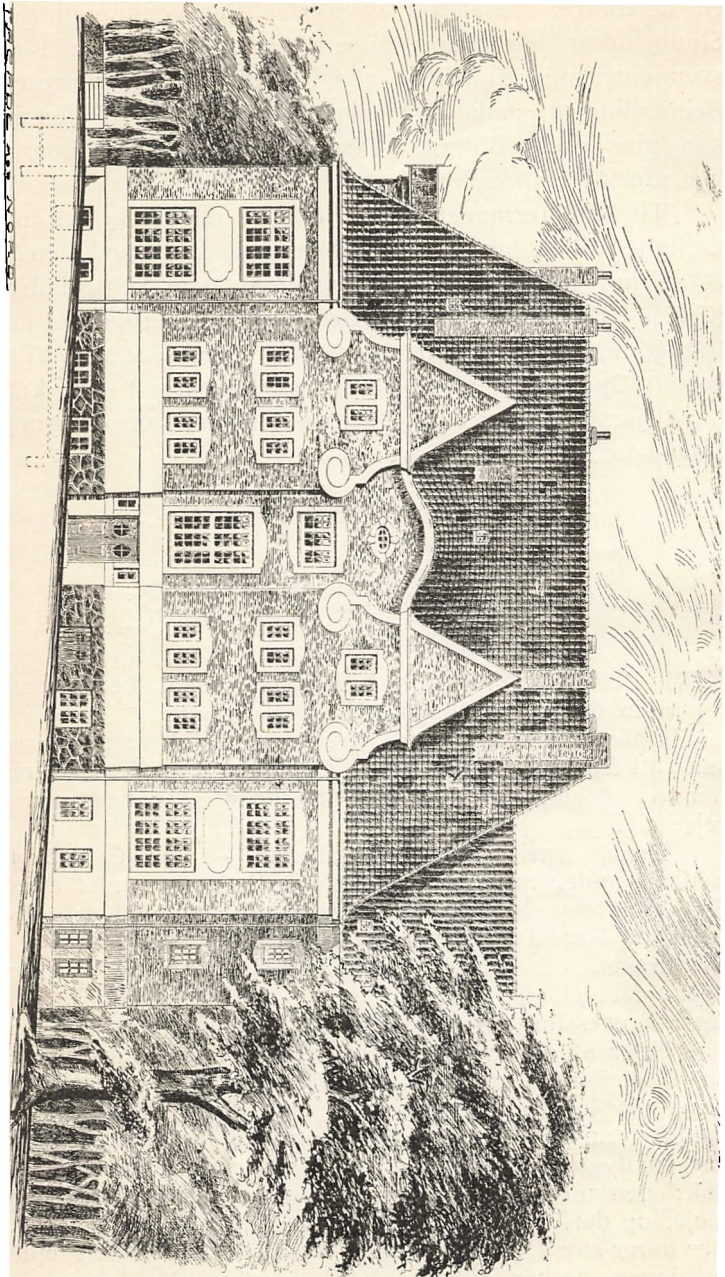
Hospitalet i Vejle.

Til Dels efter *Vejle Amts Folkeblad* skal her fortælles om det nye katholske Hospital i Vejle.

Opførelsen af Marie-Søstrenes Hospital er nu skredet saa vidt frem, at Kælderetagen er opmuret, Etageadskillelsen herover er lagt, og Murene til Stueetagen begynder at rejse sig.

Den 8. April — 2den Paaskedag — blev Grundstenen nedlagt under megen Højtidelighed. Der var samlet en stor Kreds af den herværende katholske Menighed og andre samt de Haandværksmestre, hvem Arbejdets Udførelse er overdraget, og paa det for Højtiden fastsatte Tidspunkt begav Menighedens Præster og de herværende Marie-Søstre sig i Procession fra Kirken til det nye Hospital.

Efter at der var sunget en Salme, holdt Pastor *Brems* en Tale, i hvilken han stærkt fremhævede, at i den Bygning, der lægges Grundsten til, skal der udføres en Kærlighedsgerning mod syge og lidende Mennesker. Danmark har en dygtig Lægestand; men Videnskaben alene er ikke nok; den maa gaa Haand i Haand med en rationel Sygepleje, og derfor er det godt, at vi har dygtige Sygeplejersker. Der hører stor Offervillighed til for at paalage sig Sygeplejergerningen, og her finder vi et Udslag af den Næstekærlighed, som Kirken altid har vist. Pastoren udtalte Haabet om,

at den Gerning, der skal udføres i det nye Sygehus, maa blive til Velsignelse for hele Byen, og at de Mennesker, der behandles dér, maa finde Lindring for deres Smerter. Endelig udtalte han Forvisningen om, at det nye Hospital vilde blive en smuk Bygning, en Pryd for Byen. Pastor Brems nedbad til Slutning Guds Velsignelse over Foretagendet.

Derpaa oplæstes en paa Pergament skrevet Redegørelse for Hospitalets Tilblivelse, og denne blev, efter at være underskrevet af Præsten, Menighedsforstanderne, Arkitekten, Haandværksmestrene og flere andre, sammen med Eksemplarer af Byens Dagblade nedlagt i et Blyhylster, som blev indmuret paa et i Forvejen indviet Sted i Bygningens østlige Gavlmur.

Generalforstanderinden for Marie-Søstrene, Søster Angela, var i Anledning af Grundstensnedlæggelsen rejst hertil fra Berlaer i Belgien, og Søster Odilia, som skal være Forstanderinde for Sygehuset, ankom for en Maanedstid siden hertil; de overværede begge Højtideligheden og indmurede sammen med Pastor Brems hver sin Sten.

— Da Højtideligheden var endt, samledes man i den store Skolebygning til et Glas Vin, og Pastor Brems udtalte ogsaa her de bedste Ønsker for det nye Sygehus, og Arkitekt *N. Christoff. Hansen* rettede en Tak til Pastor Brems som den energiske Leder af det store Foretagende.

Den Del af det nye Sygehus, der nu er under Opførelse, og hvis Nordside ses paa Billedet, kommer til at rumme 30 Senge; men senere vil der blive bygget en Afdeling til, som kommer til at rumme 40 Senge, og da vil der tillige blive etableret en fuldstændig og moderne Operationsafdeling.

Foreløbig vil 8 Marie-Søstre overtage Sygeplejen.

10. November i Fjor blev det første Spadestik gjort; nu er Grundstenen lagt, og i Maj Maaned haaber man at se Bygningen rejst.

I store Træk er Planen den, at Køkken og Opvarmingslokaliteterne skal være i Kælderetagen, Sygestuerne med alle dertil hørende nødvendige Rum i Stueetagen og paa 1. Sal, medens Soveværelser og Opholdsværelser for Søstre skal være i Tagetagen. Udenfor Sygestuerne er en $4\frac{1}{2}$ Alen bred Promenadegang, stærkt belyst fra begge Ender og fra Hovedtrappen midt for Nord siden.

Bygningen opføres paa en Underbygning af støbt Beton, delvis forsynet med Kampestenskvadre. Dens Murflader udføres af røde, haandstrøgne Mursten. Etageadskillelsen er overalt lyddæmpende Jernbeton, beklædt efter de forskellige Lokaliteters Brug med Linoleum eller Terrazzo. Hovedtrappen er ligeledes af Jernbeton og brandfri.

Opvarmningen sker ved varmt Vand fra et Central-

varmeværk, og Ventilationen gennemføres med en Luftfornyelse af 4 Gange i Timen.

Sygehuset menes at være færdigt til Brug mod Slutningen af 1912.

Lidt Religionsstatistik.

Efter H. A. Krose i Herders »Staatslexikon«, 3. og 4. Oplag.
IV. Bind, Side 581 o. f.

Verdensdel	Indb.	Katholikker	Protestanter	Græsk-Russ. Ortodokse	Orientaliske Skismatik.	Kristne ialt
	Mill.					
Europa	430	188.577.058	106.200.177	113.735.718	232.000	410.826.865
Asien	829	12.661.498	2.354.817	13.806.000	2.919.000	32.272.905
Aust. og Oce.	6 ² / ₃	1.244.055	3.997.047			5.241.102
Afrika	126	2.689.839	2.634.660		5.823.989	11.148.488
Amerika	169	87.614.635	70.868.923			158.483.558
Hele Verden	1561	292.787.085	186.055.624	127.541.718	8.974.989	617.972.918

Anmærkninger: 1) Ved *Protestanter* forstaaes her alle de Kristne, som ikke er Katholikker, og som ikke hører til nogen græsk eller orientalsk skismatisk Kirke.

2) Under Betegnelsen *Orientaliske Skismatikere* sammenfattes de skismatiske Armeniere, Syrere, Kaldæere, Kopter og Thomaskristne.

3) Katholikker, Protestanter, Græsk-Orthodokse og orientalske Skismatikere tilsammen udgør for Europas og Asiens Vedkommende ikke de Kristnes Totalsum; de russiske Raskolnikere, Jansenister, Gammel-Katholikkerne er nemlig ikke medtaget i Skemaet. Af de henved 430 Mill. Mennesker, der f. T. lever i **Europa**, er altsaa omtrent 411 Mill. (95,5 %) *Kristne*. Blandt de Kristne har *Katholikkerne* det langt overvejende Flertal: 43,8 % af hele Befolkningen.

Protestanterne udgør 24,7 % af hele Europas Indbyggere; de er altsaa bleven overfløjet af de *Græsk-Orthodokse*, som tæller 26,4 %.

De *Kristnes Totalsum* i hele Verden løber op til 618 Millioner; det er 39,6 % af alle nulevende Mennesker. Omtrent *Halvdelen* af alle Kristne er *Katholikker*: 292³/₄ Millioner = 47,4 %. 186 Millioner (30,1 %) er *Protestanter*.

En *Femtedel* af hele Jordens Befolkning er altsaa *Katholikker*, og den katholske Kirke tæller flere Tilhængere end noget andet Religionssamfund.

Eventuel Afslutning om „Samlingsmærket“.

Hr. Pastor Gamél!

Deres Svar paa min Artikel af 24. Marts var ikke egentlig venligt. Jeg havde ventet, at, naar De saa stærkt bebrejdede mig Tonen i mit første Indlæg, vilde De selv gaa i Spidsen med at vise »Ugebladet«s Læsere, hvordan alvorlige Mennesker polemiserer — isteden derfor holder De Deres Artikel i en Overlegenhed, jeg finder temmelig tynd, og den slutter med en Vittighed, der er meget daarlig. Saa lad mig da gaa i Spidsen med ganske at se bort fra, hvorledes De søger at reducere min Tænkeevne *in absurdum*.

De har ikke bemærket, at jeg ikke et eneste Sted har beskyldt Redaktøren af »Ugebladet« for personligt at have forvrænget vore Forhold, men kun, at disse har fundet en saadan Omtale her i Bladet.

De har heller ikke bemærket, at Jesus ikke uden videre sammenligner sig med en Tyv. Han siger, at han vil *komme som en Tyv om Natten*, men det centrale i Begrebet at »komme som en Tyv om Natten« er netop det pludselige, det, vi nu til Dags udtrykker med *et Lyn fra en klar Himmel*. Er man blot det mindste fortrolig med orientalsk Tankegang, vil man se, at Herrens Sammenligning rammer lige i Tankens Centrum, og det samme gælder Lignelsen om den utro Husfoged. Hermed er da enhver Berettigelse til at sammenligne os med Herodes og Pilatus bortfalden.

Endelig har De ikke bemærket, at der i min Begrundelse aldeles ikke er Tale om de Bevæggrunde, der faar det højkirkelige Parti og Indre Mission til at modsætte sig Indførelsen af en »taalsom« Folkekirke. Derimod er der Tale om, at naar denne »taalsomme« Folkekirkes Tilhængere (altsaa Grundtvigianerne) og vi andre forenes til Værn mod Katholicismen, staar vi paa den samme Troens Grund, hvorefter det endnu tydeligere fremgaar, at vi er *ikke* som Herodes og Pilatus. Maaske jeg *saa* tør vente, at De vil tilbagekalde Deres Beskyldning for Uærlighed?

De stiller mig to Spørgsmaal, der staar i et vist indbyrdes Sammenhæng. Til de af mig fremdragne tre Forhaanelser af Folkekirken Præster gør De den Bemærkning, at der er rationalistiske Theologer, der bliver i Folkekirken af økonomiske Hensyn, og De spørger, om jeg tør »erklære et Forhold som det omtalte for umuligt og utænkeligt«. I

en Verden, hvor Syndens Magt ikke er brudt, skal man aldrig paa Forhaand benægte en Tings Mulighed, men det har altid blandt hæderlige Mænd været anset for noget af det laveste at kaste Mistanke paa en hel Klasse Mennesker, naar man ikke har det mindste Bevis for sin Paastand. Selv om den Præst, vi muligvis begge tænker paa i dette Øjeblik, vilde jeg aldrig vove at paastaa, at han bliver i sit Embede af økonomiske Grunde, førend jeg fik Beviser derfor. Jeg ved, at der er kun een, der kender Hjerternes skjulte Tanker, men det er hverken Dem eller mig. Det skal imidlertid ikke lykkes Dem at reducere Forhaanelserne til kun at gælde et saadant enkelt hypothetisk Tilfælde. At deres Rækkevidde er langt videre, fremgaar af, at de eneste *Navne*, der paa disse Steder nævnes paa de »lønnede Tjenere, der er vanskeligt stillede«, er Provst Fenger og Biskop Sørensen!

I nøje Sammenhæng hermed spørger De saa, om vor personlige Ære er os det dyrebareste i Verden. Jeg havde ikke ventet en saa aaben Tilstaaelse af, at de omtalte Mistæneliggørelser er *arekrænkende* for Folkekirkens Præster, men det er jo al Anerkendelse værd, at ogsaa en katholsk Præst har indrømmet, at dette Blad har æreskændet protestantiske Medkristne. Selve Spørgsmaalet skal jeg besvare med et ubeløbet Ja. I god Forstand hører min personlige Ære, hvilket igen vil sige mit ærlige Navn, med til det, der er mig det dyrebareste i Verden, og jeg haaber for Dem, at De vil kunne sige det samme for Deres eget Vedkommende.

Deres forbundne

O. Rothe.

I Tilslutning til ovenstaaende aabne Brev til Hr. Pastor Gamél skal jeg blot bede om Plads for en enkelt Bemærkning, der fra min Side skal være afsluttende i denne Strid. F. F. M. slutter sin Artikel i Bladets Paaskenummer med at sige, at man behøver slet ikke at tage denne Sag saa højtideligt, da det er bitter Sandhed, at der hersker en god Del Verdslighed og Magelighed i Verden, ogsaa iblandt kirkelige Personligheder. Det er en ganske ejendommeligt Tankegang. Man har altsaa Lov til at sige, hvad man vil, om anderledes tænkende, det behøver ikke at tages »højtideligt«, for vi er jo alle Syndere for Vorherre! Det synes mig unegteligt finere, naar man har kastet Smuds paa et andet Kirkesamfunds Tjenere, da at overlade det til disse selv at afgøre, om Sagen bør tages højtideligt eller ej.

Hermed er jeg, Hr. Redaktør,

Deres ærbødige

O. Rothe.

Naar dette Indlæg er kaldet en »eventuel Afslutning«, er det, fordi jeg nu gerne ser denne Forhandling afsluttet, men paa ingen Maade vil formene de to Indsendere, Hr. Pastor Gamél og F. F. M., at svare paa ovenstaaende, om de skulde ønske det. Men fra andre vil jeg ikke gerne have Indlæg i denne Sag, som vel de fleste Læsere ikke ønsker yderligere behandlet. Jeg selv bryder mig ikke om at svare. Jeg skal stadig forsøge paa — som hidtil forsøgt, og som af mange ogsaa anerkendt — her i Ugebladet at lade baade Venner og Modstandere vederfares en loyal og hensynsfuld Behandling. N. H.

OVERSIGT OVER KOLLEKTERNE I 1911.

	Ansgar. Bonif.	Afrik. Miss.	Den h. Grav.	Propa- gation.	Peters- penge.	Samlet Indtøgt.	Do. i 1910.
St. Ansgar	162,71	33,60	26,20	26,30	103,62	352,43	285,50
Jesu Hjerter	169,90	25,63	—	21,97	76,37	293,87	267,07
Frederiksberg	102,50	10,00	16,50	20,57	44,56	194,13	172,49
Roskilde	64,88	7,00	15,00	15,00	20,00	121,88	95,60
Ordrup	52,48	12,35	—	6,71	33,64	105,18	135,57
Aarhus	66,48	6,93	8,56	8,43	8,29	98,69	114,95
Nørrebro	52,85	5,65	—	9,00	29,75	97,25	85,87
Horsens	41,15	6,20	13,86	8,78	12,00	81,99	57,58
Fredericia	38,30	6,40	9,75	3,60	6,00	64,05	42,30
Sundby	26,56	4,50	4,00	4,95	23,95	63,96	66,52
Maribo	30,16	4,08	4,25	12,00	11,00	61,49	105,51
Odense	31,40	3,75	9,62	5,60	7,19	57,56	67,80
Mariehjem	29,54	5,80	—	5,50	12,10	52,94	50,44
Aalborg	21,07	5,59	4,35	4,50	6,04	41,55	39,09
Køge	22,45	7,00	7,00	1,50	3,50	41,45	49,35
Svendborg	19,50	1,50	2,25	7,75	7,85	38,85	100,57
Helsingør	16,92	3,27	1,65	6,20	6,00	34,04	36,37
Silkeborg	17,00	1,75	4,00	6,00	5,00	33,75	59,50
Immaculata	14,00	1,00	—	1,50	13,17	29,67	51,00
Esbjerg	16,09	1,18	3,81	1,00	4,09	26,17	15,19
Randers	14,65	2,46	3,25	1,50	2,70	24,56	16,91
Reykjavik	13,65	—	—	—	7,15	20,80	15,13
Vejle	9,64	2,40	—	1,80	5,00	18,84	23,20
Kolding	5,97	2,43	1,63	4,69	1,89	16,61	15,44
Ringsted	9,90	1,75	2,00	2,00	—	15,65	19,75
Slagelse	6,90	1,50	1,32	2,05	1,76	13,53	9,39
Næstved	3,00	—	—	—	—	3,00	2,00

1059,65 163,72 139,00 188,90 452,62 2003,89 2040,44

København, den 10. Februar 1912.

Det Apostoliske Vikariat.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I *St. Ansgars Kirke* modtog Hvide Søndag 28 Dreng og 46 Piger og i *Rosenkranskirken* 25 Dreng og 41 Piger deres første hellige Kommunion.

— Foreningen *Stenos Fest til Fordel for fattige katolske Børns Ferieophold* i Onsdags Aftes var besøgt af henved 200 Mennesker. Aftenunderholdningen bød paa megen smuk og fornøjelig Sang og morsom Oplæsning; ikke mindst Lykke gjorde Erik Bøghs gamle, uopslidelige Viser, som aldrig bringer nogen Disharmoni ind ved en katolsk Fest. I Aftenens Løb bortloddedes en Mængde smukke, indrammede Billeder og andre nydelige Genstande.

— I *St. Annæ Kirke* meddelte i Søndags den højærværdigste Biskop Firmelsens h. Sakramente til 15 Børn og 11 voksne, hvoraf de 9 var Polakker. Det var Menigheden en Glæde at have Biskoppen i sin Midte og høre hans opmuntrende og alvorlige Ord, der ikke i mindste Maade røbede den nylig overstaaede alvorlige Sygdom.

Ordруп. Forfatteren *Johannes Jørgensen* er i disse Dage rejst til Italien. Hans Hensigt er først at overvære Indvielsen af den nye Campanile i Venezia, hvorefter han agter sig til Siena for et maaske længere Studieophold. De fleste Læsere er sikkert enige med *Ugebladet* om at ønske den udmærkede Digter en lykkelig Rejse og rigt Udbytte af Opholdet i det Land, om hvilket han har skrevet nogle af sine skønneste Bøger. — I *St. Andreas Kirke* modtog 12 Dreng og 7 Piger paa *Hvide Søndag* deres første h. Kommunion.

Portugal. Desværre er der endnu ikke nogen Bedring at spore i Regeringens forbryderiske Optræden mod Kirken i dette saa længe misregerede Land. At Pøbelen ofte hengiver sig til de forfærdeligste Raaheder, kan ikke forundre nogen, da den tydelig mærker, at Øvrigheden ser igennem Fingre med dens Opførsel eller undskylder den. I Byen Charnusca holdt man — trods de gejstlige fraaadede det — i den stille Uge en kirkelig Procession, under hvilken der blev forøvet et, ogsaa i Dagbladene omtalt Dynamit-Attentat. Udenfor Kirken var der lagt en Dynamitbombe, og midt i Byen, hvor Trængslen var størst, blev der kastet en anden Bombe. 5 Mennesker blev dræbt og 30 blev alvorlig saaret ved den afskyelige Forbrydelse. I Byen Braga blev der kastet to Bomber mod to Kirker, ogsaa i den stille Uge. Skønt det siges, at Øvrigheden anstiller Undersøgelser, er det ikke meget sandsynligt, at Forbryderne vil blive straffet.

Rom. Kyrillos Macaire, forhenværende Patriark for de aleksandrinske Koptere, som i nogen Tid har været frafalden fra den katholske Kirke, har i denne Tid opholdt sig i Rom for højtidelig at genkalde sit Frafald til den græsk-skismatiske Kirke og bekende sin Tilslutning igen til den katholske Kirke. Han har tilstillet den Hellige Fader en Skrivelse af følgende Ordlyd: »Jeg undertegnede, Kyrillos Macaire, forhenværende Patriark for de katholske Koptere, som frivillig er kommen til Rom for overfor den Apostoliske Stol at bekende min faste Beslutning om at leve og dø i den katholske Tro i Lydighed mod den romerske Pave, erklærer herved frit og aabent følgende: Jeg angrer i Fristelsens og Modløshedens Dage offentlig at være traadt over til den græsk-skismatiske Kirke i Alexandria i Ægypten, idet jeg dog samtidig takker Gud for, at jeg aldrig har taget Del i nævnte Kirkes religiøse Handlinger. Hvad Uret jeg har begaaet, forkaster og begræder jeg af hele mit Hjerte og er rede til at underkaste mig enhver Bod og Fyldestgørelse, som den Hellige Stol finder for godt at paalægge mig, og til i Fremtiden at leve i Tilbagetrukkenhed, beskæftiget med Fromhedsgjerninger og de mig kære Studier. Jeg beder ogsaa om Tilgivelse for al Forargelse, som jeg ved mit Frafald har givet de troende. Jeg erklærer min fulde og oprigtige Tilslutning til den hellige romersk-katholske Kirkes Lærdomme og Afgørelser, især til dem, som den romerske Pave i Følge sit paa guddommeligt Autoritet hvilende Primat maatte træffe angaaende saavel den hele Kirke som hver enkelt Ritus og hver enkelt troende.«

Ledigt Legat.

En Portion af *Kozlowskis Familielegat* for trængende Jomfruer og Enker af de *herværende* katholske Menigheder er bleven ledig. *Ansøgninger indsendes inden Tirsdag d. 7. Maj d. A.* Skemaer erholdes og afleveres igen paa St. Ansgars Menighedskontor Bredgade 69, 2. S. o. G. fra Kl. 1—4. *Braun.*

Ungdomsfest. Søndag d. 5. Maj Kl. 8 Aften afholder »Katholsk Ungdomsværn« en Fest (Sang, Foredrag, Kaffebord) i Citys Lokaler, Citygade 23, for de unge i Konfirmationsalderen. *Indbydelse vil blive tilsendt hver enkelt.* Adgangen er fri for de indbudte unge og deres Forældre. Garderobe gratis. *Sangbogen Sursum corda* bedes medbragt.

St. Knuds Kapel. Mariabørnskongregationen af den ubesmittede Undfangelse holder Fælleskommunion Søndag d. 21. April Kl. 7 Morgen.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdage fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Mariakongregationen af »Apostlenes Dronning« holder Møde i St. Josephssøstrenes Huskapel, Toldbodvej 14, Søndag d. 21. April Kl. 3 *Efterm.*

Kirkelig Kalender.

21. April	2. Søndag efter Paaske. Anselmus, Biskop og Kirkelærer.	28. April.	3. Søndag efter Paaske. Den h. Josefs Værnefest.
22. —	Mandag. Soter og Cajus, Martyrer.	29. —	Mandag. Petrus, Martyr.
23. —	Tirsdag. Georg, Martyr.	30. —	Tirsdag. Catharina af Siena, Jomfru.
24. —	Onsdag. Fidelis, Martyr.	1. Maj.	Onsdag. Philippus og Jakobus, Apostle.
25. —	Torsdag. Marcus, Evangelist. (<i>Bededag.</i>)	2. —	Torsdag. Athanasius, Biskop og Kirkelærer.
26. —	Fredag. Cletus og Marcellinus, Biskopper og Martyrer.	3. —	Fredag. Korsets Genfindelse.
27. —	Lørdag. Petrus Canisius, Bekender.	4. —	Lørdag. Monica, Enke.

2. Søndag efter Paaske.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Prælatmesse og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente til Børnene. Kl. 11 stille Messe. Kl. 5 Efterm. Festandagt med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 5 Efterm. Festandagt med Prædiken.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i *St. Ansgars Kirke* Søndag d. 28. April Kl. 8.

Til de kommende Søndage anbefales:

En lille Pintsebog.

Bønner og Betragtninger til Fremme af Andagten til den Helligaand. Heri findes ogsaa Bønnerne og Ceremonierne ved Firmelsens Sakramente. Udmærket Gave til Firmander. Smukt indbundet 30 Øre. Faas ved Kirkerne, hos St. Josephs Søstre og fra Hovedoplaget. Frederiksberg Allé 15-17.

Det kirkelige Ceremoniel

ved Biskoppens Modtagelse og den hellige Firmelse. Pris 25 Øre.

Messebogen.

Indbundet fra 3 Kr. 50 Øre til 7 Kr. Faas i alle Boglader.

Kristi Efterfølgelse.

Af Thomas à Kempis. Indbundet fra 3 Kr. Faas i alle Boglader.

Kommunionsbønner (48 Sider).

Tillæg til Bønnebog for den katolske Ungdom.

Smukt indbundet 35 Øre. I grønt Omslag 20 Øre. Faas hos St. Josephs søstre, Frederiksberg Allé 15-17.

Jesu Hjerter Andagten.

Ved Ign. Schmid. Indb. fra 1 Kr. 50 Øre til 3 Kr. Faas i alle Boglader.

St. Alphonsus' Besøg

ved Allerets helligste Sakrament Indb. 50 Øre. Faas hos Præsterne, Hans Bogbinders Allé 2, København S.

Pastor Essens Prædikener.

2 Hæfter à 1 Kr. Faas i alle Boglader.

† Vor kære, gode Moder, Enkefru **Anna Laura Ellyton**, født Loldrup, afgik ved Døden Onsdag Morgen Kl. 1. **Søster Ulrikka, Olga Ellyton. Harald Ellyton.** Aalborg.

Begravelsen finder Sted Søndag den 21. ds. Kl. 1 paa katolsk vestre Kirkegaard. R. I. P.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 17.

Søndag den 28. April.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Et vigtigt Andragende. — Fra Luther over Kant til en Kristendom uden Religion. — Religiøs Klarhed. — Litteratur. — Ansgarius-Bonifacius-Foreningens Regnskab. — Lidt Religionsstatistik. — Tre vanskelige Ord. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Roskilde. Fredericia. Aarhus. Tyskland. Italien. Spanien. Portugal. Nord-Amerika. Syd-Amerika. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

115.

Den h. Josef — Jesu Plejefader.

Vi læser i den h. Skrift, at Pharao, efter at have overbevist sig om, at Josef, Jakobs Søn, ikke alene var klog og viis, men ogsaa i høj Grad benaadet af Gud, gjorde ham til Herre og Forstander for hele sit Hus og hele sin Familie. Han satte en kostbar Ring paa hans Finger, hængte en gylden Kæde om hans Hals og befalede, at alt, hvad Josef havde undertegnet, skulde gælde som Forskrift for hele Landet, og endelig gjorde han ham til den største og højeste i hele Riget efter sig selv. Hvad der her siges om Josef, Jakobs Søn, kan ogsaa siges om Josef, Jesu Plejefader. Gud har sat ham til Herre og Forstander for den helligste Familie, som nogensinde har levet paa Jorden. Han har villet, at Jesus og Maria skulde være ham underdanige. Det nye Testamente Josef har rigtignok ikke baaret en gylden Kæde om Halsen, men ved sit Bryst har han baaret noget uendelig kostbarere: Jesusbarnet, som har omfavnet ham. Og i Himmelen er han den mægtigste *Talsmand* hos Gud næst efter Maria, hans rene Brud.

Med Rette siger da ogsaa Kirken til sine Børn, ligesom fordem Pharao sagde til sine Undersaatter: »Gaar alle

til Josef.« Han er ikke alene mægtig, han er ogsaa medlidende. Gaa til Josef, I *Forældre*, med eders Børn og anbefal eder til hans Forbøn. Han har baaret Omsorg for Jesusbarnet og beskyttet det, han vil ogsaa bære Omsorg for eders Børn og beskytte dem, baade legemlig og sjælelig. Gaa til Josef, I *fattige*, som er opfyldte af Sorgen for det daglige Brød; han har ogsaa en Gang kæmpet med Fattigdommen og spurgt sig selv med Bekymring og Sorg, hvorledes han skulde skaffe Jesus og Maria det daglige Brød, han vil forstaa eders Bekymringer, og han vil hjælpe eder i eders Nød.

Gaa til Josef, I *syge og skrøbelige*, under Kors og Lidelser er Josef en trøstende Hjælper, han er de syges og forladtes, de nødlidendes og døendes Fader. Ja, gaa alle til Josef. Han vil være en mægtig Talsmand for alle, der tager deres Tilflugt til ham. Han vil bringe alle, som beder ham om Hjælp og Trøst, baade Mod og Kraft, baade Naade og Velsignelse fra vor guddommelige Frelsers herlighedsfulde Hjerter.

Vi skal ikke alene »gaa til Josef«, fordi han er en mægtig Talsmand hos Gud, men ogsaa, fordi han er en trofast *Fører og Vejleder*, som vi kan og skal følge paa den jordiske Pilgrimsfærd. Vi skal gaa til Josef, fordi han er et *Forbillede*, hvorefter vi alle kan og skal rette os. Han er et herligt *Forbillede* for Ungdommen, et herligt *Forbillede*, som den allerseligste Jomfrus Brudgom, for Ægtefæller, et herligt *Forbillede*, som vor Frelsers Plejefader og og Marias Beskytter, for alle Familiefædre. Men paa ham kan *enhver Hustru* rette sit Blik for at lære *Pligttroskab* i sit Kald. Den fattige og bekymrede kan lære af den h. Josef ikke at bukke under for Livets Møjsommeligheder. Den rige kan skue hen paa ham for ikke at glemme, at han fremfor alt skal samle Skatte, som Møl og Rust ikke kan fortære, og som kan ledsage ham over i Evigheden. Ja for alle, for store og smaa, for rige og fattige, for lykkelige og ulykkelige, for Syndere og retfærdige er den h. Josef et herligt *Forbillede* og en mægtig Talsmand, og til alle disse siger jeg da ogsaa

Gaar alle til Josef, de fattiges Fader,
 Han læger vor Smerte og stiller vor Sorg,
 Og naar vi ham barnlig vort Hjerter oplader,
 Vil han for os være mod Farer en Borg.

J. Wijnen.

Et vigtigt Andragende.

Fra samtlige katolske Kirkeforstanderskaber i Danmark er der i disse Dage tilstillet Regeringens og Rigsdagens samtlige Medlemmer følgende Henvendelse.

Til den høje Regering og Rigsdag.

Kirkeforstanderskaberne for samtlige katolske Menigheder i Danmark med anerkendte Præster henvender sig til den høje Regering og Rigsdag, da det Rigsdagen forelagte Lovforslag om Anmeldelse af Fødsler, Dødsfald og Ægteskaber m. m. er egnet til at vække Uro og Bekymring hos Katholikerne her i Landet. Vi motiverer dette i Korthed ved at fremdrage følgende Momenter:

1. Lovforslaget bryder Katholikkernes historiske Ret, der stammer fra omtrent 1680, idet de allerede dengang havde deres selvstændige anerkendte Kirkebøger; det maa opfattes som en Indskrænkning i Religionsfriheden ved at tvinge Katholikker til at anmelde Fødsler og Dødsfald til Folkekirkens Præster i Stedet for til deres egne.
2. Lovforslaget staar i aabenbar Modstrid med tidligere kultusministerielle Afgørelser og Betænkninger.
3. Dette Forlag er odiøst og egnet til at fremkalde den Forestilling, at de katolske Præster er uskikkede til at føre Kirkebøger.
4. Det siges vel, at de foreskrevne Anmeldelser skal betragtes som givet til et Civilstandsregister, men som Benævnelsen lyder, vil sikkert ogsaa den almindelige Opfattelse blive den, at det i Virkeligheden drejer sig om Kirkebøger og ikke om Civilstandsregistre.
5. Det kan ikke være andet end pinligt for Katholikerne i de paagældende saa ofte forekommende Tilfælde stedse at skulle henvende sig til protestantiske Præster, og da det absolut paabydes, at Henvendelserne skal ske personligt, vil det næppe kunne undgaas, at der vil blive forsøgt religiøs Paavirkning — en Utilbørlighed, som ingen Lov bør kunne give Anledning til.
6. Det er stødende for den kristelige Bevidsthed, at et anerkendt kristeligt Trossamfund med Hensyn til at

udstede gyldige Attester over Fødsler stilles i Klasse under det mosaiske Trossamfund, saa meget mere som Katholikkernes Rettigheder i saa Henseende er langt ældre.

7. Den i Lovforslaget foreslaaede Fremgangsmaade er ubekendt i alle katholske Lande, hvor Protestanterne danner en Minoritet.
8. I Stedet for den foreslaaede Ordning tillader vi os at pege paa en Udvej, der uden besynderlig store Udgifter kunde træde i Stedet for den foreslaaede Henlæggelse af Civilstandsregistrene til Kirkebøgerne, ved, ligesom Fattigvæsenet allerede nu fører Protokol over alle Fødsler og Skifteretten ligesaa over alle Dødsfald, at lade et Civilkontor føre Protokol over alle Ægteskaber.
9. Ligeoverfor den nuværende stærke Polakindvandring henvises til, at det vil blive næsten umuligt for de protestantiske Præster at modtage de foreskrevne Fødselsanmeldelser paa Grund af deres totale Ukendskab til det polske Sprog, hvorimod der findes henved 8 katholske Præster, der er det polske Sprog mægtige, og de øvrige i deres Distrikter indtil nu har kunnet modtage disse Anmeldelser, idet de ved deres personlige Bekendtskab med Polakkerne let og uden Omkostning kan skaffe sig en Tolk.
10. Endelig vil den foreslaaede Fremgangsmaade hos Polakkerne finde en Uvilje og Modstand, som næppe lader sig overvinde, og den foreslaaede Ordning vil saaledes let blive en Hindring for Landbruget i at hidskaffe den fornødne Arbejdskraft.

Under Hensyntagen til de ovennævnte Grunde henstiller vi til den høje Regering og Rigsdag, at det foreliggende Lovforslag maa blive forkastet.

Forstanderskabet for St. Ansgars Menighed i København:

J. Braun, Præst.

Ph. v. d. Kettenburg, Præst.

H. Hoffmann.

A. Hitzinger.

A. Günther.

Forstanderskabet for St. Mariæ Menighed paa Frederiksberg:

H. Slump, Præst.

P. Stagno-Balestrini.

J. May.

Forstanderskabet for St. Annæ Menighed i Sundby:

G. Schmiderer, Præst.

J. Nielsen.

A. V. Prüser.

Forstanderskabet for Menigheden i Helsingør:

A. Walliez, Præst.

M. Jensen.

H. Durafour.

Forstanderskabet for Menigheden i Roskilde:

A. Kerckhoffs, Præst. *Joh. Beck.* *E. Weitzmann.*

Forstanderskabet for Menigheden i Køge:

F. Maurer, Præst. *W. Holgreen.* *H. Schou-Hansen.*

Forstanderskabet for Menigheden i Ringsted:

J. Wijnen, Præst. *E. Klint* *A. Ruhnu.*

Forstanderskabet for Menigheden i Maribo:

H. Hendrix, Præst. *P. Pollas.* *A. Pavlik.*

Forstanderskabet for Menigheden i Odense:

J. Resch, Præst. *G. Sørensen.* *G. Jansen.*

Forstanderskabet for Menigheden i Svendborg:

F. Pohl, Præst. *A. Jørgensen.* *P. Holmquist.*

Forstanderskabet for Menigheden i Esbjerg:

F. Verhein, Præst. *E. Schmuda.* *C. Biltoft.*

Forstanderskabet for Menigheden i Kolding:

V. Klemp, Præst. *M. Holdt.* *A. Schultz.*

Forstanderskabet for Menigheden i Fredericia:

P. Schreiber, Præst. *H. Wenk.* *E. Møller.* *V. Sönnichsen.*

Forstanderskabet for Menigheden i Vejle:

J. Brems, Præst. *F. Malachowicz.* *M. Grünberger.*

Forstanderskabet for Menigheden i Silkeborg:

J. Frederiksen, Præst. *J. Dännwald.* *Th. Jensen.*

Forstanderskabet for Menigheden i Horsens:

F. Kerff, Præst. *H. Wolff.* *Th. Waller.*

Forstanderskabet for Menigheden i Aarhus:

J. Schmid, Præst. *N. Madsen.* *F. Jaworski.*

Forstanderskabet for Menigheden i Randers:

M. Osterhammel, Præst. *C. Melchiors.* *A. Wenske.*

Forstanderskabet for Menigheden i Aalborg:

W. Sassen, Præst. *H. Salverson.* *P. Sørensen.*

Fra Luther over Kant til en Kristendom uden Religion.

I Anledning af Sognepræst, Dr. Krarups Foredrag i Tirsdags.

I Tirsdags holdt Dr. Krarup, Sognepræst i Sorø, et Foredrag om Kristendom og Moral, som frembød flere mærkelige Sider.

I Indledningen fremhævede Taleren, at Theologien før Luther altid havde anset det for umuligt at handle moralsk udenfor Kirken. Allerede dette beror paa en Fejlagelse; thi baade Augustinus og Chrysostomus hævder bestemt, at ogsaa Hedninger kan handle moralsk, naar de følger den Lov, der efter St. Paulus' Ord er skrevet i deres Hjerter.

Derefter fulgte en Bemærkning om Kant, som jo er Protestantismens — og Skepticismens — Filosof. Krarup hilser Kant som den Mand, der har skilt Moralen fra Religionen. Hvordan Kant har gjort det, sagde han ikke. Jeg husker godt, at Professor Høffding engang har udtalt, at netop dette Punkt hos Kant savner hver filosofisk Begrundelse. Forøvrigt vil vi ikke slaas om Kant, eftersom hans bedste Venner ikke ved og aldrig vidste, hvad han egentlig mente. Kun det bør fremhæves, at ikke blot Protestanterne, men ogsaa Fritænkerne holder lige saa meget af Kant, som vi Katholikker forkaster ham.

Altsaa Dr. Krarup siger, at Moral og Kristendom ikke har noget som helst at gøre med hinanden. Det vil han bevise ad psykologisk Vej.

Efter ham gives der to Mennesketyper, en moralsk — det er de Mennesker, der kun lever i og for deres Pligt — og en religiøs — det er dem, der helt gaar op i Afhængighedsfølelsen overfor Guddommen. Den første ser i Pligten det absolute, han maa bøje sig for; den sidste finder sit højeste i sine religiøse Forestillinger. Begge har de altsaa Del i det absolute. Det moralske Menneske staar i et Virkeforhold til dette og det religiøse Menneske i et Hvileforhold. Mennesket er jo ensidigt. Den ene er mere moralsk og ofte uden nogensom helst Religion; den anden mere religiøs og ofte i moralsk Henseende meget skrøbelig. Vi skal ikke fremhæve Manglen paa Religion hos det moralske Menneske og heller ikke Manglen paa Viljekraft hos det religiøse, vi skal se de gode Sider hos dem begge to. Til sidst er det jo det samme absolute, som hver ejer paa sin Maade. I Grunden er de altsaa ens alligevel.

Den tredje Type, nemlig de Mennesker, der baade er moralske og religiøse, kom ikke til sin Ret. Det vil sige den Type, som vi Katholikker holder saa meget af; den Type, som er repræsenteret i vore Helgener.

Lad os nu se paa Doktorens Typer. Jeg spørger: Gives der overhovedet en Pligttype uden Religion? Jeg antager, at det for et kristent Menneske ikke kan være tvivlsomt, at vi ogsaa har Pligter overfor Gud. Forsømmer man dem, saa er man i moralsk Henseende ikke bedre, end om man forsømte sine Pligter overfor sig selv og sin Næste. Pligterne overfor Gud er endog vore vigtigste. Vi har set det ofte nok, at Mennesker uden Religion blev til Mennesker uden Samvittighed. Berøver man Moralen det religiøse, saa berøver man den dens bedste Motiver, dens højeste Maal, dens Sanktion, dens Fundament. For kristne Mennesker er en Moral uden Religion derfor en Modsigelse i selve Begrebet.

Endnu værre er det med Dr. Krarups religiøse Type. Det religiøse Forhold er efter ham ikke et Viljes-, men et Hvileforhold. Medens Pligtmenneskene er dem, der er virksomme og udfylder deres Plads i Livet, er de religiøse dem, der modtager Indtryk, drømmer og ofte viser en betydelig Mangel paa moralsk Styrke. Vi Katholikker betragter saadanne Væsener som ulykkelige Sværmere; thi for os er det religiøse Forhold frem for alt et Viljesforhold. Vi ser i Religionen — naar vi tænker paa dens psykologiske Virkninger — en Livskraft, der styrker og giver os Kraft til at gøre vor Pligt, en Kilde til Heltemod og Martyrbegejstring. Vore Helgener var uden Undtagelse i Besiddelse af en heroisk Hellighed.

Saaledes staar det ogsaa skrevet i Evangeliet, at det skal være. Kristus, vor Herre, udtaler det utvetydigt og klart: »Ikke den, der siger til mig: Herre, Herre, er den, der elsker mig, men den, der holder min himmelske Faders Bud.« Dette Sted er ganske anderledes klart end de, Doktoren kom frem med, og som ingenting beviste. Men det har Dr. Krarup fuldstændig overset. Ja, han gaar saa vidt, at han siger, at den katolske Kirke har krænket Religionen, da den brugte den som Middel til at fremme Moralen, med andre Ord som Middel til at skabe Helgener! Som om noget ikke kunde være Maal og Middel paa een Gang! Som om det er en Skam f. Eks. for Videnskaben, naar man bruger den til pædagogiske Formaal. En »Forbedringsanstalt« kalder Doktoren vor hellige Kirke, fordi

Religionen i hans Øjne er for god til at omvende syndige Mennesker til nidkære Kristne! Og det er ikke en lærd Mand, der i Videnskabens Enrum har udpønset noget nyt og paradoksalt, der taler saaledes, men en Mand, som er Sognepræst i en kristelig Folkekirke!

Hvad vil han som Prædikant da gøre? Han vil ganske sikkert aldrig anvende Religionens Sandheder paa det moralske Liv; han vil aldrig sige, at man skal bevidne sin Tro ved at leve efter den; han vil hverken tale om Himlen eller om Helvede, som vor Herre gør, for ikke at krænke Religionen! Men rose vil han de Mennesker, der uden Hensyn til nogen religiøs Forestilling gør deres »Pligt«(?!)

Og disse »Pligt«-Typer uden Spor af Religion, dem kalder han Kristne! De har samme Ret til at knæle i Evangeliets Kirke som de »religiøse« Kristne.

Det lyder utroligt, men Sognepræsten til Sorø har sagt det: man kan være en Kristen uden at have Religion — ja, Folkekirken er taalsom. . . .

Dr. Krarup talte med dyb Alvor. Undertiden var hans Ord gribende. Jeg tror, at de Sætninger, han naaede til, er et Resultat af store indre Kampe. Utvivlsomt har han gjort Alvor af Protestantismens Principer og er nu selv et sørgeligt Eksempel paa, hvorhen man kommer, naar man bruger Luther til at fortolke Bibelen med og Kant til at forstaa Luther med.

Tilhører.

Religiøs Klarhed.

(Afslutning om »Samlingsmærket.«)

En Oversigt over Rothe-Fejden.

Det er forunderligt, hvor vanskeligt det kan være at komme til Klarhed, blot angaaende en Diskussions saglige Kærne. Atter og atter plejer en Modstander, der ikke vil indrømme en for almindelige Øjne ganske aabenbar Fejltagelse, at tage sin Tilflugt til Bebrejdelser, der ikke rammer Sagens Kærne.

Hvad er da Sagens Kærne?

Pastor Rothe har i en voldsom Artikel rettet de groveste Beskyldninger mod os — d. v. s. imod Ugebladets Redaktør og Medarbejdere. Redaktøren beskyldtes i en næsten uhørt Tone, at hans Blad siden 1902 — da Pastor Rothe begyndte at læse det — bringer »Forvrængninger og Forhaanelser« af det, der for Protestanter er det dyrebareste i Verden. Man behøver, siger han, blot at læse et Par Numre af Ugebladet, for at modsatte Illusioner — om, at der er meget kønt ved Katholicismen — skal briste.

Særdeles er Redaktør N. Hansens *Forsvarsartikel* imod Professor Lehmans ondsindede Angreb »mer, end hvad en kristen Mand har Lov til.«

Dette har Pastor Rothe skrevet. Han beskylder Redaktør Hansen ligefrem for ikke at være »en kristen Mand« i hans Forsvar for vor h. Kirke.

Herpaa svarer Pastor Gamél, at han synes, det er en stor Godmodighed af Redaktøren at optage slige personlige Fornærmelser. I Særdeleshed forsvaret Pastor Gamél Redaktøren med Hensyn til en Sammenligning, som havde vakt Pastor Rothes Vrede. Redaktør N. Hansen havde i sin Forsvarsartikel gjort opmærksom paa, hvorledes baade de orthodoxe Lutheranere og de mere frisindede Protestanter samles — eller af Prof. Lehman opfordres til Samling — imod vor h. Kirke, ligesom i gamle Dage Herodes og Pilatus blev Venner ved Frelserens Domfældelse.

Denne Sammenligning er bleven Diskussionens Udgangspunkt.

Vi Katholikker maa harnes over det Had, der vises os fra endog liberale protestantiske Kredse. Hvad gøres der ikke i Tyskland bare for ikke at faa gode Katholikker ind i Rigsdagen eller ind i større Embedsstillinger! Kan det saa forundre, at Ugebladets Redaktør lejlighedsvis minder om dette Venskab mellem de to bibelske Personligheder for at belyse det mærkelige i, at saa forskellige Aandsretninger nu skal gøre Front imod vor h. Kirke, Kristendommens Grundlægger her i Danmark?

Nej — det er tværtimod en meget nærliggende Sammenligning.

Men nu farer Pastor Rothe voldsomt frem mod Ugebladets Redaktør for denne lille Bemærknings Skyld. Og det gøres af en Præst i det Samfund, som fra dets voldsomme Indførelse her i Landet indtil den Dag i Dag uafslædlig har rettet Beskyldninger mod den katholske Kirke. Hvor mange Tusinde Gange har det f. Eks. ikke været sagt, at vi Katholikker tilhad de hellige, at vi købte Syndsforladelse for Pengene, at vi var ligegyldige for Troen og

blot brød os om Gerningerne o. s. v.? Og nu skulde denne Sammenligning mellem Herodes og Pilatus rigtig udnyttes.

Dette gjorde Pastor Rothe ved at sige, at det danske Sprog savnede Ord for den Raahed, Kandidat Hansen havde begaaet ved at bruge denne Sammenligning.

Med Rette søgte Pastor Gamél at hælde en lille Smule Olje paa de Rothe'ske Bølger ved at henvise til, at *tertium comparationis*, d. v. s. det, der skulde være det belysende ved Sammenligningen, *ikke* var Pilatus eller Herodes som Mennesker, men deres fælles Fremgangsmaade til Trods for deres forskellige Synsmaader.

Dette burde dog enhver roligt tænkende Læser have kunnet indse. Selv om man saa vil finde, at Sammenligningen, *naar den tages ud af Sammenhængen, kan synes skarp eller skarpere*, end det var Redaktørens Mening, saa er dog Pastor Rothes haarde Ord aldeles ubeføjede. Særlig efter at han var bleven gjort opmærksom paa Sammenligningens Mening, og det *var* bleven indrømmet, at Lignelsen ellers halter, altsaa ikke maa forstaaes som han vilde — da burde Pastor Rothe virkelig have tiet stille. Thi vi Katholikker kan dog ikke gaa udenom de religiøse Nutidstilstande iblandt Protestanterne, men har Ret og Pligt til at gøre opmærksom paa disses Brøst.

Men Diskussionen skulde ikke standse hermed. Som det tit gaar, naar man imødegaar en Beskyldning imod os, rejses der straks andre, *inden* den første er bleven anerkendt som fejlagtig.

Derfor udraaber Pastor Rothe, at der i Ugebladet staar »Forvrængninger og Forhaanelser« af det dyrebareste i Verden for Protestanter.

Herpaa opfordrede Pastor Gamél Pastor Rothe til dog at bevise, hvor Ugebladet havde forvrænget og forhaanet det dyrebareste for Protestanter.

Saa svarer Pastor Rothe med at fremhæve de Udtalelser, som jeg har forklaret i Nr. 14 under Tittlen: Religiøs Klarhed.

Der fremhævede jeg udtrykkelig, at 1) disse Udtalelser om den vanskelige Stilling, mange »lutherske« Theologer for Tiden er inde i, aldeles svarer til Situationen og til Udtalelser fra vedkommende Theologer.

2) At disse Præster, der forbliver i en Folke- eller Statskirke, derfor paa ingen Maade behøver at gøre det af subjektiv Uærlighed. Læs dog min Artikel nøjere igennem, Hr. Pastor Rothe!

Til Slutning tilføjede jeg: vi behøver ikke at tage denne Sag saa højtidelig o. s. v. Kun dette sidste har Pastor Rothe fremhævet uden at bemærke mine forud-

gaaende Udtalelser. Derfor bryder jeg mig ikke om at fortsætte denne Diskussion.

Kun vedrørende den Beskyldning imod Pastor Gamél, at han havde givet en »aaaben Tilstaaelse af, at der havde været ærekrænkende Udtalelser i Ugebladet, maa jeg sige følgende:

Pastor Gamél havde spurgt, om for protestantiske Præster deres personlige Ære var det »dyrebareste« i Verden — med Henviſning til, at dette maatte dog vel deres Tro være. Om deres personlige Ære var krænknet eller ej, har Pastor Gamél aldeles ikke udtalt sig om.

Her har Pastor Rothe alter med sine sorte Brillen fundet noget, som vi andre ikke har lagt ind i vore Ord. — Men hvor har Ugebladet forvrænget en eneste luthersk eller fælles kristelig Troslære? Hvor har Ugebladet »forhaanet« det dyrebareste i Verden for protestantiske Kristne? Hvor har det fornærmet endogsaa en eneste luthersk Præsts personlige Ære?

Paa alle disse Spørgsmaal kan Pastor Rothe ikke svare, naar han rolig vil gennemlæse vore Udtalelser — uden sorte Brillen paa.

Men naturligvis — at vi Katholikker eksisterer, at vi vover at forsvare os, ja at belyse det store Virvar, der hersker i det, som kaldes »Folkekirke«, ja det kan mange ikke tilgive os. Det vil vare længe, inden aarhundredgamle Fordomme brydes. Alligevel holder vi fast ved, at den Sejr, der overvinder Verden, er vor Tro! *F. F. M.*

Idet jeg hermed slutter denne Diskussion i Ugebladet, skal jeg takke Pastor Gamél og *F. F. M.* for deres værdifulde Bidrag til den. Har den hjulpet til at rokke Pastor Rothes og andres Tro paa Ugebladets Forvrængningslyst, er Formaalet naaet. Et enkelt protestantisk Ugeblad har præsteret en Artikel om mig personlig af saa perfid Karakter, at jeg unægtelig har undret mig over, at ikke en eller anden ømfindtlig Person har fundet Anledning til at protestere imod den, men det er dog ikke sket; selv vil jeg ikke svare paa den, dertil laa dens Niveau for langt nede. Overhovedet er det bedst at trænge det polemiske saa langt tilbage som mulig; helt at undgaa det lader sig jo desværre ikke gøre. *Niels Hansen.*

Efterskrift. En protestantisk Abonnent har sendt Ugebladet en lille Artikel, af hvilken jeg som Efterskrift blot skal meddele nogle Linjer. — »Enhver vil føle det afskrækkende i en Sammenligning med Herodes's og Pontius Pilatus's Enighed; men vil vi Protestanter være ærlige, maa det indrømmes, at Sammenligningen er rammende, hvor Talen har været om Sammenslutning af saa modstridende Parter imod den katholske Kirke. Vi glemmer saa let, hvem vi har at takke, næst Gud, for Kristendommens

Indførelse ogsaa i vort Land, nemlig den katholske Kirke og den fromme Ansgar.

Skal der være Tale om Sammenslutning, og det er der god Grund til, saa tror jeg nok, Kamppladsen maa lægges om, saa vi slutter os til vore kristne katholske Brødre imod vore fælles Fjender og vor fælles Fjende.«

Litteratur.

Johannes Jørgensen: Det tabte Land. (1912. 60 Sider. 1 Kr.)

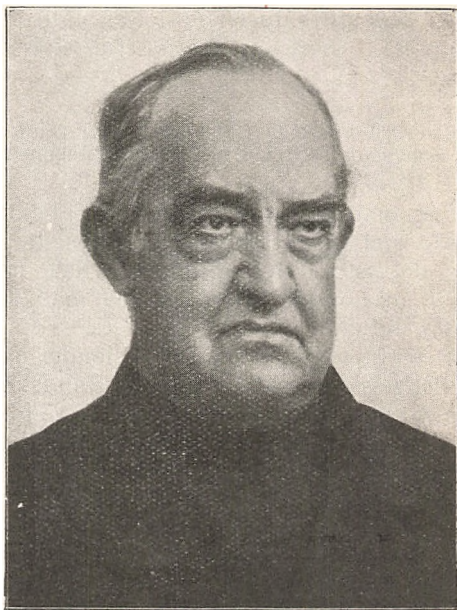
Fra sin Rejse i Sønder-Jylland i Efteraaret 1911 har Johs. Jørgensen samlet en smuk Række Indtryk, hovedsagelig af national Natur, hvilke han har udsendt i ovennævnte lille Bog med det vemodige Navn. Over alle Jørgensens Rejseskildringer hviler der et eget vidunderligt skønt og stemningsfuldt Præg -- det gælder nærværende lille Arbejde som hans tidligere større Bøger af lignende Indhold.

Som alt nævnt er *Det tabte Land* af nationalt Indhold. Det er sine Besøg hos danske Mænd og ved danske Mindesmærker »sønden Aaen«, han her skildrer med en Finhed og en Inderlighed, som maa glæde hver Dansk. Det er den griske preussiske Ørn, hans Harme er rettet imod, og han definerer Preusserne som »et tysktalende slavisk Folk, der hersker over Tyskerne som Mantsjurerne over Kineserne, og overfor hvilket enhver ægte Germaner, enhver ægte Gother føler Raceforskellen«. Hvor han taler om Fædrelandskærligheden, opstiller han en Paastand, som vistnok ikke er ganske uangribelig. Han kalder denne Følelse »i sin Uselvskhed endnu ærefuldere for Mennesket end den religiøse. Thi til Blodvidnedøden er dog knyttet Løftet om Himlen, medens Døden for Fædrelandet i og for sig ikke kan gøre Krav paa himmelsk Løn.« Mere sandt er, hvad en gammel Skolekammerat, Jørgensen har truffet der nede, siger om Frihedens Udsigter i Europa. Denne frygter for Englands Fremtid og udraaber med Bekymring: »Hvad skal der blive af Friheden i Europa, hvis England gaar til Grunde?«

Jørgensens sidste Bog vil sikkert finde mange baade Købere og Læsere. Dens Indhold er af noget anden Art end de fleste andre af hans senere Bøger, men den er fin og skøn som de fleste af disse, og den er et smukt Udtryk for en dansk Mands Kærlighed til hans Fædreland. N. H.

A. Baumgartner, S. J.: *Untersuchungen und Urteile zu den Literaturen verschiedener Völker.* (Freiburg 1912.)

Da Pater Baumgartner, Tysklands fremragende Litteraturhistoriker, for omtrent 1 $\frac{1}{2}$ Aar siden døde, bragte *Ugebladet* (1910, Side 638 – 639) den Gang en lille Biografi af ham. Af hans Kæmpeværk, *Verdenslitteraturens Historie*, har han selv fuldendt 6 mægtige Bind, og de fire planlagte, endnu manglende, vil blive fuldendt af hans Ordensbrødre. I disse Dage er ovennævnte Bog udkommen, et tykt Bind paa næsten 1000 Sider, der er en foreløbig Sammenstilling af Baumgartners vigtigste Samlinger til de

Dele af hans Verdenslitteraturhistorie, som Døden forhindrede ham i at fuldende.

Værkets Indhold er delt i 4 Hovedgrupper: først kommer den spanske, den portugisiske og den nykataloniske Litteratur; derpaa de britiske Øers, Englands, Skotlands og Irlands; saa følger det skandinaviske Nordens, Sveriges, Norges, Danmarks og Islands, hvert Lands for sig; endelig slutter Bindet med de tysktalende Landets Litteratur.

Baumgartners Princip var: altid med Forkærlighed at vælge og for sine Læsere fremstille det ophøjede og ædle i Litteraturen. — Denne ledende Tanke ved alt hans literære Arbejde udtrykker han selv ved Værkets Slutning saaledes:

»Hvad Menneskeheden i højeste Grad trænger til, er
 »igen særlig at blive gjort bekendt med det store og
 »skønne, det ophøjede og hellige, det guddomme-
 »lige og forløsende paa Kunstens og Videnskabens
 »Omraade.«

I det foreliggende Bind bliver netop dette den store Litteraturhistorikers Ønske virkeliggjort. Her faar man i ypperlig Gengivelse noget af det skønneste og bedste, der findes blandt de rige literære Skatte, som de i aandeligt Henseende højest dannede Kulturfolk har frembragt.

Derfor kan dette Værk paa det varmeste anbefales til alle dem, som har Sans og Interesse for den kostelige, ædle Nydelse, Skønlitteraturen er i Stand til at yde. For dem vil denne Bog være en ligesaa tiltrækkende som lærerig Læsning.

J. S.

Der Aar. Illustrierte Monatsschrift für das gesamte katholische Geistesleben der Gegenwart. (Friedrich Pustet, Regensburg. 2. Jahrgang, 5. -7. Heft.)

Hver Gang man vil anmelde en ny Række Maanedshæfter af dette rigt udstyrede Tidsskrift, sættes man i Forlegenhed ved dets store Righoldighed. Saa meget er der, man gerne vil gøre opmærksom paa, og man kan dog kun udpege et eller andet.

Helt bortset fra de meget afvekslende og belærende Oversigter (»Engelsk, fransk, romersk Rundskue«, »Videnskabeligt Rundskue«, »Litteratur-, Kunst-, Tidsskrift-do.«), saa behandles bl. a. interessante naturvidenskabelige Spørgsmaal i »Maaneproblemer« af *Al. Müller* og »For og imod Naturfredning« (mærkelige Dyrs Forsvinden) af *Dr. Fr. Knauer*. Af historisk og litteraturhistorisk Indhold er: »Erindringer fra Boxerkrigen« af *Stabslæge Dr. Schulz*, »En jødisk Koloni paa Niløen Elefantine efter aramaiske Dokumenter fra det 5. Aarh. f. Kr.« af *Dr. Heyes*, »Lady Herbert of Lea« (Engelsk Konvertitbillede) af *Dr. A. Slemmer*.

Æstetisk og kunsthistorisk Indhold med meget interessante Illustrationer frembydes i: »Gammelnederlandske Humorister« af *Dr. Sartorius*, »Fritz Kunz« (Kunstnerbillede fra Nuliden) af *Jos. Wais*, »El Greco« (spansk Kunstnerbillede fra det 16. Aarh.) af *Dr. Doering*.

Filosofisk og apologetisk vigtige er: »Det ny Testamente og den græske Filosofi« af Domkapitular *Dr. Kiefl* og især »Det kristelige Ægteskab i den tyske Middelalders Digtning og religiøse Folkelitteratur« af *Dr. Luzian Pflieger*. Her gendrives med herlige Citater fra Middelalderens store Digtere, men særlig fra den rige Prædiken- og Folkelitteratur, den gamle protestantiske Fordom, at den katolske Kirke skulde have ringeagtet det kristelige Ægteskab. At

Luther i Bevidsthed om selv at have brudt sit Kyskhedsløfte gerne vilde tilskrive de katholske Munke saadanne Anskuelser, lader sig begribe. Men hans grove Overdrivelser taber al Vægt overfor det her leverede Bevismateriale, som uigendrivelig stadfæster, at den katholske Kirke, ligesom nu til Dags, saaledes ogsaa i hine Tider klart og bestemt hævdede Ægteskabets Værdighed, Hellighed og Uopløselighed. At man forøvrigt under Fordommenes Magt overhovedet har kunnet komme til den Forestilling, at først Reformationen har helliget Ægteskabet, bliver næsten latterligt overfor den Kendsgerning, at netop Reformatorerne benægtede Ægteskabets sakramentale Værdighed og Uopløselighed, og Følgen deraf er bleven Ægteskabets Forfald og den ganske uhyggelige Tiltagen af Skilsmisserne i Protestantismen.

At i vort Tidsskrift ogsaa det fornøjeligt underholdende Element kommer til sin Ret, derfor borger allerede de fortsatte Indlæg af *H. Federer*, som i sine »Umbriske Rejsehistorier« forener den prægtigste Naturbeskrivelse med de mest spændende Fortællinger.

Vi vil slutte med kort at omtale et æstetisk og historisk Indlæg af *Alphons Baron Engelhardt*, den samme Forfatter, som for nogle Maaneder siden glædede os med en Beskrivelse af monumentale Pragtbygninger fra Portugals Blomstringstid. Han skænker os nu i 7. Hefte en Afhandling med Titlen: »En Kongescene og dens verdenshistoriske Tragedie«. Talrige interessante Illustrationer viser os her det berømte gamle Kongeslot Blois som Skueplads for den franske Kongehistorie i nogle af dens mest bevægede Tider. I Ulykkesaarene efter de langvarige Kampe med Englænderne var det jo her fra Blois, at den første Morgenrøde til bedre Tider viste sig, idet 1429 i det efter Forløseren opkaldte Kapel Ærkebiskoppen af Rheims indviede den Rigsfane, med hvilken Jomfruen af Orleans skulde føre Frankrigs Hær til Sejren over de fremmede Erobrere. I det følgende Aarhundred blev Slottet for en kort Tid Opholdssted for den ulykkelige Dronning Maria Stuart. Men fra 1559 af residerede her den rænkefulde Dronning Katharina af Medici i tredive Aar, indtil 1588 hendes Søn, Henrik III af Valois, besudlede det gamle Kongeslot med det ryggesløse Mord paa sine to mægtige Modstandere, Hertug Henrik af Guise og dennes Broder, Kardinalen af Lothringen. Hele denne Slottets vekslende Historie drager forbi os i Tilknytning til rige Illustrationer og Beskrivelser af mange kunstneriske og arkitektoniske Mærkværdigheder, indtil vi endelig faar selve Kongegemakkerne at se under de grufulde, blodige Optrin, hvor den kæmpestærke Hertug, ramt af flere Dødssaar, segner om ved Kongens Sovegemak

og dør med Ordene: »Mon Dieu! miséricorde!» Baade disse Billeder, gengivne efter bekendte gamle Malerier, og den fængslende Fremstilling af de forfærdelige Scener opfylder en med Afsky for den kronede Forbryder, som iøvrigt selv faldt for en vanvittig Morders Dolk faa Maaneder efter denne sin Ugerning.

Det er efter det sagte vel overflødigt at lykønske det ærede Forlag til den Slab af udmærkede Kræfter, som det er lykkedes det at knytte til sit store katholske Tidsskrift.

Amand Breitung.

Ansgarius-Bonifacius-Foreningen.

Uddrag af Vikariats-Komiteens Regnskab for 1911.

(9. Regnskabsaar).

INDTÆGT:		UDGIFT.	
Kassebeholdning f. f. Aar	10,96	Udbetalt i <i>Understøttelser</i>	
Fire <i>Kvartals-Kollekter</i> i		til følgende Missioner:	
Vikariatet ved den Apo-		Aalborg (til Udvidelse	
stoliske Vikar	1059,65	af Skolen)	125,00
Fra <i>Lokalkomiteerne</i> :		Aarhus (til Kommuni-	
Aalborg	56,30	kanter)	75,00
Aarhus	36,00	Bornholm (til en Mis-	
Esbjerg	105,99	sionsrejse	50,00
Fredericia	48,90	Esbjerg (til en ny Kirke)	200,00
Kolding	18,00	Fredericia (til Afbt. af	
København og Omegn.	209,78	Gæld paa Skolen)...	75,00
Do. do. (Nørrebroafd.)	1215,00	Kolding (til en ny Skole)	125,00
Do. do. (St. Andreas		København (Fredb.) (til	
Kolleg.)	30,22	Missionsudgifter)	100,00
Do. do. (Sundbyafd.)	24,00	København (Nørrebro)	
Odense	86,00	(til en ny Kirke)	1275,00
Ringsted	27,00	København (Sundby) (til	
Roskilde	45,00	Afbetaling af Gæld) .	175,00
Silkeborg	175,00	Køge (til Skolen)	150,00
Slagelse	5,00	Næstved (til Missions-	
Indvundne Renter	23,59	udgifter)	125,00
		Odense (Missionsudg.)	150,00
		Ringsted (til Reparation	
		af Kirken)	100,00
		Roskilde (til Afbt. af Gæld)	100,00
		Silkeborg (til en ny	
		Kirke)	257,50
		Slagelse (til Missions-	
		udgifter)	75,00
		Porto	3,60
		Kassebeholdning t. n. Aar	15,29
	<u>Kr. 3176,39</u>		<u>Kr. 3176,39</u>

Idet vi herved fremsender vort Regnskab for Aaret 1911, beder vi alle dem, der har ydet os Bidrag, om at modtage vor hjerteligste og mest dybtføjte Tak.

Det er os en Sorg atter i Aar at maatte gøre opmærksom paa, at endnu findes der flere Menigheder her i Landet, hvor der ikke er dannet nogen *Lokalkomiteé* indenfor vor Forening. — Vor Forenings Formaal er jo at give de enkelte Katholikker Lejlighed til at vise lidt god Vilje i Retning af at understøtte Kirkens Arbejde her i Landet ved frivillige Pengebidrag. Derfor mener vi, at ingen Menighed kan være bekendt at staa helt helt udenfor dette Arbejde, og vi udtaler da det Haab, at vort Regnskab for Aaret 1912 maa komme til at opvise ligesaa mange *Lokalkomiteer*, som der her i Landet findes katholske Menigheder.

København, den 28. Marts 1912.

Vikariats-Komiteen:

A. Neuvel,
Formand.
Jos. L. M. Hoffmann,
Kasserer.

H. Gamél,
Sekretær.
A. V. Günther,
Revisor.

Lidt Religionsstatistik. (Fortsat).

Efter H. A. Krose i Herders »Staatslexikon«, 3. og 4. Oplag, Side 588.

Verdensdele.	Jøder.	Muhamedan.	Brahman.	Buddhister.	Tilh. af Anedyrk. og Konfutsian.	Taoist. og Shintoi.	Fetishdyrk. og andre Hedn.	Andre og uden Opgiv.
Europa	9.795.877	8.648.395						1.050.061
Asien	745.000	155.100.000	210.000.000	125.000.000	240.000.000	49.000.000	16.870.000	
Aust. og Occ.	16.867	20.000		70.000				174.000
Afrika	573.635	43.299.445					71.000.000	
Amerika	1.858.372		100.000	200.000			2.622.000	6.089.219
Talt	12.989.751	207.067.840	210.100.000	125.270.000	240.000.000	49.000.000	91.604.000	7.313.280

Den katholske Kirke (det saa, vi sidste Gang) omfatter alene $\frac{1}{5}$ af alle Mennesker, der lever paa Jorden, og tæller flere Tilhængere end noget andet Religionssamfund: $292\frac{3}{4}$ Mill. Buddhismen, Anedyrkelsen og Konfutsianismen, der tilsammen rigtignok udgør et større Tal, er ikke noget Konfessionssamfund, men Religionsformer og Systemer af religiøse Skikke, som mange Gange samtidig bliver udøvet af de samme Individider.

Det næststørste i Tal blandt de virkelige Konfessionssamfund er Brahmanismen (Hinduismen) og Muhamedanis-

men, som begge tæller flere end 200 Mill. Tilhængere. Men deres Udbredelsesomraade er ikke saa universelt som Katholicismens, men holder sig indenfor meget snævrere Grænser, baade i stedlig og ethnografisk Henseende.

Tre vanskelige Ord.

Det er underligt, hvor vanskelige visse Ord er at udtale, ja saa vanskelige, at mange Mennesker hele deres Liv igennem ikke lærer dem, saa Gud maa anvende mange Slags Tugt, for at de kan blive villige til at udtale dem med den rette Betydning.

Nr. 1. »Jeg har fejlet.« Første Person, som ellers saa gerne vil frem, nævnes slet ikke — nej! »Koppen er gaaet i Stykker« — ikke: jeg har slaaet Koppen itu. »Det er bleven glemt« — ikke: jeg har glemt det!

Nr. 2. »Tilgiv mig.« — Man finder tusinde Undskyldninger for sin Handlemaade: i Forholdene, i Omgivelserne, i Nerverne, og det enkle lille Ord: »Det gør mig ondt — tilgiv mig,« som dog i de fleste Tilfælde allersnarest vilde gøre Forseelsen god igen, bliver usagt. — —

Nr. 3. »Tak.« — Hvormegen Velsignelse gaar vi ikke glip af, idet vi glemmer at takke Gud og Mennesker. Hvormange utilgivne Synder forbitrer ikke Livet og gør Afskeden fra denne Verden tung. — —

Jeg vil herefter gerne og villig tilstaa, at jeg har fejlet, at det var mig, som havde Uret — jeg vil være den første, som rækker Haanden til Forsoning — jeg har set saa sørgelige Følger af Ufred og Strid, og selv om jeg nu virkelig havde Ret, saa vil jeg være den første, som giver efter og retter mig efter den andens Ønsker. Jeg vil holde Fred med alle, om det er muligt.

»Tak«, ja det er nu saa meget let at sige Tak, synes jeg. — »Siger altid Gud og Faderen Tak for alle Ting« — — og Menne-skene vil jeg takke, det opmuntrer den, som har villet glæde mig.

Tak er kun et lille Ord, men det har store Følger — megen Glæde fremelskês ved dette lille Ord.

Skriv din Tak i Marmor; og de Fornærmelser, du modtager, skriv dem i Sand.

Ved *Mafru*.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I *St. Ansgars Kirke* meddelte i Søndags den højærværdigste Biskop Firmelsens hellige Sakramente til 21 Dreng og 22 Piger.

— I Søndags modtog i *St. Annæ Kirke* 12 Dreng og 13 Piger deres første hellige Kommunion.

Roskilde. Den 21. April fejredes Børnens første hellige Kommunion her i vor Menighed. To Dreng og fem Piger, de yngste paa ni Aar, havde den Lykke at stedes til Herrens Bord. Den lille Skare, ledsaget af en Flok endnu mindre, hvidklædte Piger med Liljer i Hænderne, afhentedes af Præsterne i *St. Josefs Skole* og førtes i Procession ud gennem Hospitalshaven, over Frederiksborgvej ind i Kirken. Hornmusikken lød festligt, og i den stille Solskinsmorgen tog det lille Optog sig særdeles smukt ud. Menigheden og mange anderledestroende fyldte den (efterhaanden virkelig altfor) lille Kirke. Under Højmesse, som Søstrenes, smukke, flerstemmige Sang bidrog meget til at gøre højtidelig, fornyede Børnene deres Daabsløfter og modtog endelig Kommunionen. Ved Aftenandagten, til hvilken Søstrene atter bragte Børnene i samlet, festlig Skare, fornyede disse særlig den Del af Daabsløfterne, der drejer sig om Forsagelsen, og idet en af dem med lydelig Røst oplæste den salige de Montforts Indvielsesbøn, indviende de sig alle til Guds Moder. Ikke uden Betydning var det, at vi netop, efter Marias Selskabs »Ordo«, fejrede en Mariafest under Titelen »Den guddommelige Hyrdes Moder«. J. S. Maria Novella i Firenze er der et Alter, indviet til hendes Ære, og man ser her afbildet, hvorledes hun overgiver et lille, hvidt Lam til sit guddommelige Barn; saaledes har hun sikkert ogsaa overgivet disse rene, smaa Barnesjæle til ham. Efter Andagten førte Søstrene Børneflokket i Procession, under Afsyngelsen af Mariasalmer, rundt gennem Hospitalshaven, først til den store Statue af Maria, »Hjerternes Dronning«, og derefter til Lourdesgrotten ved den gamle Klosterkilde, Sognepræsten og mange af Menigheden sluttede sig til det lille Tog. Dagen efter overværede alle Førstkommunikanterne den h. Messe og modtog derpaa Vor Frue af Carmels Skapular.

Fredericia. Torsdag Aften den 18. ds. afsluttedes i Skolens Gymnastiksal Menighedens Sammenkomster for i Vinter. Solosang, Oplæsning og »Lille Nitouche«, som vore flinke Dilettanter opførte, og endelig et muntert Bal gjorde Aftenen rigtig fornøjelig. Desuden var som ved tidligere Lejligheder arrangeret en Amatørrestaurant i Solennitets-

salen, hvor man til meget billige Priser kunde faa forskellige Spise- og Drikkevarer. Foreningslivet har ikke rigtig villet trives her, men disse smaa Fester har derimod ypperlig forstaaet at samle hele Menigheden, og derfor fortjener alle, som har ydet dem Hjælp i Penge eller paa anden Maade: Sognepræsten for Inventariet, Musikanterne, Komedianterne og Restauratørerne en velfortjent Tak.

Aarhus. Under meget stor Deltagelse, saavel fra Katholikkens som Protestanters Side, begravedes i Mandags den første St. Josefsøster her i Aarhus, *Søster Lazarine*. Født i Westphalen indtraadte hun i 1875 i København i Ordenen, virkede derefter i en lang Aarrække i den ambulante Sygepleje og paa St. Josefs Hospital i Hovedstaden, og forflyttedes endelig for fire Aar siden til Aarhus. De sidste Aar var for hende en tung Lidelsestid. Hun led af Asthma og en Hjertesygdom, der ikke lod hende komme til Ro hverken om Dagen eller om Natten. Men hun bar sin Lidelse med opbyggelig Taalmodighed. I Ligtalen efter Requiem-Messen fremhævede Pastor Schmid i denne Anledning særlig Ordensstandens ophøjede Betydning og dens Velsignelse. Blandt Følget saas foruden Provincialforstanderinden samtlige Priorinder fra St. Josefs Søstrenes Hospitaler her i Landet.

Tyskland. Hvor lavt store Dele af det tyske Folk endnu des værre staar, viser intet saa utvetydigt som de mange i Tyskland forefaldende og fra allerhøjeste Steder opmuntrede Duellaffærer. Hvor mange Ubehageligheder og Bekymringer denne Tingenes Tilstand bereder de tyske Katholikker, kan enhver let tænke sig. Der berettes nu atter om en Duellhistorie, der ikke alene har ramt en enkelt uskyldig paa det føleligste, men ogsaa oprørt store Dele af det tyske Folk og saaret dem i Samvittigheden. En Officer i Sundhedskorpset, Dr. Sambeth, var bleven grovt fornærmet af en Kollega, hvem han anklagede for Relten, hvor denne ogsaa blev dømt til en stor Pengebøde. Derpaa udfordrede Fornærmeren Dr. Sambeth, som nægtede at modtage Duellen — af Hensyn til guddommelige, naturlige og sociale Love. Dr. Sambeth indankede Sagen for en Æresdomstol af civile Læger, som erklærede, at han havde handlet fuldstændig korrekt, hvorimod Stabslægerens Æresdomstol var af en anden Mening: den fornærmede burde ogsaa givet Fornærmeren Lejlighed til at skyde eller stikke sig ihjel. Fordi Dr. Sambeth som Kristen, som tænkende Menneske og som lovlydig Statsborger ikke kunde indse dette, foreslog den militære Æresdomstol, at Dr. Sambeth skulde afskediges af Hærens Tjeneste. »Den øverste Krigsherre«, som maatte beskæftige sig med dette Tilfælde, traf den Afgørelse, at »en af religiøs Overbevisning udsprungen

principiel Forkastelse af Duel ikke lader sig bedømme ved nogen Æresret, medens dog en Officer, der i denne Henseende er i Modstrid med sine Standsfællers Grundanskuelse, ikke kan beholde sin Plads i Hæren«. Dog blev det bevilliget Dr. Sambeth, hvis Ære var uden mindste Plet, »i Naade« selv at søge sin Afsked. — Saadanne Afgørelser sætter ondt Blod alle Vegne og faar Udlændinge til at se med skeptiske Blikke paa en stor Del af den tyske Kultur. Fra ledende Side i Tyskland jamres der ofte i høje Toner over de fordærlige Grundsætninger, som Socialdemokratiet udbreder i vide Kredse i Landet; de Grundsætninger, hvorfra en saadan kejserlig Afgørelse er truffen, er lige saa ødelæggende for Orden og Moral i Samfundet som de socialistiske Grundsætninger, de forhaaner og kuldkaster lige saa hellige og ærværdige Guds Bud som disse.

Italien. Her er Kampen om Religionsundervisningen i de offentlige Skoler stadig væk standende. I *Genua* har ikke færre end 11.624 Forældre henvendt sig til Byraadet med Forlangende om Genindførelsen af Religionsundervisningen i de kommunale Skoler, hvilken den kirkefjendtlige Skoleforvaltning har afskaffet. De talrige Underskrifter paa omtalte Andragende vidner om, at den nuværende Borgerrepræsentations Dage vistnok er talte. — I *Milano* vakte det for 7 Aar siden ikke saa lidt Opsigt, at Karmeliterpateren Angelo Bestetti faldt fra Kirken. Denne var meget kendt i Byen paa Grund af sin ivrige Virksomhed i Velgørenhedens Tjeneste. For nogle Dage siden har de stedlige Blade nu bragt et Brev fra Bestetti, hvori denne gør Afbigt for Offentligheden for den Forargelse, som han har forvoldt. Han er allerede udsonet med Kirken og alter optaget i sin gamle Orden.

Spanien. Rygtet om Pavens Død, som dukkede op i Madrid, har en ejendommelig Historie. Til en Embedsmand ved det pavelige Nuntiatur kommer der Meddelelse om hans Faders Død med de to latinske Ord: *Morto papà*. Det er klart, at man i Nuntiaturet ikke tvivlede et Øjeblik om Betydningen af disse Ord, saa meget mere som Telegrammet ikke var rettet til den pavelige Nunlius selv, men til en af dennes Embedsmænd. Misforstaaelsen kan altsaa ikke komme fra Nuntiaturet. Journalisterne i Madrid fik ogsaa Nyheden fra Ministerpræsident Canalejas. Man lager derfor næppe fejl ved at antage, at en Telegrafembedsmand har det første Ansvar for den falske Meddelelse. I sin store Tjenesteiver og i Følge højst uheldige Anvisninger, som Regeringen har ladet Telegrafvæsenet tilflyde, meddelte vedkommende Embedsmand straks Ministerpræsidenten,

hvad der var blevet telegraferet til Nuntiaturet, og denne delte straks Telegrafembedsmandens Misforstaaelse og ilede med at telegrafere sin »Nyhed« Verden over.

Portugal. Det portugisiske Frimureri er igen kommet sit Maal, fuldstændig at afkristne Portugal, et betydeligt Skridt nærmere: den sidste Biskop er bleven udvist af Landet. Det er Ærkebiskoppen af Evora, *Edoardo Nunes*, forhenværende Professor ved Universitetet i Coimbra. Hidtil havde man ikke kunnet faa Ram paa denne Kirkefyrste, men nu har endelig de portugisiske Trostjenders Hævn og Had naaet ham. Et Dekret fra Justitsministeriet har forbudt ham Adgang til hans Bispestad for et Tidsrum af to Aar.

Nord-Amerika. I *De forenede Stater* (paa Fastlandet) findes der, i Følge det officielle katholske Direktorium af 1912, 15.015.569 Katholikker, en Tilvækst af 396.808 Sjæle fra i Fjor. For 10 Aar siden talte den katholske Befolkning kun 10.976.757 Personer. Der findes til disse 15 Millioners aandelige Betjening 17.491 Præster, d. v. s. een Præst til hver 800—900 Mennesker. Af disse Præster er omtrent 5.000 Medlemmer af religiøse Ordener; af dem tager sikkert adskillige ikke Del i personlig Sjælepleje, hvorfor Forsyningen med Præster til de enkelte vistnok ikke er saa god, som ovenstaaende Beregning giver til Resultat. I Begyndelsen af Aaret 1912 fandtes der 13.939 katholske Kirker. Der findes 14 Ærkebispesæder og tre titulære Ærkebisper. Af Ærkebiskopperne er tre Kardinaler, nemlig Gibbons, Farley og O'Connell. Der er 84 Bispesæder og desuden 17 Hjælpebiskopper. Af Abbeder findes der 17. Af Skolebørn, Asylbørn, Elever paa Kollegier og Akademier findes der alt i alt 1.540.049.

Syd-Amerika. I Republikken *Uruguay* havde Præsidenten i Aar af Had til Kirken bestemt, at Fastelavns Tirsdag, General Flores' Dødsdag, skulde være National-sørgedag, medens Tirsdagens sædvanlige Lystighed skulde forlægges til Askeonsdag. Men Befolkningen var mere fornuftig end Statens Overhovede, og den officielle Narrefest paa Askeonsdag gik fuldstændig i Vasken.

Ledigt Legat.

En Portion af *Kozlowskis Familielegat* for trængende Jomfruer og Enker af de *herværende* katholske Menigheder er bleven ledig. *Ansøgninger indsendes inden Tirsdag d. 7. Maj d. A.* Skemaer erholdes og afleveres igen paa St. Ansgars Menighedskontor Bredgade 69, 2. S. o. G. fra Kl. 1—4.

Braun.

Ungdomsfest. Søndag d. 5. Maj Kl. 8 Aften afholder »Katholsk Ungdomsværn« en Fest (Sang, Foredrag, Kaffebord) i Citys Lokaler, Citygade 23, for de unge i 14—15 Aars Alderen. *Indbydelse vil blive tilsendt hver enkelt.* Adgangen er fri for de indbudte unge og deres Forældre. Garderobe gratis. Sangbogen *Sursum corda* bedes medbragt.

Kollekt.

Søndag den 28. April holdes **Ansgarius-Bonifacius-Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Fordel for de mest trængende kirkelige Institutioner i Vikariatet.

Majandagten.

	Søn- og Festdage	Hverdag Aften
St. Ansgars Kirke:.....	Kl. 8 Aften;	Kl. 8
Rosenkranskirken:.....	» 5 Efterm.;	» 7 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke:.....	» 8 Aften;	» 8
Jesu Hjertes Kirke:.....	» 7 ¹ / ₂ med Præd.;	» 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke:.....	» 3 Efterm.;	» 7 ¹ / ₂
St. Knuds Kapel:.....	» 3 med Præd.;	»
Immaculatakirken:.....	» 2 ¹ / ₂ Efterm.;	» 7 ¹ / ₂
St. Andreas Kirke (Ordrup):.....	» 5 »	» 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet (Amalievej 14):	» 5 »	» 5

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aabne hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Jesu Hjerter Andagten

den 3. Maj afholdes alle Steder i Forbindelse med Majandagten.

Unio. Almindeligt Møde Fredag den 26. April Frederiksborg Allé 11.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredagen d. 3. Maj til de aftalte Tider. — Det allerhelligste Sakramente vil være udstillet hele Dagen.

St. Josefs Gilde afholder sit aarlige Generalmøde Mandag d. 13. Maj, Bredgade 67, 2. Sal o. G., efter Majandagten i St. Ansgars Kirke. *Bestyrelsen.*

St. Ansgars Kirke.

Onsdag d. 1. Maj Kl. 8 Aften aabnes Majandagterne med højtidelig Procession.

Fredag d. 3. Maj, efter den stille Messe Kl. 8¹/₄, udstilles det allerhelligste Sakramente og forbliver udstillet hele Dagen indtil Majandagten om Aftenen.

Bortlodning.

Ved Foreningen Stenos Bortlodning d. 17. ds. blev følgende Numre udtrukne: Nr. 8 — 18 — 22 — 52 — 62 — 99 — 117 — 133 — 159 — 170 — 182 — 227 — 233 — 254 — 282 — 304 — 312 — 336 — 367 — 408 — 432 — 450 — 511 — 548 — 577 — 584 — 707 — 715 — 719 — 722 — 801 — 804 — 809 — 815 — 857 — 858 — 878 — 919 — 933 — 936 — 959 — 977. Gevinsterne udleveres mod Forevisning af Lodsedlen hos A. Weber, Skjoldsgade 52.

Vincentskonferensernes andet Generalmøde

for i Aar finder Sted Søndag d. 5. Maj Kl. 11¹/₂ i Bredgade 67 o. G. Til Mødet indbydes alle aktive og bidragydende Medlemmer.

Kirkelig Kalender.

28. April.	3. Søndag efter Paa- ske. Den h. Josefs Værnefest.	5. Maj.	4. Søndag efter Paa- ske. Oktav af Josefs Fest.
29. —	Mandag. Petrus, Martyr.	6. —	Mandag. Johannes foranden latinske Port.
30. —	Tirsdag. Catharina af Siena, Jomfru.	7. —	Tirsdag. Stanislaus, Biskop og Martyr.
1. Maj.	Onsdag. Philippus og Jakobus, Apostle.	8. —	Onsdag. Michaels Aa- benbarelse.
2. —	Torsdag. Athanasius, Biskop og Kirkelærer.	9. —	Torsdag. Gregor af Nazianz, Biskop og Kirkelærer.
3. —	Fredag. Korssets Gen- findelse.	10. —	Fredag. Antoninus, Biskop og Bekender.
4. —	Lørdag. Monica, Enke.	11. —	Lørdag. Franciskus af Hieron., Bekender.

3. Søndag efter Paaske (28. April).

Rosenkranskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Prælatmesse og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente til Børnene. Kl. 5 Efterm. Festandagt med Prædiken.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Møde i Lokalet Bredgade 67² o. G. Søndag d. 28. April Kl. 7. Foredrag af Hr. *Mogens Ballin*: »Ridder-Apostlen«. Enhver katholsk ung Mand, særlig de, som nu forlader Skolerne, indbydes venligst. — Andagt i St. Ansgars Kirke Kl. 6.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medaljer, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdage fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i *St. Ansgars Kirke* Søndag d. 28. April Kl. 8.

Til de kommende Søndage anbefales:

En lille Pintsebog.

Bønner og Betragtninger til Fremme af Andagten til den Helligaand. Heri findes ogsaa Bønnerne og Ceremonierne ved Firmelsens Sakramente. Udmærket Gave til Firmander. Smukt indbundet 30 Øre. Faas ved Kirkerne, hos St. Josephs Søstre og fra Hovedoplaget. Frederiksberg Allé 15—17.

Det kirkelige Ceremoniel

ved Biskoppens Modtagelse og den hellige Firmelse. Pris 25 Øre.

Messebogen.

Indbundet fra 3 Kr. 50 Øre til 7 Kr. Faas i alle Boglader.

Kristi Efterfølgelse.

Af Thomas à Kempis. Indbundet fra 3 Kr. Faas i alle Boglader.

Kommunikationsbønner (48 Sider).

Tillæg til Bønnebog for den katholske Ungdom. Smukt indbundet 35 Øre. 1 grønt Omslag 20 Øre. Faas hos St. Josephs søstre, Frederiksberg Allé 15—17.

Jesu Hjerter Andagten.

Ved Ign. Schmid. Indb. fra 1 Kr. 50 Øre til 3 Kr. Faas i alle Boglader.

St. Alphonsus' Besøg

ved Alterets helligste Sakrament Indb. 50 Øre. Faas hos Præsterne. Hans Bogbinders Allé 2, København, S.

Pastor Essers Prædikener.

2 Hæfter à 1 Kr. Faas i alle Boglader.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag Abonnement, 1 Kr. Kvarialet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothés Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 18.

Søndag den 5. Maj.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Pius X. - Børnevennen. — Kirkens Fremtid. — St. Josefs Kirkes Altertavle. — Sofies Paaske-Skriftemaal. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

116.

De saliges opstandne Legemer.

Om de opstandne Legemer ved vi, at ikke alle vil være ligedannede. »Se — siger Apostelen — jeg siger eder en Hemmelighed: Vi skal vel alle opstaa, men vi skal ikke alle forvandles.« De retfærdiges Legemer vil ligne Jesu Christi forklarede Legeme: »Vor Herre Jesus Christus skal forvandle vort Fornedrelses Legeme til at blive ligedannet med hans Herligheds Legeme.«

Der er fire Egenskaber, som de saliges opstandne Legemer vil besidde. 1) De vil ikke mere kunne lide noget-somhelst, heller ikke dø: »Gud vil aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller skal Sorg eller Skrig eller Smerte være mere.« »Det (Legemet) saas i Forkrænkelighed, det skal opstaa i Uforkrænkelighed.« De skal være evig friske, evig ungdommelige, evig i fuld Besiddelse af deres Livskraft, uden nogensinde at blive ældre eller føle Svagelighed. 2) De vil være forklarede og herlighedsfulde. »Da skal de retfærdige lyse som Solen

i deres Faders Rige.« »Det (Legemet) saas i Vanære, det skal opstaa i Herlighed.« De saliges opstandne Legemer vil være fuldkomne, der vil ikke mere findes nogen Krøbling, nogen Vanære, men Herlighed og Glans. Vel skal de hh. Martyrer beholde deres Saar ligesom Christus, men de skal være forklarede og herlige og vil kun forøge de helliges Ære og Salighed. Og jo mere nogen har forstaaet at tugte sit Legeme med dets Lyster og Begæringer og bringe det i Underdanighed, desto mere Klarhed og Herlighed vil hans Legeme engang blive delagtig i. »En er Solens Klarhed, en anden Maanens Klarhed, en anden Stjernernes Klarhed ... saaledes ogsaa de dødes Opstandelse.« 3) De saliges opstandne Legemer vil være i Stand til med Lethed og stor Hurtighed at kunne bevæge sig fra Sted til Sted, ligesom vore Tanker; de vil vel ikke kunne være paa to Steder paa samme Tid — vi kan jo ogsaa kun tænke paa een Ting ad Gangen — men som St. Augustinus siger: Hvorsomhelst Aanden vil ønske det, der vil Legemet være i samme Øjeblik. »Det saas i Skrøbelighed, det skal opstaa i Kraft.« 4) De saliges opstandne Legemer vil kunne trænge igennem andre Legemer. Deres Natur og Væsen bibeholdes, de vil ikke blive til aandelige Væsener, thi ellers kunde der ikke være Tale om Kødets Opstandelse, men de vil faa den omtalte Egenskab, ligesom ogsaa Christi Legeme gik gennem Graven og lukkede Døre. De vil være fri for alt dyrisk, alle lave Lyster og Tilbøjeligheder, alle jordiske Fornødenheder. »Der saas et dyrisk Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme.« — Det maa være Grund nok til, at vi ikke alene holder vore Legemer i Ære og fri for Syndens Besmittelse, men at vi heller ikke skræmmes tilbage fra at holde dem i Underdanighed her paa Jorden, for at de maa blive delagtige i den evige Herlighed.

Jos. Resch.

Pius X. - Børnevennen.

(Efter »Germania«.)

Fra den Dag af, den h. Petrus, efter det guddommelige Forsyns Plan, ophøjede Rom til den kristne Verdens Midtpunkt, var denne By, fremfor nogen anden paa Jorden, Maalet for alle kristne Folkeslags Længsel. Derfor er der fra Kristendommens ældste Dage Aar efter Aar draget utallige Pilegrimsskarer af begejstrede troende til den evige Stad, og vi priser dem lykkelige, i hvis Lod det er faldet at foretage en saadan Rejse.

Ja dette, at se Rom, er en saa naturlig Dragelse for det fromme Hjerte, at man ikke kan undres over, at ikke blot voksne, men ogsaa smaa uskyldige Børn kan blive grebet deraf. Saaledes læser vi allerede i en tysk Krønike fra det 15. Aarh., at der i Aaret 1456 indtraf et Pilegrimstog af tyske Børn i 12 Aars Alderen i Rom og under Salmesang drog til den h. Ærkeengel Michaels Basilika. Ingen ved, siger Krønikeskriveren, hvad det egentlig var, der drev disse Børn til at foretage en saa lang og anstrengende Pilegrimsfærd. Thi i Virkeligheden er jo Rejser altid baade farlige og besværlige for Børn, saa at man endogsaa i vor rejselystne Tid kun nødig udsætter disse for længere Rejseres Strabadser.

Da derfor Tanken om et Børnepilegrimstog for nogen Tid siden dukkede op i Frankrig, var der Stemmer nok, som advarede mod et saadant Vovestykke. Men Tanken var engang kommen frem og greb stadig videre om sig, indtil den havde overvundet alle Hindringer og fundet sin Virkeliggørelse. Dekretet *quam singulari* (om Førstkomunionen), som bragte Børnene i saa nært Forhold til den h. Eukaristi, var saa stor en Velgerning for disse, at mange Hundrede franske Børn i Begyndelsen af 1912 ikke længere lod sig holde tilbage, men som Pilegrimme drog til den evige Stad.

Ledsagede af deres Forældre eller paarørende, Præster eller Søstre, og opmuntrede ved deres Biskoppers Velsignelse forlod saaledes over 700 Førstkommunikanter i 7—11 Aars-Alderen deres Hjemland og naaede lykkelig

til Rom. Den 14. April var udset til Modtagelsen hos den Hellige Fader. De to Dage, der var imellem Ankomsten og Modtagelsen, blev benyttet til under sagkyndig Ledelse at bese Roms og Vatikanets Herligheder. Saaledes nærmede den store Dag sig hurtig. Det var en Søndag (Hvide Søndag).

I det sikstinske Kapel forsamlede Pilegrimsskaren sig, henved 1300 Personer, Kl. 10 om Formiddagen. Børnene stillede sig op paa begge Sider af Tronen, som var oprejst foran Alteret, Drengene paa den ene Side, hver med en hvid Sløjfe paa Armen, Pigerne paa den anden Side, i hvide Klæder og Slør. Omkring dem stod Forældrene og de øvrige Deltagere. Et stort Antal franske Biskopper tillige med andre høje kirkelige Embedsmænd havde taget Plads hos Paven.

Kardinal *V. Vannutelli* forestillede Pilegrimmene for Paven med følgende smukke Adresse:

»Helligste Fader! Idet du igen har mindet Verden om Herrens Ord: »Lad de smaa komme til mig, og formen dem det ikke«, vilde du, at de smaa Kristne skulde blive delagtige i den eukaristiske Naadesskat, saa snart deres rene Sjæle begyndte at aabne sig med klar Forstaaelse for Længsel efter Himlen. Aldrig, Helligste Fader, har et paveligt Ord bedre svaret til det guddommelige Hjertes Godhed og Kærlighed. Dette Ord har fundet en heldbringende Genlyd i hele Kristenheden; det har genopvækket Troen, har næret Fromheden i de enkelte og i Familierne; det sikrer de kommende Slægter en udvalgt Skare af ægte Kristne, som tidlig vænnede til at nyde Glæden i et inderligt Samkvem med Jesus vil være vel forberedte til at kæmpe Livets Kampe.

Den katholske Verden, Helligste Fader, er dig overordentlig taknemmelig for den store Velgerning, som du her ved har vist det kristelige Samfund; men i Særdeleshed gennemtrænger denne Taknemmelighedsfølelse de uskyldige og rene Sjæle, som særlig har været Genstand for din faderlige Omsorg. Disse Hundreder af smaa Pilegrimme, som ligger her for dine Fødder, er det mest slaaende og rørende Bevis herfor.

Det er smaa Førstkommunikanter, alle sammen

Børn af den ædle og højsindede Nation, som ikke for første Gang har givet Anstødet til katholske Foretagender, og som altid er lykkelig over at kunne bevise sin Troskab overfor Petri Stol. De bringer den kristelige og franske Folkesjæls Ønsker og Tak, frembaaret ved det mest sympatetiske og yndigste, som Frankrig ejer.

I samdrægtlig Begejstring har de opsendt deres Bønner til Gud og ofret utallige Kommunioners Frugt, især paa din Navnedag.

I Dag, denne lykkelige og uforglemmelige Dag, hvor de smaa bliver stedet for Jesu Kristi Stedfortræder, venter de med barnligt Sind af deres højtelskede Fader et Velsignelsens Ord, som maatte styrke dem i deres hellige Beslutninger, der er blomstret op i deres Hjerter efter Modtagelsen af den eukaristiske Gud. Behag derfor, Helligste Fader, at velsigne dem saavel som deres Familier, deres kære Fædreland, som i sin stærke katholske Tro først har udtalt Tanken om en saadan Pilegrimsfærd, og endelig alle dem, som ved deres fromme Medvirkning har muliggjort denne herlige og rørende Tilkendegivelse af barnlig Fromhed blandt Frankrigs Katholikker.«

Efter Oplæsningen af denne Adresse traadte den lille, elleveaarige *Louis Bierré* fra Paris frem, knælede ned foran Paven og fremsagde med klar Stemme følgende Ord:

»Helligste Fader, ligesom fordum Judæas Smaabørn stimlede sammen omkring vor Herre, saa se nu ogsaa os, Frankrigs Smaabørn, for dine Fødder. Vi kommer paa Hundredetusinder af vore smaa Brødres Vegne, som maatte blive tilbage i Hjemmet, men gerne vilde have ledsaget os til Rom, for overfor dig, Helligste Fader, at udtale vor Tak for den Naade, du har forundt os, ved at vi allerede i vore Ungdomsaaar maa modtage den h. Kommunion. Ved denne faderlige Godhed, Helligste Fader, har du vundet alle vore Hjerter, og vi vil aldrig undlade, Dag efter Dag, at bede for dig. For hver Dag bliver den os kærere, og i Dag er det os, helligste og kæreste Fader, en Glæde at kunne love den hellige Kirke, vor Moder, og ham, der styrer den i Guds Navn, en Trofasthed, som intet skal kunne rokke.«

Denne barnlige Hyldest gjorde øjensynlig stort Indtryk paa den Hellige Fader. Thi han kaldte straks den lille Taler

hen til sig, kærtegnede ham og rakte ham sin Haand til Kys. Straks derefter traadte fire andre Børn frem og overrakte den Hellige Fader et firdobbelt, smukt indbundet Album, som indeholdt 135.330 Underskrifter fra franske Børn, som havde opofret den h. Kommunion for ham paa hans Navnedag. Efter Modtagelsen af denne trøsterige Gave begyndte de smaa Pilgrimme at drage forbi den Hellige Fader. To og to ad Gangen steg de op til Tronen, kysede Ringen og modtog hver som et vedvarende Minde om denne Pilegrimsfærd en Medaille af Sølv, som med hvid Silke var fastgjort paa et med de pavelige Insignier smykket Karton og forsynet med et gult Baand. Medaillen fremstiller paa den ene Side den h. Jomfru Marias Billede, paa den anden Pius X.s Portræt. Da Drengene havde endt deres Hyldest, steg Paven ned fra Tronen og begav sig ind midt iblandt Børnene, underholdt sig faderligt med dem og velsignede dem. Derefter fandt paa lignende Maade Pigernes Præsentation Sted. Og da Børnene omsider igen havde indtaget deres Pladser, stillede de sig i en stor Kreds omkring den Hellige Faders Trone og hørte i dyb Bevægelse paa følgende Tale, som Pave Pius med klar Stemme læste op for dem paa Fransk:

»Jeg takker eder, mine kære Børn, for den Trøst, I har beredt mig, at jeg kan være midt iblandt eder; thi jeg tænker paa, at jeg er Jesu Kristi Stedfortræder, han, som var saa vel til Mode blandt eders Lige, og som har sagt til Apostlene: »Lad de smaa komme til mig og formen dem det ikke, thi Himmeriges Rige er deres.« Men jeg har endnu en særlig Grund til at takke eder, mine kære Børn; thi denne højtidelige Tilkendegivelse af eders Kærlighed til Paven, som har kostet eder en lang Rejses Anstrengelser, giver mig nemlig Lejlighed til at glæde mig over eders redebonne Modtagelse af den herlige Indbydelse, som vor Herre gennem min Mund har sendt til eder.

Vi læser i Evangeliet, at den guddommelige Frelser en Dag kaldte et lille Barn, lige som et af eder, til sig, stillede det op midt iblandt sine Apostle og rettede følgende Ord til dem: »Vogt eder for at foragte en af disse smaa; thi jeg siger eder, deres Engle beskuer uafsladelig min Faders Aasyn, som er i Himlen.« Des værre bliver jo

disse himmelske Vogtere kun alt for ofte bedrøvet og grebet af Skræk, naar de opdager Fordærvethed og Synd i de Sjæle, som er dem betroede. Derimod finder Børnenes Engle, uden ved deres Omsorg at blive bortledet fra Guds Paaskuelse, ogsaa ham selv igen i enhver Sjæl, ud af hvilken der straalder Uskyld, Renhed og Hellighed.

Men naar dette gælder om alle og derfor ogsaa om eders Lige, af hvilke vor Herre kaldte et i sine Apostles Midte, hvad vilde han da have sagt til eder, mine kære smaa, som har modtaget ham selv med hans Guddom og Menneskehed i den h. Kommunion, hvor I forenede eders Kød med hans Kød, eders Blod med hans Blod, hvor eders Hjerter slog sammen med hans? Hvad vilde han have sagt om eders Engle, over hvilke I blev ophøjet ved Deltagelsen i den h. Eukaristi; de fik jo ikke den Naade, som blev eder til Del, at blive næret med Jesus Kristus, at blive eet med ham, at blive fuldt og helt forenet med ham. Ja, mine kære Børn, se de Naadegaver, som flyder af denne Velgerning. Ved Meddelelsen af sig selv giver han vor Forstand den attraaede Sandhed, vor Vilje Retfærdighed og Hellighed og vort Hjerte Godhed. Derfor kan de troende, som kommunikerer, i al Sandhed med den h. Paulus gentage: Kristus er mit Liv: jeg lever, dog ikke jeg, men Kristus i mig. Og da Gud ligeledes er den pletfri Renhed, hæver den, som forenes med Kristus i den h. Kommunion, sig som en uskyldig Due op over Syndens smudsige Vande og løftes op i Guds Skød, til ham, som er renere end den uberørte Sne, der kroner Bjergenes Toppe. Naar Gud er den uendelige Skønhed, saa drager enhver, som bliver eet med Kristus, Englenes kærlighedsfulde Blikke ned paa sig, saa at de, om de var nogen Lidskab underkastet, maatte misunde ham hans Lykke. Naar Gud er Kærligheden selv, saa er den med Kristus forenede troende ligesom betagen af en Henrykkelse. Kærligheden omformer ham; den røber sig i hele hans Ydre, i hans glade Ansigt, i hans Hjertes Længsel, i hans Ords Elskelighed, der drypper som Honning fra hans Læber; alt paa ham er en Erindring om og en Hentydning til Kærlighed. Endelig, naar Gud er Godheden selv, og Godhed betyder i Skriftens Sprog saa meget som Fuldkommenhed, saa

finder den Kristen, som forener sig med Kristus i den h. Eukaristi, i dette Sakramentes Virksomhed den hele Fuldkommenhed og den hele Hellighed, han øser deraf Kraft til at hæve sig ud over sig selv, at stræbe efter den evige Salighed og at foragte denne Verdens falske Goder, som dog aldrig kan tilfredsstille hans Ønsker. Lig Profeten Elias' Ildvogn river den ham bort her nede fra og omdanner ham, medens han endnu lever paa denne Jord, til en Borger i Himmelen, der nyder en Fred og en Lykke, som intet Sprog formaar at skildre; thi efter Skriftens Ord har intet Menneskeøje set og intet Øre hørt, og i intet Menneskes Hjerter er det opkommet, hvad Gud har beredt dem, som elsker ham; og saaledes opfyldes Kristi Løfte: »Hvo som spiser af dette Brød, har det evige Liv.« Han siger ikke, at han skal faa det, at det er beredt ham i Fremtiden, men at han har det nu, at han ejer et sikkert Underpant derpaa.

Jeg lykønsker eder paany, mine kære Børn, til den store Naade, som Gud har bevist eder, og jeg finder Behag i at hilse eder som Engle — nej, som mere end Engle, da I overgaar disse ved eders Ret til den h. Kommunion, der forbinder eder paa det inderligste med vor Herre, med hans guddommelige Naade og hans uendelige Fuldkommenhed. Til disse Lykønskninger vil jeg endnu føje nogle Raad, som jeg beder eder indpræge dybt i eders Hukommelse. Disse Velgerninger, som jeg har talt til eder om, har I nydt uden helt og holdent at fatte dem, da den hellige Kærlighed i eders Hjerter endnu maa afvente Forstandens fulde Udvikling; derfor anbefaler jeg eder som Frugt af eders Besøg hos Paven først og fremmest at fatte den Beslutning endnu ret længe at ville overvære Katekismusundervisningen. Thi naar I med Omhu og Kærlighed fuldkommer eder i Kundskab om den kristelige Sandhed, vil I bedre og bedre lære at forstaa, at den h. Eukaristi er Troens Midtpunkt, Maalet for al anden Andagtsøvelse, Kilden til alle andre Goder, Fuldendelsen af alle andre Sakramenter, Indbegrebet af de guddommelige Hemmeligheder, alle Naadegavers Udgangspunkt, Trøst i alle Smerter, Livets Brød, Vandringsbrødet, som styrker os

paa Rejsen til Evigheden, Underpantet paa og Forsmagen af vor evige Lyksalighed.

Mine kære Børn, kære Førstkommunikanter, I har modtaget vor Herre for første Gang; men dette er ikke nok. Hver Dag beder vi Gud om det Brød, som skal vedligeholde vort Legemes Kræfter; paa samme Maade trænger vi til det himmelske Brød, som giver vore Sjæle Livet. Min anden Formaning skal da være den, at I, naar det ikke er muligt hver Dag, saa dog tit vil træde hen til det eukaristiske Bord for der at forene eder med eders Frelser. I skal ogsaa tit opsøge ham i Tabernaklets Ensomhed og Stilhed, hvorfra I hører ham rette denne kærlige Indbydelse til eder: »Kom til mig, alle I, som sulter, og jeg vil mælte eder; alle, som er bekymrede og besværede, og jeg vil give eder Lettelse, Fred og Trøst.«

Endelig er det mit sidste Ønske, mine kære Børn, at Herrens Kærlighed maa herske i eder saaledes, at den gør eder til lige saa mange Apostle for hans Ære; I vil være en Skat for eders Familier, hvem eders gode Opførsel vil yde Trøst, og som ved eders Eksempel alene vil blive vundet for den hyppige Modtagelse af den h. Eukaristi; i Skolen vil I ved eders Fromhed anspore eders unge Kammerater til Efterligning; og overalt vil I ved eders Bønner, eders gode, kristne Vandel bidrage til Syndernes Omvendelse og til de ligegyldiges Vækkelse.

Og idet jeg retter disse anbefalinger og Ønsker til eder, mine kære Børn, meddeler jeg eder, eders unge Kammerater i Frankrig, eders Fædre og Mødre og alle eders paarørende af hele mit Hjerte den Apostoliske Velsignelse.«

Medens gamle og unge var grebne af dyb Bevægelse, sang den h. Fader den højtidelige Velsignelse og forlod Pilegrimsskaren, baaret paa sin Bærestol. Men alle ledsagede ham i Taknemmelighed og Kærlighed med Bønnen: »*Oremus pro Pontifice nostro Pio* — Lad os bede for vor Pave Pius.«

Bw.

Kirkens Fremtid.

I *Canisiusstimmen* findes følgende Udtalelser af bekendte Mænd:

Kardinal-Ærkebiskop *Krementz* af Köln skrev en dybt-tænkt Bog om *Kirkens Liv* — *Kirken*, der, som Apostlen Paulus siger, er *Kristi Legeme*. Han henviser deri til Jesu Ord til Peter: »Du er Klippen, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke o. s. v.«, hvilke Ord ved Ufejlbareheds-dogmet blev særlig bekræftet af Vatikanerkonciliet i 1870. — I Evangeliet talte Jesus efter ovenanførte Ord til Apostlene om sine Lidelser og Forfølgelser, der minder om Nutidens Forfølgelser mod Kirken og dens Overhoved. Jesus styrkede derefter Apostlene ved sin Forklarelse paa Bjerget, der giver os Haab om Kirkens Fred og Sejr efter Kampen.

Kardinal-Ærkebiskop *Dechamps* af Mecheln (Belgien) sagde i en Tale: Timen nærmer sig, hvor Samfundet i den yderste Trængsel vil indse, at de Sandheder, der saa frejdigt blev forkyndt af Pave Pius d. 9., vil blive dets eneste Redningsmiddel. Ved Vatikanerkonciliets Aabning (1869) har store Omvæltninger begyndt — Konciliet Slutning vil først komme, efter at Katastrofen er indtraadt. Konciliet Udsættelse er Regnbuen paa Himlen, paa hvilken alles Øjne vil være henvendte under den almindelige sociale Syndflod, der vil kræve Strømme af Blod og Taarer. Lad os bede, at de skyldige, saavel enkeltvis som i Skarer, maa slaa sig for Brystet og opløfte deres Øjne til Kongernes Konge og indse, at det er Menneskenes Pligt at adlyde Guds Love og give ham, hvad ham tilkommer.

Kardinal-Ærkebiskop af Westminster (England), *Mannings*, skrev: Jeg er ikke Profet, men uden profetisk Gave kan man se, at Rustning af saa mange Millioner Soldater med saa forskrækkelige Ødelæggelsesmidler, som aldrig før har været kendt, henviser til et saa blodigt Sammenstød i Europa som ingensinde før. Det vil blive Sydens Straf over de revolutionære Regeringer, der havde sat sig til Opgave at tilintetgøre Jesu Kristi Statsholders verdslige Stilling — saaledes ser min Forudsigelse ud. Paven vil ikke faa sin tidligere Stilling tilbage, hvis det kristelige Samfund for bestandig ødelægges, men skal det kristelige Samfund bestaa, vil Relfærdighedsfølelsen atter sætte ham paa Tronen; dog dette vil ikke ske, før Folkene i en europæisk Krig, som de selv har forberedt, indbyrdes er bleven oprevet. Mine Ord skal ikke opfattes som en Trusel, men som en Klage; som Fredsven og Hyrde for min Hjord

beder jeg om, at Folkene dog maa nedlægge Vaabnene og vende tilbage til Fredens Evangelium og til Kristendommens Enhed.

Historieskriveren *Hurter* siger, at halv Sandhed og halv Vildfarelse vil i Længden ikke kunne opretholdes, man vil blive dragen med til en af Siderne, og Forfatteren *Gørres*, at den fremtidige Kamp vil komme til at staa mellem den røde Fane og Korset, indtil det sidste sejrer.

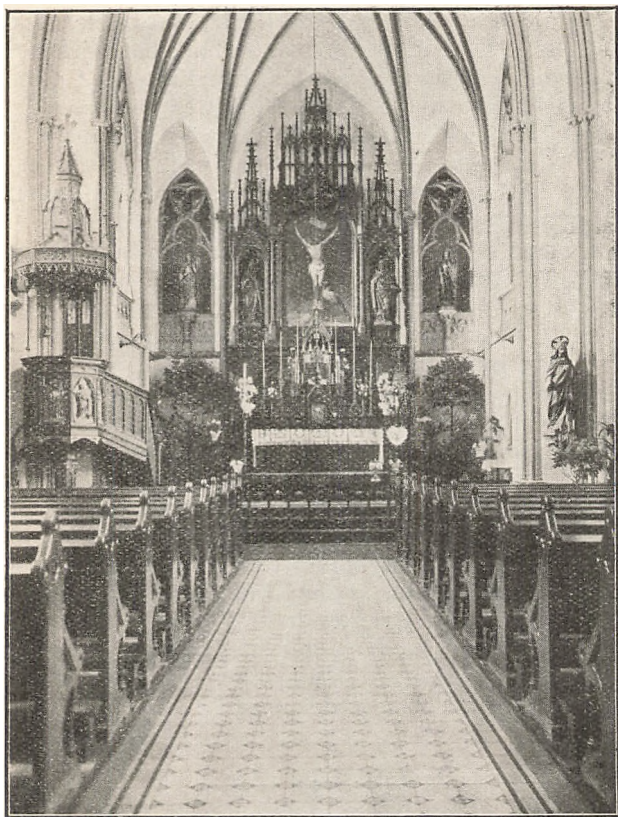
Endnu kan tilføjes, hvad Biskop af Genf (Schweiz) *Mermillod*, senere Kardinal, ved Kirkeindvielsen i Aarhus 1881 udtalte. To Sandheder, sagde han, har Kirken i dette Aarhundrede fremhævet, Marias ubesmittede Undfangelse og Pavens Ufejlbarehed i Tros- og Sædelære, naar det vedrører hele Kirken. Den første Sandhed minder os om Jesus Kristus, der som Guds Søn ved den Hellig Aand paatog sig Kød og Blod af den reneste Jomfru; pletfri var han, og af Hensyn til ham ligesaa Moderen, men vi undfanges i Synd og maa stride mod Syndens Fristelser, en Sandhed, der staa i Modstrid til Nutidens Tøjlesløshed, som ikke vil høre Tale om Synd og Selvovervindelse, og som er sig selv nok. Den anden Sandhed minder os om, at der er en Øvrighed til, indsat af Jesus Kristus, til at sammenholde alle de af ham forkyndte Sandheder, hvilke ikke tør ændres, men bør fastholdes og følges — og dette i Modsætning til Nutidens sekteriske Oprørsaad, der ikke vil vide af Øvrighed — hverken i aandeligt eller i timeligt. Da den Hellig Aand er Kirkens Beaander og Leder, er derfor de omtalte Sandheder ogsaa saa højtidelig fremkomne paa den Hellig Aands Tilskyndelse, og vi kan derfor ogsaa med Fortrøstning vente, at den Dag vil komme, hvor disse Sandheder vil blive anerkendt af Verden, thi den Hellig Aand fuldender, hvad han har begyndt. Naar dette vil ske, sluttede Biskoppen, ved jeg ikke; sker det ikke i dette Aarhundrede, vil det ske i det næste. *F. Kerff.*

St. Josefs Kirkes Altertavle.

Ugebladet bringer i Dag et Billede af den smukke og stemningsfulde Altertavle i St. Josefs Kirken ved St. Josefs Søstrenes Hospital paa Nørrebro.

Da Alteret er beskrevet i Ugebladet Nr. 48 i Fjor, skal her blot nævnes følgende. Det er udført hos Firmaet

Mejr i München, som sendte en Arkitekt her op, for at han paa Stedet kunde udføre Tegningerne, saa det kom til at stemme med Omgivelserne og danne en Ramme om det smukke Alterbillede af den korsfæstede Frelser. Og man maa sige, det er i høj Grad lykkedes; den Ro, der præger det hele, Stilen, det mørke Egetræ, alt falder sammen med selve Alterbilledet, saa det kommer til at staa som et harmonisk Hele, der umiddelbart maa gøre

et gribende Indtryk paa den besøgende. Da der ikke er anvendt nogen Farvebelægning eller Forgyldning paa det udskaarne Egetræ, som kan fremhæve de enkelte Dele, tager Altertavlen sig bedst ud i stærk Belysning.

Altertavlen, hvortil Midlerne tilvejebringes ved talrige frivillige Gaver, store og smaa, blev færdig, opstillet og indviet d. 12. November i Fjor.

Selve Alterbilledet, den Korsfæstede, hang alt i det tidligere Kapel og er som bekendt en Gave fra den franske

Republik under Præsident *Mac Mahon*. Pastor *le Rebours* ved Madeleinekirken i Paris, som interesserede sig meget for St. Josefs Søstrene her i Byen og paa forskellig Maade støttede dem, havde henledet den franske Regerings Opsomhed paa deres Virksomhed. Samme Aar, som Kapellet blev indrettet, modtog Søstrene dette smukke Kunstværk, et Arbejde af den franske Maler *Pierre Dupuy*.

A. H.

Sofies Paaske-Skriftemaal.

Aa, hvor Tiden dog løber! Er Klokken virkelig allerede saa mange? Men, er det nu ogsaa nødvendigt, at jeg netop skal gaa til Skrifte i Aften? — — Jo, des værre, det maa gøres — — lige saa godt springe i det som krybe i det. Jeg har nu ikke noget at skrifte! Hvad skulde det vel være? — — — Det? — — — naa, ja, er det nu ogsaa noget at skrifte, at jeg tager lidt mere end Slagteren og Urtekræmmeren? Priserne er saa skiftende, og min gamle Frøken Olsen, den Gnavepotte, har godt Raad til at betale lidt mere. Jeg kan saa godt behøve denne Ekstraskilling til min Paaklædning; man bruger saa mange Slør og Halsstrimler. — — Nej, du kære lille Muffe, som varmer mine Hænder saa dejligt, skulde jeg maaske ogsaa skrifte, at jeg fandt dig i Efteraaret? Hvad er det dog for Tanker, der kommer? — — indleveres paa Politistationen som Hittegøds? nej, gal er jeg dog ikke endnu! Hvorfor passede hun ikke bedre paa dig, hun, som ejede dig! Jeg havde nok faaet Findeløn — for det er kostbart Skind. Muffen er lavet af — — — men hvorfor nøjes med nogle faa, usle Kroner, naar jeg kan beholde hele Muffen?

Men hvor gjorde jeg nu af min Frøkens fine Kniplingslømmetørklæde, som jeg laante i Søndags Aftes — ja, det vil sige, jeg bad ikke om at laane det, jeg tog det bare fra hendes Skulle, jeg vasker og stryger det efter hver Gang, jeg har laant det, mere kan hun da ikke forlange! Men jeg har det ikke, jeg har tabt det, ak, ak, det er rædsomt, hvad skal jeg dog gøre?

Straks maa jeg hen paa Stationen og melde mit Tab samt love en god Dusør til Finderen. — — — Hvorfor skulde en anden være ærligere? Ja, men det maa da være indlysende for enhver, at et saa kostbart Kniplingslømmetørklæde skal man tilbagelevere. — — — Jeg har sikkert handlet meget forkert ved at beholde Muffen — — nu først indser jeg det — — hvad skal jeg dog gøre. — — —

Denne lange Enetale førte en ung Tjenestepige, medens hun drækkede Aftensbordet til sin gamle Frøken. Saa bad hun om Lov til at gaa bort en Timestid — og afsted ilede hun til den nærliggende Kirke. Der var mange, som skulde til Skrifte den Aften, Paasken var nær, det kunde man mærke. Lang Tid fik Sofie til at forberede sig, hun, som ikke havde tænkt sig, at hun havde noget at skrifte. Det var et helt Aar siden, hun knælede i Bodens Domstol — nu kom der Masser af helt forglemte Tanker — Ord — Gerninger, som ubarmhertig krævede deres Ret: at dømmes. Stakkels Sofie! hvordan var hun kommet i det Uføre? Det kan du let forstaa, kære Læser, du kender det fra dig selv — først en lille Fejl; du agter den ikke, men gentager den, du overser den paany, og Fejlen vokser; du sløves — og saa —? ja saa gælder det om at gøre en Kraftanstrengelse, førend det bliver for sent. Sofie sank sammen under denne Kamp; sønderknust sad hun og saa den ene efter den anden gaa ind og ud af Kirken, snart var der omtrent tomt — nu maatte det være! Guds Naade hjalp den unge, vildfarende Sjæl til et godt Skriftemaal. Hun, som ikke kendte Skriftefaderen, aabnede hele sit forpinte Hjerte for ham og fandt en medlidende og forstaaende Raadgiver i Guds Stedfortræder.

Hendes Barndoms Skriftefader boede jo langt derfra, ude i den lille stille Provinsby, hun havde ikke længe skænket det forbigangne en Tanke, nu vaagnede alle Minderne, hun blev Barn paany — og hun var dog kun 17 Aar! Hun fik en velsignet Paaske-Kommunion. Om hun beholdt Muffen? Nej — selvfølgelig blev den afleveret til Afdelingen for fundne Sager. Om hun fik det Lommetørklæde tilbage, som var »laant« af Frøkenens Skulle? Ikke lige straks, saa glat gik det nu heller ikke. Det blev savnet, da det ikke laa paa sin Plads; Sofie maatte tilstaa, at hun havde brugt det og — tabt det! Frøken Olsen skændte ikke, men sagde blot stille hen for sig selv: »Jeg nænnede ikke at bruge det, saa kær en Erindring var det som min Moders sidste Arbejde. Om du, kære Sofie, havde sagt mig, at du ønskede dig et pænt Lommetørklæde, havde jeg gerne købt dig et.«

Nogle Maaneder efter disse Begivenheder kom en gammel, fattig Enke op paa Hittegodskontoret og afleverede et Kniplingslommetørklæde, som var fundet i en Krog i det store Teater — og der havde det vist ligget længe, for det var helt sort af Smuds. Den gamle Enke var Rengøringskone paa Teatret. Hun fik Frøken Olsens Adresse, gik derhen og modtog en god Findeløn; hun vedblev at komme der, og spiste Middag der en Gang om Ugen.

Det var Sofie, som bad Frøkenen om at maatte give sin egen Middagsmad — — men det behøvedes ikke, der var nok til dem og flere til. — Ja, der kom stadig flere til. — Snart var det Vaskerkonens lille, blege Dreng, som trængte til Mad, saa en lang, tynd Student, saa Aviskonens gamle, halvblinde Moder.

Frøken Olsen undrede sig over, at Husholdningspengene slog saa godt til — alt var blevet billigere — og nu var der dog saa ofte Middagsgæster. — Guds Velsignelse hvilede over dette Hjem — for der er Glæde i Himlen over en Synder, som omvender sig.

Mafra.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. 3. Søndag efter Paaske, den 28. April, meddelte den højærværdigste Biskop i *Rosenkranskirken* Firmelsens hellige Sakramente til 18 Dreng og 39 Piger.

— Foreningen *Stenos* Fest i Citys Lokaler den 17. April gav i Følge Regnskabet, som ligger til Eftersyn hos Kassereren, et Overskud paa 243 Kr. 60 Øre. At Overskudet blev saa stort, skyldes hovedsagelig Bortlodningen af et ikke ringe Antal smukke Billeder og Malerier, som forskellige Velgørere havde skænket til Festen i Anledning af dennes smukke Formaal. Ikke saa faa Børn vil kunne faa et rart Sommerophold for den indvundne Pengesum.

Rom. I Rom, som overalt i hele Verden, har *Titanics* Undergang paa det alvorligste rystet Sjælene. Den Tanke, der fremfor alle kan kaste Trøst og Forsoning over hin forfærdelige Ulykke, er vel nok den, at de 3—4 Timer, der blev bevilliget de 1600 ulykkelige Ofre, inden Skibet sank i Havets Dyb, er for mange af dem forhaabentligvis bleven Anledning til fuldkommen Anger og evig Frelse. Den Hellige Fader følte sig dybt grebet, da han modtog det forfærdelige Budskab. Nogle faa Dage forinden havde Paven overrakt Major Butt et af ham selv skrevet Brev til Præsident Taft, som Svar paa et, denne havde sendt ham, og Major Butt, Præsident Tafts Adjudant, var jo som bekendt et af de mange berømte Ofre. En af de første Ting, den Hellige Fader foretog sig, da han hørte om Ulykkens Omfang, var at telegraferer til Præsident Taft for at udtrykke sin Sympati og forespørge, om Major Butt var blandt de reddede. Præsident Taft telegraferede tilbage, hvor rørt han var over Pavens Deltagelse, men at der kun var lidet Haab om hans Adjudants Frelse. — Blandt de druknede var mindst tre katholske Præster, af hvilke en var en Benediktinermunk fra Bayern.

Mødreforeningen. Tirsdag d. 7. Maj Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses i St. Ansgars Kirke den h. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender. Bagefter holdes et kort Foredrag.

Ellsabethforeningen for forældrelose Børn afholder Bestyrelsesmøde og Valg Tirsdag d. 7. Maj Kl. 4 hos undertegnede.

J. Braun, Præst.

Kirkelig Kalender.

5. Maj.	4. Søndag efter Paaske. Oktav af Josefs Fest.	12. Maj.	5. Søndag efter Paaske.
6. —	Mandag. Johannes forandenlatinskePort.	13. —	Mandag. Bededag.
7. —	Tirsdag. Stanislaus, Biskop og Martyr.	14. —	Tirsdag. Bonifacius, Martyr. Bededag.
8. —	Onsdag. Michaels Aabenbarelse.	15. —	Onsdag. Johannes B. de la Salle, Bekender. Vigilie. Bededag.
9. —	Torsdag. Gregor af Nazianz, Biskop og Kirkelærer.	16. —	Torsdag. Christi Himmelfart.
10. —	Fredag. Antoninus, Biskop og Bekender.	17. —	Fredag. Paschalis Baylon, Bekender.
11. —	Lørdag. Franciskus af Hieron., Bekender.	18. —	Lørdag. Erik, Konge og Martyr.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medaljer, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Majandagten.

	Søn- og Festedage	Hverdag Aften
St. Ansgars Kirke:.....	Kl. 8 Aften;	Kl. 8
Rosenkranskirken:.....	» 5 Efterm.;	» 7 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke:.....	» 8 Aften;	» 8
Jesu Hjertes Kirke:.....	» 7 ¹ / ₂ med Præd.;	» 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke:.....	» 3 Efterm.;	» 7 ¹ / ₂
St. Knuds Kapel:.....	» 3 med Præd.;	»
Immaculatakirken:.....	» 2 ¹ / ₂ Efterm.;	» 7 ¹ / ₂
St. Andreas Kirke (Ordrup):.....	» 5 »	» 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet (Amalievej 14):	» 5 »	» 5

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Ledigt Legat.

En Portion af *Kozlowskis Familielegal* for trængende Jomfruer og Enker af de *herværende* katolske Menigheder er bleven ledig. *Ansøgninger* indsendes inden *Tirsdag d. 7. Maj d. A.* Skemaer erholdes og afleveres igen paa St. Ansgars Menighedskontor Bredgade 69, 2. S. o. G. fra Kl. 1—4. *Braun.*

Unio. **Søndag den 12te Maj Kl. 8 Aften** afholdes Generalforsamling i Frederiksberg Allé Nr. 11. Efter Generalforsamlingen en lille Dans, hvormed Vintersæsonen slutter.

Mariakongregationen for Ynglinge holder *Fælleskommunion* Søndag den 5te Maj Kl. 8 i *St. Ansgars Kirke*.

St. Josefs Gilde afholder sit aarlige Generalmøde Mandag d. 13. Maj, Bredgade 67, 2. Sal o. G., efter Majandagten i St. Ansgars Kirke. *Bestyrelsen.*

Vincentskonferensernes andet Generalmøde

for i Aar finder Sted Søndag d. 5. Maj Kl. 11¹/₂ i Bredgade 67 o. G. Til Mødet indbydes alle aktive og bidragydende Medlemmer.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 19.

Søndag den 12. Maj.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Biskoppelig Kundgørelse om Først-kommunikanternes og Firnebørnernes Alder. — Uden Grundvold. — En af dem, som har en god Vilje. — Jesu h. Barndomsforenings Regnskab for 1912. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Tyskland. England. Frankrig. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

117.

Christi Himmelfart.

Vor Frelser er opstegen til Himlen, kæreste Brødre; lad os derfor glemme alle jordiske Bekymringer. Lad vort Hjerter være der, og vi vil have Fred her. Lad os med vore Hjerter stige op med ham; naar hans forjættede Dag kommer, skal vi følge ham med Sjæl og Legeme. Men vi maa huske, Brødre, at med Christus stiger ikke Hovmod op til Himlen, ikke Gerrighed, ikke Kødets Lyster. Ingen af vore Sygdomme stiger op med vor store Læge. Og hvis vi derfor ønsker at følge vor store Læge til Himlen, maa vi aflægge alle vore Synder og Laster.

Thi alle Mennesker søger at lægge os i Lænker og fange os i Syndens Baand. Lad os derfor med Guds Hjælp bryde alt itu, som vil binde os fast, og med Salmistens Ord takke og lovsynge Herren: »Du har sønderbrudt mine Lænker, jeg vil bringe dig et Taksigelses Offer.«

Vor Herres Opstandelse er vort Haab. Vor Herres

Himmelfart er vor Herlighed. Thi Christus opstod for at skænke os Haab. Ved sin Sejr over Døden har han skænket os Fred, at vi ikke skulde tro, at alt Haab var ude med Døden. Men nu kan vi være trygge, ikke alene for vore Sjæles Skyld, men ogsaa for vore Legemers; ved ogsaa legemligt at opstaa fra de døde har han givet os Vished om vore Legemers Opstandelse. Tro derfor, at I kan blive rensset. Først maa I tro, at I derved kan erhverve Retten til at se Gud. For I ønsker jo virkelig at se Gud. Hør ham: »Velsignede er de rene af Hjertet; thi de skal se Gud.« Søg derfor først at rense eders Hjerter, fjern alt, hvad der kan hindre eder i at se Gud.

Vi fejrer i Dag Himmelfartsfesten. Lad os fejre den med Tro, med Hellighed, med Kærlighed, med Troskab, lad os stige op med ham, lad os opløfte vore Hjerter. *Sursum corda*. At vi stiger op, vil dog ikke sige, at vi hæver os op, at vi bygger paa vore Fortjenester, som om de var vore egne. Vi maa løfte vore Hjerter op lil Herren. Thi at løfte sit Hjerte over alt jordisk op til Herren er ikke Hovmod, men det er kun at flygte til det bedste Ly. Tænk, Brødre, hvor vidunderlig en Ting det er. Gud er højt over alt og alle. Den, som hæver sig højt over andre, flyr Gud bort fra. Den, som bøjer sig dybt, kommer Gud til. Hvorfor? Fordi Ydmygheden er Vejen til Gud. Jo dybere du bøjer dit Hjerte for din Frelser, des højere stiger du med ham paa hans Himmelfartsdag.

St. Augustinus.

Dauids 47. Salme.

Alle Folkeslag, klapper i Haand, jubler for Gud med frydefuld Røst. Thi Herren er højt ophøjet, forfærdelig, en stor Konge over hele Jorden. Han lagde Folkeslag under os, Nationer under vore Fødder. Han valgte os til sin Arv, til Jakobs Støllhed, som han elskede. Gud farer op under Jubelraab, Herren under Basuners Lyd. Synger for vor Gud, synger; synger for vor Konge, synger Salmer. Thi Gud er al Jordens Konge; synger med Visdom. Gud hersker over Folkene; Gud sidder paa sin hellige Trone.

Biskoppelig Kundgørelse om Førstkommunikanternes og Firmebørnernes Alder.

Det pavelige Dekret *Quam singulari* bestemmer Alderen med følgende Ord: »Den til Modtagelsen af Bodens og Alterets hh. Sakramenter fornødne Alder er den, i hvilken Barnet begynder at bruge sin Fornuft, det er omkring det syvende Aar, noget før eller noget senere. Fra den Tid af begynder Forpligtelsen til at opfylde det dobbelte Bud om Skriftemaal og Kommunion.« Heraf følger:

1. Det er utilstedeligt at udsætte det første Skriftemaal og den første Kommunion til en Alder, der er væsentlig forskellig fra den i Dekretet angivne.

2. Det er en Misbrug at føre Børnene til det første Skriftemaal og derefter lade hengaa et længere Tidsrum, inden de faar Lov til at modtage den h. Kommunion.

3. Praktisk set paahviler det Sjælesørgerne, der i de allerfleste Tilfælde er Skolens Religionslærere, at bære Omsorg for, at Børnene til den foreskrevne Tid aflægger det første Skriftemaal og modtager den første h. Kommunion.

4. Sjælesørgerne, henholdsvis deres Medhjælpere, Lærerne og Lærerinderne, skal meddele Religionsundervisningen i andet og tredje Skoleaar paa en saadan Maade, at den kan betragtes som en Forberedelse til det første h. Skriftemaal og til den første h. Kommunion. Den lille Katekismus tjener som Grundlag ved denne Undervisning.

5. Til enhver Tid skal Sjælesørgerne privat tilstede enkelte Børn, saafremt de er fyldt otte Aar, og Forældrene, Lærerne eller Skriftefaderen ønsker det, til den første h. Kommunion. I saa Fald underkaster Sjælesørgerne disse Børn en lille Prøve for at overtyde sig om, at de besidder de religiøse Kundskaber, som det pavelige Dekret forudsætter.

6. I Almindelighed føres *alle* Børn i Niaarsalderen,

altsaa i det 3. Skoleaar, til det første Skriftemaal; i Tieller Elleveaarsalderen, alt efter Børnenes aandelige, religiøse Udviklingstrin, begynder den sædvanlige fælles Kommunionundervisning. Disse Børn føres paa sædvanlig højtidelig Maade til Fælleskommunion paa Hvide Søndag; den forudgaaende saakaldte Førstkommunikantundervisning varer 2—3 Maaneder. De Børn, som i en tidligere Alder har kommunikeret privat, deltager først i den højtidelige Fælleskommunion paa Hvide Søndag, naar de har gennemgaaet den foreskrevne udvidede Fællesundervisning, der gaar forud for denne.

7. De Børn, som har kommunikeret privat, kan derimod deltage i de Fælleskommunioner, der finder Sted hver Maaned for de Børn, der har deltaget i den fælles højtidelige Kommunion.

8. De Børn, som een Gang har deltaget i den fælles højtidelige Kommunion, skal ikke oftere deltage i den.

9. *Firmelsens* h. Sakramente modtages af alle Børn, der har været med til den første højtidelige Kommunion, saasart der gives dem Lejlighed dertil. I København vil det være en af de første Søndage efter Hvide Søndag, i Provinserne, saasart Biskoppen besøger de enkelte Menigheder.

10. Efter Evne bør man beflitte sig paa at opnaa Forældrenes forstaaende, beredvillige Medvirkning til Børnenes tidlige Modtagelse af den h. Kommunion. Fra Tvangsforholdsregler bør man i ethvert Tilfælde afholde sig.

11. Bliver et Barn, som har fyldt det syvende Aar, dødssygt, skal det modtage de døendes Sakramenter i Ligbed med de voksne; og skulde det dø, begravnes det paa samme Maade som en voksen.

København, d. 1. Maj 1912.

† Johannes,
Biskop, Apostolisk Vikar.

Uden Grundvold.

*Tu es magister in Israel et hæc ignoras?
Du er en Lærer i Israel, og ved ikke dette?*

I Tirsdags havde jeg igen Lejlighed til at overvære et af de protestantisk-theologiske Foredrag, som plejer at bestyrke mig i min katolske Tro.

Professor *Torm* begyndte efter nogle indledende Bemærkninger med at fremdrage de Vanskeligheder, som han mener Evangelierne, rent historisk set, byder. Han ytrede sig som saa: Vi har ikke nogetstund efterladt fra Jesu egen Haand. Marcus og Lucas er ikke førstehaands Vidner. Johannes skrev først sit Evangelium c. 60 Aar efter Begivenhederne, og Matthæus er sandsynligvis kun en Oversættelse eller en Bearbejdelse af en oprindelig aramæisk Tekst. Jeg fandt det jo højst forunderligt, at en Mand, der tror paa Jesus Christus, gjorde sig saa megen Umage for at lette Vantroen dens Arbejde. Hvorfor fremhævede Professoren ikke det stikmodsatte, f. Eks. at Johannes dog er et førstehaands Vidne, som forsikrer, at han har set med sine egne Øjne, hvad han skriver? At Marcus skrev under Petrus' Kontrol — en Tanke, som findes hos St. Hieronymus, at Lucas udtrykkelig siger, at han »nøje har indhentet Kundskab om det fra Begyndelsen af«; at intetstund taler for, at Matthæus blev daarligt oversat, men at denne Oversættelse netop maatte foregaa under den unge Kirkes Opsyn? Men det interesserede Professoren ikke. Han talte akkurat som en Fritænker eller en liberal Theolog. Des mere forbavsende var de Ord, med hvilke han sluttede denne Udvikling, nemlig: Jeg tror alligevel! Om Evangelierne er historisk paalidelige eller ej, det rører ikke ved et kristent Menneskes Tro. — Jeg synes, man ikke kan nægte, at en saadan Tro overgaar alt, hvad man kan forlange af et Menneske.

Men, fortsatte Professor *Torm*, den historiske Usikkerhed strækker sig dog ikke saa langt, at Jesus aldrig har eksisteret. Allerede de paulinske Breve bevidner dette. Kærnen i Evangelierne maa være ægte. Hvad er Kærnen? Efter Professor *Torm* — som her føler sig enig med den

fuldstændig vantro tyske Filosofiprofessor Wundt — kun Kristi Ord. Medens Kristi Gerninger ligger mere hen mod Periferien, er Jesu Ord Evangeliets Centrum. Her studsede jeg igen. Vorherre har sikkert ikke haft en saadan Opfattelse. Han virkede sine Mirakler for at bevise sine Ord. Og til de Mennesker, der ikke vilde tro paa Grund af hans Ord, siger han: »Saa tro paa Grund af mine Gerninger.« Ja, et eneste af disse Mirakler, Kristi Opstandelse, er saa vigtigt, at St. Paulus siger, at hvis den ikke er sand, saa er al vor Tro og al vor Prædiken ganske forgæves.

Altsaa Kristi Ord vil Professoren holde sig til. Men disse, mener han, beviser, historisk set, ikke, at Kristus er Gud. De beviser kun, at han har anset sig for et højere Væsen end selv Englene, men ikke for lig med Guddommen. Og her skete nu noget ganske uforsvarligt. For at gøre Rede for sin Opfattelse fremhævede Professoren adskillige Skriftord, hvor Kristus taler om sig selv som et Menneske, der for saa vidt er Faderen underlegen. Men alle de Skriftord, der klart udtaler, at Kristus, vor Herre, har bekendt sig som Gud, dem fortav Professoren uden endog at antyde, at der fandtes saadanne Udtalelser. Alt, hvad den katholske Katekisme anfører som Skriftbevis for Kristi Guddom, nævnte Professoren ikke, f. Eks. »Jeg og Faderen er eet« (Joh. 10, 30), »Ligesom Faderen opvækker de døde og gør levende, saaledes gør ogsaa Sønnen levende, hvem han vil« (Joh. 5, 21). Sammenlign ogsaa Matth. 26., Mark. 14., Rom. 9, 5. Kol. 2, 9. (»Guddommens hele Fylde bor i ham«), Fil. 2, 10, Hebr. 1, 6. Alt dette kender Professoren ikke, og jeg følte Lyst til at udbryde: *Tu es magister in Israel et hæc ignoras!*

Og selv om Professoren benægter alle disse Ord eller betragter dem som uægte, saa kommer han dog ikke uden om den Kendsgerning, at Kristus førte Apostlene og Folket til den Opfattelse, at han var Gud. For blot at nævne eet Eksempel: da Thomas sukkede: »Min Herre og min Gud«, bekræftede Jesus disse Ord. Var Jesus nu ikke Gud, saa maatte han frabede sig en saadan Tiltale, ligesom Johannes Døberen tidligere havde gjort det. Det gjorde han ikke, og der bliver saa kun det Valg tilbage: Enten er han Guds Søn eller — en Storbedrager. Dette Enten-Eller slipper Pro-

fessoren ikke udenom, og det bliver saa hans Sag, om han kan tro paa en Gud, som historisk set er en løgnagtig Profet.

Men heller ikke dette vil kunne rokke Professorens Tro. Thi efter ham har Historie og Tro intet med hinanden at gøre. Der er jo noget rigtigt i det. Vi er enige om, at en historisk Sikkerhed endnu ikke er religiøs Tro. Men paa den anden Side kan en religiøs Tro ikke tænkes uden visse historiske Forudsætninger. Vi kan ikke tro paa Jesus Christus uden at have en fornuftig Grund dertil. Hvorfor har Kristus da ellers virket sine Mirakler? Dog vel, for at vi skulde se og tro. Siger han ikke til Johannes' Disciple, der havde spurgt om: »Er du den, som skal komme, eller skulle vi vente en anden?« -- »Gaar og forkynder Johannes, hvad I har hørt og set: Blinde see, halte gaa, spedalske renses, døve høre, døde staa op, og Evangeliet prædikes for de fattige.« Ja, Christus har villet bevise sin Sendelse. Han har givet denne vantro Slægt Profeten Jonas' Tegn og saa mange andre. Og Petrus og Paulus har støttet deres Tro og deres Trosforkyndelse paa disse Tegn. Disse Undergerninger og disse Ord har vandret i Skriftens Ord og i Kirkens Overlevering fra Aarhundrede til Aarhundrede. Altid har man bygget sin Tro paa dem, altid har Troen støttet sig paa historiske Fakta, og nu skal Historie og Kristendom ikke have noget med hinanden at gøre? Ja hvorfor da den Kamp fra de troendes Side, naar Vantroen benægter, at Christus er opstanden fra de døde? hvorfor den Forfærdelse, naar Folketkirkens Præster forkaster Jomfrufødselen og Himmelfarten o. s. v.? Jo, fordi man føler, at der røres ved selve Troen, naar der røres ved dens historiske Fundament; fordi man er overbevist om, at der føres et Slag mod Kristi Guddom, naar man benægter hans Mirakler. Ja, kære Professor, det hjælper ikke, selv om De nok saa rørende siger: Jeg tror paa Jesus Christus! — naar De i samme Øjeblik paastaar: Historisk set tror jeg ikke paa hans Undergerninger.

Naar man ellers har spurgt Protestanterne om, hvorpaa deres Tro beroede, saa har man altid faaet det Svar: Paa Bibelen. Men denne hellige Bog er efter Professor

Torm kun et meget tarveligt historisk Dokument, der ikke ved nogetsomhelst om Christi Guddom. Saa har Protestantismen da først givet Afkald paa Traditionen, og nu følger Bibelen efter, og mere kan man nu ikke vente, at den opgiver, fordi der ikke er mere tilbage.

Men den tror alligevel paa Jesus Christus! Ja saamænd. Erfaringen lærer os, at de Anskuelser, som opdukker og raader i rent videnskabelige Kredse, i Regelen en Menneskealder senere findes i Lægfolkets bredere Lag. Saa vil vi jo faa at se, hvordan det mindre videnskabelige Menneske stiller sig overfor en Gud, som historisk set maa opfattes som en Storbedrager.

Maatte dog, før dette sker, ret mange vende tilbage til den Religion, som ved, hvorfor den tror, og som ikke lader nogen røre ved Biblen eller ved et eneste af dens Mirakler og Hemmeligheder.

En Tilhører.

Efterskrift. »Ak, hvor forandret«, har jeg tænkt ved mig selv, da jeg læste ovenstaaende Linjer. Saaledes taler den særlig orthodoxe Professor ved det theologiske Fakultet i vore Dage! Anderledes lød det, da jeg for 25 Aar siden studerede protestantisk Theologi ved samme Fakultet. Gamle Professor Scharling gav mig ved Eksamensbordet i Dogmatik det Spørgsmaal: »Kaldes Christus noget Sted for Gud i det nye Testamente?« og jeg fik Lov til at besvare det med ganske lignende Ord, som vor katholske Tilhører har brugt i denne Artikel.

N. H.

En af dem, som har en god Vilje.

En Missionshistorie.

Pater Theodor Dieckmann, Missionær i Madras, fortæller i *Die kath. Missionen*: En Dag kom en Olding til mig, som jeg ikke havde set før, og sagde: »Her er jeg, Gudsmand, jeg, der en Gang for alle har brudt med alt, hvad der bandt mig til denne Jord. Jeg gaar ikke mere herfra; du skal bære mit Legeme til Graven!« Med disse energiske Ord plantede han sig foran mig,

satte den fem Fod lange, i begge Ender med Jern beslaaede Bambusstok paa Gulvet, lænede sit Bryst derpaa og saa under sin vældige Turban op til mig. Hans sikre Optræden morede mig, og jeg svarede: »Nu vel, Farlil; hvad ønsker du, og hvorfra kommer du?» »Jeg hører til Reddi-Kasten,« sagde han, »mit Navn er Arela-vala Laksmireddi; jeg har en Bondegaard i Landsbyen Baderi, og jeg er ikke kommen for at bede dig om timelige Goder; for *dem* længes jeg ikke efter. Men jeg har hørt, at du kender den sande Gud, og at du lærer, hvad der er Ret og Uret. Jeg har dyrket Siva og Vishnu og Polerama, jeg har fulgt Ramas Lærdomme og ikke unddraget mig Almisser og Ofre og har frembaaret dem saaledes, som Brahmanerne foreskrev det; men alt dette har ikke tilfredsstillet mig. Der er meget i denne Religion, som forekom mig frastødende, og aldrig kunde jeg gaa ind paa at efterligne disse Guders og »Helgeners« utugtige Levned. Men nu er jeg fast overbevist om, at alt dette kun er Løgn og Opspind, og jeg vil en Gang for alle lære Sandheden at kende og gøre, hvad der er ret, og undlade, hvad der er ondt. For at lære dette er jeg kommen. At din Religion er den sande, ved jeg.«

Da jeg spurgte ham, hvorledes han var kommen til denne Overbevisning, fortalte han følgende: »Da jeg for henvend et Aar siden skulde bringe nogle Læs Korn til Guntur, tilbragte vi Natten i Firangi-puram. Tidlig den næste Morgen hørte vi en saa smuk Sang, som jeg aldrig havde hørt, og vi saa en Mængde Folk løbe til eet og samme Sted. Nysgerrig fulgte jeg dem, og nu saa jeg noget saa underfuldt, at jeg straks tænkte: det maa være Himlen selv. Da jeg spurgte, hvad det var, svarede de mig, at Gudsmanden frembar et Offer til den sande Gud, Himlens og Jordens Herre. Først var jeg som lamslaaet; saa begyndte jeg at græde og gjorde som de andre; jeg kastede mig paa Knæ og løftede Hænderne op til Himlen. Du stod der højt oppe, omgivet af Lys. I Begyndelsen vilde jeg slet ikke tro, at du var et Menneske. Til sidst vendte du dig om og talte saa forstandigt og sandt, at enhver kunde fatte og begribe det, ikke som vore Brahmaner, der taler saaledes, at ingen af os kan forstaa Meningen. Jeg var straks overbevist om, at dette maatte være den sande Religion, og jeg erfarede for første Gang, at mange Folk fra min Kaste bekender sig til den. Jeg vilde straks blive her og opsøge dig og overlade min Kærre med Kornet til min Søn. Men man tvang mig til først at afvikle Handelen og at træffe forskellige Anordninger der hjemme. Da jeg var vendt hjem igen, vilde ingen mere høre tale om min Plan, alle forsøgte at snakke mig derfra. Man holdt mig hen, trak alt i Langdrag og gjorde alle Haande Indvendinger, saasnart jeg talte om Firangi-puram. Endelig var jeg ked af at vente længere. Jeg delte mine Ejendele blandt mine Børn og beholdt kun saa meget, som var nødvendigt til mit og min Kones Ophold. Og nu er jeg her og vil fra nu af kun tjene den sande Gud; og jeg siger dig straks i Forvejen, at intet mere skal bringe mig bort herfra.«

Elfterat jeg endnu havde rettet et Par Spørgsmaal til ham, troede jeg at kunne antage, at denne Mand var en af de faa blandt Millioner Hedninger, som efter bedste Vidende bestræber sig for at iagttage Naturloven. Den h. Thomas af Aquino siger jo om den Slags Hedninger — som aldrig har hørt tale om den sande Gud og dog overholder Naturloven — at Gud i sin Godhed og Barmhjertighed vilde forskaffe dem Daabsnaaden, selv om en Undergerning skulde være nødvendig dertil. Jeg kan endnu tilføje, at jeg i min lange Missionsvirksomhed har haft henvend en halv Snes lignende Tilfælde. Ejendommeligt derved var altid, at disse Folk fra Ungdommen af havde ført et haardt, arbejdsomt Liv og var opvokset i Nød og Sygdom.

Men for at komme tilbage til vor Laksmi-reddi maa jeg sige, at det i Begyndelsen var drøjt for den gamle at indprente sig Bønnerne. Intet vilde mere sidde fast i hans slidte Hukommelse. Men hans utrættelige Flid og heroiske Selvovervindelse sejrede; efter tre Maaneders Forløb kunde han Korstegnet, Fadervor, Hil dig, Maria og Trosbekendelsen udenad. Derimod forstod og fattede han Trossandhederne med den største Lethed.

Endelig blev han under Navnet Peter optaget i den hellige Kirkes Skød. Fra den Dag af levede han saa at sige kun i Kirken. I Timevis laa han foran det Allerhelligste, eller han bad den ene Rosenkrans efter den anden, liggende paa Knæ eller med Hænderne løftede mod Himlen.

I Begyndelsen af den sidste varme Aarstid kom han en Morgen til mig og sagde, at hvis jeg fandt det for godt, vilde han endnu en Gang besøge sin Fødeby for at hente Penge og Levnedsmidler og vinde sin Kone og sine Børn for den enesaliggørende Tro. Hans Sønner havde nemlig flere Gange været her for at formaa ham til at vende hjem. Skønt de havde lovet ham, at han uden Hindring kunde leve hos dem efter sin Tro, havde den gamle hver Gang afslaaet deres Tilbud, idet han forsikrede, at han ikke mere kunde leve uden Kirke og Gudstjeneste. Han opfordrede derimod dem selv til at sælge alt og bosætte sig her i Firangi-puram. Nu vilde han endnu en Gang gøre et Forsøg. Da jeg roste hans Plan, tog han straks Afsked med mig og begav sig til Banegaarden. Men halvtreds Skridt fra Stationen sank den gamle Mand pludselig sammen og opgav Aanden. Jeg blev straks tilkaldt, men fandt ham allerede død. Hans Sjæl var rejst til en bedre Verden; samme Dags Morgen havde han endnu modtaget den hellige Kommunion. Hans Grav paa Kirkegaarden i Firangi-puram, som ligger ved Foden af et Bjerg, i Skyggen af et Gudsmoderskapel, vidner om Guds Kærlighed til de Menneskebørn, der har en god Vilje.

Oversigt

over

Jesu h. Barndomsforenings Indtægter og Udgifter i Aaret 1912.

1911

A. Danmark.

B. Norge.

A. Danmark.		B. Norge.	
Indtægter:	Udgifter:	Indtægter:	Udgifter:
<i>København:</i>	Sendt til Paris.....	<i>Kristiania:</i>	Sendt til Paris.....
St. Annæ Skole.....	Til Aarbogens Trykning	St. Olafs Gutteskole..	Til Aarbogens Trykning.
St. Knuds Realskole...	» Hætting	» Fællesskole..	
Rosenkransk. Drengesk.	Porto.....	St. Sunnivas Skole....	
+ Kollekt.....	Til Børnehjem. i Kbhn.	St. Halwards Skole....	
Ecole française.....	» i Randers	Bergen.....	
St. Mariæ Skole.....	Kassebeholdning.....	Drammen.....	
Aarhus.....		Frederikshald.....	
Fredericia.....		Frederiksstad.....	
Helsingør.....		Hammerfest.....	
Horsens.....		Kristianssand.....	
Kolding.....		Porsgrund.....	
Odense.....		Stavanger.....	
Ordrup:		Tromsø.....	
St. Andreas Kollegiets		Trondhjem:	
yngste Hold.....		Jesu Hiertes Kirke ...	
St. Josefsøstrenes Skole		St. Olafs Kirke.....	
Kollekt.....			
Randers.....			
Silkeborg.....			
Svendborg.....			
	Ialt Kr. 409.92		Ialt Kr. 145.70
			Ialt Kr.... 145.70

Randers, den 1. Maj 1912.

M. Osterhammel.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. *Katholsk Ungdomsværn* afholdt i Søndags, under Ledelse af dets Formand, Hr. Pastor *Günther*, en meget vellykket Ungdomsfest i Citys Selskabslokaler. Det var som sædvanlig Ungdommen i 14—15 Aars Alderen, der var Foreningens Æresgæster, og som med deres Forældre og flere Medlemmer af Ungdomsraadet næsten fyldte Salen. K.U.F.s Hornorkester spillede til Ungdommens store Fornøjelse flere nydelige Musikstykker, ligesom et smukt dækket Kaffebord med en Masse af lækre Kager ogsaa hilstes med stor Tilfredshed. Det er at haabe, at vore forskellige Ungdomsforeninger maa faa en Mængde Medlemmer fra de mange unge, som nu forlader vore Skoler.

Tyskland. »Jesuitloven« — eller Resten af den — har i den sidste Tid givet Foranledning til ivrige politiske Forhandlinger. Den nye katholske Regering i Bayern mente at kunne fortolke den vanvittige Lov saaledes, at Jesuiterne fik en mere udstrakt Tilladelse til at holde religiøse Foredrag i Kirkerne. Dette var for meget for de national-liberale (»liberal« betyder frisindet), og Rigskansleren blev interPELLERET som Chef for Forbundsregeringen. Der er endnu ikke truffen nogen Afgørelse i Sagen; men Centrum er ikke til Sinds at ville finde sig i hvilkensomhelst Afgørelse af denne Sag. Rigsdagen har flere Gange vedtaget Ophævelsen af den meningsløse Jesuitlov, men Forbundsregeringen har stadig nægtet sin Godkendelse; Forholdene kunde maaske føre det med sig, at denne endelig engang fandt det formaalstjentligst at lade Fornuft og Retfærdighed komme til Raadighed.

England. Som adskillige Læsere husker, lykkedes det den saakaldte »undslupne Munk« Eli Erichsen ved Underretten at faa idømt en Præst Spink en betydelig Bøde, fordi denne havde stempet Erichsen som en Løgner og Bedrager. (Smnn. Ugebladet 1911, Side 885—886.) Sagen blev imidlertid appelleret, og i disse Dage har Overretten beordret Revision af Sagen, især fordi Erichsen ikke kunde synes at kaldes »undsluppen Munk«, da han havde kunnet forlade Klosteret, naar han vilde, og da han oven i Købet søgte og fik Adgang til et andet Kloster, efterat han var »flygtet« fra det første. Det er at haabe, at Bøden nu maa falde paa det rette Sted.

— To interessante Lovforslag er, som de fleste Læsere maaske kender fra Dagbladene, for Tiden under Behandling i det engelske Parlament. Det ene er Gladstones gamle Forslag om *Home-rule* for Irland, som forhaabentlig

denne Gang bliver Lov, da Lorderne ikke nu, som tidligere, har Magt til definitivt at forkaste en Lov, det andet er et Forslag om Ophævelsen af den engelske Statskirke i Wales. Denne tæller ikke engang en Fjerdedel af Befolkningen, saa Ophævelsen er kun en simpel Retfærdighedshandling. Meningen er simpelthen at inddrage alle Statskirkens Midler under Staten og saa lade de forskellige religiøse Samfund klare sig, saa godt de kan. I anglikanske kirkelige Kredse hersker der stor Forbitrelse over Forslaget, man taler med Harme om Statens Plyndring af Kirken, men Minister Lloyd George og mange andre gør opmærksom paa, at hvad der nu sker, er ikke nær saa stødende som det, der skete paa Reformationstiden. Ejendomme og Penge, som i den katholske Tid var givet i religiøse eller velgørende Øjemed, har i Aarhundreder været i Hænderne paa Folk, som aldrig har rørt en Finger for at bruge dem til at fremme det Formaal, de oprindeligt var skænket til. Begge Forslag vil sandsynligvis blive vedtaget i Underhuset i Løbet af denne Maaned.

Frankrig. Som saa ofte før, viser det sig ogsaa her, at Kirkens Forbindelse med Staten var Statens Forbandelse over Kirken, og at alt gaar langt bedre for Kirken, efterat den er løst af Statens kvælende Favn. En antiklerikal deputeret udtalte nylig til en gejstlig: »Vi troede, at jeres Parti var afgaaet ved Døden, men vi opdager til vor Forbavselse, at Katholikerne slutter sig sammen, og det paa ganske moderne Manér. Deres Foreninger og forskellige Sammenslutninger repræsenterer en Magt, som vi kommer til at regne med i Fremtiden.« Dette følte Katholikerne selv ved deres sidste Diöcesan-Kongres i Paris. De erkendte, at vel var Kirken ved dens Adskillelse fra Staten bleven bragt til Tiggerstaven, men frigjort fra Statens Baand havde den gjort store Skridt fremad paa Fremskridtets Vej. Vel var Antallet af Præster mindre end for tyve Aar siden, men der er nu flere, der føler Kald til den præstelige Stilling, end da Skilsmissen mellem Stat og Kirke fandt Sted. Og mange af de nye Præster er ikke unge, uprøvede Mennesker, men modne Mænd, som ofte opgiver en lovende Livsstilling for at indvie sig til Guds Gerning. I Paris og Omegn er der i de sidste 12 Aar bygget 54 nye Kirker og Kapeller, af hvilke 24 er Sognekirker — et overordentlig betegnende og glædeligt Faktum, naar man betænker den Nød, Regeringens Plyndring af Kirkens Ejendomme nødvendigvis har bragt over de franske Katholikker. Hvad der er endnu mere slaaende end Oprettelsen af alle disse religiøse Centrere, er det Faktum, at inden et halvt eller helt Aars Forløb er alle disse nye Kirker uden Undtagelse for smaa til deres Menigheder, skønt de gamle

Kirker er lige saa fyldte som før. Man har beregnet, at ved Oprettelsen af disse nye Kirker er det blevet muligt for 450.000 flere Katholikker end før at opfylde deres Religions Forskrifter. For at støtte Sognepræsterne i deres overvældende Arbejde er der, efter Kardinal Amettes ivrige Opfordring, bleven oprettet c. 100 Sognekomiteer, bestaaende af Lægmand i alle sociale Stillinger, som væsentlig arbejder i de mange nye sociale Virksomheder. Hertil hører Sparebanker, Klubber, Bibliotheker, Gymnastikforeninger o. s. v., hvilket alt sammen tjener til at bringe de spredte Katholikker sammen til større Enhed. Ogsaa de katholske Folkeskoler er, trods al Modstand, i bedste Fremgang og har 2000 flere Elever end for to Aar siden. Der er ingen Tvivl om, at der endog blandt de arbejdende Klasser er en voksende Overbevisning om, at den Undervisning, som meddeles i Statens Skoler, paa mange Punkter er mangelfuld. Mange ikke-religiøse Forældre klager over, at deres Børn hverken lærer Ærbødighed eller Lydighed i Skolen; denne Anskuelse er blevet betydelig styrket ved det Brev, som den for Mord nylig henrettede Tisséau har udsendt, hvori han bekendte, at den Forbrydelse, han skulde dø for, var den umiddelbare Følge af den Undervisning, han havde modtaget i en Statsskole, hvor man lærte ham, at det var Børnene tilladt at være ulydige mod deres Forældre, ja endog at røve fra dem. Offentliggørelsen af dette irriterede de antiklerikale Aviser, og *Matin* udskød de mest fældende Steder; men en anden Avis lod for at gøre Ende paa al Tvivl Brevet fotografere og offentliggøre.

Conventus pastoralis missionariorum insulæ Selandiæ erit feria secunda proxima (die 13. Maji) hora quarta cum dimidia.

Aftenandagten.

I St. Ansgars Kirke og St. Annæ Kirke holdes Aftenandagten paa Søndagene i Maj Maaned i Forbindelse med Majandagten og paa de for denne angivne, fra dets sædvanlige Klokkeslet afvigende Tider.

Bekendtgørelse.

Paa Anden Pintsdag agter den højærværdigste Biskop i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelsens hellige Sakramente til voksne. De troende, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest mulig at melde sig der, hvor de er bleven optaget, og at overvære det offentlige, forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke Søndag den 19. Maj, Kl. 5 Eftm.

St. Franciskus' III Orden har Møde Fredag den 17. Maj Kl. 8 Aften i St. Knuds Kapel.

K.U.F. Mødet Søndag den 12. Maj er udsat til **Søndag den 19. ds.** Efter foreløbig Bestemmelse afholdes Udflugt til Frederikssund-Jægerspris Søndag den 2den Juni. Indtegnelse af Deltagere finder Sted ved næste Møde eller hos Kassereren Leo Jensen, Viborggade 81, St. Der spilles Fodbold hver Søndag Efterm. Kl. 2 samt Tirsdag og Fredag Aften Kl. 7 paa Nørre Fælled.

Rosenkranskirkens Sogn.

Menighedens Medlemmer gøres herved opmærksomme paa, at Inkassationen af de tegnede Bidrag (Kirkeskat, Præstepenge m. m.) vil blive paabegyndt d. 14. Maj. De af Menigheden, som ikke yder noget Bidrag til deres Sognekirke, **Rosenkranskirken**, bedes erindre, at det er enhver Katholiks Pligt efter Evne at yde Bidrag til sin **Sognekirke**, hvorfor de opfordres til at tegne sig for et saadant.

Ifølge § 77 i Grundloven er enhver Katholik fritaget for at yde Bidrag til Statskirken, naar han yder et mindst ligesaa stort Bidrag til sin egen Kirke.

Til **Rosenkranskirkens Sogn** hører ifølge biskoppelig Anordning alle Katholikker, der bor paa **Frederiksberg** og i den dertil grænsende Del af **Vesterbro** indtil Stenosgade, Viktoriagade, Abel Cathrines Gade, Kvægtorvsgade og den ny Godsbanegaard (den tilstødende Halvdel af nævnte Gader og hele Godsbanegaardens Terræn indbefattet), endvidere de, der bor i **Valby-Vigerslev** og **Vanløse Distrikter** samt i det mellem disse Distrikter og Vestenceinten liggende **Landdistrikt**.

Anmeldelser modtages af Præsterne, Boyesgade 8.

Forstanderskabet.

St. Knuds Kapel. Mariabørns-Kongregationen af den ubemittede Undfangelse holder offentligt Møde Onsdag d. 15. Maj Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften og Fælleskommunion Søndag d. 19. Maj Kl. 7 Morgen.

Kirkelig Kundgørelse.

I Henhold til den H. Faders Anordning bestemmer Vi, at der atter i Aar før Pintesøndag skal holdes en ni Dages Andagt til den Helligaand i Vikariatets samtlige Kirker og offentlige Kapeller. Som fælles Bønner foreskriver Vi:

1. Hymnen *Veni Creator Spiritus* med tilhørende *V.* og *Oration*.

2. Bønnen om den *Helligaands syv Gaver*, Bønnebog S. 196.

Novenen kan holdes efter Skolemessen eller under Aftenandagten.

København, den 8. Maj 1912.

Johannes von Euch,

Biskop, Apostolisk Vikar for Danmark og Island.

Kollekt.

Den sædvanlige **Kirkekollekt** til Fordel for **Hedningemissionen** finder Sted ved Formiddags- og Aftengudstjenesten paa **Christi Himmelfartsdag** i alle Vikariatets Kirker og offentlige Kapeller.

Bededage.

Mandag, Tirsdag og Onsdag i denne Uge er kirkelige Bededage, paa hvilke der efter Skolemessen Kl. 8 $\frac{1}{4}$ i St. Ansgars Kirke holdes Bønprocession under Afsyngelse af Litaniet til alle Helgener.

Paaskekommunionen.

Christi Himmelfartsdag udløber Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af **den hellige Paaskekommunion** for deres Vedkommende, som bor i Byer, hvor der findes et katolsk Gudshus.

Basar.

I St. Annæ Skoles Lokaler agtes til Pintse afholdt Basar til Fordel for Afbetaling af Gælden til Orgelet. Gaver til Basaren modtages med Tak af Præsterne ved St. Annæ Kirke, Hans Bogbinders Allé 2, København, S.

Bestyrelsen for St. Annæ Menighedsforening.

Kirkelig Kalender.

12. Maj.	5. Søndag efter Paa- ske.	19. Maj.	6. Søndag efter Paa- ske. Petrus Coelestin, Biskop og Bekender.
13. —	Mandag. Bededag.	20. —	Mandag. Bernardin af Siena, Bekender.
14. —	Tirsdag. Bonifacius, Martyr. Bededag.	21. —	Tirsdag. Felix af Can- talicium, Bekender.
15. —	Onsdag. Johannes B. de la Salle, Bekender. Vigilie. Bededag.	22. —	Onsdag. Venantius, Martyr.
16. —	Torsdag. Christi Him- melfart.	23. —	Torsdag. Oktav af Christi Himmelfart.
17. —	Fredag. Paschalis Bay- lon, Bekender.	24. —	Fredag. Maria, de Kristnes Hjælp.
18. —	Lørdag. Erik, Konge og Martyr.	25. —	Lørdag. Pintsølørdag. (Fastedag).

Meddelelse om **Gudstjenesten i København** fandtes sidst i Nr. 11.

Friluftsmøderne afholdes efter foreløbig Bestemmelse 5 Gange i Sommerens Løb paa følgende Søndage: **19. Maj - 16. Juni - 14. Juli - 11. August - 8. September.** *Mogens Ballin*, Frk. *Hedevig Ramsing*, P. *Günther*, Assistent *Fink-Jensen* og Magister *Muckermann* har givet Tilsagn om henholdsvis at ville holde Talen ved Møderne. Hvis nogen af de ovennævnte Dage allerede er beslaglagte af Foreninger indenfor vor Menighed, bedes man snarest underhandle om eventuel Ændring af Planen ved Henvendelse til *Mogens Ballin*, 6, Enighedsvej, Charlottenlund.

Unio. **Søndag den 12te Maj Kl. 8 Aften** afholdes Generalforsamlingen i Frederiksberg Allé Nr. 11. Efter Generalforsamlingen en lille Dans, hvormed Vintersæsonen slutter.

St. Josefs Gilde afholder sit aarlige Generalmøde Mandag d. 13. Maj, Bredg. 67, 2. Sal o. G., efter Majandagten i St. Ansgars Kirke.
Bestyrelsen.

Christi Himmelfarts Dag.

Gudstjenesten holdes som om Søndagene; efter Højmessens synges Te Deum i Anledning af Paasketidens Slutning.

NB. I Anledning af Christi Himmelfartsdag agtes Nr. 20 udsendt en Dag tidligere end sædvanlig, hvorfor alle Meddelelser, Efterretninger, Annoncer o. s. v. maa være Redaktionen i Hænde senest Mandag Aften den 13. Maj.

† Min elskede Hustru **Eugénie d'Auchamp** døde i Dag,
Søndag den 5te Maj. **F. L. d'Auchamp.**

R. I. P.

Begravelsen er fastsat til Fredag den 10. ds. fra St.
Ansgars Kirke.

Vincentforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring; de faas hos d'Hrr. gejstlige ved St. Ansgarskirken (Bredgade 64¹), Rosenkranskirken (Boyegade 8³), St. Josefskirken (Griffenfeldtsgade 44), St. Andreaskirken (Ordrup), St. Annæ Kirke (Sundby) og hos Murermester A. V. Günther, Bangertsgade 11, samt ved telefonisk Henvendelse til Johs. Hoffmann & Søn, Købmagergade. Tlf. Central 1389.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund, (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 20.

Søndag den 19. Maj.

1912.

INDHOLD: En fireaarig Helgeninde. — Lovforslaget om Anmeldelse af Fødsler. — Modernismen. — Den klassiske Dannelses Betydning. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Køge. Aalborg. Norge. Portugal. — Bekendtgørelser.

En fireaarig Helgeninde.

Hun var ikke en Barnemartyr for Aarhundreder siden, heller ikke er hun en Helgeninde i dette Ords strenge kirkelige Betydning, om det end er saare rimeligt, at hun engang kan blive det; hun var kun en lille irsk Pige, som døde i Cork den 2. Februar 1908, halvfemte Aar gammel. Hendes korte Livshistorie*) var saa mærkværdig, at Biskoppen af Cork tillod, at den blev indberettet til Rom, samtidig med at han selv medsendte en bekræftende Skrivelse, hvorefter den Hellige Fader tilstillede den lille Piges Kammerater et egenhændigt Brev, hvori han udtrykte det Ønske, »at de altid vilde være lige saa gode som deres lille Veninde Nellie, som var bleven kaldt til Himlen som saa lille et Barn«. Hendes Levnedsskildring er siden udkommet paa Italiensk, forfattet af en Præst, der er knyttet til Vatikanet, og tilegnet Pave Pius X. efter dennes udtrykkelige Tilladelse.

*) *Little Nellie of Holy God.* (Guy & Co., Cork.)

Nellie Organ blev født den 24. August 1903 af fattige Forældre. Da hun var tre Aar gammel, døde hendes meget fromme Moder, og de fire Børn blev anbragt i velgørende Institutter i Cork, Nellie og en Søster til hende hos Den gode Hyrdes Søstre. Hun var sygelig fra Fødslen af, en Arv efter Moderens Sygdom, Tuberkulose, og led ogsaa af flere andre Sygdomme, men hun var altid glad og munter og klagede sig aldrig, efter at hun i en Alder af lidt over tre Aar havde lært »den hellige Guds« Historie at kende.

Da hun en Dag saa en Statue af Jesusbarnet i Prag, spurgte hun, hvem det var, og da man sagde hende, at det var Barn Jesus, bad hun om at faa hele hans Historie fortalt. Hun kaldte ham for »den hellige Gud« og brugte siden aldrig noget andet Navn om ham. Hun bad ham om mange Ting, især dog for andre. En Dag fik hun Skænd af sin Plejerske, fordi hun bad Jesusbarnet om Verdenskuglen, han holdt i sine Hænder, saa skulde han faa hendes »smaa Skoer« i Stedet for; »han kan godt give mig det, hvis han vil,« svarede hun tillidsfuldt. Hun talte aabenbart af egen frydefuld Erfaring, hun havde lit nok mærket, at han gav hende gerne, hvad hun bad ham om. Da hun gik Korsvejen paa Plejerskens Arme, blev hun heftig bevæget ved Korsfæstelsen og spurgte, hvorfor de gjorde ham »saa megen Fortræd«, og hvorfor »den hellige Gud« tillod dem det. Da hun hørte Grunden, brast hun i Taarer og raabte: »Stakkels hellige Gud!« Det samme sagde hun, naar hendes Øjne faldt paa et Krucifiks.

Hun opfattede hurtig Christi hemmelighedsfulde Nær-værelse i Tabernaklet eller, som hun udtrykte det, hvorfor den hellige Gud »var lukket inde i dette lille Hus«, og hun var helt glad for, at han ikke blev »trykket«. Snart blev hendes Spørgsmaal om religiøse Hemmeligheder altfor vanskelige at besvare for hendes Plejerske, som ikke længe havde været Katholik, og som tilstaar, at lille Nellie helbredte hende for mangan Fordom mod katholske Skikke, hun endnu ikke havde overvundet. Skønt Plejersken i Regelen kommunicerede daglig, kunde det dog undertiden ske, at hun ikke kom til den hellige Kommunion, og saadanne Dage rettede Nellie, ledet af et vidunderligt aandeligt Instinkt, sine bebrejdende Øjne paa hende og sagde: »Du har ikke faaet

den hellige Gud i Dag.« En Dag troede Plejersken, at Nelli skulde dø, og sagde det til hende, men Barnet svarede: »Nej, den hellige Gud siger, jeg er ikke god nok endnu.« Hun sagde ogsaa, at »den hellige Gud kom og stod der,« og hendes tydelige Beskrivelse svarede ikke til det Billede, hun kendte af Frelseren.

Hun skulde imidlertid snart dø, og da hendes aandelige Sans var saa overordentlig udviklet, meddelte Biskoppen hende uopfordret den hellige Firmelse. Hun sagde til ham: »Nu er jeg den hellige Guds lille Soldat.« Derefter begyndte hun at føle en umættelig Længsel efter den hellige Kommunion. Hun vidste rent instinktmæssigt — der var nemlig ingen naturlige Veje for hende at faa det at vide paa — naar det helligste Sakramente var udstillet til Tilbedelse, og raabte da gerne: »Den hellige Gud er ikke lukket inde i Dag, tag mig ned til ham.« Og saa talte hun i sit barnlige Sprog de samme Tanker, der er udtalt af Guds største Helgener. Da hun trods sine Bønner endnu ikke kunde faa »den hellige Gud,« bad hun saa bønligt om, at en Søster vilde komme straks efter sin hellige Kommunion og kysse hende. Efter at en Jesuitpræst havde erklæret, at Barnet i ganske overordentlig Grad var benaadet med Kærlighed til Gud og var kommet til Fornuftens Brug, tillod Biskoppen hende at modtage den hellige Kommunion. »Barnet«, skriver omtalte Præst, »hungrer og tørster efter sin Gud og modtog ham af mine Hænder i en Kærlighedens Henrykkelse.« I de tilbageværende to Maaneder modtog hun »sin hellige Gud« 32 Gange og tilbragte næsten hele Dagen med Taksigelse. En modbydelig Lugt fra en Betændelse i hendes Kæbeben, som hidtil havde været næsten uudholdelig, forsvandt fuldstændig efter hendes første Kommunion. Hun forlangte at blive klædt i pletfri hvid Dragt, naar hun modtog den hellige Kommunion, og hun vilde ikke have andet end friske, naturlige Blomster, »den hellige Guds egne Blomster omkring ham«.

Da man bad hende bede for nogle syge, sagde hun, hvorledes det vilde blive med hver enkelt, og det gik fuldstændig i Opfyldelse. Hun havde forkyndt, at hun vilde »flyve til den hellige Gud paa den hellige Guds Dag«. Med Glædestaarer og stirrende paa noget usynligt, som hun prø-

vede paa at nærme sig, døde hun en Søndag, Festen for Marias Renselse og Barnet Jesu Fremstilling i Templet.

Mange andre forunderlige Ting fortælles om »Nellie af den hellige Gud«, som hændte før og efter hendes Død. I et rørende Brev til »Vor kære Hellige Fader« skriver hendes Kammerater i Søstrenes Skole, at de kort efter hendes Død »holdt en Novene, forat hun skulde opnaa for sine smaa Kammerater og for alle smaa Børn hele Verden over den store Naade at modtage den hellige Kommunion i en Alder saa nær den tidlige Alder, hun modtog den i, som mulig«. De antyder, at det skyldtes Nellies Forbøn, at den Hellige Fader udstedte Dekretet om Børnes Kommunion, og fortsætter: ». . . og hvis det ikke er forkert, vilde vi være saa glade, hvis du, kære Hellige Fader, vilde udnævne vor lille Blomst til en Helgen, Børnekommunionens lille Helgen. Alt, hvad vi ved, er, at hun kaldte paa den hellige Gud og fik ham, og at hun nu har bedt den hellige Gud at komme til os, og at vi ogsaa har faaet ham.« Den hellige Fader sendte dem, som alt nævnt, sin Velsignelse, skrevet med hans egen Haand, og skønt han ikke kunde opfylde deres Bøn og gøre en Helgeninde af den lille Nellie, ønskede han, at lille Nellies Livshistorie maatte varme alle Børns Hjerter hele Verden over og forresten de voksnes med.

Lovforslaget

om

Anmeldelse af Fødsler o. s. v.

Det flere Gange her i Ugebladet omtalte Lovforslag om Anmeldelse af Fødsler, Dødsfald og Ægteskaber, som allerede er vedtaget af Landstinget, var Fredag den 10. Maj til 1. Behandling i Folketinget. Dette Tings Medlemmer har vistnok en skarpere Sans for den vigtige Regel i et Lands Styrelse: Lige Ret for alle, end Landstinget synes at være i Besiddelse af; thi Lovforslagets ret ubehagelige Bestemmelser for Dissidenter fik en alt andet end velvillig

Modtagelse. Særlig kan vi ikke andet end glædes over den tolerante Aand, som prægede de fleste af Talerne, ikke mindst de to Doktorer i Filosofi, Møller og Moltesen, af hvilke den sidste jo ved flere historiske Arbejder har vist sig at være en fremragende Kender af katholske Forhold.

Da Folketingets Forhandlinger om denne Sag var ganske interessante, er det vistnok Umagen værd at gengive dem her i Ugebladet efter *Berlingske Tidendes* ret udtømmende Referat.

Dr. phil. Moltesen saa helst, at man tog Skridtet fuldt ud, saaledes at der indførtes Civilstandsregistre, dog ønskede han et andet Navn, f. Eks. Stambøger (Munterhed). Taleren vidste nok, at det kunde lede Tanken hen paa Heste, men man kunde saa kalde dem Stamregistre. Efter Lovforslaget skulde fremtidig enhver Barnefødsel osv. anmeldes hos Sognepræsten uden Hensyn til Forældrenes Trosbekendelse; det eneste Trossamfund, som fremtidig beholdt sin Særstilling i saa Henseende, var Jøderne. Dette havde fremkaldt ikke ringe Misfornøjelse hos andre Trossamfund, der havde haft en lignende Særstilling, bl. a. var der indsendt en Adresse fra Katholikkerne, som protesterede mod at blive berøvet den Forret, de hidtil havde haft gennem mange Aar, siden 1680. At give Jøderne alene en Særstilling, saa Taleren heller ingen Anledning til. Jøderne var danske Statsborgere og maatte i enhver Henseende behandles som saadanne. Moltesen havde Sympati for Katholikkernes Andragende. I det katholske Blad »Germania« blev der tillige gjort opmærksom paa, at Lovforslagets Gennemførelse vilde berøve Danmark den smukke Stilling, Landet hidtil havde haft ved at staa i Klasse med Lande som England og Norge, hvor der ikke var paalagt Katholikkerne Anmeldelsespligt. Taleren var klar over, at der var Brøst ved den nuværende Ordning om Anmeldelse af Fødsler osv. — navnlig i statistisk Henseende — og han vilde gerne medvirke til en anden Ordning, men Lovforslaget trængte til en grundig Behandling i Udvalg, og forhaabentlig vilde der da komme en brugelig Lov ud deraf. Naar Ministeren ikke nu gik til at indføre Stambøger, hvad han helst vilde, skete det af økonomiske Grunde.

Redaktør Borgbjerg mente ligesom Moltesen, at Lovforslaget trængte til en grundig Behandling i Udvalg. Taleren mente ogsaa, at Skridtet burde tages fuldt ud — Indførelse af Civilregistre eller Borgerregistre. Dette ønskedes ogsaa fra Gejstlighedens Side, i saa Henseende henviste han til Provst Petersens Udtalelser i Landstinget.

Pastor Kejser-Nielsen var enig med de foregaaende

Talere i, at man burde gaa over til en rent borgerlig Ordning og kalde Fortegnelserne Familieregistre eller Slægtsbøger. Dette kunde efter Talerens Mening ogsaa gøres billigere end 200,000 Kr., hvortil man havde anslaaet Udgifterne.

Dr. phil. H. L. Møller ansaa ligesom de foregaaende Talere en ny Ordning for nødvendig med Hensyn til Anmeldelsen af Fødsler, Dødsfald og Ægteskaber, og han kunde slutte sig til Ønsket om, at Ordningen blev en tilsvarende som i andre Lande, nemlig Civilstandsregistre, som han betragtede som den mest fuldkomne. Dr. Møller delte ligeledes de foregaaende Taleres Ønske om, at der ikke fandt nogen Krænkelse Sted af Trossamfundenes Ligeberettigelse. Den første Opgave, det kommende Udvalg maatte tage op, var en Undersøgelse af Sagens økonomiske Side, og hvis de borgerlige Registre skulde koste for meget, ansaa han Regeringens Forslag som en passende Overgangsform. Sluttelig fremdrog Dr. Møller Spørgsmaalet om at optage særlige Regler for Protokolførsler over Begravelser, baade af Pietetshensyn og personalhistoriske.

Borgmester Zahle mente, at man kunde overlade Registrenes Førelse til By- og Herredsfogderne med Assistance af Sognefogderne. Ved at opkræve en Afgift af 60 Øre for hver Attest kunde man faa rigelig Dækning for Udgifterne. Dette Beløb tænkte han sig fordelt mellem Sognefogderne, Byfogderne og Staten.

N. Joh. Laursen (Kolding) ansaa det foreliggende Lovforslag for et særdeles brugeligt Grundlag for den fortsatte Forhandling. Han maatte saaledes i Modsætning til de andre Talere tage Lovforslaget i Forsvar.

Kultusminister Appel var enig med foregaaende Talere i, at borgerlige Registre var at foretrække. Lovforslagets Gennemførelse vilde imidlertid betyde et mægtigt Skridt i denne Retning. At gennemføre Ordningen uden Udgift for det offentlige, lod sig selvfølgelig let gøre, naar man som Zahle vilde lægge Skat paa Fødsler, Dødsfald og Ægteskaber; men dette havde Ministeren ikke tænkt sig. Hermed sluttede Debatten, og Lovforslaget henvistes til et Udvalg paa 11 Medlemmer. Hertil valgtes Ravn, Moltesen, Nørsgaard, Laursen, Johs. Jensen, N. Jensen, Borgbjerg, Johs. Pedersen, Kejser-Nielsen, Kr. Pedersen-Sandby og H. L. Møller.

Modernismen.

Det var med ikke saa ringe Spænding, at jeg imødesaa den sidste af de religionsvidenskabelige Forelæsninger, som Studenterhjemmet havde bebudet for 7. Maj. Den skulde nemlig behandle den for os Katholikker saa velbekendte Bevægelse, der i de sidste Aar er gaaet gennem en Del Lande. At Professor Amundsen netop havde valgt dette Emne for sit Foredrag, er i og for sig forstaaeligt nok; det er jo baade noget forholdsvis nyt og har saa meget til fælles med protestantisk Tankegang, at det maatte vække almindelig Interesse.

Men alligevel virkede det overraskende paa mig, at der kom saa mange Tilhørere til Stede, at Portneren havde Besvær med at faa dem anbragt paa det store Auditoriums talrige Bænke. Man ventede sig aabenbart fyldige Oplysninger om Bevægelser, som det ellers her hjemme er vanskeligt at læse eller høre noget paalideligt om. Salmonsens Supplementbind f. E. kender ikke engang Ordet Modernisme, skønt det genlyder fra alle Verdens Kanter, og dets Mening ikke ligger lige for Haanden.

Forventningerne blev ogsaa vel tilfredsstillet for deres Vedkommende, som var mødt med udelukkende historiske Interesser. Professor Amundsen gav nemlig i en klart disponeret Undersøgelse en saglig Skildring af Modernismens Tilblivelse og Vækst i de forskellige Lande og af de Forholdsregler, den kirkelige Myndighed har grebet til for at standse den.

Den er — for at give et ganske kort Referat — et Produkt af den Spænding, der faktisk bestaar mellem Kirken og den moderne Kultur. Den er et Element, der skulde tilvejebringe en Forsoning mellem de to Parter.

Det første Forsøg i denne Retning blev gjortovre i Amerika. Men den saakaldte Amerikanisme havde kun et kortvarigt Liv. Leo XIII.s bløde, men faste Haand fik den til at forsvinde fra den nye Verdensdel.

Men Bølgerne havde i Mellemtiden naaet Europa. I Frankrig, hvor der i Forvejen var tilsvarende Elementer i Virksomhed, gav Tilskud fra filosofisk og historisk-kritisk Side den et nyt og ejendommeligt Præg, og den egentlige Modernisme fremkom. Fra Frankrig, hvor Eksegeten Loisy betegnede som dens Hovedrepræsentant, holdt den sit Indtog i Tyskland, Italien, England. Men da Schell i Würzburg underkastede sig, blev der ikke meget af Modernismen i det første af de tre Lande. Anderledes i Italien med dets vanskelige kirkepolitiske Forhold; her fremhævedes Social-

politikeren Murri og Romanforfatteren Fogazzaro. For England er en vis Mysticisme karakteristisk; dets alvorligste, omend ikke dybsindigste Modernist var Tyrrel.

Det siger sig selv, at Kirkens øverste Hyrde maatte tage Stilling overfor den alvorlige Situation, og lige saa klart og sikkert er det, at enhver Pave, der havde haft at gøre med Modernismen, vilde have erklæret sig imod den. At specielt Pius X. saa haardhændet har kastet sig over den, skyldes — »hans Redelighed og Bornethed«. (Det er ordret Professorens kirkehistoriske Dom over den nuværende Pave.)

Ser man bort fra Bedømmelsen paa enkelte Steder og nogle ironiske Sidebemærkninger, som Foredragsholderen ikke kunde lade være med at gøre, saa maa man sige, at han har givet en god Oversigt over Modernismens historiske Udvikling. Kun eet Ønske kunde man maaske have haft, nemlig at Redegørelsen for Modernismens Opstaaen i Frankrig havde været mere omfattende. Der manglede en dybere Indtrængen i de Kilder, som har leveret Modernismen dens filosofiske og theologiske Islet.

Men her rører jeg ved et Punkt, hvor Professoren i det hele taget har været mindre heldig. Modernismen i sit egentlige Væsen fremtraadte nemlig ikke med den fornødne Klarhed og velafgrænsede Bestemthed. Dette viste sig straks i Begyndelsen ved Definitionen. Modernisme betegner jo to Ting: 1) en Række Bestræbelser indenfor Kirken, der gaar ud paa i rent disciplinære Spørgsmaal at søge større Tilnærmelse til Tidens Aand, og 2) et filosofisk-theologisk System, som efter dets Ophavsmænds Mening skal sikre den katholske Kirke mod alle Angreb fra Videnskabens Side, men i Virkeligheden fuldstændig omstyrter dens Lære.

Den sidste Form er den vigtigste, og det er den, man maa kende til Bunds, hvis man vil have fuld Forstaaelse af, hvad det drejer sig om. Ved nærmere Undersøgelse opdager man, at vi her staar foran et vældigt Samlingsbækken, hvori to store Strømme er mundet ud. For det første har nemlig den Filosofi faaet sit Afløb deri, som i sin inderste Kærne er et Angreb paa Menneskenes Ære og højeste Fortrin, idet den benægter, at vor Fornuft paa nogen som helst Maade er i Stand til at erkende Gud og overhovedet det overnaturlige. Det var Grækeren Xenophanes i det 5. Aarh. f. Kr., fra hvis Læber dette ignoramus et ignorabimus (vi erkender ikke og vil aldrig kunne erkende) for første Gang lød. Det har aldrig siden den Tid forstummet. Fra ham opsnappede Neoplatonismen det og gav det videre til Nominalismen. Og i de sidste Aar-

hundreder har Spinoza, Sensualismen, Positivismen og navnlig Agnosticis­mens Hoved: Kant raabt det ud i Verden.

Som anden Grundbestanddel i Modernismen finder man den Følelses- eller Immanenstheologi, som heller ikke mener, at vor Tænkning kan føre os til Gud, men hævder, at det er i Følelsens dunkle, underjordiske Gange, at vi maa søge vor Skaber og vort Maal. Her gaar en tydelig Linie fra Herder, Hamann, Jacobi, Lessing over Schleiermacher til Ritschl, som har sat denne Theologi i Højsædet i den nyere Protestantisme.

Der er vistnok ikke mange Ting, der kaster et saa grelt Lys paa een Side af vor Kultur og muliggør tillige en saa sikker Dom over dens Værdi, som en filosofisk Analyse af Modernismens System, dette Blandingsprodukt af de to skitserede aandelige Strømninger. Professor Amundsen har ikke forsøgt den. Hans Tilhørere vil i saa Henseende stadig være henviste til et lille Skrift, som med Mesterhaand har givet en alsidig Karakteristik af Modernismens Væsen og Konsekvenser. Det er — den »bornerte« Pius X's Encyklika. Hvor klart og rigtigt han har set, viser sig allerede nu og vil endnu mere vise sig om et Par Aar.

Samme Steds vil man ogsaa finde en hel Del supplerende Tanker til de lidt tynde principielle Bemærkninger, som Professoren føjede til sine historiske Betragtninger. Han sluttede med de smukke Ord, at Modernismen var paa Fejls­por, og at Lægedom for vor Tids Brøst kun fandtes i Jesus og hans Naade. Men dette mente ogsaa den »bornerte« Pius X., og det var derfor, at han tiltraadte sin Regering med det Program: at forny alt i Christus.

Medens jeg efter den lange Forelæsning forlod Auditoriet, hørte jeg nogle Herrer foran mig tale sammen om den Ubetydelighed, Pius X. maatte være. Den med dyb Pathos udtalte Dom havde aabenbart ikke blot ramt mig, men ogsaa dem, og det saa ud, som om de tog den for gode Varer. Jeg tænkte i mit stille Sind: man kan ikke forlange mere af dem, naar ikke engang en Professor i Kirkehistorie er *à jour* med Begivenhedernes Gang, d. v. s. hverken ved, hvad Pius X. har udrettet i sit korte Pontifikat, eller er i Stand til at vurdere hans gennemgribende Reformers.

En Katholik.

Den klassiske Dannelses Betydning.

Det har i de senere Aar været en Modesag at synge med i det næsten enstemmige Kor, der lød ud over de nordiske Lande, at den græsk-latinske Dannelse havde udspillet sin Rolle og var uden al praktisk Betydning. Den katholske Kirke har naturligvis ikke som saadan taget noget bestemt Standpunkt i denne Strid; men, da det nye Testamente og alle Kirkefædrenes Skrifter er forfattet paa Græsk eller Latin, da Theologien paa flere Punkter bygger videre paa den græske Tænkningens Resultater, og da Kirken stedse har bevaret Latin som sit Meddelelses- og Kultus-Sprog, har Katholikerne aldrig kunnet give dem Ret, der udtalte sig fordømmende om den klassiske Dannelse.

Fra en Side, der slet ikke plejer at være venlig stemt mod Kristendom og Kirke, er der i disse Dage kommet en meget vægtig Udtalelse, der slaar et stort Slag for den klassiske Dannelses store praktiske Betydning. Det er Professor *J. L. Heiberg*, der i Maj-Hæftet af *Tilskueren**) har skrevet en overordentlig interessant Artikel, som vi gerne vil henlede Læsernes Opmærksomhed paa. Den hedder »Skolebetragtninger« og er i alle Henseender læseværdig og betydningsfuld. Her skal gengives nogle af hans interessante Udtalelser om den klassiske Dannelses Betydning.

Professor Heiberg udtaler sig bl. a. saaledes:

I Programmet for Kolding højere Almenskole 1910 udtaler en begejstret Tilhænger af Skolereformen, Rektor G. Bruun, følgende: »Der er aldeles ingen Tvivl om, at Græskens Fjernelse fra den højeste Almendannelse betyder et stort Tab for Landets Kultur. Kun Fremtiden vil vise hvor stort.« Denne uforbeholdne Anerkendelse af Græskens Betydning danner en velgørende Modsætning til alt det, der i sin Tid under Kampen om Skolereformen blev forkyndt fra forskellige Sider om den klassiske Dannelses Værdiløshed, om Elevernes ringe Udbytte af Græskundervisningen, om Oversættelsers Fortrin fremfor Læsning af Originalerne og mere af den Tønde. Men dermed hører ogsaa min Enighed med Rektor Bruun op. Af hans Præmisser vil jeg drage den Slutning: hvis Afskaffelsen af Græsk betyder et stort Tab for Landets Kultur, saa lad os dog endelig holde paa Græsk i Gymnasiet af al Magt; for vel kan det maaske

*) *Tilskueren*. Redigeret af Poul Levin. (Gyldendal.)

siges, at en vis Slags Kultur eller Dannelse er udbredt i videre Kredse hos os end hos andre Folk — vi har ingen Analfabeter, og vi har jo ogsaa Folkehøjskolen — men det maa vist dog indrømmes, at Kronen paa det Træ, der vokser i den brede og fede Muld, er paafaldende mager; hverken vor indre Ledelse eller vor Anseelse udadtil taaler, at vi bliver aandeligt fladere, end vi er. Rektor Bruun derimod mener, at »naar Forretningslivet, den moderne Teknik, den økonomiske Konkurrence behersker et Samfund, kan Skolen ikke fornemt trække sig tilbage i Ideernes Verden«; den skal være »en praktisk Forberedelse til det praktiske Liv i alle dets Former« og maa derfor lægge Hovedvægten paa Gymnastik, Sløjd, Hygieine, Samfundslære, Fysik, Kemi og praktisk Anvendelse af levende Sprog og lade »Oldtidens straalende Skikkelser i Poesi og Marmor« skøtte sig selv. Han indrømmer, at det er »en ensidig praktisk Skole«, men hævder, at den ikke behøver at blive »materialistisk«; som Modvægt mod den overvejende Praktiskhed fremhæves Følelsen af Nationens Kamp for at hævde sig, Beskæftigelsen med den danske Litteratur og Naturstudiernes Skønhed — »og ethvert alvorligt Arbejde straalere i Skønhed og Glans«.

Rektor Bruuns, og sikkert mange andres, Hovedindvending mod den klassiske Dannelse er, som nævnt, at den er upraktisk; vi har ikke Raad til en saadan Overklasse-Luksus i disse trange Tider, mener man; selvom man vil indrømme, at den klassiske Dannelse er Guld, saa kan ogsaa det købes for dyrt; »den ny Tids Krav banker med kraftige Knoer paa Skolens Dør og siger: Luk op, luk op. Og Skolen kan ikke stænge Kravene ude.«

Men er det nu saa sikkert, at den klassiske Dannelse er saa upraktisk, og at man imødekommer det praktiske Livs Krav bedst ved en Skoleordning som vor nuværende? Længere nede end vi er vel egentlig kun Norge; og selv derfra lyder meget alvorlige Klager over Nedgangen i almindelig Dannelse og Duelighed. I Frankrig har der fornylig rejst sig en stærk Bevægelse mod Tilbagegangen i de klassiske Studier. Man har stiftet en »Ligue pour la culture française«, hvis Program man kan finde i *Le Figaro* for 5. Juli 1911. Stifteren, Jean Richepin, Medlem af Académie française, udtaler deri, at den franske Skole-reform af 1902, der indførte 4 Linier i den højere Skoleundervisning (Latin og Græsk, Latin og moderne Sprog, Latin og Naturvidenskab, Naturvidenskab og moderne Sprog), gik ud fra den Forestilling, at den klassiske Dannelse var en daarlig Forberedelse til det praktiske Liv, men at denne Forestilling har vist sig at være urigtig: »Erfaringen har vist, at Studiet af Latin, Græsk og Fransk er en uforlig-

nelig Skole for den intellektuelle Udvikling. Og de, som først er bleven opmærksomme derpaa og med størst Iver forlanger en Tilbagevenden til de klassiske Studier — — — er ikke, som man kunde tro, Litteraterne, men Folk med praktisk og naturvidenskabelig Uddannelse, Ingeniører, Matematikere, Industridrivende.« I samme Blad for 15. Juli 1911 følger en lang Række Udtalelser af Mænd i betydende Stillinger, Naturvidenskabsmænd o. a., der slutter sig til Foreningens Formaal. En Mineinspektør, Medlem af Académie des Sciences, udtaler saaledes, at han i École des Mines stadig har kæmpet for den samme Sag som den ny Forening, og at Flertallet af Ingeniører og Industridrivende staar paa samme Standpunkt. En Professor ved l'Institut agronomique, Generalinspektør for Landbrugsundervisningen, erklærer, at han og hans Kolleger altid har fundet den snevreste og mindst videnskabelige Tangeegang hos de Eksaminander, der savnede klassisk Fordannelse. En forhenværende Minister, Præsident for Le Comité des Forges et Aciéries de France, oplyser, at han allerede for et Aar siden paa sin Forenings Vegne har forebragt Undervisningsministeren de store Metalfabrikanters Klage over den fordærlige Indflydelse, de moderne Reformers af den højere Skoleundervisning har haft paa deres Ingeniørers aandelige Udvikling og Brugbarhed. Over 200 unge Studenter af de ny Retninger beklager sig over, at Skolen har givet dem »en Masse spredt Materiale, men ikke det Redskab, der er nødvendigt til at ordne og benytte det«. Mon ikke vore Studenter kunde sige det samme? Den derefter følgende Liste over Medlemmer af den ny Forening indeholder en Mængde af Frankrigs bedste Navne paa alle Omraader. Senere er der fremkommet en Fællesudtalelse fra en Mængde Studenter (Medicinere, Pharmaceuter og Jurister), som erklærer, at de i deres Fag føler sig de Kammerater underlegne, som har studeret de to gamle Sprog.

Og man maa ikke tro, at det er Franskmændene alene, der i romansk Begejstring for det formelle og de ideelle Aandsværdier undervurderer det praktiske. En ganske tilsvarende Bevægelse gør sig gældende i Amerika, som jo altid har haft Ord for i eminent Grad at pleje det praktiske, ogsaa i sit Skolevæsen. I de sidste 5—6 Aar er der paa The Michigan Classical Conference's Møder fremkommet en Række Udtalelser fra forskellige Sider om den klassiske Dannelses praktiske Værdi, som nu er samlede i »Latin and Greek in American education, edited by Francis W. Kelsey, New York 1911«. Man finder deri foruden almindelige Betragtninger om de klassiske Studiers Betydning for Aandsudviklingen (af Udgiveren) ret udførlige Udviklinger af Læger, Ingeniører, Jurister, Forretningsmænd o. a.,

som begrundet, hvorfor de anser klassiske Studier for den hensigtsmæssigste Forberedelse til deres Fag. De gamle Sprogs Værdi som formelt Dannelsesmiddel, som fremmende Klarhed i Tanke og Udtryk og Nøjagtighed i Iagttagelsen, betones meget stærkt af Læger og Ingeniører, ligeledes deres Betydning for en sikker Forstaaelse ikke blot af tekniske Udtryk, men af Sprog overhovedet, Engelsk inclusive. En medicinsk Professor »tror, at en Dreng, der har faaet det videre Syn, som de klassiske Studier giver, vil vise sig dygtigere baade i eksperimentel og praktisk Medicin« end den, der har faaet anden Uddannelse. Ingeniørerne forlanger Latin og Græsk som Forberedelse til Fagsstudiet. Juristerne er enige om, at Latin og Græsk er de bedste Midler til at udvikle Folks Dømmekraft og Skøn; en af dem fremhæver, at den græske Litteratur i den Henseende er den latinske overlegen ved sin Sans for det rette Maal og Forhold, ved sin Klarhed i Opfattelse og Udtryksmaade. Forretningsmændene ser i de klassiske Studier et Værn for den af *business* truede Idealisme og hævder deres Betydning for det Overblik, der er nødvendigt for Lederen af en større Bedrift. Den bekendte engelske Gesandt i Washington James Bryce fremhæver især det historiske Udbytte af at sætte sig ind i fjerne og fremmede Tiders Væsen og Tankegang, et Udbytte, som er af Værdi for enhver, ogsaa for Forretningsmanden, der derved bliver bedre i Stand til at forstaa den moderne Verden. — — —

Saa vidt Professor Heiberg. De af vore Læsere, som Professorens Udtalelser har interesseret, kan vi anbefale at anskaffe Maj-Hæftet af *Tilskueren*, som foruden Professor Heibergs Afhandling indeholder adskillige meget interessante og højst aktuelle Artikler.

N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vincentsforeningen afholdt sin anden Generalforsamling for i Aar Søndag den 5. Maj. Den præsideredes af den højærværdigste Hr. Biskop og overværedes af 24 Vincentsbrødre. Efter at hver af de københavnske Konferenser havde aflagt Beretning om Virksomheden i Næstekærlighedens Tjeneste i det forløbne Kvartal, oplæste Generalpræsens Calons Svar paa den til Generalraadet i Paris sendte Beretning for Aaret 1911. Den 23. April 1913 bliver det 100 Aar, siden *Frederik Ozanam* fødtes. Ozanam

var, som det hedder i en af Generalpræsens Calon til alle Verdens Vincentsbrødre rettet Skrivelse, »den ivrigste og virksomste af vor Forenings Stiftere, af sine Fæller anerkendt som Leder, af hele sin Samtid anerkendt som Mønster paa en Student, en Litterat, en Foregangsmand og en kristelig Familiefader«. Generalraadet har besluttet at fejre nævnte Jubilæum ved Fællesandagter, ved Udgivelsen af et Værk om ham og ved Anbringelsen af et beskedent Monument i Kirken Saint-Joseph des Carmes, hvor han ligger begravet Side om Side med de Præster, der i September 1792 blev myrdet, fordi de ikke vilde aflægge kirkefjendtlig Ed til Staten. Udgifterne ønsker Generalraadet dækkede ved Smaa bidrag fra alle Landes Konferenser, og et saadant lille Bidrag er i det forløbne Kvartal blevet indsamlet i de københavnske Konferenser og gaar nu til Paris.

Køge. St. Hans Kapel har faaet en smuk lille Udvidelse, idet hele Stueetagen er indtaget til kirkelig Brug, dels til Sakristi, dels til et Siderum med Skriftestol og Bænke. Det er navnlig Hensynet til det forøgede polske Kirkebesøg, der har nødvendiggjort denne Udvidelse.

Aalborg. 13 Piger og 9 Drenge modtog Hvide Søndag deres første h. Kommunion i St. Mariæ Kirke. Pastor Sassen læste den h. Messe og modtog Børnenes Bekræftelse af Daabsløftet, medens Pastor Wolf bad de danske Bønner sammen med dem. Mange Protestanter overværede den hellige Handling, ligesom Menighedens Medlemmer for største Parten var til Stede. Søndag den 5. Maj var her Fælleskommunion, hvor Børnene for anden Gang modtog den h. Kommunion.

C. L. J.

Norge. Her afholdes i Christiania Søndag den 19. og Tirsdag den 21. Maj store Festligheder i Anledning af Biskop, Dr. Fallizes 25-Aars Jubilæum som Leder af den katolske Kirkes Virksomhed i Norge. Næste Nummer af *St. Olaf* agtes udsendt som Festnummer, efter hvilket vi haaber at kunne give et nærmere Referat.

Portugal. Sagføreren *Antonio Osorio* skriver til *Avisen O Dia* om, hvorledes de politiske Fanger behandles i Republikkens Fængsler: »Jeg har lige haft en lang Samtale med Fangen *Antonio Ribas*, som definitivt er bleven dømt til 6 Aars Cellefængsel og 10 Aars Deportation. . . . De frygtelige Afsløringer, han har givet, har fyldt mig med Rædsel; thi skønt jeg havde været belavet paa Overraskelser, vilde jeg dog have anset de Skændselsgerninger, som er blevet udøvet mod de ulykkelige, for umulige i vort Aarhundrede og i det civiliserede Europa. Jeg betragter det som min Pligt at meddele dem. Efter sin Tilfangetagelse blev *Antonio Ribas* ført til Præfekturet. En Nat, henimod Midnat,

kom to Politiembedsmænd for at afhente ham. Uden for Fængslets Port holdt en Automobil, som kørte med ham til Monsantos Bjerger. Der stødte Embedsmændene ham ned i en Hule, holdt to Pistoler for hans Tindinger og truede med at give hans Legeme til Føde for Ravnene, dersom han ikke tilstod alt, hvad han havde forbrudt. Fangen havde intet at sige; en anden vilde i hans Sted maaske have bekendt sig skyldig i de skændigste Forbrydelser; men han havde Mod til at tie; der undslap ham kun et Skrig af Rædsel for den Død, der ventede ham. Den grusomme List førte ikke til noget Resultat. Derpaa sparkede de to Barbarer deres Fange hen til Automobilten og mishandlede ham paa hele Farten paa det grusomste. Men dette er endnu ikke alt. Nogen Tid efter blev han bragt til Fængslet i Limoero, hvor man i nogle Dage lod ham i Ro. Men saa bragte man ham pludselig, medens han sad og læste sin Avis, uden nogen Grund, uden nogen Anledning ind i den lønlige Celle. Ved De, hvad det er? Han har beskrevet mig den: et fugtigt, underjordisk Hul, hvori Vandet siver ned; Lysen, der trænger ind gennem en smal Spalte, er ikke tilstrækkeligt til, at man kan læse ved højlys Middag. Ingen Seng; ingen Stol, jeg tror ikke engang en Bænk, som den levende begravne kunde sætte sig paa. Kl. 9 om Aftenen blev der gennem Døren skubbet et Bræt ind i Cellen, som Fangen kunde lægge sig paa; thi Gulvet er stadig saa vaadt, at selv en Hund ikke vilde lægge sig paa det. Kl. 4 om Morgenen blev Brættet pludselig trukket ud igen, skønl Fangen laa og sov. Den ulykkelige maatte ikke glemme, i hvilken Stilling han befandt sig. De første fire Dage lod man ham være uden Næring i dette Hul.«

Ved Redaktionen Slutning meddeles det fra Hamburg, at Hs. Majestæt, Kong Frederik VIII pludselig er afgaaet ved Døden af et Hjerteslag.

Glashandler Johan Franz Ronges Legat for trængende Katholikker i København og Frederiksberg.

Den 1ste Juli d. A. vil Legatet første Gang blive uddelt. Legatet bortgives for 5 Aar ad Gangen og kan søges af saavel gifte som ugifte Mænd og Kvinder. Ansøgninger om de ledige Portioner stiles til Forstanderskabet for St. Ansgars Menighed og indsendes inden 1. Juni. Skemaer erholdes og afleveres igen paa St. Ansgars Menighedskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. fra Kl. 1-4.

J. Braun, Sognepræst.

Obs. Ansøgere, som allerede personlig har henvendt sig til Pastor Fr. Ronge om Legatet, maa ogsaa indsende Ansøgning for at komme i Betragtning.

Søndag d. 19. Maj Gudstjeneste paa **Holmegaards Glasværk** pr. Olstrup.

Kirkelig Kalender.

19. Maj.	6. Søndag efter Paa- ske. Petrus Coelestin, Biskop og Bekender.	26. Maj.	Pintsesøndag.
20. —	Mandag. Bernardin af Siena, Bekender.	27. —	Mandag. 2den Pint- sedag.
21. —	Tirsdag. Felix af Can- talicium, Bekender.	28. —	Tirsdag. 3. Pintsedag.
22. —	Onsdag. Venantius, Martyr.	29. —	Onsdag. Oktavdag. (Tamperfastedag).
23. —	Torsdag. Oktav af Christi Himmelfart.	30. —	Torsdag. Oktavdag.
24. —	Fredag. Maria, de Kristnes Hjælp.	31. —	Fredag. Oktavdag. (Tamperfastedag).
25. —	Lørdag. Pintselørdag. (Fastedag).	1. Juni.	Lørdag. Oktavdag. (Tamperfastedag).

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 11.

Basar.

I St. Annæ Skoles Lokaler agtes til Pintse afholdt Basar til Fordel for Afbetaling af Gælden paa Orgelet. Gaver til Basaren modtages med Tak af Præsterne ved St. Annæ Kirke, Hans Bogbinders Allé 2, København, S.

Bestyrelsen for St. Annæ Menighedsforening.

St. Knuds Kapel. Mariabørns-Kongregationen af den ubesmittede Undfangelse holder Fælleskommunion Søndag d. 19. Maj Kl. 7 Morgen.

Bekendtgørelse.

Paa Anden Pintsedag agter den højærværdigste Biskop i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelsens hellige Sakramente til voksne. De troende, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest mulig at melde sig der, hvor de er bleven optaget, og at overvære det offentlige, forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke Søndag den 19. Maj, Kl. 5 Eftm.

Første Friluftsmøde er udsat til **2. Pintsedag** Mandag d. 27. Maj.

Tak. Paa Elisabethforeningens Vegne takkes hjerteligst for den Gave paa 100 Kr., som anonymt er blevet mig tilsendt.

J. Braun, Sognepræst.

Gudstjeneste i Hørsholm. Der vil blive holdt Gudstjeneste (Messe med Prædiken) for første Gang paa Pintsesøndag Kl. 9 i *St. Hans Kapel (i Ejendommen »Golin« 1. Sal), Udenomsvej, Hørsholm.* I Fremtiden vil der fra nu af blive holdt Gudstjeneste her (Messe og Prædiken) hver anden Søndag Kl. 9.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Møde i Lokalet Bredgade 67² o. G. Søndag d. 19. Maj Kl. 7. Hermed slutter Vintersæsonen. Udflugten Frederikssund-Jægerspris afholdes Søndag d. 2. Juni. Ved Henvendelse til Bestyrelsen vil Rejsen kunne erholdes for halv Pris.

Pintselørdag.

I Sognekirkerne indvies Daabsvandet og synges Litaniet til alle Helgener forud for Messen.

Mariakongregationen af Apostlenes Dronning afholder Fælleskommunion i St. Ansgars Kirke Søndag den 19. Maj Kl. 8. — Tirsdag den 21. Maj Kl. 8 Aften Optagelse af nye Medlemmer i St. Josephs Søstrenes Huskapel, Toldbodvej 14.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Pr. 21.

Søndag den 26. Maj.

1912.

INDHOLD: Pintse-Sang. — Smaa Indledninger. — Frederik VIII. — Dronning Dagmar. — Katholikker og Bibelen. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Hørsholm. Tyskland. England. Østerrig. Belgien. Frankrig. Asien. — Brevkasse. — Meddelelse fra Biskoppen. — Bekendtgørelser.

Pintse-Sang.

Du, som gaar ud fra den levende Gud,
Galsmand og Grøster og Levendegører,
Faderens evige Rærligheds Bud,
som vore Bønner og Hjertesuk hører,
Herre, Gud helligaand, kom til os ned,
salv os med Styrke, og giv os din Fred.

Du, som fra Evigheds utalte Har
pryder med Ære Guds Herligheds Trone,
du, som skal herske, mens Tiderne gaar,
smykket med Almagts og Helligheds Krone,
slet du i Naade hver Synd hos os ud,
tilgiv os mildelig, hellige Gud.

Evighedslyset fra dig straalér ud,
Himmelens Herlighed i dig vi skue,
derfor vi bede dig, evige Gud,
tænd os i Sjælen din hellige Lue.
Du os berede en Pintsedag skøn,
lovet du være med Fader og Søn!

Elisabeth.

Smaa Indledninger.

118.

Pintse.

Pintsedag er vor hellige Kirkes Fødselsdag.

Snart er der gaaet 1900 Aar, siden Gud Helligaand selv i Lysets og Ildens Skikkelse steg ned blandt Menneskene, opfyldte dem, gennemtrængte dem med sin Kraft og sin Renhed og skabte ved dem det skønneste og vidunderligste Værk, som Historien har kendt, den h. katholske Kirke.

Hvad denne Kirke i sit inderste Væsen er, hvad den ejer af aandelige Værdier i sine hh. Sakramenter, hvad den i disse mange Aarhundreder har udrettet blandt Mennesker, aabenlyst eller i Sjælenes stille, skjulte Verden, derom kunde der, som den h. Apostel siger, skrives Bøger, som al Verden ikke kunde rumme. Men lad os paa denne Dag, vor h. Kirkes Festsdag, blot kaste et Blik paa dens ydre Skikkelse, fremdrage nogle faa af de Træk, som er synlige for alle, og som saa umiskendelig giver den det sande, ægte Præg, som dens mange Efterligninger saa ganske mangler.

Hvor pletfri, hvor langt ophøjet over alle senere Kirkesamfund er ikke den katholske Kirke allerede ved sin første Oprindelse. Hvem i Historien har vovet at kalde sig den katholske Kirkes Stifter uden vor guddommelige Frelser selv? Og fra hvilken Dag i Tidsregningen vil man vel regne dens Alder, om ikke fra hin første, hellige Pintsedag i Jerusalem? Og hvad var det da, der skete der? Det var ikke, som saa ofte senere, blot skrøbelige Mennesker, som i Tillid til egen Indsigt eller guddommelige Indskydelser søgte at vinde Verden for en ny Sandhed. Gud Helligaand selv, Sandhedens og Visdommens Aand, var det, som paa denne Dag førte Ordet, som talte til Hjerterne, som hviskede ind i Sjælene, hvad de siden skulde raabe ud over Jerusalems Tage. Det var ham, som alene har Magt og Ret til at binde Samvittighederne, der her greb Sindene og bøjede Villierne og uimodstaaelig samlede dem til sin Kirke.

Men vor hellige Kirke er ikke blot skøn og ophøjet i sin Oprindelse — hvor ærværdig er den ikke ogsaa ved sin Ælde! 400 Aar tæller nu de fleste og ældste kristne Sekter, og de synes allerede i en betænkkelig Grad at nærme sig Gravens Rand. I 1900 Aar har vor Kirke bestaaet; og

hvor ung er den ikke endnu, hvor livskraftig; stærk og ubøjelig i Modgang, villiefast over for alle Angreb paa dens hh. Sandheder. Mægtige Storme har den allerede modstaaet — den onde Fjende ved nok, hvad denne Fæstning er værd! Men vi, dens Børn, føler os trygge indenfor dens Mure; vi tror paa Herrens Forjættelser, og vi styrkes i vor Tro ved at betragte dens Historie; denne har allerede mange Gange bekræftet den lovkyndige Gamaliels Udsagn, at »Guds Værk kan man ikke forstyrre«.

Ja, det var et Guds Værk, som blev grundlagt paa den første h. Pintsedag; og dog var det dengang kun som et lille, uanseligt Sædekorn. . Hvilket herligt Værk er ikke fremgaaet heraf. Med de rigeste Midler og Muligheder træder Kirken ind i Verden, med Betingelser for at optage i sig alt, hvad sandt og skønt og ophøjet Menneskeheden har frembragt, for intet af dette er den fremmed; tværtimod, det tilhører den med Rette. Og Lovgivning og Litteratur, Kunst og Poesi — alt har den da ogsaa taget i sin Tjeneste og gennemtrængt med sin Aand. Den stod ikke og staaer ikke den Dag i Dag som et nyt og fremmed Element blandt Mennesker; netop dette viser vor h. Kirke som den sande katholske, at al ægte, menneskelig Kultur har den kunnet optage og ligesom genføde med en ren og ny Glans. Derfor hører ogsaa Historiens største og ædleste Skikkelser hjemme i den katholske Kirke; derfor ejer den en Liturgi, som er et Udtryk for det skønneste og dybeste, Mennesketanker nogensinde har tænkt, og i sin Gudstjeneste formaar den at bringe Gud et Offer af alt det bedste og største, han selv har nedlagt i vor Aand og i vor Natur.

Ja, vor h. Kirke hæver sig som et mægtigt og ærværdigt Træ højt op over alle andre Kirkesamfunds forviltrede Smaakrat. Maatte Sandhedens Aand selv overbevise os om sit Værks Skønhed og Hellighed! Alle I, som endnu har Sans og Tanke for, hvad der er skønt og ophøjet her i Livet, og alle I unge, som trænger til at have noget at begejstres for, betragt eders Kirkel! Der er noget, som er vor Kærlighed og Begejstring værd. Lad os elske vor h. Kirke — og lad os være stolte af den! En Ære er det at kunne kalde sig dens Barn og en endnu større Ære at kunne ofre sine Kræfter og sine Evner — de være nok saa smaa — i dens Tjeneste.

— nova.

Frederik VIII.

Der var sikkert mange, der forleden Morgen ikke straks vilde tro, hvad Telegrafens forkyndte hele Landet over, at Kongen var død den foregaaende Nat. Nogle Dreng, til hvem den, der har skrevet disse faa Mindelinjer, fortalte, hvad der var sket, lo deraf og sagde: »Det er ikke sandt!« Desværre, det var sandt, Frederik VIII var død saa pludselig, saa uventet, saa ensomt, som det kun falder i faa Menneskers Lod at lukke sine Øjne.

Det er en god og retsindig Konge, der saa brat er gaaet bort. Han havde et klart Blik for en konstitutionel Regents Rettigheder og Pligter, og han søgte altid samvittighedsfuldt at løse de Opgaver, der som saadan var ham stillede. Personlig havde Kongen vistnok et medfølelse og venligt Sindelag, der gav sig mangfoldige Udslag, og som adskillige kender af egen Erfaring. Mærkede Kongen, naar han gik forbi et Hus, at man kom løbende ud for at hilse paa ham, vendte han sig ofte om og hilste tilbage paa den, der var kommet for sent ud til at have Fornøjelsen at hilse paa ham. Saa han nogle Dreng fare forbi paa Cykle om ad et Hjørne eller ned ad en Bakke, lød det mangan Gang: »Pas paa, at I ikke falder.« Disse og lignende Smaatræk kunde der fortælles mange af, men her er ikke Stedet dertil; de er sikkert ikke, som mange har paastaet, Forsøg paa at blive personlig yndet af Folk, men Udslag af ren menneskelig Velvilje og Elskværdighed. Og Kongen blev virkelig afholdt herved, især blandt Ungdommen; der er sikkert ikke faa Børn, der har udgydt ægte Sorgens Taarer ved Budskabet om, at »deres rare Konge« var død. Var der bleven forundt Frederik VIII lige saa lang Levetid som Christian IX, var han vistnok gaaet i Graven lige saa afholdt og lovprist som denne. Nu blev hans Regeringstid for kort, til at Dommen om ham baade kunne danne sig og fæstne sig, men det, som her er udtalt om ham, vil vistnok de fleste kunne give deres Tilslutning.

I Danmarks Kongerække indtager Frederik VIII en ualmindelig Stilling. Siden Erik Ejegod i Aaret 1103 døde paa Cypern, har ingen Konge lukket sine Øjne udenfor Danmarks Grænser. Og med sin korte Regering — kun 6 Aar — staar han ogsaa ret isoleret; vi maa saa langt tilbage som til Kong Abel, der døde 1252, for at finde en Konge, der regerede lige saa kort, i dette Tilfælde kortere end Frederik VIII. Og hvad endelig selve Kong Frederiks tragiske Død angaar, saa er den enestaaende, ikke alene i Danmarks-, men vistnok ogsaa i Verdens-Historien. At en Konge falder død om paa Gaden, føres til et Havnesygehus, hvor hans Lig findes efter at have ligget 4 Timer mellem 8 andre ukendte Lig, det er næppe nogen Sinde før sket!

Dette minder os alle om en Ting, som vi saa godt ved, men som vi alligevel har saa udmærket af atter at lære, at overfor Døden er alle lige. For Guds Trone bliver vore Sjæle spurgt om, ikke hvad vi har været, men hvordan vi har været det, vi var; ved Kong Frederiks Død blev endog hans Legeme en kort Tid stillet paa lige Fod med den ringeste Mands; det burde vel ikke været saa, men det taler højt og tydelig til enhver om menneskelig Storheds Afmagt og om Nødvendigheden af at stræbe efter det ene fornødne: altid at leve i Guds Naade for ogsaa at kunne dø i den.

Ved et underligt Sammentræf falder Kong Frederiks Bisættelsesdag sammen med Dronning Dagmars 700 Aars Dødsdag. Naar alle Klokker ringer hele Danmark over paa Fredag for Kong Frederik, har vi Lov til ogsaa at lægge en Hyldest og Hilsen ind deri til Middelalderens fromme, mest elskede Dronning.

Som katholske Kristne har vi altid æret og adlydt Frederik VIII som vor højeste verdslige Øvrighed. Den samme Ærbødighed og Lydighed nærer vi overfor hans Søn og lovlige Efterfølger, Hans Majestæt Kong Christian X, hvem vi beder Gud skænke sin rige Velsignelse hele Livet igennem, baade som Konge og som Menneske.

Niels Hansen.

Dronning Dagmar.

Det er en Sommeraften, ude paa Landet, i gamle længst svundne Tider. Oppe fra den ældgamle røde Landsbykirke, som ligger halvt gemt mellem Popler og Lindetræer, har Aftenklokken nylig tonet ud i Stilheden. Ude over den blomstrende aagennemslyngede Eng damper Mosekonens Bryg, oppe over en Kæmpehøj svæver Fuldmaanens gulblege Klode. Paa et Markgærde, under en blomstrende Hyld, sidder en Skare unge Mænd og Piger, klædte i Dattidens skønne, farverige Dragter. En af Pigerne synger. Det er en Vise, hvis Indhold og enkle Melodi harmonerer med Sommeraftens Stemning, en af de ældgamle, dejlige, nu glemte Folkeviser, en af de allerskønneste; hør blot:

Dronning Dagmar ligger udi Ribe syg,
til Ringsted monne de hende vente.
Alle de Fruer i Danmark ere,
dem lader hun til sig hente.
Udi Ringsted hviler Dronning Dagmar.

Hun synger Vers efter Vers, synger om Dronningens Sygdom og Dødsleje, om Kongens jagende Ridt gennem Landet og sidste Samtale med sin elskede Dagmar. Og efter hvert Vers synger den lavse, lyttende Skare Omkvædet: Udi Ringsted hviler Dronning Dagmar. Endelig er den lange Vise sunget igennem; nu kommer sidste Vers, Dronningens sidste Ord:

Nu er det Tid, jeg farer herfra,
jeg maa ikke længer dvæle,
Himmerigs Klokker de ringer efter mig,
mig længes hen til de Sjæle.
Udi Ringsted hviler Dronning Dagmar.

Grebne af Stemningen sidder alle en Stund stille og tavse. Ude fra Marken kommer, gennem den varme Luft, ligesom et Suk, en svag Luftning, der mildt bøjer Rugens fulde Aks og rasler sagte i Hyldens Blade. Det var, som drog Mindernes Aand hen over deres Hoveder.

Valdemarstiden er den stolteste og skønneste Periode i vort Fædrelands Historie. Danmark var stærkt og mægtigt, baade indadtil og udadtil; de uforglemmelige Konger, Valdemar den Store og Valdemar Sejr sad paa Tronen, Absalon, den største af alle Tidens Danske, udfoldede sin storslaaede Virksomhed for Kirken og Landet, Saxo skrev sin udødelige Krønike, den myrdede folkekære Knud Lavard kaaredes som Helgen, store sejrriige Korstog drog mod fremmede Landes vilde Hedninger, Klostre stiftedes, talrige

skønne romanske Kirker, som endnu fryder Øjet, byggedes over hele Landet, de fire Domkirker rejste deres hellige, majestætiske Haller, og som en Velsignelse over Tidens Værk dalede Dannebrog's rødhvide Korsflag ned fra Himlen.

Frem af denne daadskraftige Slægt, mellem Skarer af harniskklædte Kæmper og Aandens Stormænd, lyser en Kvindes Skikkelse, den rene, ædleste, der har traadt Danmarks Jord — Dronning Dagmars.

Det er kun lidet, Historien beretter om Dagmar, blot nogle faa tørre Fakta; hun var Datter af en bøhmisk Konge Premysl, fødtes 1186, kom til Danmark 18 Aar gammel som Kong Valdemar Sejrs Brud, døde efter 8 Aars Ægteskab d. 24. Maj 1212 og bisattes i Ringsted Klosterkirke. Men hendes udødelige Minde er tegnet i nogle af vore Folkevisedignings skønneste Viser, som vel ikke er historiske Dokumenter, men dog paalidelige nok til, at vi faar et troværdigt Billede af hendes Personlighed.

Dronning Dagmars Skikkelse er præget af Kvindens største Skønhed og ædleste Dyder. Kærlighed, Mildhed og Fromhed blomstrede i hendes rene Sjæl. Hun havde Hjerte for de smaa og svage, hun bad for de lænkede Fanger og for de skattelyngede Bønder. Derfor elskedes hun af hele Folket med en Kærlighed saa stor og oprigtig, som ikke er bleven nogen anden dansk Dronning til Del.

Dagmar bisattes i St. Bendts Kirke i Ringsted. Senere pietetsløse Slægter har ødelagt hendes Grav, af Dronningens jordiske Levninger er intet mere tilbage. Det eneste synlige Minde, der haves, er et med indlagt Emaillearbejde prydet prægtigt Guldkors, som findes paa Nationalmuseet. Korset, der er indrettet til at gemme en Relikvie i, har været baaret af Dronning Dagmar og fulgte hende i Graven, hvor det er fundet.

D. 24. Maj er 700 Aar svundet, siden Dagmar i sit Livs Skærsommer lukkede sine gode Øjne. Hun stedtes til Hvile under stor Højtidelighed og Udfoldelse af den katholske Kirkes gribende Ceremonier. Foran Højaltret har vel Ærkebiskop Andreas Sunesøn sunget Messen, medens Benediktinermunkene med Lys i Hænderne holdt Sørgesvigten om Kisten. Nu kan vi Katholikker ikke samles i St. Bendt for at mindes vor Dronning. Vi er jaget ud af denne Kirke som af alle de andre af vore stolte, minderige Bygninger. De Mænd, som nu staar foran Altrene, er fremmede, og de Ord, som lyder under de gamle Hvælvinger, er fremmed Tale, der ikke kendes af dem, der hviler under Gulvets Fliser.

Paa 700-Aars Dagen vil alle Danmarks Kirkeklokker sende deres alvorfulde Toner ud over Land og By, ikke til Minde om Dronning Dagmar, men til Ligsang over Kong Frederik VIII, der stedtes til Hvile i Roskilde Domkirke.

Man har kaldet vor katholske Tro for »udenlandsk Væsen«. Intet er mere fejlagtigt. Alle vort Lands ædlest og skønneste Minder stammer fra den katholske Tid, fra hin Tid, da Romerkirken satte sit Præg paa Land og Folk. Regenter som Knud den Store, Knud den Hellige, Valdemarerne og Margrethe, hellige Mænd som Ansgar, Knud Lavard, Vilhelm og Kjeld, Kirkefyrster som Eskil, Absalon og Andreas Sunesøn, vækker stolte Følelser i Danskes Bryst. I denne Mindernes store Hær staar Dronning Dagmar som en hvid Lillie blandt glødende Rosers røde Pragt, som det hvide Kors i Dannebrog's røde Dug.

Af den fordums Herlighed har vi nu kun Minderne tilbage. De taler til os fra de tavse Grave, de fornemmes under de gamle Kirkers Hvælvinger, fra hvilke Helgenbillederne stirrer ud i det tomme Rum, de høres i en Kirkeklokkes vemodige Klang. Den store Fortid er ingen Drøm, Tiderne er vel døde, men Aanden lever, den toner over vaargrønne Bøgeskove, brune Lyngheder og gyldne Agre, over skovkranste Søer og blomstrende Enge, over blinkende Sunde og blaanende Have.

Naar vore Tanker i disse Dage drages syv Aarhundreder tilbage i Tiden for at dvæle ved underlige, fjerne Dage, da lad dem samles i en Bøn, der som en duftende Krans kan lægges paa Ligstenen i St. Bendts Kirke, en Bøn om, at der maa komme en ny Sejrstid for Danmark, en Tid, der præges af en Valdemars Manddomskraft og en Dagmars kvindelige Ynde.

J. H.

Katholikker og Bibelen.

Ikke-Katholikker, der ikke kender videre til den katholske Kirke, fremhæver ofte, hvilken Skam det er, at Katholikkerne lægger saa liden Vægt paa Bibelen. Og dog er det et Faktum, at Bibelen spiller en langt større Rolle i den katholske end i den protestantiske Gudstjeneste. Den katholske Messe begynder med en af Davids Salmer. Indgangsverset (*Introitus*) er i Regelen et lille Stykke af Skriften. *Gloria* er et Citat af Bibelen, som munder ud i den herligste Lovprisningsbøn, Mennesketunge kan bede. Evangeliet er taget af et af de fire Evangelier, den forudgaaende Epistel af et andet bibelsk Skrift i Gamle eller Nye Testamente. Offertoriet er ogsaa et lille bibelsk Afsnit. Lavabo-Bønnen er atter en af Davids Salmer. Kønsekra-

tionens Ord findes ogsaa i Bibelen; Fadervor findes samme Steds, og hele Messen slutter med Begyndelsen af St. Johannes' Evangelium. Fra Begyndelsen til Enden er saaledes den hellige Messe en bibelsk Gudstjeneste. Vesperbønnerne bestaar af en Række af Davids Salmer. Og Breviaret, Præstens daglige pligtmæssige Bønner, bestaar hovedsagelig af Davids Salmer og andre Stykker af den hellige Skrift. Der findes ikke nogen katholsk Gudstjeneste, baade for levende og døde, uden at den indeholder store Uddrag af Bibelen. Paa Grund af denne idelige Brug af Skriften er det uomtvisteligt, at den katholske Gudstjeneste er langt mere gennemtrængt af Bibelen end den protestantiske.

Ca. Ti.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Tirsdag d. 7. Maj holdt *Elisabethforeningen* for forældreløse Børn Møde. Regnskabet for sidste Aar blev fremlagt, hvoraf fremgik, at Foreningen i Aarets Løb havde forsørget 20 Børn. Udbyttet af Basaren beløb sig til 1906 Kr. 50 Øre, hvorimod Kontingentet kun havde indbragt 452 Kr., et alt for lille Tal for en Forening, der forsørger 20 Børn. Det vilde ogsaa være umuligt, hvis ikke der foruden Legat var skænket flere »særlige Gaver«. Den gamle Bestyrelse fratraadte, men genvalgtes enstemmig.

Hørsholm. Som en lille Filial af St. Andreas Kirke i Ordrup er her oprettet et lille St. Hans Kapel. Foreløbig bliver her, som Annoncen i Ugebladet ogsaa meddeler, Messe og Prædiken hver anden Søndag. Der er lejet en efter Forholdene smuk Sal i Ejendommen »Gotin« paa Udenomsvej, hvor et Alter er opstillet og Bænke, endnu kun 3. Der er dog Plads til en Del endnu, og Trang baade dertil og til meget andet Udstyr, saa hvis Velgørere vil tænke paa det lille nye Kapel, vil der være Brug for alle Gaver, baade store og smaa. Der har i Aarens Løb samlet sig en hel lille katholsk Menighed i Hørsholm, som med Glæde ser et Kapel indrettet i sin Midte. For københavnske Katholikker kan Kapellet indgaa som et udmærket Led i en Søndagstur i Nord-Sjælland: naar man f. Eks. tager Kl. 7 om Morgenen fra København, kan man med langsom Cyklekørsel over Rungsted naa Hørsholm til Gudstjenesten Kl. 9 og derefter fortsætte Turen i de naturskønne Egne deroppe.

Tyskland. Ærkebiskoppen af Bamberg i Bayern, Dr. Philipp von Abert, er efter lang Tids Sygdom den 23. April afgaaet ved Døden i en Alder af 60 Aar. Fra 1890 til 1905 var afdøde knyttet til Universitetet i Würzburg som Professor i Dogmatik, hvor han var baade Kollega og trofast Ven af den bekendte Professor Schell, hvis dogmatiske og kirkepolitiske Meninger han dog langtfra delte. Kun i 7 Aar beklædte han Stillingen som Ærkebiskop i Bamberg. — I en Alder af 82 Aar er Vibiskop, Dr. Augustinus Gockel i Paderborn den 12. Maj afgaaet ved en rolig Død. Han har udført et stort og trofast Arbejde under fire Biskopper i det store Bispedømme Paderborn, de sidste 22 Aar som Vibiskop. Foruden anden ivrig Virksomhed i Guds Tjeneste var Biskop Gockel ogsaa et virksomt Medlem af den store Bonifaciusforenings Hovedbestyrelse. Den afdøde Biskop var en mangeaarig, fortrolig Ven af vor højærverdige Biskop, som i den sidste Snes Aar gerne tilbragte en Uges Tid hver Sommer hos ham.

England. Som kort antydet for 14 Dage siden, bragte Appellen i den oprindelige af Eli Erichsen anlagte Sag den fuldeste Oprejsning for den anklagede Præst og for de saa skammelig bagvaskede Maristbrødre. For det første blev Erichsen dømt til at betale alle Udgifterne ved den foretagne Appel, hvilke mindst vil beløbe sig til 9000 Kroner. For det andet fik Præsten Spink de Penge tilbage, han maatte deponere i Retten i Anledning af Appellen, og han vil sagsøge Erichsen til at erstatte ham sine Udgifter ved den første retslige Undersøgelse. For det tredje gav Overdommerne den Underrettsdommer, der havde ledet Sagen i første Instans, en meget skarp Tilrettevisning for hans slette Ledelse af Sagen og hans Misdeltelse af Jurymændene. Og endelig erkendte Overdommerne, at naar Pastor Spink havde stemplet Eli Erichsens Foredrag som et Væv af Løgne, havde han været fuldkommen berettiget hertil. Hvad Beskyldningen for Drukkenskab i Klosteret angaar, hvilede den ikke paa andet end Erichsens Ord og stred mod alle andre Vidnesbyrd om Brødrene. Og Dommen hævder bestemt, at naar Erichsen selv indrømmede, at det ikke var ved ydre Vold, men ved Ængstelse for at bryde sine Løfter, at han blev holdt tilbage i Klosteret, var det absolut vildledende at betegne sig selv som en undsluppen Munk. — I England mener de, at Erichsen og de protestantiske Venner, der staar bagved ham og støtter ham, hverken kan eller vil betale de store Summer, hvorom Talen er, hvorfor de forhaabentligvis er færdige med ham derovre (*have seen the last of him*). Mærkelig nok har de større Aviser, der bragte lange Artikler, da Sagen var første Gang for

Retten, denne Gang ikke fortalt noget om det for Erichsen og Venner højst beskæmmende Udfald af Appellen. Midt under Forhandlingerne trak den ordførende af Erichsens to Sagførere sig ganske tilbage og forsvandt fra Retten. Det var at ønske, at de Blade her hjemme, der bragte lange Referater af Erichsens løgnagtige Foredrag i København, vilde meddele deres Læsere Resultatet af denne Retssag, som Erichsen med Triumf i Stemmen forkyndte, han vilde anlægge mod de skammelige Katholikker, naar han kom tilbage til England. For Maristbrødrene har dette Udfald naturligvis været en stor Tilfredsstillelse; for deres Venners Skyld var enhver Renselse og Uskyldighedserklæring ganske overflødig, da ingen af dem troede paa Erichsens Eventyr; men de, der ikke kender Brødrene, kunde maaske tænke, at der vel maatte være noget sandt i de mange gruopvækkende Ting, Erichsen fortalte, og for deres Skyld er det godt, om den sidste Dom kunde blive almindelig bekendt.

Østerrig. I Wien har der nylig fundet Valg Sted til Borgerrepræsentationen. Forinden var der fra mange Sider bleven spaaet, at det katholske Flertals Dage nu var talte. Heldigvis viste det sig dog, at Aanden fra Borgmester Luegers Dage ikke var svundet endnu. Vel tabte Katholikerne nogle Pladser, men Byens Raad bestaar dog af 126 kristelig-socialle (Katholikker), 20 liberale, 10 Socialister og 2 uafhængige Katholikker.

Belgien. Her staar de almindelige politiske Valg for Døren, og Udfaldet af dem imødeses denne Gang med usædvanlig Spænding. I dette lille Land med de 8 Millioner Mennesker har Regeringen siden 1884 været af bestemt katholsk Præg, og det har udviklet sig overordentlig gunstigt i de mange Aar. Lykkes det den liberal-socialistiske Alliance at styrte den katholske Regering, vil Smaafolk Landet over snart komme til at mærke en Forandring til det værre i mange Henseender. Den hoverende Tone, hvori de socialistiske Blade taler, er langtfra noget Bevis paa, at deres Parti skal vinde Sejr, ikke engang paa, at de nærer et saadant Haab.

Frankrig. Den bestemte antikristelige Stemning, der i saa mange Aar har hersket i vide Kredse i dette Land, er vel ikke ved at tabe sig, men der er mange Symptomer paa, at den ikke er saa stærk som tidligere. Dette har vist sig ved Byraadsvalgene i den sidste Tid i flere af Frankrigs større Byer, hvor de Kristne vel ikke har sejret, men hvor deres Stemmer er steget meget betydeligt. Forskellige ledende Politikere optræder ogsaa som Privatmænd paa en Maade, der nok kan give Foranledning til ejen-

dommelige Tanker. Saaledes skulde den berømte Clemen­ceau for nogen Tid siden underkastes en alvorlig Operation og forlangte da at blive plejet af — Ordenssøstre. Da man herimod indvendte, at det kunde blive mistydet, svarede han: »Jeg bryder mig ikke om, hvad Folk siger til det; jeg vil plejes ordentlig.« Den Mand, som var med til at fordrive Søstrene fra Paris' Hospitaler, har saaledes fordømt sin egen Politik. Ekspræsident Loubet afslog, da han var Præsident, at være til Stede ved sin yngste Søns første Kommunion af Frygt; men for faa Dage siden var han offentlig til Stede ved sin Sønesøns første Kommunion. Bladet *Gaulois* siger, at disse to Træk er Følgen af, at Paris er ved at omvende sig. De beviser i hvert Fald ikke de to Politikeres Omvændelse, snarere deres Fejhed. — Den prægtige Jesu Hjertes Kirke paa Montmartre i Paris er trods de mange Millioner, den har kostet, endnu ikke fuldendt, og Kirken har derfor ikke faaet den højtidelige Konsekration. Et stort Mosaikarbejde, som skal pryde Midterbuen, vil blive paabegyndt i Juli Maaned. Det er beregnet at skulle koste en halv Million Francs, og man vidste længe ikke, hvorfra man skulde tage Pengene. Historien om, hvorledes man fik Pengene, er ret ejendommelig. En tarvelig klædt Kvinde plejede den første Fredag i hver Maaned at overvære Messen i Kirken og gav ved den Lejlighed gerne Præsten en lille Gave. En Dag spurgte hun ham, naar Kirken skulde konsek­reres. »Naar Central-Mosaikken bliver færdig,« lød Svaret, »men det er et stort Foretagende og vil koste 500.000 Francs, som vi ikke ejer.« »Det kan være, jeg kan hjælpe,« sagde Damen og gik. Nogle Maaneder efter kom hun tilbage og lagde en Pakke Pengesedler foran Præsten. Han tog dem og fandt nøjagtig den halve Million, der manglede. Hans Overraskelse er det overflødig at udmale; men da han spurgte, hvem han maatte takke for denne kongelige Gave, afslog Damen at nævne sit Navn og gik sin Vej, og siden den Dag har hun ikke mere vist sig paa Montmartre.

Asien. (Japan.) Efter lange og kedelige Forhandlinger er det endelig lykkedes Institutet for højere Undervisning (*Jochi Gakuin*), som skal oprettes af Jesuiter i Tokyo efter den Hellige Faders særlige Opfordring, at overvinde en betydelig Vanskelighed, nemlig Erhvervelsen af en passende Byggegrund. Mange Pladser i forskellige Dele af Byen har været under Overvejelse, men enten egnede de sig ikke til Formaålet eller var ikke til Salgs. Man havde næsten opgivet alt Haab om at finde en passende Plads i Byens Centrum, da der ved en ren Styrelse tilbød sig et Sted, der i alle Henseender var udmærket skikket til at rejse et Universitet paa, og efter syv Maaneders For-

handlinger med de forskellige Grundejere lykkedes det i Begyndelsen af April at afslutte Handelen. Det store Grundstykke paa 5 Akre Land ligger i den højeste Del af Tokyo med den herligste Udsigt til Havet og til Bjergene. Det ligger midt i Byen, nær ved flere Sporvognsruter og Jernbanelinjer, og er let tilgængeligt fra alle Kanter og udmærket egnet til Forelæsninger, Aftenkursus, Konvertitundervisning o. s. v. Adressen er *Kojimachi, Kioi-cho 7, Tokyo*. Kojimachi er den Del af Tokyo, som svarer til den gamle voldomgivne By Yeda. For Øjeblikket ligger der paa Grundstykket to store Huse af europæisk Konstruktion og et Antal mindre japanesiske Huse. Den største Bygning kan bruges som Kloster og, foreløbig i hvert Fald, ogsaa til Forelæsninger. De japanesiske Huse kan udmærket bruges som Studenterboliger. De egentlige Kollegiebygninger tilhører endnu Fremtiden; men før de bliver opført, kan der ikke gennemføres regulært videnskabeligt Studium. Tokyo er en By af Skoler og Kollegier, og dog trænges der endnu til Plads for flere, da der stadig samles flere og flere Studenter fra alle Kanter af Landet. Her er en stor Arbejdsplads blandt Japans dannede Klasser for at bringe den i nærmere Berøring med katholsk Tro og Praksis; men her vil kræves stor Taalmodighed, langsom og omhyggelig overvejet Arbejdsmaade og rige Midler til Udrustelsen af en værdig Lærdoms-Anstalt; fremfor alt vil Oprettelsen af et godt og moderne Bibliothek være en af de Opgaver, hvorpaa der først og fremmest med Kraft maa arbejdes.

Brevkasse.

Ærede Hr. Redaktør! Saa vidt jeg husker, blev der i sin Tid paa et Møde i City bebudet, at der i Aaret 1913 vilde foreligge Manuskript til en revideret Salmebog for de katholske Menigheder i Danmark. Kan De ikke give mig lidt Oplysning, om der er Udsigt til, at dette Løfte kommer til at gaa i Opfyldelse? Jeg er stærkt interesseret i denne Sag og vilde gerne have noget sikkert at glæde mig til.

Ærbødigst

En Ven af god Sang.

Ovenstaaende Spørgsmaal er bleven forelagt Hr. cand. mag. H. Kejser, der har givet følgende Svar:

Maa jeg, da Brevskriveren vel synes selv at have forstaaet Sagen rigtig, men jeg ellers af og til møder Misforstaaelser deraf, først have Lov til at forklare Sagens Sammenhæng. Der er aldeles ikke nedsat nogen Kommission til at revidere Salmebogen, men det er efter Tilskyndelse fra ganske privat Side, at jeg — med Hr. Pastor Günthers Hjælp — arbejder paa, at der, naar

vor nuværende Salmebog er udsolgt, kan foreligge i Manuskript et Forslag til en forbedret Udgave. I hvor stort Omfang dette saa bliver brugt, derfor raader jo ingen af os. Hvad angaar de Fremskridt, Arbejdet gør, da gik jeg kun nødig med til at fastsætte nogen bestemt Tid, inden hvilken det skulde være færdigt, og Aaret 1913 blev ogsaa kun nævnt med alt Forbehold. Det kan nu siges, at Manuskriptet ikke bliver færdigt til den Tid; men der er dog gjort en god Del af Arbejdet, idet det nedskrevne Manuskript allerede omfatter 100 Salmer, væsentlig reviderede Numre af den nuværende Salmebog, enkelte nye, nemlig saa godt som hele Kirkeaaet, en Del Mariasalmer og enkelte andre.

„Absalons Gaard“

paa

Mærker og Brevkort.

Ungdomsværnet har ladet fremstille **Mærker** til at sætte paa og indeni Breve samt **Brevkort** (sorte og haandkolorerede) med Gengivelse af Arkitekt Clemmensens Udkast til en katolsk Foreningsbygning. Indtægten af Salget tilfalder Fondet for »Absalons Gaard.«

Mærkerne	koster 3 Øre pr. Stk., 1,00 for 50 Stk.
Kolorerede Brevkort	» 10 Øre » » , 0,80 » 10 Stk.
Sorte Brevkort	» 5 Øre » » , 0,40 » 10 Stk.

Udsalgssteder:

Johs. Hoffmann & Søns Butik, Købmagergade 48.

Johs. Hoffmann & Søns Butik, Vesterbrogade 18.

Ernst Bæklunds Butik, Frederiksberggade 34.

St. Ansgars Menigheds Kontor, Bredgade 69, II. o. G.

Mogens Ballin, Enighedsvej 6. Chld.

Ungdomsforeningerne og ved Friluftsmøderne.

Hovedoplæg:

A. V. Günther, Bangertsgade 11, Telf. 4110.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbunds Udflugt til Frederikssund fra København Kl. 7²⁷ Form. Man samles til d. h. Messe i Jesu Hjertes Kirke Kl. 6. Indtegningen, som sker hos Kassereren, Leo Jensen, Viborggade 81, St., maa ske inden Tirsdag d. 28. ds. Ved Henvendelse til Bestyrelsen vil Rejsen kunne faas for halv Pris.

Friluftsmøde

afholdes *2den Pintsedag, Mandag den 27de Maj*, ved »Vor Frues Bøg« (tæt ved Posemandens Hus) i Dyrehaven Kl. 3^{1/2}. Mogens Ballin taler. Sangbogen medtages. **Andagt Kl. 7 i St. Andreaskirken.** I Tilfælde af ugunstigt Vejr bortfalder Mødet.

Unio. Onsdag den 5. Juni (Grundlovsdag) Udflugt til Charlottentlund. Afgang Kl. 3 med Klampenborgbanen. Deltagerne samles Kl. 4 ved *Slalden*, hvor der senere spises til Aften. Madkurve kan medtages. Børn kan ogsaa deltage i Turen.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinserne.

Da det er Meningen snart at genoptage denne Rubrik i Bladet, bedes de Herrer Sognepræster i Provinserne meddele Red., om der er sket Forandringer; indløber ingen saadan Meddelelse, forudsættes, at alt er uforandret fra i Fjor.

En lille Pintsebog.

Faas, smukt indbundet, for 30 Øre ved Kirkerne og hos St. Josephs Søstrene, Frederiksberg Allé 15—17.

Meddelelse fra Biskoppen.

Budskabet om Hs. Majestæt Kong Frederik VIII.s pludselige Bortgang fjernt fra Rige og Hjem har paa det dybeste grebet Folkets Hjerte.

Idet Vi forbeholder Os at træffe nærmere Bestemmelse med Hensyn til Afholdelse af en Sørgehøjtid i de katholske Kirker, anordner Vi hermed foreløbig, at der som Tegn paa den almindelige Landesorg skal ringes med Kirkeklokkerne i samtlige Kirker hver Dag til Bisættelsesdagen fra Kl. 10—11 Formiddag og fra Kl. 4 - 5 Eftermiddag.')

Elterdi Hs. Majestæt Kong Frederik VIII.s Bisættelse er fastsat til den 24. Maj, anordner Vi herved, at der den 23. Maj skal afholdes en Sørgehøjtid i samtlige katholske Kirker i København (Frederiksberg iberegnet); for St. Ansgars Kirkes Vedkommende skal Sørgehøjtiden finde Sted om Formiddagen Kl. 9, medens det for de øvrige Kirkers Vedkommende overlades til de paagældende Sognepræster eller Rektorer at fastsætte Tiden for dens Afholdelse.

For Kirkerne udenfor København fastsætter vi selve Bisættelsesdagen, den 24. Maj, som den Dag, paa hvilken Sørgehøjtiden finder Sted.

Højmessen paa denne Dag vil være at holde efter Rubrikkerne; i Prædikenen efter Højmessen er der passende Anledning til at mindes den hedengangne med Tak for de mange Velgerninger, som under hans Regering er bleven Land og Folk til Del. Før og efter Talen afsynges passende Psalmer, som vælges af Psalmebogen.

København, den 16. Maj 1912.

✠ Johannes,

Biskop af Anastasiopolis.

Apostolisk Vikar for Danmark og Island.

*) Dette første Stykke af den biskoppelige Meddelelse var vedlagt forrige Nummer af *Ugebladet* som et løst Tillægsblad.

Kirkelig Kalender.

<p>26. Maj. Pintsesøndag.</p> <p>27. — Mandag. 2den Pintsedag.</p> <p>28. — Tirsdag. 3. Pintsedag.</p> <p>29. — Onsdag. Oktavdag. (Tamperfastedag).</p> <p>30. — Torsdag. Oktavdag.</p> <p>31. — Fredag. Oktavdag. (Tamperfastedag).</p> <p>1. Juni. Lørdag. Oktavdag. (Tamperfastedag).</p>	<p>2. Juni. Hellig Trefoldigheds-Søndag.</p> <p>3. — Mandag. Beda den Ærværdige, Kirkelærer og Bekender.</p> <p>4. — Tirsdag. Franciscus Caracciolo, Bekender.</p> <p>5. — Onsdag. Bonifacius, Biskop og Martyr.</p> <p>6. — Torsdag. Christi Legems Fest.</p> <p>7. — Fredag. Oktavdag.</p> <p>8. — Lørdag. Oktavdag.</p>
---	---

Meddelelse om **Gudstjenesten i København** fandtes sidst i Nr. 11.

2den Pintsedag.

I *St. Ansgars Kirke* læses Kl. 7 stille Messe og Kl. 8 *Prælatsmesse*, under hvilken Firmelsens Sakramente meddeles til voksne. Der holdes ikke flere Gudstjenester den Dag.

Gudstjeneste i Hørsholm. Der vil blive holdt Gudstjeneste (Messe med Prædiken) for første Gang paa Pintsesøndag Kl. 9 i *St. Hans Kapel (i Ejendommen »Golin« 1. Sal), Udenomsvej, Hørsholm.* I Fremtiden vil der fra nu af blive holdt Gudstjeneste her (Messe og Prædiken) hver anden Søndag Kl. 9.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hver dag fra Kl. 3—8 i *Frederiksberg Allé 15—17.*

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Glashandler Johan Franz Ronges Legat for trængende Katholikker i København og Frederiksberg.

Den 1ste Juli d. A. vil Legatet første Gang blive uddelt. Legatet bortgives for 5 Aar ad Gangen og kan søges af saavel gifte som ugifte Mænd og Kvinder. Ansøgninger om de ledige Portioner stiles til Forstanderskabet for St. Ansgars Menighed og indsendes inden 1. Juni. Skemaer erholdes og afleveres igen paa St. Ansgars Menighedskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. fra Kl. 1—4.

J. Braun, Sognepræst.

Obs. Ansøgere, som allerede personlig har henvendt sig til Pastor Fr. Ronge om Legatet, maa ogsaa indsende Ansøgning for at komme i Betragtning.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag den 2. Juni (H. Trefoldigheds Fest) Kl. 8,30.

Anmodning.

Meddelelse om Gudstjenesteordningen paa Christi Legems Fest, der formentlig i Aar ikke bliver den samme som tidligere, bedes i Tide tilstillet Redaktionen.

NB. Dette Nummer er trykt en Dag tidligere end sædvanlig, allerede Onsdag den 22. Maj.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothés Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 22.

Søndag den 2. Juni.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — The Catholic Encyclopedia. — Auguste Marie Wattiez. — Om Ligbrænding. — Lovforslaget. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Nyborg. Odense. Svendborg. Fredericia. Norge. Østerrig. Nord-Amerika. — Meddelelse fra Biskoppen. — Skolebørns Fribefordring. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

119.

Den treenige Gud.

Trininitatis-Søndag minder os om vor Kristentros Grundsandhed og dybeste Hemmelighed. Kristendommen lærer paa det bestemtteste, at der er en Gud, kun een, men at det ene guddommelige Væsen er fælles for tre forskellige Personer, som Skriften kalder Faderen, Sønnen og den Helligaand.

At en Gud er til, Himlens og Jordens evige, uendelig mæglige og vise Skaber, det staaer skrevet med tydelig Skrift i Naturens Bog paa alle Sider. Ved uhildet Læsning i denne Bog kan den menneskelige Fornuft naa til Erkendelse af, at Gud, en højeste Herre, Ophav og Styrer af Verdensaliet, er til. Den hellige Skrift kalder endog alle de Hedninger for Daarer, der nægter dette.

Anderledes forholder det sig med den Trossandhed, at det ene guddommelige Væsen er fælles for tre guddommelige Personer. I Naturens Bog har Gud ikke tilkendegivet, at han er trefoldig. I Tiden før Kristi Komme var Abrahams Efterslægt Guds udvalgte Folk, som han idelig havde Samkvem med. Men heller ikke for det gav han sig tydelig til Kende som den treenige. Først da Gud Sønnen paatog sig vår menneskelige Natur, aabenbaredes Trefoldighedens Hemmelighed. Jeg, sagde Gudmennesket, vil bede

Faderen, og han vil sende jer Helligaanden som Trøster i mit Sted. Ingen kan bede eller sende sig selv; man kan kun bede eller sende en anden. Sønnen er altsaa en anden end Faderen, og Helligaanden er en anden end Faderen eller Sønnen. Men i uendelig Fuldkommenhed og Værdighed er de tre Personer ens. I Festdagens Evangelium hører vi Frelseren stille dem paa samme Linie, naar han giver sine Disciple den Befaling: »Døber alle Folk i *Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn.*«

Dette Bud er blevet efterkommet paa alle os Kristne. Kort efter at være født til dette korte, forkrænkelige Liv blev vi genfødt til et overnaturligt, evigt Liv i Daabens Vand og i *Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn.*

Da vi var naaet til en vis aandelig Modenhed, lagde en Biskop sin Haand paa vor Isse, salvede vor Pande og paatrykte den Korsets Sejerstegn for at indvie os til at være Stridsmænd for Guds Sag og vor egen Sjæls Frelse i *Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn.*

Men den aandelige Kamp er haard og varer lige saa længe som selve Livet. Er vi blevet saaret i denne Kamp, trænger vi til Lægedom eller Opmuntring til at optage Kampen paa ny, saa tyr vi til en af dem, til hvem det blev sagt: »Hvem du forlader Synder, dem bliver de forladt;« og vi faar at høre de trøstende og styrkende Ord: »Jeg frikender dig for dine Synder i *Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn.*«

En dansk Dame, der blev reddet ved Titanic's rædselsfulde Undergang, fortæller, at da Redningsbaaden var sat ud, og Kvinderne blev firet ned, gjorde en Præst Kors-tegnet over hver enkelt, altsom de blev firet ned, den ene efter den anden. Til sidst indbød man ham selv, men han gjorde en afvisende Haandbevægelse, som om han vilde sige: »Jeg frygter ikke Døden; jeg er rede til at møde for Guds Domstol. Jeg har gjort min Pligt og Gerning; jeg har gjort, hvad jeg kunde gøre, for at alle de, der nu med Døden for Øjne angrer deres Synder, maatte faa dem forladt ved min Mægling i *Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn.*«

Maatte den treenige Gud bevare os alle for en saa rædselsfuld, pludselig, uforudset Død!

Maatte der læses over os, naar vi drages med Døden, den kirkelige Velsignelse: »Får heden, kristne Sjæl i Navnet Faderens, der har skabt dig, i Navnet Jesu Kristi, den levende Guds Søns, der har lidt for dig, i Navnet Helligaandens, der er bleven udgydt i dig! Vedkend dig, o Herre, denne din Skabning. Har han end syndet, har han dog ikke nægtet, men troet og stolet paa dig, *Fader og Søn og Helligaand.*«

The Catholic Encyclopedia.

13. Bind.

Bog anmeldelse ved Niels Hansen.

Allerede igen kan der anmeldes et Bind af den udmærkede store katholske Encyklopædi. Nærværende Bind bærer paa Titelbladets Bagside den kirkelige Godkendelse dateret den 1. Februar 1912, kun fire Maanedere efter 12. Bind, som var dateret 1. Oktbr. 1911, og denne Gang lyder Underskriften for første Gang John *Cardinal* Farley.

Dette Binds 800 Sider omfatter Artiklerne fra *Revelation* (Aabenbaring) til *Simon*. Her falder som sædvanlig først i Øjnene de mange smukke Helsides Billeder, hvoraf enkelte er kolorerede, og de to fortrinlige Landkort over Rusland og Skotland. Som sædvanlig er Motiverne for Billederne hovedsagelig berømte Kirker og Klostre samt fremragende Kunstværker. Mænd som Richelieu og Savonarola har dog ogsaa fundet en Plads blandt de store Billeder paa kridret Papir.

De største Afhandlinger i dette Bind er som i de andre de historisk-geografiske. Saaledes indtager Beskrivelsen af *Ruslands* Historie ikke mindre end 44 Sider, skønt den russisk-skismatiske Kirke allerede er bleven behandlet i et tidligere Bind under den græske Kirke. *Skotlands* Historie fortælles paa 18 Sider; men her er mange interessante Perioder behandlet i andre Artikler, Reformationstiden f. Eks. under Afsnittene om Maria Stuart og John Knox. Artiklen om *Rom* er forholdsvis kort, paa 15 Sider; men det maa ikke glemmes, at her gælder det i endnu højere Grad end om sidstnævnte, at næsten utallige Personer, Forhold, Institutioner o. s. v., som er nøje knyttede til Rom, er behandlet eller vil blive behandlet i specielle Artikler. Om *Skoler* er der en lang Afhandling paa godt 30 Sider, hvor der formelig gives en Oversigt over det katholske Skolevæsens Stilling hele Verden over.

At fremhæve enkelte Artikler fremfor andre i det udmærkede Værk er, som ved tidligere Anmeldelser allerede bemærket, overordentlig vanskeligt. Hvad der fremdrages,

bliver let tilfældigt, og der kunde sikkert med ligesaa megen Føje været fremdraget ganske andre Artikler. Hovedhensynet har stedse været at fremhæve saadanne Enkeltheder, som i Følge Sagens Natur rent umiddelbart maatte interessere dette Blads Læsere, og hvorved disse kunde tænkes at faa et gunstigt Indtryk af det sjældne Værk.

Ud fra dette Synspunkt er det sikkert vel begrundet at standse ved en Artikel som *Bartholomæusnatten*. Den kender næsten alle lidt til, og den er et stadig tilbagevendende katholsk Spøgelse, som protestantiske Fanatikere maner frem lige saa ofte, som ædruelig historisk Forskning maner det ned. Ingen katholsk Historiker vil betegne hint Blodbad, hvis Ofres Antal dog ofte er blevet stærkt overdrevet, som andet end en afskyelig, lumsk Handling, der hverken kan forsvares efter guddommelige eller menneskelige Love. Men man maa ikke glemme, at Blodbadet hverken skyldtes religiøse Uroligheder eller udsprang af religiøse Motiver, det var en ren politisk Handling, hvis Tilladelighed søgtes forsvaret ved Machiavellianismens umoralske Principper. Ej heller bør man glemme, at Blodbadet selv ikke var forud planlagt; Catharina af Medici havde indtil to Dage i Forvejen kun overvejet Muligheden af at blive Coligny kvit; men da Mordanslaget mod denne af Protestanterne opfattedes som en Krigserklæring, fik Catharina overfor denne truende Fare sin vankelmødige Søn Karl IX. til at samtykke i den grufulde Massakre. Den, man i hele den uhyggelige Sag har rettet de haardeste Angreb imod, er dog den daværende Pave Gregor XIII. Først den 2. September — altsaa otte Dage efter Blodbadet — begyndte de første Rygter om, hvad der var sket Bartholomæusnatten i Frankrig, at naa til Rom. Et Par Dage efter kom der Breve til Paven, hvori fortaltes, at Coligny og andre huguenottiske Ledere havde dannet en S sammensværgelse mod Kongen og Enkedronningen, men at Kongen med fast Haand havde kuet denne og dræbt Anførerne. Saaledes maatte Gregor XIII faa det bestemte Indtryk, at Karl IX og Catharina af Medici var blevet reddet af stor Fare. Var Huguenotternes Plan lykkedes, vilde Frankrig, mente Paven, have været ganske ude af Stand til at tage Del i den truende Kamp mod Tyrkerne. Det var ikke alene

Paven, Karl IX saaledes førte bag Lyset; til sin Gesandt i London skrev han saaledes: »Coligny og hans Følgesvende var alle rede til at lade os undergaa den samme Skæbne, som mødte dem fra vor Haand«, og til de tyske Fyrster sendte han lignende Meddelelser. Senere er Paven vistnok bleven vred, da han fik paalidelige Oplysninger om de barbariske Misgerninger, der var begaaet, og det er sikkert, at, da Kardinalen af Lothringen i Oktober Maaned 1572 vilde forestille Maurevel, som den 22. August havde skudd paa Coligny, for Paven, afslog denne at modtage ham med den Motivering: »Han er en Snigmorder.«

En anden Artikel, langt fra af den Almeninteresse som forrige, men af speciel Interesse for os Danske, bærer som Overskrift det velkendte Navn: *Saxo Grammaticus*. Den er en god halv Side lang og er forfattet af en Professor i tysk Filologi i New-York. Den er en sympatetisk Vurdering af vor store middelalderlige Historieskriver. Han er tilbøjelig til at antage, at Saxo har haft en ansvarsfuld Stilling i Danmark og nydt den store Absalons nære Fortrolighed. Af nye, ukendte Oplysninger findes der næppe nogle, man ved jo overhovedet ikke meget om Saxos Liv. De første ni Bøger af Saxos berømte Værk er bleven oversat paa Engelsk i 1894 og paa Tysk i 1900 og 1901.

En anden lille Artikel af Dr. phil. Löffler, Universitetsbibliothekar i Münster, om den h. *Rimbert*, St. Ansgars Efterfølger som Ærkebiskop i Hamburg-Bremen, har ogsaa speciel Interesse for os Danske, om den end heller ikke bringer ukendte Ting for Dagens Lys.

Et Træk ved det, som ved alle foregaaende Bind, er det internationale Præg, hvorom Medarbejderskaren fra al Verdens Lande aflægger saa slaaende et Vidnesbyrd. Det er fremhævet ved Anmeldelsen af et tidligere Bind, hvorfor det kun skal antydes her; men det er saa opmuntrende et Bevis for Kirkens altomspændende Katholicitet.

Uden at fremhæve mere er disse Linjer vistnok tilstrækkelige til at understrege den for hele den katholske Verden virkelig glædelige Begivenhed, at der atter er udkommet et Bind af dette store, fortjenstfulde Værk, der i saa sjælden Grad er en Støtte for Troen og et Vaaben mod alle Vantroens Angreb.

Auguste Marie Wattiez.

4. Juni 1887 — 4. Juni 1912.

Højærværdige Pastor A. M. Wattiez, Sognepræst for den katholske Menighed i Helsingør, fejrer førstkomende 4. Juni sit 25 Aars Præstebubilæum. Han er født d. 14. April 1860 i Cousolre i Nordfrankrig, blev optaget i *Petit Séminaire* i Cambrai i Oktober 1871 og gik derfra over til *Grand Séminaire* i Oktober 1878. Medens han var Elev af dette Seminarium, blev han en Tid sendt til Kollegiet i Douai, hvor han virkede som Lærer i 3 Aar. Den 4. Sept. 1884 blev hans inderlige Ønske opfyldt: han blev optaget i den af den h. Vincents stiftede Orden »Lazaristpræsterne«, og endelig oprandt den store Stund for ham, da han blev viet til Præst d. 4. Juni 1887. Han var derefter ansat ved *Grand Séminaire* i Meaux, nær Paris, fra Juli 1887 til Sept. 1903, da han tillige med alle sine Ordensbrødre blev bortjaget fra Meaux af den franske Regering. Pastor Wattiez kom her til Helsingør d. 2. Marts 1904 tillige med fem St. Vincents-Søstre, og straks begyndte han daglig at læse den hellige Messe i det lille Kapel, som var bleven indrettet i en Sidebygning til den af Søstrene lejede Villa i Marienlyst Allé 17. Kapellet var rigtignok kun lille; men det tog sig festligt og højtidsfuldt ud, særlig naar det, som ofte skete, blev prydet med et Væld af Blomster af Søstrene. Noget fra Villaen, oppe i Haven, laa den meget tarvelige Bolig, der var Pastor Wattiez's første Præstegaard her i Danmark. — Pastoren fandt sig snart til Rette i de fremmede Omgivelser. Han var vel i en vis Retning bleven skuffet, men paa en behagelig Maade: han havde nok tænkt sig, at Danmark, beliggende saa langt fra Frankrig og saa højt mod Nord, vilde bære mere Spor af de nordlige Egenes Is og Sne og barske Omgivelser; men nu fandt han her en smilende Natur, de dejligste Bøgeskove kransende det blaanende Øresund — en Skønhed, der ingenlunde stod tilbage for Frankrigs. Og med Hensyn til det danske Folk gjorde sig noget lignende gældende: han, der i den sidste Tid i Frankrig havde været Vidne til,

hvorledes Kirken og de fromme Katholikker ved alle Lejligheder blev forurettet og forfulgt — selv var han jo ogsaa direkte ramt af Forfølgelsen — saa her, at de katholske Menigheder levede i Fred, beskyttede ved Landets Love og Folkets velvillige Stemming. Man hørte undertiden Pastoren udbryde med Henblik hertil: Vi Katholikker har det jo bedre her end i Frankrig! — Med megen Iver kastede Pastor Wattiez sig over Sprogstudiet, og Allehelgensdag samme Aar holdt han sin første Prædiken, og i den derefter følgende Tid prædikede han ofte. Man lagde snart Mærke til, at han havde særlige Anlæg for og Lyst til det i Bøn og Andagt fordybede, beskuende, klosterlige Liv; thi til et saadant hengav han sig kendelig med Glæde. Derover forsømte han dog ikke Prædiken, Skriftestol eller Sjælesorg. Han besøgte flittig Menighedens Medlemmer, og alle, hvem han kom i Berøring med, vandt han ved sin beskedne, elskværdige Optræden. Og denne fornægtede sig aldrig, og deraf kommer det, at vel sjælden en Sognepræst er mere afholdt af sin Menighed end Pastor Wattiez af sin efter sit otteaarige Ophold her. At være Sandheden tro — det er enhver Kristens Pligt og store Opgave (Eph. 4, 15); men for en Præst, der er sat til at efterfølge Kristus i at vidne om Sandheden, gælder dette da ganske særlig. Men det kan ske paa mere end een Maade, derfor hedder det med Tilføjelse: vær Sandheden tro i *Kærlighed!* Og det maa siges at være Pastor Wattiez's Styrke: i *Kærlighed* at tjene Sandheden. Dertil hjælper ham hans varme Hjerte og dybe, inderlige Følelse, der giver sig et smukt Vidnesbyrd ogsaa i hans Prædikener. — Vil man imidlertid have et nogenlunde tilsvarende Billede af ham som Præst, maa det ikke glemmes, som ogsaa er karakteristisk for ham: en dyb Erkendelse af Præsteembedets høje Værd og store Ansvar og en aldrig svigtende *samvittighedsfuld* Stræben efter at føre Idealet ud i Virkeligheden.

I Aug. 1906 fik han en Kollega i højærværdige Pastor Flynn, der ankom hertil fra England. Denne blev ham en trofast Medhjælper, med hvem han har haft et smukt kollegialt Samarbejde i de henrundne Aar. Endelig blev Pastor Wattiez d. 21. Sept. 1907 statsanerkendt som Sognepræst for den katholske Menighed i Helsingør.

Allerede i April 1907 var Søstrene flyttet til den af dem erhvervede Ejendom i Nygade 8. Her blev der indrettet et Kapel, og her blev der senere bygget en smuk og rummelig Præstebolig. Kapellet var betydelig større end det først benyttede. Der er den hellige Messe siden uafbrudt bleven læst og vore af Søstrenes dejlige Sang ledsagede Gudstjenester fejret. Her har Jubilaren haft den Glæde i Aarenes Løb at se ikke alene Skolens Børneflokk indtage en stedse større Plads, men ogsaa den samlede Menighedsskare vokse, saa om Sommeren, naar der til de sædvanlige Kirkegæster kommer de mange besøgende og tilrejsende, er Kapellet stuvende fuldt, ja, kan ofte ikke rumme Menigheden. Men ogsaa i alle andre Retninger har Menighedslivet udviklet sig sundt og godt, og Jubilaren kan se tilbage paa en velsignelsesrig Virksomhed; Gud har med sin Naade været med ham i det fremmede Land. Vi kunde fristes til at sige, at vi skylder den franske Regering Tak, fordi den jog ham bort fra Meaux. Men det siger vi alligevel ikke; men vi takker Gud, fordi han blev sendt *til os* og her blev den første katholske Sognepræst siden Reformationen. —

Det er en smuk Fest, Jubilaren fejrer den 4. Juni. Fra mange Sider vil han blive mindet, og fra hans Menighed vil der lyde en fuldtonende, af ikke en eneste Mislyd forstyrret, festlig Jubel *med Tak* for de henrundne Aar og med det inderlige Ønske: maatte Jubilaren længe vedblive at virke iblandt os!

M. C. Jensen.
Kateket.

Om Ligbrænding.

Det hævdes med stor Bestemthed af mange i vore Dage, at Ligbrænding er langt at foretrække for Begravelse. Af Sundhedshensyn lader dette sig dog ikke fastholde; man kan ikke paavise, at Kirkegaarde, som er passende anlagt, har gjort Omegnens Befolkning nogensomhelst Skade paa Sundheden. Naar enkelte Undtagelser fraregnes, som

efter et stort Slag eller en hærgende Pest, er Ligbrænding ingenlunde af Sundhedshensyn at foretrække for Begravelse.

Om Følelshensyn lader der sig ikke disputere. Me-dens vel de fleste finder Begravelse bedst stemmende med deres Opfattelse af Pieteten mod de afdøde, vil man ogsaa kunne træffe enkelte, selv blandt Katholikker, der finder Ligbrænding mere stemningsfuld. Eet lader sig dog ikke nægte: at Forkæmperne for Ligbrændingssagen i Regelen ikke alene har været Fjender af den gamle kristne Begravelsesmaade, men ogsaa af den kristne Tro.

De fleste Kristne, og ikke mindst de fleste Katholikker, er godt tilfredse med den Holdning, den katholske Kirke stedse har indtaget og endnu indtager overfor dette Spørgsmaal. Vor hjemlige kirkelige Øvrighed har andet Steds for nylig omtalt denne Sag og ønsket, at denne Udtalelse ogsaa skulde komme frem her i *Ugebladet*, hvilket derfor herved sker.

»Der er i den senere Tid kommet flere pavelige Dekreter vedrørende Ligbrænding; for Kortheds Skyld gives deres Indhold her i sammentrængt Form.

1. Det er ikke tilladt Katholikker at være Medlemmer af Foreninger for Ligbrænding.

2. Katholikker, som har forordnet, at deres Lig skal brændes, og som sikkert og aabenlyst har holdt fast ved denne Beslutning til deres Død, skal behandles overensstemmende med de i det romerske Rituale indeholdte Bestemmelser angaaende Vægning af kirkelig Begravelse.

3. Katholikker, som trods Kendskab til det kirkelige Forbud imod Ligbrænding har bestemt, at deres Lig skal brændes, bør, før man meddeler dem Dødssakramenterne, formaneshes til at tilbagekalde denne Bestemmelse; vægrer de sig derved, kan man heller ikke meddele dem Dødssakramenterne. — Kan man derimod med Føje antage, at de uden egen Skyld er ukendte med det nævnte kirkelige Forbud, og er der fremdeles ikke Haab om, at nogen Formaning vil frugte, saa bør en saadan undlades, forsaavidt der da ikke derved gives anden Forargelse.

4. Hvis det sker, at nogens Lig skulde brændes paa andres, f. Eks. hans Slægtninges Foranstaltning, uden at den afdøde selv inden sin Død har givet sit Minde dertil, saa

kan Liget blive indviet i Hjemmet eller i Kirken. Ligeledes er det i saa Tilfælde tilladt offentligt at læse Sjælemessen for den afdøde; men Præsten maa ikke ledsage Liget til Krematoriet.

De nævnte Æresbevisninger bør ikke vises dem, der selv er Skyld i, at deres Lig bliver brændt. Ligeledes bør Sjælemessen ikke læses offentligt for dem, men kun privat.«

Lovforslaget.

Om det i den senere Tid flere Gange omtalte Lovforslag om Anmeldelse af Fødsler o. s. v. skriver Pastor Chr. Sørensen i *Kristeligt Dagblad* bl. a. følgende læseværdige Ord:

Og det har vel ogsaa gjort et vist Indtryk, at samtlige katholske Kirkeforstanderskaber i Danmark har tilstillet Regering og Rigsdag en Henvendelse om at tage Lovforslaget tilbage, med Henviisning til, at det bryder Katholikernes historiske Ret til at have deres selvstændige anerkendte Kirkebøger. Det kaldes i Henvendelsen en Indskrænkning i Religionsfriheden, idet man vil tvinge Katholikerne til at anmelde Fødsler og Dødsfald til Folkekirkens Præster i Stedet for til deres egne.

Katholikerne har sikkert Ret i den sidste Betragtning, og lige saa megen Ret, synes mig, ligger der i den af mig forfægtede Betragtning, at man derved tvinger os evgl.-luth. Præster til at have med Ting at gøre, som ikke vedkommer os. Men Præsterne i Danmark er jo vante til at lade sig alting byde af Staten. Hvorlænge skal dette vare? Vi er vel Statens Embedsmænd, men dog kun indenfor vort egentlige, grundlovsmæssige Omraade som Kirkens Præster, og saaledes at det, man her vil paalægge os, ikke kommer i Strid hermed.

Naa — Forslaget gik jo i Udvalg, forhaabentlig et Begravelsesudvalg. Lad det blive der, indtil Staten faar sig betænkt paa, at der dog er Grænser for, hvad Statistikken kan forlange, og hvad der kan forlanges af Præsten — og indtil den faar Raad til at gøre Skridtet fuldt ud.

Dette er og bliver dog: Civilstandsregistre, paa hvad for en Maade vi saa faar dem. Derved vil man tillige naa at give Statistikken, hvad den anser for det bedste.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Efter Dagbladet *København* kan vi bringe følgende kønne Referat af den i St. Ansgars Kirke Torsdag den 23. Maj afholdte Sørgegudstjeneste: »Alter, Prædikestol og Bispestol var betrukket med Sort, og kun Korets Lys og Kærter var tændte. Efter at Orglet havde intoneret en pompøs Sørgeomarch, talte Pastor Braun. Han mindede om Kong Frederiks sørgelige Død paa Rejsen mod Hjemmet og dog fjernt fra Hjemmet, og han takkede Gud, der havde givet Kongen Hjerte og Forstaaelse med de nødlidende, de smaa i Samfundet. En Konge indtager den mest fremskudte Plads i sit Land, men ogsaa den mest udsatte, og Kronens Byrde kan være tung at bære. Menneskene dømmes ofte haardt og ubarmhjertigt — men Gud kender Hjerterne. Der skal lyde varme Takke-Ord til Kong Frederik, fordi han gav vor Kirke Lov til at trives i Fred, vi vil mindes hans vennesele Sind, hans Trang til at gøre det gode, hans Trang til at ville hjælpe der, hvor Nøden havde hjemme. Guds Fred over Kong Frederiks Minde og Guds Velsignelse over den dybt nedbøjede Enkedronning, over vor unge Konge og Dronning og vort Fædreland. Pastor Braun bestænkede derefter en fløjsindhyllet Sarkofag, paa hvis Hovedende var henlagt en gylden Kongekrone, med Vievand; Biskoppen og Præsterne, der alle var iført guldindvirkede Messedragter, rejste sig, medens Orglet bruste ud i en dyster Sørgeomarch. Den smukke Sørgefest overværedes af Prinsesse Margrethe, Hertugen af Genua, de franske, østrigske, belgiske og italienske Gesandtskaber.« — Til ovenstaaende Referat maa knyttes en lille nødvendig Rettelse. Den omtalte Bestækning med Vievand fandt ikke Sted og kunde paa Grund af de rituelle Forskrifter ikke finde Sted, hverken i nogen af vore øvrige Kirker eller i vor Hovedkirke, i Biskoppens Nærværelse. Da saa mange Katholikker læser omtalte Dagblad, har denne Rettelse for deres Skyld været nødvendig.

— Mariakongregationen af Apostlenes Dronning fejrede Søndag den 19. Maj sin Titularfest ved Fælleskommunion i St. Ansgars Kirke. Tirsdag den 21. foretog Hr. Pastor v. d. Kellenburg en højtidelig Optagelse af nye Medlemmer, idet 10 blev optaget som Mariebørn og 4 som Aspiranter. I Talen indpræntedes det de unge alvorligt at følge det Eksempel paa Bøn og indre Liv, som den h. Jomfru til enhver Tid har givet, men særlig, da hun med Apostlene forberedte sig til den Helligaands Komme. — Senere paa Aftenen samledes Festsdeltagerne om et hyggeligt Tebord.

— I St. Ansgars Kirke modtog 2. Pintsedag 77 voksne *Firmelsens* hellige Sakramente. Siden Paaske er der i alt firmet 203 her i Hovedstaden, ældre og yngre.

Ordrup. Det første Friluftsmøde i Aar paa 2. Pintsedag var nær bleven til intet paa Grund af en stærk Regn, der indtraf, ligesom Mødet skulde begynde. Det klarede imidlertid op, og Mødet fandt Sted. Hr. *Mogens Ballin* holdt et ypperligt Foredrag med mange aandfulde og praktiske Tanker om Døden og om Guds Moders Betydning for Mand og Kvinde og for de unge især. Havde det ikke regnet saa stærkt, kunde der maaske her været berettet om endnu en Taler; det vides i hvert Fald, at højærv. *P. I. Joye*, Provincial for den tyske Ordensprovins af Jesu Selskab, en gammel Forkæmper for Ungdommen, har været paa Vej til »Vor Frues Bøg« i Mandags.

Nyborg. *Hedvigssøstrene*, som nu har arbejdet i denne By i fem Aar, har en vidt forgrenet og smuk Virksomhed her. I deres Villa i Kronprinsensgade har de en Vuggestue, en Børnehave, et Børnehjem og en lille katolsk Sogneskole, hvilken sidste i Aar har opnaaet Statstilskud som snart de fleste af vore Skoler i Provinserne. I Villaen er ogsaa indrettet et Kapel, hvor der i de ni Maaneder, de mange Polakker arbejder paa de omkringliggende Herregaarde, ofte samles en stor Menighed. Pastor *Pio* fra Odense leder Skolen i Nyborg og holder Gudstjenesten der hver Søndag og hveranden Hverdag, undertiden erstattet af en polsktalende Embedsbroder. — *Mariesøstrene* (*La congregation du saint coeur de Marie, de Berlaer*), som allerede for et Par Aar siden erhvervede en meget smuk Villa her, har nu overstaaet en Del Begyndelses-Vanskeligheder og oprettet et Hvile- og Rekreationshjem, *Maria-Stiftelsen*, hvor Kvinder af enhver Alder kan finde et godt og smukt Hjem og en kærlig og omhyggelig Pleje. Der vil saavel blive Enestuer som Værelser til to og flere. Virksomheden har allerede taget sin Begyndelse med tre svagelige Damer.

Odense. Her har Sognepræsten, *P. Jos. Resch*, i nogen Tid ligget temmelig syg paa St. Josephssøstrenes Hospital, men han er nu efter Operation af en større Absces i god Bedring. — *St. Hedvigssøstrene* i Absalonsgade har i Foraaret i deres Have opført en ny og meget tiltrængt Bygning med to Etager; i Stuen er en stor Sal til Vajsenhusbørnene og en anden til Børnehavens Børn, hvilke i Fremtiden vil blive holdt skilt fra hinanden; paa første Sal bliver der Soveværelser med Plads til 30 Børn. Søstrene har for Øjeblikket 11 katolske forældreløse Børn i Pleje. Ogsaa Haandarbejdsskolen gaar udmærket og søges af

mange af Byens Damer. — Paa Dalum Kloster, c. 3 km udenfor Byen, hvor St. Hedvigssøstrene som bekendt har et Hvilehjem for gamle Mennesker og et Pensionat, døde for faa Dage siden *cand. jur. Rasmussen* i en Alder af 81 Aar. Den afdøde var Kandidat fra Universitetet i Kiel og først ansat i det slesvigske Ministerium, senere i en lang Aarrække Medarbejder ved Ferslews Blade. Kandidat Rasmussen, som en Tidlang var Lærer i Dansk ved St. Andreas Kollegium, har skrevet ikke saa faa Artikler baade i Dagbladene og i Ugebladet til Forsvar for den katholske Tro, som han selv i Firserne traadte over til. Afdøde saa vel som hans Søn, nuværende Godslæge Rasmussen, som tidligere ofte i den katholske Studenterforening A. C., af hvilken mange Medlemmer med Venlighed vil mindes »Gamle Rasmussen« og ofre ham en kærlig Forbøn.

Svendborg. Her har, ligesom i Nyborg og Vejle, *Marie-Søstrene* for ikke længe siden optaget en Virksomhed. I April Maaned er der kommet to Søstre, som har lejet en lille Lejlighed i Pjentemøllestræde, hvor de allerede har flere af Byens Damer i Undervisning i Fransk, Musik og Haandarbejde. Kongregationen, hvortil Søstrene hører, har erhvervet den østlige Fløj af Kirke- og Skolebygningen med tilstødende Grund, hvilke hidtil har været udlejede til Lagerum og Plads; her er det Hensigten, at der skal indrettes Skolelokaler samt Have. Naar Søstrene er blevet mere fortrolige med Dansk, er det Meningen, at de skal undervise i Sogneskolen. Allerede i Aar ventes der et Par Søstre til.

Fredericia. I den herværende St. Knuds Kirke afholdtes paa Kong Frederik VIII.s Bisættelsesdag en stemningsfuld Sørgegudstjeneste. I Følge *Fredericia Dagblad* talte Pastor Schreiber i smukke og jævne Ord om den afdøde Konge som Landets Fader og den højeste verdslige Myndighed og Avtoritet. Kongen havde været et Menneske som vi andre, og hans Død var udpræget menneskelig. Den havde vist, at for Døden er vi alle lige, enten vi er født i Purpur paa Kongens Slot eller i Pjaller i den ringeste Hylte. Kongen havde i sit Liv og sin Færd været jævn og ligefrem, hans Død havde yderligere understreget dette. I en vanskelig Tid var han kommen til Regeringen, og Herren havde kun undt ham et kort Spand af Tid at regere i. Men han havde dog faaet Kraft til at gennemføre den Opgave, Herren havde lagt paa hans Skuldre.

Norge. Her er den norske Biskops 25-Aars Jubilæum som Leder af den katholske Kirkes Arbejde i Norge som alt nævnt blevet fejret under stor Tilslutning, baade i Christiania og andet Steds. Ikke alene Biskoppens Tros-

fæller, men ogsaa de verdslige Myndigheder har vist denne stor Venlighed; saaledes har Kong Haakon af Norge baade sendt telegrafisk Lykønskning og udnævnt Biskop Fallize til Kommandør af St. Olafs Ordenen.*) *Nordisk Ugeblad* vil ogsaa meget gerne føje sin Lykønskning til de mange velfortjente Lykønskninger og udtale Haabet om Arbejdskraft og Velsignelse for Hs. Højærværdighed endnu i mange Aar. Som noget af det køneste, der fremkom ved Jubilæumsfesten, skal vi gengive den Tale, som Biskoppen selv holdt ved den saakaldte »Akademiske Séance«, hvor der kun var Adgang for Katholikker. Den lød saaledes:

Kære Menighedsmedlemmer!

Utallige Gange har jeg i mit lange Liv talt i Kirken, paa store Folkemøder og i lovgivende Forsamlinger. Aldrig savnede jeg Ord for at udtrykke mine Tanker og Følelser. Men det gør jeg i Dag. I veltalende Prosa, i begejstret Poesi og Sang har De — og bag Dem aner jeg alle, som i Norge kalder sig mine aandelige Børn — talt om forlængst hensvundne Tider, om et Kvartaarhundrede af apostolisk Arbejde med dets Lidelser og Fortrøstninger for saa at slutte med at yde mig den eneste søde Løn, som en Overhyrde kan vente her paa Jorden, Forsikringen om, at Deres hengivne Kærlighed paaskønner mine svage Anstrengelser til Guds Ære og de udødelige Sjæles Vel, at De gengælder min faderlige Kærlighed med Deres varme Genkærlighed. Der gives jo et Ord, som omfatter alt det, som i dette Øjeblik bevæger mit Hjerte, og det lyder: »Tak«. Takket være Gud, alle gode Gavers Ophav! Takket være alle de kærlighedsfulde Sjæle, som har beredt mig denne skønne Dag! Men dette Ord lyder saa nøgternt som Udtryk for mine overstrømmende Følelser.

Hvorfor skulde jeg ikke bevæges, naar De minder mig om hine Dage, da jeg skulde beslutte mig til at efterkomme den h. Stols Kald til Norge? Jeg skulde forlade det Land, i hvilket jeg paa Undervisningens, paa Sjælesorgens, paa den kristelige Forvaltningens, paa Pressens, paa den religiøs-politiske Kamps Omraade havde mine bedste Manddomsaar; det Land, hvor jeg med og for mine kristelige Medborgere havde stridt og bittert lidt for Kirkens Rettigheder og Frihed; det Land, hvis katholske Befolkning lønner mit Arbejde med en Hengivenhed, hvis Minde endnu den Dag i Dag kalder Taarer i mine Øjne; det Land, fra hvilket selv mine tidligere Modstandere og Forfølgere bad mig om ikke at rejse bort, allermindst til den Tid, da jeg jo næsten helt havde faaet gennemført mit Program! At forlade Fader og Moder, Slægtninge og Venner, at ofre Stilling og timelige Goder for Sjælens Vel, deri maa enhver Præst finde sig. Men at forlade sin Livsgerning, det syntes jeg var haardt. Og at gøre det i en allerede fremskredne Alder, med et tilsyneladende aldeles nedbrudt Helbred, da at begynde en ny Livsgerning i et Land, hvis Forhold, hvis Befolkning og Sprog jeg ikke kendte, dette forekom mig umuligt. Knælende ved Pave Leo XIII.s Fødder bønfaaldt jeg ham om at spare mig for denne bitre Kalk. Da spurgte han mig, om jeg kendte Valfartsstedet til Moderen af det gode Raad, Genazzano.

*) Det ligger nær for os Danske at tænke paa, hvorledes vor Øvrighed næsten demonstrativt Gang paa Gang har ladet vore store katholske Mindefester gaa upaaagtede hen.

Jeg svarede, at jeg i min Studietid hvert Aar havde besøgt det gode Raads Moders Naadebillede. »Saa rejs igen hen,« sagde Paven, »og bed Guds Moder om at give Dem et godt Raad i Deres Tvivlraadighed.« Jeg gjorde det. I Genazzano bad jeg i min nedtrykte Stemning Herrens Moder om helst ved sin Forbøn hos sin Søn at opnaa mig den Naade ikke at behøve at rejse til Norge. Men da jeg rejste mig, var det med den Beslutning at føje mig efter den h. Faders Ønske. Og det gjorde jeg. Se, derfor har jeg optaget det gode Raads Moders Billede i mit biskoppelige Vaaben. — Hvorledes, skulde jeg ikke dybt bevæges ved at mindes om disse tunge Dage?

Jeg kom altsaa som Abraham til det Land, Gud havde anvist mig. Det var for mig ikke et Land, som flød med Mælk og Honning. Missionen var jo endnu ung, og dens Organisation var næppe begyndt. Faa Missionsstationer og ingen Midler til at forøge deres Antal; ved de faa Stationer intet andet end Fattigdom og ingen Udsigter til at kunne finde de fornødne Midler til deres Underhold; Mangel paa Præster og Ordenssøstre og ingen Mulighed for at faa flere; ingen Reglementer for Kirken, Gudstjenesten, Skolen, den aandelige og timelige Forvaltning; i Ordinariatet ingen Protokoller, ingensomhelst Registre, ikke engang en Liste over Kirkerne og Præsterne og i Kassen ikke en eneste Øre, men svimlende Veksler og Regninger, som skulde betales. Desuden utallige Misbrug angaaende Børnernes Opdragelse og den religiøse Disciplin. Da jeg efter min første Visitatsrejse kom tilbage, var jeg Fortvivlelsen nær. Heldigvis fandt jeg ved Siden af flere Præster og Lægfolk, som ikke kunde forstaa, at der maatte en grundig Forandring til, andre mere klartseende Præster og fremragende Lægmænd, som forstod mig og støttede mig med Raad og Daad, og det er, efter Gud, dem, jeg har at takke for, at jeg ikke tabte Modet, men tog fat paa Værket og fik det gennemført i Aarens Løb, saavidt det var muligt for menneskelig Skrøbelighed. Disse ædle Mænds Navne svæver paa mine Læber, men jeg tør ikke nævne dem for ikke at træde deres Beskedenhed for nær; men De alle kender disse Navne, og de vil for altid være indskrevne i mit Hjerte. Hyrdernes Hyrde hjalp. Vor lille Præsteskare øgedes snart med nye, sjæleivrige Præster; gamle Venner og Kampfæller glemte ikke deres bortrejste Ven og skaffede os Midler til at befæste de gamle Stationer og at oprette og udstyre nye, og i Tidernes Løb kom der nye Venner og Velyndere til. Søstrenes jomfruelige Hær, som strider med Kærlighedens og Bønnens Vaaben, voksede med hvert Aar og aabnede nye Kærlighedens Templer, og om noget rører mig dybt i Dag, saa er det Tanken om al den Hengivenhed, al den Iver, alle de Dyder, jeg i disse Aar har set hos mine kære Døtre; uden deres fromme Bønner var jeg forlængst død. Mere end alt andet glæder det mig, at Menighedslivet lidt efter lidt har opblomstret, at Hundreder af adskilte Brødre har fundet Vejen til Moderkirken. Gud ske Lov og Tak derfor; thi det er hans Værk! Men ved Siden af Gud og mine Præster og Søstre og troende maa jeg ogsaa inderlig takke de norske Myndigheder, som med et Frisind, som ikke kender sin Mage i hele Europa, har skænket os den Frihed, uden hvilken ethvert Fremskridt vilde være umuligt. At det ikke har manglet paa Sorg og Lidelser under dette lange Arbejde, desværre ogsaa Lidelser fra deres Side, for hvilke mine Præster og jeg har ofret det bedste vi ejede, vor Liv og vor Gerning, at ogsaa Fattigdommen har hvilet og fremdeles hviler tungt paa os, dette er ikke mere, end vi maatte være belavede paa; men den aandelige Trøst har rigelig opvejet alle disse Genvordigheder.

Det var en lang og tung Arbejdsdag. Herren være priset for, at Frugten ikke udeblev!

Om Mindet om de svundne Dage bevæger mig, hvad skal jeg da sige om mine Følelser i Dag, da jeg ser mig omringet af dem, jeg elsker, og som siger mig, at de ogsaa elsker deres aandelige Fader, og leverer mig derfor alle de Beviser, som Hengivenheden kan byde? Tak af Hjertens Grund derfor, Tak især til dem, som har ordnet denne saa overmaade smukke Fest! Hvad jeg især lægger Vægt paa, det er de Bønner, som de har lovet mig. Ja, bed for mig. For mig nærmer Aftenen sig, og Natten kan ikke mere være fjern. Saa længe min Tunge vil kunne stamme en Bøn, vil jeg bede for dem, for vor norske Mission, for det kære Norges Land. Bed ogsaa De for mig til Gud om, at han efter Dødens Nat maatte skænke mig et lyst, evigt Jubilæum i Himlen.

Østerrig. Hvor stor Indflydelse en eukaristisk Kongres har paa et helt Lands aandelige og timelige Udvikling, kan kun den have et paalideligt Indtryk af, som selv har oplevet en saadan. I Wien arbejder man af alle Kræfter paa at give den store Fest i September saa smukt og opløftende et Forløb som mulig. Dog er det ikke alene i Hovedstaden, men alle Vegne, at alt er eukaristisk: Prædikener, Eksercitier, Foredrag, Koncerter, Festspil, Foreninger, Velgørenhedsforanstaltninger, kort sagt alt har et eukaristisk Formaal. Allerede i Fjor blev Festkomiteen nedsat, som siden er bleven delt i en Herre- og en Dame-Komité, imellem hvilke to der hersker en sand Væddekamp for at præstere det mest mulige. Kongressens Præsident saa vel som dens første Medlem var Kejser Franz Joseph, som nu har hersket i 64 Aar over Østerrig og Ungarn; dens andet Medlem var et Postbud fra Wien, et smukt Vidnesbyrd, om i hvor høj Grad alle Landets Stænder er enige om at ville vise Frelseren i Alterets Sakramente deres Tak og Ærefrygt. Rundt om i Byerne og paa Landet har der dannet sig lokale Komiteer med det Formaal at bidrage til, at saa mange som mulig kan komme til at deltage i den sjældne Fest.

Nord-Amerika. Kardinal Gibbons, Ærkebiskop af Baltimore, fik for nylig af en jødisk Rigmand overrakt 475.000 Kroner til det store katholske Universitet i Washington til enten at oprette en Docentpost til Angreb paa Socialismen eller som Legat for tre Studenter, der vilde hellige sig Studiet af sociale Spørgsmaal. Kardinalen valgte viselig den sidste Anvendelse af den betydelige Sum. Hvad der har bevæget omtalte til at yde denne Gave, er, siger han, den Kendsgerning, at den katholske Kirke er det stærkeste Værn mod Socialismen og Anarkiet og for Opretholdelsen af Lov og Orden.

Meddelelse fra Biskoppen.

For at imødekomme talrige Ansøgninger fra Biskopper over den hele Jord og af Hensyn til det blandt de troende almindelig udbredte Ønske om at bevare Kristi Legems Fest samt Processionen paa selve Dagen har Hs. Hellighed **Pave Pius X** under d. 3. ds. bestemt, at den af Hs. Hellighed under 2. Juli 1911 truffne Ordning vedrørende Højtideligholdelsen af Kristi Legems Fest skal forandres derhen, at det i Fremtiden er tilladt at fejre Kristi Legems Fest samt afholde Procession paa selve Dagen, men at denne dog ikke bør betragtes som kirkelig Festsdag i den Forstand, at de troende er forpligtede til at overvære den h. Messe samt afholde sig fra svære Arbejder paa denne Dag.

København, den 23. Maj 1912.

† Johannes,
Biskop, Apostolisk Vikar.

Skolebørns Fribefordring.

Ifølge *Berlingske Tidende* er der under 18. Maj fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet udgaaet Bekendtgørelse angaaende Skolebørns Fribefordring paa Statsbanerne:

Adgangen til Fribefordring paa Ferierejser staar aaben for Elever i kommunale Skoler i København og enkelte andre større Byer (for Tiden Frederiksberg, Aarhus, Odense, Aalborg, Randers og Horsens), for saa vidt Eleverne er Børn af ubemidlede Forældre, hvilket sidste Spørgsmaal vedkommende Skole selv maa afgøre.

Endvidere kan der — ligesom hidtil — tilstaa Elever i Kommuneskoler — herunder ogsaa kommunale Mellem-skoler og Realskoler — og statsunderstøttede Privatskoler (Friskoler) samt Børnehjem, alt udenfor København og Frederiksberg, Fribefordring paa Statsbanerne een Gang aarlig paa en Rejse fra Hjemstedet til en Station i samme Trafikdistrikt (Sjælland—Falster eller Jylland—Fyn) og tilbage samme Dag eller en af de nærmest paafølgende Dage. Fribefordring af denne Art vil dog fremtidig kun kunne gives til Børn, der er i Alderen fra 10 til 14 Aar.

Vore Skoler vil sikkert i saa vidt Omfang som mulig

gøre Brug af disse Begunstigelser. Skulde der paa Landet eller i en af vore Provinsbyer findes Familier, der er villige til at tage imod et eller flere af vore Skolebørn fra København, da opfordres disse Familier herved til at henvende sig til en af de tre Sognepræster i København. Det er en stor Velgerning at give et saadant Barn Lejlighed til at tilbringe sin Ferie eller en Del deraf i sunde og friske Omgivelser. Her er der Grund til at mindes vor Frelasers Ord: »Hvad I har gjort imod en af disse mine mindste, det har I gjort imod mig.«

Endvidere fremgaar det af den kultusministerielle Skrivelse, at der kan tiltaas Elever af statsunderstøttede Privatskoler (Friskoler) *udenfor* København og Frederiksberg Fribeholdning paa Statshaverne een Gang aarlig paa en Rejse fra Hjemstedet til en Station i samme Trafikdistrikt. — Forældre, som ønsker at opnaa denne Begunstigelse for deres Børn, vil gøre bedst i at henvende sig desangaaende til deres Sognepræst.

Første Fredag i Maaneden (7. Juni).

St. Ansgars Kirke: Kl. 9 højtidelig Messe til Ære for *Jesu guddommelige Hjerte*; Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7½ Aften Andagt til *Jesu guddommelige Hjerte*.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8½-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 8 Aften Andagt.

St. Andreas Kirke: Efter 8½-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7¼ Aften Andagt.

„Unio“s Sommerprogram.

Onsdag den 5. Juni: Udflugt til Charlottenlund.

Søndag den 30. Juni: Udflugt i 2 Afdelinger.

Onsdag den 10. Juli: Aftenudflugt.

Søndag den 4. August: Udflugt i to Afdelinger (1. Afdeling: Fodtur for Herrer).

Tirsdag den 27. August: Maaneskinstur.

Søndag den 15. September: Cykleudflugt.

Nærmere Bekendtgørelse vil ske i Ugebladet forud for hver Tur.

Endvidere er det paatænkt i Sommerens Løb at arrangere Besøg under kyndig Vejledning paa forskellige Institutioner af særlig Interesse, saasom: Den historiske Vaabensamling paa Hærens Tøjhus, Carlsberg Bryggeri, Friluftsmusæet i Lyngby m. m.

Indmeldelse i Foreningen sker ved Henvendelse til Formanden, Fabrikant Herm. Hoffmann, Købmagergade 48, samt øvrige Bestyrelsesmedlemmer.

Basaren i St. Annæ Skole.

Ved Lodtrækningen paa Basaren vandtes Dukken paa lyserød Nr. 7, Lampen paa mørkerød Nr. 199, Skamlen paa lyseblaa Nr. 55 og Tæppet paa grøn Nr. 92.

St. Ansgars Kirke.

Fredag Aften Kl. 8, d. 31. Maj, sluttes Majandagterne med Prædiken og Procession.

„Absalons Gaard“

paa

Mærker og Brevkort.

Ungdomsværnet har ladet fremstille **Mærker** til at sætte paa og indeni Breve samt **Brevkort** (sorte og haandkolorerede) med Gengivelse af Arkitekt Clemmensens Udkast til en katolsk Foreningsbygning. Indtægten af Salget tilfalder Fondet for »Absalons Gaard.«

Mærkerne	koster	3 Øre pr. Stk.,	1,00 for 50 Stk.
Kolorerede Brevkort	»	10 Øre » » ,	0,80 » 10 Stk.
Sorte Brevkort	»	5 Øre » » ,	0,40 » 10 Stk.

Udsalgssteder:

Johs. Hoffmann & Søns Butik, Købmagergade 48.

Johs. Hoffmann & Søns Butik, Vesterbrogade 18.

Ernst Bæklands Butik, Frederiksberggade 34.

St. Ansgars Menigheds Kontor, Bredgade 69, II. o. G.

Mogens Ballin, Enighedsvej 6. Chld.

Ungdomsforeningerne og ved Friluftsmøderne.

Hovedoplæg:

A. V. Günther, Bangertsgade 11, Telf. 4110.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredagen d. 7. Juni til de aftalte Tider. — Det allerhelligste Sakramente er udstillet hele Dagen. — Dermed ophører Tilbedelsen for den eukaristiske Forening i Sommermaanederne Juli, August og September.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbunds Udflugt til Frederikssund — Jægerspris finder Sted Søndag d. 2. Juni med Tog fra København Kl. 7²⁷ Form. Man samles til d. h. Messe i Jesu Hjertes Kirke Kl. 6.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinserne.

Da det er Meningen snart at genoptage denne Rubrik i Bladet, bedes de Herrer Sognepræster i Provinserne meddele Red., om der er sket Forandringer; indløber ingen saadan Meddelelse, forudsættes, at alt er uforandret fra i Fjor.

Unio. Onsdag den 5. Juni (Grundlovsdag) Udflugt til Charlottenlund. Afgang Kl. 3 med Klampenborgbanen. Deltagerne samles Kl. 4 ved *Stalden*, hvor der senere spises til Aften. Madkurve kan medtages. Børn kan ogsaa deltage i Turen.

Mødreforeningen. Tirsdag d. 4. Juni Kl. 8¹/₄ læses i St. Ansgars Kirke den h. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender. Bagefter holdes et kort Foredrag.

Gudstjeneste paa Christi Legems Fest (6. Juni).

St. Ansgars Kirke. Kl. 10 Procession og Pontificalmesse. Kl. 8 Aften Andagt. I hele Oktaven holdes hver Morgen Kl. 8¹/₄ højtidelig Messe med sakramental Velsignelse og hver Aften Kl. 8 Andagt.

Jesu Hjertes Kirke. Stille Messe Kl. 6¹/₂. Højmesse Kl. 9 Form. Kl. 3 Efterm. Andagt.

Immaculatakirken. Kl. 9 Højmesse. Kl. 4 Efterm. Procession i Noviciatets Have. (I Tilfælde af daarligt Vejr udsættes Processionen til Søndagen efter til samme Tid).

St. Josephs Kirke. Stille Messe Kl. 6¹/₂. Højmesse Kl. 9. Andagt Kl. 3 Efterm.

Kirkelig Kalender.

2. Juni. Hellig Trefoldigheds-Søndag.	9. Juni. 2. Søndag efter Pinte. Christi Legems Fest.
3. — Mandag. Beda den Ærværdige, Kirkelærer og Bekender.	10. — Mandag. Oktavdag.
4. — Tirsdag. Franciscus Caracciolo, Bekender.	11. — Tirsdag. Barnabas, Apostel.
5. — Onsdag. Bonifacius, Biskop og Martyr.	12. — Onsdag. Johannes a S. Facundo, Bekender.
6. — Torsdag. Christi Legems Fest.	13. — Torsdag. Oktav af Christi Legems Fest.
7. — Fredag. Oktavdag.	14. — Fredag. Jesu Hjertes Fest.
8. — Lørdag. Oktavdag.	15. — Lørdag. Basilius den Store, Biskop og Kirkelærer. (<i>St. Vitus.</i>)

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 11.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag den 2. Juni (H. Trefoldigheds Fest) Kl. 8,30.

Tabt.

Dersom nogen 2. Pintsedag Kl. 7 paa Vejen imellem St. Andreas Kirken (Ordrup) og Stoppestedet ved Lindegaardsvej, skulde have fundet en lille Pung, der blandt andet indeholdt en lille Medalje og 5 Halvtredsører, bedes man mod Dusør venligst aflevere denne hos Petersen, Høyensgade 24 St. København Ø.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdage fra Kl. 3 — 8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aabent hele Dagen, midlertidigt Modtøglshjem og Bureau.

† Min Mand, kgl. Tolk og Translatør, cand. jur. **Peter Christian August Rasmussen** døde stille og fredeligt efter længere Tids Svagelighed d. 24. Maj paa Dalum Kloster og blev begravet paa Dalum Kirkegaard d. 29. Maj. R. I. P.
Paa Børns og egne Vegne

Sara Rasmussen.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring; de faas hos d'Hrr. gejstlige ved St. Ansgarskirken (Bredgade 64¹), Rosenkranskirken (Boysegade 8³), St. Josefskirken (Griffenfeldtsgade 44), St. Andreaskirken (Ordrup), St. Annæ Kirke (Sundby) og hos Murermester A. V. Günther, Bangertsgade 11, samt ved telefonisk Henvendelse til Johs. Hoffmann & Søn, Købmagergade. Tlf. Central 1389.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 23.

Søndag den 9. Juni.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Frelserens Budskab. — Fred mellem Folkene. — Til flere. — Litteratur. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Vejle. Tyskland. Belgien. Syd-Amerika. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

120.

Christi Legems Fest.

I en By ved Rhinen levede for nogle Aar tilbage en from Maler. Paa given Foranledning fortalte han en Gang af sine egne Livserindringer følgende:

Min Fader var Embedsmand i Byen *Dr.* og levede under ganske beskedne Forhold. Han var Protestant. Mine Forældre døde tidlig, og jeg stod ganske ene. Jeg kom da i Lære hos en Lithograf. Naar jeg undertiden følte mig lidt tung om Hjertet, saa gik jeg — skønt Protestant — hen i den katholske Kirke; den var nemlig altid aaben. Og saa knælede jeg ned der ved Alterets Fod. Skønt endnu aldrig nogen havde sagt mig det, følte jeg dog, at vor Herre og Gud her var til Stede paa en anden Maade end ved sin blotte Allestedsnærværelse. — Imidlertid gik Livet sin Gang. Den Smule Penge, jeg havde, var snart brugt op, eftersom jeg i Læretiden ingen Løn fik. Til sidst havde jeg næppe saa meget, at jeg kunde købe mig en Bid Brød. Jo mere nedtrykt jeg blev, des mere følte jeg mig tilskyndet til at søge hen til den katholske Kirke. Her klagede jeg da min Nød for min Gud og Herre

med barnlige, ligefremme Ord. Og med det samme faldt en velgørende Ro over mit Sind. Jeg vendte tilbage til min Arbejdsplads. Og tænk Dem min glade Overraskelse, da Mester modtog mig med de Ord: »Jeg er i Grunden meget fornøjet med dig og vil derfor i Fremtiden give dig Ugeløn.«

Fra nu af gik alting bedre for mig. Jeg kom endogsaa til München og gik paa Akademiet der. En usædvanlig kold Novemberdag sidder jeg hjemme ved mit Vindue og hører pludselig Lyden af en lille Klokke udenfor paa Gaden. Hvad er det? Jeg ser ud. Det er Sakramentet, der bliver baaret til en syg. Jeg havde før set det samme og altid bemærket, at adskillige fromme Katholikker fulgte Præsten paa Vej. Men i Dag var der ikke noget Følge. Maaske var Snevejret Skyld deri. Jeg tænkte da ved mig selv: »Naar ingen anden vil vise ham den Ære, saa vil jeg!« Og jeg fulgte med lige til Døren ind til den syge. Her vendte Præsten sig om for efter Sædvane at løfte Sakramentet til Velsignelse over Følget. Jeg følte mig greben som af en usynlig Magt og faldt paa Knæ, idet jeg samtidig fældede Glædens Taarer. Fra dette Øjeblik af var min Beslutning taget: jeg vilde blive Katholik. Og jeg har aldrig angret dette Skridt. — —

En saadan Tildragelse som ovenstaaende kan maaske bedre end mange Ord og lange Forklaringer bibringe os Forstaaelse af, hvilken Skat vi katholske Kristne besidder i Alterets helligste Sakramente. Naar selv Protestanter, som endnu kun dunkelt aner Sandheden, alligevel kan føle sig saa stærkt dragne til vore Kirker og Tabernakler, hvorledes maa da vi, som kender denne Troens store Hemmelighed, ikke føle os beskæmmede, ja fulde af Skam over den ringe Ærefrygt, vi undertiden viser det allerhelligste Sakramente, over den ringe Iver, vi viser med Hensyn til at modtage vor Herre og Frelser i den hellige Kommunion eller til blot at besøge ham i Kirken, trods det, at vi maaske ikke har langt til den nærmeste katholske Kirke, at vor Vej maaske ofte falder der forbi — forbi, men ikke derind!

Maatte ovenstaaende lille Tildragelse — læst med Eftertanke paa denne Festdag, Christi Legems Fest — bibringe til, at vi en lille Smule reviderer vort Forhold, vor Maade at forholde os paa overfor denne Troens store Hemmelighed, vor største Skat, Midtpunktet i den katholske Gudstjeneste, og som burde være Midtpunktet i enhver Katholiks Kristenliv.

Fidelis.

Frelserens Budskab.

Moderato.

ved y + z

Vor Frel-ser læ-der Bud ud-gaa Al

Ver-den om saa vi-de, Til Kon-ge-slot til

Tig-ger-vraa Ved Dag og Nat-te-ti-de a

Kom til Al-trets Sa-kra-ment I Folk fra alle

Zo - ner Til Kær - lig - he - dens Tes - ta - ment, Der

Frel - sens Ger - ning kro - ner. Til Kær - lig - he - dens

Tes - ta - ment, Der Frel - sens Ger - ning kro - ner.

Til Ugebl. f. Kath Nr. 1912.

1. Vor Frelser lader Bud ud-
gaa
Al Verden om saa vide,
Til Kongeslot, til Tigger-
vraa,
Ved Dag og Nattetide:
»O, kom til Altrets Søkra-
ment,
I Folk fra alle Zoner,
Til Kærlighedens Testament,
Der Frelsens Gerning kroner.

2. Kom du, der stolt i Livets
Vaar
Vil storme Lykkens Tinde;
Hvis du mit Frelsens Bud
forsmaar,
Kan Lykken ej du vinde.
Knæl ydmyg ned for Altrets
Fod,
Dit stolte Sind du bøj, e,
Saa drager jeg dig opad mod
Lyksalighedens Høje.

3. Kom, Vandringsmænd fra
Høj og Dal,
Kom I, som vild er farne,
Kom hid til Kirkehallen sval,
Til Fredens stille Arne.
Kom hid til mig, til Livets Træ,
Hvil ud i Korsets Skygge,
Hos mig I finder Ly og Læ
Og er for Farer trygge.
4. Kom du, som syg og træet
og mat
I Livets Ørken vanker,
Hvor Slangen snu i Tjørnekrat
Sig fjæler under Ranker.
Tab Modet ej, men løft dit
Blik
Til Naadens Sakramente,
Mod Slangens Bid en Lægedrik
Ved Altret du kan hente.
5. Kom alle, som fra Gry til
Kvæld
Maa lide ondt og græde,
Med Taarers bitre Kildevæld
Det tørre Brød maa væde:
O ty til Altrets Sakrament,
Dets Naadestrøm jer kvæger,
Det Mannabrød fra Himlen
sendt
Husvaler jer og læger.
6. Og har du endt din Pilgrimsvej,
Er Vandringstiden omme,
Kan du til Kirken komme ej,
Skal jeg til dig dog komme,
Frygt ej for Gravens dybe Nat,
For Dødens mørke Vinger,
Ved Sakramentets Naadeskat
Jeg Lys og Liv dig bringer.
7. Thi er end Døden Syndens
Sold,
Som alt er undergivet:
Jeg er dens Overvinder hold,
Opstandelsen og Livet.
Og som af Graven jeg opstod
I Paaskens Morgenrøde,
Skal hver, som nød mit Kød
og Blod,
Oprejses fra de døde.
8. Din Fører er jeg og din
Ven,
Der skænkede dig Frelse,
Der Liv og Blod for dig gav
hen
Til Sjælebod og Helse.
Drag bort fra Jorderig og kom,
Følg mig ad Himlens Stige,
Og glæd dig til en salig Dom,
Til Livet i Guds Rige.«

x+y.

Fred mellem Folkene.

For nogle Søndage siden kom Mgr. *R. H. Benson* i en Aftenprædiken i Westminster Kathedralen ind paa Fredssagen, hvorom han udtalte sig paa følgende Maade:

Det er en hemmelighedsfuld Kendsgerning — forøvrigt er saadanne de solideste Realiteter, der findes — at vi i det almindelige politiske Liv alle lader os lede af et Antal Personer, hvilke vi paa ingen Maade enkeltvis vilde tillade at lede vort Liv. I Nævninge-Systemet giver vi tolv Gennemsnits-Mænd af den allerjævneste Type, som intet Kendskab har til Landets Love, den Magt, som vi nægter den uddannede Dommer paa Rettens Højsæde. Vor Frelser giver dette Forhold en vis Sanktion, i hvert Tilfælde siger han, at der er en Magt i en Skare, som ikke findes hos den enkelte. »Hvor to eller tre er samlede i mit Navn, der er jeg midt iblandt dem.«

Jeg tror ikke, der findes nogen Lidenskab, der bedre illustrerer dette ejendommelige Faktum, end Krigsbejstringen. Ingen Kristen kan nægte, at der har været Lejligheder i Fortiden, og at der kan komme ti Tusinde Lejligheder i Fremtiden, hvor Krig ikke blot er nødvendig, men ogsaa retfærdig. Ingen, som er ved sin Fornufts fulde Brug, tør hævde, at Krig er det største af alle Onder. Der er Ting, der er værre end Krig: de Lidenskaber, der fører til Krig, f. Eks. Egenkærlighed, Forfængelighed o. s. v. Der kan komme Lejligheder, hvor Krig er den eneste Udvej. Naar Kulturen er truet af Barbari, naar Samfundet er i Fare for at opløses i Anarki, naar evige Værdier som Kærlighed og Retfærdighed er truet med Udsltelse, saa kan Krig somme Tider være den eneste Redning, og saa er den ogsaa berettiget.

Men kan man paastaa, at Krigen i vore Dage føres for saadanne høje Goders Skyld? Se paa næsten hver eneste af vore moderne Krige. Kan man sige, at Gud var tydelig paa den ene Side og ikke paa den anden? Kan man sige, at guddommelig Sandhed eller evig Retfærdighed var i nogen Fare? De Lidenskaber, som nu til Dags op-

vækker Krigene, er ikke hine ædle Lidenskaber, for hvis Skyld Tusinder med Glæde kunde gaa i Døden. Nu til Dags er det Menneskets lave Lidenskaber, de Lidenskaber, det har tilfælles med Tigeren og med Aben, de Lidenskaber, der ikke alene forvandler det enkelte Individ til en Abe, men hele Samfundet til et Abebur — det er de Lidenskaber, der ligger paa Bunden af den meste Krigslidenskab i vore Dage.

Hvem vilde tillade Enkeltmand et Øjeblik at hævne, hvad han kalder sin Ære, ved at udøse sin Nabos Blod? Vilde man tillade en Handelsmand at skære Halsen over paa sin Nabo-Købmand, fordi hans egen Forretning trænger til Udvidelse? Vilde man tillade en Mand at rende om i Gaderne med Kniv i Haanden og true enhver, fordi hans Anseelse stod paa Spil? Og dog antager vi Kristne tilsyneladende som en selvindlysende Sandhed, at hvis Tyskland trænger til at udvide sit Rige, hvis England tror, at dets Ære bliver krænket, at saa de to Lande virkelig er berettigede til at føre Krig med hinanden.

Det er det, jeg mener, ved at sige, at man tillader en Hob Mennesker, hvad man ikke tillader et enkelt Individ. Det er det, jeg mener, ved at sige, at Hoben, Skaren, det store Antal har noget hemmelighedsfuldt ved sig. Naar en Hob, et Folk, en Verdensdel optræder i Forening, vil hver enkelt lægge Ansvar et over paa sin Nabos Skulder. Atter og atter ser man en Skare optræde med en Brutalitet og Hensynsløshed, som de enkelte Individuer i Skaren aldrig vilde have udvist. Det er en Bekræftelse i større Stil af det gamle Ord, at en Komité ingen Samvittighed har.

Hvor har vi Hjælpe midlet mod dette Onde, mod det Uvejr, som saa truende synes at trække sammen paa Nutidens sociale Himmel? Det er ikke alene industrielle og sociale Uroligheder, som truer de enkelte Landes Fred, men det er en dybere og videre udbredt Uro, som — hvis der ikke findes noget Hjælpe middel imod den — vil styrte ikke alene enkelte Riger i en unødvendig og uretfærdig Krig, men hele den vestlige Verden i en Krig, hvis Mage endnu ikke har været set paa Jorden.

Gud ske Lov, at Samvittighederne synes at være ved at vaagne. Der gøres alvorlige Anstrengelser paa alle Sider

for at besværgede det Uvejr, der er ved at bryde løs, for at bringe Guds Riges retfærdige Grundsætninger til Gyldighed paa Jorden, en ædel Virksomhed, der fortjener alle Katholikkers ivrigste Støtte. Det er dog ikke alene Kristne og Katholikker, der staar bag ved denne Bevægelse. Ogsaa Rationalister forener sig i deres Iver for Humanitet — Ære være dem for det — om denne Sag, for hvilken mange Kristne kun er saare lunkne. Man kan høre Paastande som, at Krig forædler Menneskeslægten, at der spirer Dyder frem paa Slagmarken, som ikke kommer til Udvikling i Fredstid og lign. Som om der behøvedes Krig til Karakterens Dannelse! Som om der ikke var tusinde andre Lejligheder, hvor der ikke blot var Anledning til at fremelske saadanne naturlige Dyder som Mod og Raadsnarhed, men ogsaa langt ædlere Dyder, de overnaturlige Dyder, som Gud skænker dem, der beder ham derom!

Det er det store Maal, man stræber hen imod, saa vidt som mulig at erstatte Krig med Voldgift. Det er mærkeligt, at det skal være nødvendigt at føre Bevis for det berettigede heri. Thi at henvende sig til en Voldgiftsret er dog kun et Bevis paa, at man er fornuftige Væsener, et Udslag af, at det ikke er Tigere eller Aber, men Mennesker, der er blevet uenige indbyrdes.

Dog, Begejstringen for Krig faar vi aldrig udryddet uden at erstatte den med Begejstringen for Gud og Mennesker. Ikke ved Begejstringen for Mennesker alene. Humanitet slaar ikke til; thi den er noget, der svæver mellem Himmel og Jord, den har ikke noget Fundament at hvile paa og ikke noget evigt Maal at stræbe hen imod. Man kan ikke have Kærlighed til Mennesker skilt fra Kærlighed til Gud; thi Mennesket er ikke værd at elske skilt fra Gud. Mennesket er ikke elskeligt i og for sig, men kun for saa vidt og saa meget han bevarer Guds Billede. Det andet store Bud i Loven: »Du skal elske din Næste som dig selv« kan ikke staa alene; man kan ikke elske sin Næste som sig selv, hvis man ikke elsker Gud mere end sig selv.

Til flere.

Nogle af Ugebladets Læsere er det forekommet ganske utroligt, at Professor Torm skal have udtalt Anskuelser som de i mit Referat i Nr. 19 fremhævede. De tvivler endog, om Referenten har hørt rigtigt. Jeg kan forstaa en saadan Tvivl; jeg tager den slet ikke ilde op; thi jeg synes selv, det er utroligt. Men desværre, en væsentlig Fejltagelse fra min Side er fuldstændig udelukket. Mit Referat var støttet paa stenografiske Noter, som jeg havde optegnet under selve Foredraget. Professor Torm, Formanden for det kirkelige Landsforbund, som er stiftet for at forsvare Troen imod Vantroen, har virkelig erklæret Evangelierne for »Sagn« og »Myter«, forsaavidt de vil være historiske Dokumenter.

Det stemmer forresten nøjagtig overens med de »liberale« Sætninger, som den for sin orthodoxe Kirkelighed bekendte Professor har skrevet i sin Bog »Den historiske Videnskab og Jesu Liv« (1911). Der læser jeg Side 42:

»Det kan hverken forbavse eller forurolige den Kristne, at den rent videnskabelige Historieforskning ikke kan give en Fremstilling af Jesu Liv, som tilfredsstiller den Kristne. Det er jo nemlig kun en Selvfølge; det ligger i dens Principper. Videnskaben, som principielt maa udelukke al Tale om Under, al Tale om en Gud, kan naturligvis hverken i Naturen eller i Historien finde Guds Spor.«

Side 43: »Da Jomfrufødselen er et Under, kan den aldrig komme til at indgaa som et Led i en rent videnskabelig Fremstilling af Historien.« »En Beretning om en mirakuløs Begivenhed kan aldrig ved indre Troværdighed opveje det usandsynlige i Brud paa Naturlove.« (Erslev).

Saa. . .?! Den Tankegang er dog mærkelig. Lazarus f. Eks. kunde altsaa ikke opvækkes fra de døde, da det vilde være et Brud paa Naturlovene. Men Tusinder af Mennesker kunde se Lazarus komme frem af Graven — uden at der skete nogetsomhelst; Jødernes høje Raad kunde tro det — uden at der var Grund til det; hele Jerusalem havde Lejlighed til at tale med Lazarus — den Lazarus, som efter moderne videnskabelige Principper jo ikke kunde forlade sin Grav — og alt dette vilde ikke være et Brud paa Naturlovene? Man vil udenom Kristi Mirakler og maa for at kunne dette — tro paa nye og større Mirakler! Det kalder jeg virkelig at komme fra Asken og i Ilden.

Hvor er det snurrigt, at de protestantiske Theologer stadig søger deres videnskabelige Støtte hos — en Høffding,

en Erslev. . . , som dog alle sammen er klare over, at deres »videnskabelige« Principper ikke kan forliges med positiv Kristendom! Ja det er pudsigt: paa Prædikestolene tordner de løs imod Høffding, og i deres Bøger citerer de med Ærefrygt hans Ord! At Leibnitz og Augustinus og Newton og Albertus Magnus har kunnet forsvare Troens Mirakler ud fra nok saa gode videnskabelige Principper, det synes de liberale Theologer at være uvidende om. Efter den hellige Paulus er de Mennesker, der ikke finder Guds Spor i Naturen, »taabelige Mennesker«, efter Professor Torm er de udmærkede Videnskabsmænd.

Foran mig ligger et Brev, som en af Ugebladets ikke-katholske Læsere har sendt til Ugebladets Redaktør i Anledning af Torms Udtalelser. Jeg læser der følgende Sætninger: »Det er og bliver dog vist, at *ud fra den Aabenbaringstro*, som er Catholicismens og Protestantismens Fællesgrund, er der kun Mening og Konsekvens i Catholicismen« . . . »alle de kirketroende bør gaa til Rom jo før jo heller.« »Naar Bogstavinspirationen, hin store orthodoxe Skanse, maa opgives og Trosbekendelsen indrømmes (som af Biskop Ostenfeld) at maatte undergives vor Tids »Verdensbillede« paa bare eet Punkt (Himmelfarten), saa er alt Kaos. I Katholikker har let ved at hamle op med de Mennesker i deres Forfjamskethed. . . At ogsaa I har en Autoritet, og den største, af indre Art, Aandens Autoritet — det falder mig ikke ind at bestride. Det har jo for den Sags Skyld ogsaa vore raadvilde, forfjamskede lutherske Kristne. Men I har saa *tillige* »Kirken« med det synlige Overhoved til Sikkerhed for, at det indre Vidnesbyrd nu ogsaa er Aandens, Helligaandens. Vore troende Lutheranere har intel uden deres i Grunden helt opgivne Formalprincip (Skrift + Trosbekendelse) at holde sig til som »objektivt.« De er Subjektivister, men de tør ikke rent ud vedstaa det.«

Ja, vi Katholikker tror paa Kristus, den i Evangeliets *historiske Beretninger* fremstillede *Guds Søn, den Kristus*, som Jødefolket har set, som har lidt under Pontius Pilatus. Vi holder ikke op med at være Videnskabsmænd, naar vi tror paa Mirakler.

Tilhører.

Efterskrift. I *Vort Samfund*, et grundtvigiansk Menighedsblad, er vor »Tilhørers« interessante Artikel om Professor Torms Foredrag for nylig blevet aftrykt, uden yderligere Kommentar, end at den kaldes et Vidnesbyrd om, at »Katholikkerne her i Landet følger godt med og vil vide at udnytte Situationen«. Havde der blot staaet »benytte« i Stedet for »udnytte«, havde vi slet ikke haft noget at indvende derimod; thi det er en god Kristenskik fra Apostlenes Dage at vise Mennesker hen fra Forvirringens

By til Guds Kirkes faste Klippeborg. Vi nægter ikke, at der endnu er meget godt og trøstefuldt at finde i den Forvirringens Stad, Folkekirken altid har været og mere og mere bliver, men den hviler ikke paa Klippegrunden, og Helvedes Porte kan overvælde den. Vi følger ikke med Skadefryd Udviklingen af denne Proces, men med den Interesse, som fødes af Ønsket om, at saa mange som mulig maa finde Christus der, hvor han lyslevende er til Stede, og hvor han aldrig vil blive tilsløret, i »den hellige katholske Kirke, de helliges Samfund«.

Litteratur.

Meine Heimkehr. Ein Bekenntnis von Ingeborg Magnussen. (B. Kühlen. M.-Gladbach. 1912. 20 Sider).

»Hvor lidt kender dog alvorlige, selv højt dannede Protestanter til den katholske Kirke, til dens faktiske Grundvold og dens indre Væsen,« udbryder Forfatterinden paa Side 9 i den lille Pjece, hvori hun kønt og alvorligt fortæller om sin Overgang til den katholske Kirke. Det kender vi alle af Erfaring, mange af os af Selverfaring som Forfatterinden, der først i en Alder af omkring tres Aar synes at have konverteret. Som Navnet antyder, er Fru (Frøken?) Magnussen af nordisk Oprindelse, hun er opvokset eller har levet i Byen Slesvig, men ud derover gives ingen biografiske Oplysninger. Det er en i from Protestantisme opdragen Kristen, som tvungen af Sandhedens overvældende Magt bliver Katholik. Den første Foranledning var Ordene i Matth. 16: »Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke;« de trængte sig en Morgen uformidlet og uafviselig ind paa Forfatterinden. »Hvor underligt, at det ikke er sandt, skønt Jesus siger det saa tydelig,« det var hendes Tanke herved. Samme Aften fik hun at vide, at en Bekendt af Huset, en Maler, var gaaet over til den katholske Kirke. Dette bragte hende til den Beslutning, at hun nøje selv vilde lære den katholske Kirke, dens Lærdomme og Skikke at kende. Det blev for hende — som for saa mange andre — Vejen tilbage til den gamle Kirke. Overhovedet gælder det blot om at faa oprigtige Mennesker saa vidt; thi den, som med god Vilje og oprigtigt Sindelag beslutter ved Selvsyn at lære den katholske Kirke at kende, ender altid — tør man nok sige — med at gaa over til den. Ikke saa faa, maa man frygte, be-

gynder af Frygt for Konsekvenserne slet ikke den Ransagelse, som fører til Overbevisning om Sandheden. Den lille Bog, der indeholder flere træffende Bemærkninger, vil baade glæde og opbygge enhver Læser med aandelige Interesser.

Varden. 1912. 3.—11. Hæfte.

Pater Blanches Fastekonferencer fra St. Ansgars Kirke giver de fleste af disse Hæfter deres Særpræg og har skaffet dem et stærkt forøget Salg. Af den megen gode Kritik af Skuespil og Bøger er der særlig Grund til at fremhæve Oscar Geismars rammende, men ogsaa ofte meget bidende Boganmeldelser. I 11. Hæfte findes den smukke og sjældnen gribende Mindeprædiken, som Pater Günther holdt ved Sørgegudstjenesten i St. Andreas Kirken den 24. Maj, og som ingen vil fortryde at stifte Bekendtskab med.

N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Vejle. 3. Pintsedag hejstes Kransen paa det nye Hospital her i Byen. Der var en lille Festlighed i Dagens Anledning, hvilken forløb meget smukt og stemningsfuldt. Hospitalet bliver en aldeles prægtig og enestaaende fortrinlig udført Bygning, der gør Pastor Brems, Mariesøstrene, Arkitekt og Haandværkere lige megen Ære. For at give et Bevis paa den gode Stemning, der synes at herske i Vejle overfor vore Præster og Søstre, skal vi aftrykke en noget udførlig Beretning, som *Vejle Amts Folkeblad* har bragt om Festen.

Opførelsen af Marie-Søstrenes Hospital paa Blegbanken er nu saa vidt fremskreden, at Kransen kunde hejses i Aftes. I den Anledning er Direktøren for Marie-Søstrenes Orden, Dr. Lambo, kommen hertil fra Belgien. Øverst oppe paa Bygningen samledes alle de indbudne: Haandværksmestrene og alle Arbejderne, Menighedens Forstanderskab og Repræsentanter for Menigheden i Fredericia, Repræsentanter for Pressen o. a. Arkitekt N. Christoff. Hansen udtalte paa Bygherrens Vegne Ønsket om, at den Kærlighedsgerning, der skal udføres i det ny Hospital, maa blive til Gavn og Lindring for de lidende. En Tak til de Mennesker, der har sat Foretagendet i Værk. Rungende Hurraraab ledsagede Arkitektens Udtalelser. Saa blev hele Selskabet fotograferet, og derefter begav man sig til det Lokale, der tidligere har været benyttet til Kirke. Her bænkedes man om lange Borde og be- værtedes paa det bedste. Pastor Brems bød Forsamlingen velkommen og udtalte dernæst sin Tak til Direktør Lambo, ved hvis Hjælp og Støtte det nu endelig er lykkedes at faa Hospitalet

rejst. Derefter udtalte Pastoren sin Anerkendelse over for Arkitekt N. Christoff. Hansen og ligeledes over for Haandværksmestrene, idet han haabede, at den Tillid, der er vist dem ved at overdrage dem Arbejdet uden Licitation, ikke maa blive beskæmmet. Endvidere en Tak til alle Arbejderne, særlig Murerformand Poulsen, i Haabet om, at den gode Forstaelse maa vedblive. Og endelig en Tak til alle, der har medvirket ved Bygningens Rejsning. Arkitekt N. Christoff. Hansen udbragte et med kraftige Hurraraab besvaret Leve for Direktør Lambo og talte derefter for Pastor Brems, hvem han haabede endnu i mange Aar maa fortsætte sin Gerning her i Byen. Direktør Lambo udbragte paa Fransk et Leve for Arkitekt Hansen. Bogbinder Wenck, Fredericia, bragte en Hilsen fra Søstermenigheden i Fredericia og udbragte et Leve for de Søstre, som skal overtage Ledelsen af Hospitalet. Derefter talte Arkitekt N. Christoff. Hansen for Vejle Menigheds Forstanderskab, og saa fulgte Talerne Slag i Slag. Der blev gentagne Gange talt for Pastor Brems, og der blev udbragt Skaaler for Haandværksmestrene, for Arbejderne, for Pressen, for Danmark o. s. v. Forretningsfører H. Larsen takkede den katholske Menighed for det nye Hospital, som man i Sygekassekredse omfatter med stor Interesse, og haabede, at Sygehuset maa kunne optage Sygekassemedlemmer for moderat Betaling. Hertil svarede Pastor Brems, at han vil gøre, hvad han kan, for at sætte Taksten saa lavt som mulig. Man haaber om nogen Tid at kunne paabegynde Opsførelsen af Sygehusets anden Afdeling. Og i Tidens Løb vil man sikkert kunne give Fripladser paa Sygehuset. Først og fremmest optages Patienter fra Vejle By. — Et Orkester, væsentlig bestaaende af Menighedsmedlemmer, musicerede mellem Talerne og foredrog bl. a. mange fædrelandske Melodier, som animerede Forsamlingen til at synge med. Der herskede hele Aftenen en munter og hyggelig Stemning. Mod Festens Slutning tog Pastor Brems atter Ordet og udbragte en Skaal for det danske Folk. »De sidste Dages Artikler i Udlandets Presse vidner om, hvor højt i Anseelse Danmark staar i Udlandet. Selv om jeg er Flamlænder af Fødsel og naturligvis elsker mit Fødeland, er jeg glad ved i nogen Maade at kunne føle mig som Dansk.« Skaalen modtoges med stor Begejstring og Hurraraab. Og snart efter skiltes Deltagerne.

Tyskland. Til Ærkebiskop i Bamberg i Bayern er hidtilværende Sognepræst *Jak. Hauck* fra Nürnberg nylig bleven udnævnt. Den nye Ærkebiskop, som kun er 51 Aar gammel, har i 14 Aar med stor Nidkærlighed og Besindighed virket i det kessionelt stærkt blandede og ofte vanskelige Nürnberg.

Belgien. Om den over al Forventning store Sejr, som de belgiske Katholikker har vundet ved de sidste Valg, læser vi i *Germania* følgende: Indtil Klokkeren 10 $\frac{1}{2}$ om Aftenen var Valgresultatet følgende: Katholikkerne, som i Kammeret havde haft et Flertal paa 6 Stemmer, vinder et Mandat i Courlai, Tongres, Hasselt, Nivelles og Huy. Det er altsaa et Flertal paa 16 Stemmer for Regeringen. Men da der formodentlig bliver valgt endnu en Katholik i Bryssel, er der Mulighed for, at Regeringens Flertal vil stige til 18. Man regner med endnu 2 Sejre, hvorved

Flertallet endog vilde naa 22. Det gamle Kammer bestod af 86 Medlemmer af det katholske Folkeparti, 45 liberale, 34 Socialister og 2 demokratisk-kristelige. Det nye Kammer er sammensat af 102 Medlemmer af det katholske Folkeparti, 44 liberale, 38 Socialister og 2 demokratisk-kristelige. Tallet paa Mandaterne er bleven forøget med 20 nye Pladser, af hvilke Katholikkerne har vundet de 10. Valgdagen i Gaar var en af de mest oprørte i Aartier. I Liège kom det endog til regulære Gadekampe. Henved 30.000 Tropper var bleven samlet i Bryssel. De belgiske Katholikker er draget alene ud til Kampagnen; ene, men enige og stærke. Den gamle Broderkamp imellem de katholske konservative og Demokrater saas der ikke Spor af. Ved denne Valgkamp drejede det sig først og fremmest om de katholske Privatskoler og Statens Tilskud til dem; des foruden ogsaa om Belgiens Forsvar. De belgiske liberale hjalp her som i andre Lande Socialisterne; men fik som saa ofte ved lignende Lejligheder Skam for Tak. De har lidt et afgørende Nederlag, hvilket ogsaa genlyder i den nedstemte Tone, med hvilken de radikale Blade her fortæller om Katholikkernes Sejr.

Syd-Amerika. (Brasilien.) Da Brasilien blev portugisisk, gjaldt det straks for et katholsk Land og blev inddelt i Bispedømmer. Biskopper og Gejstlighed fandtes dog ofte kun paa Papiret, og hele Inddelingen i Bispedømmer havde det Resultat, at dette uhyre Land undgik Propagandaens Opmærksomhed. Alligevel øvede adskillige Ordensfolk Missionsvirksomhed, indtil under Kejserne af Huset Braganza alle Ordener blev fordrevet og Verdensgejstligheden reduceret til et afmægtigt Mindretal. Saaledes blev Brasilien i religiøs Henseende det mest forsømte Land i Verden. Der fandtes Bispedømmer saa store som Tyskland, Østerrig og Tyrkiet tilsammen og Sogne af Størrelse som Belgien, og tilmed var to Tredjedele af Præsteembederne ubesatte, saa der kun kom en Præst paa hver 10.000 Sjæle. Der døde Katholikker, som i hele deres Liv ikke havde set en Præst. Negerne henfaldt til Fetishdyrkelse, og der kom ikke en Missionær til Indianerne. Kirkerne i Byerne var kunstnerisk opførte, men de stod tomme. — Revolutionen i 1889 fejede Kejserdømmet væk, og Dom Pedro II flygtede fra Rio de Janeiro paa det samme Skib, paa hvilket han to Aar tidligere havde sendt to nidkære Biskopper i Landsforvisning. Den nye Regering proklamerede fuldstændig Adskillelse mellem Kirke og Stat og religiøs Tolerance. Og man maa sige, at i de forløbne 21 Aar har den republikanske Regering i det store og hele holdt sit Ord. Ivrig Sjælesorg er nu mulig, og Kirken har nydt stor Frihed. Biskoppen af Parahyba er nylig vendt

hjem fra en Visitatsrejse. Seks Maaneder har han siddet paa Hesteryg, og under denne lange Rejse har han firmet 43.568 Mennesker. Det allerhelligste Sakramente kan atter offentlig bæres til de syge. Katholikker i en Alder af 40, 50 og 60 Aar var til deres første Skriftemaal. En gammel Neger paa 106 Aar var til sit første Skriftemaal siden Barndommens Dage.

Basar i Odense.

De første Dage i Juli agtes afholdt en Basar, til Fordel for St. Hedvigssøstrene, i Absalonsgade 6, Odense. Eventuelle Gaver modtages indtil d. 27. Juni hos Frøken Bruhn, Holsteinsgade 19, København Ø, efter den Tid paa Dalum Kloster pr. Fruens Bøge paa Fyn.

Det katholske Fortsættelseskursus

modtager med Tak alt brugeligt Børnetøj. Pakkerne bedes mærket »Feriebørnene« og kan indleveres hos St. Josefssøstrene: Toldbodvej 14, Frederiksberg Allé 15—17 og Hospitalet i Griffenfeldtsgade samt paa Menighedskontoret.

Gudstjeneste paa Christi Legems Fest.

St. Andreas Kirke. (Ordrup.) Søndag den 9. Juni: Kl. 7³/₄ stille Messe. Kl. 9 (ikke 10) Højmesse med Prædiken og Procession i Kollegiets Have. Efter Processionen stille Messe.

Jesu Hjertes Kirke. Søndag d. 9. Juni: Kl. 6, 7, 7¹/₂ og 8¹/₂ stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 7¹/₂ Aften Festandagt med Prædiken og Procession. Begge *Mariakongregationer* deltager i Processioner.

Assumptionskapellet (Amalievej 14). Torsdag den 13. Juni Kl. 5 Eftermiddag holdes Procession gennem Haven. I Tilfælde af ugunstigt Vejr udsættes Processionen til den følgende Dag, Jesu Hjertes Fest.

Jesu Hjertes Fest (14. Juni).

Immaculata-Kirken (Strandvej 91). Højmesse Kl. 6¹/₂. Vesperandagt Kl. 2¹/₂. Det allerhell. Sakr. er udstillet hele Dagen.

Assumptionskapellet (Amalievej 14). Højmesse Kl. 8. (Den hellige Kommunion bliver uddelt Kl. 7¹/₄).

Tak.

St. Annæ Menighedsforening sender en hjertelig Tak til alle, der enten ved Gaver, ved Besøg eller paa anden Maade støttede Basaren i Pintsen.

Netto-Overskudet var 448 Kr. 80 Øre.

Bestyrelsen for St. Annæ Menighedsf.

Plads søges.

En ung dannet Pige søger til Juli en virkelig god Plads hos gode og troende Mennesker. Billet mrk. *Plads* modtager dette Blads Ekspedition snarest.

Efter Sommerferien.

For en ung Student søges et godt, rummeligt og roligt Værelse, med eller uden Pension, helst hvor nogle Timers dagligt Kontor-, Regnskabs- eller Oversættelsesarbejde, Læsning med større Børn eller lignende Ydelse kan danne helt eller delvist Vederlag. Billet mrkt. »1912« med Oplysninger og Opgivelse af Pris bedes sendt til Ugebladets Ekspedition inden den 24. Juni.

Kirkelig Kalender.

9. Juni.	2. Søndag efter Pintse. Christi Legems Fest.	16. Juni.	3. Søndag efter Pintse. Johs. Franciscus Regis, Bekender.
10. —	Mandag. Oktavdag.	17. —	Mandag. Votivofficium (Ansgar).
11. —	Tirsdag. Barnabas, Apostel.	18. —	Tirsdag. Marcus og Marcellian, Martyrer.
12. —	Onsdag. Johannes a S. Facundo, Bekender.	19. —	Onsdag. Juliane af Falconeri, Jomfru.
13. —	Torsdag. Oktav af Christi Legems Fest.	20. —	Torsdag. Votivofficium (Altr. Sakr.).
14. —	Fredag. Jesu Hjertes Fest.	21. —	Fredag. Aloysius, Bekender.
15. —	Lørdag. Basilius den Store, Biskop og Kirkelærer. (<i>St. Vitus.</i>)	22. —	Lørdag. Paulinus, Biskop og Bekender.

Gudstjenesten i København.

Søndage.

- St. Ansgars Kirke.** Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt.
- Jesu Hjertes Kirke** (Stenosgade). Form. Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt med Prædiken.
- St. Josefs Kirke** (Griffenfeldtsgade). Form. Kl. 6¹/₂ stille Messe; Kl. 9 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 3 Andagt.
- St. Knuds Kapel** (Vestervoldgade 115). Form. Kl. 7 Højmesse; Efterm. Kl. 3 Andagt med Prædiken.
- Immaculatakirken** (Strandvej 91). Form. Kl. 7 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 2¹/₂ Vesper.
- St. Josefs Kapel** (Toldbodvej 14). Form. Kl. 6 stille Messe.
- Rosenkranskirken** (Boyesgade). Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 5 Andagt.
- Assumptionskapellet** (Amalievej 14). Stille Messe Kl. 8 med fransk Prædiken; Kl. 5 Efterm. Andagt. (Det allerhelligste Sakramente er daglig udstillet Kl. 8—5.)
- St. Annæ Kirke** i Sundby. Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt med Prædiken.
- St. Andreas Kirke** i Ordrup. Form. Kl. 7 og 7³/₄ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Kl. 5 Andagt.

Stille Messer paa Hverdage.

St. Ansgars Kirke Kl. 7 og 8¹/₄; Jesu Hjertes Kirke Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂; St. Josefs Kirke Kl. 5¹/₄ og 6¹/₂; St. Knuds Kapel Kl. 6¹/₂; Immaculatakirken Kl. 6¹/₂; St. Josefs Kapel Kl. 6¹/₂; Rosenkranskirken Kl. 6¹/₂ og 8¹/₄; Assumptionskapellet Kl. 6¹/₂ (Kl. 5 Efterm. Andagt); St. Annæ Kirke Kl. 6 og 8; St. Andreas Kirke Kl. 6, 6¹/₂, 7¹/₂ og 8¹/₄.

Hørsholm.

Søndag den 9. Juni Kl. 9 Form. bliver her Messe med Prædiken i »Gotin« paa Udenomsvej.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medaljer, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddler — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdage fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

• — — •

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 24.

Søndag den 16. Juni.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Prinsesse Margrethes Firmelse. — Fra Nutidens Frankrig. — Hvad et Fadervor er værd. — En Protestant om Processioner. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Roskilde. Helsingør. Frankrig. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

121.

Jesu Hjerte.

Den, der nævner Jesu Hjerte, nævner Arnestedet for den højeste Kærlighed. I Jesu Hjerte forener den guddommelige Kærlighed sig med den reneste og helligste menneskelige Kærlighed for begge i Forening at bevirke Menneskenes Frelse.

Det er den guddommelige Kærlighed, som hos Profeten har talt de trøstefulde Ord: »Jeg har elsket dig med en evig Kærlighed, derfor har jeg miskundelig draget dig til mig.«

Det er den menneskelige Kærlighed, som har sagt: »Du har beredt mig et Legeme (nemlig til at ofres for vor Frelse); se, jeg kommer for at gøre din Vilje.« Stedse har den frelsende Lidelse staaet for den som en Genstand for den inderligste Attraa, som den røber i de Ord: »Jeg skal døbes med en Daab, og hvor knuger det mig ikke, indtil den er fuldbyrdet.« Stedse har denne Kærlighed følt Menneskenes Sorg og Nød som sin egen, og derfor

indhyder den alle: »Kommer til mig alle, som er bekymrede og besværede, og jeg vil vederkvæge eder.« Og endnu paa Korset udtaler den sin Længsel efter alles Frelse og — efter alles Genkærlighed med de Ord: »Jeg tørster.«

Man skulde tro, at Menneskene ikke kunde andet end genelske Jesus af hele deres Hjerte. Men det er jo ikke Tilfældet. Ligefra først af har han maattet sukke over den største Utak eller i det mindste Ligegyldighed. I Tidens Løb blev det ikke stort bedre, og derfor klagede han sig overfor sin tro Tjenerinde Maria Margarethe Alacoque: »Se her det Hjerte, som har elsket Menneskene saa højt, at det ikke har sparet noget, ikke har skyet noget, ja helt har udmattet og forlæret sig for at tilkendegive dem sin Kærlighed. Til Gengæld faar jeg af de fleste kun Utak ved deres Uærbødighed og Helligbrøde og ved den Kulde og den Foragt, som de har for mig i dette Kærlighedens Sakrament.«

Lad os lytte til denne Klage, og lad os prøve os selv, hvorvidt den ogsaa gælder os, og lad os gøre alt, hvad vi formaar, for at Jesu Hjerte ikke længere maa have nogen Grund til at klage over os.

Lad os saa yde Herren den eneste Tak, han selv forlanger med de Ord: »Min Søn, giv mig dit Hjerte.«

Synet af hans Kærlighed alene skulde være nok til at opflamme vore Hjerter til Genkærlighed. Men den uselviske Kærlighed findes saa sjælden paa vor Jord. Derfor søger vor Herre at drage os ved de største, de helligste Løfter.

Han vil være Familiens Værn, og den enkelte vil han drage stedse nærmere hen til sig. Han vil føre os fra Synd til Dyd, fra Lunkenhed til Iver, fra Iver til stedse større Hellighed. Han vil være vor Styrke i Fristelse, og hans Velsignelse skal hvile over alle vore Foretagender.

Lad os da skænke ham vort Hjerte. Den skønneste Løn vil vi faa, naar det engang er os forundt i Himmels Salighed at hvile ved hans Hjerte.

Dr. Kiefer.

Hendes kongelige Højhed Prinsesse Margrethes Firmelse.

Det er sikkert paa alle Læseres Vegne, at *Nordisk Ugeblad* i Dag med hosstaaende Billede og disse Linjer bringer *Prinsesse Margrethe* en ærbødig og hjertelig Lykønskning til den smukke Festdag den 12. Juni. Det er mange Aarhundreder siden, at en *dansk Prinsesse* af dansk kongeligt

Carl Sonne, kgl. Hoffotograf.

Blod har modtaget Firmelsens hellige Sakramente, vi danske Katholikker hilser denne Begivenhed som et skønt Vidnesbyrd om Frihedens og Retfærdighedens Dage i vort Fædreland.

Det blev en smuk og stenningsfuld Højtidelighed, den unge Prinsesses Firmelse i Immaculata-Kirken paa Strandvejen Onsdag den 12. Juni. Foruden Hs. kgl. Højhed Prins Valdemar med sine tre Sønner Aage, Erik og Viggo samt Prins Harald, Kongens Broder, overværede Deres Majestæter Kongen og Dronningen den hellige Handling. Nogle faa Minutter over 9 modtoges Kongen og Dronningen af

den højærværdigste Biskop selv ved Kirkedøren og blev af ham ledsaget til de for dem reservede Pladser. Derefter kom Kirkens Præst, Hr. Pastor Desnos, med Prinsesse Margrethe og Prins Valdemar samt de øvrige Prinser. Kort efter gik Pastor Desnos alene ned til Kirkedøren med Krucifiks og Røgelse for at modtage Biskoppen og indføre ham i Kirken paa den af Ritualet foreskrevne Maade.

Foran det med de dejligste Blomster smykkede Alter, i Koret, der straaledes af Lys, læste Biskoppen, assisteret af Hr. Pastor Gamél, en stille Messe. Efter at Biskoppen havde bedet de sædvanlige Bønner bagefter og istemt Hymnen til den Helligaand *Veni, creator Spiritus*, fulgte

Biskoppens Tale:

Den almægtige Gud har skabt de utallige Verdenslegemer og anvist dem den Bane, de skal gennemløbe, og de følger nøje den Vej, der er dem anvist, her raader ingen Tilfældighed. Ogsaa Menneskene har Gud givet en Vej at vandre; men da han skabte dem i sit Billede, gav han dem en fri Vilje og dermed ogsaa Muligheden for at afvige fra den rette Vej; vi kan og skal adlyde Guds Vilje, men er ogsaa i Stand til at overtræde den. Derfor lød ogsaa Moses' sidste Formaning, inden han skiltes fra Israels Folk: »Se, jeg har forelagt eder to Veje, Liv eller Død, Velsignelse, hvis I følger Herren, Forbandelse, hvis I viger bort fra hans Vej.« Men det, Gud vil og ønsker, er, at vi skal vælge Velsignelsen; thi han har elsket Verden saaledes, at han har sendt sin enbaarne Søn til den, og det er sket, ikke for at dømme, men for at frelse Verden. Derfor giver Gud os sin fulde Naade til at gøre hans Vilje. Straks efter Fødselen, i den hellige Daab, bliver vi delagtige i hele Guds Naade; og naar Barnets Aand vaagner, og naar Ansvarsfølelsen og Samvittigheden er bleven virksom, kalder Jesus med særlig Inderlighed disse smaa til at finde Næring og Velsignelse ved hans hellige Bord, ved det Brød, som skænker evigt Liv. — Kære Prinsesse Margrethe, i Fælleskab med Deres Moder havde De for nogle Aar siden den Lykke at modtage den hellige Kommunion. Dette vil for Dem være et uforglemmeligt Minde; og selv om

Deres Moder ikke kan være til Stede her i Dag, er hun det vistnok aandeligt med sine Bønner og sin Velsignelse. Landets Konge og Dronning har vist Dem den Deltagelse og Kærlighed at være til Stede her i Dag, Deres fyrstelige Fader overværer med Glæde dette Øjeblik, der kroner den omhyggelige Opdragelse, han har givet Dem. Og den guddommelige Barmhertighed skænker

Dem i Dag det Sakramente, som giver Mennesket en særlig Kraft til at opfylde de forskellige Kalds- og Stands-Pligter. — Paa Pintsedag kastes der Lys over Firmelsens Sakramente. »I skulle være mine Vidner,« sagde Jesus, »men først skulle I iføres Kraften fra det høje.« Og med en Lyd fra Himlen som af et vældigt fremfarende Vejr opfyldtes Jesu Forjættelse til dem. Som Herrens Sendebud havde Apostlene et større Kald end vi; men med Hensyn til Sjælens Frelse og den indre Helligelse faar vi andre i Firmelsens Sakramente ganske det samme, som Apostlene fik paa Pintsedag. Og det var Apostlenes kærester Gerning at meddele Aandens Naadegaver videre til andre; der fortælles udtrykkelig, at Petrus, Johannes, Paulus rejste om og lagde Hænderne paa de døbte, at de maatte fyldes

med den Helligaand. Og det er den største Lykke for et Menneske, naar det sande Lys skinner ind i dets Sjæl, naar det ved den Helligaands Naade erkender Guds Kærlighed og Guds Sandhed. — At blive en from, samvittighedsfuld og ideal Kvinde, det er det Maal, som De, kære Prinsesse, skal stræbe efter, og hvortil De skal søge den Helligaands Bistand. Det er en stor Indflydelse, der kan udgaa fra en ædel Kvinde, og jo højere stillet en Kvinde er, des større vil den ogsaa kunne blive; de fyrstelige Kvinder er fødte Vogtere af meget godt i Samfundets videste Kredse, de kan sprede Begejstring for alt godt og i mange Henseender præge Tonen i det offentlige og private Liv. — Hold fast ved den apostoliske Trosbekendelse fra første til sidste Led, bed Gud Helligaand om hans herlige Gaver: Visdom, Forstand, Raad, Styrke, Kundskab, Fromhed og Gudsfrygt, ja gentag daglig den smukke Bøn, vi begyndte med:

Kom Skaberaand, kom naaderig,
til hver en Sjæl, som priser dig,
fyld med din Naade, med din Trøst
hvert angerfuldt og ydmygt Bryst. Amen.

Derefter meddelte Biskoppen efter det vel kendte, skønne Ritual Firmelsens hellige Sakramente til Prinsesse Margrethe, som — vel sagtens baade efter den himmelske og jordiske Moder — antog Navnet Maria. Frøken Augusta Ramsing, Prinsessens samvittighedsfulde Opdragerinde, stod, som Repræsentant for Hertuginde af Chartres, Fadder til Prinsessen. Den smukke Handling sluttede med den sakramentale Velsignelse.

Bagefter samledes hele den kongelige Familie, Kongen og Dronningen med, i en Sal i Klosteret hos St. Josefs-søstrene, hvor de sammen med Biskoppen og de assisterende Præster nød en lille Forfriskning. Foruden de alt nævnte Præster deltog ogsaa Hr. Pastor Braun som St. Ansgars Kirkes Sognepræst og Hr. Pastor Günther som Prinsessens Religionslærer i Festen.

Længere op ad Dagen var der Familiefrokost paa Bernstorff, hvori bl. a. Kongeparret deltog, og Fredagen efter afrejste Prinsessen sammen med sin Fader, Prins Valdemar, paa en seks Ugers Tur til Østerrig.

Niels Hansen.

Fra Nutidens Frankrig.

I Riget har Redaktør *Franz von Jessen* skrevet nogle meget interessante Rejseindtryk fra *Paris*, af hvilke vi tillader os at give nogle væsentlige Brudstykker.

Vi er tre gamle Venner, skriver Redaktøren, der gennem Aarene er mødtes under mange Himmelstrøg, og som nu paa denne sollyse Helligdag sidder i Luxembourg og ser paa Børnenes Vrimmel. Efter at alle de mange Spørgsmaal: *Kan du huske og Husker du dengang?* . . . paaany, som under tidligere Samvær, er bleven besvaret, har vi i Dag, lige siden Formiddagen, talt om Religion. Det kom vel af Kirkeklokkerne, der ringede over Paris hele Morgenen og bragte alle Byens andre Lyde til at skrumpe sammen, svinde ind og gemme sig bort.

— »Saadan ringer de nu ogsaa hjemme,« havde vor engelske Kammerat og jeg uvilkaarlig sagt paa een og samme Gang.

— »Og saadan bliver de ved at ringe over Frankrig endnu i mange, mange Aar!« svarede vor franske Ven og Vært, den berømte Journalist.

Paa Vejen til Frokosten havde vi passeret adskillige Kirker, baade prægtige Templer, der breder og højner sig med Søjler og Taarne paa Kæmpebyens Hovedaarer, og beskedne, lavstammede Gudshuse, som gør sig smaa i det paastrængende Husmylder. Alle bærer de paa deres Mure Indskriften: Frihed, Lighed, Broderskab.

— »Det var den store Revolution, som havde det Paafund at lade disse tre skønne Ord, dette herlige Løfte, mejsle ind i Kirkemurene. Hver Tid har sin Maade at drille paa. Og nu er vi, Gud bedre os, naaet saa vidt, at Kirkerne snart er det eneste Sted, hvor disse Ord passer . . . hvor de har en Ret til at staa paa Façaden, uden at Lovens Haandhævere kan rejse Anklage for falsk Varebetegnelse!«

— »Er Du bleven klerikal?« spurgte en af os, fordi det i Øjeblikket var det nemmeste.

Men vor franske Ven vilde ikke vide af Spøg.

Hele denne Lovgivning med Kirkens og Statens Adskillelse, med Kirkegodsets Beslaglæggelse og de gejstlige Ordners Opløsning, men navnlig med Religionens Uddrivelse af Skolen har været en Forbrydelse mod Staten og Folket. Frankrigs Magt og Indflydelse i den nære Orient var bygget paa det katholske Ordensvæsen. Som Lærere, som Læger og Sygeplejere har Munke og Nonner gjort mere for Udbredelsen af fransk Sprog og Kultur — baade paa Balkan, i Lilleasien og Nord-Afrika — end alle franske Politikere

tilsammen vil kunne udrette i et Aarhundrede. Men her er ikke Tale blot om politiske Virkninger. Folkets Retsfølelse er paa det dybeste krænket, og det ser med Ængstelse, at indbyrdes modstridende, umodne og gølge »Moral-Systemer« stilles op som lige saa mange vaklende Piller for den statsautoriserede Undervisning, der bydes Børnene, medens Kristendommen ikke blot forjages fra Skolen, men nedværdiges og haanes for Ungdommens Øjne.

Fædrenes og Mødrenes Tro er af den tredje Republiks Fanatikere bleven gjort til et Pariamærke. Og Kirken har atter faaet Martyrkronen.

Frejdig hærer den disse nye Kaar. Den veed, at i Trængselstider vokser dens Magt over Sindene. Det er sandt, at den kan smile ad disse Døgnets Ministre og Parlamentarikere, der mener, at de med et Sæt Love og nogle Gendarmere kan overvælde dens Virke. Men vi andre, vi, der blot er Fædrelandsvenner og Kød af vort Folks Kød, Blod af dets Blod — vi harmes og forfærdes ved Tanken om de Spirer til Trivsel, som knækkes, den Vækst, som forkrøbles, fordi Staten koldblodig røver hele Slægtled for nedarvede Værdier, medens den hjælpeløs famler i Mørket efter det, der skulde erstatte dem!

Den *antiklerikale* Lovgivning — der i Virkeligheden er *antireligiøs* — fornægter de Grundsætninger, dens Politikere ellers vil hævde som Rettesnor for deres offentlige Virksomhed. Men især — og det er uendelig vigtigere — træder den Menneskekundskabens Erfaringer under Fødder. Den vil ikke vide og forstaa, at *Troen*, her i Frankrig som alle Vegne, har bevaret sin dragende Magt over Menneskenes Sind. De ubarmhjertige Krav til indtrængende Arbejdsydelse, de stedse voksende Fordringer til ubeskaaret Indsats af Vilje og Evne, som vor Tid stiller til den Mand eller Kvinde, der vil leve en menneskeværdig Tilværelse, finder deres Tilbageslag i Længsel mod Idealet, Trang til Stemningsliv, til Trøst og vel ogsaa til Grublen over Livsgaarderne. Bibelens dybe Ord om, at Mennesket ikke lever af Brød alene, bekræftes gennem alle Slægtleds Erfaringer. Ingen Kamp for Tilværelsen, ingen Fanatisme i Troen paa politiske eller sociale Dogmer, ingen Dyrkelse af Skønheden i selv den højeste menneskelige Kunsts mangeartede Ytringsformer har evnet at rydde den religiøse Trang ud af Menneskenes Sind. Den kan gaa tabt hos de enkelte Individier; den kan trænges tilbage i enkelte Samfundslag; den kan ændre Maal i enkelte Tidsafsnit. Men bevidst eller ubevidst, stigende eller faldende vil den altid være til Stede hos Folket som et Arveej, det ikke slipper, en umistelig Værdi, der her paa Jorden er dets Pant paa Himlen! — — — — —

Han selv og begge vi andre tænker endnu paa alt det, han har sagt og fortalt, medens vi nu hen paa Eftermiddagen sidder i Luxembourg-Parken mellem Fuglekvidder og lystig Barneleg.

Men nede ved Rotunden, hvor Alleen begynder, bliver der pludselig underlig stille. De voksne har rejst sig fra Stole og Bænke. Børnene samles i en tæt Klump — som en Bisværm, der hænger paa en Gren. Ganske langsomt kommer Klumpen nærmere, ligesom triller frem gennem Alleen, idet den samtidig vikler sig op indefra og bestandig fornyes udefra.

Er det et eller andet nyt Paafund, der samler disse hverandre fremmede Børn til en omfattende Leg. Eller gemmer der sig noget mærkeligt, som alle vil se derinde i Barneklumpen?

Stilheden rykker længere og længere frem mod det Sted, hvor mine Venner og jeg sidder. Al Leg standser som paa en udtalt og dog af alle hørt Befaling. Kun de ganske smaa staar uforstaaende og plages af Raadvildhedens Angst, der truer med at drive Graaden frem. . .

Midt i Klyngen gaar to gejstlige Herrer. Den ene er gammel; om Hatten paa hans hvide Hoved vinder sig en Silkesnor, der ligesom Bræmme og Bælte paa hans Sutane er violet. Den anden, hans Ledsager, er en ung Mand i de franske Sognepræsters Dragt.

Børnene trængter sig om den gamle Biskop, fatter om hans ene Haand og bøjer sig over den for at kysse dens Ametystring. Med den anden Haand, som han har fri, klapper han venligt alle disse smaa Hoveder, der myldrer om ham, og han smiler og takker og ser lykkelig ud, mens hans unge Ledsager søger at hjælpe dem, der ikke kan komme til, og at holde lidt Orden i Barnestimlen.

Bag ham bruser og kvidrer Legen op paany. Og Børnene fortæller hverandre, at de saa Ringen, og at han havde sagt saadan til mig og saadan til mig . . . Og han er Biskop! Nej, Ærkebiskop, der har Fader selv fortalt mig lige nu! Jamen, jeg tror nu, han er Kardinal! Snak, Kardinaler er helt røde . . . Og en lille Pige, der er kommen for sent eller ikke har turdet, græder og kræver højlydt, at hun ogsaa vil kysse den gamle Herre ligesom alle de andre. . .

— »Børn fra den religionsløse Skole!« Vor franske Ven ler muntert og gnider sig i Hænderne.

Gennem Barnevrimlen skrider Bispen frem, og den klynger sig til ham, saa længe han er at øjne.

Hvad et Fadervor er værd.

I min Barndom har jeg engang hørt en forunderlig Legende om den h. Biskop Ulrik. Denne var, som alle Helgener, en meget mild og velgørende Mand; men hans Kok havde et andet Sindelag og jog alle fattige paa Døren. En Dag kom en Tigger til Køkkenet og bad om lidt: han vilde til Gengæld bede et Fadervor for Hr. Biskoppen. Da raabte Kokken vred: »Hvad er et Fadervor værd?« og tog et Brændestykke for at jage Tiggeren bort. Men i samme Øjeblik kom Biskoppen gaaende, og da han hørte, hvad der skete, truede han ad sin Kok med løftet Haand og sagde til ham: »Søn, du har i din Hidsighed haanlig spurgt om, hvad et Fadervor er værd. Du skal faa Svar paa dit Spørgsmaal, men ikke af mig; thi jeg er kun en Biskop som saa mange andre. Gør dig i Stand allerede i Dag og gaa til Rom; thi hvad et Fadervor er værd, kan kun Paven sige dig.« Saa maatte Biskop Ulriks Kok da rejse til den hellige Fader i Rom, og da han kom hjem, bragte han følgende Svar paa sit formastelige Spørgsmaal: »Et Fadervor er en gylden Mønt, saa bred som Jorden og saa høj som Himlen.«

Saaledes har jeg som Barn læst i min Legende. Men siden har jeg hørt en hel anden Historie om Fadervor, og den har gjort langt dybere Indtryk paa mig, endskønt den er saa uhyre simpel. --

Der levede i en mindre By i Tirol en Embedsmands Hustru, som i Regelen nøjedes med sin Søndagsmesse og vistnok i Ugens Løb ikke ret ofte tænkte paa den gode Gud. Hun var ikke lykkelig gift, og hendes eneste Glæde paa Jorden var hendes eneste Barn, en kær lille Pige. Men ogsaa den gode Gud syntes godt om det uskyldige Barn og tog det hjem til sig.

Kort Tid derefter mødte Præsten i hin By den stakkels Moder, som bleg og forgræmmet vaklede over Gaden, ret et Billede paa haabløs Kummer. Men denne Sjælesørger var i Ordets fuldeste Forstand en Fader for alle i sin Menighed, og hans Hjerte blødte ved Synet af saadan umaadelig Sjælekummer. Han gik derfor straks hen til den bedrøvede Kvinde og spurgte hende, hvorledes det gik hende. Og han havde i sit Blik og hele sit Væsen noget ejendommeligt tillidsvækkende. Derfor gav den ulykkelige stumme Sig straks Udtryk i Taarer og Klager. »Hvorledes det gik hende? — Aa Gud, hendes Hjerte var uden Trøst og hendes Liv uden Solskin, og hun maatte helst straks dø, og der var ingen paa Jorden, der kunde trøste hende, slet ingen.«

Præsten saa først en Tidlang paa hende med sine gode, trofaste Øjne uden at ytre noget, derpaa sagde han: »Kære Frue, Deres Smerte forstaar jeg, men De kan dog finde Trøst, hvis De selv vil. Gaa ind i den næste Kirke og bed et Fadervor, kun et eneste! Men De maa bede det af hele Deres Hjerte. Saa skal De se!« Dermed gik han sin Vej, og hun saa sagtens en lille Smule forbavset efter ham. Men nogle Dage efter mødte hun ham atter paa Gaden, og nu saa hendes blege Ansigt som forklaret ud. »Hr. Pastor,« udbrød hun, »De havde Ret, et eneste Fadervor, bedt ret af Hjertet, har bragt mig Trøst.«

Hin gode, faderlige Sjælesørger, der allerede længe har været hos Gud, har selv fortalt mig denne simple Begivenhed; jeg har her fortalt den igen, at Læserne kan faa at vide — maaske lidt bedre end Biskop Ulriks Kok — hvor meget et Fadervor er værd.

Leo.

En Protestant om Processioner.

»Vor (evangeliske) Kirke mangler offentligt Liv. Hvor Koreleverne ikke mere synger, faar ingen Guds Ord at høre mere paa Gaden; der finder intet højtideligt Optog Sted af Menigheden om Foraaret eller i Høsttiden, ingen fælles Kirkegang, paa hvilken vore herlige Kirkesalmer lyder. Den tomme Dannelse har jo ladet den Fordom opkomme, at alt dette er katholsk, medens det i Virkeligheden er guddommelig og menneskelig skønt. Eller er det ikke skønt, naar hele Menigheden gaar Haand i Haand med Bøn og Forbøn og synger med Tak og Lovprisning sine hellige Sange til Gud? naar Naturen bliver forklaret i det hellige Lys, der udgaar fra Kirken, i den fromme Optræden af dem, som den tjener med sine Frugter, og hvis Hjerter den opliver med Skovens friske Grønt, med Blomsterpryd og Fuglesang? naar Ungdommen vokser op under Beskuelsen af et sandt Menighedsliv, ikke hin Menighedsdød, hvor Hjertet afkøles under Trykket af vanhellige Forretninger eller en gudløs Natur, og enhver uden Kærlighed gaar sin egen Vej? Vistnok, hvor ikke den kirkelige Menighedssang, baade Kor- og Folkesang, ogsaa lyder i det fri og helliggør Steder og Veje, der har den evangeliske Kirkesalme, denne af »Gennemsnitsdannelsen« ligefrem uforstaaede Fremtoning, for en stor Del endnu ikke opfyldt sin Bestemmelse og endnu ikke vundet for sig det Omraade, hvorpaa i Luthers Tid den tyske Salme havde vundet Hævd i de katholske Egne.« — Saaledes skriver den lærde Protestant K. E. Philipp Wachernagel i Fortalen til sit Værk: Martin Luthers aandelige Viser o. s. v. Det er da godt, at denne guddommelig og menneskelig skønne Skik atter mere og mere vinder Indpas og Tilslutning, om ikke paa vore offentlige Gader, saa dog paa vore Hospitals- og Klosterhavers flag- og blomstersmykkede Gange.

Bw.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Benediktinerpater, *Dom Malherbe*, som har opholdt sig et lille Aarstid paa Frederiksberg som Præst hos Assumptionssøstrene, og som har virket her med Iver for at sprede Kundskab til den gregorianske Kirkesang, forlader i denne Uge Danmark for at drage til

Belgien. Dom Malherbe har befundet sig saa godt i Danmark, at han gerne vil vende tilbage med en Del Ordensbrødre for at blive her i Landet, og det er slet ikke udelukket, at vi engang igen kan faa et Benediktinerkloster her som i de »gode gamle Dage«.

Ordrup. Begunstiget af smukt Solskinsvejr holdtes der Søndag den 9. ds. efter Højmessens Kl. 9 i St. Andreas Kirken den aarlige store Kristi Legems Procession omkring i Kollegiets store Have og over den udstrakte Legeplads, hvor et stort Alter var oprejst. Trods det tidlige Tidspunkt deltog ikke mindre end 450 Personer i Processionen, deriblandt Hds. kgl. Højhed Prinsesse Margrethe.

— Opmærksomheden henledes paa Friluftsmødet, om hvilket Annonce forefindes bag i Bladet. Det er Hr. Pastor Günther, og ikke den oprindelig annoncerede Taler, derved denne Lejlighed vil føre Ordet. Det er sikkert til Glæde for mange, at der de Søndage, hvor der holdes Friluftsmøde, bliver Aftenandagt i St. Andreas Kirke paa saa belejligt et Klokkeslet som Kl. 7.

Roskilde. Christi Legems Fest forløb i Aar mere vellykket end nogen Sinde før. Vejret var gunstigt, og fra alle Kanter af Sjælland havde saavel danske som polske Katholikker givet Møde. Processionen talte antagelig omkring 500 Deltagere, og med den festlig smykkede Sognekirke som Udgangspunkt udfoldede den sig smukt i St. Maria-Hospitalets store, parklignende Have. De frodige Blomsteranlæg foran Hospitalet virkede som et levende Led i Dekorationen. Paa denne var der ingen Ulejlighed sparet, og den gjorde de ærværdige Søstres Offervillighed og Ihærdighed al Ære. Smukkeste fremhævede sig maaske det Alter, der var rejst paa selve Hospitalets Hovedtrappe. Des værre kom Søstrenes flerstemmige Sang, der inden Døre lyder saa kønt, ikke til sin Ret under aaben Himmel; selv de nærmeste Personer kunde knap opfange en Lyd. Blæseinstrumenter og flere Hundrede Menneskers enstemmige Sang egner sig absolut bedre for fri Luft, og Musikdirektør Sørensen er snart en Mester i at ledsage Roskilde Menigheds Processioner med sit Orkester. For at undgaa Trængsel var der uddelt Adgangskort til Haven, og den store Tilskuermængdes Holdning var beundringsværdig ærbødig og hensynsfuld; man havde ingenlunde Indtryk af Nysgerrighed hos de tilstedeværende. Først henad Kl. 12 naaede Processionen tilbage til Kirken, hvor Festen sluttede med »Store Gud, vi love dig«, og der opsteg sikkert fra alle Hjerter en dybtfølt Tak for den Højtidssund, da Gud »var i vore Lejre«.

Helsingør. Pastor Wattiez's Jubilæum, der fejredes d. 4. Juni, fik et særlig festligt Præg derved, at vor højrærværdigste Biskop kom fra København med syv Præster i Følge for at overvære Højlideligheden. Der var Guds-tjeneste i St. Mariæ Kapel, og den var, uagtet det var en Søndag, rigtig godt besøgt. Den hellige Messe celebreredes af Jubilaren, og Pastor Ronge holdt en tankevægtig, gri-bende Prædiken om Præstedømmet med Anvendelse paa Dagens Fest. Der sluttedes med Afsyngelsen af det høj-tidsfulde Tedeum. Lidt senere var der Festmaallid i Præ-steboligen, hvor Biskoppen i smukke og varme Ord bragte Jubilaren sin og den katholske Menigheds Lykønskning, idet han fremhævede det skønne i, at Pastor Wattiez i det fremmede Land, efter at have virket og set gode Frugter af sin Gerning, kunde holde en saadan Højtid. Og dog ikke i et fremmed Land alligevel; thi hvor Kirken er, der er Fædrelandet. — Jubilaren, der var dybt grebet, udtalte sin Tak og sin store Glæde over at se Biskoppen her ved denne Lejlighed; endvidere udtalte han en Tak til sin trofaste og dygtige Medhjælper Pastor Flynn, til Kateket M. C. Jensen, til Søstrene og Kirkeforstanderne. — Kateket Jensen bragte paa den her-værende Menigheds Vegne en Lykønskning til Jubilaren, idet han fremhævede Pastor Wattiez's omsorgsfulde Arbejde i den lille Afdeling af Herrens Vingaard, vi her har -- et Arbejde, udført i den rette Kærlighedens Aand. — Senere fulgte en Række Taler: for Pastor Flynn, for Søstrene og for mange flere. Der herskede den hjerteligste Stemning, og man skiltes fra hverandre med en Følelse af, at man havde deltaget i en Fest, der længe vilde kaste Glans over det daglige Livs Arbejde. Biskoppens Nærværelse bidrog i særlig Grad til at højne den festlige Glæde og efterlod det bedste Indtryk hos hele Menigheden, der følte sig hædret ved, at Overhyrden vilde bære deres Sognepræst med sit Besøg paa Jubilæumsdagen. — Næste Dag var den her-værende Menigheds Medlemmer tillige med Skolens Børn samlede i Søstrenes Skolelokaler. Børnene gav nogle ny-delige Fremstillinger, der alle havde Hentydning til Jubilaren. Det var en Glæde ikke alene for ham, men ogsaa for alle de tilstedeværende at se de smukke Scener, Børnene — og enkelte unge Piger — spillede og høre deres Sange. Efter at dernæst en Sang til Jubilaren var afsungen, overgav Menigheden ham en Mindegave, nemlig en smuk Statue af den hellige Vincents, som et synligt Bevis paa sin Tak-nemmelighed og Hengivenhed. Pastor Wattiez takkede i bevægede Ord for Gaven. Derefter opvartede Søstrene med Chokolade og Kaffe, og medens man var bænket ved Bordene, talte endnu Kobbersmed Frederiksen for

Jubilaren, idet han betonedede, hvilke Hindringer og Vanskeligheder der havde været at overvinde for ham ved at tage en Præstegerning op her i det fremmede Land. Han ønskede ham den Løn for det vellykkede Arbejde, at han maatte se Menigheden her stedse vokse og selv faa en skøn Livsaften tilsidst! Endelig henvendte Kirkeforstander Durafour en Tak til Søstrene for alt det Arbejde, de havde udført for at gøre disse Dage saa festlige som mulig, hvilket var lykkedes saa godt til Glæde saa vel for Jubilaren som for hele Menigheden. — Saa skiltes man ad i den gladeste Feststemning. Endnu kan tilføjes, at Jubilaren under Festen d. 4. Juni modtog en Mængde Breve og Telegrammer fra nær og fjern.

M. C. J.

— Søndag den 9. ds. fandt den højtidelige Christi Legems Procession Sted i Søstrenes Have. Denne var festlig smykket af Søstrene, og der var oprejst to skønne Altre, et under det mægtige Kastanietræ, et andet i Gaardsrummet. Processionen foregik i mønsterværdig Orden, og særlig tog den store Skare hvidklædte Piger sig smukt ud. Et Musikkorps spillede, og dette bidrog tillige med Sangen til at vække en højtidstfuld Stemning. Ved de to Altre holdtes Bøn og meddeltes den sakramentale Velsignelse, hvorefter Processionen drog tilbage til Kapellet igen. En anselig Skare deltog i Processionen, og mange var til Stede og saa paa den.

M. C. J.

Frankrig. *Politiken* skriver: I Paris er der nu udkommet statistiske Oplysninger om Fødsler og Dødsald i Frankrig i 1911. Forholdet stiller sig herefter endnu ugunstigere, end Tilfældet var i de nærmest foregaaende Aar. 1911 opviser 34,869 flere Dødsfald end Fødsler. Frankrigs Indbyggerantal er altsaa i Fjor blevet reduceret med 34,869 Personer. Antallet af Fødsler udgjorde 742,114, Antallet af Dødsfald 776,983. Et saa lavt Antal Fødsler har man aldrig kendt i noget tidligere Aar. Tallet paa Giftermaal var i 1911 lidt større end i 1910. Til Gengæld viser Antallet af Skilsmisser en ret betydelig Stigning. Naturligvis udtrykker Pariserbladene dyb Beklagelse og alvorlig Uro over Statistikens triste Vidnesbyrd angaaende Befolkningens Tilbagegang. *Echo de Paris* taler endogsaa om »det døende Frankrig« og spørger angst, om der da slet ikke kan gøres noget for at hindre »den fortsatte March mod Afgrunden«. Bladet tilføjer, at der ikke øjnes mindste Tegn paa Bedring i Forholdene. Tværtimod er i de første Maaneder af indeværende Aar alene Paris' Befolkning gaaet 1146 Indbyggere tilbage.

Brevkasse.

Hr. Redaktør! Finder De det ikke meget hensynsløst af adskillige Damer at deltage i en Højtidelighed som Processionen i Ordrup i Søndags med lange, ubeskyttede Hattenaale ragende vidt ud fra Hattene, og kender De ikke noget Middel til at forhindre dette?

Ærbødigst
En Deltager.

Ærede Hr. Deltager! Jeg er ganske enig med Dem i, at det, for at bruge et mildt Udtryk, er hensynsløst af Damer at vise sig blandt Medmennesker med saadanne afskyelige Hattespyd. For at give et lille Stød til at forhindre dette har jeg optaget Deres Henvendelse her i Ugebladet — med min oprigtige Tilslutning.

N. H.

— Til Svar paa sket Forespørgsel kan tjene, at den forandrede Orden for Kirkerne under Gudstjeneste-Bekendtgørelsen skyldes, at disse er blevet ordnet sognevis.

N. H.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Sommermøde i Forbindelse med Friluftsmødet ved Vor Frues Bøg Søndag d. 16. Juni.

St. Ansgars Kirke.

Søndag d. 16. Juni fejres her Hovedfesten til Ære for Jesu guddommelige Hjerte med Levitmesse Kl. 10. Medlemmer af Broderskabet til Ære for Jesu guddommelige Hjerte kan denne Dag vinde en fuldkommen Allad.

Mariakongregationen af Apostlenes Dronning holder Møde Søndag d. 16. Juni Kl. 3 Efterm. i St. Josefs-Søstrenes Huskapel, Toldbodvej 14.

Tak.

For al udvist Opmærksomhed ved mit 25-Aars Præstejubilæum og for den smukke Gave, som blev skænket mig i den Anledning, bringer jeg herved alle min hjerteligste Tak.

A. M. Wattiez, C. M.

Friluftsmøde.

Søndag d. 16. Juni Kl. 3 $\frac{1}{2}$ afholdes Friluftsmøde ved »Vor Frues Bøg« (mellem Posemandens Hus og Fortunen). Pastor Günther taler. Sangbogen medtages. I Tilfælde af ugunstigt Vejr bortfalder Mødet. Kl. 7 bliver der Andagt i St. Andreas Kirke.

Mariakongregationen for Ynglinge holder *Fælleskommunion* Søndag d. 16. Juni i Jesu Hjertes Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Efter Sommerferien.

For en ung Student søges et godt, rummeligt og roligt Værelse, med eller uden Pension, helst hvor nogle Timers dagligt Kontor-, Regnskabs- eller Oversættelsesarbejde, Læsning med større Børn eller lignende Ydelse kan danne helt eller delvist Vederlag. Billet mrkt. »1912« med Oplysninger og Opgivelse af Pris bedes sendt til Ugebladets Expedition inden den 24. Juni.

Kirkelig Kalender.

16. Juni. 3. Søndag efter Pintse. Johs. Franciscus Regis, Bekender.	23. Juni. 4. Søndag efter Pintse. Johs. Døberens Fødsel.
17. — Mandag. Votivofficium (Ansgar).	24. — Mandag. Oktavdag (<i>St. Hans Dag</i>).
18. — Tirsdag. Marcus og Marcellian, Martyrer.	25. — Vilhelm, Abbed og Bekender.
19. — Onsdag. Juliane af Fal- coneri, Jomfru.	26. — Onsdag. Johannes og Paulus, Martyrer.
20. — Torsdag. Votivofficium (Altr. Sakr.).	27. — Torsdag. Oktavdag.
21. — Fredag. Aloysius, Be- kender.	28. — Fredag. Leo II, Pave og Bekender (<i>Fastedag</i>).
22. — Lørdag. Paulinus, Bi- skop og Bekender.	29. — Lørdag. Petrus og Paulus, Apostle.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 23.

St. Knuds Kapel. Mariabørnskongregationen af den ubesmit-
tede Undfangelse holder Fælleskommunion Søndag d. 16. Juni Kl.
7 Morgen og offentligt Møde Onsdag d. 19. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

Basar i Odense.

De første Dage i Juli agtes afholdt en Basar, til Fordel for
St. Hedvigssøstrene, i Absalonsgade 6, Odense. Eventuelle Gaver
modtages indtil d. 27. Juni hos Frøken Bruhn, Holsteinsgade 13,
København Ø, efter den Tid paa Dalum Kloster pr. Fruens Bøge
paa Fyn.

Det katolske Fortsættelseskursus

modtager med Tak alt brugeligt Børnetøj. Pakkerne bedes mær-
ket »Feriebørnene« og kan indleveres hos St. Josefssøstrene:
Toldbodvej 14, Frederiksberg Allé 15—17 og Hospitalet i Griffen-
feldtsgade samt paa Menighedskontoret. Kontante Bidrag saa vel
til Indkøb af Indkøb af Tøj som til at forskaffe flere Børn Land-
ophold modtages ligeledes med Tak ovennævnte Steder.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinserne.

Da det er Meningen snart at genoptage denne Rubrik i Blad-
et, bedes de Herrer Sognepræster i Provinserne meddele Red.,
om der er sket Forandringer; indløber ingen saadan Meddelelse,
forudsættes, at alt er uforandret fra i Fjor.

Katolsk Ungdomsværn, der vil sikre Menigheden
og derfor støtter Ungdomsforeningerne og desuden samler
Midler til et Ungdoms-Fond, beder Vener af de unge om at
indmelde sig i Værnet og tegne Bidrag (aarlige, maanedlige eller
een Gang for alle). Værnets Kasserer er Murermester A. V.
Günther, Bangertsgade 11. N. Telefon 4110.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst
— Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med
tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors,
Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra
Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben
hele Dagen, midlertidigt Mod-
tagelseshjem og Bureau.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvarialet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 25.

Søndag den 23. Juni.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — En moderne Helgen. — En Legende om den h. Antonius af Padua. — Et Jubilæum. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Fredericia. Randers. Østerrig. Afrika. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

122.

Kristelig Oplysning.

Den katholske Kirke har altid lagt den største Vægt paa, at Ungdommen blev vel oplært i den kristne Tro. Den Foragt, som mange af vore protestantiske Landsmænd nærer for Katekismus-Undervisningen, har den katholske Kirke saaledes aldrig delt. Dog er de ikke alle Fjender af den kristelige Oplysning, men kan være ret enige med os, hvorefter følgende lille Artikel i *Kristeligt Dagblad* afgiver et interessant Vidnesbyrd. Den lyder saaledes:

Hvad som helst man skal blive i Verden, skal der dog et vist Mindstemaal af Oplysning til.

Det samme gælder ogsaa Kristendommen. En af de største Hindringer for Kristendommens Fremskridt er den utrolige Uvidenhed, som hersker i vide Kredse om alle kristelige Spørgsmaal.

Nylig skrev en Mand fra Sjælland i Egnens Blad, at han kendte mange paa Egnen, der om kristelige Spørgsmaal var »uvidende som Hottentotter«. Og ovre i Jylland opregnede en Missionær i et lokalt Blad en Række selvoplevede Eksempler paa den frygteligste Uvidenhed, bl. a. en Mand, der ikke vidste stort andet om Jesus end hans Navn og blev meget fornærmet paa »Vorherres« Vegne

over, at Missionæren vilde tillægge denne Jesus saa stor Betydning. Og det var endda paa Landet, hvor der dog tales og skrives en Del om Kristendom. Men hvor langt værre staaer det ikke til i Hovedstadens store vantro Befolkning.

Jeg vil bede vore gamle, mangeaarige Menighedsmedlemmer, der sjælden eller aldrig har talt alvorlig eller grundig med en almindelig vantro københavnsk Barbersvend, Detailhandler, Kontorist eller Arbejder, om at anstrenge deres Fantasi for at forstaa, hvad et saadant Menneske har set til Kristendommen.

I det vantro Hjem, hvor Fritænkerbladene var eneste Dagslæsning, lød aldrig et Ord om Kristendom udover nogle Vitser, blev GudsNavn aldrig nævnet uden i Eder. De fleste Lærere i Skolen er vantro og Religionsundervisningen ganske magtesløs over for Omgivelsernes Ligegyldighed eller Spot. »Til Præsten« møder den unge hårdet med Hjemmets og Kammeraternes Spot. Denne Episode gør kun Indtryk paa de færreste Børn fra saadanne Hjem og glemmes snart. Og derefter leves Livet videre, uden at vedkommende hører andet end Fritænkerbladenes og den populære Sladders Forvrængninger og Flovser om Kristendommen.

Hvad hjælper det at bygge Kirker for saadanne Folk — de kommer der ikke. Hvad hjælper det at give dem en lille »opbyggelig« Traktat som »Søndagsbladet«. De læser den ikke eller ler ad den, fordi den ikke er nogen »rigtig Avis« og giver dem en Opbyggelse, som de ikke forstaaer, i Stedet for den »Oplysning«, som er det første fornødne, det første Grundlag, hvorpaa et kristeligt Livssyn skal kunne rejses hos dem.

Mange af de københavnske Menigheder synes i den beklageligste Grad at mangle Interesse for eller Forstaaelse af disse Mennesker, som dog maaske udgør Flertallet af Byens Befolkning, i hvert Fald et meget stort Mindretal. Fraset »Menighedsplejen« for de fattigste yder den ikke de andre nogen som helst virksom Hjælp.

Disse 2—300.000 Københavnerne trænger først og fremmest til kristelig Oplysning, og den kan kun gives dem gennem det trykte Ord.

Menigheden burde tænke noget mere over sit Ansvar for vore vildfarne og uvidende Bysbørn. — — —

Om Forholdene er saa sørgelige, som det paastaas i ovenstaaende Linjer, skal her ikke udtales noget om; kun er det sikkert, at der trænges alle Vegne til mere kristelig Oplysning, ogsaa i vor Kreds, og at ethvert Arbejde, der tilsigter saadan, som f. Eks. Den katholske Højskole, maa hilses med den største Anerkendelse.

En moderne Helgen.

Det er den 20. Okt. 1902. I Suna ved Lago Maggiore, der »hvor Italiens Himmel viser sit yndigste Smil,« stedes en Mand til den sidste Hvile. Landets ypperste Mænd, høje Embedsmænd og Repræsentanter for Videnskaben følger Baaren. Ved Graven bliver der ikke holdt nogen Tale; heller ingen Blomster eller Kranse pryder Kisten. Saaledes havde den afdøde selv ønsket det. Men Folkets Røst, som jo siges at være Guds Røst, holder en Ligtale over ham, som ikke kan tænkes smukkere — højlydt forkynder den: »Era un Santo! Han var en Helgen!« Og de lærde, selv vantro lærde, kan ikke andet end stadfæste de enfoldiges Dom: »Era un Santo! — — —

Contardo Ferrini blev født d. 4. April 1859 som Søn af en meget anset Professor i Milano. Efter endt Gymnasietid rejste han, 17 Aar gammel og i Besiddelse af ualmindelige Kundskaber, til Universitetet i Pavia for der at hellige sig Retsstudiet. 1880 tog han Eksamen med Udmærkelse. Af Regeringen fik han tilkendt et Stipendium, som han benyttede til Rejser til Berlin og Paris for der hos Mænd som Mommsen og Savigny at udvide og fuldende sine juridiske Kundskaber.

Efter en kort Virksomhed paa Bibliothekerne i Rom fik han, kun 24 Aar gammel, Ansættelse som Professor i romersk Ret ved Universitetet i Pavia. Mest kendt er Ferrini maaske i Udlandet ved sin udstrakte Forfattervirksomhed. Sammen med Vittorio Scialoja og Carlo Fadda grundlagde han en Reform af Retsstudiet i Italien. Paa to Punkter, den romersk-byzantinske Ret og den romerske Pønaltret, bragte han virkelig Videnskaben et godt Stykke fremad.

Ferrini synes imidlertid i en hel anden Forstand at skulle blive »verdensberømt«. Thi fra hele Italien er der begyndt at indløbe indtrængende Anmodninger til den h. Stol om Ferrinis Beatifikation. Og Pius X synes ikke at være utilbøjelig til at imødekomme disse Ønsker; han har jo selv sagt: »Jeg vilde være lykkelig, om jeg kunde

kanonisere en Universitetsprofessor. Det vilde sandelig være et glimrende Forbillede for vor Tid.«

Ja, Ferrini var en Helgen; det Indtryk faar man, naar man gennemlæser de to Smaaskrifter, C. Pellegrini nylig har udgivet paa Romolo Ghirlandas Forlag i Milano. Det første tegner Ferrinis Livsbillede, det andet indeholder hans Breve og religiøse Optegnelser, der oprindeligt ikke var bestemte til Offentliggørelse, men derfor saa meget des klarere genspejler Forfatterens ædle Sjæl.

Ferrinis fromme Livsvandel præges af tre karakteristiske Træk, der kan betegnes ved de tre Ønsker, som stadig vender tilbage i hans Bønner og skrevne Forberedelser til den h. Kommunion: Ønsket om *Ydmyghed* — *Renhed* — *Kærlighed*.

Man foreholdt engang den unge Student, at han ikke kunde være bekendt at gaa med brændende Lys i Sakramentsprocessionen, det forbød Hensyn til Universitetet. Men Ferrini svarede: »Netop ved at ydmyge mig for Gud vil jeg hædre Universitetet.«

Den Slags Ydmyghed er Stordaad! — Ydmyghed, det mest kristelige i Kristendommen, »den ægte Rings Kendemærke«, som en nyere Konvertit har kaldt den Dyd, kan vel nok anses for det mest karakteristiske Træk i Ferrinis Hellighed. En af hans Venner siger: »Hans Tavshed om alt, hvad der angaar hans egen Person, hans Viden og hans Evner, er tilstrækkelig til at sikre ham Udødelighed i kristelig Forstand.« Kun et Par Prøver.

Da man i 1880 spurgte den unge Student, om hvad der havde hjulpet ham til at tage saa glimrende en Eksamen, fremviste han et stort Krucifiks, som han bar skjult paa Brystet. — Hans Ry som Professor bredte sig ud over Italiens Grænser, han blev udnævnt til Medlem af forskellige Akademier og lærde Institutter; hans Disciple vidste ikke, hvad de mest skulde beundre hos ham: hans Tankers Dybde og Klarhed, hans fremragende Viden eller hans mesterlige Foredrag, det magiske Ord, der forstod at forvandle de sværeste Emner til lette Fortællinger; to Universiteter saa at sige reves om ham, og dog blev han stadig ved at være et Mønster paa Beskedenhed og Ydmyghed;

han undgik enhver Æresbevisning, det blotte Skin af Overvurdering af sin egen Betydning; ja hans Beskedenhed fik ham til selv at skjule og nedsætte sine Fortjenester. Af dette bramfrie, ydmyge Sindelag udsprang ogsaa hans Ønske om engang at maatte dø i sit kære Suna, hvor Faderen ejede en Villa, og hvor han plejede at tilbringe Ferietiden; hvis Døden skulde overraske ham i Universitetsbyen, frygtede han for at volde Rektor, Professorerne o. a. altfor mange Bryderier. »I Suna derimod,« siger han, »vilde blot mine Venner ledsage mig til den sidste Hvile, Folk fra Landet, Børn, de fattige, de lidende, Folk som beder, som virkelig vilde hjælpe min Sjæl.«

Ydmyghed og Bøn gaar altid sammen. Derfor var ogsaa Ferrini en Bønnens Mand. Allerede som Student tiltrak han sig Folks Opmærksomhed ved sin usædvanlig andægtige Holdning i Kirken og særlig da ved Kommunionbænken; man kaldte ham gerne en anden Aloysius. Ogsaa da han var Professor og meget optaget, gik han i Kirke hver Morgen for at overvære den h. Messe; efter endt Forelæsning var hans første Gang atter til Kirken.

Man foreholdt ham engang hans mange Andagtsøvelser; men han svarede: »Kun ved Bønnen er det, jeg opnaar Kraft og Værdighed; dersom jeg ejer en Begyndelse til Karakter, saa er det Bønnen, jeg har den at takke for; naar jeg har udrettet noget ved mine Studier, saa er det kun ved Bønnens Velsignelse. Og naar man bebrejder mig, at jeg spilder Tiden, saa svarer jeg, at jeg ikke ødsler nogen Tid paa Teatre eller Kafeer og ved de tusind Unyttigheder, et adspredt Liv bringer med sig; Bønnen giver mig Kærlighed til Samling, Ensomhed og Arbejde.«

Ogsaa den betragtede Bøn var Ferrini fortrolig med og øvet i. Saalænge han var Professor, var han rigtignok nødt til at indskrænke sin Betragtning til et Kvarters Tid; men i Ferien kom Betragtningstimen til sin Ret.

Hans Yndlingslæsning var Bibelen; den h. Paulus' Breve kunde han udenad; særlig fandt han Behag i Visdommens Bøger.

Fra c. 1890 begyndte han at gaa til Alters hver eneste Dag.

»Jeg forstaar ikke et Liv uden Bøn,« siger han etsteds,

»saadant et Liv vilde være mørk Nat... Paa den Dag, da Bønnen forstummede paa mine Læber, vilde det være ude med alt moralsk Liv, ude ogsaa med al Stræben efter det gode; min Sjæls bedste Kræfter vilde være spildte...«

Naar Ferrini kørte i Toget, læste han eller bad han Rosenkransen; Menneskefrygt kendte han ikke noget til. I Dagens Løb gjorde han altid et Besøg hos Jesus i det allerhelligste Sakrament.

Men Bønnen tog ham ikke bort fra hans Kaldspligter. Sine lærde Sysler helligede han hele sin Arbejdskraft. Det er hans talrige videnskabelige Værker et talende Bevis for. Ikke sjældent undte han sig ikke engang den fornødne Hvile. 1895 skriver han engang til en Ven: »Undskyld... i den sidste Tid har jeg saa godt som ikke spist til Middag.«

Alle hans Andagtsøvelser var ikke noget udvortes eller vanemæssigt hos ham; de bundede i en fast, fornuftig og urokkelig Tro. Hvor meget han end holdt af sin kære Retsvidenskab, saa »var det dog til at blive gal over, om den romerske Ret i det hele taget skulde have saa stor Værdi eller betragtes som vort endelige Livsmaal.«

»*Potens in scientia*, en fremragende Videnskabsmand« var Ferrini, og dog overfor Gud et Barn. Et Barn ogsaa i barnlig *Uskyldighed og Renhed*.

I hvor høj Agtelse denne h. Dyd stod hos Ferrini, fremgaar af mange Steder i hans Optegnelser. »Jeg vel-signer hine Øjeblikke, hvor jeg rødmede ved et upassende Ord.« Han afskyede enhver Tidsfordriv, der kunde blive farlig for Uskyldigheden. Somme Tider deltog han paa sin Moders indstændige Bøn i en lille Dans; men han plejede at bære sig saa kejtet ad, at man lod ham slippe. Glad og fornøjet gik han saa op paa sit Værelse for at læse og bede til langt ud paa Natten. Kærlighed til den jomfruelige Dyd viser ogsaa den Omstændighed, at han valgte den enlige Stand og forblev ugift. Der findes vel næppe skønnere Ord om Jomfrueligheden end dem, Ferrini har skrevet. Han har formodentlig aflagt Kyskhedsløftet. Selv om Hensyn til Videnskaben var med i Spillet, da Ferrini valgte den enlige Stand — »Jeg har ikke Tid til at give mig af med det«, som han engang udtrykte sig —

saa var den egentlige Grund Kærlighed til Gud. Den var nemlig hans »Løsning af Livsproblemet«.

»Kende Gud,« siger han, »det er det hele Menneske! Der aabenbarer sig Livets *Hvorfor*.« Derfor staar ogsaa en Bondekone, som elsker Gud, langt højere i hans Øjne end den gudsfornægtende lærde; »hun har ingen Bøger . . . men hun forstaar Livet.«

»Assorgere in alto, til det høj!« det var Ferrinis Livsløsen. Og naar han ikke kendte nogen dejligere Adspredelse end Bjergbestigninger, saa viser netop dette hans Sjæls rene Længsler, Længsler hos et Menneske, der higer efter at hæve sig op over Hverdagslivets Usselhed. Naturen elskede han, fordi den bragte ham Gud nærmere. Den var for ham Guds Budbringer, hans Nærværelses og Magts og Godheds Aabenbaring. Den Kærlighed til Naturen har han tilfælles med saa mange af Guds Venner. Man tror at høre S. Franciskus, naar man læser Ord som disse: »Paa Bjergets ensomme Tinde føler jeg Guds højtidsfulde Nærværelse, og i den milde, majestætiske Natur saa jeg hans evig unge Smil.«

Og ligesom Naturen, saaledes var ogsaa Kunsten ham en Vej til Gud. »Hvor til stod jeg ikke i Gallerierne i Rom, Firenze, Berlin, Wien hensunken i Betragtning af et Mesterværk og hendragen til en inderligere Kærlighed til Gud!«

Kærlighed til Gud vakte ogsaa Kærlighed til Næsten hos Ferrini. Han roses for sin Tolerance overfor anderledes troende. Han forstod at skelne mellem deres urigtige Ideer, mindre fuldkomne Gerninger og deres Person. »Vi skal have Medlidenhed, for ogsaa vi er svage Rør, som let kan knækkes af Vinden.« Han behandler sine Modstandere med den største Agtelse. I al Ro kan han drøfte alle Strids-Spørgsmaal med dem, uden at der lægger sig blot en Skygge over det gensidige Venskab.

For at vinde andre for Gud gik han ligefrem ud paa at give et godt Eksempel. Omgang med ham var, fortæller en af hans Venner, for mange og særlig da for mig en Skole i Fuldkommenhed. Mangen en er ved Ferrinis Anstrengelser bleven bragt paa bedre Veje. Som ung Mand

paa 25 Aar troede han at skulle opnaa en høj Alder for at efterlade Ungdommen et Eksempel paa frejdig Tro.

Særlig de fattige omfattede han med stor Kærlighed. For dem havde han en vis Ærefrygt. Han skriver engang: »Jeg skal søge at øve Fattigdom af Ærefrygt for de fattige.« Allerede som Student var han Medlem af Vincentsforeningen; i Milano blev han endog dens Vice-Præsident. Naar han gik ud at besøge fattige, plejede han at tage mindre gode Klæder paa for, som han udtrykte sig, ikke at fornærme den fattige Broder.

Hans Syn paa denne Verdens Goder aabenbarer sig i følgende Ord: »Med Uret kalder vi de jordiske Ting for Goder; det er tit en Guds Naade at mangle dem.«

Man maa nu ikke forestille sig Ferrini som en ren Asket eller Munk; det er tværtimod det tiltalende ved hans Fromhed, at den er ganske maadeholden og ligefrem. Han levede rigtignok asketisk; hans Skriftefader fra Modena siger om ham, at han førte en fuldkommen Ordensmands Liv; men Askesen hindrede ham ikke i at være venlig, elskværdig, endog vittig. En af hans Venner siger om ham: »I det selskabelige Liv havde han ikke noget anormalt . . . han bar et venligt og høfligt Væsen til Skue, holdt af muntert Samvær med ligesindede Venner. Der var slet ikke noget frastødende i hans Adfærd. Han var et godt Menneske, det bedste, det mest sympathetiske Menneske, jeg har lært at kende.«

Det kan maaske interessere at høre, at Ferrini ogsaa engang i en Pintseferie gjorde en Tur til Danmark. Han fortæller, hvorledes han overværede Messen i [det daværende gamle] St. Knuds Kapel, hvor han ogsaa modtog den h. Kommunion. Han var særlig opbygget ved den dejlige Sang, en Flok danske Drengene udførte. Det er nogle flygtige Træk til et Billede af den Mand, som man har æret ved et Mindesmærke i Universitetet i Pavia. Ved Afsløringen kaldte en af Professorerne ham »den mest imponerende og den ædleste blandt de fremragende Skikkelser, hvis Billede Universitetet har mejslet i Marmor som Tegn paa Taknemmelighed og Ungdommen til Forbilledet!«

En Legende

om

den h. Antonius af Padua.

En Pater fra St. Laurentius-Klostret i Neapel har fortalt følgende Begivenhed.

Det var en Stormnat i Neapel. En ung Fisker sad sammen med sin Moder, hvis eneste Barn han var, i sit lille Hus. Gennem Stormens Brusen og Hysten hørte han paa een Gang et Nødraab tæt ved Huset. Han skyndte sig ud. Der foran hans Fødder laa en Mand, som just var bleven overfalden af Røvere og dødelig saaret. Røverne skyndte sig at flygte; thi ogsaa Gendarmer, som allerede længe havde efterstræbt dem, kom ilende til. Fiskeren bøjede sig over den døende for at bistaa ham, men denne behøvede ikke mere menneskelig Hjælp. De ankomne Gendarmer fandt den unge Mand hos den myrdede og glædede sig, fordi de endelig en Gang havde fanget en af Røverne paa fersk Gerning. Alt, hvad Fiskeren og hans Moder, der ogsaa var kommen til, forsikrede, blev anset for tom Snak, og han blev ført bort som Fange.

Indicierne imod ham var saa stærke, at den indledte Proces hurtig blev sluttet. Man havde fundet ham og ham alene ved Liget, han maatte altsaa lige have myrdet Manden; han havde intet andet Vidne paa sin Uskyld end Moderen, og en Moders Vidnesbyrd gælder i saadanne Tilfælde ikke; derfor blev alle hans Forklaringer anset for løgnagtig Benægtelse, og han blev dømt til Døden. Hans Moder vilde gerne overvære Retssagens Behandling, men hun var saa uerfaren og ubehjælpelig, at hun først naaede hen i Retssalen paa det Tidspunkt, da Sønnens Dødsdom blev forkyndt og Henrettelsen bestemt at skulle gaa for sig den følgende Dag. Moderen brød ud i høje Klager og spurgte atter og atter Dommeren, om der dog ikke var nogen som helst Hjælp for hendes Søn, indtil han endelig, dels for hendes Jammers Skyld, dels for at blive fri for hende sagde, at Kongen maaske kunde benaade Sønnen. Hendes Beslutning var lynsnart fattet, hun vilde straks gaa til Kongen og bede ham paa det inderligste skænke hendes Søn Livet.

Hvad der imidlertid syntes hende saa let, var forbundet med talløse Besværligheder. Hun kunde naturligvis ikke straks faa Kongen i Tale, og langt om længe sagde man til hende, at hun maatte bringe et Bønskrift. Solen var allerede ved at gaa ned, da hun forlod det kongelige Slot for at faa fat i en Skriver, der kunde forfatte Bønskriftet. Da hun omsider havde faaet dette i Stand, var Audienstiden længst forbi, og der var ingen Mulighed for at faa Kongen i Tale. Fuldstændig og aldeles ude af sig selv gik hun hjemad. Undervejs kom hun forbi Franciskanernes

St. Laurentius-Kirke. Hun gik ind og knælede ned foran det Gitterværk, som adskilte den h. Antonius af Padua's Alter fra den øvrige Del af Kirken. Her bønfaaldt hun den store Helgen om at hjælpe hendes Søn; der var dog ikke lang Tid til Bønner, thi Sakristanen kom allerede og raslede med sine Nøgler til Tegn paa, at Kirken skulde lukkes. Da tog hun i sin Dødsangst Bøn-skriftet og kastede det over Gitterværket hen foran Alteret, idet hun raabte: »Hellige Antonius, du maa redde mit Barn!«

Derefter forlod hun, sælsomt beroliget og trøstet, Kirken og gik hjem.

Om Aftenen — Klokken manglede kun lidt i 10 — sad den daværende Konge af Neapel alene i sit Arbejdsværelse og skrev. Alle sine Tjenere havde han sendt bort for endnu i nogen Tid at beskæftige sig med vigtige Arbejder. Paa een Gang bankede det paa Døren, og en ung Franciskaner traadte ind. Den uventede Gæst havde noget ualmindelig tiltalende og yndefuldt i sit Væsen, saa Kongen blev som fortryllet.

Franciskanermunken traadte nærmere og sagde ganske utvungen: »Tilgiv, Deres Majestæt, at jeg forstyrrer Dem saa sent; men det er tvingende nødvendigt, Sagen taaler ingen Opsættelse. Et Menneskeliv staar paa Spil.«

»Sig saa, min kære, hvad jeg kan udrette.«

»Deres Majestæt har i Dag underskrevet en Dødsdom over en Fisker, hvem man forleden Nat fandt højet over en Mand, der nylig var bleven myrdet. Alt vidnede mod ham, han blev dømt, og dog er han fuldstændig uskyldig.«

»Jeg formaar intet; naar Retten fælder en Dom, kan jeg ikke forudsætte, at den er urigtig og ændre den.«

»Jeg indestaar for den unge Mand. Endnu engang beder jeg Deres Majestæt underskrive denne Benaadning.«

Franciskaneren udtalte dette med saa stor Bestemthed, at Kongen øjeblikkelig greb sin Pen, men han tøvede dog endnu og spurgte: »Hvorfra kommer De?«

»Fra Franciskanerklostret St. Laurentius, Deres Majestæt.«

»Selv om jeg ogsaa opfylder Deres Bøn, saa nytter dette ikke mere; thi før denne Benaadning naar rette vedkommende, er den unge Mand henrettet.«

»Ja, Tiden er kort, men jeg vil selv sørge for, at Benaadningen kommer i de rette Hænder; blot beder jeg Dem om at underskrive.«

Franciskaneren pegede paa Papiret, og Kongen underskrev. Næppe var det sket, før Munken med nogle forbindtlige Ord takkede og fjernede sig.

Franciskanerens pludselige Tilsynekomst og Bortgang havde gjort et ejendommeligt Indtryk paa Kongen; han tænkte sig nogle Øjeblikke om og spurgte saa sig selv: »Hvorledes kunde denne Mand midt om Natten komme her?« Han raabte paa sin Kamertjener og spurgte ham: »Hvem lod Franciskaneren komme ind til mig?«

Men hverken Kammertjeneren eller nogen anden paa Slottet havde set Munken, og man fandt intet, der kunde lede paa Spor efter ham.

Da besluttede Kongen at køre til St. Laurentius-Klosteret og der forhøre sig om, hvilken Pater det var, der havde aftvunget ham Fiskerens Benaadning.

— — — Skafottet var allerede rejst, og den dødsdømte ventede i sin Celle paa Bøddelens Ankomst, da Døren aabnedes og i Stedet for Bøddelen en kongelig Embedsmand traadte ind med den fuldstændige Benaadning. Den unge Fisker kunde straks vende hjem til sin Moder.

Ved Morgengry var Generalfiskalen vaagnet og bleven ikke saa lidt forskrækket, da han paa sit Bord fandt en af Kongen for den dødsdømte udfærdiget Benaadning, der var dateret den foregaaende Dag. Han troede, at Tjeneren havde glemt at overbringe ham Dokumentet om Aftenen, og nu blev han bange for, at han skulde komme for sent med det. Han sprang ud af Sengen, skyndte sig hurtigst mulig, og vi ved allerede, at han ikke kom for sent.

Hen paa Formiddagen ankom Kongen til St. Laurentius-Klosteret. Han lod Munkene samles i Reflektoriet og spurgte Guardianen, hvem af dem havde været hos ham om Natten. Guardianen blev meget forbavset over dette Spørgsmaal, han vidste intet af, at en af Brødrene om Natten havde forladt Klostret. Kongen, der blandt de forsamlede ikke havde fundet sin Gæst, fortalte Guardianen, hvad der var hændet ham om Natten, og Guardianen foreslog, at man hidkaldte Moderen til ham, der paa en saa usædvanlig Maade var blevet benaadet, for at det kunde blive opklaret, til hvem hun havde overgivet sit Bønsskrift. Medens dette Forslag blev bragt til Udførelse, forblev Kongen i Klostret og besaa det saa længe; paa sin Vej besøgte han ogsaa Kirken. Han gik fra det ene Alter til det andet, indtil han kom til den h. Antonius'. Her blev han forbløffet staaende, og paa een Gang raabte han til Guardianen, idet han pegede paa Helgenens Billede: »Han der var i Nat hos mig!«

»Tilgiv, Deres Majestæt, han staar ikke under mit Opsyn!«

Denne Begivenhed var Aarsag til, at Byen Neapel valgte den h. Antonius til en af sine Værnehelgener. *Leo 1886.*

Et Jubilæum.

Der findes her i København flere Institutioner, hvis Oprindelse maa søges i Middelalderen, i den katholske Tid, men som fortsættes den Dag i Dag, omend i meget ændret Skikkelse. Saadanne er f. Eks. Universitetet, Me-

tropolitanskolen, der hørte til vor Frue Kirkes Kapitel, Vartov, der er en Levning af Helligaandsklostrenes storartede Virksomhed, Det kgl. københavnske Skydeselskab, der har udviklet sig af det store Helligtrefoldighedsgilde, samt Smedenes Lav, der nylig har fejret sit 400 Aars Jubilæum med en Udstilling i Industribygningen.

Lavene eller Gilderne, som de da kaldtes, var en af Middelalderens ejendommeligste Institutioner og deltes i to Grupper, de rent religiøse Gilder, svarende til vore Dages Mariakongregationer, samt de mere verdslige Haandværks-gilder, som dog, foruden det borgerlige og selskabelige, ogsaa havde et stærkt religiøst Præg. Gilderne viedes enten til Gud: Trefoldighed, Helligaand, Guds Legem, eller til en Helgen, almindeligt Vor Frue og St. Knud, og havde deres egne Love — *Skraa* — hvori Brødrene bl. a. forpligtede sig til at staa hinanden bi, saavel i timelige som aandelige Anliggender. Som Regel havde Gilderne i en af Byens Kirker deres eget, til Gildets Skytspatron indviede, Kapel eller Alter, ved hvilket de fejrede deres Fester og lod læse Sjølemesser for de afdøde Brødre og Søstre. Gilderne, der har udfoldet en stor og gavnlig Virksomhed i Næstekærlighedens Tjeneste, skulde deltage i de større Kirkefester og Processioner, og naar et Medlem døde, skulde Brødrene vaage over Liget og følge det til Jordan. For Overtrædelser af Lovene fastsattes Bøder, som ofte skulde erlægges i Lys, der brugtes til Gudstjenester, Processioner og Begravelser.

Smedenes Gilde stod, ligesom Guldsmedenes, under Beskyttelse af den hellige Guldsmed og Biskop Eligius, som er afbildet i Gildets Segl, af hvilket der, over Indgangen til førnævnte Udstilling, findes en Gengivelse. De to Gilder havde i Fællesskab et St. Eligius Alter i Frue Kirke, som den Gang var en prægtig gothisk Kirke med talrige Altre.

Af det jubilerende Gildes *Skraa*, som stadfæstedes af Kong Hans d. 15. April 1512, gengives her nogle Punkter, som vedrører Brødrenes religiøse Pligter.

1. Først ath smedher schulle holde theris adelldrick¹⁾ paa thenn søndagh nest fore sancti Andree dagh, oc schulle brøthre oc søsthre komme till sancti Eligii messær oc offræ paa hans alteræ twenne messer, om hand er udhenn lowgligt forfald, under en marck vox, oc giffue dog sytt offer udt.

2. Item hwilckenn som till worther sagdt at woghe offuer synn brodhers eller søsters liigh oc thet forsømmer, giffue enn marck vox, huilcken icke kommer, før end liiget udtbæres aff husett oc følgher thet till synn leierstedt²⁾, giffue enn øre pen-dingh.

¹⁾ Gildets vigtigste Sammenkomst. — ²⁾ Hvilested.

3. Item hwilckenn icke kommer till mæssenn, som sighes fore synn brodthers eller søsters siell och alle cristne sielæ, giffue en øre pendingh till wox.

4. Item hwilckenn icke er hoss, nor liighet iordes, giffue en øre pendingh.

11. Item hwilckenn icke upstandher ther brodther och søsther eræ, nar upklappes¹⁾, och bethe gudt om fredt oc nade oc fore alle cristnæ sielæ, han giffue enn grot.

12. Item hwo som icke tagher synn hettæ aff, naar som mann staar upp at bethe fore alle cristnæ siæle, giffue en engelsk.

19. Item will nogenn brodther eller søsther faare pelegrims ferd, tha schall hwær, ther i laghet er, giffue then en engelsk.

20. Item worther nogen brothers eller systhers hus eller godtz upbrendt aff waade iild, tha schall hwer brodther och søsther giffue them enn grott til hielp. J. H.

¹⁾ slaas til Lyd.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den højærværdigste Biskop er rejst til Tyskland for at overvære Bonifacius-Foreningens ekstraordinære Generalforsamling, som i disse Dage afholdes i Hildesheim; Biskoppen vender antagelig i Løbet af en halv Snes Dage tilbage til Danmark. Ogsaa Hr. Pastor v. der Kettenburg og Hr. Pastor Gamél deltager i dette Møde.

— Foreningen *Steno*, hvis vellykkede Aftenunderholdning og Lotteri i April Maaned, som meddelt, gav et Overskud paa omtrent 250 Kroner, agter for denne Sum i Juli Maanedes sidste Halvdel at udsende en Snes katolske Dreng paa et 14 Dages Landophold. Det er lykkedes Foreningen at finde et passende Sted i Nærheden af Korsør, hvor Store Bælt, en lille Skov og Markerne i Forening forhaabentligvis vil skaffe Drengene en dejlig Ferietid. Fire Medlemmer af *Stenos* Bestyrelse vil paatage sig den ikke lette Opgave skiftevis at have Opsyn med den lille katolske Koloni og om Søndagen tage med Drengene til Messe i Nyborg. — Fire Gevinster fra Festen er endnu ikke afhentet; de opbevares hos Foreningens Kasserer, Hr. Alex. Weber, Skjoldsgade 5², men vil blive solgt den 1. Juli, hvis de ikke inden denne Tid bliver hentet; Pengene for dem vil indgaa i Festens Regnskab, som er revideret d. 1. Maj og senere gennemset af dette Blads Redaktør.

— I indeværende Juni Maaned kan Organisten ved St. Josephs Kirke paa Nørrebro fejre 25 Aars Jubilæum. I alle de Aar har nemlig Hr. Tilskærer L. Henrichsen fungeret som Organist, først i Hospitals-Kapellet og senere i St. Josephs Kirke og uden anden Løn end den, han kan forvente hinsides. St. Josephssøstrene paa Nørrebro og Hr. Pastor Neuvel har derfor ogsaa — efter hvad vi har bragt i Erfaring — benyttet Lejligheden til at vise Hr. Henrichsen deres Erkendtlighed for hans uegennyttige Arbejde i de forløbne 25 Aar.

Fredericia. Da Kristi Legems Fest ikke mere er nogen paabudt Festdag, fandt den højtidelige Procession først Sted Søndagen i Oklaven. Derved opnaaedes, at Menigheden lettere og i langt større Antal kunde deltage i denne Aarets skønneste Højtid. Under Højmessen udførte det nydannede, ihærdige Sangkor en smuk, firstemmig Messe, medens Regimentsmusikken ledsagede Sangen under Processionen gennem den rummelige, flagsmykkede Have, i hvilken der var rejst fire med Grønt smykkede Altre. For dem, der fra Barnsben af havde været vant til at følge Frelseren paa selve hans Højtidsdag, var det noget underligt pludselig at se Festen henlagt til Søndagen; men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at en Fest først faar sit egentlig dragende og begejstrende Præg, naar hele Menigheden tager Del i den.

Randers. Lørdag den 15. Juni tiltraadte Sognepræsten, Hr. Pastor Osterhammel, en c. 8 Ugers Rekreatjonsrejse. Pastor Osterhammel har i mange Aar lidt af Nervøsitet, som særlig har givet sig Udslag i en ret ondartet Søvnløshed; man maa haabe, at denne haardt tiltrængte Hviletid vil bringe den forønskede Hjælp og Nytte. Det er Pastor Osterhammels Mening at tilbringe sin Ferie, dels i Nord-Sjælland, dels i Tyskland eller Belgien. Hr. Pastor Fels fra Ordrup har været saa elskværdig at ville vikariere under Sognepræstens Fraværelse. W.

Østerrig. Som før fortalt, hersker der her ivrig Travlhed i Anledning af den store eukaristiske Kongres, som skal afholdes i Wien fra den 12.—15. September. Medens Kardinal Vanutelli de sidste Par Gange har været Pavens Repræsentant, har den Hellige Fader denne Gang udnævnt Redemptoristernes Kardinal *van Rossum* til sin Repræsentant og pavelig Legat ved denne Kongres. Kardinal van Rossum er født Hollænder og taler flydende Tysk.

Afrika. Den Apostoliske Vikar af Senegambien, Biskop Jalabert, skriver om den foruroligende Udbredelse, Muhamedanismen i den senere Tid har faaet, i et privat Brev følgende bemærkelsesværdige Ord: »Islams stadige Fremskridt bereder mig ikke liden Bekymring. Det er en stadig,

næsten systematisk Indtrængen, som til Slut vil omspænde hele det lil min Omsorg betroede Land. Bliver det saaledes ved, vil inden tyve Aar hele Vikariatet Senegambien være vundet for den muhamedanske Religion. Ve os, om vi ikke sætter alt ind paa at beskytte de endnu hedenske Folkeslag mod denne Religion, som er Kristendommens Ærkefjende. Saa blomstrende end vore Kristenmenigheder er, vil de, naar de engang kommer under Muhamedanismens fordærvelige Indflydelse, ikke i Længden kunne modstaa denne. Jeg gør, hvad jeg kan, for at advare mod denne Fare, men det er, som hørte ingen mig. Mine talrige Vandringer i Vildnisset har gjort mig det muligt at lære de indfødtes virkelige Sindelag at kende saa vel som Nødvendigheden af, at vi i Forvejen beskytter dem mod Muhamedanernes paaatrængende Virksomhed. Og hertil behøver vi baade Penge og — Mennesker.«

I Anledning af Navnedagen d. 24. Juni tillader Ugebladet sig herved paa Læseres og egne Vegne at bringe

Højærværdigste

Hr. Biskop Johannes von Fuch

en ærbødig og hjertelig Hilsen med Ønsket om Naade og Velsignelse.

St. Ansgars Kirke.

Fredag d. 21. Juni holdes Kl. 8¹/₄ en højtidelig Sangmesse med Formaningstale i Anledning af den h. Aloysius' Fest.

Unio. Søndag d. 30. Juni Udflugt i to Afdelinger.

I. Afdeling tager fra Holtebanegaarden Kl. 9⁵⁸ til Lyngby, hvor den medbragte Frokost spises i Hotel Lyngby. Herfra gennem Sorgenfri Have til Frilandsmuseet ved Fuglevad (gratis Adgang for Medlemmer). Derpaa til Søllerød, hvor man mødes med

II. Afdeling, der tager fra Holtebanegaarden Kl. 1⁴⁹ til Holte og spadscerer til Søllerød. Her drikkes Kaffe og arrangeres Selskabslege. Kl. c. 5 spadsceres til Jægerhuset, hvor der spises til Aften c. Kl. 6¹/₂. Besøgende kan deltage.

Basar i Odense.

De første Dage i Juli agtes afholdt en Basar, til Fordel for St. Hedvigssøstrene, i Absalonsgade 6, Odense. Eventuelle Gaver modtages indtil d. 27. Juni hos Frøken Bruhn, Holsteinsgade 13, København Ø, efter den Tid paa Dalum Kloster pr. Fruens Bøge paa Fyn.

St. Franciskus' III. Orden har Møde Fredag d. 28. Juni Kl. 8 Aften i St. Knuds Kapel. Generalabsolution.

Kirkelig Kalender.

23. Juni.	4. Søndag efter Pinte- se. Johs. Døberens Fødsel.	30. Juni.	5. Søndagefter Pinte- Petrus og Paulus, Apostle. (I de stille Messer: Pauli Ihukommelse.)
24. —	Mandag. Oktavdag (<i>St. Hans Dag</i>).	1. Juli.	Mandag. Oktavdag.
25. —	Vilhelm, Abbed og Bekender.	2. —	Tirsdag. Marias Besøgelse.
26. —	Onsdag. Johannes og Paulus, Martyrer.	3. —	Onsdag. Irenæus, Biskop og Martyr.
27. —	Torsdag. Oktavdag.	4. —	Torsdag. Oktavdag.
28. —	Fredag. Leo II, Pave og Bekender (<i>Fastedag</i>).	5. —	Fredag. Anton Zaccaria, Bekender.
29. —	Lørdag. Petrus og Paulus, Apostle.	6. —	Lørdag. Oktav af Petrus og Paulus.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 23.

† Vor kære Hustru, Moder og Svigermoder **Kristiane Kobel** er afgaaet ved Døden d. 17. ds., vel forberedt ved de hh. Sakramenter.

**Johannes Kobel,
Børn og Svigerbørn.**

Begravelsen foregaar paa Søndag Kl. 12 paa Katholsk Vestre Kirkegaard. R. I. P.

† Vor kære Moder, Svigermoder og Bedstemoder **Marie Cecilie Diederich**, født Berg, afgik ved en blid og rolig Død Søndag d. 16. ds., 77 Aar gl. R. I. P.

De Efterladte.

† Atter har jeg fristet den tunge Skæbne at miste min kære Ægtelælle, idet min elskede Hustru, **Flora Simonsen**, efter et tolvaarigt lykkeligt Ægteskab afgik ved Døden efter et kort Sygeleje d. 17. ds.

Fr. Simonsen,
Inspektør.

Begravelsen finder Sted fra St. Ansgars Kirke Lørdag d. 22. ds. Kl. 10 til Assistents Kirkegaard. Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn. R. I. P.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring; de faas hos d'Hrr. gejstlige ved St. Ansgarskirken (Bredgade 64¹), Rosenkranskirken (Boyesgade 8³), St. Josefskirken (Griffenfeldtsgade 44), St. Andreaskirken (Ørdrup), St. Annæ Kirke (Sundby) og hos Murermester A. V. Günther, Bangertsgade 11, samt ved telefonisk Henvendelse til Johs. Hoffmann & Søn, Købmagergade. Tlf. Central 1389.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 26.

Søndag den 30. Juni.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — To Kapitler af en engelsk Roman. — Den ny Katekismus. — De ukendte Helgener. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Fredericia. Norge. Tyrkiet. Asien. Australien. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

123.

„ . . . non prævalebunt . . . “

Hvor ejendommeligt føler man sig dog ikke som Katholik berørt, naar man i Avisartikler om de kirkelige Forhold her hjemme finder en ganske aaben og uforbeholden Anerkendelse af, at Folkekirken kun er en menneskelig Indretning, som der baade kan og maa laves om paa, og som kan opløses og afskaffes, naar man ikke længer synes om den.

Men har man sundet sig lidt efter den første Overraskelse og tænker man nøjere over Folkekirke Problemet, viser det sig, at Betragtningensmaaden er ganske korrekt. Kun en Ting er stadig lige gaadefuld og forunderlig, nemlig hvorledes et religiøst Menneske kan blive i et saa skrøbeligt Kirkesamfund, der efter sine egne Tilhængeres Opfattelse kan ramle sammen, hvad Øjeblik det skal være.

En overbevisningstro Katholik vilde aldrig kunne udtale sig om sin Kirke paa en lignende Maade; det er umuligt, ganske utænkeligt. For os staar det jo fast som en ubestridelig Kendsgerning, at den katholske Kirke er en guddommelig Institution, og at den som saadan er uforgængelig og uforanderlig. Den er jo grundlagt af Jesus Christus,

den levende Guds Søn, bygget paa Apostelfyrsten Petrus som Fundament, og den fik Forjættelsen: *Non prævalebunt* — ingen Magt, end ikke Helvedes Porte, skal faa Overhaand over den.

Den katholske Kirke er den eneste Institution, den eneste Fremtoning i denne Verden, som har modtaget Forjættelse om Uforgængelighed og bestandig Vedværen. Ellers er der jo over alle jordiske timelige Forhold, over alle menneskelige Indretninger udtalt et uigenkaldeligt *Mene, Thekel, Pares* — alt er talt, vejet, delt — alt staar under Omskiftelsens, Opløsningens, Tilintetgørelsens ubønhørlige Grundlov. Mennesket kan opbyde alt, hvad han ejer af fysisk Kraft og aandeligt Snilde, han kan opføre Størværker, der vækker og fortjener Beundring, og som synes at skulle kunne trodse Seklernes Ælde og Naturkræfternes Vælde; men han maa alligevel bøje sig for den Kendsgerning, at alle hans Indretninger paa Forhaand er mærkede med Forkrænkelighedens Stempel, og han selv, Skabningens Krone og Herre, maa betale sin Tribut til den Lov, der lyder: »Du er Støv og skal atter vorde til Støv.«

Var den katholske Kirke virkelig det, som dens Fjender og Modstandere anser den for at være, nemlig Menneskeværk, saa vilde det ikke blot være muligt, at den en Gang kunde gaa under, men den vilde være gaaet til Grunde for længe siden. Det tjener den gamle Farisæer Gamaliel til Ros, at han allerede i det høje Raad talte de besindige Ord: »Er dette Raad eller Værk af Mennesker, saa vil det gaa til Grunde; men er det af Gud, da kunne I ikke forstyrre det.« (Ap. Gern. 5,38.) Nitten Hundrede Aar har tilfulde bekræftet hans Ord; alle mulige Magtmidler har man anvendt for at tilintetgøre Kirken; i blindt Raseri, med det vanvittige Løsen: *Écrasez l'infame!* — Sønderknus den elendigel har man løbet Storm imod Petri Klippe og ikke opnaaet andet end beskæmmende Nederlag.

Derfor er vi ogsaa ganske rolige og ubekymrede for vor hellige Kirkes Fremtid. Vi tror fuldt og fast, at den vil sejre, medens alle dens Fjender, hvor overmægtige og overmodige de end synes at være, vil gaa til Grunde. Og vi personlig — ja, vi er ligeledes trygge og sikre, saa længe vi som Kirkens trofaste Børn staar paa Petri Klippe, som er Sandhedens Støtte og Grundvold. Da hører vi til Jesu Kristi Faaresti, da staar vi som en samlet Hjord under den ene Hyrdes Ledelse; da hører vi ham til, der har sagt: »De skulle i al Evighed ikke fortabes, og ingen skal rive dem af min Haand« (Joh. 10,28), og bliver saaledes delagtiggjorte i den Forjættelse, som *alene* den katholske Kirke har faaet: »*Non prævalebunt* — de skal ikke faa Overhaand over den.«

Christophorus.

To Kapitler

af

en engelsk Roman.

I sin gribende Roman »None other Gods« (Ingen andre Guder) skildrer Mgr. R. H. Benson en ung Mands, Frank Guiseleys, Skæbne. Denne, der var Søn af en rig Greve, studerede ved Oxford, da han ret brat gik over til den katholske Kirke. Da Faderen erfarer dette, erklærer han i sin første Vrede, at Sønnen herefter kan sejle sin egen Sø, hvilket denne optager saa bogstaveligt, at han sælger sine Ejendele og gaar ud paa Landevejen som Arbejder og Vagabond. Der træffer han og kommer i Selskab med et underligt Par, en »Gentleman-Vagabond«, en forhenværende Major Trustcott, og en ung Pige, Gertie, der optræder som Majorens »Fru«. Det første af de to følgende Kapitler skildrer deres Oplevelse en Aften i et Kloster, hvor de i forrygende Vejr har søgt Ly, det andet Franks underlige Stemningsliv.

2. Del. Kapitel 4.

Munken udstødte et komisk Suk.

»Der er en igen,« sagde han, »Naa, hvad vil De saa?«

»Undskyld, Hr. Pastor — —«

Munken lukkede selvopgivende sine Øjne. »De behøver slet ikke at begynde saaledes,« sagde han. »Forresten er jeg slet ikke Præst. Jeg er en Broder. Kan De huske det?«

Frank smilede. »Meget godt, Broder. Jeg er selv Katholik.«

»Ja, naturligvis,« gav Munken rask til Svar med et lille Suk. »Det siger de alle sammen. Kan De nævne de otte Saligprisninger? Ved De, hvad det overhovedet vil sige? — Dog, det kan være det samme, da jo — —«

»Vist kan jeg det. Broder. »Salige er de fattige i Aanden, thi — —«

»Men er De ikke Irlænder?«

»Nej vist er jeg ej. Men — —«

»Hvad, er De en dannet Mand? Dog, det kommer ikke mig ved. Tør jeg spørge, hvad jeg kan gøre for Dem?«

Munken synes at fatte lidt mere Interesse for ham, og Franks Mod steg derved.

»Ja vel er jeg en dannet Mand,« svarede han. »Mit Navn er Frank Gregory. Jeg har to Kammerater ude paa Landevejen — en Mand og en Kvinde. Deres Navn er Trustcott — — og Kvinden — — —«

»Det nytter ikke noget,« sagde Munken. »Her kommer ingen Kvinder ind.«

»Men Broder, det er ganske umuligt, at hun kan gaa længere. Det gør mig ondt at bede om det, men vi maa have Nattely her. Vi har to eller tre Shillings tilovers, og forlanger De — —«

»Hvad, har De det?« sagde Munken ivrigt. »Det er noget ganske nyt. Og hvor naar har De sidst faaet noget at spise? I Gaar Morges?«

»Vi har sidst spist Kl. 12 Middag i Dag. Vi fik Bønner og kold Skinke,« sagde Frank med Overlæg. »Vi er villige til at betale for Husly og Føde, hvis det forlanges. Men, selvfølgelig, vi har ikke noget imod at blive fri derfor.«

Munken saa skarpt paa ham et Minut eller to uden at sige noget. Dette syntes at være en ny Type.

»Kom ind og tag Plads et Minut,« sagde han. »Jeg vil hente Gæstepateren.«

Det var et meget tarveligt lille Rum, og det syntes med Forsæt udstyret saaledes, at det ikke kunde sætte langfingrede Personer i Fristelse. Der var et Bord, to Stole, en malet Gibsstatue af en sortklædt, graaskægget Mand, som stod paa en lille Konsol med en Krumstav i sin Haand; en Andagtsbog, med mange Fingermærker paa Bladene, laa med Forsiden nedad paa Bordet ved Siden af Oljelampen. Foruden Døren, ad hvilken Frank var kommet ind, var der endnu en Dør, gennem hvilken Munken var forsvundet, og det var absolut alt. Der var intet Gulvtæppe og ingen Gardiner, men en klar lille Kulild brændte paa Arnen, og af to Vinduer vendte det ene ud til den Kørevej, ad hvilken Frank var kommen, og det andet ud til en Slags Gaardsplads paa den modsatte Side.

Omtrent ti Minutter gik, uden at der hændte noget. Frank hørte mere end een Gang Regnen slaa voldsomt mod det lille jernstængede Vindue mod Syd, og han tænkte paa, hvor han var, og undrede sig over, at han fandt det saa

naturligt, at han var der. Han kendte slet ikke noget til Klostre, vidste næppe, at der fandtes saadanne i England (man maa ikke glemme, at han kun havde været Katholik i fem Maaneder), og alligevel, nu da han var kommet der, syntes det ham alt sammen uundgaaeligt. (Jeg kan ikke sige det bedre end saaledes; det er den Maade, han udtrykker sig paa i sin Dagbog.)

Medens han var optaget af disse Overvejelser, aabnede Døren sig, og ind traadte en tynd, ældre Mand med et livligt Udtryk i Ansigtet, klædt ligesom den Broder, der fulgte ham, undtagen at han over sin Frakke bar en bred Strimmel af sort Tøj, ikke ulig et langt løst Forklæde, som hang ned fra hans Hals til hans Fødder, medens hans Hoved var indhyllet i en sort Hætte.

Frank rejste sig og bukkede med nogen Vanskelighed. Han var ved at føle sig noget stiv. .

»Naa,« sagde Præsten skarpt, medens hans klare graa Øjne, der i Krogene var omgivet af fine Rynker, løb op og ned ad hele Franks Person, fra hans tætklippede Haar til hans smudsige Støvler, »Broder James siger, De ønsker at tale med mig.«

»Det var Broder James, der sagde saa, Fader,« svarede Frank.

»Hvad er det, De ønsker?«

»Jeg har to Kammerater med mig paa Landvejen, som ønsker Ly — en Mand og en Kvinde. Vi vil betale derfor, hvis det er nødvendigt, men — —«

»Bryd Dem ikke derom,« afbrød Præsten ham skarpt. »Hvem er De?«

»Det Navn, jeg gaar under, er Frank Gregory.«

»Det Navn De gaar under — godt. Hvor har De studeret?«

»Eton og Cambridge.«

»Hvorledes er det kommet, at De nu gaar paa Landvejen?«

»Det er en lang Historie, Fader?«

»Har De gjort noget, De ikke skulde have gjort?«

»Nej. Men jeg har været i Fængsel.«

»Og Deres Navn er Frank Gregory. . . F. G., ja vell«
Frank vendte sig som for at gaa. Han forstod, at han var kendt.

»Godt — God Nat, Fader, og — —«

Præsten vendte sig med løftet Haand.

»Aa, Broder James, gaa et Øjeblik udenfor!«

Saa fortsatte han, da Døren lukkedes.

»De behøver ikke at gaa, Hr. — Hr. Gregory. Deres Navn skal ikke blive nævnet til et eneste levende Væsen uden Deres Tilladelse.«

»De har altsaa hørt om mig?«

»Naturligvis har jeg det — — — Vær nu fornuftig, kære Ven; gaa og hent Deres Venner. Vi skal faa det ordnet paa en eller anden Maade.« (Han hævede Stemmen og bankede i Bordet.) »Broder James, gaa hen med Hr. Gregory til Portnerboligen. Se at faa Kvindemennesket anbragt et eller andet Steds, enten der eller i en Gartners Hytte. Og bring saa Manden herhen — — Hans Navn?«

»Trustcott,« sagde Frank.

»Og naar De saa kommer tilbage, skal jeg vente paa Dem her.« — — —

Frank erklærer i sin Dagbog, at en usædvanlig Hygge- og Hjemlighedsfølelse udbredte sig over ham, da han en halv Time senere fandt sig alene i en Celle, med en klar Ild brændende paa Kaminen, et Sæt Klæder, som ventede paa ham, en Kande med varmt Vand, et Vandfad af Tin og en lille Jernseng.

Jeg tror, jeg forstaar hans Følelse. Hvorledes det nu er eller ikke er, saa gør et vel ordnet Kloster mest af alt Indtryk af at være Mindste fælles Mængdefold af næsten alle behagelige Huse. Det er et stort og udstrakt som et Slot, og samtidig er alt præget af agtværdig Fattigdom. Det har ikke noget af det opstyltede ved sig, som nogle mener det har, heller ikke af det drømmeriske eller sentimentale, hvormed Protestanter udstyrer det. Frank havde just nu passeret først gennem et Netværk af smaa Trapper, Hvælvinger, Vestibuler og Gange, dernæst ned ad to umaadelige Korridorer med Vinduer paa den ene Side og lukkede Døre paa den anden. Overalt var der den samme rolige Varme og Sømmelighed og Simpelt: bejtsset Gulv, uden Tæpper, nogle faa Oljemalerier i den lavere Korridor, et Billede eller to ved Omdrejningen af Trapperne; den var

klart og jævnt oplyst ved Gasglødelamper, og de eneste Skikkelser, han havde set, var to eller tre Munke med Hætter over Hovederne (de havde løftet deres Hætter ganske svagt til Hilsen, da de passerede forbi), som rask og tavst gik afsted til deres Gerning. Der var endogsaa en hyggelig Lugt af Mad ved Enden af en af Korridorerne, og han havde set et Glimt af to eller tre Lægbrødre med Forklæder paa, ivrigt beskæftigede i et stort og lyst Køkken, bøjede over mægtige Kobberpander.

Denne Følelse af Hygge og Hjemlighed er let at forklare: den, der besøger et Kloster, træder virkelig ind i et travlt og velordnet Liv, hvor der dog er baade Plads og Luft og Tavshed nok for ham til at bevare sin Individualitet.

Saa snart han var vasket og paaklædt, satte han sig ned paa en Stol foran Ilden; men næsten i samme Øjeblik blev der banket paa Døren, og Majorens noget blussende Ansigt kom til Syne.

(Fortsættes.)

Den ny Katekismus.*)

Det er et fortjenstfuldt Arbejde, de to Præster har leveret, der paa Biskoppens Opfordring har udarbejdet den ny Katekismus. Det er ikke en ny Udgave af den gamle, men en helt ny Bog. Selvfølgelig er Indholdet, som det jo maa være, det samme, men saa godt som alle Spørgsmaalene er ny.

Og de er meget forbedrede, og det i mange Henseender For det første er deres Antal betydelig reduceret, fra 693 til 433. Dernæst er de enkelte Spørgsmaal gennemgaaende langt kortere og klarere. Og endelig er Sproget smukt og let flydende Dansk, som Børnene ikke behøver at spekulere længe over for at forstaa Meningen af.

Katekismusundervisning kan være tør og kedelig, en Lærer uden Forstaaelse kan gøre Børnene kede af Religionen i Stedet for at interessere dem for den, det er ganske utvivlsomt; men ligesaa utvivlsomt er det, at nærværende

*) Katholsk Katekismus for det Apostoliske Vikariat Danmark. (Høst, 1912. XXIX + 170 Sider.)

Bog er et fortrinligt Grundlag for en frugtbar og interessant Undervisning i den kristne Tro. Under de fleste Spørgsmaal er med mindre Skrift tilføjet ret vidtløftige Forklaringer, Skriftsteder, Formaninger, altsammen dog letfatteligt og klart.

Indvendinger skal her ikke gøres, og er der heller ikke Grund til at gøre. Lad mig blot sige, at Ordet *ene* findes et Par Steder, hvor utvivlsomt *kun* bedre havde været paa sin Plads.

Religionshistorien, der afslutter Katekismus, er i denne betydelig forkortet, idet Religionshistorien fra Verdens Skaelse til Jesus ikke er medtaget; der findes kun et kortfattet, klart Overblik over Kirkens Historie, i hvilket endda de højst overflødige Spørgsmaal, der tidligere fandtes under hver Side, ganske er udeladt. Mon overhovedet dette Tillæg til Katekismus benyttes ret meget ved Undervisningen? Heldigvis er Fejlen i den gamle Katekismus, der salte Antallet af Paver til kun 236, her blevet rettet til 256; skulde det mon ikke endnu korrekte have været 259?

Til Lykke, danske katholske Børn, med den nye Katekismus! Den er ikke alene lettere at lære end den gamle, men ogsaa bedre at faa Forstand af i den vigtigste Kundskab af alle: Kundskaben om vor kristne Tro.

Niels Hansen.

De ukendte Helgener.

Jeg havde været nede i Katakomberne. Der ude mellem Vinrankerne steg jeg ned i den tørre Jord. Den brune og hvide Kutte, som bor sammen der ude, kendte mig fra tidligere Besøg, saa de gav mig en Lygte med og overlod mig til mig selv paa min underjordiske Vandring.

Det faldt mig ind, at jeg saa ofte ved Siden af Gravnicherne havde fundet et gammelt Caja eller Cajus, hist en Felix og her en Claudius eller en Flavia. Altsaa ganske almindelige Navne, ved hvilke jeg ikke havde kunnet forestille mig bestemte Personer.

Men hvorledes gik det til? Nu blev de med eet som levende for mine Øjne. Navnene var ikke mere en tom Lyd, men Kød og Blod. Ja sandelig, der var en Caja. Boede hun ikke tæt ved Porta Collina, hvorfra man kunde se Prætorianernes Telte og derover Højderne ved Anio og Teverone? Der boede hun ganske bestemt. En Dag vendte Tiberius' Legioner tilbage fra Donau uden hendes Ægtefælle Cornelius, hun var Enke. Fra nu af

solgte hun Frugt og Brød til Soldaterne, malkede sine tre Geder, for at hun kunde byde de tørstige en Drik frisk Mælk efter Vaabenøvelserne, og hun havde ogsaa Hjerte for dem, som man førte som Fanger til Circus. »I Jupiters Navn« sagde hun front og skænkede for dem.

En Dag saa hun to Prætorianere piske en herlig Olding forbi hendes Hus med alle Roms Gudbespottelser, og han sank om af Udmattelse.

Og for Oldingens Skyld bød hun hans Plageaander et Bæger Vin. Mens de to tømte Kurvflasken, forbandt hun hans Haandled, som Lænkerne havde gnavet, og vederkvægede hans tørre, sorte Læber med frisk Gedemælk. Da han maatte gaa, velsignede han hende, kaldte hende Datter og sagde: »Kvinde, Kristus søger dig.«

Dette Ord blev siddende i hendes Hjerte som en Pil. Hun gik efter det fremmede Navn. Snart fandt hun Spor af det, først var de kun svage i Støvet paa Gaderne, men snart blev de tydeligere. I Skjul i Campagnen fandt hun det, hun længtes efter. Hun blev Kristen og lod sin Søn Ignatius døbe.

Nu flyttede hun sin Bod nærmere til Cirkus, der hvor de Kristne med bundne Fødder eller Armene vikledede ind til Albuen i en Sæk maatte kæmpe med Løver og Bjørne. Det er ikke til at tælle, hvor mange Bægre Vin og Mælk hun bød de døende til sidste Vederkvægelse og Styrkning. Men nu lød det stadig saa smukt fra hendes Læber: »I Kristi Navn.« Og endnu skønnere klang Svaret fra Brødrene, der ilede imod Tigrene: »Kristus lønne dig det!« Ofte kunde eller maatte dog de døende ikke tale. Men hvilken Løn modtog Caja da ikke fra de store Øjne hos disse Martyrer, som allerede saa forud ind i Himlens Salighed.

Ogsaa de romerske Soldater bød hun nu stadig Læskedrikken med Ordene »I Kristi Navn.«

»Denne Kristus, hvem er det?«

»En stor Soldat, en Sejrrherre, som altid vinder,« svarede hun undvigende.

»Hil ham!« raabte Legionæren og tømte Bægeret til Bunden.

Men Samvittigheden plagede Enken, fordi hun ikke havde voget at aflægge tydeligere Vidnesbyrd om Kristus. »Næste Gang,« lovede hun sig selv, »næste Gang siger jeg det lige ud.«

En Digter, som havde drømt mellem Højene og nu med en Rulle under Armen steg ned ad Aventin, bad Caja om noget at drikke.

»I Kristi Navn.«

»Hvem er det?«

Hun vilde bekende det. Men et spottende Træk om den spørgendes Læber dæmpede hendes Mod, og hun sagde: »En Sanger og Vismand.«

Og Samvittigheden plagede hende endnu mere end forrige Gang.

Til Rhetoren sagde hun, at Kristus var en stor Folketaler,

til Slaven, at han var den gladeste Tjener, til den rige, at han var den rigeste Herre i Verden. Men stadig pinte hun sig med Bebrejdelser over sine kløgtige Forklaringer. Hun skulde sige Gud, det følte hun.

Men imellem Aventin og Palatin gik Ordet Kristus om, stadig mere højlydt, mere ærefrygtindgydende og mere lovpriset. Det lød paa Forum Boarium og i Marcellus' Theater. Saa gik det om Hjørnet ind i Cirkus, drog igennem det Hav af Huse, som hed Subura, og klatrede endelig op paa Forum. Man troede, at Ordet stammede fra Præsterne fra Campagnen, og man forfulgte dem som Ulve, eller fra Martyrerne ved Pælene, som endnu i Flammerne raabte: »Kristus lever.« Ingen vidste, at det for det meste kom fra Enken Cajas Vinbægre og Mælkeskaale.

Men en Dag blev den unge Imperator Caligula baaret forbi. Livvagten gik forud, bag efter fulgte Ørne, Lanser og Skjolde. Fra Risknipperne blinkede Regeringens skarpe Økse højt over alle Hoveder.

Den blege kejserlige Yngling med det bløde, brune Haar og Germanicus' blaa Øjne, men med Despotens røde Mund saa Flaskerne med Fletværket om, Ferskenerne og Gedeostene, og han fik Lyst til at nyde en Forfriskning.

Den kristne Kvinde rakte ham en Skaal med kold Mælk, som hun havde malket fra den bedste af sine Aventinergeder. Det er Cæsar, tænkte hun, nu gælder det om at gøre al Halvhed god igen. Med den ene Arm slynget om sin tiaarige Søn Ignatius, med Fødderne fast i Gulvet sagde hun, idet hun hævede Skaalen til Hilsen med jublende Stemme: »I Kristi Navn.«

»Kristi«, raabte Soldaterne, trufne deraf. »Cæsar, hører du det? Hun er ogsaa af den jødiske Sekt, som ødelægger dine Billeder.«

»Kvinde, hvem nævner du der?« spurgte Herskeren og kastede Skaalen for hendes Fødder.

»Kristus, Cæsarernes Hersker, den ene guddommelige.«

Hun rettede sin Skikkelse, løftede Hovedet med den rige Haarfylde og stod saa modig som en hel Hær med sin Søn overfor de kejserlige Soldater.

Men i et Nu var hun kastet til Jorden, bundet og besudlet af alle Krigsfolkenes Raaheder. Hun lukkede Øjnene for ikke at se, hvorledes den purpurrøde Vin fra Frascati blev tyttet ned. Men da hendes tre kære Geder brægede under Soldaternes Kolbeslag, saa maatte hun se efter de blodige Dyr. Og da man drev hendes halvkvalte Søn foran hende til Præfekten, brændte hendes Øjne smertelig og dog saa stolt.

Det er frygteligt, hvad hun nu maa lide i den kølige Retssal.

Hun ser sin Drengs nøgne, varme Lemmer blive strakt paa Pinebænken. Hun hører, hvorledes hans endnu saa unge Ben knuses, hvor han stønner og klager: »Moder, kære Moder, hjælp mig.« Og hun er af Hjertet glad, da hans Aandedrag bliver lang-

sommere og mere snappende og tilsidst ganske udslukkes under Bødlernes Hænder.

Det var Caja, den kristne Moder.

Nu kommer Turen til hende. Man river Klæderne af hende, brænder og stikker og piner hende paa alle Maader, lader hende dø syv Gange, før endelig et Økschug slaar hendes endnu stolte og ranke Hoved fra Halsen.

»I Kristi Navn.«

Det var Caja, den kristne Martyrinde. Hendes Navn er kradsat ind i Muren i Katakomberne, under det staar en Økse og en Skaal, tegnet ganske tarveligt; men hvem der har Øjne at se med, kan læse en stor og herlig Historie deraf.

Og saadant et Liv, smykket med Blod og Herlighed, har de alle at fortælle, Cajus og Marzia, Kriton og Flavia, Cornelius og Petronilla. De allesammen, disse store ubekendte, har deres hellige Historie. Menneskenes smaa, almindelige Bøger kender intet dertil, men i Himlens Krønike har de det berømmeligste og største Kapitel.

(Oversat fra Tysk ved Elisabeth Staal.)

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I Søndags foretog Foreningen *Fidelitas* en vellykket Udflugt til Køge. Man tog saa tidlig af Sted fra København, at det kunde naas at overvære Formiddagsgudstjenesten i Kapellet paa Elisevej, som saaledes blev saa fuldt, at det næppe kunde rumme flere. Det var interessant og opbyggeligt for de unge Piger at se Polakkerne strømme til Kirke fra Byens Opland. For disses Skyld oplæstes Evangeliet ogsaa paa Polsk, ligesom der blev bedt en polsk Bøn efter Messen. — Forøvrigt tilbragtes Dagen paa den fornøjeligste Maade, dels med Besøg i Køge Museum, dels med Spadsereture i Skoven og ved Stranden i Byens Omegn. Om Eftermiddagen samledes Foreningen til Chokolade i St. Josefssøstrenes Skolelokaler, og derefter indbød Hr. Pastor Maurer hele Forsamlingen ind i sin smukke Have, hvor man siddende i Græsplænen morede sig med Sang og Oplæsning af muntre Historier. I det hele taget en rigtig vellykket Udflugt, og det ikke mindst paa Grund af Køgepræstens og Søstrenes overordentlig store Gæstfrihed.

— Lørdag d. 22. Juni mistede St. Ansgars Sogn i København en med Rette højt skattet Mand, Direktør *Carl Adolf Osterhammel*. Han døde paa sit Landsted i Espergærde, ramt af et Hjerteslag, dog med et forudgaaende Ildebefindende, der gav ham Tid til at modtage Absolutionen af en nær Slægtning, der just holdt Ferie hos ham, og til at tage en smuk Afsked med sin Hustru og sine Niecer. Da han mærkede, at han kun havde faa Øjeblikke tilbage, sagde han: »Læg mig i Seng og vend mig saaledes, at jeg kan se op til Vorherre paa Korset.« Han døde altsaa vel forberedt og med Gud, som han altid havde haft for Øje og tjent ved trofast at opfylde sine religiøse Pligter. Den afdøde blev ikke gammel, knap 56 Aar. Men ved sine rige Evner og en sjælden harmonisk Udvikling af dem, kom han inden længe til at indtage en fremskudt Stilling i Handelsverdenen og skuffede aldrig de Forventninger, man havde sat til ham. Han var vidtskuende, daadskraftig og vennesæl, lige yndet af overordnede og underordnede. Gud havde ikke velsignet Ægteparret med Børn, men en Flok af forældreløse Børn og mange andre nødlidende kom netop dette til gode i rigt Maal. Direktøren fattede nemlig til Bunds, at han kun var Husholder over de jordiske Goder, Gud havde skænket ham, hvorfor han ogsaa idelig takkede Gud for hans Godhed imod ham og forvaltede sin Formue til Guds Ære. Mod sine Venner var den heden-gangne trofast, og han gjorde et dybt Indtryk paa alle, han kom i Berøring med, ikke mindst ved sin usminkede, mandige Religjøsitet. Dødsbudskabet vil derfor alle Vegne, det naar hen, vække oprigtig Deltagelse, og mange Læber vil i den nærmeste Tid bede Kirkens Bøn: Herre, giv ham den evige Hvile, og lad det evige Lys lyse for ham.

Ordrup. St. Andreas Kollegiets aarlige Skoleprogram er i disse Dage udkommet. Skolen har i Skoleaaret 1911—12 været besøgt af 216 Elever — ganske fraset den tyske Skole med c. 70 Elever. Medens i Pensionatet de danske og fremmede Elever opdrages Side om Side, er de to Skoler saa fuldstændig adskilt, at de intet andet har tilfælles end Frikvartererne. Der indstilles i Aar 13 Elever til Mellemkoleeksamen, 5 til Realeksamen og 3 til Studentereksamen af den klassisk-sproglige Retning. Efter Sommerferien agtes ogsaa den mathematisk-naturvidenskabelige Retning til Studentereksamen indført ved Skolen, en Foranstaltning, der forhaabentlig vil skaffe flere Elever i de højeste Klasser, hvor Tilslutningen langt fra kan maale sig med Tilslutningen i de lavere Klasser. For øvrigt henvises til omstaaende Annonce om Skoleaarets Afslutningsfest, som i Aar vil faa et særligt Præg derved, at den ogsaa skal være en Mindefest for de to store Dronninger Margrethe og Dagmar.

Fredericia. Da nu ogsaa vore statsunderstøttede katholske Skoler, takket være velvillig Imødekommenhed fra Myndighedernes Side, har Fribefordring paa Statsbanerne til Skoleudflugter, har vor herværende St. Knuds Skole benyttet sig af denne Begunstigelse. Mandagen d. 17. ds. foretog de ældre Elever af Skolen i et Antal af 45 en meget vellykket Tur til Esbjerg og Fanø. Afrejsen fandt Sted Kl. godt 6. Ved Ankomsten til Esbjerg Kl. 11 havde St. Josephs-Søstrene paa det derværende Hospital velvilligst dækket Kaffebord til Børnene. Kl. 12 $\frac{1}{2}$ sejlede disse glade og fornøjede til Fanø, spadserede saa tværs over Øen til det aabne Vesterhav, hvor Børnene i nogle Timer af Hjertens Lyst tumlede sig mellem Klitterne eller ved den herlige Strand. Ved Tilbagekomsten til Esbjerg trakterede de gode Søstre Børnene med Chokolade. Før Hjemrejsen, der først fandt Sted Kl. 10, besaas en Del af Byen: Torvet med Rytterstatuen af Kong Kristian IX, Fiskerihavnen, Dokhavnen og de store Anlæg omkring Havnen. Kl. 1 var alle trætte, men velbeholdne og berigede med ny Oplevelser i Fredericia. Trods den sene Time havde dog en Del af Forældrene indfundet sig for at tage imod deres Børn. At Turen blev saa vellykket og mindre anstrengende, skyldes for en stor Del de gode Søstres Tjenstvillighed, for hvilken der herved skal udtales vor hjerteligste Tak.

P. S.

Norge. Biskop Fallize, hvis Jubilæum som bekendt for nylig fejredes under Tilslutning fra alle Sider, har af den Hellige Fader faaet Titel af Pavelig Husprælat og tildelt adelig Rang. Desuden har Biskop Fallize faaet ret udstrakt Tilladelse til at læse den hellige Messe i Privathuse.

Tyrkiet. Af Armenierne, der lever spredt rundt om i det tyrkiske Riges europæiske og asiatiske Besiddelser, er vel 60 - 70.000 i Union med den katholske Kirke. Deres Overhoved, som kalder sig »Patriark af Cilicien«, men residerer i Konstantinopel, har under sig 3 Ærkebiskopper og 12 Biskopper. Ved hans Side staar et »administrerende Raad« paa 12 Præster, som i den senere Tid har vist stor Ulydighed og Oprørsaad overfor den nuværende Patriark, Mgr. Tazian. Nu er det i de sidste Dage kommet saa vidt, at Pave Pius X. har maattet ekskommunicere alle Medlemmerne af omtalte Raad. Det er nu at haabe, at Armenierne vil respektere den pavelige Afgørelse og vise Lydighed mod deres lovlige Patriark. — Underligt er det at tænke paa, hvor Ufordrageligheden og Uenigheden, der allerede i Oldtidens Dage prægede de orientalske Kirkesamfund, har kunnet holdt sig uforandret til vore Dage. Man skulde tro, at Tyrkernes Rædselsherredømme Aarhundreder igennem skulde have kunnet

lære dem Lydighedens store Betydning; men de synes »intet at have lært og intet at have glemt«.

Asien. (Japan). Her har Paven oprettet det katolske Hierarki. Et Ærkebispesæde er oprettet for Tokio og et Bispesæde for Nagasaki. Til Ærkebiskop er Mgr. Hey og til Biskop Mgr. Comptas udnævnt, hvilke begge er Franskmand af Fødsel. — Dette synes et Vidnesbyrd om, at den katolske Kirke udbreder sig i Japan, hvorom et andet Vidnesbyrd er det nye Universitet, som Jesuiterne har grundlagt i Tokio, hvorom der tidligere har været fortalt her i Ugebladet. For over 350 Aar siden omvendte den h. Franz Xaver Tusinder i Japan, og ved Slutningen af det 16. Aarhundrede var der 700.000 Katholikker i dette Land. Som bekendt var det Hollændere, der af religiøst Had og merkantil Misundelse ødelagde den blomstrende japanske Kirke. Da Japan efter 1858 atter blev aabnet for Missionsvirksomhed, fandt man hele Landsbyer, hvor de kristne Traditioner, ja den kristne Tro havde holdt sig i Aarhundreder.

Australien. De godt 4 Millioner, som ved sidste Folketælling erklærede sig for Kristne, fordeler sig paa følgende Bekendelser:

Anglikanere (engelske Statskirke)	1.710.443
Methodister	547.806
Presbyterianere	558.336
Kongregationalister	74.046
Baptister	97.074
Protestanter (uden nærmere Betegnelse)	109.861
Katholikker	921.425

St. Andreas Kollegium, Ordrup.

Ved Skoleaarets Afslutning holdes Torsdag d. 4. Juli i Tilstutning til Skolemessen Kl. 8 $\frac{1}{4}$ en Takkegudstjeneste med Te Deum. — Kl. 9 $\frac{1}{2}$ begynder Afslutningshøjtideligheden i Kollegiets Festsal med Uddeling af Eksamensbeviser og Belønninger samt Translokation. — I Anledning af Dronning Dagmars og Dronning Margrethes Hundredeaarsfester vil der ved denne Lejlighed blive holdt Foredrag af Magister Muckermann og sunget Sange om de to berømte danske Fyrstinder. I det nye Skoleaar, som begynder Torsdag d. 29. August, vil der blive undervist til Studentereksamen baade i den klassisk-sproglige og den mathematisk-naturvidenskabelige Retning. — Nye Elever bedes indmeldt inden Begyndelsen af August Maaned. Det kan ske daglig fra Kl. 9—2 og 5—7.

Unio. Søndag d. 30. Juni Udflugt i to Afdelinger.

I. Afdeling tager fra Holtebanegaarden Kl. 9 $\frac{58}{60}$ til Lyngby, hvor den medbragte Frokost spises i Hotel Lyngby. Herfra gennem Sorgenfri Have til Frilandsmusæet ved Fuglevad (gratis Adgang for Medlemmer). Derpaa til Søllerød, hvor man mødes med

II. Afdeling, der tager fra Holtebanegaarden Kl. 1 $\frac{40}{60}$ til Holte og spadserer til Søllerød. Her drikkes Kaffe og arrangeres Selskabslege. Kl. c. 5 spadseres til Jægerhuset, hvor der spises til Aften Kl. c. 6 $\frac{1}{2}$. Besøgende kan deltage.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinserne.

	Stille Messe.	Højmesse m. Præd.	Efterm.
Aalborg (Kastetvej)	Kl. 7 ¹ / ₂	Kl. 10	Kl. 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 3
Silkeborg (Vestergade)	» -	» 9	» 7 ¹ / ₂
Aarhus (Rymsgade 26)	» 6 ¹ / ₂ & 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Horsens (Nørregade 19)	» 8	» 10	» 2
Vejle (Blegbanken)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade)	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Kolding (Alhambravej)	» -	» 9 ¹ / ₂	» 7
Esbjerg (Nørregade).....	» -	» 10	» 3
Svendborg (Havnegade 1)	» -	» 10	» 3
Odense (Torvet 7).....	» 8	» 10	» 2 ¹ / ₂
Nyborg (Kronprinsensgade 5) ..	» -	» 10	» -
Glorup	» 9	» -	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10	polisk » 2 ¹ / ₂
Næstved (Præstø Landevej)	» -	» 9	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)...	» -	» 10	» -
Ringsted (St. Knudsgade).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» 7 ¹ / ₂
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» 2
Køge (Elisevej)	» -	» 10	» 4
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 5
Assens (Østergade 11) een Gang om Maanedn »	» 10.	» 10.	» 10.

Det katolske Fortsættelseskursus

modtager med Tak alt brugeligt Børnetøj. Pakkerne bedes mærket »Feriebørnene« og kan indleveres hos St. Josefssøstrene: Toldbodvej 14, Frederiksberg Allé 15—17 og Hospitalet i Griffenfeldtsgade samt paa Menighedskontoret. Kontante Bidrag saa vel til Indkøb af Tøj som til at forskaffe flere Børn Landophold modtages ligeledes med Tak ovennævnte Steder.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag d. 7. Juli Kl. 8.³⁰.

Kollekt.

I alle Vikariatets Kirker og Kapeller afholdes Søndag d. 30. Juni Kollekt af Peterspenge til den Hellige Fader.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkrans — faas alt sammen til billige Priser Hverdage fra Kl. 3—5 i Frederiksberg Allé 15—17.

Mariakongregationen af Apostlenes Dronning holder sidste Møde før Sommerferien, med Optagelse af nye Medlemmer, Tirsdag den 2. Juli Kl. 8¹/₂ Aften i St. Josefssøstrenes Huskapel, Toldbodvej 14.

Første Fredag i Maanedn (5. Juli).

St. Ansgars Kirke: Kl. 9 højtidelig Messe til Ære for *Jesu guddommelige Hjerte*; Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt til *Jesu guddommelige Hjerte*.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₂-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 8 Aften Andagt.

St. Andreas Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7¹/₄ Aften Andagt.

Kirkelig Kalender.

30. Juni.	5. Søndagefter Pintse. Petrus og Paulus, Apostle. (I de stille Messer: Pauli Ihukommelse.)	7. Juli.	6. Søndagefter Pintse. Jesu hellige Blod.
1. Juli.	Mandag. Oktavdag.	8. —	Mandag. Elisabeth af Portugal, Enke.
2. —	Tirsdag. Marias Besøgelse.	9. —	Tirsdag. Martyrerne i Gorkum.
3. —	Onsdag. Irenæus, Biskop og Martyr.	10. —	Onsdag. Felicitas' syv Sønner, Martyrer. (<i>Kong Knuds Død</i>).
4. —	Torsdag. Oktavdag.	11. —	Torsdag. Veronica af Juliani, Jomfru.
5. —	Fredag. Anton Zaccaria, Bekender.	12. —	Fredag. Johs. Gualbertus, Abbed og Bekender.
6. —	Lørdag. Oktav af Petrus og Paulus.	13. —	Lørdag. Anacletus, Pave og Martyr.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 23.

Mødreforeningen. Tirsdag d. 2. Juli Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses i St. Ansgars Kirke den h. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender. Bagefter holdes et kort Foredrag.

Hjertelig Tak for venlig Deltagelse ved vor kære Moder, **Marie Cecilie Diederichs** Jordefærd.

Børn, Svigerbørn og Børnebørn.

† At vor kære Moder, Svigermoder og Bedstemoder, Enkefru **Karen Margrethe Dael**, er afgaaet ved Døden d. 21. ds., bekendtgøres herved.

Børn og Svigerbørn.

Begravelsen fandt Sted Onsdag d. 26. ds. fra St. Ansgars Kirke. Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

† Min højtelskede Mand, Direktør **C. A. Osterhammel**, er pludselig afgaaet ved Døden, hvilket herved bekendtgøres for Slægt og Venner. Espergærde, d. 22. Juni 1912. Paa Familiens og egne Vegne

Alma Osterhammel,
født Zimmermann.

Begravelsen fandt Sted Fredag d. 28. ds. fra St. Ansgars Kirke. Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring: de faas hos d'Hrr. gejstlige ved St. Ansgarskirken (Bredgade 64¹), Rosenkranskirken (Boyesgade 8²), St. Josefskirken (Griffenfeldtsgade 44), St. Andreaskirken (Ordrup), St. Annæ Kirke (Sundby) og hos Murermester A. V. Günther, Bangertsgade 11, samt ved telefonisk Henvendelse til Johs. Hoffmann & Søn, Købmagergade. Tlf. Central 1389.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14 Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 27.

Søndag den 7. Juli.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — To Kapitler af en engelsk Roman — Ungdomsværnets Rundskuedage den 5. og 14. Juni 1912. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ringsted. Fredericia. Tyskland. Portugal. Nord-Amerika. Asien. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

124.

Medfølelse.

„Jeg ynkes over Folket; thi se, de har alt tøvet hos mig i tre Dage og har intet at spise. Og lader jeg dem gaa fastende hjem, vil de vansmægte paa Vejen; thi nogle af dem er kommen langvejs fra.“

— Der er faa Lejligheder, hvor Frelserens Personlighed træder os saa levende i Møde som i nærværende Søndags Evangelium. Hvor er han stor, som han staar der blandt det myldrende Folk, der i Tusindvis har flokket sig om ham, og som han alene ved sit Ords Magt og ved sin rene, elskelige Person har formaaet at fængsle og fastholde, ikke i Timer men i Dage. Og alligevel, hvor er han jævn og stilfærdig i hele sin Færd. Han forstaar tilfulde deres dybe aandelige Trang, deres store sjælelige Nød, og stærke og ophøjede Ord har han sikkert til dem; men han glemmer ikke, at disse Mennesker er svage og skrøbelige, de har svært ved at taale selv de smaa Savn, og de kan trykkes og tynges ogsaa af den timelige Trang. »Jeg ynkes over dem — de har intet at spise — de vil vansmægte paa Vejen«, saa ofte vi læser

disse Ord, er det da ikke, som al vor Frelseres kærlige Forstaaelse og Medfølelse, hans faderlige Omsorg strømmer os i Møde og fylder vore Hjerter med Fred og Tryghed.

Lærer af mig, siger Frelseren til os ogsaa i dette Evangelium, lærer af mig at føle og lide med hverandre, at bære hverandres Byrder. Lærer at have Sind og Sans aabent for eders Næstes Sorger og Bekymringer, og lærer især i Dag at have Omtanke for, hvad han kan savne og trænge til, og tro ikke, at noget er saa smaat, at det ikke er eders Omsorg værd! — Men hvor er det tit svært, dette, der skulde synes saa let. Ja, de store Ofre kan vi bringe for hinandens Skyld, men naar det gælder at have et opladt Øje for alt det, som ikke umiddelbart eller stærkt vækker vor Medlidenhed, naar det gælder at have Omtanke og Opfindsomhed, da er vi saa sene til at handle, saa hurtige til at finde paa Undskyldninger. — Vore egne Sorger trykker os. Vore egne Kors synes saa store, andres saa smaal! Tænk paa Frelseren, der bar det tungeste Kors, der nogensinde er baaret, og dog havde trøstende Ord til grædende Kvinder. — Vi har ikke Tid! Travlhed, Forretninger, højere Interesser! Tænk paa Faderen, som styrer alt og holder alle Traade i sin Haand, som ejer al Visdoms og Kundskabs Fylde og dog har Tid til at vaage over Spurvenes Liv. Og hvad Tid tager vel et deltagende Ord, et venligt Smil, et kærligt og forstaaende Blik? Om vi blot havde Interesse og — Omtanke.

Vi har ikke Evner til at være noget for andre. Men vi, som saa ivrigt stræber at erhverve os Kundskaber og Dannelse, Dygtighed og Færdighed paa alle Omraader, skulde vi lægge Hænderne i Skødet, naar det gælder at tilægge os den eneste Dannelse, der ret for Alvor har Værdi, Hjertets Dannelse? Det er denne Dannelse, der kan gøre den fattige Kone mere finfølende og forstaaende, mere taktfuld end den lærde Professor og den fuldendte Verdensmand. Denne Dannelse er det, der alene giver Mennesket det ægte kristelige Adelspræg; alt andet, uden dette, er kun Politur. Ja, gid vi maatte lære ved Bøn og udholdende Øvelse at erhverve os dette Adelspræg, og gid det ogsaa mere og mere maa være dette, vi søger og skatter hos vore Medmennesker. Lad saa Dragten være rig eller fattig, lad saa Personen være fin eller tarvelig; den kristelige Rangforordning er dog det eneste, der overføres i Evigheden.

To Kapitel

af

en engelsk Roman.

(Fortsat.)

»Frankie?« hviskede Majoren og, mere tryk ved at se ham alene, kom han ind og lukkede Døren bag sig. (Han saa saa underlig lille og ubetydelig ud, tænkte Frank. Maaske skyldtes det det sorte Sæt, man havde laant ham.)

»Hør du, Frankie — — vi har det som Blommen i et Æg,« hviskede han, tilsyneladende stadig væk under det Indtryk, at han paa en eller anden Maade var i Kirke. »Her er ogsaa nogle Kammerater fra Landevejen, ser du, men de er et eller andet Sted nede ved Portnerhuset.« Her brød han af, men fortsatte straks: »Jeg har faaet saadan en underlig Fyr i min Stue — aah, du har ogsaa faaet en.«

Han gik hen og undersøgte en lille Gibsstatue af en eller anden Helgen, der var opstillet oven over Bedeskamlen.

»Er det ikke alt, som det skal være?« sagde Frank søvnig.

»Og der er en anden Fyrs Navn over Døren. Den højærværdige St. Augustinus eller noget lignende.«

Han gik baglæns hen til Ilden paa Tærne, løftede sine Frakkeskøder og stod og varmede sig med et selvbehageligt, men nervøst Smil.

»Hvad mon alle de Nikkedukker bestiller her?« spurgte Majoren straks. »Jeg tænker, de gaar og har det rigtig godt. De har Kældere her underneden, tør jeg vædde paa. Ganske som man ser det i Biografteatrene.«

(Frank blev enig med sig selv om, at det var ganske overflødigt at prøve paa nogen Forklaring her.)

Majoren pjattede videre et Minut eller to uden at vente Svar og hvert Øjeblik forbavset over et eller andet nyt Vidunder, hans omstrefjende Øje opdagede. Han pilkede ved en vissens Takskvist, som var stukket ind i Krucifikset over Sengen. (»Det er formodentlig en af disse gamle Relikvier,« sagde han, »en eller anden Slags Humbug.«) Han klædte Helgenstatuen komisk ud i et Lomme-tørklæde og sagde: »Lad os bede,« med høj Hvisken og

det ene Øje mod Døren. Og stadig væk var han tilsyneladende under Indtryk af, at hvis han talte højt eller gjorde nogen Støj, der kunde høres udenfor, vilde han blive jaget bort igen.

Han skulde lige til at begynde en lydløs Kankan hen ad Gulvet, da det bankede paa Døren, og han knækkede sammen i den mest ydmyge Stilling. Dom Hillebrand kom ind.

»Hvis De er færdige,« sagde han, »kan vi gaa ned til Aftensmad.«

Frank fortæller i sin Dagbog, at af alt, hvad han saa i Klosteret, Kirken alene undtaget, gjorde Spisesalen (Refektoriet), og som det der gik til, mest Indtryk paa ham. (Hvor let er det ikke at beskrive det, naar man engang har overværet Ceremonierne!)

Han sad ved et Midterbord, med Majoren lige overfor sig (han saa mindre ud end nogen Sinde), og over Bordet var bredt en Dug med Knive, Gaffler og Skeer. Rundt om langs Væggene løb en lav Forhøjning, og paa denne sad en Række af omtrent fyrretyve Munke, i alle Aldre og af det forskelligste Udseende. Foran dem strakte sig nøgne Træborde, uden Duge, med Spiseredskaberne og en Serviet ved hver Plads. Lige overfor Døren sad der ganske alene ved et Bord en stor, statelig Mand med et venligt Ansigt, af et overordentlig faderligt Udseende, glatraget, graahaaret og med fine Træk. Det var Abbeden. Over ham hang et Krucifiks med det ene Ord *Jeg tørster* paa en lille sort Tavle.

Maaltidet begyndte med Afsyngelse af Bordbønnen. Munkene stod frem i en Række, med en af dem i Midten, lige overfor Abbeden, hver med sin Hættetrøkke frem og sine Hænder skjult i sit Skapular. Den blev sunget i en alvorlig Tone, med pludselige Intonationer, enstemmig Sang af alle Munkene — Velsignelse, Svar, Kollekt, Salme og det hele. (Frank kunde ikke lade være med at kaste et Blik paa Majoren, hvis bestyrkede Udtryk mindede ham om en Fugl, der er i Selskab med tæmmede Katte.)

Saa gik hver paa sin Plads, og Maaltidet begyndte lydløst — — — — —

Kapitel 5.

§ I.

Der er visse Stemninger, man lejlighedsvis kan falde i, naar ens Sind føler sig overmaade træt eller overmaade concentreret, hvori selv de mest ubetydelige Ting kan antage Udseendet af den største Vigtighed. En Mand, der f. Eks. er i stor Ængstelse, vil optage Ting som en Klokkes Ringen eller en Fugls Flugt som Fingerpeg eller Advarsel. Jeg har hørt dette forsvaret af Folk, som skulde vide bedre Besked. Jeg har hørt sige, at disse Stemninger af Concentration faktisk er Sjælstilstande, i hvilke de intuitive eller mystiske Evner virker med stor Lethed, og at man til saadanne Tider opdager Forbindelser og gensidige Forhold, som til andre Tider gaar upaaagtede forbi. Begivenhederne i Verden ser saadanne Folk da danne Leddene i en Kæde af Formaal — Begivenheder, som for den praktiske Mand ganske iøjensaldende kun er Virkninger af tilfældige Hændelser. Det er absolut umuligt, siger den praktiske Mand, at en Klokkes Ringen eller Tebladenes Gruppering eller det særlige Øjeblik, i hvilket et Maleri falder ned fra en Væg, kan være andet end rent tilfældigt, og det er et Kendetegn paa en svag og overtroisk Karakter at betragte dem som nogetsomhelst andet; der kan ikke være noget Formaal eller nogen Hensigt uden der, hvor vi kan iagttage Formaalet og Hensigten.

Selvfølgelig maa den praktiske Mand have Ret, vi tilstaar jo, at han har Ret, derved at vi kalder ham praktisk, og jeg maa beklage det Faktum, at Frank ved adskillige Lejligheder saa paa Tingene paa en saa overtroisk Maade. Beviset herfor har jeg i hans egen Dagbog — ikke derved, at han udlægger de smaa Begivenheder, som han fortæller, men derved, at han gør sig saa omstændelig Umage med at nedskrive dem — Begivenheder, som virkelig for alle fornuftige Mennesker er saa aabenlyst uvigtige og betydningsløse.

Jeg har to saadanne Tildragelser at berette fra den Tid, der gik mellem deres Afrejse fra Benediktinerklosteret og deres Ankomst til London i December. Majoren og Gertie har sandsynligvis for længe siden glemt den ene, som de selv var Vidner til, og der er i Grunden heller ingen sær-

lig Grund til, at de skulde huske den. Den anden synes Frank slet ikke at have fortalt sine Venner noget om. De er imidlertid begge to fuldstændig betydningsløse — de angaar kun nogle faa usynlige Sangere og et Par ganske almindelige menneskelige Væsener. De er beskrevet med en ganske unødvendig Omstændelighed i Franks Dagbog, dog uden nærmere Forklaring, og jeg anfører dem her blot af den Grund, ja ganske alene af den Grund. — Den første var følgende:

De nærmede sig en vis gammel Stiftsstad, knap to Hundrede km fra London, og da Aftenen var klar og tør, om end noget kold, besluttede de at tilbringe Natten i en bekvemt liggende Gaard, en halv Mils Vej udenfor Byen.

Der fandt de et afsides Skur, hvor der opbevaredes forskellige Redskaber; Majoren aabnede let Døren ved Hjælp af et snoet Stykke Staaltraad. De spiste til Aften, en lille Smule Grød, de havde kunnet koge uden videre Risiko for at blive opdaget over en lille Ild, og lagde sig til at sove efter at have røget en Pibe eller to.

Vagabonder gaar tidlig til Ro, naar de er til Sinds at ville bestille noget, og det har vel derfor næppe været meget over elleve om Aftenen, da Frank vaagnede med Fornemmelsen af at have sovet længe og dybt. Han laa ganske stille, tilfreds og godt tilpas, og betragtede de sidste Emmer dø ud paa Fyrfadet, hvor de havde gjort Ild. Da var der pludseligt noget, som rørte sig i et andet Hjørne af Skuret, en Tændstik blev strøget, og Frank saa fra sin improviserede Hovedpude Majorens Ansigt pludselig oplyst, medens denne atter tændte sin Pibe. Han betragtede Ansigtet nogle faa Sekunder med en Slags kunstnerisk Interesse — de dybe Skygger, de tilsyneladende hule Øjne, Overskæggets mørkt tegnede Streg tværs over Ansigtet. I det flimrende Lys fra neden af lignede Majorens Ansigt ganske et eller andet hævngherrigt Dyrs. Saa hviskede Majoren, medens han dampede løs paa sin Pibe: »Frankie?« »Ja.« »Naa, saa du er vaagen?« »Ja.«

Skønt de havde talt ganske hviskende, varede det knap et Minut, før Gertie i sit Hjørne af Skuret drog et langt Pust, og de kunde høre, hun satte sig op og rømmede sig.

»Det er rigtigt Sjov,« sagde Majoren gemyllig til hele Selskabet. »Hvad mon der er i Vejen med os?«

Frank sagde ingen Ting. Han laa stille, med en Følelse af usædvanligt Velbefindende, og hørte Gertie lægge sig ned et Øjeblik efter. Majoren blev ved at ryge.

Saa begyndte nogen at synge.

Det var en fuldstændig stille, lydløs Frostnat. Det var sent nok, til at alle Lyde fra Byen var døet bort (de gamle Domkirkebyer gaar tidlig i Seng og staar sent op), og den eneste Lyd, de havde hørt, endog de sidste tre-fire Timer, havde været den regelmæssige, langsomme Klokkeringen, der minder en om en eftertænksom Mand, der pludselig ytrer et eller to Ord højt. Dog nu herskede der dyb Tavshed. Sandsynligvis havde Klokken slaaet, lige før de vaagnede, siden Frank bemærker, at det synes at have varet længe, før fire Slag kundgjorde, at der var gaaet et Kvarter.

Sangen kom først som en Fornemmelse snarere end som en Lyd, saa langt borte var den. Frank kunde ikke straks gøre sig selv Rede for den Følelse af Glæde, han fornåm ved at sige til sig selv, at der var nogen, som sang.

Først var det en enkelt Stemme, der lod sig høre — en Tenor af en sjælden Klarhed. Melodien var ukendt for ham, men den bar Præg af stor Ælde; der var en vis behagelig Sørgmodighed ved den; den indeholdt smaa Triller og Cadencer, saadanne som — før Harmoni i moderne Forstand udviklede sig — sandsynligvis erstattede Manglen af Akkorder. Der var ingen Vind; der af og til kunde dæmpe Lyden, men denne voksede fra den fineste Tone i det fjerne til tydelig Sang ikke fem Minutters Gang borte.

Majoren gav nogle Grynt som Tegn paa Overraskelse, men Frank kunde slet intet sige. Han trak næsten ikke Vejret, saa stor var hans Glæde.

Melodien kom, næsten med et Præg af Anger, ned til dem som en Bæk, der risler ned ad en Skraaning; og naar den sidste Tone var naaet, faldt en Akkord af Stemmer ind som et Slags Kor.

(Sluttes.)

Ungdomsværnets Rundskuedage den 5. og 14. Juni 1912.

Minder fra svundne Aar traadte frem for mig, da vi med Kandidat Niels Hansen som Fører drog ud fra Maristbrødrene i Boyesgade med 15 raske Drengene i Følge — ud til den første katholske Rundskuedag.

For Aar tilbage vandrede jeg af og til rundt med enkelte unge Konvertitter og viste dem de katholske Seværdigheder, vor By og dens Omegn dengang bød paa — og hvad er der ikke kommet til i den halve Snes Aar, som siden da er gaaet! Jeg var da ofte Vidne til den Glæde, hvormed disse Kirkens nye Børn tilegnede sig de forskelligartede Indtryk, som mødte dem, ligesom jeg senere har ment at kunne spore den Indflydelse, det havde paa deres Udvikling, at de tidlig blev fortrolige med de Institutioner, Kirken har rejst her hjemme i vort Fædreland.

»Man maa akklimatisere sig«, er jo den stadig tilbagevendende Tanke i »Fruen fra Havel«. Og disse Ord har vel sin egentligste og dybeste Mening, naar de anvendes paa de Mænd og Kvinder, gamle som unge, der vender tilbage til Moderkirken. Et fortrinligt Middel til at naa dette Maal vil netop staa til Raadighed, naar det lykkes at ordne lignende Ture for Konvertitter, som her skal berettes om for de unges Vedkommende, der skal forlade vore Kirkeskoler inden Aarets Afslutning.

Da *Ugebladets* Redaktør i Fjor her i Bladet fremsatte den ypperlige Tanke, som netop saa sin første Virkeliggørelse paa Grundlovsdagen i Aar, ved jeg, at mange Konvertitter i Stilhed tænkte: »Blot man dog ogsaa vilde tage sig lidt af os,« og jeg har mere end een Gang i den senere Tid hørt Sukket: »Bare vi dog kunde komme med paa saadan en Tur; vi kender saa lidt!«

Selv om Arbejdet for et saadant Ønskes Tilfredsstillelse vel ligger uden for Ungdomsværnets Opgaver, er der maaske en eller anden, der her kunde træde til med Raad og Daad. Dog er jeg ingenlunde blind for de Vanskeligheder af forskellig Art, her vil være at overvinde — Vanskeligheder, som ikke er til Stede, naar det gælder den

katholske Skoleungdom. Men der vil sikkert kunne skabes betydningsfulde Værdier for mangen Konvertits sjælelige Udvikling, hvis ogsaa dette Omraade blev taget ind under rationel Dyrkning.

Om Morgenen, den 5. Juni, begyndte vi vor Tur hos St. Josephssøstrene i Frederiksberg Allé. I Klosterets Forhal fortalte Kandidat Hansen først de unge om denne Ordens Oprindelse, dens Formaal og dens Virksomhed her i Landet samt særlig Søstrenes Arbejde paa dette Sted. — Vi blev derpaa vist rundt i den franske Skoles Lokaler, og Søstrene fremviste forskellige af deres fysiske Apparater; særlig vakte et Tellurium Drengenes udelte Interesse. Efter en kort Tilbedelse i Søstrenes Kapel gik Turen videre til Kastanievej, hvor de unge besaa Kapellet og Haven; her morede det Drengene at bese en gammel Rygesalon fra en strandet Damper, som Carl Locher i sin Tid har ladet stille op i Haven som Lysthus. — Herfra gik Turen til Assumptionssøstrene paa Amalievej, hvor Børnene blev grebet af to Stemninger, der sikkert efterlader varige Minder i deres Sjæle: den første var den lille Stund foran det udstillede Sakrament, hvor en Søster holdt Æresvagt, den anden Opholdet i Forballen, hvor vi sad i Klosterstilheden og ventede paa den Søster, der skulde vise os omkring; det var rørende at være Vidne til den taktfulde Maade, hvorpaa de djærve københavnske Drengene sænkede deres Stemmer, naar de hviskende meddelte sig til hinanden.

Fra dette Kloster gik vor Vej til Jesu Hjertes Kirke og St. Knuds Skole. Glasmalerierne og Billedskærerarbejderne i Kirken blev beset med megen Grundighed, og da vi kom op i Skolelokalerne, øvede naturligvis den ny Legeplads sin særlige Tiltrækning, idet den jo er anbragt paa 1. Sal. — Under Skolens Bestyrer, Pastor Bannwarts Ledelse besaa Drengene nu den zoologiske og fysiske Samling, og med en sand Jubel deltog de i Forsøgene med Elektricermaskinen. Stemningen kulminerede, da Skolens Fonograf kom paa Bordet og bl. a. viste, hvorledes man kan tage Fonografen i den moderne Sprogundervisnings Tjeneste.

Efter at Pastor Bannwart havde modtaget mange Haandtryk og Taksigelser, gik Turen forbi den ny Hoved-

banegaard og Glypthoteket til St. Knuds Kapel og Maria-hjemmet. Her viste Enke-Lensbaronesse Stampe Charisius selv sine unge Gæster rundt. Efter at have beset Kapellet gik de unge med Elevator op til 3. Sal — for flere Deltageres Vedkommende den første Tur af den Art — hvorefter vi alle samledes i Festsalen, hvor der serveredes Frugt. En af Pensionærerne var nu endogsaa saa elskværdig at lade hele Troppen bese sin Lejlighed, hvor flere dejlige Malerier fik mere end eet Par Barneøjne heftede paa sig. Til Slut viste Baronessen de unge sin egen Privatlejlighed, og berigede med en Mængde skønne og gode Indtryk drog vi videre.

Paa Raadhuspladsen blev vi alle anbragt i en aaben Bivogn og kørte helt ud til Ordrupvejen. Oppe i Ordrup Hotelhave blev nu hele Selskabet bænket om et langt Bord, og de medbragte Madpakker kom frem og forsvandt med en forbavsende Hurtighed. — Paa Ungdomsværnets Regning fik de unge nu Kaffe med Wienerbrød. Paa dette Tidspunkt kom en Selskabet fuldstændig ukendt Herre hen til vort Bord med en stor Pakke Wienerbrød og forsikrede de unge, at de gjorde ham en meget stor Tjeneste, om de vilde befri ham for Pakken, en Bøn, den glade Ungdom med Begejstring opfyldte.

Efter denne lille Hændelse, som jo laa udenfor Programmet, gik vi til at opfylde dettes næstsidsste Punkt: Besøget paa *St. Andreas Kollegiet* — Noviciatet paa Strandvejen havde vi des værre maattet køre forbi, da Tiden ikke slog til.

Paa Kollegiet var det naturligvis særlig den store zoologiske Samling, som helligedes et grundigt Eftersyn under Pastor Breitung's elskværdige og livlige Vejledning. Sluttelig besteg de unge det høje Udsigtstaarn, hvorfra der jo er en vidunderlig Udsigt. — I St. Andreas Kirke holdt vi en lille Tilbedelsesstund, hvorefter vi gik over til Programmets sidste Punkt, et Besøg i *Josephshus*, hvor den katholske Højskoles Stifter og første Forstander, Mogens Ballin, har opslaaet sine Højsædestøtter; det var altsaa den sidste katholske »Institution«, som skulde beses eller, rettere sagt, smages, thi de unge blev straks ført ind i Spisestuen, hvor der var dækket et nydeligt Chokolade-

bord til dem. Her skete det fornøjelige, at den livlige og højroastede Passiar pludselig standsede, en af Skoledrengene rejste sig og takkede i faa, men smukke Ord paa egne og Kammeraternes Vegne for den glade og minderige Dag, Ungdomsværnet havde beredet dem alle.

Saaledes kan vi da sige, at denne Rundskuedag var forløbet paa den mest vellykkede Maade, uden en eneste Mislyd. — —

For Pigeklassernes Vedkommende fulgtes den 14. Juni det samme Program under Fruerne Feuerleins og Therese Messerschmidts Ledelse. Kun begyndte vi her med at bese Maristbrødrenes Skolelokaler. Fra Assumptionssøstrene gik vi denne Dag hen til en anden Villa paa Amalievej, hvor Fru Theresé Messerschmidt havde indbudt de unge til Chokolade. Ved et festligt, blomstersmykket Bord tog de unge Plads. Ogsaa paa Verandaen var der dækket et langt Bord; men da en af Skolerne havde misforstaaet, hvilken Dag Turen fandt Sted, var af 32 kun 16 mødt.

Des værre fandt denne anden Tur Sted under et ret vedholdende Regnvejr; men Stemningen var dog den bedste, da Pastor Evers samlede de unge om Flygelet i Festsalen paa Kollegiet, hvor de sang nogle Fædrelandssange.

Efter Chokoladebordet hos Mogens Ballin ophørte Regnen, og de unge legede i den store Have.

Alt i alt har Niels Hansen Grund til at glæde sig over, at hans Tanke viste sig i saa smukt et Lys, da den førtes ud i Virkeligheden. Og alle de katholske Institutioner, som saa beredvilligt aabnede deres Porte som ogsaa de private, der virkede med til det heldige Resultat, skal have saa mange Tak for denne Gang.

For de Institutioner, vi har besøgt, som for de, der kommer med senere, vil vel særlig den varme Tak, der stiger op fra mange unge Hjerter, være en Glæde, som nok er Ulejligheden værd.

J-n J-n.

Naar her er sagt mig saa rigelig Tak for den gode Idé, maa jeg blot bemærke, at det er der egentlig ikke Grund til; en Idé faar man nemlig, og af den Aarsag medfører den ingen Fortjeneste; Arbejdet ved at føre den ud i Virkeligheden, som i dette Tilfælde ikke var helt ringe,

har derimod sin store Fortjeneste; men dette Arbejde og denne Fortjeneste har hovedsagelig den, som har skreven ovenstaaende Linjer, og som deltog i begge Udflugter fra først til sidst, nemlig Lærer Johan Johnsen fra St. Knuds Skole; derfor skal han have sin Tak her, nok sidst, men ikke mindst.

N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den højærværdigste Biskop vendte den 29. Juni tilbage til Hovedstaden efter en meget vellykket Tur til Hildesheim. Under Overskriften »Tyskland« findes Oplysninger om det store Møde i denne By.

Ringsted. Ikke langt herfra, med en henrivende Udsigt over den ældgamle By og de skønne Egne omkring Haraldsted Sø med de for Katholikker særlig dyrebare Minder, ligger Herregaarden *Lille Sønstrup*, opført af den nuværende Ejers Bedstefader, den bekendte Generalkrigskommissær Grüner. Dennes Sønesøn, en i Egnen meget anset Landmand, Hofjægermester *Garth Grüner*, blev den 28. Juni optagen i den katholske Kirke af Pastor Wijnen ved St. Knuds Kirke i Ringsted. Hofjægermesteren, hvis mindste Barn var bleven døbt i St. Knuds Kirke et Par Uger i Forvejen, optoges umiddelbart før Aftenandagten. Optagelsen indledes med en kort og gribende Tale af Sognepræsten, der skildrede den Glæde, han og hele Menigheden følte ved denne Lejlighed, hvor ærlig Sandhedssøgen havde faaet en Mand til at overvinde alle Hindringer og slutte sig til den katholske Kirke, en Lykke saa stor, at den er ethvert Offer værd. Den største Del af Menigheden overværede Højtideligheden. Kaptajn A. J. Nielsen fra Korsør, Skibsfører i Statsbanerne, og Skomagermester E. Klint fra Ringsted fungerede som Vidner. Gud give, at mange maatte følge Hofjægermester Grüners Eksempel og ledede af Sandhedens Aand finde Vejen tilbage til den katholske Kirke, ikke mindst af vore Landsmænd ude paa Landet, hvor mange af de gamle Traditioner endnu har Livskraft.

A. N.

Ugebladet tør sikkert paa alle Læseres Vegne i Tilslutning til ovenstaaende hjertelig ønske Hofjægermester Grüner til Lykke.

N. H.

Fredericia. Den 5. Juli fejrede Kirkeforstander, Papirhandler H. C. Wenk og Hustru deres Sølvbryllup. Den energiske og begavede Mand har taget virksom Del i Menighedslivet i denne By i en lang Aarrække. Ogsaa for katholsk Litteratur har Papirhandler Wenk altid haft stor Interesse og arbejdet ivrigt for dens Udbredelse. Sølvbrudeparret havde den Glæde paa selve Festdagen at kunne modtage deres ældste Søn som flink Student i Hjemmet.

Tyskland. Hidtil holdt *Bonifaciusforeningen* kun hvert tredje Aar ordinær Generalforsamling i Paderborn, men i Fjor vedtog man at holde ekstraordinære Generalforsamlinger i de to mellemliggende, ubesatte Aar. *Hildesheim* blev i Aar Mødestedet for den første af disse Forsamlinger. Foruden den stedlige Biskop, Dr. Adolf Bertram, var Biskopperne Vosz af Osnabrück, von Euch af Danmark, Schäfer af Sachsen, Schmitt af Fulda og Schulte af Paderborn Deltagere i Generalmødet. Af de Taler, der ved denne Lejlighed blev holdt, interesserede vor egen Biskops os naturligvis mest. Biskop von Euch begyndte med at minde om, at Hildesheim for ham havde en betydningsfuld Erindring, idet han i denne By for 57 Aar siden havde modtaget Subdiakonvielsen. Han gav derefter en interessant Skildring af sin 50-aarige Virksomhed i Danmark og de sidste Ugers Begivenheder der. Han fremhævede særlig den Tolerance, der herskede i Danmark overfor den katholske Kirke, hvilket sikkert har faaet hans Tilhørere til at anstille bitre Sammenligninger hos sig selv, naar de tænkte paa Forholdene mange Steder i Tyskland. — Til Mødested i 1913 er Fulda, Bonifacius' gamle Bispestad, bleven udvalgt.

— Tolerancen i Tyskland lader desværre i mange Henseender meget tilbage at ønske. Hvad f. Eks. Politiet mange Gang tillader sig, gaar over vor Forstand og langt ind i Storsultanens af Tyrkiet. Saaledes visiterer Berlinerpolitiet Klosterpensionater for at undersøge, om der ikke mod Politiets Anordning (*polizeiwidrig*) skulde findes »evangeliske« Pensionærer. Et andet Sted var Politiet saa ivrigt, at det endog visiterede Søstrenes Værelser og Senge. I et Kloster, hvor man særlig tog sig af fattige Børn, fandt en Beljent et Par Herrebenklæder i en Søsters Kammer. »Sagen« blev øjeblikkelig ført til Protokols, og det var Søstrenene umuligt at faa nogen Forklaring indført. Politiet blev dog grundig beskæmmet, da kort efter en Dame kom og meldte, at hun nylig, som saa ofte før, havde foræret Søstrene sin Mands aflagte Tøj, deriblandt ogsaa det kriminelle Par Benklæder; Tøjet skulde sys om til de fattige Børn, Søstrene hjælper. — Alvorligere synes den Bevægelse at være, der, saa vidt muligt, vil forhindre Forældrene i Tyskland i at sende deres Børn til Udlandet for at

opdrages og undervises der. Det er en Optræden fra Autoriteternes Side, der er uden Sidestykke i civiliserede Lande. Selv den franske Regering, der ellers i Kirkehad kan hamle op med de fleste andre Landes, stiller ikke saadanne Fordringer. Regeringer, der har noget mere Begreb om Frihed, f. Eks. den amerikanske, engelske, hollandske o. s. v., vilde blot le, om nogen fremkom med et saadant Forslag. Man maa saa langt ned som til det halvasiatiske og helt barbariske Rusland for at finde lignende Eksempler paa Indgreb i den personlige Frihed og Forældrenes Ret til at opdrage deres egne Børn. Man maa haabe, det maa lykkes Centrum i Rigsdagen at standse denne meningsløse Stats- og Politivilkaarlighed.

Portugal. Endog et Medlem af den portugisiske Regering kan ikke altid stille Kendsgerningerne paa Hovedet. For nylig blev der i Senatet forhandlet om Ophævelsen af det portugisiske Gesandtskab ved Vatikanet. Saa ivrig end Regeringen er efter at skade den katholske Kirke, har den dog opdaget, at Ophævelsen af Gesandtskabet vilde skade den portugisiske Republik langt mere end Kirken. Dette fandt Udenrigsministeren betimeligt at gøre Senatorerne opmærksom paa. Ved at ophæve al Forbindelse med Pavestolen vilde, sagde han, den Indflydelse, som Portugal udøvede i Østen, f. Eks. i Indien, gaa over paa andre Hænder. Derfor blev man ogsaa enige om ikke at ophæve Gesandtskabet. Men skal Gesandtskabet vedblive at bestaa og forhandle med Paven, er det næsten en Selvfølge, at Regeringen maa gøre en afgjort Forandring i sin Kirkepolitik, d. v. s. ophøre med sin antikristelige Optræden. Om dette bliver Tilfældet, kan dog først Fremtiden vise.

Nord-Amerika. Kardinal *Gibbons* fra Baltimore har sagt ja til Opfordringen om ved Aabningsmødet af det demokratiske, nationale Konvent i denne By at fremsige den indledende Bøn. — Her har tidligere været fortalt om det smukke Institut for Lægmandsexercitier, der har rejst sig paa Øen Staten Island umiddelbart syd for New-York. Dette, som har faaet Navnet Mount Manresa, fik den 16. Juni, i et Par Tusind Menneskers Nærværelse, sin højtidelige Indvielse ved Ærkebiskoppen af New-York, Kardinal Farley. Disse regelmæssige Exercitier, der sædvanlig varer fra Fredag Aften til Mandag Morgen, har samlet Tusinder af Mænd i de tre Aar, de har været afholdt — dog kun det sidste Aar paa det nuværende, fortrinlige Sted — og har været til megen Velsignelse.

Asien (Japan). Under denne Overskrift maa her des værre begyndes med en Berigtigelse. Som Undskyldning maa tjene — hvis det er en Undskyldning, at man lader sig forlede til Fejl af en klogere — at det store engelske

Catholic Times i forrige Uges Nummer som en Nyhed bragte Meddelelsen om, at det katholske Hierarki var oprettet i Japan. Dette er en gammel Historie, idet allerede Leo XIII den 15. Juni 1891 foretog dette vigtige Skridt ved Oprettelsen af Ærkebispesædet i Tokio med de tre Suffragansæder i Nagasaki, Osaka og Hakodate. Disse Bispesæder støttes af Pariser Missionselskabet (*Les Missions étrangères*), hvis Præster i lang Tid var de eneste katholske Missionærer i Japan. Senere har især Trappisterne og Jesuiterne begyndt en meget ivrig Virksomhed i det store Land med dens over 50 Millioner Indbyggere; men ogsaa Franciscanere, Missionærer fra Steyl, adskillige kvindelige Kongregationer o. s. v. er virksomme her. I 1908 var der 119 fremmede og 33 japanske Præster til de daværende omtr. 63.000 Katholikker. — Protestanterne er ivrige til at missionere i Japan, og de har henad 60.000 Tilhængere; der missioneres fra dem foruden af de to store Samfund, De forenede Presbyterianere og De forenede Episkopale, af 24 forskellige større og mindre protestantiske Sekter. — En med stor Iver af Rusland understøttet »ortodoks« Mission, hvis Formaal vistnok hovedsagelig var politisk, har efter den russisk-japanske Krig kun haft daarlige Udsigter og vil forhaabentligvis ganske tabe sig i Sandet.

Brevkasse. Højærværdige Hr. Provst *Buechler*, Grand Rapids i Minnesota! Hjertelig Tak for Deres overordentlig anerkendende Brev og venlige Opmærksomhed i Anledning af mit Arbejde ved Ugebladet. Da jeg jo langt fra er ene om at skrive Bladet, men bliver understøttet af saa mange dygtige Damer og Herrer, har jeg ikke villet undlade ogsaa offentlig at takke Dem, for at disse sammen med mig kan have den Opmuntring, det virkelig er, at høre, at ens Arbejde bliver paaskønnet, i dette Tilfælde endogsaa hinsides Atlanterhavet.

Med hjertelig Hilsen

Deres hengivne

Niels Hansen.

St. Ansgars Menighedskontor er lukket Mandag d. 8., Tirsdag d. 9. og Onsdag d. 10. Juli. Begravelser ekspederes i de Dage fra Købmagergade 48, Hoffmann, Telefon Central 1389.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Sommermøde paa Ermelundssletten Søndag d. 7. Juli. Man samles ved St. Andreas Kirken i Ordrup Kl. 5. Billeder fra Udflugten til Frederikssund kan faas ved Mødet.

Unio. Onsdag d. 10. Juli 1912 Aftenudflugt. Man tager med Toget Kl. 6¹⁸ fra Holtebanegaarden til Gentofte. Herfra spadseres til Fortunen, hvor man spiser til Aften.

Absalons Gaard

paa Mærker og Brevkort sælges i Butikkerne Købmagergade 48 (Hoffmann), Vesterbrogade 18 (Hoffmann), Frederiksberggade 34 (Bækklund); endvidere Bredgade 69, 2. S. o. G. (Menighedskontoret), Enighedsvej 6, Charlottenlund (Ballin), Bangertsgade 11, Tlf. 4110, (Günther, Hovedforhandler).

Kirkelig Kalender.

<p>7. Juli. 6. Søndag efter Pintse. Jesu hellige Blod.</p> <p>8. — Mandag. Elisabeth af Portugal, Enke.</p> <p>9. — Tirsdag. Martyrerne i Gorkum.</p> <p>10. — Onsdag. Felicitas' syv Sønner, Martyrer. (Kong Knuds Død).</p> <p>11. — Torsdag. Veronica af Juliani, Jomfru.</p> <p>12. — Fredag. Johs. Gualbertus, Abbed og Bekender.</p> <p>13. — Lørdag. Anacletus, Pave og Martyr.</p>	<p>14. Juli. 7. Søndag efter Pintse. Bonaventura, Biskop og Kirkelærer.</p> <p>15. — Mandag. Apostlenes Deling.</p> <p>16. — Tirsdag. Karmel-Skapularfest.</p> <p>17. — Onsdag. Alexius, Bekender.</p> <p>18. — Torsdag. Camillus af Lellis, Bekender.</p> <p>19. — Fredag. Vincents af Paul, Bekender.</p> <p>20. — Lørdag. Hieronymus Æmiliani, Bekender.</p>
---	--

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 23.

Det katolske Fortsættelseskursus

modtager med Tak alt brugeligt Børnetøj. Pakkerne bedes mærket »Feriebørnene« og kan indleveres hos St. Josefssøstrene: Toldbodvej 14, Frederiksberg Allé 15—17 og Hospitalet i Griffenfeldtsgade samt paa Menighedskontoret. Kontante Bidrag saa vel til Indkøb af Tøj som til at forskaffe flere Børn Landophold modtages ligeledes med Tak ovennævnte Steder.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag d. 7. Juli Kl. 8³⁰.

Hørsholm. Søndag d. 7. Juli Kl. 9^{1/4} holdes Gudstjeneste (Messe med *tyisk* Prædiken) i Ejendommen »Gotin«, 1. Sal, Udenomsvej.

St. Andreas Kirke, Ordrup. I Sommerferien læses den sidste Messe paa Hverdage Kl. 7^{3/4} (ikke som i Skoleaaret Kl. 8^{1/4}); Eftermiddagsandagten paa Søn- og Helligdage er Kl. 7 (ikke Kl. 5).

Conventus pastoralis missionariorum insulæ Selandiæ erit feria secunda proxima (die 8. Julii) hora quarta cum dimidia. Sermo erit de usu s. Scripturæ in prædicatione verbi divini (accedit casus II. in Ordine).

Kort og Billeder — i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medaljer, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

† Min kære Datter, **Elise Maria Cecilie Prucker**, 21 Aar gammel, døde ved et Ulykkestilfælde den 9. Juni og blev begravet d. 30. Juni paa Katholsk Vestre Kirkegaard. Den kære afdøde anbefales til Menighedens Forbøn. Paa Søkendes og egne Vegne
M. Prucker.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14 Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 28.

Søndag den 14. Juli.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — To Kapitler af en engelsk Roman. — Den katholske Kirkes Ordenssamfund. — »Fader, gaar du ikke med i Kirke?« — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Korsør. Norge. Nord-Amerika. Rom. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

125.

Ferietanker.

Nu er Ferietiden inde. At hvile ud efter Dagens, ja efter Aarets Arbejde trænger vel de fleste til. Og det er ogsaa aldeles efter Bibelen. Vor Frelser indbyder Disciplene efter deres Hjemkomst fra en Sendelse til at følge ham og hvile paa et afsides liggende Sted (Marc. 6,31).

Vistnok kan ikke alle Mennesker holde Ferie paa een Gang, ikke alle Mennesker kan træde helt ud af deres daglige Arbejde. Men Hvile skal der til.

Det gives »utrættelige« Naturer, der -- være det sig af religiøse eller finansielle Grunde — saa at sige arbejder Dag og Nat. Men det gaar ikke i Længden, og særdeles ikke nu til Dags. En, der ikke hviler, skader sig selv, skader den Gerning, han vil udføre.

Derfor gaar naturligvis ikke Husarbejdet eller det offentlige og private Livs mange Slags Foretagender i Staa. Heller ikke det aandelige Liv!

Ja, der siges, at netop Sommeren, med alt det Liv og den Glæde, der vækkes ved Naturen, med de smukke kirkelige Festdage, er særdeles velegnet til det aandelige Livs Fremme! Thi en vis Ro og megen Glæde skal der ogsaa til i det religiøse Liv. *Saaledes er enhver Søndag, der behandles med Forstand af en god Kristen, i Virkeligheden en Fornøjelse af det hele Menneske ved Ro og Glæde.* Ro — ved at det daglige Arbejde hviler, og ved at man samles til Bøn og — hvad mere er — i Bøn og i den Eftertanke, som Prædiken og en god Bog kan hjælpe os til. Glæde — ved at Hjertet løftes ud over Hverdagslivets Smaaligheder til Gud vor Fader, til vor Frelsers Kærlighed. I Forbindelse hermed bidrager Legemets Hvile og passende Fornøjelser til, at Søndagen kan give meget Udbytte og forøge Ugens Indtægter — ogsaa i naturlig Henseende.

Saaledes kan en god kort Ferietid have noget af en længere Søndagshvile i sig — baade legemligt og aandeligt. En katholsk Biskop har for nogle Aar siden skrevet en nydelig Bog: *Mere Glæde*, som — ganske vist i lidt forandret og ikke netop forbedret Form — ogsaa er bleven oversat paa Dansk.

Man kunde virkelig holde mange smukke Prædikener over dette Emne: Glæde udfra denne nydelige Bogs Tanker. Her vises det, hvor betydningsfuld Glæden er for enhver god Kristen og netop for en, der vil gøre Alvor af sit religiøse Liv og helliggøres. Thi netop vore Helgener har vist været de Mennesker, der til Trods for alle Kors og alle Bedrøvelser — ja, ogsaa paa Grund af dem — har haft mere Glæde her paa Jorden end de mest nydelsessyge Verdensmennesker. Thi Glæde og »Forlystelser« i verdslig Forstand er ikke ensbetydende.

Den fromme Biskop skriver ogsaa, at man for at finde rigtig megen Glæde først skal lægge Grundlaget dertil ved Pligtopfyldelse. Den Selvfornægtelse, som ligger deri, er den herligste Jordbund for mange Glæder, ogsaa for Ferieglæden.

F. F. M.

To Kapitler

af

en engelsk Roman.

(Sluttet.)

Stemmerne var en Mandskvartet, og de klang sammen ligesom Toner, der lige var slaet an, ikke højt eller haardt, men tvertimod med en Blødhed, som sikkert har været Resultatet af en meget omhyggelig Øvelse. Det var den samme Melodi, som de gentog, men Cadencerne var borte, og de fire Stemmer erstattede, Akkord efter Akkord, deres Plads ved Harmoni. Det var umuligt at skelne Ordene, ja endog, om det var en hellig eller verdslig Sang, for den stammede fra den Tid — det er i alt Fald min Formodning — da de to Verdner var een, og da Mænd sang om deres Kærlighed og digtede Salmer til Gud paa de samme Melodier. Kun gik der gennem det hele dette Præg af sød og alvorsfuld Melankoli, som om jordisk Musik kun kunde antyde, hvad Hjertet ønskede at udtrykke.

Frank lyttede til i en Slags Henrykkelse. Musikken var nu nærmere og kom fra den Retning, fra hvilken de tre rejsende selv var kommet denne Aften. Snart tog dog Sangen atter af, og det var tydeligt, at Sangerne var forbi og nu gik ad Byen til. Der havde ingen Lyd af Fodtrin været at høre; det var Majorens Bemærkning, da han nogle Minutter efter havde kunnet faa Frank til at høre efter, da alt var forbi; men der løb Stier i alle Retninger over Markerne saa vel som brede Strimler Græs langs Landevejen, saa Sangerne godt kunde have gaaet paa blød Grund. (Disse Punkter er ganske roligt noteret i Dagbogen).

Koret blev nu atter svagere; atter kom de sidste Sænkninger i Melodien, disse nedadgaaende Bevægelser, der bebudede den kommende Tavshed. Saa var der atter for et Øjeblik Tavshed, til atter, maaske i godt fem Minutters Afstand, den enkelte Tenorstemme atter tog fat. Og det sidste, Frank hørte, lige før Domkirkens Kvarterslag, søde og melodiske, som de ellers var, skurrede i Øret og gjorde dette ude af Stand til at concentrere Opmærksomheden om den fint spundne Melodi-

traad, var den utrættelige Kvartet, der atter tog Melodien op langt borte i det tavse Mørke.

Det synes mig en lille ejendommelig Oplevelse — denne Forbivandring af fire Sangere i Natten; det kunde synes, som om vore rejsende, ved et Slags Tilfælde, fik Lov til at lytte til Røsterne fra en anden Verden end deres egen — og det synes mig endnu mere ejendommeligt, at Frank har været saa dybt grebet af den. Forklaringen er fra et praktisk Synspunkt næsten pinefuld tydelig. Det maa have været en Kvartet fra Domkirkens Kor, som vendte tilbage fra en eller anden Festlighed i Omegnen; og de har sandsynligvis fulgt den samme Vej, som Frank var gaaet den Aften, kun at de har holdt sig paa Grønsværet ved Siden af Landevejen.

§ 2.

Den anden Hændelse er endnu mere dagligdags, og jeg maa atter erklære, at intet vilde have bevæget mig til at optage den i denne Historie, havde den ikke til de de mindste Enkeltheder været beskrevet i den saa at sige Skibsjournal, som Franks Dagbog ved enkelte Lejligheder synker ned til.

De var kun nogle faa Kilometer fjernede fra Londons Yderkanter, og December havde afløst November. De havde haft en Dags eller tos Arbejde paa en eller anden Gaard (det har ikke været mig muligt at identificere Stedet) og havde truffet og ogsaa vekslet nogle Bemærkninger med to eller tre Grupper Vagabonder, som ogsaa var paa Vej til London.

De havde faaet midlertidig Logis paa et Loft over en Stald af den Landmand, de havde arbejdet for, og denne Stald hørte til en Ejendom yderst i Landsbyen, med Porte, der stod aabne hele Dagen, siden der var fri Udsigt over Gaardspladsen fra Vinduerne i Vaaningshuset, og fordi der overhovedet ikke var noget at stjæle.

De havde endt deres Arbejde paa Markerne (jeg tror, det hang sammen med Faarene og Runkelroerne eller andet af den Slags); de var vendt tilbage til deres Bolig, havde faaet deres Penge, pakket deres Ejendele sammen og havde allerede naaet den anden Ende af Landsbyen paa deres

Vej til London, da Frank opdagede, at han havde glemt et Par Sokker. Det kunde aldrig gaa: Sokker koster Penge, og Mangelen af dem betød ømme Fødder og Træthed; saa bad han Majoren og Gertie om at gaa langsomt i Forvejen, mens han gik tilbage. Han skulde nok naa dem, inden de var kommet $\frac{1}{2}$ Kilometers Vej. Han skjulte sin Bylt under en Hæk — selv den mindste Byrde kunde mærkes efter en Dags Anstrengelse — og ilede tilbage.

Det var just mellem fire og fem — da Dagen viger for Natten — at han kom tilbage til Gaarden. Han gik lige gennem den aabne Port, saa sig om til alle Sider for, om fornødent, at forklare Gaardejeren Grunden til, at han kom tilbage; men da han ikke saa ham, gik han op ad den skrøbelige Trappe, famlede sig frem til Vinduet, tog Sokkerne ned af Sømmet, han havde hængt dem paa Aftenen i Forvejen, hvorefter han gik ned igen.

Da han kom ud i Gaarden, syntes han, han hørte noget røre sig inden for den aabne Stalddør paa højre Haand, og da han troede, det var Gaardens Ejer, mente han, det var bedst at give en Forklaring.

Først saa han ingen Ting, hørte blot en Hest røre sig i et Aflukke i Hjørnet af Stalden. Saa saa han et Lys skinne under Sprækken af den anden Dør, og et Øjeblik efter aabnede Døren sig; en Mand kom ind med en Lygte i Haanden, hvilken aabenbart lige var bleven tændt, da Flammen endnu ikke var kommen rigtig frem; men han standsede med et halvt forskrækket Blik ved at se Frank. Men han sagde intet.

Frank skulde lige til at give en Forklaring, da han ogsaa studsede og stirrede. Det forekom ham, at han havde været her før, under nøjagtig de samme Omstændigheder; han prøvede paa at komme i Tanker om, hvad det næste var, der skulde ske; men han kunde ikke — —

For hvad han saa, da Flammen brændte rigtig op, var følgende:

Manden, som holdt Lygten og saa paa ham i Tavshed med en halvt bønfoldende Mine, var en midaldrende Mand, skægget og barhovedet. Over sine Skuldre havde han kastet et Stykke Sækketøj, der hang ned fra ham næsten som en Kjortel. Lyset, som han bar, kastede tunge, skæl-

vende Skygger over Stalden, og Frank lagde Mærke til en Arbejdshest, der stak sit store Hovede ud gennem Stængerne i Aflukket som for at spørge, hvad Selskabet ønskede. Derefter lod Frank, stadig uden at sige noget, sine Øjne vandre rundt, og de standsede pludselig ved Synet af endnu et levende Væsen i Stalden. Ved Siden af Aflukket var der en Baas, tom for dens sædvanlige Beboer; men paa en Kasse, med sin Ryg mod Krybben og med den ene Arm støttet mod denne, sad der en ung Pige. Hendes Hovede, der var indhyllet i et gammelt Sjal, var lænet tilbage mod hendes Arm, og et meget hvidt og træt Ansigt, absolut ubevægeligt, saa paa ham. Hun havde store Øjne, med sorte Skygger nedenunder, og hendes Læber var halvt aabnede. Ved Siden af hende laa der en almindelig Vagabond-Bylt.

Frank saa fast paa hende et Øjeblik, derefter saa han atter paa Manden, der endnu ikke havde rørt sig eller talt. Trækken fra Døren bagved fik Lyset i Lygten til at flimre, og Hesten sukkede højt i den dybe Skygge. Endnu engang kastede Frank et Blik paa Pigen; hun havde taget sin Arm ned fra Krybben og sad nu og saa paa ham med, som det syntes, en underlig Opmærksomhed og Forventning.

Der var intet at sige. Frank bukkede lidt, næsten som til Undskyldning, og gik ud.

Det var absolut alt, hvad der hændte. Frank siger udtrykkelig saa i sin Dagbog. Han talte ikke til dem, og de ikke til ham; ej heller blev der givet nogen Forklaring paa nogen af Siderne. Han gik tvers over Gaarden i Tavshed uden at se noget til Ejeren, men hørte nogen begynde at spille paa Klaver bag de klart oplyste Vinduer, som han kunde se et Glimt af over den lave Mur, der skilte Gaarden fra Haven. Han kom hurtig gennem Landsbyen og naaede sine Ledsagere, inden de var kommet en Kilometer bort, som han havde sagt. Han sagde ikke noget til dem om sin Oplevelse — var der mon i Grunden noget at sige? — men han maa have nedskrevet den i den samme Nat, da de naaede deres næste Kvarter, og nedskrevet den med denne uendelige Vidtløftighed, der overraskede mig saa meget, da jeg først læste det.

Forklaringen af det hele er lige saa taabelig ligefrem

som Sangen, de tre hørte i Nærheden af Peterborough. Det var aabenbart et Par Vagabonder, som havde søgt Nattely i Stalden. Maaske var den unge Pige Mandens Datter, maaske hans Kone, maaske ingen af Delene. Aabenbart havde de ingen Ret til at være der — det forklarede deres forlegne Tavshed; de vidste, de havde begaaet Overgreb, og frygtede for at blive jaget væk. Maaske var de allerede blevet jaget bort fra Herberget i Landsbyen. Men den unge Pige var aabenbart saa udmattet, at Manden var besluttet paa at løbe Risikoen.

Se, det var hele Historien — ganske dagligdags og tarvelig. Og dog fandt Frank det Umagen værd at nedskrive den i sin Dagbog!

Den katholske Kirkes Ordenssamfund.

Nogle Oplysninger og statistiske Meddelelser.

Det kan maaske interessere Ugebladets Læsere at faa en Oversigt over de kirkelige Ordenssamfunds nuværende Størrelse. Der gives nemlig — ogsaa indenfor vor Kirke — her i Norden Folk, der tror, at det »gamle Munkevæsen« hører Fortiden til. Men vor hellige Kirkes væsentlige Indretninger — og dertil hører Udøvelsen af det, Herren raadede den rige Yngling til (Matth. 19,21) — bestaar gennem alle Tider. Det er derfor ganske naturligt, at ogsaa de Ordenssamfund, der i Tidens Løb er bleven oprettet af Mænd og Kvinder, er bleven ligesom til Blomsterbede i Kirkens Have, der hvert Aar fornyes og forynges ved friske Skud.

I gamle Dage var Ordenslivet overvejende et Liv i forholdsvis Ensomhed, Tavshed og Bøn. Verdensforsagelse skulde gennemføres, ikke blot aandeligt, men saa vidt som mulig ogsaa ved Hjælp af en fuldstændig Adskillelse fra den øvrige Verden. Dette havde sine gode Grunde i de Tider, der endnu delvis var prægede af Hedenskabets Usædelighed. Men det var tillige en Bodsøvelse, som endnu den Dag i Dag er vel berettiget for særlig kaldede. Det vilde være Skade, hvis vore kontemplative Ordener — thi saaledes kaldes de for deres kontemplative α : bedende, betragtende

Livs Skyld — nogen Sinde skulde visne i Kirkens Blomsterhave, hvor netop ogsaa de sjældneste og ejendommeligste Planter har deres berettigede Plads.

I senere Tid opstod Ordenssamfund, der vel ogsaa dyrkede det kontemplative Liv, men ved Siden deraf lagde Vægt paa Videnskaben og tog Del i Kirkens apostoliske Arbejde. Ikke, som om »Bøn og Arbejde« ikke altid havde været Kendemærket paa en god Ordensmand, men Arbejdets Methode og den ydre Afsondring fra Omverdenen blev forandret eller tilpasset efter Tidens særlige Krav.

I alle Aarhundreder opstod der saaledes Ordenssamfund, forskellige i deres særlige Arbejdsformaal, men endnu mere forskellige ved deres specielle Regler og deres Løfters kirkeretslige Betydning. Saaledes skelner Kirkeretten og den kirkelige Rangfølge imellem de egentlige gamle Munkeordener, som i Begyndelsen nærmest bestod af enkelte særskilte og uafhængige store Klostre, de gamle Ridderordener og de nyere Munkeordener eller Tiggerordener. Hertil hører henholdsvis Benediktinernes berømte Orden, Malteser-Ridderordenen og Graa- og Sortebrødrenes Ordener.

Først 300 Aar senere fremtraadte der i Jesuiterordenen en ejendommelig ny Type for Ordenslivet. Ikke som om de tre Løfter: Armod, Kyskhed og Lydighed blev forandret eller afskaffet. Men Aand og Tone blev mere tilpasset efter de senere Tiders Forhold. Ikke saaledes at forstaa, som om f. Eks. Franciskanerordenen var bleven forældet, tværtimod er Franciskanerregelen den mest udbredte endnu den Dag i Dag! Men — for at blive i Billedet — nye Slags Blomster blev plantet, og de gamle blev staaende, saa vidt de var livskraftige. Alle, eller de allerfleste nyere Ordenssamfund, er ikke Munkeordener i gammel Forstand, de bærer Navn af Regular-Klerikere, Kongregationer, kirkelige Institutioner med og uden pavelig (men vel biskoppelig) Anerkendelse.

Lad os nu se, hvor mange Medlemmer de forskellige Ordenssamfund for Øjeblikket tæller. Statistikken er taget fra de Notitser, en tysk Avis bringer fra *Theol.-prakt. Linzer Quartalschrift*. Vi vil tage dem efter deres historiske Oprindelse. Først kommer de egentlige, gamle Munke. De fleste tilhører den latinske Ritus; dog gives der en hel Del Munke med østerlandsk Ritus, som hører med til de under den katolske Kirke staaende græsk-katolske og andre orientalske Samfund.

I. Gamle Munke. *Antonianerne* i 5 Kongregationer, deraf 3 maronitiske, 1 kaldæisk, 1 armenisk, med 1240 Medlemmer, *Basilianerne* i 5 Kongregationer med 669 Medlemmer og *Mechitaristerne* med 144 Medlemmer.

Disse 3 Ordener er orientalske.

Benediktinerne tæller i 14 Kongregationer med 156 Klostre

6457 Medlemmer, *Camaldulenserne* 241, *Vallumbrosanerne* 80, *Cistercienserne* i 9 Kongregationer 1015, *Trappisterne* i 58 Klostre 3472, *Silvestrianerne* 300, *Olivetannerne* 140, *Karthusierne* i 25 Klostre 1000 og *Paulinerne* 34 Medlemmer.

II. De »regulerede Korherrer«. Disse forener det klosterlige Liv med det almindelige præstelige og er dannet mere eller mindre paa Grundlag af »den h. Augustinus' Regler«. *Korherrerne af den h. Augustin* i 4 Kongregationer, deriblandt de berømte »Bernardinermunke«, har 746 Medlemmer.

Korsherrerne har 80, *Præmonstratenserne* 1215, *Korsherrerne af den røde Stjerne* 82, *Korherrerne af den ubesm. Undfangelse* 100 Medlemmer.

III. De gejstlige Ridderordener. Disse er nu til Dags kun 2, *Malteserordenen*, som er »souveræn«, og *Den tyske Ridderorden*. De tæller 196 Medlemmer, deraf 114 Præster. Disse Ordener har nu hovedsagelig med Sygeplejen at gøre, særlig i Krigstilfælde. Men det er det mærkelige ved dem, at kun adelige, ja i den tyske Ridderorden kun Sønner af ældgamle Familier, maa optages som »Rechtsritter«.

IV. De nyere Munkeordener. Disse kaldes ogsaa »Tiggerordener« — ikke fordi deres Medlemmer skal gaa og drive og leve af Almisser, men fordi ikke blot ikke den enkelte, men heller ikke Klosteret som saadant skal have Ejendom. Selvfølgelig skal Tiggermunkene arbejde, altsaa, hvis de er Præster, ved at prædike, undervise o. s. v. fortjene deres daglige Brød. De gaar i »Munkedragt«, med bare Fødder, for saa vidt som det er Regel, med Haaret raget paa en smal Haarkrans nær og Reb om Livet. (Den hellige Ansgar, vor store Værnehelgen, var — for at bemærke det straks — ikke Tiggermunk, og hans Dragt har været helt anderledes end paa Statuen ved Marmorkirken og paa nogle Billeder. Han var Benediktiner og bar — saa længe han ikke bar Bispdragt — en lang folderig Dragt med en sort Tøjstribe hængende ned over Skulder og Bryst til Fødderne, som var beklædt med Sko.)

Franciskanerne har 16.968 Medlemmer og er beslægtede med følgende 3 Ordener: *Minoriter* med 1700, *Kapucinerne* med 10.056 og *Tredie regulerede Orden* med 150 Medlemmer.

Dominikanerne (Sorte Brødre) har 4472 Medlemmer, *Augustiner-Eremiterne* 2343, *Karmeliterne* (sort Dragt) 900, *Barfodede Karmeliter* (brun Dragt) 1900, *Serviterne* 748, *Mercedarierne* 500, *Minimiterne* (af den h. Franz af Paula) 500, *Hieronymiterne* 80, *Barmhjertige Brødre* 1679 og *Trinitarierne* 140 Medlemmer.

V. Regulære Klerikere. Disse er grundlagt særlig med

Hensyn til det praktiske Kirkelivs Fornødenheder. Mange af disse bærer ligesom mange af de følgende Kongregationer ingen særlig Ordensdragt, endsige »Munkedragt«, men skal, ligesom f. Eks. Jesuiterne, bære »den i Landet almindelige Præstedragt«. Nogle, som f. Eks. Kamillianerne, bærer alligevel et særligt Ordensmærke. Heller ikke har disse, lige saa lidt som de følgende Kongregationer, Forpligtelse til fælles Korbøn. Men selvfølgelig finder »Fællesbøn« Sted henholdsvis efter vedkommende Samfunds specielle Regler for det daglige Liv.

Jesu Selskab — som forresten er en virkelig Orden, ikke en af de nyere Kongregationer og religiøse Selskaber — tæller 16.471 Medlemmer, *Barnabiterne* 400, *Kamillianerne* 600, *Piaristerne* 2137 og *Theatinerne* 300.

VI. Kirkelige Kongregationer. Disse er religiøse Samfund med pavelig Anerkendelse, der ikke har højtidelige eller Profesløfter, men selvfølgelig ellers Forpligtelsen paa de 3 Løfter. Nogle har endog nogle Ekstraløfter, som f. Eks. Lazaristerne at vie sig til Landbefolkningens religiøse Oplysning.

Oratorianerne tæller 270 (?) Medlemmer, *Lazaristerne* 3000, Præsterne af *Missions étrangères de Paris* 1700, *Redemptoristerne* 4000, *Mariæ Selskab* (Marister) 1000, *Selskabet af det helligste Hjerte* (Picpusfædrene) 540, *Oblaterne af den ubesm. Undfangelse* 2100, *Palottinerne* 600, *Schentveld Missionærerne* 600, *Sønner af Marias ubesm. Hjerte* 1980, *Salesianerne* 800, *Missionærerne af det h. Hjerte* 800, *Marianisterne* 1800, *Hvide Fædre* 500, *Salvatorianerne* 440 og *Selskabet af det guddommelige Ord* (Steyl) 1600 Medlemmer.

VII. Religiøse Institutioner (med bisk. Anerkendelse). *Alexianerne* tæller 366, *Brødrene af den kristelige Skole* 14.630, *Marist-Skolebrødrene* 6009, *Brødrene af det helligste Hjerte* 2130, *Hieronymitbrødrene* 110 og *Kærlighedens Brødre* 1000 Medlemmer. Der findes altsaa i den katolske Kirke alene 136,154 Medlemmer af Ordenssamfund for Mænd. Efter P. Krose, S. J., findes der 292.787.085 Katholikker paa hele Jorden. Saaledes kommer der paa 2150 Katholikker 1 Ordensmand.

Interessant er det at se, at netop de strengeste Ordenssamfund ogsaa i vore Dage har forholdsvis flere Medlemmer end de mindre strenge. Saaledes Trap-pisterne flere end Cisterciensernes øvrige Kongregationer, de barfodede Karmeliter flere end de med lettere Regler, Franciskanerne flere end Minoriterne o. s. v. Den ærværdige Benediktinerorden klarer sig godt med 6457 Medlemmer. Og Graabrødrene og de øvrige, der følger i den fattige St. Franciskus' Fodspor, udgør alene for sig næsten 30.000 Medlemmer i vor blødagtige, fornøjelsessyge Tid! Dette er værd at lægge Mærke til. Christus lever. . . .

Med Hensyn til den store Arbejdsmark, der er anvist vore Ordenssamfund, i Særdeleshed iblandt Hedningerne, vilde det være ønskeligt, om langt flere unge Mænd vilde tænke paa, hvilket Udbytte de kunde have af et Liv, viet til Frelserens Forherligelse, til Gavn for saa mange Sjæle, der sidder »i Dødens Skygge«. Men paa den anden Side skal det fremhæves, at de Krav, der nu til Dags stilles til en Verdenspræst — man skulde hellere sige »Folkepræst«, fordi han jo skal leve og virke i Folket, ikke med Verden, men Navnet er en Modsætning til Ordenspræst — at disse Krav bestandig vokser. Og først og fremmest skal vi have apostoliske Verdenspræster, der bærer Kirken og i første Linie har at udbrede Evangeliets Naade. Men ogsaa Hjælpetropper skal der være og særlige Afdelinger i særlige Øjemed. Alle disse Kirkens forskellige Regimenter kæmper jo under det ene fælles Flag, hvorpaa der staar skrevet: Christus sejrer.

F. F. M.

„Fader, gaar du ikke med i Kirke?“

Der var engang en lille Dreng, hvis Fader aldrig nogen Sinde gik i Kirke. Da spurgte den lille en Dag sin Fader: »Fader, gaar du ikke med i Kirke paa Søndag?« »Ti stille med din Kirke!« lød Faderens Svar. Drengen tav. Dog længe varede det ikke, da spurgte han igen: »Fader, gaar du ikke med i Kirke paa Søndag?« »Hvis du igen taler om Kirken, faar du Prygl,« var denne Gang det endnu barskere Svar. Og den lille tav nu foreløbig stille, han var ingen Ven af Prygl. Men uden at tænke over det kom han nogen Tid efter atter til at stille det samme Spørgsmaal: »Fader, gaar du ikke med i Kirke paa Søndag?« Men saa fik den stakkels Dreng ogsaa en ordentlig Dragt Prygl. Og det er, som de fleste ved, ikke udelukkende Morskab. Dog, hvordan det nu gik eller ikke gik — den lille Dreng kom nogen Tid efter med det kendte Spørgsmaal: »Fader, gaar du ikke med i Kirke paa Søndag?«

Da saa Faderen med Forbavelse paa ham, og for engang at faa Ro svarede han denne Gang: »Ja, jeg skal nok gaa med.« Da spurgte Drengen ikke mere; thi han vidste, at naar Faderen havde lovet noget, holdt han det altid. Og han gjorde det ogsaa den Gang. Han gik med den næste Søndag og siden hver eneste Søndag — hans Sjæl var frelst.

Hvilken Lykke for en Fader og Moder at have saadant et

Barn eller snarere saadan en synlig Værneengel ved Siden! Kære Læser, vilde det ikke være dig en Glæde at vinde en eller anden Sjæl tilbage for Gud og hans Rige? Er det saa, da gør som den lille troskyldige Dreng, indbyd dem af dine Slægtninge og Bekendte, om hvem du ved, at de helst gaar af Vejen for Kirken, og bed dem gaa med dig. Den første Indbydelse vil sandsynligvis støde paa døve Øren. Men prøv blot baade for anden og tredje Gang. Gaar det dig som den lille Dreng, at du faar en ordentlig Overhaling, hvad gør saa det? Oven paa Lyn og Torden følger ofte en velsignet Regn, i dette Tilfælde Angerstaarernes nyttige Regn.

Men sæt nu, at det forvildede Faar ikke vil komme, trods dine Bønner og din Opfordring. Træd du saa i vedkommendes Sted, enten Søndag eller Hverdag, hør i Stedet for ham en anden Messe, og bed saa inderligt og indtrængende, at Gud hører dig, om der er Mulighed for Frelse.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Begunsliget af det herligste Vejr foretog Agnesforeningen Onsdag d. 3. Juli sin aarlige Udflugt, i hvilken c. 30 Medlemmer deltog. Takket være Hr. og Fru Møllers Imødekommenhed og Venlighed var Maalet for Udflugten Gaarden Christiansminde ved Jægerspris. Om Morgenen Kl. 7²⁷ satte Toget paa Københavns Banegaard sig i Bevægelse og førte de glade Deltagere forbi venlige Landsbyer og godt vedligeholdte Bøndergaarde med frodige Marker og blomstrende Enge. Endelig ved 9-Tiden naaede Selskabet Frederikssund og spadserede derfra til Skoven, hvor Vognene fra Christiansminde holdt for at bringe den glade Ungdom til Bestemmelsesstedet. Her blev de unge Piger med megen Venlighed budt Velkommen af den gode Hr. Møller og hans elskværdige Frue og Datter, der førte dem ind i den skyggefulde Have, hvor de unge bænkedes om Chokoladebordet. Derefter blev der foretaget en Spadseretur gennem Skoven til Fjorden. Tiden gik med forskellige Lege og anden Morskab, til Kl. var fire. Saa tog Foreningen tilbage til Christiansminde, hvor den blev ført ind i Spisesalen og anbragt ved et herligt Middagsbord. Efter Middagsmaaltidet fulgte atter Lege og Spil, til det var Tid at bryde op. Med et rungende Hurra for det

ædle Herskab paa Christiansminde kørte de unge Piger ud af Gaardens Port. Alle var enige om, at det var den smukkeste Udflugt, Agnesforeningen nogen Sinde havde haft, og de unge Piger vil længe med Taknemmelighed mindes Turen til Christiansminde.

— Opmærksomheden henledes paa omstaaende Annonce, i Følge hvilken den eukaristiske Sang og Melodi, som for nogen Tid siden var optaget i Ugebladet, nu er udsendt i Særtryk, i smuk Udstyrelse og stort Nodebladsformat.

Ordруп. Paa St. Andreas Kollegium holdtes den 4. Juli sammen med den sædvanlige Aarsafslutning en meget stemningsfuld Mindefest for Dronningerne Dagmar og Margrethe. I Salens Baggrund var Tæppet rullet op for Scenen, der forestillede en nydelig Riddersal, med to Konsoller i Forgrunden med Buster af de to Dronninger. To af Kollegiets yngre Elever sang, i middelalderlig Pagedragt, den smukke gamle Folkevisen om Dronning Dagmar, hvortil hele den store Forsamling efter hvert Vers svarede med Omkvædet. Derpaa holdt Magister Muckermann et beaandet og fængslende Foredrag om de to Dronninger, af hvilket særlig Sammenligningen mellem dem var karakteristisk og original. Den højærværdigste Biskop var til Stede ved Festen og henvendte til Slut nogle faa opmuntrende Ord til den store Forsamling og særlig til Eleverne.

Korsør. Hertil ankom Torsdag den 11. Juli Foreningen *Stenos* Feriekoloni paa 25 større og mindre Drengene. Der skal disse nu tilbringe gode 14 Dage, den første halve Tid under Opsigt af Grosserer Robert Cresta, den anden halve Tid under Fabrikant Darvilles Opsigt. Drengene kommer fra Bredgades, Nørrebros, Stenosgades, Amagers og Boyesgades Skoler.

Norge. Biskop, Dr. Fallize, er i disse Dage afrejst paa en tre Maaneders Tur til Udlandet. Rejsen foretages hovedsagelig af Helbredshensyn, hvorfor Biskoppen ogsaa agter at opholde sig nogen Tid ved et Bad i Tyskland.

— Ved Skoleaarets Afslutning i Christiania d. 29. Juni fremgik det af de oplæste Beretninger fra de forskellige Skoler, at Elevernes Antal i Skoleaaret 1911—12 tilsammen har udgjort 92.

Nord-Amerika. Smudsbladet *Asino*, hvis to Hovedopgaver er at forhaane Kirken og sprede Uanstændighed, har ikke mødt den samme Velvilje i De forenede Fristater som i Hjemlandet Italien. Det amerikanske Postvæsen har nemlig, for ikke at saare de katholske Borgeres Følelser ved de skændige Billeder og Artikler, udelukket dette Blad fra Besørgelse af Postvæsenet; de foreliggende Numre har man oven i Købet ladet tilintetgøre.

Rom. De sædvanlige kirkelige Højtideligheder har været afholdt her i Anledning af Apostlene Petrus' og Paulus' festlige Mindedage d. 29. og 30. Juni, baade i St. Peters og St. Pauls Kirken. Een Ting savnede gamle Romere, som saa ofte, den prægtige Illumination af St. Peterskirkenes Kuppel og Façade. Dette pragtfulde Syn har ikke været set siden Piemontesernes Besættelse af Rom, og vil sandsynligvis aldrig mere blive set; for Hemmeligheden ved Tilberedelsen af de brændbare Stoffer, der antændtes i Lerkrukker over hele Façaden og Kuppelen, er gaaet i Glemme, og ethvert Forsøg paa at genfinde den har hidtil været mislykket. Det var et stort og virkelig farefuldt Arbejde at sætte denne Illumination i Scene: 360 Mænd gik i Arbejde med at hensætte og antænde de Tusinder Lerkrukker, der blev opstillet rundt omkring paa de smaa Afsatser, Michel Angelo just i det Øjemed havde forsynet Kirken med. Ved een eller to Lejligheder i de sidste 40 Aar har man forsøgt at gentage Illuminationen, men det, man opnaaede, var kun en ren Skygge af Fortidens Herlighed. — Den hellige Fader leder højst to-tre Gange aarlig en eller anden kirkelig Ceremoni i Peterskirken — undertiden oftere, undertiden kun ved en enkelt Lejlighed, naar ved en stor Fest f. Eks. 60.000-80.000 Pilegrimme flokkes i det vældige Gudshus. Fredag før Peter-Pauls Dag, da Pavens Bøn ved Apostlenes Grave skulde tage sin Begyndelse, blev Dørene lukket, og Tavshed herskede i den mægtige Bygning, kun afbrudt ved de meget faa tilstedeværende Prælaters Hvisken og Klirren af Nobelgardisternes Vaaben. Saa begyndte Velsignelsen af Pallierne, lavede af Ulden af de to Lam, der var bleven velsignet i St. Agnes', Jomfruens og Martyrindens, Kirke og paa hendes Fest. Med klar, melodisk Røst læste Paven de foreskrevne Bønner over Pallierne, som derpaa blev anbragt i en gylden Urne og nedlagt paa St. Petrus' Grav for, naar Lejlighed kræver det, at sendes til Patriarker og Ærkebiskopper som Tegn paa deres overhyrdelige Myndighed og Enhed med den Apostoliske Stol i Rom.

Brevkasse.

Hr. Redaktør! Har De lagt Mærke til følgende Udtalelse af den berygtede Pastor Carl Moe i Skanderup?

»Der gives Mennesker, der har givet sig saaledes hen i Løgn, at de ikke kan frelses. Det gælder om mange Fritænkere, socialdemokratiske Førere, Bladfolk og Forfattere. Mange af disse Mennesker er sunkne saa dybt i Løgn, at de ikke kan skelne sort

fra hvidt. Men der er ogsaa Forretningsfolk, der saa at sige lyver altid, naar de handler. De er saa gennemtrængte af Løgn, at de betragter Løgnen som en Nødvendighed i deres daglige Gerning. Det gælder ogsaa om mange Politikere, at hele deres Færd er præget af Underfundighed og Rævestreger. Ogsaa paa mange Præster og Degne har Løgnen sat sit Præg. Det gælder ikke alene den romerske Pave og alle hans løgnagtige Præster, men ogsaa mange protestantiske Præster.«

Finder De ikke, at en saadan uforskammet Frækhed for-
tjente en alvorlig Straf? Ærbødigt J.

Hr. J. Jeg har for længe siden set Pastor Moes Udtalelser og skrev straks til ham, om han vedkendte sig Avisernes Referat. Han svarede mig saaledes: »Om det anførte Citat er ordret, kan jeg ikke sige, men i det væsentlige er det rigtigt, og jeg vedkender mig det i den Tankeforbindelse, hvori det blev sagt.« — Som De af disse Ord vil se, lader Pastor Moe en lille Bagdør staa aaben, da han jo ved, at efter dansk Lovgivning har man ikke Lov til at sige alt, hvad man vil, om sin Næste. Men alligevel er jo Udtrykket om vore Præster »løgnagtige« af den Karakter, at det kun kan forklares af Mandens blinde Had til den Kirke, Christus selv har stiftet paa Jorden. Ja, maaske ogsaa af Forsøg paa at stive sig selv af i Troen paa den af Christian III stiftede Statsinstitution, hvis mest ubeherskede Tjener han er. Og dog er det maaske ubevidst for ham, maaske er han saa lykkelig, at en Del af hans løgnagtige Skælden og Dømmen kan undskyldes ved, at han ikke ved, hvad han gør. — Til Slut Tak for Deres Interesse for Ugebladet og vor Sag. Ærbødigt

Niels Hansen.

Basar i Helsingør.

St. Vincentssøstrene i Helsingør agter Søndag d. 28. og Mandag d. 29. Juli at afholde en Basar til Fordel for syge og fallige der i Byen. Gaver til denne Basar modtages med Tak af Priorinden, Nygade 8.

Vincentskonferensernes 4. Generalmøde

holdes Søndagen d. 21. Juli paa St. Andreas-Kollegiet Kl. 6 Eftm. med Tilslutning til Velsignelsen i St. Andreas-Kirken Kl. 7. Medlemmerne, baade aktive og passive, opfordres indtrængende til talrig Deltagelse, ligesom det forventes, at saa vidt muligt alle vil indfinde sig til Fælleskommunion om Morgenen i Anledning af den h. Vincents af Pauls Fest (19. Juli).

St. Franciskus' III Orden har Møde Fredag den 19. Juli Kl. 8 Aften i St. Knuds Kapel.

Nyhed.

Paa Ansgariusforeningens Forlag er udkommet: **Frelserens Budskab**, eukaristisk Sang med Klaverledsagelse. Stort Nodebladsformat. Pris 25 Øre. Faas paa St. Ansgars Menighedskontor.

Kirkelig Kalender.

14. Juli.	7. Søndag efter Pintse. Bonaventura, Biskop og Kirkelærer.	21. Juli.	8. Søndag efter Pintse.
15. —	Mandag. Apostlenes Deling.	22. —	Mandag. Maria Magdarena.
16. —	Tirsdag. Karmel-Skappularfest.	23. —	Tirsdag. Apollinaris, Biskop og Martyr.
17. —	Onsdag. Alexius, Bekender.	24. —	Onsdag. Vigiliedag.
18. —	Torsdag. Camillus af Lellis, Bekender.	25. —	Torsdag. Jacobus den Ældre, Apostel.
19. —	Fredag. Vincents af Paul, Bekender.	26. —	Fredag. Anna, Jomfru Marias Moder.
20. —	Lørdag. Hieronymus Æmiliani, Bekender.	27. —	Lørdag. Votivofficium (den ubesm. Undf.).

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 23.

St. Andreas Kirke, Ordrup. I Sommerferien læses den sidste Messe paa Hverdage Kl. 7^{3/4} (ikke som i Skoleaaret Kl. 8^{1/4}); Eftermiddagsandagten paa Søn- og Helligdage er Kl. 7 (ikke Kl. 5).

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinserne.

	Stille Messe.	Højmesse m. Præd.	Efterm.
Aalborg (Kastetvej)	Kl. 7 ^{1/2}	Kl. 10	Kl. 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade)	» -	» 10	» 3
Silkeborg (Vestergade)	» -	» 9	» 7 ^{1/2}
Aarhus (Ryesgade 26)	» 6 ^{1/2} & 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Horsens (Nørregade 19)	» 8	» 10	» 2
Vejle (Blegbanken)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade)	» 7	» 9 ^{1/2}	» 2
Kolding (Alhambravej)	» -	» 9 ^{1/2}	» 7
Esbjerg (Nørregade)	» -	» 10	» 3
Svendborg (Havnegade 1)	» -	» 10	» 3
Odense (Torvet 7)	» 8	» 10	» 2 ^{1/2}
Nyborg (Kronprinsensgade 5)	» -	» 10	» -
Glorup	» 9	» -	» -
Dalum Kloster	» 6 ^{1/2}	» -	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ^{1/2}	» 10	» 2 ^{1/2} polsk
Næstved (Præstø Landevej)	» -	» 9	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)	» -	» 10	» -
Ringsted (St. Knudsgade)	» -	» 9 ^{1/2}	» 7 ^{1/2}
Roskilde (St. Olsegade)	» 7	» 9	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ^{1/2}	» 2
Køge (Elisevej)	» -	» 10	» 4
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 5
Assens (Østergade 11) een Gang om Maaneden	» -	» 10.	» -

En Husholderske

søges til 1. Septbr. Mogens Ballin, Enighedsvej 6. Charlottenlund.

Friluftsmøde.

Søndag d. 14. Juli Kl. 3^{1/2} afholdes Friluftsmøde ved »Vor Frues Bøg« (mellem Posemandens Hus og Fortunen). Pastor Günther taler. Sangbogen medtages. I Tilfælde af ugunstigt Vejr bortfalder Mødet.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 29.

Søndag den 21. Juli.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — 70 Aar. — Om vor Erkendelse af Gud. — Det besejrede Hav. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Ordrup. Svendborg. Norge. England. Rom. Nord-Amerika. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

126.

»Hos ham er der rigelig Forløsning.«

Paa den tredje Søndag i Juli fejres mange Steder den *P allerhelligste Forløseres Fest*. Paa denne Dag mindes vi i inderlig Taknemmelighed hele Forløsningens Gerning. »Hos ham er der rigelig Forløsning« — det er Festens Grundtone. Et Ord, som fremkalder tillidsfulde Følelser i vore Hjerter.

»Hos ham er der rigelig Forløsning« — uendelig mange har erfaret det gennem alle Aarhundreder; store Syndere fik Forløsning hos ham; hvo kender deres Tal? Han var kommen ned fra Himlen og bragte derfra en evig, uendelig Forløsning. — Zachæus fandt Forløsning hos ham, og Kvinden, der var bleven greben i Ægteskabsbrud, fandt den ogsaa, og Maria Magdalena ligeledes, og Petrus og Røveren paa Korset, og Saulus; og mange andre, om hvem vi læser, at Jesus havde sagt til dem; »Dine Synder er dig forladte, gaa hen og synd ikke mere.« Og Augustinus har fundet Forløsning hos ham, og Maria af Ægypten og Margaretha af Cortona ligeledes, og utallige bodfærdige, ja alle Mennesker, som har søgt, har fundet den. Og fordi ingen har været uden Synd, og der ikke findes noget Men-

neske, som er fri for Synd, trænger enhver til Forløsning. Ogsaa Maria, den pletfrie, ubesmittede Jomfru, havde Forløsning behov, thi kun med Henblik paa Jesu Christi Forløsning blev hun bevaret fri for Syndens Besmittelse. Og alle har faaet og fundet *rigelig* Forløsning for alle deres Synder. Hvor mange Cifre maatte der mon bruges for at skrive Tallet paa de mange Mennesker, der allerede har levet; hvor mange Cifre for at nedskrive deres Synders Tal? Gud alene kender dem. Og alle har fundet rigelig Forløsning hos ham. Og naar vi tænker paa de Mennesker, som endnu vil leve indtil den yderste Dag, og paa de Synder, de vil begaa — hvo vil kunne tælle dem? — ogsaa om alle dem vil vi kunne sige: for dem alle er der rigelig Forløsning hos ham, som har elsket os, og som har hengivet sig for os. Rigelig er Forløsningen, fordi den stammer fra Gud, fordi Guds enbaarne, som er eet Væsen med Faderen og den Helligaand, har fuldbragt den. Den vil aldrig kunne udtømmes, aldrig formindskes, thi den er uendelig, i Virkeligheden uden Tal og uden Grænser.

Og denne Forløsning indeslutter ikke blot Forløsning fra Synden, men ogsaa meget andet: enhver Naade til at opfylde vore Forpligtelser, Standhaftighedens og Udholdenhedens Naade, Kraft i Fristelser, saa at vi kan besejre baade den onde Fjende og Verden og vore egne onde Tilbøjeligheder, en salig Dødstime, saa at vi med fast Tillid kan se Overgangen fra Tiden til Evigheden i Møde. Forløsningen har bevirket, at dine Arbejder, dine Gerninger, dine Ofre, dine Lidelser bliver — dersom de forenes og fuldbyrdes i Samfund med Christus — fortjenstlige for Gud og for Himlen. — Som de hh. Fædre plejer at sige: Dine Gerninger bliver ligesom neddykket i Christi Forløsningsblod, saa de bliver velbehagelige i Guds Øjne. Og endelig Lønnen i Himlen, den sidste Frugt, Forløsningen fører med sig — i Sandhed: hos ham er der rigelig Forløsning.

Og iblandt de mange var og er ogsaa du. Ogsaa du maa sige: hos ham — min Forløser — har jeg stadig fundet rigelig Forløsning. Fra min Daabsdag af indtil den Dag i Dag har jeg i min Forløser fundet en god Ven og kærlig Fader og Broder. Stadig har han tilgivet mig mine Synder, stadig har han i de hh. Sakramenter overøst mig med Naade, og dersom jeg bevarer den gode Vilje i mig og ikke synder af Ondskab imod ham, saa er jeg forvisset om, at jeg ogsaa i Fremtiden hos ham vil finde Forløsning og engang i Evigheden føle og se Forløsningsens Frugter i mig. »Hos ham er der rigelig Forløsning.«

Jos. Resch. C. Ss. R.

70 Aar.

Disse Linier er om Pastor Neuvel, men strengt taget ikke til ham. Dog skal det ikke være ham forment at læse dem.

Vist er det smukt, at man taknemmelig mindes, hvad man *har ejet*, engang i henfarne Dage, men det er ogsaa baade kønt og klogt at skønne paa, hvad man *ejer* i Nutiden.

I højjærværdige Hr. Pastor Neuvel ejer Katholikerne i København en Personlighed, om hvem man kan anvende et Ord, der oprindeligt er udtalt om en anden betydelig Mand: »Mere haard end en Diamant, mere blød og øm end en Moder.«

Naar der her ved »haard« forstaas Udfoldelse af planmæssig Energi til Fremme af bestemte Øjemed (Kirken paa Nørrebro), og naar der ved »blød og øm« tænkes paa stor Kærlighed til hver betroet Sjæl, saa er den Sætning vist ogsaa godt anvendt paa den Nørrebro-Præst, der nu

har gaaet saa længe iblandt os, at han den 22. Juli i Aar fylder halvfjerds.

Fødselsdagsbarnet er ikke liden af Vækst . . . mon der er langt til Tamburmajor-Højden? Men som hans Legeme, saa hans Sjæl. Den dybe Alvor i hans mandige Røst, der bærer en Understrøm af kendelig Deltagelse og Velvillie for dem, han taler med, vidner om, at her er ogsaa sjælelig Storhed at finde.

Hvad vi navnlig skatter hos Pastor Neuvel, er Præsten, Sjælesørgeren, Apostelen, der ikke søger sit eget, men det, der hører Kristus til, de udødelige Sjæles Vel i Tid og Evighed.

Hvor mange af os har ikke med belønnet Tillid henvendt sig til ham, naar det kneb med at faa Fred i sin

Sjæll! Jeg ved da med mig selv, at dengang jeg stod over for mit Livs største Spørgsmaalstegn, var det et Ord fra hans Mund, der løste Gaaden.

Det blev ikke sunget ved det Barns Vugge, der fødtes i Werfertshoeve i Holland den 22. Juli 1842, at det skulde blive en Herrens Præst og komme til at virke i fremmede Lande højt mod Nord, men vi, som har vundet Glæde og Gavn af den Præsts Gerning, velsigner ham for, hvad han har bragt os.

Men ogsaa Herren selv være velsignet for alle gode Hyrder, han sender sin Hjord.

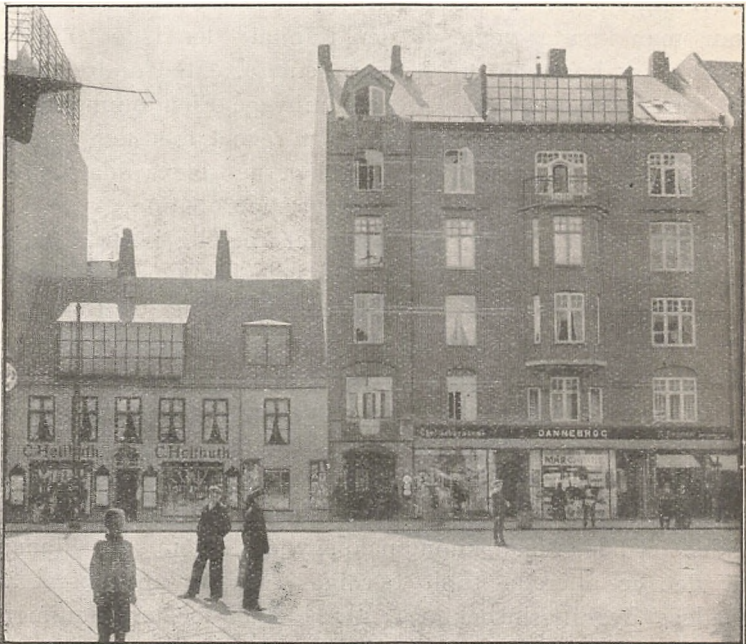
Ludvig Günther.

Næst efter den Præstegerning, Pastor Neuvel med saa stor Trofasthed har røgtet i mange Aar her i København, maa hans Livs største Bedrift kaldes Grundlæggelsen af Nørrebro Sogn. Aandeligt er det grundlagt for længe siden; rent udvortes betragtet er det ikke bleven til endnu, men der er lagt saa god en Grund til dets Oprettelse, som der ikke er til mange af vore Sogne.

Omhyggelige Læsere af Ugebladet i de sidste 25 Aar vil, hvis de tillige har en god Hukommelse, vide, hvorledes det hænger sammen med det endnu ikke dannede Nørrebro Sogn. For saadannes Skyld er efterfølgende Linjer ganske overflødige. Men andre vil det sikkert interessere at høre, hvilken Sammenhængen er med det store nye og det gamle lille Hus paa Billedet.

I Aaret 1884 blev der aabnet en 5-Øres Subskription til Fordel for en Kirke og Skole paa Nørrebro, altsaa med det Formaal en Gang med Tiden at danne et helt nyt Sogn i København foruden de alt nu eksisterende. Men havde nogen den Gang spurgt Indbyderne til nævnte Subskription: »Hvor skal den Sognekirke paa Nørrebro ligge?« — da var man bleven ham Svar skyldig; thi man havde den Gang ingen Byggegrund, saa at man hverken vidste, naar eller hvor Kirken skulde bygges. I 1890 lik man den udmærket beliggende Ejendom paa Nørrebrogade Nr. 27, lige overfor Fælledvejen, paa Haanden for 140,000 Kr.; Ejeren, Manufakturhandler Heilbuth, forbeholdt sig dog Ret til indtil Aaret 1900 at vedblive med at drive sin Forretning

i de af ham benyttede Butikslokaler mod at svare en aarlig Lejeafgift af 2000 Kr.; endvidere var der følgende Betingelser: man skulde ved Overdragelsen udbetale 40,000 Kr. kontant, fem Aar derefter atter 40,000 Kr., men de øvrige 60,000 Kr. skulde blive staaende i Ejendommen. — Man havde den Gang kun 17,000 Kr., saa man altsaa maatte gøre en *Gæld* paa 123,000 Kr.; paa Grund af Salgsomkostningerne forøgedes denne endog til 126,000 Kr.

Alligevel betænkte man sig ikke paa Købet, da Ejendommen dels kunde forrente sig selv og dels paa Grund af sin fortrinlige Beliggenhed var aldeles udmærket skikket til senere at omdannes til Kirke og Skole. Endvidere havde man sin Opmærksomhed henvendt paa, at netop denne Ejendom paa Grund af sin Beliggenhed midt i et befærdet Handelsstrøg senere hen ved tidssvarende Ombygning vilde være i Stand til at forrente omtrent hele den store Købesum, og det selv om en stor Del af Grunden blev benyttet til Kirke og Skole.

Ejendommen paa Nørrebrogade Nr. 27 blev altsaa købt i Aaret 1890, og fra den Tid blev der gjort alle mulige Anstrengelser for at afbetale den nævnte store Gæld, der hæftede ved den. I Løbet af 10 Aar lykkedes dette saa vidt, at der i 1900 af den oprindelige Gæld paa 126,000 Kr. kun var en Restgæld tilbage paa 45,000 Kr., og endda havde man en kontant Beholdning paa 40,000 Kr.

Imidlertid var Ejendommenes Værdi stegen i en betydelig Grad, og Følgen deraf var, at vor Ejendom paa Nørrebrogade Nr. 27 ikke mere svarede saa stor en Rente, som man kunde vente af den Kapital, den i de 10 Aars Forløb var kommen til at repræsentere. Med andre Ord: det var nu bleven paa Tide at ombygge Ejendommen.

Forinden blev alt udmaalt og udregnet med den største Nøjagtighed, Planerne og Tegningerne blev udarbejdet og forelagt til Bygningsinspektørens Approbation.

Saa tog man fat paa Byggeriet, nemlig i April Aaret 1900. Dog blev ikke straks den hele Ejendom nedrevet, men kun den Del, paa hvis Grund Skolerne og Lejlighederne (hvoraf den ene er for Præsterne) og Butikkerne skulde finde Plads. Den øvrige Del af Ejendommen, dér hvor selve Sognekirken senere skal staa, nedrev man ikke, men vedblev at udleje den for saaledes at vinde Indtægter til Kirkens senere Opførelse. Nu er altsaa alt bygget færdigt undtagen Kirken, og om den haaber vi da, at ogsaa den inden ret længe maa kunne paabegyndes. Som sagt, Planen til den er allerede fuldt færdig, ja endog approberet af Stadens Bygningsinspektorat; men det er jo store Summer, der maa tilvejebringes forinden.

Det godt fuldendte Byggeforetagende har — som man vil kunne forstaa — ikke kunnet føres igennem, uden at man *paany* maatte stifte Gæld, og førend denne er afbetalt, er der ingen Mulighed for at kunne begynde paa at bygge Kirken.

For at fremskynde dette Tidspunkt har man nu udlejet alle Lokaler, ja endog Skolerne i den nye, store Bygning; desuden er jo den endnu staaende gamle Halvdel af Bygningen — som ovenfor meddelt — stadig udlejet. Paa denne Maade haaber man efterhaanden at afbetale

den store Gæld paa ca. 170,000 Kr., der atter har maattet stiftes, og rykke Tiden for selve Kirkens Opførelse nærmere.

Saaledes skrev Pastor Neuvel selv i Aaret 1901. I de 11 Aar siden da er den smukke St. Josephs Kirke ved Hospitalet af samme Navn bleven opført, hvori Menigheden har tilstrækkeligt Kirkerum, og i Efteraaret 1906 toges de kønne, luftige Skolelokaler i Griffenfeldtsgade i Brug til Nørrebros Skole. Derfor er Opførelsen af den store Kirke foreløbig stillet i Bero, idet Pastor Neuvel haaber, naar han faar den bygget, at den sammen med det store Hus ved Siden og Menighedens Bidrag i Kirkeskat og Klingepung kan blive en sig selv støttende og underholdende Institution. Dog er det vistnok Meningens senest i 1915 at rive det gamle Hus ned og lægge Grundvolden til den nye Kirke.

Disse Linjer om det store Byggeforetagende paa Nørrebro slutter sig passende til Lykønskningen til Pastor Neuvels 70-aarige Fødselsdag. Det er sikkert de færreste, der havde tænkt, at den raske og muntre Præst var saa gammel, de fleste havde gættet paa 60 i Stedet for 70; men da det nu er et Faktum, at Pastor Neuvel har naaet de saakaldte Støvets Aar, er det sikkert alle hans mange Venners samstemmende Ønske, at han endnu maa have et godt Stykke Arbejdsdag til overs, og at han, som han aandeligt har grundlagt Nørrebro Sogn, ogsaa maa faa Nørrebros Kirke at se med den høje Kuppel mod Himmelen.

Niels Hansen.

Om vor Erkendelse af Gud.

Under ovenstaaende Artikel har Professor, Dr. V. Birck i Julinumret af *Gads danske Magasin* skrevet en overordentlig livlig og let læselig Artikel, som synes at have vakt en Del Opsigt rundt omkring og være bleven læst med stor Tilslutning.

Hvad der først falder en Katholik i Øjnene, er Tilægnelsen over Artiklen. Denne har nemlig til Overskrift: »Min kære og højærværdige Lærer Pater Fels, af Jesu Selskab, paa hans 70-aarige Fødselsdag tilegnet af Dr. L. V. Birck.« Disse Ord vidner om stor Kærlighed til den gamle Lærer, men Afhandlingen selv giver des værre et andet Vidnesbyrd, at Professoren nemlig hverken i Retning af Filosofi eller Theologi har lært ret meget af sin gamle Lærer.

Professor Birck er i filosofisk Henseende ganske hildet i Kants filosofiske Anskuelse, hvilke man nu i Tyskland efter omtr. et Hundreedaars Forløb i vore Dage rundt omkring er ved at emancipere sig fra. Selvfølgelig maa vi*) give Professor Birck Ret i, at vor Erkendelse i flere Henseender er begrænset. At som Følge deraf saavel den enkelte som Menneskeheden overhovedet efterhaanden gør flere og flere Fremskridt i Opfattelsen af den virkelige Verden, er en almindelig anerkendt Sandhed, som man ingenlunde behøver at ty til Kantianerne for at faa Kundskab om. Men at derfor al vor Erkendelse kun er subjektiv, at alle Resultater af vor Viden kun er foreløbige eller hypotetiske, det er aabenbart en falsk Slutning. Alle Fremskridt vil ikke gøre Forandring i Fakta, som at to Gange to er fire, at vi ikke med vort Legeme kan gaa igennem en fast Mur o. s. v. Naar vi slaar Thomas fra Aquins filosofiske *Summa* op, finder vi mangt og meget, der trænger til Berigtigelse, men langt det meste staa endnu den Dag i Dag urokkelig fast og vil i al Evighed staa fast. Endvidere er vi meget vel i Stand til ad den ene eller den anden Vej at udfinde, hvad der er usikkert og mangelfuldt i vor Erkendelse, og forbedre dette. Vi er i Stand til at skelne mellem det absolut sikre, det sandsynlige og det usikre. Vor Erkendelse er altsaa ingenlunde i alle Henseender noget blot foreløbigt.

Til de allersikreste Sandheder hører, at ikke blot vi selv eksisterer, men ogsaa Verden udenom os, og at Aarsagsloven gælder i Verden. Trods al Benægtelse heraf

*) Jeg maa her takke den fremmede Herre, som sammen med mig har gennemlæst Professor Bircks Artikel og givet mig flere Raad.

handler selv den mest indgroede Kantianer dog efter den, han tænder Lampen, naar det bliver mørkt, og lægger Ild i Kakkelovnen for at fordrive Kulden. Men maa man saaledes indrømme Aarsagslovens Gyldighed, maa den ogsaa gælde for Verden, der ikke er bleven til af sig selv. Tilværelsens højeste Aarsag, der ikke selv kan være bleven til, er Gud. Gud kan ikke kaldes Livsprincippet; thi saa vilde han selv være foranderlig som Livet paa Jorden; han er den højeste Aarsag til Livet. Slutningen fra Verden som noget skabt til en uskabt Aarsag, som vi kalder Gud, har ubetinget Gyldighed. Kant, og med ham Kantianerne, nægter denne Fornufts slutning. Men hvad er Kantianismen paa Grund af dens Tvivlesyge bleven til? Et Babelstaarn, i hvilket den ene ikke mere forstaar den anden. Friedrich Paulsen har allerede for flere Aar siden erklæret, at enhver Udsigt til indbyrdes Forstaaelse blandt Kantianerne var udelukket. Og saa skulde vi ombytte Jesu Christi simple, klare Lære for dette forstyrrede Virvar?

Derfor er vi ogsaa ganske uenige med Professoren, naar vi kommer til de praktiske Slutninger, han drager af sine filosofiske Forudsætninger. Han hævder nemlig, at hvad Religion angaar, saa er det ganske ligegyldigt, om man er Katholik eller Protestant, Jøde eller Muhamedaner o. s. v. »Og jeg ved derfor,« skriver han, »at jeg kan forrette min Andagt overalt, enten jeg beder i den katholske Kirke, naar Hostien løftes i Vejret, eller jeg med Muhamedanerne vender mig mod Mekka, eller jeg i den protestantiske Kirke beder med en Skolelærer i Kordøren, eller jeg bærer Jødens Bedetæppe hos mig — overalt, hvor jeg i Bøn søger ud over mig selv, kan jeg føle Andagt.« Det er Udtalelser som denne, der i vort flade Sletland gør en umaadelig Lykke, det kan Folk forstaa, Aviserne, som *Ekstrabladet*, optrykker det med hjertelig Tilslutning, og mange, mange finder, at det er den dybeste Visdom. Men jeg er saa inderlig overbevist om, at af 1000, som finder disse Ord skønne og sande og ophøjede, vil ikke 2 af Hjertet bede med, hverken i en katholsk eller protestantisk Kirke, i et muhamedansk Tempel eller en jødisk Synagoge. Thi medens disse Ord for de allerfleste maaske staar som det skønneste Udtryk for deres

religiøse Overbærenhed, er de i Virkeligheden, mange Gange vel nok ubevidst, kun Udtrykket for deres religiøse Lige-gyldighed.

Efter Evangeliet er det ikke ligegyldigt, om man er Jøde, Muhamedaner eller Kristen. Kun den af Christus forkyndte Lære og den af ham stiftede Kirke fører til Salighed. Dog kan den Kristne, trods alle Naademidler, som staar til hans Raadighed, styrte sig i Fordærvelse, og hans Ulykke bliver saa meget større, som Naaden, han forkastede, var stor og rigelig. Og Jøden eller Muhamedaneren kan blive frelst — trods sin Vildfarelse, hvis denne har været uforskyldt og uovervindelig, og hvis han paa Grundlag af de Sandheder, som ogsaa hans Religion indeholder, ærlig stræber efter som sit Livs Maal at gøre Guds Vilje. Dette er en gammel Sandhed, den vise Kong Salomon udtrykker den paa en original Maade ved at sige: »En levende Hund er bedre end en død Løve;« men der er her ved intet udtalt om Religionernes Sandhed overhovedet. Christi Lære bliver lige sand og beundringsværdig for det, og Muhameds Lære er lige falsk og afskyelig. Kristus har sagt: »Jeg er Sandheden,« og af hans Mund har vi modtaget Sandheden, vel endnu ikke i det jordiske Liv den hele, utilslørede Sandhed, men dog urokkelig Sandhed, hvis Tilegnelse engang vil føre os til den fulde, hele Sandheds Besiddelse.

Til Slut maa jeg for at undgaa al Misforstaaelse sige, at denne lille Omtale af Professor Bircks Artikel staar helt for min egen Regning; jeg har ikke talt om den med den elskværdige Mand, hvis Navn staar over den; jeg ved ikke engang, om han har læst den, han er for Øjeblikket langt herfra, ovre i Jylland; jeg har skrevet disse Linjer for Sagens Skyld og for de Katholikkers Skyld, som maaske med Undren læste den kønne, misvisende Afhandling, der var tilegnet en af vore egne Præster.

Niels Hansen.

Det besejrede Hav.

(Fra Fransk ved Ax. Sa.).

Stormen rasede, og med Oceanets Brølen blandede sig Maager-nes Skrig og Menneskenes Raab.

De var der allesammen, Folkene fra Esmandes, paa den Klippe, der dominerer det uendelige Hav, og mod hvis Side de enorme Bølger knustes og blev til Skum.

Langt borte, saa langt, at den ikke forekom større end et Legetøjsskib, var en lille Fiskerbaad, Maria-Magdalene, paa Nippet til at gaa under. Ivon Dorniel og hans to ældste Sønner var i Baaden.

Snart saas den paa Toppen af Bølgerne, snart forsvandt den for alles Blikke. Et Angstens Skrig undslap Kvinderne, og Børnene klamrede sig til deres Mødre.

Mere rolige, tavse i Bevidstheden om deres Afmagt, stod Mændene med knyttede Hænder og rystede paa Hovedet i stum Fortvivlelse. Men ikke et ondt Ord kom der over deres sammenbidte Læber ved Synet af dette saa ofte gentagne Drama.

Hvad var der at gøre?

Intet! intet uden at bede til Gud, hvis uendelige Storhed behersker alt og alle og beroliger de rasende Elementer, ligesaa vel som den af Medlidenhed forstaaer at tilgive det menneskelige Hovmodts udfordrende Trods.

Paa dette tænkte sikkert ogsaa den gamle Præst, hvis Mission det var, i denne Krog ved Oceanets Kyst, at lade Haabets Trøst trænge ind i disse ydmyge Menneskesjæle.

Pastor Noël, der selv var Søn af Fiskerfolk, kendte disse Menneskers farefulde Liv; og i de haarde Øjeblikke, naar deres enfoldige Tro syntes at komme tilkort, forstod han at finde de Ord, som gaar til Hjertet.

Efter at have prøvet paa at trøste Mo'r Dorniel, bad han den hellige Jomfru, Søfolkenes gode Beskytterinde, Havets Stjerne, om at gøre et Mirakel.

»Hvis du vil det, gode Moder,« tænkte han, »du, hvem man ikke paakalder forgæves, da kan du med et Vink standse Havets Rasen, og en anden Moder vilde takke dig for sine Sønners Frelse.«

Han fik en pludselig Indskydelse, og hans Beslutning var hurtig tagen.

Tæt ved Kvinden, hvis Hulken det var en Sorg at høre, stod et otte Aars Barn og blandede sine Taarer med Moderens uden ret at forstaa, hvilken Ulykke der egentlig svævede over hans Hoved.

Pastor Noël tog ham blidt ved Haanden:

»Kom, min lille Ven, kom med mig!«

Og medens Baaden kæmpede mod Døden i den fjerne Dis, gik de henad Kirken til.

»Sig mig, mit Barn,« sagde den gamle Præst, da de var kommet ind i Sakristiet, »elsker du den gode Gud?«

»Ja, Hr. Pastor, og jeg beder til ham hver Dag.«

»Vilde du gerne modtage din første h. Kommunion?«

»Ja, det vilde jeg,« svarede Drengen, medens hans kære blaa Øjne lyste af barnlig, ren Glæde.

»Ved du, hvad en Hostie er?«

»Mo'r har sagt mig, at det er den kære Jesus, og at for at kunne modtage ham maa man være fastende, ligesom jeg, der ikke har spist noget siden i Gaar Aftes.«

Pastor Noël tænkte paa, at skønt Klokken jo var elleve, maatte Barnet, der ligesom de andre var optaget af den frygtelige Scene, have glemmt at føle Sult.

»Nu vel,« sagde han, »jeg vil give dig den kære Jesus, og du maa bede en god Bøn til ham om ikke at lade »Maria-Magdalene« gaa under.«

Den lille Dreng svarede ikke, men to store Taarer, der tydelig sagde, at det vilde han gerne, trillede ned ad hans Kinder.

Præsten iførte sig Rochet og Stola, og efter et hastigt Skriftemaal — en lille uskyldig Barnesjæl er hurtig bragt i Orden — førte han Drengen hen til Højalteret og lod ham knæle ned.

Et Øjeblik efter holdt Herrens Tjener den hellige Hostie i sine svagt skælvende Fingre, og da Barnet, næsten hensunken i Ekstase, var blevet et levende Tabernakel for ham, som ofrede sig selv for Menneskenes Frelse, bøjede Præsten sig fromt og kyskede det paa Panden. — —

»Fat Haab igen, Mo'r Dorniel,« udrød pludselig en gammel Søulk, »se, nu vender Vinden sig, og der vil blive Forandring i Vejret.«

Ganske rigtig, en hvid, lysende Stribe viste sig paa den graa Himmel.

Bølgerne tog lidt efter lidt af i Voldsomhed, og Baaden derude, der nu endelig var udenfor Fare, nærmede sig langsomt Havnen.

Forbavsede over en saa brat Forandring udvekslede Mændene nogle faa Ord med hverandre, medens Kvinderne, den ene efter den anden, kyskede Mo'r Dorniel.

»Mo'r, Mo'r, det er den kære Jesus, der har frelst dem, for jeg har lige modtaget min første h. Kommunion. . . .«

»Hvad siger du?«

Moderen fik ikke sagt mere, thi den gamle Præsts Stemme afbrød hende:

»Lad os alle takke Gud, alle vi, som sætter vor Tillid til hans Miskundhed!«

Alle de, der var til Stede, faldt paa Knæ, Mænd, Kvinder og Børn, og forenede deres Bønner med Præstens, hvilke med Taknemlighed steg op mod Himlen, hvor de hvidvingede Maager kredsede rundt, hvide som uskyldige Barnesjæle.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Ordруп. Friluftsmødet i Søndags under Vor Frues Bøg var begunstiget af det herligste Sommergejr. Mogens Ballin indledede med at fortælle om en lille Rejse, han nylig havde foretaget, rundt til de bekendteste Højskoler og vore egne Klostre og Hospitaler, hvorefter Pastor Günther, i Stedet for Foredrag, fortalte en smuk Historie fra Syd-Tyskland om Samlivet mellem en Fader og hans Datter.

Svendborg. Den højærværdigste Biskop har i disse Dage opholdt sig paa Fyen. Først var Biskoppen hos Grev

Moltke-Hvitfeldt paa Glorup, hvor der fandt Firmelse Sted i det herlige Slotskapel. Derfra tog Biskoppen til Svendborg for at holde Kirkevisitats. Paa Grund af Sommerferien kan der jo ingen Skolevisitats blive; men de nye Mariesøstre, der skal arbejde med i Skolen, vil dog kunne faa den Glæde for første Gang at hilse paa den højærværdigste Biskop.

Norge. Sognepræst Wang i Bergen, hvis Helbred længe har været daarligt, og som desværre ikke ved en Baderejse til Tyskland har opnaaet den ønskede Bedring, har maattet tage Afsked med sit Arbejde i Bergen; han er bleven Medlem af Vikariatsraadet og Præst ved St. Olafs Kirke i Christiania. Pastor Swietlik fra Drammen bliver Sognepræst i Bergen, og Pastor Moellenbech fra St. Halvards Kirke i Kristiania forflyttes til Drammen. Pastor Klop, Medhjælper i Bergen, bliver St. Halvards Kirkes nye Sognepræst.

England. Det var for det store Parti i den engelske Statskirke, ved Navn Ritualister, hvis Interesser gaar i stærk katholsk Retning, et meget haardt Slag, at Pave Leo XIII efter en nøje Undersøgelse erklærede den engelske statskirkelige Ordination for ganske ugyldig. Baade fra anglikansk og katholsk Side er der i den senere Tid blevet udgivet, og vil der blive udgivet, udførlige Redegørelser for de den Gang stedfundne Undersøgelser. I den senere Tid har der været ført Forhandlinger om nærmere Tilknytning til den russiske Kirke — en Historiens Ironi: Henrik VIII's Kirke søger Fællesskab med den under Kejserens Aag slavebundne Kirke. De anglikanske Biskopper af Kirkeprovinzen Canterbury har vedtaget en Resolution for at udtrykke deres Taknemmelighed i Anledning af Stiftelsen af et russisk Samfund til Fremme af Forbindelsen med den engelske Kirke, hvilket Samfunds Statutter er blevet stadfæstet af den saakaldte »Hellige Synode« i Rusland. Naar man ser nøgternt paa Sagen, er der dog endnu kun sket følgende: En engelsk Præst har besøgt Rusland og der efter Opfordring holdt tre Foredrag i en Uge for c. 300 Tilhørere. Heraf resulterede Dannelsen af det omtalte Samfund; men herfra og til en nøjere Sammenslutning er der endnu en lang Vej, og den kommer næppe nogen Sinde i Stand.

Rom. Som rundt om i hele Kirken har Pave Pius X ikke mindst i sit eget Bispedømme Rom indført store og gennemgribende Forbedringer. Bl. a. har Paven, da der truede med at blive Kirkenød i Byen med de over 400 Kirker, i de store nye Bydele, der i de senere Aar er vokset frem, sørget for, at der blev opført mange nye Kirker. — Om de kirkelige Forhold i Rom har den bekendte Provst Elmquist i *Nationaltidendes* Søndagstillæg skrevet en venlig

Artikel, af hvilken her skal citeres nogle faa Linjer: »Man har sagt, at Gudstjenesterne i Katholicismens Moderland udføres med en Skødesløshed, som man vel ved at vogte sig for i de Lande, hvor Kirken er Missionskirke, at Messen afhjaskes og forrettes som en blot Form. Dette er efter min Mening en uretfærdig Beskyldning. Allevegne saa jeg Messen foregaa med Værdighed og Andagt. Der var ingen Snakken mellem Præsterne under Tjenesten, ingen Uro eller Mangel paa Opmærksomhed hos Koret, eller andre af disse Usømmeligheder, som man har paastaaet at være tilstede. Med den Pomp og Pragt, Kirken udfolder, med de straalende, blomstersmykkede Altre, den betagende Sang og herlige Musik, der udmærker Messen i Roms Kirker, kan man vel forstaa, at et sværmerisk religiøst Sind kan henrives, en æsthetisk stemt Sjæl paavirkes til Andagt og Tilbedelse.« Saa vidt Provst Elmquist, der dog, som saa mange andre, tillægger Pomp og Pragt og Blomster en langt større Indflydelse til at paavirke det religiøse Sind, end de i det virkelige Liv er i Besiddelse af.

Nord-Amerika. (Kanada.) Om dette store franske Land, der i 150 Aar har ført en fri og selvstændig Tilværelse under engelsk Herredømme, findes en meget interessant Beretning i Dagbladet *København* af 15. ds., hvoraf der her skal meddeles et lille Uddrag. »Det er et Stykke af det Frankrig, som svandt, man finder her ovre; en Befolkning, der er stræbsom og sparsommelig som Hjemlandets Bønder, men en sund Befolkning uden moderne Tilbagegang i Fødselsprocent og præget af dyb Religiositet. Intet Sted i Verden har Romerkirken en Magt til det Gode som i Quebec; som en Konge sidder Ærkebispem på sit Palads i Provinsens Hovedstad, og intet Sted er Kirken mere taalsom. »Aldrig er et Mindretal i noget Land bleven behandlet med mere Ædelmodighed end det protestantiske Mindretal i Provinsen Quebec.« For saa vidt er der aabnet et Svælg mellem det konservative »Ny Frankrig« hinsides Havet, og den franske Republik, der har udviklet sig i Hjemlandet siden Revolutionen; dens doktrinære Radikalisme og Antiklerikalisme huer ikke Stammefrænderne i Kanada, men paa den literære Forbindelse, paa Minderne fra den fælles Fortid holder man alligevel fast. Der blev fra Kongressen i Quebec den 24. Juni sendt Hilsen til det franske Akademi i Paris, der selv var repræsenteret. Man føler, som en af Talerne udtrykte det, »Folkesjælens Samklang,« man lytter til alle »de Stemmer, der bærer et helt Folks Erindringer, Bekymringer, Forhaabninger og Beslutninger,« man værner om det, *Litteraturens Stortværker* »indeholder af Kraft, Poesi og henrivende Velklang,« man sværger til det Modersmaal, der »i Aarhundreder har givet

den menneskelige Tanke Udtryk.« Men heller ikke til mere. De franske Kanadiere ved, at de ingen Steds faar Lov til at vandre deres egne Baner saa frit som under det større Britaniens Flag. Ingen kan staa mere aarvaagent paa Vagt overfor en Politik der kunde rumme Fare for en Sammensmeltning med Fristaterne. Den franske Provins vil ikke under Republikens Stjernebanner for de Rettigheder, den har, under »Union Jack.« Rigsheden kan ikke have mere begejstrede Tilhængere end de franske Kanadiere. Deres Rigestroskab er maaske det stolteste Resultat, engelsk Imperialisme har at henvise til. Som Sir Charles Dilke skrev i 1898: »De moderne franske Kanadieres dobbelte Trokabsfølelse, paa den ene Side mod den britiske Krone og de Friheder, de nyder, under den, og paa den anden Side ikke mod en fremmed Magt (den betragter de som fremmed), men mod deres eget Folk og Literatur, er et af de interessanteste Fænomener, Verden har at opvise.«

Basar i Helsingør.

St. Vincentsøstrene i Helsingør agter Søndag d. 28. og Mandag d. 29. Juli at afholde en Basar til Fordel for syge og fatlige der i Byen. Gaver til denne Basar modtages med Tak af Priorinden, Nygade 8.

Vincentskonferensernes 4. Generalmøde

holdes Søndagen d. 21. Juli paa St. Andreas-Kollegiet Kl. 6 Eftm. med Tilslutning til Velsignelsen i St. Andreas-Kirken Kl. 7. Medlemmerne, baade aktive og passive, opfordres indtrængende til talrig Deltagelse, ligesom det forventes, at saa vidt muligt alle vil indfinde sig til Fælleskommunion om Morgenen i Anledning af den h. Vincents af Pauls Fest (19. Juli).

Nyhed.

Paa Ansgariusforeningens Forlag er udkommet: **Frelserens Budskab**, eukaristisk Sang med Klaverledsagelse. Stort Nodebladsformat. Pris 25 Øre. Faas paa St. Ansgars Menighedskontor.

En Husholderske

søges til 1. Septbr. Mogens Ballin, Enighedsvej 6. Charlottenlund.

Tak.

Det katholske Fortsættelseskursus bringer herved alle, der har tænkt paa vore smaa Feriebørn, en hjertelig Tak.

St. Knuds Kapel. Mariabørns Kongregationen af den ubesmittede Undfangelse holder offentligt Møde Onsdag den 24. Juli Kl. 7½ Aften og Fælleskommunion Søndag d. 28. Kl. 7 Morgen (Undtagelsesvis en Uge senere end sædvanlig).

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3 — 8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Ringsted.

Søndag den 21. Juli og paafølgende 4 Søndage bliver her Messe Kl. 7½.

Kirkelig Kalender.

21. Juli.	8. Søndag efter Pintse.	2 8. Juli.	9. Søndag efter Pintse.
22. —	Mandag. Maria Magdalen.	29. —	Mandag. Olaf, Konge og Martyr.
23. —	Tirsdag. Apollinaris, Biskop og Martyr.	30. —	Tirsdag. Martha, Jomfru.
24. —	Onsdag. Vigiliedag.	31. —	Onsdag. Ignatius af Loyola, Bekender.
25. —	Torsdag. Jacobus den Ældre, Apostel.	1. Aug.	Torsdag. Petri Fængsels Fest.
26. —	Fredag. Anna, Jomfru Marias Moder.	2. —	Fredag. Alphons Liguori, Biskop og Kirkelærer.
27. —	Lørdag. Votivofficium (den ubesm. Undf.).	3. —	Lørdag. Stefans Relikviefest.

Gudstjenesten i København.

Søndage.

- St. Ansgars Kirke.** Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt.
- Jesu Hjertes Kirke** (Stenosgade). Form. Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Præd.; Aften Kl. 6 Andagt med Prædiken.
- St. Josefs Kirke** (Griffenfeldtsgade). Form. Kl. 6¹/₂ stille Messe; Kl. 9 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 3 Andagt.
- St. Knuds Kapel** (Vestervoldgade 115). Form. Kl. 7 Højmesse; Efterm. Kl. 3 Andagt med Prædiken.
- Immaculatakirken** (Strandvej 91). Form. Kl. 7 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 2¹/₂ Vesper.
- St. Josefs Kapel** (Toldbodvej 14). Form. Kl. 6 stille Messe.
- Rosenkranskirken** (Boyesgade). Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 5 Andagt.
- Assumptionskapellet** (Amalievej 14). Stille Messe Kl. 8 med fransk Prædiken; Kl. 5 Efterm. Andagt. (Det allerhelligste Sakramente er **daglig** udstillet Kl. 8—5.)
- St. Annæ Kirke** i Sundby. Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt med Prædiken.
- St. Andreas Kirke** i Ordrup. Form. Kl. 7 og 7³/₄ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Kl. 7 Andagt.
- St. Hans Kapel** i Hørsholm. Hver anden Søndag Messe Kl. 9¹/₄ Form.

Stille Messer paa Hverdage.

St. Ansgars Kirke Kl. 7 og 8¹/₄; Jesu Hjertes Kirke Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂; St. Josefs Kirke Kl. 5¹/₄ og 6¹/₂; St. Knuds Kapel Kl. 6¹/₂; Immaculatakirken Kl. 6¹/₂; St. Josefs Kapel Kl. 6¹/₂; Rosenkranskirken Kl. 6¹/₂ og 8¹/₄; Assumptionskapellet Kl. 6¹/₂ (Kl. 5 Efterm. Andagt); St. Annæ Kirke Kl. 6 og 8; St. Andreas Kirke Kl. 6, 6¹/₂, 7¹/₂ og 7³/₄.

Hørsholm. Søndag den 21. Juli Kl. 9¹/₄ holdes Gudstjeneste (Messe med *dansk* Prædiken) i Ejendommen »Gotin«, 1. Sal, Udenomsvej.

Absalons Gaard

paa Mærker og Brevkort sælges i Butikkerne Købmagergade 48 (Hoffmann), Vesterbrogade 18 (Hoffmann), Frederiksberggade 34 (Bækklund); endvidere Bredgade 69, 2. S. o. G. (Menighedskontoret), Enighedsvej 6, Charlottenlund (Ballin), Bangertsgade 11, Tlf. 4110, (Günther, Hovedforhandler).

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogkøbsteder samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1-4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothés V. j 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4-6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 30.

Søndag den 28. Juli.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Katholikkerne og vi andre. — Bibelen i Rom. — Litteratur. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Ordrup, Nyborg. Spanien. Asien. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

127.

Kristi Taarer.

Og da han kom nærmere og saa Staden, græd han „over den“. . . Lad os dvæle lidt ved den gribende Tanke, at Kristus græd. Den grædende Kristus, det er den mest menneskelige. I sine Undergerninger staar han for os som den stærke Gud; da han talte lig en, der har Magt, var han den store Profet; men da han græd, da var han et Menneske. For der gives ikke noget saa menneskeligt som det at kunne græde. Naar vor Glæde er rigtig stor og dyb, saa ler vi ikke, nej, saa græder vi. Og naar Sorgen ikke mere er til at bære, saa er Taarer en Lettelse. Naar de dybeste Strengte i vort Hjerte kommer til at svinge, saa græder vi. Sorg og Væd, det er de Stemninger, der ligger os nærmest, saa længe vi ikke er der, hvor man jubler fra Evighed til Evighed. . .

Og nu læser vi om Kristus, at han græd. At han lo eller smilte, fortæller Evangeliet aldrig noget om; men at han græd, læser vi flere Gange. Ja, jo mere vi fordyber

os i Evangeliet, des mere gaar det op for os, at Sorg og Vemod er et af Grundtrækkene i Kristi Personlighed. Derfor er Evangeliet saa menneskeligt. Dets Helt er en Person, der føler og lider som vi stakkels Mennesker.

Hvorover græder da Kristus? Ikke over sig selv, men over Jerusalem, som ikke vil erkende, hvad der tjener til dens Fred. Det er denne dybe Sorg, som stadig ledsager vor Frelser, denne uendelige Længsel efter at hjælpe, efter at bringe Fred. Denne Sorg giver alle hans Ord en sær og sød Klang. Man føler overalt: her taler et Menneske til dig, som mener det godt med dig.

Der er Folk, der kan sige Sandheden paa en vis selvisk Maade. De oprammer deres »Beviser« for Sandheden med en vis hemmelig Stoltthed over, hvor kloge Hoveder de selv er. Holberg har skildret et saadant Menneske i sin Erasmus Montanus. Det eneste, som deres Beviser kan frembringe, er en pirrende Lyst til at søge Modbeviser.

Kristus har haft en anden Maade at tale paa. Protestanterne siger ofte, at Gud slet ikke bryder sig om teoretiske Dogmer. Der er forkert. Der findes meget af den Slags i Evangeliet. Men Kristus har udtalt det med den Kærlighed, som gør Sandheden ikke sandere, men sødere; som uvilkaarligt bringer Menneskene til at elske Sandheden. Kristus taler som en Moder, der søger at føre sit elskede Barn paa bedre Veje — og hvilket Barn kan modstaa en Moders Røst?

Hvor meget kan vi ikke lære af Kristi Maade at tale om Sandheden paa. Vi har her i Landet saa ofte Lejlighed til at tale med anderledes troende om vor Opfattelse af Kristus og Kirken. Lad os altid gøre det med den stille Sorg i vort Hjerte over, at vor Næste befinder sig paa Vildfarelsens Vej og forgæves søger Fred. Lad os gøre det med den Tone, der ikke selv er glad over sin egen Musik, men som vil vække beslægtede Toner i den andens Hjerte. Forkynd altid Sandheden med Kærlighed — det er i alt Fald i Evangeliets Aand.

Fr. Mm.

„Katholikkerne og vi andre“.

I et lysk protestantisk Blad ved Navn Die Gemeinde har en protestantisk Præst fra Bremen, K. A. Busch, skrevet følgende læseværdige Artikel. Den gengives her uden Ændringer og retledende Kommentar — den tænkende katholske Læser kan sikkert uden Vanskelighed selv rette de Skævheder og Unøjagtigheder, som her unægtelig findes.

Jeg husker endnu godt to af mine Kammerater i Latin-skolens øverste Klasser. Den ene var Katholik og er nu Kapellan i Limburg, den anden var Jøde og er siden bleven Handelsmand og gift med en rig Dame, og jeg selv var ivrig Protestant og er jo ogsaa siden bleven protestantisk gejstlig. Vi havde ofte ivrige religiøse Disputer, og enhver af os var fast overbevist om Fejlagtigheden af de andres Standpunkt.

Senere sendte min katholske Ven mig en Katekismus for Bispedømmet Limburg og min jødiske mig en hebraisk Kalender. Medens jeg kun med Vanskelighed kunde læse den sidste, læste jeg straks den første igennem og forsynede den med en Række rasende, ofte helt haanlige Randbemærkninger; snart forekom Bibeludlægningen mig for taabelig, snart fandt jeg den vanvittigste Overtro retfærdiggjort, snart syntes Henvisningen til Traditionen mig allfor overfladisk og letkøbt.

Paa denne Katekismus og mine Randbemærkninger maatte jeg tænkte, da jeg nylig igen var paa Vandring gennem det katholske Schwarzwald. Jeg følte mig grebet af noget, der lignede Skam, og af en Trang til at gøre Afbigt for min uretfærdige Dom. Thi jeg maa straks her til at begynde med tilstaa, at aldrig er Katholicismen forekommet mig saa dyb og inderlig som nylig under min Vandring i Schwarzwald, og aldrig har jeg saa grant kunnet se Forklaringen til Katholicismens Virkekraft og Protestantismens Uvirksomhed som her. Jeg lænkte, at det var dog enhver ærlig Protestants Pligt saa vidt som mulig at sætte sig ind i en Katholiks Tankegang for til Bunds at kunne forstaa den katholske Søsterkirkes store Magt over Sjælene.

Jeg skal ikke saa snart glemme Kvinderne og Børnene

paa Vej til Skolemessen i Schonach og de barhovedede Mænd ved deres Side, men ikke heller de blaserede »evangeliske« Kurgæster i Herrenwies, hvor Børnene fører Regimentet og af lutter Overflod og Kedsomhed ikke ved, hvad de selv vil; jeg skal ikke glemme saa mangt et simpelt Bjergkors, smykket med Blomster, saa mangt et vindskævt Gudsmoderbillede, foran hvilket en eller anden Morlille knælede, ej heller hin sekssaarige lille Pige, som i Todtnauberg bedende gik fra Station til Station i Korsvejen, eller hin fine, hvide Mariaskikkelse, omgivet af Blomster og Buketter, i den saakaldte Lourdesgrotte samme Steds, lige saa lidt som jeg kan glemme den af mindst ti Tusinde Mennesker, Hoved ved Hoved, fyldte mægtige Sognekirke i Neustadt eller Drengenes skønne liturgiske Sang i den gamle Domkirke i Reichenau. Eet var der, som saa at sige var Undertonen i det hele, og det var: Andagt. For min Skyld maa man gerne skælde den ud for Mystik, for Verdensflugt el. lign., det er mig lige meget. Fordi vi principielt har opgivet begge Dele, er vi blevet religiøst forarmede. Vi siger ganske vist: »Verdensovervindelse, ikke Verdensflugt!« Men hvad er det hos tre Fjerdedele af alle Protestanter bleven til med »Verdensovervindelsen«? Ikke andet, end at man fuldstændig er gaaet op i Verden, i Forretninger, Teknik, Fornøjelser, Sport o. s. v. Saaledes er den tyske lutherske Søndag med alle dens Forstyrrelser og Beskæftigelser et træffende Symbol paa denne saakaldte Verdensovervindelse. Med Rette har Pietismen og Methodismen atter skaffet Søndagen noget af dens Andagt og Stilhed tilbage, i den rigtige Erkendelse, at Flertallet af Mennesker ikke kan naa til den fuldstændige Verdensovervindelse, d. v. s. til den fuldkomne Enhed af Arbejde og Bønsstemning. Forsøger Massen af Mennesker det alligevel, forarmer den religiøst set, og dens Liv bliver udelukkende af denne Verden, kommer kun til at bestaa af Forretninger, Penge og sanselige Fornøjelser. Hovedparten af Mennesker kommer ikke ud over Inddelingen mellem Arbejde (især saadant, som de fleste, der arbejder med Hænderne, yder) og Bøn. Indbildning er ogsaa Bønnen i Lønkammeret, d. v. s. Tilsidesættelsen af Kirken og dens til Andagt vel egnede Rum. Kirkeløs betyder for det store Flertal af alle Men-

nesker ogsaa religionsløs. Hvor har Arbejderen i sin Lejlighed paa eet eller to Værelser, hvori 8—9 Personer somme Tider maa finde Plads, et Lønkammer til Bøn?

For øvrigt behøver vi ikke alene en bestemt Tid til vor Andagt, vi behøver ogsaa ydre Midler til at fremme den. Vi behøver den religiøse Anskuelse, Billederne, Korset, Domkirken, ja — for min Skyld gerne tillige Præstedragten og det mystiske Halvmørke, i det mindste for den store Mængde. Hvor følte jeg mig frastødt, da jeg i Schweiz traadte ind i en reformert Landsbykirke, hvor en Ven af mig er Præst: intet andet end hvidtede Vægge og brunmalede Bænke. Engang var der ved en Reparation kommet gamle Kalkmalerier til Syne i Koret; men med puritansk Strenghed havde Menigheden krævet, at de atter skulde overkalkes, ligesom om man vilde slaa Kistelaaget fast over en skindød, der med Angst havde banket derpaa for at blive befriet. Saaledes har vi jaget al religiøs Anskuelighed paa Flugt og forbavses alligevel over, at det forekommer det naive Gennemsnitsmenneske, som var han alene uden Gud i Verden. Hvorledes vilde du være til Mode, hvis du i din Dagligstue ikke havde andet end hvidtede Vægge og en Stol — og ikke engang et Fotografi af dine kære turde minde dig om disse? Vi trænger til brogede Billeder paa Fortæppet til Universets Scene, at vi kan føle os hjemlig til Mode i det sjæleløse Verdensrum. Det har Katholikken i Mariabillederne og de andre Helgenbilleder, i Vievandsskaalen, Glasmalerierne, det evige Lys, det hellige Kar med Herrens Legeme, Præstens gyldne Klædning, Korets Hvælvinger og de høje Piller, det magisk opfattede Sakramente og Relikvierne.

I Katholicismen anskueliggøres det fuldkomne under haandgribelige Symboler, her har man Himmelen paa Jorden, den ydmyge, andægtige Underkastelse under dens Hemmeligheder og Vidundere, uden hvilke enhver Religion maa dø. I Protestantismen hersker derimod den teoretiske Erkendelse i sin kolde Nøgternhed, den usynlige Himmel, der beder man staaende og hvor let forsvinder ikke herved Mysteriet og Underet. Man forstaar Verden med sin Fornuft, og man behersker og omdanner den med sin Teknik, den videnskabelige Oplysning er bleven til religiøs Oplys-

ning. Man forsmaar Symbolerne, men derved forsvinder let den Virkelighed, som de forestiller. Protestantismen prøver paa at forklare og herliggøre Verden, men formaar ikke at faa den i Naturen, Sanserne og Kampen for Tilværelsen bundne Masse med sig. Katholicismen slaar sig til Taals med Dualismen mellem Himmel og Jord og udretter saaledes langt mere for den store Masse. Den har en større Mulighed for at vække religiøse Følelser, fordi den holder paa Anskueligheden; Protestantismen sætter altfor let i Stedet for de religiøse Følelser den moralske Viljes egen Energi; men denne stammer fra nedens og ikke fra oven; den er født af Fornuften og Fornuftens Love, altsaa af Verden.

Er det virkelig din Mening at lyse i Kuld og Køn al Overtro, al Forstandens Trældom og al fra »de gode Gerninger« kommende sædelige Fordærvelse, hører jeg indvende. Slet ikke, men jeg vil forsøge ved Hjælp af fromme Følelser at kaste Lys over hvert katholsk Dogme og hver katholsk Skik. Og prøver du det samme, vil du hver Gang se en eller anden Troens Tanke som en Juvel lyse deri. Hvad er f. Eks. en Sjælemesse andet end den Forbøn for de døde, som er ethvert ædelt Menneskehjertes medfødte Trang og Begæring; hvad er Troslydighed andet end den rigtige Følelse af, at vi stedse maa være delte i Ledere og ledede, i Profeter og Folk, i Førere og førte; hvad er Tanken om »de gode Gerninger« andet, end at det gode er noget umisteligt, som det er vor Pligt at fuldbyrde, altsaa »nødvendigt« til Salighed, skønt lutherske Theologer er gaaet saa vidt, at de paastod — i ensidig Betoning af en rigtig Tanke — at gode Gerninger var skadelige for Saligheden? Hvad er Kirkebudet om at skrifte, kommunikere, hver Søndag besøge Messen andet end den rigtige Erkendelse af, at saa vel i hele det øvrige Liv som ogsaa i det religiøse kun Skik og Sædvane er Borgen for en vedvarende Virkelighed eller i hvert Fald lettest muliggør denne? Ja, selv den mest hedensk udseende Skik, Rosenkransbønnen, indeholder i foryrænget Form den rigtige Tanke, at kun den regelmæssige Udøvelse af Bønnen holder det indre religiøse Liv vaagent. Hvor heldbringende for Katholikker er ikke ogsaa den udførlige Skrifteanvisning,

hvilken vi saa hurtig er tilbøjelige til at afvise som Kasuistik og moralsk Uselvstændighed! Ogsaa vi evangeliske kunde i vore Dage trænge til en Moral for Arbejderen og Sporvognskonduktøren, for Kelneren og Portieren, for Sælgeren og Køberen. Med det blotte »Du skal ikke« kan Gennemsnitsmennesker ikke lade sig nøje. Dets bydende Kraft lader de ganske upaaagtet og handler fuldstændig i Overensstemmelse med den mere eller mindre gudløse Kreds, der omgiver dem. Vi trænger atter til Folkeskriftfædre og Prædikanter for de forskellige Stænder, virkelige Formidlere og Banebrydere for den i den moderne Kultur inddragende Sesusaand.

Og hvor mange har ikke med Rørelse set en Kvinde, som med religiøs Ærefrygt kyssede et Billede. Mon hun da virkelig, som man desværre ofte kan høre Protestanter paastaa, derved vil bevise sin Kærlighed til Billedet, til dets smukke Farver el. lign.? Den forstaar sig kun lidt paa Psykologi, som vilde paastaa det; nej, ikke engang paa den virkelige, historiske Maria har hun i Øjeblikket tænkt, men paa Gudsmoderen, d. v. s. paa den Guddoms-kraft, hun i sit eget Liv har erfaret, og som hun er bleven mindet om ved det religiøse Billedes udtryksfulde Form.

Ved at overtænke alt dette kommer jeg til det Resultat, at vi Protestanter vilde gøre bedre i at overveje, hvorledes vi aller kunde formaa at overbevise de naive Mennesker om Religionens Magt og Sandhed end ved Ietkøbte Slagord om den evangeliske Kristendoms Aandelighed, Inderlighed og Frihed at skjule for os selv vor egen fromme Armod og kirkelige Uvirksomhed. Har vi ikke forvandlet Guds Hus til en Læresal, Bønnen til en Lektie, Bibelen til en højt æret og lærd Bog og alene ladet Sangen blive bestaaende som Udtryk for virkelig Religion, skønt de færreste alligevel af Hjertet tager Del i den? Der er ikke noget, vi mere trænger til, end ved Hjælp af Psykologien at efterspore, hvorledes det naive Menneske lettest faar Indtryk af den religiøse Virkelighed, og paa hvilken Maade denne Virkelighed bedst bliver en Magt for ham i det daglige Liv.

Bibelen i Rom.

Den hellige Skrift har til alle Tider været Genstand for Pavernes særegne Omsorg og Røgt. Da det gamle Testamentes Bøger som bekendt er skrevet paa Hebraisk (Aramaisk) og Græsk, det Nye Testamentes udelukkende paa dette sidste Sprog, blev en latinsk Oversættelse snart en uomgængelig Nødvendighed, alt eftersom Kristendommen udbredte sig i stedse videre Kredse i det romerske Rige. Den hellige Pave Damasus I († 384) overdrog den berømte Kirkelærer, St. Hieronymus († 420), at omarbejde den ældre latinske Bibeloversættelse, kaldet *Itala*, efter Bibelens Grundsprog. Denne Omarbejdelse, der fik Navnet *Vulgata*, d. e. den almindelig udbredte, opnaaede virkelig Anerkendelse alle Vegne i Kirken.

Det store Koncilium i Trient (1545—63) erklærede denne Hieronymus' Oversættelse autentisk og ene gyldig, og for at fremskaffe en autoritativ Udgave nedsatte Pave Sixtus V († 1590) en Kommission af Kardinaler og andre lærde til nøjagtig at fastslaa Vulgatas Tekst. Den Udgave, det lykkedes denne Kommission at faa færdig, var desværre saa fuld af Fejltagelser og Trykfejl, at Clemens VIII († 1605) maatte nedsætte en ny Kommission, der allerede 1592 udsendte en forbedret Udgave af den sixtinske Bibel. Sjælen i den sidstnævnte Kommission var den berømte lærde Kardinal Bellarmin.

Siden Omvæltningsmændene i Tyskland i det 16. Aarhundrede opstillede Grundsætningen om den saakaldte »frie Forskning«, er Bibelen fra alle Sider blevet angrebet af Kritikerne. Rationalisterne i det 18. og 19. Aarhundrede og mange andre af Reformationens Arvtagere har nægtet den Hellige Skrifts Ægthed, Troværdighed og Guddommelighed. Ja, hele Bibelen er paa en Maade blevet sønderrevet af de vantro Kritikere. Disse har desværre haft en vis Indflydelse paa nogle katholske Theologer, som under Navn af Modernister har faaet en meget skarp Tilrettevisning af Pave Pius X.

Leo XIII († 1903), som saare vel var bleven opmærksom paa adskillige gejstliges Forvildelser, nedsatte i Rom en

speciel Kommission til Studium af Bibelen for at forsvare Troen og Kirkens sande Lære mod de aabenlyse og hemmelige Fjenders Angreb. Kommissionens to Sekretærer, Pastor Vigouroux, den bekendte Ekseget fra St. Sulpice i Paris, og Pater Jansens aflægger fra Tid til anden Beretning til Paven om de bibelske Studiers Fremgang og de forskellige Theologers Standpunkt, som driver dem.

Pave Pius X har, som det ogsaa har været nævnt i Ugebladet, fuldstændiggjort sin Forgængers Kommission ved en helt ny Institution. Dette *Bibelinstitut* er oprettet for at give unge gejstlige fra alle Lande Lejlighed til at øve Bibelstudier under Iagttagelse af de vigtige theologiske Grundsætninger. En rig fransk Familie har stillet saa mange Penge til Pavens Raadighed, at han kunde oprette dette Institut. Dets Leder er den ansete Pater Fonck af Jesuiterordenen. Institutet omfatter flere Auditorier (Foredragssale), en stor Mødesal, der kan rumme 500 Personer, et Modtagelsesværelse, et Bibliothek, et Museum o. s. v. I Auditorierne hænger forskellige Landkort til Lettelse af Bibelstudiet. Bibliotheket er særlig interessant. Hele Rummet er lavet af Jern, beskyttet mod Støv og Ildsvaade, herlig oplyst og forsynet med alle moderne Bekvemmeligheder. Bibliotheket tæller over 20.000 Bind, som alle angaar Bibelstudiet. Salen med bibelske Tidsskrifter er vistnok den mest omfattende i sin Slags i hele Verden. Museet indeholder Prøver paa alle Planter, Dyr, Stoffer o. s. v., der omtales i Bibelen. Der findes næppe til noget Universitet knyttet nogen Institution, der kan maale sig med det internationale bibelske Institut i Rom.

Ved Siden af ovennævnte to Institutioner, den staaende Kommission og Bibelinstitutet, bestaar der ogsaa en Kommission til Revision af Vulgatas latinske Tekst. Denne Revision har Pave Pius X betroet Benediktinerordenen. Sædet for denne Kommission er St. Anselms Kloster paa Aventinerbjerg i Rom, og dens Formand er Englænderen, Abbed Gasquet. Tolv Medlemmer udgør den staaende Kommission, og mange Medarbejdere fra Benediktinerklostre hele Verden over bidrager til Tekstens Revision. Som Grundlag for Revisionen tjener den Bibel, som Clemens VIII lod offentliggøre. Flere Hundrede Eksemplarer af

denne Bibel er blevet indbundet med indstukne hvide Blade blandt de trykte Sider til Optegnelse af de forskellige afvigende Læsemaader. Forarbejderne, der er nødvendige til Udgivelsen af den nye Vulgata, vil udgøre et helt Bibliothek; thi Nutidens Videnskabsmænd er i Besiddelse af hundrede Gange flere kritiske Hjælpemidler, end Theologerne var for 300 Aar siden. Til at fuldføre Arbejdet kræves den til et Ordsprog blevne Benediktinerflid, og alligevel vil det vare mange Aar, før den nye Vulgata kan udkomme.

Ingen Bog i Verden bliver saa omhyggelig behandlet og udgivet, som Bibelen bliver i Rom. Fra katholsk Side underkendes paa ingen Maade det Arbejde, som der i Modstandernes Lejr gøres for Bibelen; men udenfor den katholske Kirke findes ingen afgørende Autoritet, og derfor bliver Bibelen ofte behandlet meget vilkaarligt udenfor den katholske Kirke. Men en af Pavens Hovedopgaver er at holde Bibelens Ord rene, klare og tydelige, da den er den uforfalskede Kilde for den guddommelige Aabenbaring.

Litteratur.

Der Aar. Illustrierte Monatsschrift für das gesamte katholische Geistesleben der Gegenwart. (Regensburg und Rom. Friedr. Pustet. 2. Jahrg. 8.—10. Heft.)

Atter foreligger tre Numre af dette fortrinlig udstyrede Maanedsskrift. De glæder os lige saa meget ved deres store Righoldighed som ved den Sikkerhed, hvorved Redaktionen forstaar at vælge godt passende, aktuelle Emner og at bringe dem med en saadan Afveksling, at enhver efter sin særlige Smag finder rigeligt Stof til Belæring og Underholdning.

Skal vi udpege nogle Enkeltheder, saa vil f. Eks. en Ven af geografiske Fremstillinger med spændt Interesse læse *Fritz Mielert's* Rejssebilleder fra Arabien og med Illustrationerne for Øje følge Forfatteren hen til den gamle Ørkenby Petra og dens mærkværdige Ruiner og Hulegrave i de vildt romantiske Klipper af Seir-Bjergene, medens han i *Gerhard Hartmann's* mere teoretiske Afhandling *Das*

Antlitz der Erde kan fordybe sig i det meget omstridte Spørgsmaal, hvilke Aarsager vor Klode skylder sin Form og sit Udseende og Landenes, Havenes og Bjergkædernes Fordeling. Historikeren vil interessere sig for *K. v. Landmanns* Slaget ved den Milviske Bro og dets billedlige Fremstilling paa et Vægmaleri i Vatikanet efter Rafaels Udkast; som bekendt ruster man sig jo netop nu i Rom til højlidelig at mindes denne Kejser Konstantins Sejr over Maxentius den 27. Oktober 312, hin verdenshistoriske Begivenhed, der afgjorde Kristendommens Sejr over Hedenskabel.

Et Stykke Kunsthistorie leveres os i Schlesiske Klostre, igen af *Fritz Mielert*, som fremfører — ogsaa med Originaloptagelser — talrige schlesiske Klostre og Kirker og deres Kunstskatte.

At heller ikke den nyere Tids Kunstnere, Digttere og Forfattere er glemte, viser Artiklerne om den franske Maler *Jean Auguste Dominique Ingres* og den tyske *Anton Schöner*, ligesom Meddelelser om *Dickensjubilæet*, om de nys afdøde Digttere Svenskeren *Strindberg* og Italieneren *Pascoli* og den bekendte Publicist og Fredsven *W. Stead*, der fandt sin Død ved *Titanics* Undergang. Det interesserer at se alle disse Mænds Portrætter.

Særlig Opmærksomhed vil en Afhandling fra det politiske Omraade vække, som under Tillen: *Det latinske Amerika, en Fremtidens Stormagt* gør nærmere Rede for, hvorledes de tre store Republikker Argentinien, Brasilien og Chile tænker paa ved en indbyrdes Sammenslutning (*ABC*) at standse Nordamerikanernes truende Udvidelseslyster.

Af mange andre udmærkede Indlæg vil vi endnu særlig fremhæve nogle, der kan gøre Apologetikken gode Tjenester, f. Eks. *Dr. Rost's* meget alvorlige Undersøgelser om Selvmordenes Tiltagen, frem for alt i de ikke katolske Lande; *Dr. Pflegers* Afhandling: *Den første trykte tyske Bibel*, der interesserer ved Prøver af de ældste Biblers Typer og kunstneriske Udstyr og ved Paavisningen af, at der længe før Reformationen eksisterede en Række Bibeludgaver i Folkets Sprog; endelig især endnu *Dr. Sebast. Killermann's* fortræffelige Fremstilling: *Louis Pasteur og Læren om Selvdannelsen*, som viser os en af alle Tidens største Forskere som ivrig troende Katholik, som Vantroens sejrige Modstander og som sit Fædrelands og hele Menneskeslægtes store Velgører ved de vidunderlige Opfindelser af Serum og lignende Midler, der har frelst utallige syges Liv.

A. Br.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Ordrup. Vincentiusforeningen afholdt sin tredie Generalforsamling for i Aar Søndagen d. 21. Juli Kl. 6 Eftm. i St. Andreas Kollegiet paa Ordrupshøj. Den præsideredes af Hans Biskoppelige Højærværdighed og bivaanedes af 31 Brødre fra de herværende fem Vincentskonferencer. Efter at disse have aflagt deres Kvartalsberetninger og drøftet forskellige Sager angaaende Menighedsplejen, gav Biskoppen nogle Meddelelser om sin Deltagelse i Bonifaciusforenings Møde i Hildesheim og opfordrede de danske Katholikker til at følge de tyskes lysende Eksempel i Sammenhold og Offervillighed. Efter Mødet begav Brødrene sig over i St. Andreas Kirken, hvor Præces for Vincentsbrødrene i Ordrup, højærv. Hr. Pater Evers, i Anledning af den hl. Vincents af Paul's Fest (19. Juli) prædikede over kristelig Barmhjertighedsgerning. Andagten sluttede med sakramental Velsignelse. Foreningen trænger til Tilgang af yngre Medlemmer.

Nyborg. Torsdag den 18. Juli foretog den ældste Klasse af den herværende katholske Skole — som nu modtager Statstilskud — en særdeles vellykket Rejse til Vejle. Der startedes allerede Kl. 5 om Morgenen, og efter en lang, men køn Tur gennem Fyens frodige Agre og en forfriskende Sejlads over Lille Bælt ankom vi ved 9-Tiden til Fredericia. Allerede paa Landgangsbroen havde vi det Held at træffe Sognepræsten, Hr. Pastor Schreiber, som elskværdig ledsagede os til Toget og indbød til et længere Ophold og Chokolade paa Hjemrejsen, hvad der selvfølgelig blev modtaget med Begejstring. Efter et hjerteligt »paa Gensyn i Aften« fortsattes Rejsen nordpaa, langs den dejlige Vejlefjord og forbi det henrivende Munkebjerg, hvor Børnene kunde beundre en af Danmarks smukkeste Egne. Lidt før 11 naaede vi Vejle. Paa Banegaarden modtoges vi paa det hjerteligste af Pastorerne Brems og Cupers. Først blev de smaa rejsende trakteret med Jordbær med Fløde og Kaffe. Derefter besaa vi den smukke Skole med det ny kønne Kapel og det store velindrettede Hospital, som snart er færdigt. En stærk Tordenbyge forhindrede desværre en paatænkt Udflugt i Byens herlige Omegn; men vi kunde dog foretage en interessant Spadse-retur gennem Byen. Kl. 4 gik Rejsen atter hjemad. I Fredericia tilbragte vi nogle fornøjelige Timer. Paa St. Josephshospitalet trakterede Sognepræsten og de gode Søstre med Chokolade og Kager. Den ærværdige og hyggelige

Kirke og den ny flotte Skole blev beset med stor Interesse. I Gymnastiksalen fik Børnene en munter Leg med nogle af Menighedens Børn. Derefter havde Sognepræsten den store Godhed selv at føre os omkring i den minderrige By og vise Børnene Voldene, Landsoldaten — hvor Sognepræsten fotograferede os — og de andre Minder fra Krigen. Lidt før 9 salte Færgen os atter over til Fyen, men først efter Midnat naaede vi Nyborg, — ikke altfor trætte, men glade og taknemlige over den smukke, fornøjelige og lærerige Rejse.

Spanien. Tallet af Protestanter skal i dette Land beløbe sig til c. 10.000. Pastorerne Fritz Fliedner og hans Søn Georg Fliedner er meget glade over deres »Resultater«, selvom disse faktisk kun er meget magre. Dette er Protestanten, Dr. Parlows Dom, som selv har opholdt sig mange Aar i Spanien. Han fordømmer endogsaa denne Propaganda skarpt og udtaler, det vilde være højt at beklage, om den virkelig gjorde Fremskridt, thi det vilde sige det samme som at sønderrive det sociale Lighedsbaand, der i Spanien knytter Folket langt nøjere sammen end i andre Lande. Spanien er Katholik baade af religiøse og patriotiske Grunde, hans Tro er ogsaa hans Fædres Tro, der skabte hans Fædrelands Berømmelse og begejstrede Folket til at erobre Landet tilbage fra Maurerne. Protestantismen er ham overhovedet for tør og kedelig, Folkekarakteren ynder ikke de halve Standpunkter; Spanien er enten Katholik eller Atheist. Fliedneres Resultater beror paa Indbildning, de gaar egentlig udelukkende Radikalismens Ærinder. I Anledning af det kongelige Dekret, der forbød Anbringelsen af religiøse Symboler paa ikke-katholske Bedehuse, har man søgt at fremstille Sammenhængen saaledes, at Protestanterne blev forfulgt og undertrykket i Spanien. Dette er dog langt fra Tilfældet. Ligeoverfor Kongeslottet *Escorial* har Protestanterne længe haft et Bedehus og et Vajsenhus. Hvad vilde man mon sige i Tyskland, hvis Katholikkerne byggede et slikt Demonstrationsskape lige overfor Wartburg? I Madrid har Protestanterne et Ungdomshjem *Porvenir*, en imponerende Bygning, endvidere et Gymnasium o. s. v. Da det kongelige Dekret blev udstedt, rettede Pastor Fliedner et Op- raab til de tyske Protestanter, at de maatte dække hans Underskud paa 40.000 Mark, Paven skulde angribes i hans faste Borg Spanien. Ved denne Lejlighed erfor man, at de spanske protestantiske Folkeskoler søges af 3600 Børn, at der siden Kongens Giftermaal er bygget ikke mindre end 25 protestantiske Kirker og 80 protestantiske Skoler, at der holdes mere eller mindre regelmæssig Gudstjeneste

paa omtrent 200 Steder, at det spanske Gymnasium tæller mere end 100 Disciple, og at hverken konservative eller liberale Regeringer lægger Virksomheden nogen Hindring i Vejen. Og alligevel taler Fliednerne om Undertrykkelse. Saaledes skulde Katholikkerne i Mecklenburg, Sachsen eller Braunschweig have det, for ikke at tale om Rusland eller Sverigel Den protestantiske *Union christiana evangelica* kæmper i hele Spanien for Indførelse af den religionsløse Skole, da, som dens Præsident Oviedo erklærede paa et Møde i Madrid, Skolens Verdsliggørelse og Adskillelsen mellem Stat og Kirke er det bedste Middel til at knække Roms Indflydelse. Da Protestanternes Antal i Spanien næppe overskrider 10.000, saa er den med 150.000 Underskrifter forsynede Adresse, som overræktes Canalejas, kun kommen i Stand ved Frimureres og Atheisters Medvirkning. (Efter *Treu zu Rom.*)

Asien. (Kina). I Bønneforeningen *Bønnens Apostolat* bedes der i denne Maaned for Kinas Omvendelse. Det er en betimelig Bøn; thi i det vældige Land, der rummer c. en Fjerdedel af alle Jordens Mennesker, er der i den sidste Tid foregaaet og foregaar endnu Forandringer og Omvæltninger, uoverskuelige i deres Følger. De katholske Missionærer holder sig med Forsæt fuldstændig passive under de politiske Uroligheder. De protestantiske Missionærer og disses Tilhængere hører derimod til de ivrigste Udbredere af den politiske Bevægelse. En Prædikant opfordrede fra Prædikestolen sin Menighed til at tage Del i Kampen, hvilket dog berøvede ham de mest besindiges Sympati. En Købmand sagde saaledes: »Jeg forstaar, at du som Religionens Tjener lærer mig at stride mod Djævelen, men ikke mod mit eget Land.« Han sluttede sig siden til den katholske Kirke. Overhovedet har Protestanterne i Borgerkrigen i den Grad identificeret sig med Oprørerne, at et af deres Blade i Shanghai endogsaa aabenlyst tilstod: »Hvis Revolutionen skulde mislykkes, er det ude med Protestantismen i Kina.« Den nye Republiks Officerer og Embedsmænd er mest Studenter, unge Folk uden Erfaring og ofte forhenværende Elever af protestantiske Skoler. De fleste har indsuget Udlandets Rationalisme og Vantro — sørgelige Lærere for det nye Rige! Paa den anden Side har den hedenske Statsreligion faaet et dødeligt Stød derved, at »Himmelens Søn« er bleven afsat; for dette Dogme har Republikken ingen Erstatning at byde. — — Hvad end Fremtiden skal bringe, saa er eet sikkert: det kinesiske Folk vil nu have Del i Vestens Civilisation. Men skal Kina ikke blive et andet Japan, saa maa sammen med Kulturen ogsaa den sande Religion trænge ind i Landet; og da er det paa den højeste Tid, dog endnu ikke for sent,

at vore Missioner sætter alle Kræfter ind paa det højere Skolevæsen for at uddanne dygtige Emner til indflydelsesrige Stillinger. Protestanterne har i denne Henseende et vist Forspring, medens vi har en god Kerne i Folket. De engelske og amerikanske Missionærer jubler, thi kæmpe-mæssige Summer staar til deres Raadighed; men paa vor Side staar den fulde, hele Sandhed. (Smmn. *Ugeblad* 1911, Side 398).
(Efter *Leo*.)

Basar i Helsingør.

St. Vincentssøstrene i Helsingør agter Søndag d. 28. og Mandag d. 29. Juli at afholde en Basar til Fordel for syge og fattige der i Byen. Gaver til denne Basar modtages med Tak af Priorinden, Nygade 8.

Nyhed.

Paa Ansgariusforeningens Forlag er udkommet: **Frelserens Budskab**, cukaristisk Sang med Klaverledsagelse. Stort Nodebladsformat. Pris 25 Øre. Faas paa St. Ansgars Menighedskontor.

St. Knuds Kapel. Mariabørns Kongregationen af den ubemittede Undfangelse holder Fælleskommunion Søndag d. 28. Kl. 7 Morgen (Undtagelsesvis en Uge senere end sædvanlig).

Ringsted.

Søndag d. 28. Juli og paafølgende 3 Søndage bliver her Messe Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Tak.

Alle, som har hjulpet mig med Gaver til Basaren i Odense for Hedvigssøstrene, bringes min hjerteligste Tak. Priorinden og alle Søstrene takker ret inderligt.

Louise-Josepha Bruhn.

Dukken Aase er vundet paa lyserød Seddel Nr. 27.

Unio. Søndag d. 4. August Udflygt i 2 Afdelinger.

I. Afdeling (Herrer alene) tager med Kystbanen Kl. 9 $\frac{1}{2}$ til Rungsted. Herfra til Hørsholm, hvor den medbragte Frokost nydes. Efter Frokosten spadseres gennem Folehaveskov til Vedbæk Hotelhave, hvor man mødes med

II. Afdeling (Herrer og Damer), som tager med Kystbanen Kl. 11 $\frac{1}{2}$ til Vedbæk. Her drikkes Kaffe, hvorefter man spadserer til Bøllemosen og Skodsborg, hvor der spises til Aften i Tepavillonen og eventuelt gives Lejlighed til en lille Dans.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3 — 8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aabent hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Kirkelig Kalender.

<p>28. Juli. 9. Søndag efter Pintse.</p> <p>29. — Mandag. Olaf, Konge og Martyr.</p> <p>30. — Tirsdag. Martha, Jomfru.</p> <p>31. — Onsdag. Ignatius af Loyola, Bekender.</p> <p>1. Aug. Torsdag. Petri Fængsels Fest.</p> <p>2. — Fredag. Alphons Liguori, Biskop og Kirkelærer.</p> <p>3. — Lørdag. Stefans Relikviefest.</p>	<p>4. Aug. 10. Søndag efter Pintse. Dominicus, Bekender.</p> <p>5. — Mandag. Maria i Sne.</p> <p>6. — Tirsdag. Jesu Forklarelses Fest.</p> <p>7. — Onsdag. Cajetanus, Bekender.</p> <p>8. — Torsdag. Cyriacus og Fæller, Martyrer.</p> <p>9. — Fredag. Vigiliedag.</p> <p>10. — Lørdag. Laurentius, Martyr.</p>
--	--

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 29.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinserne.

	Stille Messe.	Højmesse m. Præd.	Efterm.
Aalborg (Kastelvej)	Kl. 7 $\frac{1}{2}$	Kl. 10	Kl. 2 $\frac{1}{2}$
Randers (Ladegaardsgade)	» -	» 10	» 3
Silkeborg (Vestergade)	» -	» 9	» 7 $\frac{1}{2}$
Aarhus (Ryesgade 26)	» 6 $\frac{1}{2}$ & 7 $\frac{1}{2}$	» 10	» 7
Horsens (Nørregade 19)	» 8	» 10	» 2
Vejle (Blegbanken)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade)	» 7	» 9 $\frac{1}{2}$	» 2
Kolding (Alhambravej)	» -	» 9 $\frac{1}{2}$	» 7
Esbjerg (Nørregade)	» -	» 10	» 3
Svendborg (Havnegade 1)	» -	» 10	» 3
Odense (Torvet 7)	» 8	» 10	» 2 $\frac{1}{2}$
Nyborg (Kronprinsensgade 5)	» -	» 10	» -
Glorup	» 9	» -	» -
Dalum Kloster	» 6 $\frac{1}{2}$	» -	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 $\frac{1}{2}$	» 10 polsk	» 2 $\frac{1}{2}$
Næstved (Præstø Landevej)	» -	» 9	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)	» -	» 10	» -
*) Ringsted (St. Knudsgade)	» -	» 9 $\frac{1}{2}$	» 7 $\frac{1}{2}$
Roskilde (St. Olsgade)	» 7	» 9	» 5
Ledreborg	» -	» 9 $\frac{1}{2}$	» 2
Køge (Elisevej)	» -	» 10	» 4
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 5
Assens (Østergade 11) een Gang om Maaneden	» 10.		

*) NB. Se Annoncen fra Ringsted.

Første Fredag i Maaneden (2. August).

St. Ansgars Kirke: Kl. 9 højtidelig Messe til Ære for *Jesu guddommelige Hjerte*; Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt til *Jesu guddommelige Hjerte*.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8 $\frac{1}{2}$ -Messen sakramental Velsignelse; Kl. 8 Aften Andagt.

St. Andreas Kirke: Efter 7 $\frac{3}{4}$ -Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7 $\frac{1}{4}$ Aften Andagt.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 31.

Søndag den 4. August.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Dronning Dagmar og Dronning Margrethe. — En Tak fra Pave Pius X. — Den katholske Ungdoms Sang. — Litteratur. — En let Pilgrimsfærd. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rusland. Holland. Schweiz. Asien. Syd-Amerika. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

128.

Selvbedømmelse.

De fleste Mennesker er vel tilbøjelige til at overvurdere sig selv; denne Selvbedømmelse smigrer Naturen. Hvem der overvurderer sig selv, tænker, taler, handler som Farisæeren i Templet.

De mener sig at være fine og fornemme, men glemmer, at der findes større Finhed og Adel hos andre. Alt for let ser de ned paa lavere staaende, som »skylder« dem Agtelse, og ser kun op til højere staaende, naar disses Gunst smigrer eller nytter dem. Jeget bliver snart Midtpunktet, hvorom alt kredser.

Er vi i særlig høj Grad aandrige og lærde? Kan være, at vi selv har denne Opfattelse, men dømmer andre ligesaa om os? Er der ingen, som kritiserer vore Kundskaber, ingen, der tvivler om vor Dygtighed og Aandrigthed? Men lad os nu antage, at næsten alle saa op til os med den allerstørste Ærbødighed. Er vi saa sikre paa, at alt er oprigtigt ment? Enhver har sine Modstandere, Rivaler, Kritikere.

Og de mange Kundskaber, vi har, hvorfra stammer de? Mange Mennesker har arbejdet for og mange heldige

Omstændigheder har bidraget til at skaffe os denne Viden. Den mindste Del deraf er vor egen Fortjeneste. Begavelse? — den har vi ikke givet os selv. Vi kan ikke udfolde den helt ved Flid og god Vilje; vi trænger til Menneskenes Hjælp og til mange Ting for at være, hvad vi mener at være. Hvorfor da overvurdere sig selv?

Dannede Mennesker er ikke stolte af deres legemlige Kræfter, heller ikke af deres Skønhed. En Sygdom — og det hele er ødelagt. Rigdom — den er meget usikker. Og selv om den ikke kunde tages fra os i Livet, den kan dog ikke skaffe os Lykke og Hæder under alle Omstændigheder; thi den rige kan blive syg og elendig.

Heller ikke Dyden bør gøre os indbildske; i samme Øjeblik vilde den ophøre med at være Dyd. Betænkter vi end videre, hvor svage vi er til at holde vore gode Forsætter, hvor let vi falder, saa har vi sandelig ikke Grund til selvtilfredse at iføre os en Dydskaabe for at vise os blandt vore Medmennesker, endnu mindre at staa frem som Farisæeren og sige: »Jeg takker, at jeg ikke er som andre Mennesker.«

Det er vel sandt, at vi er vor Tids Børn. Men saa kan et Blik paa vore Omgivelser vel nok faa os til hellere at staa ved Siden af Tolderen nede i Kirken end at gaa frem til Farisæeren.

Hvad vi i Virkeligheden er, det siger Statistikken over Forbrydelserne og Sundhedstabellerne os. Det siger Verdenshistorien os og maaske bedre end alt andet vor egen Familiehistorie, vore Venskabsforhold, vore Lidelser og Skuffelser. Vi er sandelig alt andet end Guder!

Kunde vi høre vore Medmennesker tale om os, naar vi ikke var til Stede, vilde det maaske hjælpe os til en bedre Selvbedømmelse, og dog bør vi ikke rette os altfor meget efter, hvad andre siger, de tager tit fejl, især naar de falder over os. Vi kunde ellers begaa den Fejl at undervurdere os selv.

En god Samvittighed og en ren Hensigt bør trøste og styrke os, naar andre dømmes forkert om os. I Grunden er det let at tilgive dem, der fornærmer os, naar vi betænkter, at de ikke kan trænge ind i vor Sjæls Indre, saa længe vi er Guds Venner og aldrig lader andet gøre Indtryk paa os end det, der virkelig har Værdi. Vi er bedre end den onde Verden, som angriber os, naar vi bevarer den indre Fred med Gud.

P. S.

Dronning Dagmar og Dronning Margrethe.

Foredrag, holdt ved St. Andreas Kollegiets Aarsafslutning den 4. Juli, offentliggjort her efter Opfordring fra flere Sider. (Smmn. Ugebladet, Side 473.)

Højærværdigste Hr. Biskop!

Mine Damer og Herrer! Kære Elever!

To overmaade ophøjede Gæster har indfundet sig her i Dag. De kommer langvejs fra. Ikke blot en Times, en Dags eller en Uges Vej er de gaaet: nej, de er vandret ned gennem Aarbundreder. Vi hilser her Dronning Dagmar og Dronning Margrethe. Endskønt de kommer fra fjerne Tider, er de ikke blevne gamle endnu. For hver Gang de kom til et nyt Slægtled, har de fornyet sig — ligesom Blomsten, der hver Vaar paa ny aabner sin Kalk. De er heller ikke fremmede iblandt os: det er jo Børn af deres Folk, de træffer her, og dette Folk færdes endnu paa det samme Danmarks Jord, som dengang blomstrede for deres Fødder. De er ikke trætte af Rejsen: tværtimod, de vil vandre videre med deres Folk, saa længe dette Folk vil holde af dem, og saalænge dette Folk vil forstaa dem. Opfylder De disse Krav, mine Tilhørere? Har De Lyst til at lytte til den Stemme, der lyder fra disse tavse Billeder? Ja, jeg synes, der ikke kan findes bedre Ord, der bedre passer til den Lejlighed, der har forsamlet os her, end netop dem, som disse to Dronninger siger.

De fører tilsyneladende et forskelligt Sprog. Vi vender os til Dronning Dagmar, Dagens Mø, Folkevisernes yndige Heltinde. Det Sprog, hun taler, er Skønhedens Sprog. Historikerne ved ikke meget om hende, men Folkets Digtene des mere. Allerede Dronning Dagmars Barndom er, om end fuld af Sorg, saa dog skøn. Den faldt i Minnesangernes Tid, og de Borge nede i Bøhmen og Thyringen, hvor hun opvoxsede, genlød af den dejligste Sang, som Tyskland nogensinde har hørt. Saa kommer en skønne

Dag Hr. Strange, en Ridder fager og fin, sejlende ned fra Danmark til Kongen af Bøhmen og beder i Valdemars Navn om hans Datter. Dagmar viser sig da i den pragtfulde Sal i en Klædedragt af blaa Silke og i Tugt og Sæder fin. Hr. Strange fortæller om Danmarks Konge, der er herlig som Solen, og den unge Mø byder sine kære Forældre en god Nat og sejler mod Nord. Glade og frejdige nærmer de sig Danmarks Kyst. Kong Valdemar selv rider ned til Stranden for at modtage sin Brud. Folket breder Silke og Skarlagene rød paa Jorden, og de rider mod Ribe Hus. Der holder de Bryllup, Valdemar, den vilde Orlogsmand, og Dagmar, den sarte Jomfru. Og Folket jubler, for

Hun kom uden Tynge, hun kom med Fred,
 Hun kom goden Bonde til Lise,
 Havde Danmark altid saadanne Blomster,
 Man skulde dem ære og prise.

Ja, hun kom med Fred. Hvor Dagmar viser sig, der aabner Fængslerne sig, og de mørke Taarne frigiver deres Bytte. Hun færdes iblandt Folket som Eventyrets dejlige Prinsesse.

Men kun en kort Tid. Skønheden maa dø ung. Denne Jord kan ikke bevare den. Den kan kun forvandle Blomsten til Frugten. Men Frugten har ikke Blomstens Farver og Skønhedens Glans. Derfor maa Skønheden dø ung. Den skønne Dagmar bliver syg. Og om end Kong Volmers Næve falder ned paa Tavlebordet, saa Tærningerne klirrer, og om end han rider paa Stormens Vinger — han kommer for sent: Dagmar dør, som Skønheden dør, for at hun altid kan leve i Folkets Minde som den skønne unge Dronning. — —

Af en ganske anden Støbning synes Dronning Margrethe. Hun taler Storhedens Sprog.

Hun havde mere af Mandens Lød
 End mange Kvinder.
 Og hun havde mere af Mandens Sjæl
 End Mænd tilhobe.
 I Danmark har ingen Drot saa vel
 Sin Purpur-Kaabe.

Hun ligner de store Mænd, der sætter sig et højt Maal og skrider Dag for Dag, Aar for Aar uafbrudt hen imod det. Da Margrethe begyndte at fortsætte Valdemar Atter-

dags Gerning, da var hun, som en samtidig siger, en Kvinde saa fattig, at hun ikke uden Venners Hjælp formaede at uddele et Maaltid Brød. Landet er i Oprør, Kronens Gods i Stormændenes Hænder, fremmede Magter har Del i Danmarks Kongevalg, og et fremmed Herskerhus stiller Krav paa Landets Krone. Se nu, hvad en klog og kraftig Vilje formaar! Der gaar ikke ti Aar, før al indre Splid i Danmark er forbi, før Stormændene bøjer sig under Kronen, før de mægtige Hansestæder er udelukket fra Danmarks Jord og Styrelse, og før Margrethe er Nordens mægtigste Herskerinde. Men det er hende ikke nok. Hun kan ikke standse, førend hun har virkeliggjort Valdemar Atterdags dristigste Tanker. Derfor kæmper hun videre klogt og viljestærkt. Klogt! Hendes Fjender sagde, at hun var snedig og snild. Fordi hun altid vidste en Udvej og altid fandt det rette Ord. Der fortælles, at hun engang besøgte Jakob Mus, en af Rigets Stormænd. Han var Hovedsmand paa Laholm og sad netop ved Middagsbordet, da Vagten meldte, at en Rytterskare begærede Adgang til Slottet. Jakob Mus vilde imidlertid ikke forstyrres og lod svare: »Musen vil have Madro.« »Men ikke længer, end Katten vil,« lød det fra en Dame i Spidsen for Rytterne: hun red straks over et Vadested og trængte ind paa Slottet. Damen var naturligvis Margrethe, og Vadestedet hedder endnu den Dag i Dag »Drottningavadet«. Saaledes var hun, smilende kunde hun udtale de mest vidtgaende Ønsker.

Og naar Klogskab alene ikke slaar til, stoler hun paa sin Viljes Fasthed. Hun kender ikke til Fortvivelse! Og Gang paa Gang, efter Atterdags Død og efter Olafs Død, ser vi hende gaa sejrrig frem, hvor Alverden havde ment, at hun nødvendigvis maatte bukke under.

Og denne kloge og mandige Vilje førte hende til Maalet. Det var den, der gjorde hende til Herskerinde over Nordens samlede Riger, der lod Kongemyndigheden i hendes Person vokse sig stor, til disse Rigers ledende Magt. Vil du se, hvor stor hun var, saa kom med til Kalmar. Det er hendes Livsværk, der krones her i Kong Erik. Det er hende, der har skabt den Krone, som repræsenterer Danmark, Sverige og Norge. Lunds og Upsalas

Ærkebiskopper udfører den højtidelige Handling, og Nordens bedste Mænd er samlede om den store Dronning, der paa den Dag fejrede sin største Triumf. Ja, Margrethe taler Storhedens Sprog.

Det kunde se ud, som om der var langt fra den skønne Dagmar til den store Margrethe. Og dog synes jeg, at de to er beslægtede med hinanden. Ikke naar man ser overfladisk paa dem, men naar man trænger dybere ind i deres Personligheder.

Vi siger om Dronning Dagmar, at hun var skøn. Men ingen af os har dog set hendes Ansigt. Vi ved ikke, om hendes Kinder var blege eller røde, om hendes Øjne var sorte eller blaa, om hendes Haar var mørkt eller blondt. Og dog siger vi, at hun var skøn. Og vi siger det med Rette. For vi tænker paa hendes Indre. Dér boede hendes Skønhed, dér denne Kærlighed, der gik i Forbøn for den fangne Biskop Valdemar, dér denne Renhed, der i Dødstunden kunde sige:

Jeg haver ej andet ondt gjort,
End at jeg mine Silkeærmer smaa
Om Søndagen haver snørt.

Ja, dér lød denne hemmelige og søde Musik, der gik over paa Sangerens Harpe og derfra ned gennem Aarhundrederne. Helt overjordiske synes disse Toner. De er som en Genklang af en højere Sfære, fuld af Skønhed og Kærlighed og Renhed. Det forbavser os ikke, at Dagmar kan høre Himmeriges Harmonier:

Nu ganger Himmerigs Klokker for mig,
Guds Engle efter mig bie.

Hun var jo selv som en Engel — vil vi forstaa hendes Skønhed, maa vi søge til Englenes Verden.

Vi siger om Dronning Margrethe, at hun var stor. Og vi søger at forklare denne Storhed, idet vi henviser til hendes Klogskab og hendes stærke Vilje. Men der bliver Gaader tilbage. Vi kan ikke forstaa, hvordan hun kunde vinde tre Kongeriger, hvordan hun kunde holde Styr paa disse Stormænd — ja, de var jo ikke som nu til Dags højt civiliserede Kammerherrer og fine Etatsraader — nej, de var til Dels vilde Høvdinge, Sørøvere, uregerlige Folk, som dog i hende, i Kvinden, fandt deres Overmand.

Hvorledes var det muligt? Jo, fordi enhver, der havde at gøre med Margrethe, blev ligesom slaæet af en hemmelig Magt, der boede i hende. Hun var saa stor og dog ikke stolt. Saa viljestærk og dog saa mild. Der fortælles om hende følgende:

Ved Juletid 1403 var Margrethe i Vadstena og blev efter sin Anmodning optagen som Søster i Klosteret; før sin Afrejse samlede hun da først Nonnerne og siden Munkene om sig i Klosterets Talestue, og her gik hun fra den ene til den anden, idet hun ydmygt kyssede enhvers Haand som Stadfæstelse paa det Broderskab, hun havde indgaaet. En af Munkene, som undsaa sig for den mægtige Dronning, rakte hende sin Haand indhyllt i Kappen, men paa den Maade vilde hun ikke tage imod den, og hun sagde: »Giv mig din Haand ubedækket; jeg er jo nu din Søster.« — —

I denne store Herskerinde fandtes Kærlighed og Ydmyghed og det var den hemmelige Magt, som stod bag ved alle hendes Gerninger. Og denne inderlige Storhed var, ligesom Dronning Dagmars Skønhed, som en sød og dyb Melodi, der gav hendes Væsen en fortryllende Magt. Ogsaa denne Melodi kom fra en højere Verden, ogsaa den kom fra Himmerig, fra den Verden, som Margrethe holdt saa meget af. Der gaves intet Sted i hendes tre Kongeriger, hvor hun hvilede saa gerne som i Vadstena Klosteret, dér hvor Nonnernes Salmesang lød gennem de ensomme Skove, dér hvor Birgittas mystiske Aand endnu levede, dér hvor man kunde være paa Jorden og dog i Himmelen.

Ja, der falder et Skær fra en højere Verden over disse to Skikkelser, og vil du have et Navn paa denne Verden, saa siger jeg: Kristendommen. Kristendommens Skønhed og Kristendommens milde Magt finder jeg i Dagmar og Margrethe. Den var noget aldeles nyt for de gamle Nordboere. Naar en af deres Høvdinger vilde herske, ja, saa drog han ud med Sværd og Spyd og tvang sine Naboer ind under sit Aag. At herske i Kærlighedens Kraft, det kendte de ikke til. Og da nu Kristendommen kom, og da disse ophøjede Skikkelser spirede frem, disse Dronninger, der var saa milde og gode og dog saa taal-

modige og stærke, da stod disse Nordens og hele Germanias vilde Krigere ligesom betagne, og Verdenshistorien saa en Tid, hvor det svage Køn i Kristendommens Kraft herskede over det stærke, hvor den milde Kærlighed sejrede over den vilde Kraft. Tænk paa Navne som Mathilde, Adelheid, Kunigunde, Elisabeth og her i Norden Birgitta, Dagmar og Margrethe. Det er Kristendommen, der virker i dem eller, vil du have et andet Udtryk, saa nævner jeg det Ord, der dengang som et Vaarens Budskab lød gennem Nordens Lande, vor Frues Navn: Maria. Ved Dronning Dagmars Leje laa, som Folkevisen siger, St. Marias Bog, og Margrethe sendte endnu kort før sin Død store Gaver til Vor Frue Kirke i Kalundborg og Vor Frue Kloster i Roskilde, thi hun elskede den store Himmeldronning. Mariaskikkelsen, det er det Ideal, som Dagmar og Margrethe søgte at nærme sig, Mariaskikkelsen, i hvilken naturlig Ynde og Kraft paa en vidunderlig Maade forener sig med overjordisk Renhed og Skønhed.

Se, det er derfor, at Dronning Dagmar er saa skøn og Dronning Margrethe saa stor.

Kære Elever, især De, der nu skal tage Afsked med Deres Ungdoms Skole for at prøve Livets Alvor, Skolen udleverer Dem i Dag Deres Eksamensbeviser og anerkender Deres Talent og Deres Arbejde. Men det er ikke alt.

Det vilde være en fattig Skole, der ikke kunde give Dem andet end et mere eller mindre pænt Vidnesbyrd, der aabner Dem Vejen til Penge og Stilling. Det vilde være en fattig Skole, der ikke kunde give Dem noget af det, der forskønner Livet og giver det Højde og Dybde. Det vilde være en fattig Skole, der ikke kunde byde Dem nogle af de ideale Kræfter, der har skabt Skikkelser som Dagmar og Margrethe.

Vi er her paa St. Andreas Kollegiet ikke saa fattige. Vi er en kristelig Skole. Den samme Aand, der har levet i Dagmar og Margrethe, raader i vort Hus. Og jeg beder Dem inderligt om at tage denne Aand med Dem ud i Livet. Denne adelige Aand, der hæver sig højt over Nutidens Materialisme, over Pengemagt og Flitterstads.

Indprent i Deres unge Fantasi Billeder som dem, vi fejrer i Dag. Og naar De nu i Sommertiden vandrer gennem

Skov og Eng, saa tænk paa den unge Dronning, Dagens Mø, som i sit rene, kyske Væsen genspejler alt det yndige og alt det liflige, som findes i Deres Land og i Deres Folk. Og naar De gaar hen ad Sundets Strand, og naar Stormen bruser og Bølgerne skummer højt og vækker mægtige Følelser i Deres Hjerter, saa tænk paa Margrethe, den stærke Kvinde, der kan minde Dem om alt det store, som findes i Nordhoernes Historie.

Saa længe disse Skikkelser straalere for Deres Blik, saa længe vil alle Deres Kræfter og Drifter kunne trives, saa længe vil De føre Deres Fædrelands bedste Traditioner videre, saa længe vil De bevare Deres Ungdoms Idealer.

Fr. Muckermann.

En Tak fra Pave Pius X.

Hs. Højærværdighed Biskoppen har modtaget en egenhændig Skrivelse fra Hs. Eminence Kardinal *Gotti*, Præfekt for Propagandakongregationen, saalydende:

Rom, den 21. Juli 1912.

Højvelbaarne, højærværdige Herre!

Jeg har modtaget Deres Højvelbaarenheds Brev af 9. Juli 1912, i hvilket var indlagt en Anvisning paa 500 Francs med den Bestemmelse, at denne Sum skulde overgives til Hs. Hellighed Paven som Peterspenge fra de danske Katholikker.

Under en Audiens, som Hs. Hellighed tilstod mig den 18. ds., har jeg personlig overgivet den nævnte Anvisning til vor Hellige Fader, Pave Pius X.

Hs. Hellighed tog med megen Erkendtlighed imod denne Gave og paalagde mig at meddele Deres Højvelbaarenhed, at han med Tak og Kærlighed giver Dem og hver enkelt af Bidragyderne sin apostoliske Velsignelse.

Idet jeg herved meddeler Dem dette, benytter jeg med Glæde Lejligheden til at udtale for Deres Højvelbaarenhed mine bedste Ønsker om Guds rigeste Velsignelse.

Deres Højvelbaarenheds

i Kristus hengivne

Fr. H. M. Gotti, Præfekt.

Den katholske Ungdoms Sang.

(Mel.: Blue Bell.)

Der er ej Tid at blunde
i fagre Ungdomsaar.
I Livets lyse Lunde
der er kun een Gang Vaar.
Nu skal vor Fremtid bygges,
nu spirer det og gror.
I Vaarens Sollys frygges
jo Somrens Blomsterflor.

Hørlige Ungdom, sollyse Hørl,
jubilende priser vi dig, Længslernes Vaar!
:: Fugle, som kvidrer Vaardagen lang,
stem med i den katholske Ungdoms Sang! ::

I Kirkens Ly og Skygge,
hvor Lykkens Roser gror,
der vil vi bo og bygge
vor Fremtid skøn og stor.
Med milde Moderhænder
den leder vore Fjed,
indtil vor Vandring ender
i stille Aftenfred.

Hørlige Ungdom, sollyse Hørl,
jubilende priser vi dig, Længslernes Vaar!
:: Fugle, som kvidrer Vaardagen lang,
stem med i den katholske Ungdoms Sang! ::

Fram! Fram paa Lysets Bane,
katholske Ungdomslag!
Løft frejdig Korsets Fane
i Gry af gylden Dag!
Naar Livets Aften rinder
og slukt er Dagens Glans,
i rene Ungdomsminder
vi har en frodig Frans.

Hierlige Ungdom, sollyse Aar,
 jublende priser vi dig, Længslernes Vaar!
 :: Fugle, som kvidrer Vaardagen lang,
 stem med i den katholske Ungdoms Sang! ::
 R. Rjelstrup.

Litteratur.

Aloysiusbogen, 3. Udgave ved Niels Hansen. (Mohn's Bogtrykkeri 1912.)

Man kan ikke varmt nok anbefale denne yndige og kraftige Bog, som Hr. Niels Hansen har Æren af at have bearbejdet og udgivet nu for tredje Gang. Det er navnlig en Bog for Ungdommen, en Bønnebog, som ikke skulde mangle i nogen Familie. Thi husk paa, den Slags Bøger er ikke som nogle morsomme Romaner, man læser og lægger til Side igen. Nej, vore katholske Bønnebøger er noget ganske andet. Her er Læsningen kun en Forberedelse til Gerningen. De har en vækkende og styrkende Kraft i sig. Navnlig da denne Bog om den hellige Aloysius. Det er jo ganske utroligt, hvad denne hellige Ynglings Eksempel har virket og virker den Dag i Dag hele Jorden rundt.

St. Aloysius er hverken mere eller mindre end en pædagogisk Stormagt af første Rang. Andagten til ham og især de seks Søndages Andagt er noget, som har den største Betydning for katholsk Opdragelse. Lad os endelig ikke glemme, at det er her, vore ejendommelige Kræfter ligger skjulte. Den moderne Pædagogik taler saa meget om Undervisning i Etik. Navnlig i de Lande, hvor Religionen forsvinder i Statsskolerne, trænger denne Undervisning frem, f. Eks. i Frankrig. Man føler, at der skal gøres noget for at sætte en Stopper for Tidens moralske Nedgang. Men alle disse Forsøg synes saa forfærdelig utilstrækkelige. Og hvorfor? Jo, fordi det i Grunden ikke er Ideen, der mangler, men Kraften. Gode og slette Mennesker ved godt, hvor køn Kyskheden er og hvor stor.

Men Kraften til at tilkæmpe sig den — den mangler. Og lad os være enige om: denne Kraft vil den moderne Verden kun finde dér, hvor den antikke har fundet den, i Kristendommen. I Skikkelser som Aloysius samler Kristendommens moralske Kraft sig til et straalende Billede, og derfor er disse Helgener moralske Stormagter. Behøves der mere for at anbefale denne smukke lille Bog om den hellige Aloysius?

Fr. Muckermann.

En let Pilgrimsfærd.

(Fra Fransk ved Ax. Sa.)

Der er en Pilgrimsfærd, som er meget let at foretage; den koster hverken Tid, Penge eller Besvær. En meget fortjenstfuld Pilgrimsfærd, som Jesus indbyder os til: det er Pilgrimsfærd til det hellige Tabernakel.

Jesus, vor Frelser, bor der; paa Kirkens Alter er han virkelig til Stede; ja der, under Hostiens Slør, skjuler sig af Kærlighed til os han, der fødtes i Bethlehem, levede i Nazareth, døde paa Golgatha, han, som nu triumferer i Himmelen.

Han er der for at være vor Trøster i Sorger og Prøvelser, vor Styrke i Kampen, vor Fører og vort Vandringsbrød paa Himmelvejen, Næringen for vor smægtende Sjæl.

Hvis vi ofte tænker paa og fast tror paa denne trøsterige Sandhed, vil vi ofte foretage Pilgrimsfærd til det hellige Tabernakel.

For det første vil vi gøre denne Pilgrimsfærd om Søndagen for at overvære den h. Messe. Sammen med Jesus, der ofrer sig til Gud, sin Fader, ved Præstens Haand, vil vi frembære vor Tilbedelse og Taksigelse, bede om Forladelse og forsikre ham om vor Kærlighed. Er det muligt for os, vil vi komme igen om Aftenen til Andagten og den sakramentale Velsignelse.

Dernæst vil vi i Ugens Løb, saa ofte det lader sig gøre uden at forsømme vore Standspligter, gentage denne Pilgrimsfærd til Tabernaklet.

Endvidere vil vi hver Dag, naar vi har et Minut tilovers og kommer forbi en Kirke, gaa ind og bringe den guddommelige Fange vor Hyldest.

Men har vi endelig ikke Tid til at gøre denne sidste Pilgrimsfærd, saa kan vi i det mindste gøre den i Aanden

og i Hjertet. Med vor Tanke og vor Kærlighed — to Vinger, der i et Nu kan føre vor Sjæl fra den ene Ende af Verden til den anden — vil vi gaa til Tabernaklets Fod for at trøste ham, som Verden glemmer, foragter og bespøtter.

Hvor mange Gange om Dagen kan vi ikke, uden at forlade vort Arbejde, foretage denne saa lette og dog saa fortjenstfulde Pilgrimsfærd?

Lad os ikke unnlade det!

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den højærværdigste Biskop agter denne Søndag at meddele Firmelsens Sakramente i Helsingør, hvorefter han i den paafølgende Uge sammen med adskillige andre Præster vil deltage i Eksercitierne paa St. Andreas Kollegium i Ordrup. Derefter begiver Biskoppen sig, efter foreløbig Bestemmelse, paa en 3—4 Ugers Rejse til Udlandet.

— *St. Knuds Skoles* stilfulde Nybygning, som blev paa-begyndt for mere end et Aar siden, er i den sidste Tid kommet sin Fuldendelse et godt Stykke nærmere. Saaledes blev der i denne Uge, efter at det udvendige Murerarbejde næsten var fuldendt, over Hovedindgangen anbragt et prægtigt Billede af *Sankt Knud* (efter Rimkrønikens Original). Billedet, som er en Gave fra Søskendene Hoffmann, er fremstillet af vor kendte Mosaikmester Odorico og er et lille Mesterstykke af italiensk Mosaikkunst. Senere vil ogsaa en af Prof. Hartmann modelleret Bronzebuste af *Niels Steno* blive rejst over Indgangsdøren, saa at de forbigaaende kan faa at vide, hvem *Steno* sgaade egentlig er opkaldt efter.

(C. Bw.)

Rusland. Regeringens Had til Frihed og Taalsomhed er ikke alene oprørende, det kan undertiden ogsaa faa et komisk Præg. De fleste af Læserne kender det saakaldte »Bønnens Apostolat«, en Forening til fælles Bøn, hvis Emne Paven selv fastsætter hver Maaned. Den ved den katholske St. Kasimirkirke i St. Petersborg ansatte Sognepræst er nylig blevet afsat fra sit Embede, fordi han uden Tilladelse fra Regeringens Side i et af ham udgivet Tidskrift offentliggjorde de maanedlige Emner for den fælles Bøn. Som Grund blev angivet, at disse Emner var »officielle Anordninger fra den Apostoliske Stol«, hvilke det i Rusland er forbudt at offentliggøre, naar man ikke i For-

vejen har faaet Tilladelse til det. — Foreningen »Bønnens Apostolat« er knyttet til Jesu-Hjerte-Andagten, og det er karakteristisk, hvilken Skræk Skismaet har for alt, hvad der har nogen Forbindelse med denne Andagt — et Fingerpeg for sandhedssøgende Sjæle om, hvor Sandheden er at finde.
(Sendbote Aug. 1912.)

Holland. Evangelisk Alliance tilsendte for nogen Tid siden Dronningen en Adresse, der ligefrem bugnede af Had til den katholske Kirke. Foranledningen var den pavelige Haandskrivelse (*motu proprio*) angaaende Indstævning af gejstlige for Domstolene. Den uhyggelige »Alliance« betegnede Rom som den »protestantiske« hollandske Nations Arvefjende, og man bad om, at Protestanterne maatte blive »beskyttet« mod Paven. Dronningen har nu svaret, at der ingen Grunde forelaa til at gaa ind paa Adressen.
(Leo.)

Schweiz. I Genève kunde Søndag den 16. Juni de troende atter en Gang efter lang Tids Forløb bivaane en katholsk Gudstjeneste i den ærværdige Frue Kirke. Det gamle Gudshus, som længe havde været dem frataget, er nu atter i deres Hænder. — Søndag d. 23. Juni fandt en endnu mindeværdigere Fest Sted i St. Imier. Den Dag kom nemlig den daværende Menighed atter i Besiddelse af den Sognekirke, som en Del af den selv havde set bygget, og i hvilken mange af dem havde modtaget den første h. Kommunion, men fra hvilken de var blevet fordrevet i Aaret 1874. Biskoppen af Basel meddelte ved denne Lejlighed den h. Firmelse til nogle Hundrede Børn. Siden den 14. Oktober 1866, Indvielsesdagen for denne Kirke, havde ingen retmæssig Biskop betraadt den. — I Chêne-Bourg (Kanton Genève) har Katholikkerne engang bygget en til den h. Franz af Sales indviet Kirke. Den blev frataget dem i 1873; den frafaldne Karmelitermunk Hyacinth Loyson, der døde for nogle Maaneder siden i Paris som en gammel Mand, trængte med Vold ind i Kirken og tog den i Besiddelse. De næste fem Aar blev den h. Messe frembaaret i en Lade, 1878 blev der bygget et Kapel, og nu, den 31 Maj i Aar, vedtog Kommunalbestyrelsen med 4 Stemmers Flertal, at Kirken skulde tilbagegives Katholikkerne, under Forbehold af Kantonraadets og Det store Raads Approbation.
(Leo.)

Asien. (Kina.) Det er ikke givet saa overordentlig mange Præster at fejre deres 50-aarige Jubilæum som Præst, derfor kan det maaske være tilladt at give en lille Efterretning om et 50-aarigt Præstejubilæum fra dette fjerne Land, selvom Præsten og hans Virksomhed hidtil har været ukendt for sikkert alle Læserne. Pastor Andreas Leong er en Kineser og stammer ned fra en Familie, som mange

Generationer igennem har været katholsk. Født 1837 i en lille Landsby nær Canton traadte han i en Alder af 14 Aar ind i Forberedelses-Seminariet i Hong Kong, hvis første — og i nogen Tid eneste — Student han var. Ypperlig begavet og med stor Lyst til Studium fuldendte han heldigt sin Uddannelse og blev præsteviet i Aaret 1862. Derefter arbejdede han 31 Aar som Missionær blandt sine Landsmænd og var ved sit nøje Kendskab til de kinesiske Forhold til stor Nytte for de europæiske Missionærer. I 1893 blev Pastor Leong sendt til Hong Kong for at lede den lille Menighed, som var vokset op under engelsk Beskyttelse, og dette Arbejde er han endnu fuldt oplaget af. Men hvor han blot fandt en ren Haandfuld Katholikker, har han nu den Glæde at se c. 16.000 samlede omkring sig. Til Trods for sin Alder og det haarde Arbejde, han har gjort, er han utrættelig virksom til Sjælens Frelse; at holde fire Taler daglig, hver paa en Times Længde, og desuden sidde adskillige Timer i Skriftestolen er for den ærværdige Jubelpræst ingen Sjældenhed. Pastor Leongs Moder lever endnu og er trods sine 95 Aar stærk paa Sjæl og paa Legeme. Hendes største Glæde er at overvære sin Søns Messe og daglig modtage den hellige Kommunion af hans Hænder.

(America).

Syd-Amerika. Den Hellige Fader har tilstillet Biskopperne i denne Verdensdel en Encyclica (Rundskrivelse), hvori han meget indtrængende lægger dem paa Hjerte Nødvendigheden af at sørge for aandelig Hjælp til de Millioner af Indianere, som endnu lever udenfor Kirken, saa vel som for dem, der er Katholikker, men er mere eller mindre fjernede fra religiøs Paavirkning. Man maa formode, at Udstedelsen af denne Encyclica hænger sammen med den Beretning, som Pater Genocchi nylig har aflagt til Paven; han har nemlig, efter Pavens egen Ordre, opholdt sig et helt Aar i Syd-Amerika og undersøgt de katholske Missioners Virksomhed der.

(America.)

Umiddelbart før Afslutningen af dette Nummer meldes der telegrafisk fra Köln, at Kardinalærkebiskop Fischer er afgaaet ved Døden d. 31. Juli.

St. Ansgars Kirke — en Rettelse.

Klokkeslettet for Jesu-Hjerte-Andagten var ganske forkert angivet i forrige Nummer af Ugebladet; for deres Skyld, som faar Ugebladet allerede Fredag Morgen, skal det rettes her. Messen i St. Ansgars Kirke Fredag den 2. August er Kl. 8¹/₄ og Aftenandagten Kl. 8.

Litteratur. Udkommen er: **Aloysiusbogen** ved Niels Hansen. Faas smukt indbunden for 75 Øre hos St. Josephssøstrene, Frederiksberg Allé 15-17.

Kirkelig Kalender.

4. Aug. 10. Søndag efter Pintse. Dominicus, Bekender.	11. Aug. 11. Søndag efter Pintse.
5. — Mandag. Maria i Sne.	12. — Mandag. Clara, Jomfru.
6. — Tirsdag. Jesu Forkla- relses Fest.	13. — Tirsdag. Johs. Berch- manns, Bekender.
7. — Onsdag. Cajetanus, Bekender.	14. — Onsdag. Oktavdag. (Vigilie).
8. — Torsdag. Cyriacus og Fæller, Martyrer.	15. — Torsdag. Marias Op- tagelse.
9. — Fredag. Vigiliatedag.	16. — Fredag. Hyacinthus, Bekender.
10. — Lørdag. Laurentius, Martyr.	17. — Lørdag. Oktav af Lau- rentius. (Fastdag).

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 29.

Tak.

Foreningen *Steno* bedes modtage den hjerteligste Tak for de herlige 14 Dage, den har beredt mine — og sikkert alle de andre — Dreng i Feriekolonien ved Korsør. Det har i alle Henseender været en udmærket Tid for Børnene, og baade Foreningen og særlig de to Herrer, der ledede Kolonien, fortjener i høj Grad saavel Børnenes som Forældrenes Taknemmelighed. C. B.

Paa Ansgariusforeningens Forlag er udkommet: **Frelserens Budskab**, eukaristisk Sang med Klaverledsagelse. Stort Nodebladsformat. Pris 25 Øre. Faas paa St. Ansgars Menighedskontor.

Helsingør.

Søndag d. 4. Aug. finder den h. Messe Sted Kl. 9 paa Grund af, at den højærværdigste Biskop meddeler Firmelsens h. Sakrament. Selvfølgelig bortfalder Kl. 10 Messen den Dag.

Ringsted.

Sønd. d. 4. August og paafølgende 2 Søndage bliver her Messe Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Unio. Søndag d. 4. August Udflugt i 2 Afdelinger.

I. Afdeling (Herrer alene) tager med Kystbanen Kl. 9 $\frac{1}{2}$ til Rungsted. Herfra til Hørsholm, hvor den medbragte Frokost nydes. Efter Frokosten spadseres gennem Folehaveskov til Vedbæk Hotelhave, hvor man mødes med

II. Afdeling (Herrer og Damer), som tager med Kystbanen Kl. 11 $\frac{1}{2}$ til Vedbæk. Her drikkes Kaffe, hvorefter man spadserer til Bøllemosen og Skodsborg, hvor der spises til Aften i Tepaviljonen og eventuelt gives Lejlighed til en lille Dans.

Hørsholm. Søndag d. 4. August Kl. 9 $\frac{1}{4}$ holdes Gudstjeneste i Ejendommen »Gotin« 1. Sal, Udenomsvej.

St. Knuds Skole. Nye Elever, saavel til første Klasse (helst i 6 Aars Alderen) som ogsaa til højere Klasser, kan indmeldes daglig. Program faas paa Skolen. Bestyreren træffes i Regelen Kl. 12—1 og om Eftermiddagen efter Kl. 6.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medaljer, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hver dag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvarialet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothés Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 32.

Søndag den 11. August.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Napoleon. — Moder Genevièves Jubilæum. — Litteratur. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Helsingør. Tyskland. Rom. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

129.

Ceremonier.

Beretningen om en døvstums Helbredelse i denne Søndags Evangelium indeholder et Træk, der næsten er enestaaende i den evangeliske Historie. Medens vor guddommelige Frelser som oftest gjorde sine Mirakler ved sin blotte Vilje eller ved Haandspaalæggelse uden at bruge noget andet ydre Middel, læser vi i Dag, at han udtrykkelig blev anmodet om at helbrede en døvstum ved at lægge sin Haand paa ham. Herren var villig til at helbrede Staklen, men ikke uden videre paa den antydede Maade. Mange Folk var omkring ham; han trak sig tilbage til et ensomt Sted og tog den døvstumme med sig »afsides fra Folket«. Der lagde han sine Fingerspidser i hans døve Øren og berørte hans Tunge med Spyt, saa bønfoldende op mod Himlen, og først da udtalte han det bydende »Lad dig op«.

Hvorfor vilde han mon denne Gang bruge de nævnte omstændelige Forberedelser? Var han ikke ellers altid villig til uden Tøven at afhjælpe al Nød, bare man tyede til ham med det rette Sindelag, med Længsel efter at blive hjulpen og med Tillid til hans Magt og Medlidenhed?

De Ceremonier, vi denne Gang ser ham foretage, var

godt skikkede til netop at vække denne Stemning i den ulykkelige, ifald han muligvis ikke endnu havde det fornødne Sindelag. Manden var jo døvstum. Hørt havde han endnu ikke noget, hverken hvad der var bleven sagt om ham til Herren, ej heller hvad Svar denne muligvis havde givet. Naar Herren nu lagde sine Fingre i hans Øren, der ligesom var tilstoppede, saa Lydbølgerne fandt Vejen ind i dem spærret, maatte denne Ceremoni da ikke have den Virkning i den døves Hjerter at vække den Tillid, at Herrens Finger vilde fjerne al Hindring for Lydens Indtrængen? Og naar han følte Herren røre ved sin Tunge, der ligesom klæbede ved Ganen, maatte det da ikke vække i ham det glade Haab, at Vidunderlægen vilde løse Tungens Baand og gøre den let bevægelig til at lovprise Gud for saa stor en Naadesbevisning og til for Fremtiden at vedligeholde et levende Samkvem med Omgivelserne, som han indtil da havde følt sig udelukket fra? Kort sagt, de Ceremonier, som Herren denne ene Gang undtagelsesvis anvendte for at forberede og indlede sin Undergerning, var fortrinlig egnede til at vække den ulykkeliges Opmærksomhed, sætte Mod i ham og opfylde ham med glad Forventning om at blive udfriet fra sin sørgelige Tilstand.

En lignende Virkning skal de efter Herrens Ønske ogsaa have paa alle os, der læser eller hører om dette fremragende Bevis paa Guds Almagt og Barmhertighed. Den naaderige Tid, da den store Undergører fra Nazareth drog omkring og helbredte allehaande Sygdomme og tørrede alle Taarer, er forbi. Men han lever endnu. Han er vor Midler og Talsmand hos sin og vor fælles Fader i Himlen. Han er ogsaa midt iblandt os, og det i alle vore Gudshuse. Hans Arm er endnu ikke bleven forkortet. Hans Hjerter banker endnu ligesaa medlidende for alle, der søger Hjælp og Trøst hos ham. Bare vi var besjælede af de samme Følelser, den samme Attraa og Tillid, som Herren selv ved de nævnte Ceremonier vakte i den døvstummes Hjerter!

De Ceremonier, som vi selv vænnes til at bruge ved Bønnen, er vel egnede til at vække og vedligeholde disse Følelser. Vi bøjer Knæ for Gud for at hylde ham som den højeste og almægtige, der kan give os alt, hvad vi har godt af at faa. Vi folder Hænderne for ligesom lænkebundne at overgive os til ham med uindskrænket Tillid. Vi gør Korsstegnet over os, fordi vi beder i Jesu Navn, i Tillid til ham, der har elsket os lige til Korsdøden og sat sit Ord i Pant paa, at Faderen vil give os alt, hvad vi beder om i hans Navn.

Napoleon.

Et Hundredaars-Minde.

Som et mægtigt Uvejr havde Napoleon hærget Europa. Den lille Korsikaner, Verdens største Feltherregeni, foer i Spidsen for sine uovervindelige Hære fra Vest til Øst, fra Nord til Syd. Geværerne knaldede, Bajonetterne og Sablerne lynede, Kanonerne tordnede fra Portugal til Rusland, fra Middelhavets til Nord- og Østersøens Kyster. Næppe var en Krig endt, før en ny begyndte, og efterhaanden lykkedes det Napoleon at tiltvinge sig Magten over hele Europa, hvis Fyrster tilsidst ikke mere vovede at gøre Modstand mod Eventyrkejsereis Lykke og Vaabenmagt, men ydmygt bøjede sig for hans Trone i Frygtens og Beundringens Underkastelse.

Kun een, den svageste og mest værgeløse af alle Regenter, vovede, hvad de mægtige, hæromgivne Konger ikke turde, at sætte sig op mod Napoleon, ja endog at dadle og true ham.

Denne ene modige var Paven, Pius VII.

I sin ærgerrige Stræben efter at blive alle Herskeres Hersker vilde Napoleon ogsaa tvinge Paven ind under sin Magt, gøre ham til et af sine Redskaber. Men her traf han sin Overmand. Pius VII vilde ikke opgive det mindste af sin Selvstændighed, vilde ikke vige en Haarsbred; fast og urokkelig holdt han paa sine Rettigheder; om det skulde koste Livet, vilde han ikke svigte de Pligter, for hvilke han havde Ansvar overfor Kirken og overfor Gud.

Forholdet mellem Paris og Rom blev mere og mere alvorligt, og alt truede med en Katastrophe. Napoleon skrev: »Eders Hellighed er Souverain i Rom, men jeg er dets Kejser, alle mine Fjender maa ogsaa være dets Fjender.« Værdigt og bestemt svarede Pius VII: »Den øverste Gejstlighed erkender ikke og har aldrig erkendt nogen højere Magt end sin. Kejsereis af Rom eksisterer ikke. Fredens Guds Statholder bør vedligeholde Freden med alle, uden Forskel paa, om det er Katholikker eller Kættere.« Man advarede Paven mod den farlige Modstanders Vrede, men han var ubøjelig og truede Kejsereis med Band. Napoleon blev

rasende og skrev i et Brev de Ord, som senere Begivenheder med uudslettelig Skrift mejslede ind i Historien: »Vil han lyse min Trone i Band. Tror han, Vaabnene vil falde mine Soldater ud af Hænderne.«

Da Napoleon derefter skred til Fjendtligheder og sendte en Hær mod Rom, gjorde Paven Alvor af sin Trusel og lyste d. 11. Juni 1809 Kejseren i Band, den samme Kejser, han i 1804 var rejst til Paris for at krone. Følgen heraf blev, at den gamle Pius VII Natten mellem d. 5. og 6. Juli 1809 under Bevogtning blev ført bort fra sit Palads som Napoleons Fange.

— — —

Det er ved en af Sydtysklands Landeveje en Dag midt i Maj Maaned 1812. Dagen hælder, Aftenen er ved at falde paa. Solen nærmer sig Horisonten i Vest, hvor Bjergene løfter deres blaanende Masser; Markens Blomster sænker deres duftende Kalke, medens Fuglene synger i Træernes Kroner. Langs Landevejen staar store Skarer af Mennesker, unge og gamle, Mænd og Kvinder, Oldinge og Børn. Det er ikke blot den nærmeste Omegns Beboere, der er stimlet sammen, nej, ogsaa lang Vejs fra er Folk strømmet til og har taget Opstilling ved den endeløse graa Vej.

Pludselig bliver der Bevægelse i den ventende Mængde; alle ser mod Vest, hvor Himlen gløder i Solnedgangens Straaleglans. Langt henne paa Vejen kommer et stort Optog af rejsende til Syne; det kommer nærmere og nærmere; nu er det der. Det er et stort, prægtigt, glimrende Rejseselskab, hvoraf Størsteparten er militære af høj Rang. Der er ranke, stolte Officerer i straalende Uniformer, elegante Kavallerer i skønne Dragter, fornemme Damer i Silke og Fløjl, Tjenere i kostbart Liberi. Det er et malerisk Skue, en broget Blanding af festlige Farver, mellem hvilke det glimter og blinker af blanke Knapper, straalende Guld- og Sølvdistinktioner, funklende Ordener, skinnende Kyradser og raslende Sabler. Men det er ikke denne pompøse Pragt, Mængden vil se, alles Øjne søger mellem Ryttere og Vogne en enkelt, en bestemt Skikkelse. Der kommer han, der er han, en lille Skikkelse, som bærer en trekantet Hat, frem under hvilken en mørk Haarlok vælder ned over den gulblege Pande. Det er ham, det er ham.

Jordens mægtigste. Europas Hersker. Verdensstormeren Napoleon!

Og Mængden, der er strømmet sammen for at se ham, gribes af underlige, stærke Følelser, der maa have Luft, og den bryder ud i høje Raab: Leve Kejseren! Folket stirrer paa ham, indprenter sig hans Skikkelse i Hukommelsen for aldrig mere at glemme den. De ser og ser, vedbliver at se, indtil det glimrende Optog forsvinder i Øst, hvorfra Tusmørket langsomt sænker sig over Jorden.

Napoleon er paa Vej fra Paris til Moskva, paa Vej til det Felttog, siden hvilket der i Aar er henrundet et Aarhundrede. Han er paa Vej mod Øst. Øst, hvorfra Solen morgenprægtig stiger op over Paradiskysten til den lyse Dag. Øst, hvorfra Aftenens Skumring og Nattens Mørke kommer listende, den sorte, tavse Nat.

Napoleon er paa Vej mod sin Nat.

— — —

Den fattige korsikanske Dreng havde kæmpet sig op paa Verdens mægtigste Trone. Han stod nu paa sin Hæders højeste Tinde, hans Magt var umaadelig, men han vilde højere endnu, hans fænomenale Energi og ærgerrige Planer kendte ingen Grænser. Derfor skulde det russiske Rige knuses. Rejsen til dette Felttog var et eneste Triumftog. Gennem hele Mellemeuropa hegnedes Napoleons Vej af Menneskeskarer, der hyldede deres Kejser; i Drøden samledes en Skare kronede Hoveder for ved et glimrende Hof at gøre ham deres underdanige Opvartning. Den 24. Juni 1812 skred Napoleon, i Spidsen for sin vældige Armé, over Niemen ind i Rusland, ind til sin Skæbne.

Et halvt Aar efter vendte Napoleon tilbage. Hele det storartede Felttog var spildt. Russerne turde ikke binde an med ham, lokkede ham blot ind i Landet, helt ind til Moskva, som de brændte af over Hovedet paa ham, og nu maatte han flygte for den russiske Vinter, vende tilbage med uforrettet Sag. Men hvilket Tilbagetog! Vinteren var overordentlig streng med isnende Kulde og flygende Sne. Soldaterne havde intet Tøj og led forfærdelig af Kulde og Sult. Uafsladelig faldt Kosakkerne de flygtende i Ryggen, langsomt bevægede Hæren sig gennem Sneørkenen, de udmattede Soldater styrtede om mellem efterladte Ka-

noner og Vogne, Togets Vej blev en eneste endeløs Kirkegaard, over hvilken Sne og Is bredte sit kolde Liglagen. Rædslerne blev værre og værre. Utallige blev vanvittige af de frygtelige Lidelser og skød sig selv, Hunger og store, aabne Frostskaar plagede de ulykkelige, som ikke mere formaaede at bære Geværerne i de stivfrosne Fingre og næppe kunde slæbe sig af Sted. Den eneste, der var rolig, var Napoleon. Iført en Pels, trekantet Hat og med en lille Stok i Haanden gik den lille Kejser ved Siden af sin ødelagte Hær. Ingen saa, hvad han led, ikke en Mine fortrak sig i hans gulblege Ansigt. Stille gik han og saa Soldaterne styrte om, saa dem tabe Geværerne. Tabe Geværerne! Pludselig farer en Tanke gennem ham. Hvad var det, han havde skrevet, da Paven truede ham med Band: »Vil han lyse min Trone i Band? Tror han, at Vaabnene vil falde mine Soldater ud af Hænderne?« Store Gud! Nu faldt Geværerne i Tusindvis ud af dødfrosne Hænder. Guds Straffedom ramte ham med hans egne Ord. Han, hvem Menneskene ikke havde kunnet overvinde, blev nu besejret og afvæbnet af Elementerne, af Naturens Kræfter. Der er Magter og Kræfter, der er stærkere end ham, end Menneskene.

— — —

Af den stolte, umaadelige Storarmé vendte kun nogle faa Tusinde pjaltede, syge, vaabenløse Mænd tilbage. Da Europa erfarede Ulykken, blev det slaet med Forfærdelse, men forstod ogsaa, at Napoleon havde faaet sit Knæk, at den hidtil uovervundne nu endelig var slaet, at hans Magt, der for et halvt Aar siden havde straalet i fuldeste Glans, nu var ved at svinde. Og efter Moskva fulgte Leipzig, Waterloo og St. Helena.

Efter at den faldne Storhed i seks Aars strengt Fangenskab som Europas Fange paa den lille Klippeø havde gennemgaaet store sjælelige og legemlige Lidelser, mærkede han Dødens Komme, lod Præsten kalde og sagde: »Jeg er født i den katholske Religion, jeg vil opfylde de Pligter, som den paalægger mig, og modtage den Hjælp, som den byder.« Napoleon forberedte sig, modtog de hh. Sakramenter og gled den 5. Maj 1821 stille ind i Døden. Ude over Øen rasede et voldsomt Uvejr. Orkanen fløjtede

mellem Klipperne og susede i Trækronerne, der højede sig dybt mod Jorden. Oceanets vældige, skumklædte Bølger tordnede mod den stenede Kyst. Elementerne sang deres storslaaede Requiem over ham, der nu efter ydmygt at have bøjet sig for Gud skred ind i Evigheden, frem for Herrernes Herre.

Pius VII var da allerede forlængst vendt tilbage fra sit Fangenskab og sad atter paa Petri Stol i Rom. *Tu es Petrus — —!*
J. H.

Moder Genevièves Jubilæum.

De mange Katholikker — og sikkert ogsaa Ikke-Katholikker — i Danmark, som af en eller anden Grund er Josefssøstrene Taknemmelighed og Anerkendelse skyldige, vil glæde sig med dem over det dobbelte Jubilæum, de kan fejre i denne August Maaned 1912. Det første angaar Josefssøstrene i al Almindelighed, det sidste ganske specielt den danske Ordensprovins.

Navnet Josefssøstre omfatter adskillige Kongregationer, der dog alle som fælles Stifter ærer en fransk Jesuit, Jean Paul Médaille, som blev optaget i Ordenen 1640, samme Aar den blev stiftet. Kongregationerne opløstes dog, som saa mange andre, under den franske Revolutions Forfølgelse, men opstod igen paa forskellige Steder i forrige Aarhundredes Begyndelse. De Søstre, som virker i Danmark og andet Steds, stammer fra Chambéry i Savoyen, hvorhen der i 1812 sendtes en Koloni af Søstre fra Lyon. Saaledes kan St. Josefssøstrene fra Chambéry i Aar fejre deres 100-Aars Jubilæum, og der deltager ogsaa to Søstre fra Danmark i de store Festligheder, som i denne Maaned afholdes i Chambéry.

Den anden Fest, som ogsaa falder i denne Maaned, er Moder Genevièves 25-Aars Jubilæum som Forstanderinde for Josefssøstrenes danske Provins. Det er

en stor og herlig Udvikling. Josefsøstrene har gennemgaaet i det Kvartaarhundrede, Moder Geneviève med usædvanlig Dygtighed og Energi har ledet Provinsen. Selvfølgelig havde hendes Arbejde været forgæves, hvis hun ikke ved Siden havde haft fortrinlige Raadgiverinder og en talrig Skare opofrende og arbejdslystne Søstre, men dog bliver Hovedparten af Æren for det store Arbejde, der er gjort — naturligvis næst den, fra hvem al Velsignelse og alle gode Gaver kommer — den utrættelige Provincialforstanderindes.

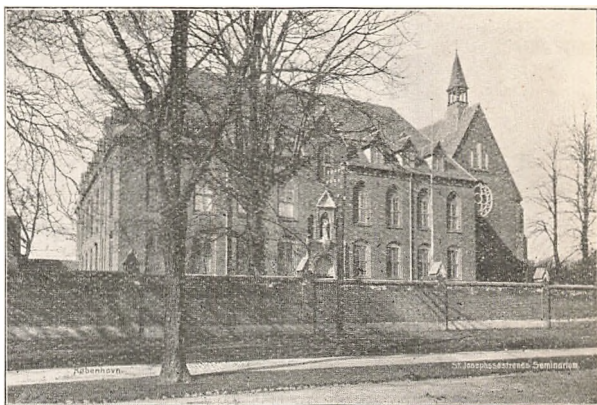

Der er ikke mange Ordensprovinser, der er af saa stor Udstrækning som den danske St. Josefsprovins. Den strækker sig nemlig fra den 51. til den 65. nordlige Breddegrad, d. v. s. 1600 km. fra Nord til Syd. For deres Skyld, der ikke forstaar dette, skal forklares, at det nordligste Hus i den danske Provins ligger paa Island, hvor Søstrene blandt andet leder en blomstrende Skole i Reykjavik, medens det sydligste Hus findes i Bryssel, stiftet 1901 her fra Danmark, hvor 25 Søstre leder

en stor Skole paa 900 fattige katholske Børn i en Forstad til Byen. Hertil kommer saa de mangfoldige Skoler, baade Sogneskoler og saakaldte franske Skoler, saa vel som de talrige Hospitaler, Sanatorier og lign., som Josefsøstrene leder rundt om i Danmark, en halv Snes Steder i København, end videre i Aalborg, Randers, Aarhus, Horsens, Fredericia, Esbjerg, Spangsbjerg, Odense og vistnok endnu flere Steder. Og Traadene til denne mægtige, vidt forgrenede og ofte meget vanskelige Gerning holder Moder Geneviève alle sammen i sin Haand, og hun har mange Gange med Besindighed og Taalmodighed forstaaet at

udrede, hvad der for andre saa ud som et helt Vilderede. Og hun er utrættelig til at rejse rundt og personlig at undersøge alt, give Formaninger, Raad og kærlig Hjælp overalt, hvor det trænges til. Saaledes var hun i Fjor paa Island, en Rejse, der, hvor tiltrækkende den end i nogle Henseender kan se ud, dog ofte er langt fra at være en Fornøjelsestur. Ogsaa til Belgien maa Forstanderinden drage, hvor der tit har været mange Vanskeligheder at overvinde og store Ofre at bringe, men hvor Søstrene nu har den Løn, at deres Arbejde er til stor Velsignelse for mange fattige Katholikker.

Skade, at ikke en, der kendte Søstrene og deres Forstanderinde nærmere end den, der har skrevet disse Linjer,

har sendt Ugebladet en Festartikel i Anledning af Jubilæet. Jeg har kun kunnet skrive som en ud af Mængden, men ganske vist af den Mængde, der skylder Søstrene Tak for det gode og opofrende Arbejde, de har udført blandt den danske Ungdom. Mange andre vil takke dem for den Kærlighed, de har vist deres syge og lidende Medmennesker. Men alle er sikkert enige med Ugebladet om at bringe Forstanderinden en hjertelig Hilsen til det sjældne Jubilæum som Leder 25 Aar igennem af saa mangfoldig en Virksomhed, der særlig i de Aar har vokset sig stærk og stor, og ønske hende rig Velsignelse for Fremtiden derfra, hvor baade hun og alle Søstre alene henter Mod og Kraft til deres Gerning.

Foroven bringer vi et Billede af Forstanderinden, der

dog viser hende i en lidt yngre Skikkelse, end hun nu paa sin 25-aarige Jubilæumsdag fremtræder i, forneden hidsættes et Billede af det smukke Seminarium og Noviciat paa Strandvejen, et af de mange, smukke Bygningsforetagender, Moder Geneviève kan efterlade sig som Minde om sin Provincialvirksomhed. I Anledning af Festen afholdes Mandag d. 12. August en højtidelig Gudstjeneste i den til Noviciatet knyttede Immaculatakirke. De mange Søstre, der netop er her i Hovedstaden paa Grund af de aarlige Eksercitier, vil kunne overvære denne Gudstjeneste og tilbringe Festdagen sammen med Jubilaren.

Niels Hansen.

Litteratur.

Helsingør. Tekst af *Lauritz Pedersen.* Tegninger af *Kr. Kongstad.* (Gyldendal 1912.)

Der er næppe nogen anden dansk By, der nogen Sinde er givet saa smuk en Skildring af, som der i nærværende kønne lille Bog er givet af Helsingør. Og Helsingør fortjener det ogsaa; thi ingen By i Danmark — Ribe maaske undtagen — har bevaret saa meget af Fortidens ejendommelige skønne Bygninger og af en længst henfaren Tids Stemning som denne.

Forfatter og Kunstner har her arbejdet Haand i Haand paa at give en levende Skildring af den gamle Sund-By, ja, det er ikke frit for, at Kunstnerens Bidrag i saa Henseende næsten staar over Forfatterens. Hvor er Kongstads Tegninger dog fine og stemningsfulde, og hvor er de ikke nydeligt reproducerede! Men ogsaa Lauritz Pedersens Tekst er baade underholdende og belærende og vistnok ogsaa paalidelig. Men hvorpaa mon han støtter Oplysningen om, at Paul Helgesen skal have tilbragt sine sidste Leveaar i Tyskland? Det er vistnok lige saa sandsynligt, at han var blandt de trofaste katholske Præster, hvem man, som Peder Palladius kynisk, men meget betegnende udtrykker sig — »ophængte«.

Dog Bogen er ikke alene et historisk-kunstnerisk Mindesmærke om Helsingør. Den er tillige en overordentlig nyttig Haandbog for enhver, der vil aflægge den gamle By et Besøg, og ingen saadan bør betænke sig paa at ofre de to Kroner, som er den meget billige Pris for den smukke Bog. Fra Side 51—55 findes den herligste Vejledning til en Rundtur gennem Byen, med korte, men saare indholdsrige Meddelelser om de mange gamle, interessante Bygninger fra Byens tre store Opgangsperioder, man paa sin Vej træffer paa. Og i de mange dejlige Billeder har man bagefter den smukkeste Samling Erindringer, man kan ønske sig, langt bedre end mange fine og interessante Prospektkort.

At Katholikker kan have særlig Fornøjelse af en Tur til Helsingør, er en Selvfølge. Der er — med Undtagelse af det skønne Helligaandshus i Aalborg — ikke noget dansk Kloster fra Middelalderen saa vel bevaret som Karmeliterklosteret i Helsingør. Ogsaa Karmeliternes gamle Sygehus, opført c. 1516, vil man se paa med Glæde; for 5—6 Aar siden var Huset dødsdømt, men det lykkedes en Del gode Mænds Pietet og Energi at faa den gamle Bygning reddet og restaureret; nu staar den som et af Helsingørs værdifuldste middelalderlige Mindesmærker. En Helgenniche i Husets sydsøllige Hjørne har, betegnende nok før tidligere Tidens Tankegang, faaet Navnet »Fandens Prækestol«. Bogen slutter med en righoldig Kildeangivelse til Helsingørs Historie.

N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I Ugeskriftet *De tusind Hjem* fandtes Søndag den 4. August en lille Artikel Katholikkerne i Danmark med fire Billeder: Biskoppen i sit Arbejdsværelse, en Naturhistorietime i St. Knuds Skole, hvor Pastor Fonlupt staar med en Fugl i Haanden, St. Ansgars Kirkes Indre og Klostergaarden i Seminariet paa Strandvejen. Af den gennemgaaende velvillige Tekst skal her fremhæves et Par Steder. Forfatteren, Jens Harde, skriver saaledes: »Meget tyder paa, at det er Fremgangstider for den ka-

tholske Kirke i Danmark i Øjeblikket. Man kan se paa dette med Beklagelse, med Ligegyldighed eller med Tilfredshed, alt eftersom ens religiøse Sympatier gaar i den ene eller anden Retning; men en Kendsgerning er det, og søger man efter Aarsagerne, kan en af disse vel tænkes at være den indre Splidagtighed, som saa ofte mærkes indenfor Statskirken, og som gør nogle af dens Medlemmer trætte af at være under dens Tag.« — Og et andet Sted hedder det, med visse almindelige Misforstaaelser: »Man behøver ikke at følge den hjemlige katholske Kirkes Arbejde ret længe for at se, at et Hovedtræk for den er klog Tolerance til alle Sider. Den Fanatisme og Ensidighed, som særpræger i hvert Fald visse Dele af den katholske Propaganda i de fuldt katholske Lande, som f. Eks. Spanien og Italien, mærkes ikke her — tværtimod. Vore hjemlige Katholikker har ikke blot indrettet sig paa dansk Grund; de har ogsaa mærket sig den Vind, der blæser til Fremgang, omend det ikke gaar som en Storm over Landet, men mere som en stille Magt, der dog derfor ingenlunde bør agtes ringe — heller ikke af Modstanderne.« Det er ikke ganske klart, hvad Meningen er med »katholsk Propaganda« i de katholske Lande; men hvis det skal sige, at Kirken i de nævnte Lande med Kraft kan gennemføre sine moralske og religiøse Krav i det offentlige Liv, mangler der des værre meget heri; baade i Spanien og især i Italien besidder des værre Jøder og Frimurere en Magt, der mange Gange fuldstændig distancerer den »katholske Propaganda«.

— Kirkekoret ved St. Ansgars Kirke foretog Søndag d. 4. August en vellykket Tur til Malmø, hvor »Hofbauer Messen« af Goller blev opført til Højmessens under Ledelse af Hr. Organist I. Hammermüller. Hr. Pastor Popp indbød til en Forfriskning og udtalte sin Tak og Glæde overfor Koret, at det havde haft den lykkelige Ide, at komme »hit och sjunga i kyrkan.« Efter en Tur med Ringbanen gik man til Bords med Hr. Pastor Braun som Æresgæst i »Temperence-Hotellet« hyggelige Spisesal, hvor Bordet var pyntet med Blomster i de danske Farver. Derpaa gik Turen til Lund for at besøge Domkirken og navnlig beundre de rigt udskaarne Korstole. Efter Aftensmaden i samme Hotel i Malmø indbød Hr. Pastor Braun til Kaffe, hvorpaa Koret Kl. 8¹/₄ vendte tilbage hertil Byen. Under Sejladsen blev der sunget en Del flerstemmige Sange, som lød smukt ud over Sundet i den lune Aftenluft. Stemningen var hele Dagen saa fornøjelig og vellykket, at det sent vil gaa Deltagerne af Minde.

H.

Helsingør. Den højærværdigste Biskop ankom Fredag d. 2. Aug. hertil for at meddele Firmelsens h. Sakra-

ment. Om Søndagen fandt Firmelsen Sted i St. Maria Kapel, og den stemningsfulde Højtidelighed overværedes af en talrig Forsamling. Ved det med Blomster smykkede Alter celebrerede Biskoppen den h. Messe, bistaet af begge de herværende Præster, medens Sangen tonede smukt gennem Kirken. Derefter holdt Biskoppen en beaandet Tale, hvori han udviklede Firmelsens store Betydning, paaviste, hvorledes Apostlene havde meddelt dette Sakramente, hvilken Handling alene de kunde udføre, hvorfor det var forbeholdt Biskopperne som Apostlenes Efterfølgere at firme. Endvidere mindede Biskoppen om, at Kristus, som ved Aanden havde stiftet Kirken og havde gjort den uovervindelig, havde fuldendt den sakramentale Aandsmeddelelse ved Firmelsen, hvor Aanden blev givet i hele sin Fylde, som den, der skænker Glæde, Begejstring og Kraft. Han opfordrede Firmanderne til at vække Kærlighed til Aanden i deres Indre, og alle, som tidligere havde modtaget Sakramentet, til at forny denne Kærlighed og hede med Kirken: Kom, Skaberaand, kom naaderig til hver en Sjæl, som priser dig! — Saa udførte Biskoppen den sakramentale Handling. Der blev firmet 14 Børn og 7 voksne. Efter Højtidelighedens Slutning drog Biskoppen, ledsaget af Præsterne, Ministranterne og de festlig klædte Firmander, i Procession fra Kapellet over til Præstegaarden.

M. C. J.

Tyskland. Som nævnt i forrige Nummer er Kardinalærkebiskop Fischer af Köln ret uventet afgaaet ved Døden den 30. Juli, Kl. 11^{1/2} om Aftenen (ikke, som sidst anført, den 31. Juli). En meget stilfærdig og kristelig Død afsluttede en lang og bevæget Arbejdsdag. Kardinal Fischer fødtes 1840 i Jülich som Søn af en Lærer samme Steds. Da han viste fortrinlige Anlæg, blev han sat i Borger-skolen der, hvor han havde den Lykke at have Maurus Wolter, den senere berømte Ærkeabbed for Beuronerne, til Lærer. Efter at have studeret Theologi, især i Bonn, blev han viet til Præst 1863. Sin første og mangeaarige Virksomhed fik den unge Præst i Essen, hvor han arbejdede som Lærer ved det daværende Gymnasium i fulde 24 Aar. Skønt han havde tænkt sig at skulle virke som Lærer hele sit Liv, vilde han dog ikke afslaa det ærefulde Kald, som Kardinalærkebiskop Krementz af Köln lod udgaa til ham, om at blive hans Hjælpebiskop. 1889 blev han da bispeviet og virkede først 10 Aar som Kardinal Krementz' Medhjælper, dernæst 3 Aar under dennes Efterfølger, Ærkebiskop Simar, hvorpaa han selv blev valgt til Ærkebiskop 1902 og udnævnt til Kardinal et godt halvt Aar senere af Leo XIII, ganske kort før dennes Død i 1903. Kardinal Fischer var en sjælden ivrig og nidkær

Biskop, og hans Virksomhed sporedes paa alle Felter omkring i det vidtstrakte Kölner Ærkestift. Den store Folkeforening havde i Kardinal Fischer en varm Ven, ligesom al social Virksomhed kunde være sikker paa hans Interesse. Der bestod en vis Modsætning mellem hans Opfattelse, der gik ud paa, at sociale Foreninger skulde grundlægges paa saa bredt et Grundlag som mulig, og Kardinal Kopps i Breslau, som vilde drage Grænserne for saadanne Foreningers Virksomhed saa skarpt konfessionelle, at alt Samarbejde med ikke-katholske Kredse blev udelukket. Man har kaldt de to Anskuelser for Kölnerretningen og Berlinerretningen. I Rom syntes man at foretrække den sidste; men en Strid, der for et halvt Aars Tid siden var ved at udbryde herom mellem de tyske Katholikker, var lykkelig bilagt inden Kardinal Fischers Død. Biskop von Euch var ikke til Stede ved Dødslejet, som det har været meldt i flere Aviser, men i sit Hjem i København.

(*Nord. Volks-Zeitung.*)

Rom. Det franske Blad *Pèlerin* af 14. April i Fjor bragte følgende interessante Meddelelse, som vi skal gengive her, dog paa vedkommende Blads eget An- og Tilsvar. En ung Pige fra Tyskland opholdt sig som Postulantinde i Karmeliterindeklosteret i San Remo i Italien. Tre Maaneder før hun skal iklædes, bliver hun døv. Man raadspørger en Specialist, som erklærer, at han ikke kan hjælpe hende, da hendes Trommehinder er gennembullede. Derfor kan de ikke beholde hende i Klosteret, men tillader hende dog at blive der nogen Tid endnu. Hendes Sorg er stor, men hun taber dog ikke helt Modet; hun beder og lader flere Novener afholde for at opnaa Helbredelse. Dog er alt forgæves, og man staar beredt til at sende hende tilbage til hendes Familie med Lægeerklæring om fuldstændig Døvhed. Da hører hun en Dag efter at have modtaget den h. Kommunion i sit Indre en Stemme, der sagde til hende: »Gaa til den Hellige Fader i Rom, han vil sikkert helbrede dig.« Straks iler hun til Klosterets Priorinde for at fortælle hende sin Oplevelse. Denne mener, at Pigen nu foruden at være døv ogsaa er ved at blive forrykt, og vil ikke høre Tale om nogen Rejse. Dog staar Pigen fast i sit Forsæt, og hun faar endelig langt om længe Lov til at drage til Rom og bede Paven om Helbredelse. Den 9. Januar 1911 rejste hun afsted, ledsaget af en Lægesøster, der skulde føre hende til Rom, og fik den 12. Januar Audiens hos Pius X, der ved et Brev fra Priorinden til hans Privatsekretær, Mgr. Bressan, var bleven underrettet om Formaalet for hendes Komme. Saa snart hun var kommen ind for Paven, kastede hun sig ned for hans Fødder og raabte: »Hellige Fader, jeg har den faste Over-

bevisning, at Deres Hellighed kan helbrede mig. Jeg vil være Karmeliterinde, men kan kun blive det, naar jeg ikke mere er døv.« Da rejste Paven sig, lod hende tre Gange opvække Tro og Haab, tog hendes Hovede mellem sine Hænder og sagde: »Det ske dig efter din Tro! Gaa hen og bliv en god og hellig Karmeliterinde!« Hun stod op og hørte udmærket godt. — Da Mgr. Bressan fik dette at vide, gik han straks hen og lykønskede Paven, idet han sagde: »Hvad har De gjort, Hellige Fader?« Paven svarede roligt: »Ikke jeg, men Nøglemagten har virket denne Helbredelse.« Uden at se sig om i Rom, hvor hun aldrig før havde været, tiltraadte den unge Pige samme Dag, som hun havde erfaret den overordentlige Naade, Tilbagerejsen til sit Kloster, hvilket hun naaede den følgende Dag. At Glæden var stor blandt alle hendes Medsøstre, er det overflødigt at berette. Den 8. Februar fik hun Dragten som Karmeliterinde, og Paven, hvem man havde meddelt dette, sendte hende følgende Telegram: »Min kære Datter, jeg ønsker rig Velsignelse over dig, Moder Priorinden, Søstrene og alle, som overværer denne Iklædning. Fra nu af skal du hedde Søster »Maria Pia af den gode Hyrde.« Dette Telegram blev offentlig forelæst før Prædikenen, som holdtes i Anledning af Iklædningen. Søster Maria Pia er nu en lykkelig Karmeliterinde.

(*Emmanuel*, Aug. 1912).

— Efter 33 Aars Ordensliv i Jesu Selskab er Pater *Gaetano Zocchi* død i en Alder af 66 Aar. Baade som Prædikant, Foredragsholder, Forfatter og Journalist efterlader den bekendte Jesuit en tom Plads i de virksomme italienske Katholikkers Rækker, som vanskelig kan blive fyldt ud i Øjeblikket, hvor særlig Trangen til Mænd, der behersker de sociale Spørgsmaal, er følelig stor. Man kan sige, at Pater Zocchi døde med den Pen i Haanden, som han havde brugt 30 Aar igennem til at forsvare Pavens Rettigheder og Religionens Plads i Skolen. Kun faa Uger før hans Død udsendtes hans sidste Bog, »Pavens Frihed«, medens hans Arbejde ved *Civiltà Cattolica* vedvarede til Tredjedagen før hans Død. Selv af de bitreste Modstandere anerkendtes Pater Zochis aabne, ærlige Karakter og noble, frygtløse Fremgangsmaade.

(*Cath. Times*).

Tak!

Alle, som ved Gaver, ved personlig Hjælp eller paa anden Maade har ydet Bidrag til vor Basar, bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.

St. Vincent af Pauls Søstrene.

Ringsted.

Søndagene d. 11. og 18. August bliver her Messe Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Vestervoldgade 115.

Læsestue for unge Piger, aabne hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Kirkelig Kalender.

11. Aug. 11. Søndag efter Pintse.	18. Aug. 10. Søndag efter Pintse. Marias Optagelse. (I de stille Messer: Joachim, Jomfru Marias Fader.)
12. — Mandag. Clara, Jomfru.	19. — Mandag. Oktavdag.
13. — Tirsdag. Johs. Berchmanns, Bekender.	20. — Tirsdag. Bernhard, Bekender og Kirkelærer.
14. — Onsdag. Oktavdag. (<i>Vigilie</i>).	21. — Onsdag. Johanne Francisca, Enke.
15. — Torsdag. Marias Optagelse.	22. — Torsdag. Oktav af Marias Optagelse.
16. — Fredag. Hyacinthus, Bekender.	23. — Fredag. Philip Benitius, Bekender.
17. — Lørdag. Oktav af Laurentius. (<i>Fastdag</i>).	24. — Lørdag. Bartholomæus, Apostel.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 29.

Friluftsmøde.

Søndag den 11. August Kl. 3 $\frac{1}{2}$ afholdes Friluftsmøde ved »Vor Frues Bøg« (mellem Posemandens Hus og Fortunen). Hr. Assistent Fink-Jensen taler. Sangbogen medbringes. I Tilfælde af ugunstigt Vejr bortfalder Mødet.

Paa Ansgariusforeningens Forlag er udkommet: **Freiserens Budskab**, cukaristisk Sang med Klaverledsagelse. Stort Nodebladsformat. Pris 25 Øre. Faas paa St. Ansgars Menighedskontor.

Von Hurcks Legat. Een Portion bliver ledig. Ansøgninger (Skemaer haves ikke) indsendes inden 1. Septbr. til St. Ansgars Menighedskontor, Bredgade 69, 2. Sal o. G. fra Kl. 1—4.

Litteratur. Udkommen er: **Aloysusbogen** ved Niels Hansen. Faas smukt indbunden for 75 Øre hos St. Josephssøstrene, Frederiksberg Allé 15-17.

St. Knuds Skole. Nye Elever, saavel til første Klasse (helst i 6 Aars Alderen) som ogsaa til højere Klasser, kan indmeldes daglig. Program faas paa Skolen. Bestyreren træffes i Regelen Kl. 12—1 og om Eftermiddagen efter Kl. 6.

Foreningen Steno afholder Udflugt for Medlemmer med Damer Søndag d. 11. August. Afgang fra Havnegade med »Turisten«s Damp Kl. 2 $\frac{45}{60}$ til Skodsborg, derfra spadseres til Vedbæk Hotel, hvor et veldækket Bord venter. Turen afsluttes eventuelt med en lille Dans. Hele Turen er gratis for Medlemmerne. Tidligere Elever fra St. Knuds Skole kan deltage ved at indtegne sig hos Kassereren, A. Weber, Skjoldsgade 5². Telf. Øbro 2705 y.

† At vor kære Moder, Fru **Anna Grünewald**, f. Olsen, Enke efter Fabrikant I. P. Grünewald, er afgaaet ved en salig Død Onsdag d. 31. Juli, bekendtgøres herved af hendes dybtstående Børn.

Margrethe Petersen,
f. Grünewald.

Bertha Rabek,
f. Grünewald.

Cosmas A. Grünewald.

Emil Grünewald.

Begravelsen har fundet Sted, Tirsdag d. 6. August. Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvarialet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Bøglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 33.

Søndag den 18. August.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Pavens juridiske Stilling. — »Vil ikke modtage Automobil«. — Pavens Statshusholdning. — Hvorledes forkert Kærlighed fordærver Børn. — Seks Pfennig. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Ordrup. Vejle. Silkeborg. Esberg. Tyskland. Belgien. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

130.

Marias Optagelse i Himlen.

Ingen Mariafest er saa almindelig yndet af det kristne Folk som Festen for Marias Optagelse i Himlen eller Marias Himmelfartsfest, som den i Reglen kaldes. Men for at forebygge enhver Mistydning bruger vi gerne her i Landet den, ogsaa efter kirkelig Sprogbrug ene korrekte Form: Marias Optagelses Fesl. Vor Herres Himmelfart kaldes *ascensio*, derved betegnes den Opstigning, der sker ved egen Kraft, medens derimod Marias Himmelfart altid hedder *assumptio*, hvori der ikke ligger nogen Opstigning, men en Ophøjelse eller Optagelse. Ved Marias Himmelfart krones alle de Dyder, vi beundrer og elsker hos hende: hendes Ydmyghed, hendes Offervillighed, hendes klippefaste Tro, hendes Kærlighed, hendes Hellighed. Og vi selv fyldes med et saligt Haab: Maria, der var et Menneske, ganske som vi, kun uden Synd, blev ved Guds Naade saa højt ophøjet; hvor langt vi end staar tilbage for Maria, tør vi dog, ved Guds Naade i Christus og Marias stærke Forbøn, engang ogsaa haabe paa en Optagelse, paa Indgang til den evige Herlighed.

× ×

Der var stor Fryd i Englekor,
 Guds Moder var i Vente;
 med Jubel drog en Flok til Jord
 Maria hjem at hente.
 De fløj til hendes Grav i Hast,
 og Gravens sorte Dække brast.

Det Moderliv, som bar sin Gud,
 det Bryst, som gav ham Føde,
 hvor skulde de paa Dødens Bud
 af Orme lægges øde?
 Nej, Herrens Naade underfuld
 drog hendes Lægem op af Muld.

Og al Naturen fjernt og nær
 den skælvede af Glæde,
 da Engle bar den Jomfru skær
 mod Himlens Kongesæde.
 Hun stedtes ikke der til Dom,
 thi uden Plet fra Jord hun kom.

Men Jesus Christ, Marias Søn,
 sig rejste fra sin Trone;
 han løfted højt sin Moders Løn,
 den stjernesmykte Krone;
 saa gav han hende Dronningnavn
 og trykked hende ømt i Favn.

Da brød en mægtlig Lovsang frem,
 hvis Toner endnu klinger
 i Gækt med dem fra Bethlehem,
 der Frelsens Bud os bringer.
 Guds Engle fejred da som bedst
 for første Gang vor Frues Fest.

Pavens juridiske Stilling.

Hvor ofte kan man ikke i protestantisk Polemik høre den katholske Kirke anklaget for Magtbegær, for uaandelig Higen efter verdslig Indflydelse! Det er en Anklage, som, overfladisk set, kan synes at have en vis Ret, men som alvorlig overvejet og faktisk er ganske uretfærdig. Til nærmere Redegørelse herfor kan det sikkert være paa sin Plads at gengive Hovedindholdet af en lille Afhandling, som det udmærkede Ugeskrift *America* i sidste Nummer for Juli bringer om Pavens juridiske Stilling.

Som Forholdene for Øjeblikket foreligger, maa den Hellige Fader kaldes den italienske Stats Fange. Han maa mere eller mindre rette sig efter Italiens Love og disses ofte ret vilkaarlige Hævdelse, en Tingenes Tilstand, der er en alvorlig Hindring for den fri og virkningsfulde Udøvelse af hans aandelige Suverænitet. Hans juridiske Stilling, kan ses under et tredobbelt Synspunkt i Lyset af den overnaturlige Ret, som er bleven ham tildelt ved Christi positive Lov, i Lys af den Ret, som er fælles for alle Mennesker i Følge den naturlige Lov, og endelig i Lys af den internationale Ret, som i Aarhundredernes Løb er fremkommen ved civiliserede Nationers Sædvane, Praksis og udtrykkelige Indrømmelser.

I Følge overnaturlig Ret er Paven suverænt Hoved for det Samfund, som Christus grundlagde til Menneskenes Helliggørelse til det evige Liv. Denne Suverænitet er i sit Væsen aandelig, fordi dens Formaal er Menneskesjælens Helliggørelse; men dette vil ikke sige, at den er aandelig i den Forstand, at den er begrænset til en rent lærende Myndighed, som alene vil beskæftige sig med den indvortes Gudsdyrkelse; den har ligeledes en styrende Myndighed, lige saa vel som den er berettiget til at kontrollere saadanne materielle Midler og Virksomheder, som er nødvendige til Udfoldelsen af den udvortes Gudsdyrkelse; den har ligeledes ubetinget Ret til at lede sine undergivnes religiøse Arbejde, dømme om deres moralske Stilling overhovedet og sørge for Udbredelsen og Forsvaret af den fælles Tro.

I Udøvelsen af denne Suverænitet kan Paven ikke være nogen Magt eller noget Menneske paa Jorden undergivet, og han har den overnaturlige Ret til alle Midler, der er moralsk nødvendige for at opnaa hans Formaal, naturligvis uden at støde an mod nogen anden naturlig Rettighed.

Men kan Paven da ikke være borgerlig Undersaat under nogen jordisk Magt? Nej; thi selvom en saadan undergivet Stilling rent efter sit Væsen ikke vilde være i absolut Modstrid med aandelig Suverænitet, er det praktisk set en moralsk Umulighed for en Undersaat af en civil Magt at udøve virksom aandelig Ledelse af et Samfund, der er spredt hele Verden over blandt saa mange selvstændige og forskellige Stater. Katholikerne i hvilket-somhelst andet Land end Italien vilde sikkert paa det mest energiske protestere imod, at en italiensk Biskop skulde have nogen Myndighed over dem og være stillet over deres egen Biskop. Derfor kan Paven ikke være nogen verdslig Magts Undersaat og kan ikke udøve sin fulde aandelige Suverænitet over Kirkens Medlemmer i al dens brogede Nød og Trang uden verdslig Suverænitet, ikke med Nødvendighed over den gamle Kirkestat, men over et bestemt Territorium, saa hans absolute timelige Uafhængighed af enhver verdslig Magt er tydelig for alle. Italien har ment at kunne tilfredsstille dette Krav ved Erklæringen om Pavens suveræne Stilling i Peterskirken og Vatikanet.

Katholikker Verden over har dog anset dette for ufyldestgørende, og ledende Statsmænd i ikke-katholske Lande, hvor der dog har været et nogenlunde stort Antal Katholikker, har teoretisk godkendt Nødvendigheden af territorial Suverænitet for at sikre Friheden og Virksomheden af Pavens aandelige Suverænitet. Og det har været den almindelige Anskuelse i de snart 1200 Aar, Paven har haft verdslig Magt, at denne var et nødvendigt Grundlag for hans aandelige Virksomhed.

Hvad den naturlige Ret til Kirkestaten angaar, er der næppe noget Fyrstehus i Europa, der med saa megen Ret beklæder sin Trone, som Paven indtil 1870 havde det verdslige Herredømme i Rom. Det begyndte paa en Tid, da de byzantinske Kejseres nominelle Styrelse af Italien

var bleven til en ren Skygge og havde tabt enhver Rod i Befolkningen, og Pavens Overtagelse af Magten skete med dennes frie og enstemmige Samtykke. Intet Krav fra den naturlige Retfærdigheds Side blev i mindste Maade krænkede ved Pavestolens Overtagelse af den verdslige Magt. Til Tider var Regeringens Førelse mindre heldig, for det meste gavnlige for Landet og Befolkningen, og Aarhundrede efter Aarhundrede besad Paven uden Indvending fra nogens Side fuld verdslig Myndighed i sin Stat. Piemonteserne erhvervede ikke ved deres Erobring af Rom i 1870 nogen naturlig Ret eller juridisk Krav paa de pavelige Landstrækninger, thi Besættelsen af disse var rent og skært Ran. Heller ikke Folkets Valg har sanktioneret den nuværende Tingenes Tilstand, for den saakaldte Folkeafstemning var en anerkendt Farce uden Hensyn til Retfærdighed og Billighed. Heller ikke er Pavens naturlige Ret blevet til intet ved nogen Overgivelse eller Opgivelse, thi Paverne har stedse protesteret og protesterer endnu mod Besættelsen af Rom; og dette er den store moralske Betydning af Pavens fortsatte tilbagetrukne Ophold i Vatikanet: ved at betragte sig selv som Fange der hævder han stedse sin Ret til Rom som sin egen By, i hvilken han ikke kan færdes, før de fremmede Erobrere har forladt den.

Men ogsaa i international Henseende har Paven en utvivlsom Berettigelse til verdslig Magt. International Skik og Tankegang har i Aarhundreder anerkendt Pavens dobbelte Suverænitet, den aandelige over den katholske Kirke og den timelige over Rom og Kirkestaten. Den aandelige Suverænitet anerkendes den Dag i Dag af alle katholske Magter som en overnaturlig Rettighed, og de ikke-katholske Magter anser det for et uomstødeligt Faktum, de maa regne med, naar Talen er om deres katholske Undersaatter. Hvad den verdslige Suverænitet angaar, havde andre Magter vel set Italien gøre en foreløbig Ende paa den, men de har trods indtrængende Anmodning fra Italiens Side afslaaet formelt at give nogen Sanktion af den forandrede Tingenes Tilstand og saaledes internationalt godkende den. At Magternes Gesandter ved den italienske Regering bor i Rom, kan ikke kaldes nogen Godkendelse, og med Undtagelse af den franske Republiks Præsident Loubet har intet

andet katholsk Folks Overhoved nogen Sinde besøgt Rom siden Piemontesernes Besættelse. Har Magterne end saaledes tolerant set, at Italien har frataget Paven hans verdslige Uafhængighed, kan man ingenlunde sige, at de har godkendt Forholdet eller frasagt sig Retten til, ved given Lejlighed og som Paven maatte finde det formaalstjenligt, atter paa en eller anden Maade at hjælpe ham til verdslig Uafhængighed.

For at samle det sagte i faa Ord er Pavens juridiske Stilling altsaa den, at han efter guddommelig Ret er en aandelig Suveræn, der i langt henfaren Tid, uden at træde nogen enkelt eller nogen Stats naturlige Ret for nær, erhvervede timelig Magt som Støtte for Udøvelsen af sin aandelige Virksomhed, som senere ganske uretfærdigt blev denne Magt berøvet, men hvis aandelige Suverænitet og Uafhængighed endnu anerkendes af international Ret, og hvis timelige Magt kun bestrides af det Land, som har ment at se sin Fordel ved at krænke Aarhundredernes soleklare Ret.

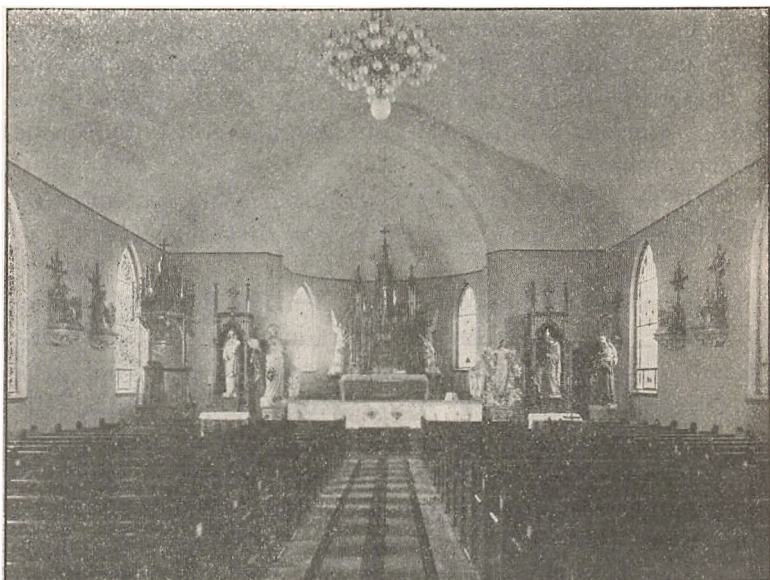
„Vil ikke modtage Automobil“.

Under denne mærkelige Overskrift hædrer et amerikansk Blad *Duluth Tribune* en katholsk Præst for den Uegennyttighed og Offervillighed, med hvilken han tilside sætter al personlig Interesse, naar det gælder hans Menigheds aandelige Vel. Jeg vilde gerne have Lov til at gengive Meddelelsen her i *Ugebladet*, da det er en stor Glæde for mig, at en dansk Præst, en gammel Elev fra St. Andreas-Kollegiet, giver Katholikker og Protestanter et saalysende Eksempel paa ægte præstelig Dyd. Meddelelsen lyder i Oversættelse saaledes:

Grand Rapids, Minnesota.

Nogle rige gode Venner fra Chicago overraskede forleden Pastor Buechler her, idet de kom til Grand Rapids for at bringe ham et dejligt Automobil som Foræring. Da Pastoren, som er Provst og Dekan, har et større Territorium at tage Vare paa end Ærkebiskopperne af Chicago og New-York tilsammen, vilde et Automobil være en stor Hjælp

for ham. Men skønt han var meget rørt over Venernes Ædelmodighed, svarede han: »Det gør mig ondt, thi selv om mit Territorium er saa stort, at et saadant fint Automobil kunde gøre mig gode Tjenester, kan jeg dog ikke i min Samvittighed bestemme mig til at modtage denne Deres Vennegave. Jeg er Dem ganske vist af Hjertens Grund taknemmelig for Deres Ædelmodighed; men min Hovedkirke her i Grand Rapids er i stor Gæld, over otte Tusind Dollars.*) Naar jeg nu kalder mig en Efter-

følger af Vor Herre, som ikke havde det, hvortil han kunde hælde sit Hoved, og naar jeg betragter mine gode Sognebørns Fattigdom, deres skumle og tarvelige Hytter,

*) I nogle Artikler med Overskriften: *Giver, saa skal eder gives* fortalte jeg i Fjor Ugebladets Læsere, hvor rundhaandet Hr. Pastor Buechler havde understøttet vor katholske Presse (»Varden«), og hvorledes han ved at læse her i Bladet om en paatænkt »Absalonsgaard« straks havde sendt den første »Mursten« dertil; hvorledes saa Pastoren ganske uventet var bleven hjemsogt af den haardeste Prøvelse, idet hans lille Sognekirke, en fattig Trækirke, nedbrændte til Grunden; men at saa ogsaa Herren, som ikke lader sig overtræffe i Gavmildhed, havde skaffet ham hurtig og kraftig Hjælp ved ædelmodige Velgørere, saa at han endnu samme Aar kunde opføre en smuk og rummelig Stenkirke, hvis Billede vi den Gang bragte i Ugebladet. At nu denne ny Sognekirke endnu er i betydelig

ser, at de er klædt i Kaliko (det billigste Tøj, der eksisterer), tror jeg, at det vilde være lidet passende for mig at køre i eget Automobil. De vil nok være saa venlige hellere at lade mig faa Pengene, at jeg med dem kan betale noget af paa vor Gæld. Men naar engang alt er i saa god Fremgang her paa Egnen, at mine Sognebørn alle har Automobiler, saa skal jeg med Fornøjelse ogsaa være villig til at eje mit.« Saa vidt Pastoren. Rigtignok forsøgte Venerne endnu at overtale ham til at tage imod Automobillet. Men det lykkedes ikke.

Saa vendte da Komiteen tilbage til Stedet, hvor de havde købt det dejlige Køretøj, og hvor man af Hensyn til Omstændighederne gav Pengene tilbage. Men Gælden paa Pastor Buechlers Kirke i Grand Rapids er nu to Tusind Dollars mindre.

Og de, som læser med Eftertanke, indser, at katholske Missionærer er Mænd, som vandrer »i Jesu Fodspor«.

Ja, »i Jesu Fodspor«! Har den amerikanske Journalist ikke netop her fundet det rammende Ord? Og dog kendte han ikke alt, ja anede vel ikke engang, hvad dette Ord egentlig indeholder, hvilke Anstrengelser, hvilke Ofre det kan være, den katholske Præst har at paatage sig »i Jesu Fodspor«. Heldigvis har jeg bevaret en god Del af min Korrespondance med Pastor Buechler, saa jeg kan fortælle adskilligt nærmere om, hvad der er hændtes Pastoren, naar han bogstavelig som den gode Hyrde drog ud i Ørkenen for at opsøge fortabte eller forladte Faar. Mange Smaatræk fra disse Breve er saa interessante og tillige saa opbyggelige, at jeg maa bede Redaktionen om lidt Plads i et af de følgende Numre for at fortælle lidt derom under Overskriften: »I Jesu Fodspor«.

A. Breitung.

Gæld, kan ikke undre os, naar vi af ovenstaaende Billede ser, hvor rigt Kirkens Indre er bleven udstyret. Hr. Pastor Buechler følger aabenbart den gamle katholske Grundsætning: »For Guds Hus er intet for kostbart — hvad du mægter, maa du vove!« Naar selv i den gamle Pagt Israeliterne »elskede Guds Huses Pagt« (Salm. 25,8), hvad maa vi da ikke gøre for vore katholske Kirker, i hvilke Jesus, vor Gud og Frelser, selv personlig nærværende bor i Alterets helligste Sakrament!

Pavens Statshusholdning.

Pavens Finanser er ofte Genstand for Drøftelse i Pressen, især i den ikke-katholske. Og netop denne diskuterer ofte op med utrolige Sager om den hellige Faders ligefrem æventyrlige »Rigdom«. Og hvad der staar i Avisen, er naturligvis sandt, og saa bliver det fortalt videre: Paven er »uhyggelig rig«, han besidder »hjemmelige Fonds«, fra Paven kan enhver Katholik faa Penge, blot han har en god Talsmand i Rom. Saadanne Ytringer fremkom for nogle Maaneder siden endog nogle højlræde Herrer med, der reviderede Regnskabet i en Velgørenhedsanstalt i en præjssisk Provins. Ved denne Lejlighed skildrede Anstaltens Leder ogsaa Husets frygtelige Nød, og da svarede Herrerne ham, at den katholske Kirke dog var umaadelig rig, at den hellige Fader dog havde hemmelige Fonds nok, han kunde vende sig til. Naar Tilstanden er saadan, kunde det vel gøre sin Nytte at høre om, hvorledes det i Virkeligheden ser ud med den pavelige Statshusholdning. Paven ejer rørlig og urørlig Formue. Grundejendommen, Vatikanet og Lateranet med alle Slags Bygninger, Haver og Villaen Castel Gandolfo, kommer som »død« Formue ikke i Betragtning. Den rørlige Formue bestaar i, hvad Pius IX har efterladt sig til Leo XIII og denne til Pius X. Dertil kommer »Peterspengene«, der bestaar i frivillige Gaver fra de troende i de enkelte Lande.

Denne rørlige Formue forvaltes af en særlig Kommission, i Spidsen for hvilken Statssekretæren staar, altsaa for Øjeblikket Merry del Val. I Kommissionen sidder ogsaa særdeles dygtige Jurister. Selvfølgelig er Pavens Formue underkastet Pengemarkedets Svingninger. Men Renterne, som de anlagte Kapitaler indbringer, er saa minimale, at knap Halvdelen af de aarlige Udgifter kan dækkes deraf. Men hvorfra skal den »rige Pave« saa tage den anden Halvdelen? Der maa den katholske Kirke komme til Hjælp med sine Kærlighedsgaver, Peterspengene. Men heller ikke disse flyder saa rigt som før. Frankrig, som tidligere gav saa rigeligt, har som en Følge af Adskillelsen mellem Kirke og Stat, selv Brug for sine Penge til Underhold af

Gejstlighed og Kirke. Og Pius X sparer, hvor han kan. Den største Del af Hofstaten faar ingen Løn; de lønnede Stillinger er bleven betydeligt indskrænkede. Det er da Katholikkernes Pligt at give Peterspenge i Forhold til enhver Formuesomstændigheder. Og hvem der gør dette, gør noget for hele Kirken, som vi dog alle skylder saa meget.

Hvorledes forkert Kærlighed fordærver Børn.

Legemlig Straf er hverken det første eller det bedste, men ofte det sidste og virksomste Middel. Opdragelse er jo at gøre Barnet til et rigtigt Menneske, som er modtageligt for den kristelige Sædelære; de onde Tilbøjeligheder maa kvæles, og den gode Vilje maa styrkes. Et lille Eksempel kan maaske illustrere denne Opfattelse. Jeg sad i et stort Hotels Spisesal. En Dame traadte ind, trækende efter sig en modstræbende Dreng, paa hvis Ansigt den højeste Grad af Gnavenhed stod at læse. Moderen løftede den lille op paa en Stol ved Bordet. »Hvad vil du spise?« spurgte hun Barnet. »Jeg vil ikke have noget,« lød det gnavne Svar. »Saadan maa du ikke tale,« fortsatte Moderen og lagde et Stykke Steg paa Tallerkenen, »hvad vil du saa ellers have?« — »Syltetøj!« — »Man spiser ikke Syltetøj først, skal Moder skaffe dig et Æg?« Moderen gjorde Ægget istand og stillede det i Æggebægeret paa Bordet foran Barnet. »Det vil jeg ikke have,« sagde Drengen og væltede det om, saa det flød ud over Bordet. »Jeg burde straffe dig derfor,« sagde nu Moderen. »Ja, og det grundig,« tilføjede en i Nærheden siddende rejsende.

»Vil du have et Stykke af denne Kage?« spurgte Moderen lidt efter. »Ja« — — Moderen gav Drengen det ønskede Stykke; han tog det og kastede det paa Gulvet. »Jeg kan ikke lide den,« skreg han. — »Du uartige Barn, jeg siger det til din Far!« — »Jeg er ikke uartig,« brølede den lille og stak med Gaffelen i Borddugen. Da blev det mig dog for galt, jeg vendte mig om til Damen og sagde: »Frue, hvorfor straffer De ikke Deres Søn?« Men hvad sker? Opbragt rejser den tillalte sig og siger vredt: »Hvor-

ledes! Straffe mit Barn? Min Øjesten?» Bordfællerne saa forbavsede paa hverandre, stumme over den forblændede og samvittighedsløse Abemoders vanvittige Kærlighed.
Mafra.

Seks Pfennig.

I et tysk Ungdomsblad fortæller Dr. S. følgende: I en gammel Kirke er der paa den nye, smukke Prædikestol anbragt et Billede af den h. Josef, og derunder er afbildet seks enkelte Pfennige, alle prægede Aar 1891. Sammenhængen med dem er følgende:

Det var blevet nødvendigt at anskaffe en ny Prædikestol, men Sognet var fattigt, og de indsamlede Gaver slog ikke til. I Landsbyen boede en rig Bankier, tidligere Købmand, som havde lidt Skibbrud paa sin Tro og ikke kom i Kirken. — Da Sognepræsten bad ham om et Bidrag, blev han haanligt afvist med de Ord: »Kirken er en St. Josephs Kirke; den h. Joseph er en Tømmermand som nok kan bygge jer en Prædikestol.«

Seks Uger før St. Josefs Fest sad en Del Gæster hos Bygmesteren, ogsaa Rentieren. Det Spørgsmaal om man vel kunde være i Stand til at indsamle 500 Mrk. i nogle Uger, blev fremsat. Rentieren, som mente sig at være dygtig i Pengesager, sagde til Bygmesteren: »Dersom I i seks Uger kan samle 500 Pf. fra 1891, vil jeg give 1000 Mrk. til Prædikestolen.« Disse Ord blev bekendtgjorte, og alle — store og smaa — gav sig til at søge og samle. Endog Børnene gav sig til at gennemsøge deres Sparebøsser, og naar de fandt en Pfennig med Aarstallet 1891, blev den med stor Jubel bragt til Bygmesteren. Selv i Nabosognene, saalangt Bekendtgørelsen om den mærkelige Indsamling var naaet, blev Pengepunge og Kasser flittigt gennemsøgte. — — —

Dagen før den h. Josefs Fest var kommen, Tidsfristen udløben og Bygmesteren havde faaet 494 Pfennig med Aarstallet 1891; kun seks Pfennig manglede. Da tog den fromme Bygmester sin Tillugt til den h. Josefs Forbøn. Han begav sig med sin lille Datter til Kirken for at bede der. Undervejs mødte han to Haandværkssvende og begyndte at tale med dem. Blandt andet fortalte han dem, at han gik til Kirken for at bede. »Der kommer vi netop fra,« sagde de, »vi hedder begge to Joseph og fejrer i Morgen vor Navnedag; vi har glemt at lægge vor Gave i Bøssen, tag den nu med fra os; vi er kun fattige og kan ikke give meget.« Med disse Ord rakte de ham hver tre Pf. Bygmesteren fortsatte sin Vej, saa tilfældig paa Pengestykkerne, han havde i Haanden, og se: det første bar Aarstallet 1891, ligesaa det 2det, det 3dje, alle seks var fra 1891. Han vendte ikke straks om, men gik til Kirken, ikke mere for at bede, men for at takke!

Om Aftenen indfandt Bygmesteren sig hos Rentieren, overleverede ham Summen og fortalte ham Sagens Forløb. Med Opmærksomhed og Forundring hørte denne derpaa, og hvad han hørte, bragte ham til Eftertanke, og Guds Naade forandrede hans Sind. Han skænkede Byen de lovede 1000 Mrk. og tilføjede endnu en rig Gave til Kirken, idet han sagde: »Giv dette til Sognepræsten, i Morgen kommer jeg i Kirken.« Han, som ikke havde været i nogen Kirke i mange Aar, knælede den følgende Morgen andægtig mellem de øvrige bedende. *Mafra.*

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Ordrup. Ved *Friluftsmødet* i Søndags var der trods det forholdsvis gode Vejr ikke saa mange til Stede som ved de tidligere Møder. Hr. Assistent Fink-Jensen talte om Fædrelandskærlighed, og især syntes han, at Sønderjylland, det tabte Land, glemtes af alt for mange i Moderlandet. Endvidere gjorde han opmærksom paa, at vore Sange, Fædrelandssange og andre, ikke brugtes nok, i det mindste ikke her i Byen. Den danske Ungdom, hvem Fremtiden tilhører, skulde kende vore Sange og synge dem. Efter Mødet morede de unge sig paa forskellig Vis, og man endte med Aftenandagten i St. Andreas Kollegiets hyggelige Kirke.

Vejle. Opførelsen af det nye St. Maria Hospital her skrider godt fremad. Hospitalet med tilhørende Have vil omfatte c. 10.000 Kvadratalen, en Tredjedel af den Grund, som Præmonstratenserne havde erhvervet her. Ved Siden af Hospitalet ligger den smukke Skolebygning med fire store, luftige Klasseværelser med en henrivende Udsigt; i øverste Etage findes et pænt, rummeligt Kapel, som forhaabentligvis om ikke lang Tid kan blive afløst af en rigtig Kirke. Hvis alt gaar, som man haaber, vil Hospitalet til Foraaret kunde aabne sine sjælden smagfulde og hyggelige Rum for de syge. Det katholske Komplex her i Byen har en ejendommelig Beliggenhed: medens den ene Ende af Grundstykket ligger lige overfor Byens Raadhus, strækker den anden Ende af dette sig helt ud paa Landet mellem mellem Marker og Enge og beskyttet af en Aa med rigt Aalefiskeri.

Silkeborg. Mange af Læserne ved vistnok næppe, at der opføres en ny katholsk Kirke her, endnu mindre, at den stærkt nærmer sig sin Fuldendelse. Den ejendom-

melige lille Kirke, der ligger paa et Hjørne af de herværende Kristne Kærligheds Søstres Have, bygges ganske efter den nøje udtænkte Plan og Tegning, som Sognepræsten her, Pastor Johs. Frederichsen, selv har leveret. Et Særpræg faar den overordentlig smagfulde og kønne Kirke ved den Maade, hvorpaa Lyset kommer ind i den. Vinduerne er nemlig ikke, som ellers, anbragt i de lige, flade Sidemure, men i seks trekantede smaa Udbygninger, der gaar ud fra begge Sider af Kirken, og de sidder saaledes, at de vel kan ses, naar man staar oppe i Kirken, men slet ikke, naar man kommer ind i den eller gaar op igennem den. Kirkerummet faar derved et sjælden roligt og stilfærdigt Præg, samtidig med at det er lyst og venligt, medens Kirken udvendig fra med sine nydelig fugede, røde Mure gør et mærkelig livligt og afvekslende Indtryk. Op ad Kirken, dog uden direkte Forbindelse med denne, ligger en køn lille Præstebolig, under hvilken der med praktisk Blik er anbragt en forholdsvis stor Gymnastiksal. — Ligesom den nye Kirke her bliver ejendommelig i mange Henseender, har ogsaa Højmessen her i Silkeborg et Særpræg fremfor i de fleste andre af vore Kirker. Her synges den latinske Messe: Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Agnus Dei nemlig ikke af et Kor, men af hele Menigheden, der paa denne Maade, og i flere andre Henseender, i særlig udmærket Grad følger med i Messens forskellige Dele. Naar Menigheden om forhaabentlig et Par Maaneder eller tre kan samles i sin nye Kirke, vil den fælles latinske Koralsang komme end mere til sin Ret og gøre endnu større Indtryk paa dem, der da for første Gang vil faa det at høre.

Esbjerg. (Spangsberg.) Den, som for første Gang kommer til et Sanatorium for brystsyge, vil, saafremt han ikke straks blæser ud af en Dør eller et Vindue, sikkert været meget forbavset over den umaadelige Trækvind, som hersker paa et saadant Sted. Imidlertid har jo Erfaringen til fulde godtgjort, at ikke alene dør de syge ikke af Forkølelse, men kommer sig endog mange Gange af deres Tuberkulose. Saaledes gaar det ogsaa paa Spangsberg Sanatorium. Her har hidtil hele Tiden været fuldt optaget; her er Plads til 76 syge, og her er ogsaa 76 syge. Mange har des værre maattet afvises; og skønt der vel kunde været fundet Plads til nogle flere, har Sanatoriets dygtige og omhyggelige Overlæge *Brinch* dog maattet sige nej: Bestemmelserne i Loven om Tuberkulose er i saa Henseende saa tydelige og haandhæves saa skarpt, at der ikke har kunnet være Tale om Overbelægning. Den smukke Plantage omkring Sanatoriet vokser godt til, og den er af Udstrækning saa stor, at ingen katholsk Institution her i

Landet i den Henseende kan maale sig med St. Josefs-søstrenes Sanatorium i Spangsberg. — Skønt der, som antydet, kun sjældnen finder Dødsfald Sted her, er dog Tirsdag d. 6. ds. en Josefssøster afgaaet ved Døden. Søster *Laurentia*, en danskfødt Dame fra Vonsild ved Kolding, havde i flere Aar været Sygeplejerske paa St. Josefs Hospital i København, men blev for 7 Aar siden haardt angreben af Tuberkulose. Ved den omhyggeligste Pleje og ikke mindst ved et 4 Aars Ophold paa Sanatoriet lykkedes det dog at bevare Søster *Laurentias* Liv langt ud over Forventningen. Den afdøde Søster var 46 Aar gammel.

Tyskland. Den afdøde Kardinal Fischer bisattes i Lørdags under Koret af Domkirken i Köln. Det var et glimrende Ligtog, der drog fra det ærkebiskoppelige Palads til Kathedralen. Kisten blev baaret af 12 barmhjertige Brødre, ledsagede af Fakkeltænder, og Hjørnerne af Palliet bares af fire Professorer i Theologi fra Bonn. I Processionen deltog den præjisiske Landbrugsminister, Baron von Schölerer, der repræsenterede Kejser Wilhem, Pavenes Repræsentant, de maltesiske Korsriddere i deres Ordensdragt, et stort Antal tyske og udenlandske Biskopper og over 400 civile og religiøse Foreninger. Domkirken var betrukket med sort, og man ringede med den store Kajsersklokket. Biskoppen af Breslau, Kardinal Kopp, meddelte Absolutionen.

Belgien. Torsdag d. 25. Juli gik en gammel Præst ved Navn *Fleurst* og læste i en Avis paa en af Bryssels Gader, da pludselig en Mand med en Kniv i Haanden styrtede sig over den intetanende gamle, just som han standsede udenfor det kongelige Slot, og før nogen kunde forhindre det, havde han under Raabet »Leve den sociale Revolution« bibragt ham et vældigt Saar. Forbipasserende løftede den haardt saarede Præst op og bragte ham til Hospitalet. Det lykkedes heldigvis at gribe Morderen, en 55-aarig Arbejder fra Gent, som erklærede, at han myrdede af Had, og at han blot ønskede, det var Kardinalen af Bryssel, han havde ramt. Den gamle Præst er siden død som Følge af sit frygtelige Saar.

Brevkasse.

Stavanger, Norge, $\frac{2}{8}$ 1912.

Hr. Redaktør!

I Nr. 28 af »Nordisk Ugeblad« meddeles, at det i Rom udkommende Smudsblad »Asino«, »hvis to Hovedopgaver er at

forhaane Kirken og sprede Uanstændighed«, i Nordamerikas Forenede Stater er blevet udelukket fra Besørgelse af Postvæsenet

Tillad mig at oplyse, at det samme er Tilfældet i Østerrige. Og da »Asino«s Hovedredaktør for nogle faa Maaneder siden vilde til Trient (Trento), Hovedstaden i den italienske talende Landsdel af Tirol, for der at holde Foredrag i »Asinos« Aand, oplevede han og de længselsfuldt ventende Socialister i Trient en bitter Skuffelse. Ved hans Ankomst til den østerrigske Rigsgrænse blev det af det østerrigske Politi forbudt ham at rejse videre, og han maatte med uforrettet Sag rejse tilbage did, hvor han var kommen fra.

Ærbødigst

Pastor Dietrich.

⁵/₈ 1912.

Højærværdige Hr. Pastor!

Tak for Deres lille Meddelelse, som jeg herved gennem denne Rubrik har ladet gaa videre til Ugebladets Læsere. De maa meget gerne sende mere en anden Gang!

Ærbødigst

Niels Hansen.

Tak.

Alle de mange fra nær og fjern, der har mindedes mig og glædet mig paa min Jubilæumsdag, bringer jeg min hjerteligste Tak.

Søster Marie-Geneviève.

St. Knuds Kapel. Mariabørnskongregationen af den ubesmittede Undfangelse holder Fælleskommunion Søndag d. 18. August Kl. 7 Morgen og offentlig Møde **Onsdag** d. 21. Kl. 7¹/₂ Aften.

Paa Ansgariusforeningens Forlag er udkommet: **Freiserens Budskab**, eukaristisk Sang med Klaverledsagelse. Stort Nodebladsformat. Pris 25 Øre. Faas paa St. Ansgars Menighedskontor.

Hørsholm. Søndag d. 18. August Kl. 9¹/₄ holdes Gudstjeneste (med dansk Prædiken) i Ejendommen »Gotin« 1. Sal, Udenomsvej.

St. Knuds Skole. Nye Elever, saavel til første Klasse (helst i 6 Aars Alderen) som ogsaa til højere Klasser, kan indmeldes daglig. Program faas paa Skolen. Bestyreren træffes i Regelen Kl. 12—1 og om Eftermiddagen efter Kl. 6.

Litteratur. Udkommen er: **Aloysiusbogen** ved Niels Hansen. Faas smukt indbunden for 75 Øre hos St. Josephssøstrene, Frederiksberg Allé 15-17.

Kollekt.

Søndagen den 18. August holdes **Ansgarius-Bonifacius-Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Fordel for de mest trængende kirkelige Anstalter i Vikariatet.

Von Hurcks Legat. Een Portion bliver ledig. Ansøgninger (Skemaer haves ikke) indsendes inden 1. Septbr. til St. Ansgars Menighedskontor, Bredgade 69, 2. Sal o. G. fra Kl. 1—4.

Kirkelig Kalender.

18. Aug. 12. Søndag efter Pintse. Marias Optagelse. (I de stille Messer: Joachim, Jomfru Marias Fader.)	25. Aug. 13. Søndag efter Pintse. Marias Hjertes Fest.
19. — Mandag. Oktavdag.	26. — Mandag. Votivofficium (Ansgar).
20. — Tirsdag. Bernhard, Bekender og Kirkelærer.	27. — Tirsdag. Joseph af Calasanz, Bekender.
21. — Onsdag. Johanne Francisca, Enke.	28. — Onsdag. Augustinus, Biskop og Kirkelærer.
22. — Torsdag. Oktav af Marias Optagelse.	29. — Torsdag. Johs. Døbers Halshuggelse.
23. — Fredag. Philip Benitius, Bekender.	30. — Fredag. Rosa af Lima, Jomfru.
24. — Lørdag. Bartholomæus, Apostel.	31. — Lørdag. Raymund Nonnatus, Bekender.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 29.

**Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne
i Provinserne.**

	Stille Messe.	Højmesse m. Præd.	Efterm.
Aalborg (Kastelvej)	Kl. 7 ¹ / ₂	Kl. 10	Kl. 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade)	» -	» 10	» 3
Silkeborg (Vestergade)	» -	» 9	» 7 ¹ / ₂
Aarhus (Ryesgade 26)	» 6 ¹ / ₂ & 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Horsens (Nørregade 19)	» 8	» 10	» 2
Vejle (Blegbanken)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade)	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Kolding (Alhambravej)	» -	» 9 ¹ / ₂	» 7
Esbjerg (Nørregade)	» -	» 10	» 3
Svendborg (Havnegade 1)	» -	» 10	» 3
Odense (Torvet 7)	» 8	» 10	» 2 ¹ / ₂
Nyborg (Kronprinsensgade 5) ..	» -	» 10	» -
Glorup	» 9	» -	» -
Dalum Kloster	» 6 ¹ / ₂	» -	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10	» 2 ¹ / ₂ polsk
Næstved (Præstø Landevej)	» -	» 9	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade) ..	» -	» 10	» -
*) Ringsted (St. Knudsgade)	» -	» 9 ¹ / ₂	» 7 ¹ / ₂
Roskilde (St. Olsgade)	» 7	» 9	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» 2
Køge (Elisevej)	» -	» 10	» 4
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 5
Assens (Østergade 11) een Gang om Maaneden	» 10.	» 10.	.

*) NB. Se Annoncen fra Ringsted.

Ringsted.

Søndag d. 18. August bliver her Messe Kl. 7¹/₂.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hver dag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvarialet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 34.

Søndag den 25. August.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Katholikforsamlingen i Aachen. — Fra Luthers Egne. — Nogle Rejseindtryk. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Aarhus. Aalborg. Tyskland. Syd-Amerika. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

131.

»Og det skete, at der mødte ham ti spedalske
Mænd.« (Luk. 17,12.)

Hvad der mødte Guds menneskevordne Søn ved hans Komme her til denne Jord, det samme møder ham her udenfor den lille Bys Mure, blot i mindre Maalestok. Her er det ti spedalske Mænd; den Gang var det Millioner og atter Millioner — hele Menneskeheden, befængt med aandelig Spedalskhed. Kirkefædrene betragter derfor ogsaa de ti spedalske som Repræsentanter for hele Menneskeheden, der ikke blot var befængt med Arvesynden, men desuden med utallige personlige Synder ved mangehaande Overtrædelser af de ti Guds Bud.

Kristelig set var det næppe noget »Tilfælde« blot, dette Møde mellem Jesus og de spedalske, men tværtimod Guds forekommende *Naade*, som føjede det saaledes, at deres Veje krydsedes, at de spedalske fik Lejlighed til at opnaa Helbredelse, ikke blot legemlig, men, dersom de *vilde*, ogsaa sjælelig Helbredelse, Troens *Naade* og Syndsforladelse.

For at naa dertil er, som antydnet, to Ting nødvendige

for enhver, nemlig Guds *Naade* og ens egen gode *Vilje*. Ja, der er en vis Vekselvirkning nødvendig imellem disse to Faktorer, saa sandt som den gode Vilje ikke er mulig uden Guds Naade, og omvendt selve Naaden tilbydes for-gæves, hvor Mennesket ikke har Viljen til at tage imod den.

Vekselvirkningen imellem den guddommelige Naade og den menneskelige Frihed er sædvanlig denne: 1) ved den forekommende Naade tilskynder Gud Mennesket til at søge ham og bede ham om yderligere Naade; 2) Mennesket bestemmer sig ved sin fri Vilje til at følge denne Tilskyndelse; 3) Gud tilbyder Mennesket hele sin Naades Rigdom, hvoraf Mennesket saa kan øse, saa meget han vil, mere eller mindre, alt efter Størrelsen af hans Tro og hans Nidkærhed for sin egen Frelse.

Det gælder altsaa om at møde vor Frelser og at tage imod den Naade, han tilbyder.

Fra Guds Side sker der mange Forsøg paa at møde os og tilbyde os Naade. »Herren er alle dem nær, som paakalder ham i Sandhed.« Enhver indre Rørelse, hvis Oprindelse vi mange Gange slet ikke kan forklare os selv, enhver Indbydelse, der udgaar fra Kirken enten gennem Ordets Forkyndelse, mundtlig eller skriftlig, eller gennem Kirkens Festtider og hellige Skikke, enhver »Tilskikkelse«, være sig af glædelig eller bedrøvelig Art — det er altsammen ligesaa mange Forsøg fra Guds Side paa at bringe et Møde i Stand imellem ham og Sjælen, det er ligesaa mange Indhydelser fra Gud og Tilskyndelser til at øse af Naadens Kilder.

Men disse Forsøg fra Guds Side er desværre ofte resultatløse. Enten som Følge af haardnakket Vantro, der i alt dette kun ser noget, der kan forklares paa ganske naturlig Maade; man ser ikke og vil ikke se Gud, som staar bag. Eller man er saa forblindet, at man ikke en Gang mærker sin egen Afmagt og Elendighed, som ellers vilde faa Sjælen til at hige og længes efter Hjælp fra oven og til med Tak at tage imod den. Eller man er maaske i den Grad optaget, snart af Nydelser og Fornøjelser, snart af jordiske Sorger og Bekymringer, at man ligefrem overhører Guds Stemme eller »ikke har Tid« til at agte paa den.

Men hvem ved, hvor ofte Guds Indbydelse vil udgaa til os, om det ikke maaske snart er sidste Gang, der er Mulighed for et Møde mellem Sjælen og dens *Frelser!* Næste Gang bliver Mødet maaske mellem Sjælen og dens *Dommer!*

Fidelis.

Katholikforsamlingen i Aachen.

Fra 11.—15. August har i Aachen de tyske Katholikkers 59. Generalforsamling fundet Sted. Næppe nogen Sinde før har en saadan Forsamling været saa fortrinlig organiseret som den nærværende. Dette viste sig ved Arrangeringen af det store Festtog, ved Ordningen paa Tilhørertribunerne, hvor Damehatter var strengt forbudte — et Forbud, som det virkelig lykkedes at gennemføre — ved Forplejningen af de 75.000 fremmede, som om Søndagen havde indfundet sig i den ikke meget store By o. s. v. Og hvad endnu vigtigere var, der blev holdt en stor Række interessante og betydningsfulde Foredrag og Diskussioner, hvori dog ikke fandtes en eneste bitter Dom over, ja, end ikke en Hentydning til den protestantiske Majoritet i Tyskland, som paa alle Maader søger at krænke og kue sine katholske Medbrødre, et Træk, der er værd at fremhæve paa et Tidspunkt, hvor »den romerske Fare«, »de katholske Overgreb«, »de samfundsfjendske Jesuitter« o. s. v. er Hovedemner for Foredrag paa den ene protestantiske Forsamling efter den anden. Som sædvanlig afholdt den store tyske Folkeforening sin aarlige Generalforsamling i Tilslutning til den store Katholikforsamling, med fri Adgang for alle, der vilde være til Stede.

At referere de forskellige Foredrag her er selvfølgelig en fuldstændig Umulighed, de vilde fylde mange Numre af vort Ugeblad. Her skal kun fremhæves enkelte af Foredragene — som et Forsøg paa at give et Indtryk af det meget gode, der har været at høre og lære ved det store Møde.

Allerførst skal her dog mindes om en Fødselsdag, der fandt Sted under Mødet, og som fik en udførlig og velfortjent Omtale. Det var den gamle Grev *Droste-Vischering*, der er vel kendt af mange danske Katholikker, ogsaa gennem flere Besøg her i Landet, det sidste for faa Uger siden, som den 14. August fyldte 80 Aar. Efter at Præsidenten under alles begejstrede Tilslutning havde udtalt,

at de alle var enige om paa hans nærforestaaende 80-aarige Fødselsdag at nedbede Velsignelse over ham, udtalte den gamle Greve følgende kønne Ord: »Jeg er dybt rørt over Præsidentens Udtalelser og bringer min inderligste Tak derfor. Mit lange Liv anser jeg for en Naade fra Gud. Saa længe min Tid og mine Kræfter slaar til, vil jeg i alle Henseender stræbe for at fremme de Idealer, som de katholske Generalforsamlinger har skrevet paa deres Fane. Naar De i Overmorgen vil tænke paa mig i Deres Bønner, er jeg Dem ganske særlig taknemmelig; thi naar man er 80 Aar gammel, tænker man paa det Regnskab, som den enkelte har at aflægge for Gud Herren. Da kan Deres Bøn være mig til stor Nytte, og derfor beder jeg ret inderlig om denne Bøn og takker Dem for den Lykønskning, som De netop har bragt mig.« — En af Grev Drostes Døtre har været en Velgørerinde for den katholske Kirke i Danmark, en anden er St. Josefssøster her i Landet, og en tredje er en berømt Priorinde i Portugal, efter hvis Død der er sket flere mærkelige Bøn-hørelser ved Paakaldelse af hendes Forbøn.

I Slutningen af et langt, interessant Foredrag kom Justitsraad, Dr. *Schmitt* ind paa den Uretfærdighed, det endnu ikke er lykkedes at faa fjernet, nemlig den sidste Paragraf af den berygtede Jesuitlov fra Kulturkampens Dage. Forsamlingen vedtog enstemmig en Resolution, der krævede fuld Retfærdighed og Ligestilling for Jesuitterne som for alle andre gode Borgere i Landet.

Paa Folkeforeningens Generalforsamling holdt dennes fremragende Leder, Fabrikejer *Brandts*, et begejstrende Indledningsforedrag. Ligesom der før var holdt et langt, indholdsrigt Foredrag om den gamle Høvding Windthorst, hvis 100-aarige Fødselsfest det er i Aar, kom ogsaa *Brandts* ind paa Foreningens gamle Stifter og Leder. Han kaldte Folkeforeningen »den stadig levende Windthorst, der paa den kristne Samfundsordnings Grundvold, med Troskab mod Kirken og Riget, rekruterer, eksercerer og danner det katholske Folk til den moderne Aandskamp, ordner Rækkerne og fører dem frem under Valgsproget: Med Gud for Folkets Velfærd.« — Folkeforeningen talte ved Aaret

1911's Slutning 728.073 Medlemmer, en Tilvækst paa 27.346 Medlemmer i Aarets Løb.

Foruden interessante Afhandlinger om den katholske Befolknings gennemsnitlige lidt lavere sociale Stilling og om Nødvendigheden af Kampen mod den tiltagende Usædelighed i det offentlige og private Liv fandt der en meget betydelig *Missionsforhandling* Sted. Indbydere til denne var de seks Missionselskaber, hvis Virksomhed helt eller delvis udgaar fra Tyskland, nemlig: Franciscus-Xaverius-Foreningen, den h. Barndoms-Forening, Ludvigs-Missions-Foreningen, Afrika-Foreningen, Missions-Foreningen for katholske Kvinder og Jomfruer og Petrus-Claver-Foreningen. Der gaves en stor Oversigt over de forskellige Selskabers Virksomhed og Indtægter, der tydelig viste, at Interessen for Hedningemissionenen er i stærk Stigen, ogsaa i de akademiske Kredse, hvor den tidligere kun fandt liden Ørenlyd. Sjælen i den akademiske Missionsbevægelse er Professor Schmidlin fra Münster i Westfalen, som er den første katholske Universitetsprofessor i Tyskland, der har holdt missionsvidenskabelige Forelæsninger ved sit Universitet.

Ogsaa *Afholdssagen* var Genstand for Forhandling. Denne Bevægelse har hidtil ikke haft megen Udbredelse blandt Katholikkerne i Tyskland, bl. a. maaske af den Grund, at den ofte er ledsaget af Overdrivelser og misvisende Tendenser. Især maa man jo energisk protestere mod den Opfattelse, at man kun kan være ædruelig, naar man er totalafholdende, hvilket ikke saa sjælden bliver paastaaet; saa forkert dette end er, maa det dog heller ikke overses, at ikke saa faa sætter den uskadelige Alkoholnydelse adskillige Procent for højt. Paa Mødet fremhævedes særlig Afholdssagens sociale og økonomiske Betydning.

At ogsaa Ungdomssagen og Kvindesagen var Genstand for ivrige Forhandlinger i denne Forsamling, hvor alle Nutidens vigtigste religiøse og sociale Opgaver blev behandlet, er kun en Selvfølge. Ogsaa om Vigtigheden af den katholske Skole blev der holdt flere vægtige Foredrag. Men Referat heraf som af de fleste andre maa udgaa; muligvis kan ved en senere Lejlighed et eller andet Foredrag blive gengivet her, enten i større Uddrag eller i sin Helhed.

Fra Luthers Egne.

Pastor *Fibiger*, Eliaskirkens bekendte Sognepræst, har foretaget en Rejse gennem Luthers Egne og skildret sine Indtryk herfra i nogle Rejseerindringer i *Kristeligt Dagblad*. Der er i disse, af stor Lutherbegejstring prægede Artikler, adskillige Ting, som er værd at lægge Mærke til og giver Stof til underlige Tanker.

Om Slotskirken i Wittenberg hedder det: »Det var paa den Kirkes Dør, han (Luther) d. 31. Oktober 1517 slog sine 95 Theses op, det var nemlig Universitetets Kirke — de Hammerslag, som drønedede i den tomme Kirke, rungede helt ned til Rom og fik St. Peters Stol til at skælve.«

I Augustinerklosteret i Erfurt saa Pastoren bl. a. den Sal, hvori Klosterets Bibliothek var, og hvor Luther for første Gang i sit Liv saa en Bibel! »Disse Ord blev fundne, og jeg slugte dem.«

At Luther ikke skulde have set en Bibel, før han kom i Kloster og selv »fandt« den, lyder utroligt, naar man ved, at der allerede den Gang fandtes ikke mindre end tyve tyske Bibeludgaver.

Paa sin Vandring gennem Klosteret kom Pastoren ogsaa til Luthers Munkecelle. »Luthers Celle ligger paa første Sal — hvilken Ærefrygt griber ikke ens Sind, naar man staar i det lille Rum, og det til Trods for, at den oprindelige Celle er brændt. Hvor kom mon den mystiske Ildebrand fra, som i Aaret 1872 uden nogen paaviselig Anledning brød ud pludselig Kl. 1 om Natten og netop begyndte her i Broder Martins Celle?

Skønt der blev gjort alt for at slukke, brændte dog Cellen og noget mere af første Etage; men Cellen er bygget op igen, nøjagtig som den var, og hele Resten af det gamle Kloster staar uforandret fra Luthers Tid.

Men hvor kom den Ildebrand fra? Hvor var den Tændstik fabrikeret? Mon den ikke var fra Rom? Fabrikeret i en eller anden misundelig Hjerne (III) og dypet i ældgammelt svovlet Had til Ærkekætteren Luther?«

En særdeles smagfuld og aandrig Hypothese!*)

Medens der var mennesketomt og øde ved de Steder, hvor Luther levede og virkede, var der til Goethes og Schillers Huse, som Pastoren ogsaa besøgte, stærk Tilstrømning af Turister, og dette giver Anledning til følgende bitre Udbrud mod Goethe: »Se, det var en Mand, Verden kunde forstaa og kendes ved som en af sine egne; men Luther? Ak, han er desværre saa sørgelig glemt i sit eget Fædreland.«

Luthers Fødsel i Eisleben sammenlignes med Kristi Fødsel. »Men var end hans Fødsel upaaagtet i Verden — ligesom hans Herres og Mesters i Bethlehem — saa blev der nok givet desto mere Agt paa det lille Barn oppe i Himlen. Det, som var saa ringeagtet og ubetydeligt i Verdens Øjne, udvalgte Gud som velsignet og dyrebart for sig. 1. Kor. 1,27.«

Pastoren skulde have taget næste Vers med: »For at intet Kød skal rose sig for ham.«

Naar der fortælles om Luthers Død, at han »gik hjem til sin Herres Glæde, begrædt af Tusinder, elsket af alle Guds Børn ned igennem de skiftende Tider«, mon derved saa menes, at alle de, der ikke elsker Luther, heller ikke kan være Guds Børn?

Om de Steder, hvor Kirkeomvælteren virkede, hedder det: »Lille var Wittenberg, lille er Eisleben, lille er Erfurt og lille er Eisenach — i alle disse Smaabyer færdedes Luther.« — »Og hvor slog det mig da ikke: *Hvor havde Gud i sin uendelige Visdom og Naade dog gemt den Mand forunderlig godt.*« (Udhævet af Forfatteren). — »Her kunde hans Aand i Stilhed udfolde sig og hvile sig i Gud, og her blev Tid baade til Bibelstudium og til at forfatte mange herlige Skrifter. Det er Sennopskornets Historie om igen.«

Det lyder underligt at høre Stilhed nævnet i Forbin-

*) Og en overordentlig perfid og ondskabsfuld Bemærkning! Pastor Fибiger burde i Luthers Celle have tænkt paa Luthers smukke Forklaring til det ottende Bud: »Vi skal frygte og elske Gud, saa vi ikke falskelig lyver paa vor Næste, forraader ham, bagtaler ham eller skaffer ham ondt Rygte; men vi skal undskyldte ham og tale godt om ham og optage alt i bedste Mening.«

delse med denne Mand, der var et af alle Tidens mest urolige, stridslystne og larmende Mennesker, og hvis Livsværk ledsagedes af blodige Oprør. Og mon Pastoren vilde driste sig til at udgive alle Luthers »herlige« Skrifter i en dansk Oversættelse???

Ved Synet af »Luthers Eg, som er plantet der, hvor han d. 10. Decbr. 1520 kastede Pavens Bandbulle paa Ilden med de Ord: »Fordi du har krænket Herrens hellige, saa æde og krænke nu ogsaa dig den evige Ild!« — udbryder Pastoren begejstret over Heltens Daad: »Det var stolt og modigt gjort.« Ja mon? Ved Pastor Fibiger ikke, at Luther havde et mægtigt Rygstød i den lavere tyske Adel og Borgerstand?

Et Par mørke Punkter har Pastoren dog fundet i sin Kirkefaders Levned.

»To Ting synes jeg ikke om, som Luther gjorde.

Det ene var, at han bad Melancton rask i 1540, da Melancton var lige ved at dø. »Ak!« klagede den døende, da han vaagnede op ved Luthers stærke Bøn, »jeg var paa saadan en god Vej, hvorfor standsede I mig dog?« Men Luther siger selv, at »han stormede Himlen, slog alle Ruderne ind med Guds Forjættelser og satte Gud Stolen for Døren«, og tiltvang sig saaledes Melanctons Liv. Det skulde han imidlertid ikke have gjort, for han havde kun Kvaler og Ulykker af Melanctons senere Liv.

Det andet var, at Luther stod saa stejlt overfor den schweiziske Reformator Ulrich Zwingli ved Religionssamtalen i Marburg 1529.

Det var godt nok, at Luther stod fast paa Ordet om Nadveren, som det lyder i vor Bibel, men han burde dog ikke derfor have glemt Ordet om at elske Brødrene og ikke have afvist Zwinglis Haand, skønt hin rakte den frem med Taarer, og ikke have udtalt det Ord: »I har en anden Aand end vi.« Det var *ikke* efter Jesu Sind, der bad, at alle hans Venner maatte blive eet. Meget havde maaske set anderledes og bedre ud for den protestantiske Kirke, hvis den lutherske og schweiziske Kirke var bleven eet i Kristus.

Jeg holder saa usigelig meget af Luther, denne Troens

Helt og Kæmpe, at jeg nok maa have Lov til i al Ærbødighed og Kærlighed at kunne se og tale om hans Fejl.«*)

Dette Afsnit er ikke disse Rejseminders mindst interessante. Der er et og andet at lære deraf.

J. H.

Nogle Rejseindtryk.

Der er Sol over Thüringens Skove i Dag, de mægtige Graner svajer let for Vinden; overalt ser man glade Mennesker — de er lykkelige over det gode Vejr og over, at det er Søndag.

Jeg begiver mig paa Vej ned fra Bjergene mod den lille, hyggelige By, hvorfra Kirkeklokkerne kalder en til Højmesse.

Paa min Vej møder jeg to Hyrder samt c. 60 Køer, alle med store Klokker hængende i rød- og blaamalede Træhalsbaand, de er paa Vej til Græsgangene i Bjergene; de forskellig klingende Klokker lyder som dæmpet Harpespil. Midt i Friderichroda ligger Kirken, som mit Maal gælder, og skønt der er overfyldt, finder jeg mig en lille Plads ved Siden af en blind Thüringerbonde. Alteret er tredelt, udskaaret i Træ, og desuden findes to Sidealtre og tre blyindfattede Ruder over Hovedalteret. Paa Stengulvet staar Bænke med sivflettede Bedeskamler foran. Højmes- sen læses af en ung Verdenspræst, og Kirken er fyldt af tilrejsende, der dels knæler, dels staar op. Orglet bruser, den blinde Thüringerbonde stemmer i med og famler før Forvandlingen efter Bedeskamlen, idet han bøjer sine Knæ i Ydmyghed for ham, der gav og tog — og hvis Navn er evig priset.

18.—3.—1912.

K. Bg.

I sit Blad, *Vort Samfund*, fortæller Pastor *Laursen* nogle Rejseminder, dels lidt mindre venlige og dels ret venlige mod Katholikerne; vi gengiver her nogle af dem.

Næste Morgen tidlig tog vi i det herligste Vejr over Davos til St. Moritz og tilbage til Chur. Paa denne Tur,

*) Mon Pastor Fibiger ikke ogsaa i »Ærbødighed og Kærlighed« misbilliger Luthers Tilladelse til Landgreven af Hessen til at ægte to Koner og hans plumpe Forsøg paa at lyve sig derfra? N. H.

der gaar ad dristigt byggede Jernbaner over dybe Kløfter, op ad stejle Bjergsider og gennem en Mængde Tunneller, saa vi for første Gang snedækte Bjerger. Vi stod af ved Davos og spiste til Middag. Vi sad ude og spiste — med Udsigt til et nærliggende, aldeles snedækt Bjerg. Det ordentlig skar i Øjnene at se derover. Om Vinteren er alt der dækket med Sne, men naar Solen skinner, sidder Gæsterne ogsaa om Vinteren ude og spiser til Middag, fortalte Værten. Saa lunt er der paa dette Sted mellem Bjergene.

Denne Tur gennem de mægtige og skønne Graubünden Alper til St. Moritz i det sydøstlige Schweiz, ikke langt fra Italiens Grænse, var uden for Planen. Vi maatte derfor skynde os for efter Bestemmelsen at naa til Valfartsklosteret Maria Einsiedeln i det nordlige Schweiz Søndag Formiddag.

Jeg har i Fjor fortalt lidt om Klosterbesøget der. Jeg skal nu fortælle noget om den ejendommelige Pilgrimsfart til det gamle hellige Sted. Maria Einsiedeln har kun 4588 Indb., men har Plads til 7000 Pilegrimme og gæstes aarlig af ca. 200,000. Den Søndag, vi var der, var der ca. 3000 fra Schweiz, Tyskland, Frankrig og Belgien.

— — — — Der er endnu en Ting, som har draget og endnu drager de store Pilgrimsskarer til Maria Einsiedeln, og det er de underfulde Helbredelser, som angives at have fundet Sted dér, og det lige op til vore Dage. Paa Væggen i Kirken, ved Siden af Naadekapellet, hænger Krykker, Kæppe og flere andre Hjælpemidler, som værkbrudne og andre syge har haft med dertil, men som de efter deres Helbredelse paa Stedet har ladet blive tilbage. Desuden sidder der paa Væggen den ene Marmortavle ved Siden af den anden, med Navne paa Mennesker, der er bleven helbredet ved Naadekapellet, samt Datoen og Aars-tallet for deres Helbredelse. Nogle af Pladerne er fra de senere Aar. Det kan jo ikke nægtes, at man bliver noget mærkelig til Mode ved at staa og se paa disse Ting — mens Snese af Mennesker ligger knælende paa Stengulvet omkring en ved Siden af Naadekapellet — hensunkne i stille Bøn til Maria om Helbredelse for dem selv eller for syge i deres Hjem! Ja, man bliver sær til Mode! Man gribes ind i sit Inderste, bliver kold og varm af Bevægelse ved at se disse bedende, tilsyneladende næsten livløse Skikkelser af alle Aldre og af begge Køn, knælende, med Hænderne foldede knugende over Brystet, med ligblege Ansigter, halvaaben Mund og med de matte Øjne uafladelig stirrende op mod det gamle Mariabilledet! Aa, hvilken gribende Alvor! — Men saa rives man ud af Alvoren ved at se store Bundter af gule Voksfigurer af Størrelse som Lillefinger, forestillende Arme og Ben. Man køber dem for ca. 10

Øre Stykket ude i Boderne foran Kirken. Jeg købte ogsaa en. De er til Salg for alle. De handlende er endog ret nærgaaende med deres Falbyden. Men disse smaa Voksben og Voksarme har de bedende nu ophængt i store Mængder paa Gitteret ind til Naadekapellet vel som et Offer (?) til Jomfru Maria, for at hun skal høre de opsendte Bønner om Helbredelse af et sygt Ben eller en daarlig Arm. Her har man en af de uendelig mange Modsigelser og Udvortesheder i den katholske Kirke.

Men, vil Læseren spørge, hvordan forholder det sig nu med disse Helbredelser? — Lad mig her i Oversættelse gengive et Par af de mangfoldige Beretninger om underfuld Helbredelse ved Naadekapellet. Jeg gengiver dem, som de offentlig foreligger. Man møder jo unægtelig her Ting, som bringer en til at studse.

I 1858 døde i Luzern en af Europas mest berømte Organister. Da han kun var $\frac{3}{4}$ Aar gl., fik han en Gigt-svaghed, der gjorde ham døvtum og tillige saa aandelig sløv, at han sad hele Dagen paa samme Sted, aldeles uimodtagelig for Indtryk. Saaledes sad han til sit 4. Aar. Lægerne stod aldeles hjælpeløse. Da tog Faderen, der var en troende Mand, sin Tilflugt til »Naademoderen« i Einsiedeln. 18. Oktober 1818 begyndte han Valfarten. Paa det mest brændende bad han foran Jomfru Marias Billede i Naadekapellet. Tre Dage blev han i Maria Einsiedeln. Fem Dage efter sin Afrejse indtraf han igen i Hjemmet. Da de tre største Børn saa ham komme, løb de ham jublende i Møde. Men — ogsaa den stakkels døvtumme rejste sig og ilede efter sine ældre Søskende, idet han raabte: »Far, Far, Far!« Faderen skrev senere: »Hvad mit Faderhjerte da følte, kan jeg ikke beskrive, jeg næsten henflød i Taarer, da jeg saa, at den gode Gud endelig havde hørt mine barnlige Bønner. Med Øjnene vendt mod Himlen fremstammede jeg Tak til ham og til den kære Gudsmoder.« Placidus Mayer, saaledes hed Drengen, viste sig fra denne Stund i Besiddelse af alle Sanser og aandelig fuldt normal, ja endog meget talentfuld, især for Musik. Han blev siden Organist ved Hofkirken i Luzern og har der henrykt mange Tusinder med sit gribende og formfuldendte Spil.

Maria Franziska Petitot fra Neuchatel var i sit ellefte Aar Genstand for et Voldtægtsforsøg. Hun undslap, men Skrækken førte hende ind i aarelang Sygdom, der var forbunden med frygtelige Smertes, navnlig i Fødderne. Til sidst krummede Fødderne sig sammen, saa at hun ikke mere kunde gaa. Flere Besøg ved Badesteder hjalp intet. Hun maatte bæres fra det ene Sted til det andet som et lille Barn. Lægerne stod raadløse. Endelig i hendes 43. Aar begav hun sig den 11. Maj 1850 paa Vej til Maria

Einsiedeln. Hun kørte paa en lille Vogn, trukken af et Æsel. Under stor Møje og Besvær naaede hun den 18. i samme Maaned til Einsiedeln. Næste Morgen, Pintsedag, lod hun sig bære hen foran det hellige Kapel for der at høre Messen. Under denne følte hun pludselig en overordentlig Forandring hos sig, hendes Fødder rettedes ud, og hun kunde gaa paa dem. Straks kastede hun sig paa Knæ, og under den omgivende Menneskemængdes Jubel takkede hun Jomfru Maria højt for den underfulde Hjælp. Helbredelsen var vedvarende, og hvert Aar indtil sin Død 1870 besøgte hun om Pintsen det hellige Sted.

Agatha Kees, f. Heine, af Ravensburg var i Følge Lægeerklæring efter to Slagtilfælde, Blodudtrædelse i Rygmarven og andre Lidelser bleven lam i hele Underkroppen, saa hun ikke engang ved Hjælp af Krykker kunde gaa ene. Lægekunsten formaaede intet. Da begav hun sig i sit 42. Aar til Maria Einsiedeln. Hun var saa svag og elendig, at hun under Rejsen dels maatte bæres som et lille Barn, dels køres. Spot og Haan fra vantro Side kunde ikke rokke hendes Tillid. 30. Maj 1894 om Morgenen Kl. 6 blev hun bragt ind i Naadekapellet. Hun følte en meget heftig Smerte i begge Ben. I Kapellet blev hun anbragt paa en lav Klapstol. I den Stilling modtog hun Sakramentet. Men ved Kl. 7 følte Fru Kees pludselig et heftigt Stød i Ryggen, som af en Næve, saa at hun faldt forover. Hun kunde nu frit knæle, rejste sig uden Hjælp og knælede ved Siden af sin af Skræk segnefærdige Ledsagerinde og overværede paa denne Maade endnu en hellig Messe. Hun var fuldstændig helbredet og kunde gaa uden Krykke eller Hjælp. Hun vendte tilbage til Ravensburg, hvor hun blev undersøgt af de derboende Læger og af dem erkendt som helbredet paa uforklarlig Maade. Fru Kees har siden besøgt Maria Einsiedeln, lever endnu i fuldkommen Sundhed og i Besiddelse af sine Kræfter.

Saaledes lyder disse enkelte af mange Hundrede Beretninger om vidunderlige Helbredelser ved Naadekapellet. Der er jo enkelte andre hellige Steder, hvor der ogsaa sker saadanne Helbredelser ved Bøn eller Forbøn. Jeg skal ikke søge at imødegaa eller bekræfte disse Meddelelser, men lade dem staa, som de lyder. Imidlertid er det forstaaeligt, at de drager Mennesker i Hobetal til Maria Einsiedeln og vækker en Alvorsstemning hos Pilegrimmene, hvorom de, der ikke personlig har været der, vanskelig kan danne sig nogen Forestilling, og som vi, der har været der, vanskelig kan skildre. Men kommer nogen af Læserne til Schweiz, da tag god Tid til Besøg i Maria Einsiedeln, og læg Mærke til de knælende Skarer foran Naadekapellet.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Endelig kan *Ugebladet* officielt melde, hvad vistnok adskillige af Læserne for længst har erfaret, at der har fundet Rektorskifte Sted ved Jesu Hjertes Kirke i Stenosgade. Den 17. August fratraadte Hr. Pater *Sialm* efter 7 Aars lykkelige Funktion sin Stilling som Rektor, og i hans Sted overtog atter Hr. Pater *Joseph Schmidt* Rektoratet, den gamle Rektor fra Stenosgade, som i syv Aar har været Rektor for det store Kollegium eller theologiske Universitet i Valkenburg i Holland. Uden Tilladelse fra nogens Side tør *Ugebladet* vistnok paa alle Læseres Vegne byde Pastor Schmidt velkommen tilbage og ønske ham til Lykke til hans nye-gamle Stilling.

— Den højærværdigste Biskop forlod Torsdag d. 15. August København og rejste til Tyskland, dels for at besøge sin Søster og anden Slægt, dels for at holde et Par Ugers Sommerferie. Biskoppen kan ventes tilbage midt i næste Maaned.

— I sidste Øjeblik erfarer vi, at *Johannes Jørgensen* d. 24. August fejrer sit 25-aarige Digterjubilæum; paa den Dag for 25 Aar siden saa hans første Bog Dagens Lys. Midt i Halvfemserne omtrent foregik det store Omslag i Jørgensens Forfatterskab, der gjorde ham til Katholikkernes og mange fromme Protestanternes Yndlingsforfatter. *Ugebladet* føjer herved sin Lykønskning til de mange, *Johannes Jørgensen* sikkert modtager d. 24.

Aarhus. St. Josefs søstrenes Hospital her, som opførtes for 6 Aar siden, er næsten det smukkeste og mest praktisk indrettede af alle vore katholske Hospitaler. Det har altid været vel besøgt af Patienter, men dog aldrig saa godt som i denne Sommer, da der har været og endnu er ca. 120 syge ad Gangen, ikke saa lidt mere, end Hospitalet oprindeligt er bestemt til; men ved at rømme betydelige Dele af den store Bygning, der var bestemt til dem selv, har Søstrene skaffet yderligere Plads til Patienter. I Stueetagen findes Tuberkuloseafdeling, paa første og anden Sal medicinske og kirurgiske Afdelinger. Særlig hvad Badeindretninger af forskellig Slags, ogsaa Lysbade, angaar, er Hospitalet her særlig godt forsynet. Aarhus Kommune, hvor Hospitalforholdene for Tiden volder nogen Vanskelighed, benytter St. Josefs Hospital til en Del af sine Patienter. — Paa den grønne Plads foran Præsteboligen i Ryesgade opføres der for Tiden en Butiksbygning i Lighed med den, der allerede i Forvejen er rejst paa en anden Del af Grunden. Naar dette Arbejde er færdigt, paatænkes der andre Forandringer og Nybygninger, særlig til Forbedring af

Skoleforholdene. Skolelokalerne er vel nok gode, men deres Beliggenhed umiddelbart op ad den stærkt befærdede Ryesgade har længe gjort en Forandring ønskelig. Herom saa vel som om andre Forbedringer og Nyindretninger vil der sandsynligvis snart kunne blive noget nærmere fortalt.

Aalborg. Medens det katholske Tuberkulose-Sanatorium i Spangsberg hovedsagelig er beregnet for let angrebne Patienter, er *Kamillianernes* Klinik i denne By et Tilflugtssted for baade haardere og lettere angrebne tuberkuløse Mænd. Som i Spangsberg er her ogsaa fuldt belagt, og mange vender helbredte tilbage. I Tilslutning til Sanatoriet, men uden Forbindelse med dette har de samme Ordensfolk en Klinik eller et lille Hospital for Mænd, medens den kvindelige Afdeling, der ledes af St. Josefssøstrene, findes i en Villa i en stor Have c. 5 Minutters Gang derfra. — Paa samme Grundstykke som Sanatoriet og den mandlige Klinik findes Kirken, St. Mariæ Kirke, og Skole. Det er glædeligt at se, at der nu ogsaa her svares en aarlig Kirkeskat af Menighedens Medlemmer. Der er ingen Indtægt for en Kirke, der er saa naturlig, saa berettiget og saa retfærdig som Kirkeskatten, og Idealet vilde være, at den, ved Siden af Kollekten under Gudstjenesten, kunde bære alle Udgifter til Kirke og Præst. Kirkeskatten i denne By kan naturligvis ikke være stor endnu, men som noget nyt, der først i Fjor er indført, maa den siges at være forholdsvis rigelig; de tre store S, der undertegner Kirke-regnskabet (Pastor Sassen, Agent Sørensen og Kandidat Salversen), takker derfor ogsaa med Rette Menighedens Medlemmer for den Beredvillighed, hvormed de har svaret paa Opfordringen til at yde Kirkeskat, en Ydelse, der des værre sikkert maa stige Aar for Aar, om den skal vedblive at være tidssvarende. — Skolen, der ledes af Præsterne og Josefssøstrene, tæller ikke mindre end 75 Elever, og den Villa paa Kamillianernes Grund, hvori den er anbragt, er for lille; disse maa derfor bygge et Stykke til Villaen, og dette Arbejde vil vistnok snart blive paabegyndt.

Tyskland. Den 6. internationale marianske Kongres er bleven afholdt i Begyndelsen af August i den gamle Bispestad *Trier*. I Nærværelse af 13 Biskopper og Abbeder aabnede Biskop Dr. Korum Mødet i Domkirken. Søndag d. 4. August holdtes Pontifikalmesse samme Steds, ved hvilken Lejlighed Biskop Benzler prædikede om Maria som Guds Moder og som Menneskenes Moder. Om Eftermiddagen fandt der en Valfart af Mænd Sted til Apostlen Mathias' Grav i Mathiaskirken, hvori Foreninger fra Tyskland, Frankrig, Belgien, Holland, Spanien o. s. v. tog Del. Festtoget, hvis Forbipassering varede to Timer, talte ikke mindre end 20.000 Deltagere. Ved Apostelgraven holdtes

der en Prædiken og om Aftenen rundt om i Byen 10 religiøse Foredrag; i det hele afholdtes ikke færre en 130 Taler, deraf 70 paa Tysk, 28 paa Fransk, 16 paa Spansk, 7 paa Polsk, 4 paa Italiensk o. s. v.

Syd-Amerika. Som allerede tidligere fremhævet gøres der nu fra katholsk Side alt, hvad der kan, for at hjælpe de ulykkeligt stillede Indianere i *Peru*. Man har med Urette villet lægge den katholske Kirke de Rædsler til Last, som har fundet Sted i Putumayo; ikke engang den peruvianske Regering kan man bebrejde, hvad der er sket; thi de omtalte Distrikter ligger saa fjernt og afsides, at de snarere er at betragte som ingen Mands Land end som et Stykke af Staten Peru. Pave Pius skriver i sin Encyclica til de sydamerikanske Biskopper: »Vort Hjerter er fyldt med Rædsel over de utrolige Forbrydelser og med den største Medlidenhed med den ulykkelige Befolkning. Hvad kan være mere barbarisk og grusomt end at piske Mennesker og brænde dem med hedt Jern, ofte for de ringeste Aarsagers Skyld, at nedsable dem i Hundred- og Tusindvis, saa at nogle Stammer i de sidste faa Aar er blevet fuldstændig udryddet. Da Beretningen herom først blev Os tilstillet, nærde Vi i nogen Tid Betænkelighed ved at skænke den Tiltro, siden den virkelig syntes at være utrolig. Men efter at den er bekræftet fra flere Sider, fra eder selv, ærværdige Brødre fra de paalideligste Mænd, kan vi ikke længere tvivle om Sandheden af de forfærdelige Meddelelser.« Paven opfordrer derefter Biskopperne til ved alle mulige Midler at gøre en Ende paa de forfærdelige Tilstande og anvende al deres Indflydelse paa de forskellige Regeringer. Enhver, der gør Indianere til Slaver, der sælger dem eller paa anden Maade berøver dem deres Frihed, saa vel som de, der under noget Paaskud hjælper saadanne Personer, kommer under streng kirkelig Straf, og de kan, i Tilfælde af Anger og Skriftemaal, kun absolveres af en Biskop — en meget streng Bestemmelse, som i dette Tilfælde er velfortjent. Nu er det blevet ordnet saaledes, at Franciskanere skal overtage Missionen blandt Indianerne i Putumayodistrikterne, og af de talrige »frivillige«, der har meldt sig, har Paven udvalgt fire Englændere, Patrene Furlong, Sambrook, Ryan og Byrne. De fire Franciskanere vil tiltræde deres Rejse til det fjerne Land i Løbet af et Fjerdingaar, i hvilken Tid de vil studere Medicin, Spansk og Indiansk. Den engelske Regering har lovet at ylle yde den franciskanske Mission virksom Understøttelse.

(*Cath. Times*).

Unio. Tirsdag den 27de August **Aftenudflugt.** Der tages fra Østbanegaarden Kl. 6³⁰ til Vedbæk. Turen finder kun Sted, hvis Vejret er klart, saa at det bliver Maaneskin.

Kirkelig Kalender.

<p>25. Aug. 13. Søndag efter Pintse. Marias Hjertes Fest.</p> <p>26. — Mandag. Votivofficium (Ansgar).</p> <p>27. — Tirsdag. Joseph af Calasanz, Bekender.</p> <p>28. — Onsdag. Augustinus, Biskop og Kirkelærer.</p> <p>29. — Torsdag. Johs. Døbers Halshuggelse.</p> <p>30. — Fredag. Rosa af Lima, Jomfru.</p> <p>31. — Lørdag. Raymund Nonnatus, Bekender.</p>	<p>1. Sept. 14. Søndag efter Pintse. Værneenglenes Fest.</p> <p>2. — Mandag. Stephan af Ungarn, Bekender.</p> <p>3. — Tirsdag. Oktavdag.</p> <p>4. — Onsdag. Oktavdag.</p> <p>5. — Torsdag. Laurentius Justinianus, Biskop og Bekender.</p> <p>6. — Fredag. Oktavdag.</p> <p>7. — Lørdag. Oktavdag.</p>
---	--

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 29.

St. Andreas Kollegium i Ordrup.

Det nye Skoleaar begynder Torsdag d. 29. August. Kl. 9 læses en højtidelig Messe. — Fra og med Fredag d. 30. August læses Skolemessen igen Kl. 8¹/₄. Paa Søn- og Helligdage derimod læses den sidste Messe som sædvanlig Kl. 7³/₄. Eftermiddagsandagten holdes fra og med Søndag d. 1. Sept. igen Kl. 5.

Paa St. Ansgariusforeningens Forlag er udkommet: **Freiserens Budskab**, eukaristisk Sang med Klaverledsagelse. Stort Nodebladsformat. Pris 25 Øre. Faas paa St. Ansgars Menighedskontor.

St. Knuds Kapel. Mariabørnskongregationen af den ubesmittede Undfangelse holder offentligt Møde **Onsdag** d. 21. Kl. 7¹/₂ Aften.

Litteratur. Udkommen er: **Aloysiusbogen** ved Niels Hansen. Faas smukt indbundet for 75 Øre hos St. Josephssøstrene, Frederiksberg Allé 15—17.

St. Franciscus' III. Orden har Møde Fredag d. 30. August Kl. 8 Aften i St. Knuds Kapel.

Mariakongregationen for Ynglinge genoptager sine ugentlige Møder efter endt Sommerferie Mandag d. 2. September Kl. 8¹/₂ Aften i Jesu Hjertes Kirke.

St. Knuds Skole. Det ny Skoleaar begynder **Onsdag d. 28. ds.** Kl. 8¹/₂. — Indmeldelse af nye Elever kan ske daglig, bedst efter Kl. 6 Eftm.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medaljer, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hver dag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aabent hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Frants Siegler,

exam. Organist.

Elev fra det kgl. Musikonservatorium.

Klaver Orgel.

Telf. Vester 1553 y.

Alhambravej 5.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 35.

Søndag den 1. September.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Johannes Jørgensen. — Kirken i Korea. — Gode Anbefalinger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Ordrup. Tyskland. Holland. Frankrig. Rom. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

132.

Værneenglene.

Der er faa af den kristne Tros Sandheder, der er tydeligere udtrykt i den hellige Skrift, end at der findes en Verden af Aander eller Engle, hvis Gerning for en Del er at hjælpe Menneskene til den evige Salighed.

Mindre tydelig bevidnet, men ogsaa højst sandsynligt er det, at ethvert enkelt Menneske — ikke alene hver døbt, men alle Mennesker — har sin særlige Engel, Værneengelen, som følger ham fra Tilværelsens første Øjeblik, at han dog maa kunne naa det store Maal, hvorfor han er født til Verden: den evige Salighed hos den treenige Gud.

Denne Virksomhed udøver Værneengelen paa forskellig Maade. For det første beder han bestandig for det Menneske, som er ham betroet, en Velsignelse, som aldrig kan blive vurderet højt nok; thi Bøn er i Guds Rige den uomgængelige Betingelse for Frelse.

Og dernæst formaner vor Engel os til det gode. I Apostlenes Gerninger (5,20) kommer Engelen til Apostlene, aabner Fængslets Døre for den og formaner dem til at gaa hen i Templet og forkynde Livets Ord for Folket.

Engelen kan indvirke paa vore Tanker, paa vor Fantasi, paa Sanserne, derimod ikke i egentlig Forstand paa vor Vilje, saa denne bliver stærk til det gode; det formaar kun Gud Helligaand.

Og endelig beskytter Værneengelen os paa Sjæl og Legeme. Denne Virksomhed er vistnok den mest iøjnefaldende, og den fremhæves Gang paa Gang i de bibelske Fortællinger. Tænk paa Lot, der frelses ud af det dødsdømte Sodoma, paa den unge Tobias, der ledes trygt gennem alle Farer paa sin lange Rejse, paa Daniels Venner i den glødende Ovn, paa den hellige Josefs mangfoldige Raad og Advarsler fra en Engel, paa Petrus' Befrielse fra Fængslet, paa Hedningen Cornelius, som faar Besøg af Herrens Engel, paa Paulus paa Havet, til hvem en Engel kom og sagde, at ikke alene han selv skulde blive frelst, men at Gud ogsaa vilde skænke ham alle deres Liv, som sejlede med ham (Ap. Gern. 27, 24), og paa mange, mange andre Lejligheder. Herom synger Grundtvig saa kønt og træffende:

Guds Engle endnu, saa vel som før,
gør alt, hvad han vil beslutte,
og laase man kan slet ingen Dør,
saa de jo derind kan smutte.
Thi vor Fader i det høje han lever.

Guds Engle de stige op og ned,
hvor Herren som helst er inde,
hans Venner de bringe god Besked
og skyde dem Raad i Sinde.
Thi vor Fader i det høje han lever.

Derfor er Andagten til Værneenglene altid bleven plejet og fremmet i den katholske Kirke. Det er en god og saare gavnlig Skik at føje en Bøn til Værneengelen til sine daglige Bønner. En af de kønneste og mest omfattende Bønner til Værneengelen er uden Tvivl følgende gamle latinske, som sikkert ikke saa faa i Forvejen kender:

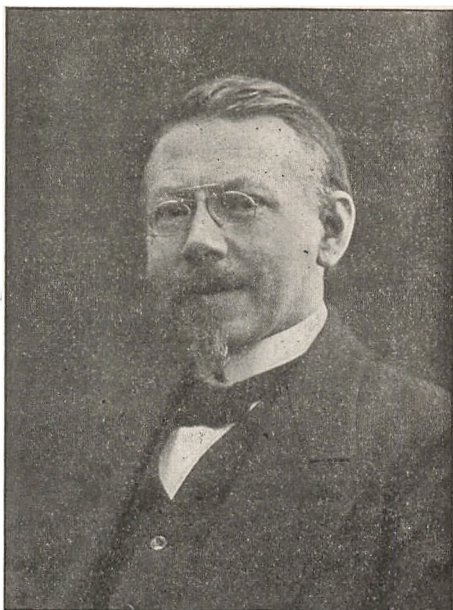
*Angele Dei, qui custos es mei, me tibi commissum pietate
superna (hoc die s. hac nocte) illumina, custodi, rege, gu-
berna. Amen.*

Paa Dansk: Du Guds Engel, som er min Beskytter, dig er jeg betroet ved himmelsk Omsorg; oplys, beskærm, led og styr mig (i Dag eller i Nat). Amen.

N. H.

Johannes Jørgensen.

Skønt Johannes Jørgensen ikke hører til de gamle endnu, kan han dog i Aar holde Kvarthundredaars Jubilæum som Digter. Da han traadte frem, tilhørte han den naturalistiske og fritænkeriske Kreds, der med Mænd som Georg

Brandes i Spidsen førte det store Ord i de fleste dannede Kredse i Firserne og blev til Ulykke for mange. Han var i særlig Grad Ungdommens Digter, en Egenskab, han endnu synes at besidde; det er vistnok især den Evne, han har til at give sig hen i en Stemning og faa sin Læser saa fuldstændig med sig, der har gjort ham til det.

Det var underlig hurtigt, Johannes Jørgensen blev træt af Naturalismens saftige, men usunde Græsgange. Var det end først i 1896, han gjorde den store, afgørende Vending og blev Katholik, har man allerede flere Aar forinden afgørende Vidnesbyrd om, at han længtes efter bedre og renere Luft end Brandesianismens iskolde, urene Taage. Saaledes skrev han i November 1903 i Tidsskriftet *Taarnet*: »Man vil paa Grundlag af disse Udtalelser anklage mig for

Mysticisme. Jeg erklærer mig paa Forhaand skyldig. Det er tilmed min faste Overbevisning, at en sand Verdensanskuelse nødvendig maa være mystisk. Verden er dyb, kun de flade Aander fatter det ikke.«

Johannes Jørgensens Overgang til den katholske Kirke vakte naturligvis stor Opsigt rundt omkring, nogle Steder stor Forbitrelse. Enkelte Steder har denne holdt sig endnu. Saaledes skriver *Politiken* i sin lille Artikel i Anledning af Jubilæet: »Jørgensen selv gav pludselig op, fornægtede Jorden og kastede sig i Armene paa Fjenden, netop hvor det gjaldt at have ham med baade som Menneske og Kunstner.« Men ellers maa man sige, at Publikum har »tilgivet« Jørgensen, at han er bleven Katholik, og at det ser igennem Fingre med, at adskillige af hans Bøger er stærkt katholske. Grundene hertil kan maaske være flere; men jeg tvivler ikke om, at Hovedgrunden er den, at han er en virkelig Digter, vel nok den, der skriver dansk Prosa skønnest og mest melodisk af alle nulevende Danske, og at dette Hovedfortrin faar de fleste til at glemme en »Mangel« som den, at han er Katholik. I manges Øjne er vel ogsaa hans kraftige og overlegne Forsvar af Kristendommens Grundsandheder af saa stor Værdi, at de undskylder ham hans »skæve katholske Anskuelser«. Og endelig er der ogsaa dem, der, naar der absolut skal være Kristendom med i en Bog, foretrækker den katholsk farvede som den mere fornuftmæssige i Modsætning til den selvmodsigende protestantiske Statskirkekristendom.

De forskellige anerkendende og begejstrede Artikler, de forskelligste Dagblade har bragt i Anledning af Jubilæet, bekræfter, hvad her er sagt, at Johannes Jørgensen — trods sin Tro, uanset sin Tro og paa Grund af sin Tro — nyder en stor og velfortjent Anseelse i dansk Aandsliv. Saaledes indeholder *Ekstrabladet* en ret original Artikel om *Vers*, om disses Unytte i Sammenligning med Smør, Flæsk og andre Landbrugsprodukter, men ogsaa om det gode Tegn, det maa siges at være, at en Mand kan æres og hilses for sine Vers, thi sligt gøres kun, hvor der er noget af den ægte Kultur til Stede, og der sendes »en Hilsen til den Katholik, født i Svendborg, der for Tiden bor i Siena i Italien, ikke for Spot, men for Ærbødighed og Tak for

noget ganske unyttigt. Aa, hvor det gør godt at bøje sig for noget, der ikke praler med sin Nyttighed! Kun nogle Vers! — og 25 Aar gamle — men de var skrevne af *Johannes Jørgensen*.«

Medens denne Udtalelse vel nærmest maa siges at komme trods Jørgensens Tro, skriver *Albert Gnudtzmann* i *Riget*, uanset hans Tro, en venlig og forstaaende Skilddring, som her ogsaa skal gengives et Stykke af.

»Den unge Johannes Jørgensen var et rettroende Barn af sin Tid, saasom han var Darwinist, Naturdyrker, I. P. Jacobsenianer. Men den Skønhedshigen, den søvnløse Tørst efter Livets inderste Mysterium, der kom til Orde i hans Digte, var utvivlsomt af religiøs Art. Og hans Versbehandling viste en Sprogmusiker af sjældnen Finhed og Styrke.

Ingen, der forstod at lytte, kunde være blind for, at med ham og hans samtidige, Sophus Claussen, Stuckenberg og Michaëlis, var der kommet en ny Tone ind i dansk Digtning. En mørkere Afstemning, en større Inderlighed, en mere udviklet Sprogsans.

Der er ikke siden da opstaaet noget væsentlig nyt. Det Instrument, hvis Strenge de fire stemte, klinger endnu, ogsaa under Hænder, der tilhører det yngste Slægtled.

Men for Johannes Jørgensen selv har, som vi alle véd, Aarene bragt en betydelig Udvikling. Ved sin Overgang til den katholske Kirke brød han med den Form for Tænkning, der paa de Tider var den eneste gyldige i Danmark. Han blev ikke en Fører; dertil var hans hele Aandsanlæg ikke folkeligt nok. Men han drog en ny Plovfure i den danske Muld. Og paa en Maade gjorde han Landet større. I et lille Samfund har den offentlige Mening en Tilbøjelighed til at uniformere sig: til enhver given Tid vil en bestemt Livsanskuelse, udformet i Religion, Politik og Kunst, være den eneherkende. Johannes Jørgensen viste ved sit Eksempel, at der ogsaa hos os kan bestaa to.

Den, som nu tager hans samlede Livsværk for sig, vil naturligvis berøres forskelligt, eftersom hans personlige Standpunkt er til. Men vil man have hans Digterpersonlighed for sig, saaledes som den giver Udtryk for hans

inderste Menneskevæsen, saa maa man søge til Bøgerne fra hans Livs sidste Periode: Rejsebøgerne, de katolske Opbyggelsesskrifter, »Vor Frue af Danmark«, »Den yderste Dag«, »Græs«, »Bekendelse«, »Blomster og Frugter«. . .

Johannes Jørgensen har intet ved sig af det godli-dende, lidt magelig frisindede Væsen, som er en Side af det, vi kalder dansk. Og dog er han, trods sin romanske Religion og sit kosmopolitiske Rundsyn, afgjort national. Ikke blot en Tilsliber af vort Sprog, men med sin Blidhed, sin Udvé, sin romantiske Længsel og sit Tungsind en ægte dansk Digter.«

Og endelig skriver *Valdemar Rørdam* i *København* følgende smukke Ord om ham, og det maaske ogsaa for hans Tros Skyld:

»Det, som giver den ypperlige Skribent, den særegen fine og forfinede Lyriker Johs. Jørgensen meget mer end kunstnerisk Værdi for vort Sprog og vort Folk, er netop denne møjsommelige Vandring opad, med dens Snublen og videre frem under Klokketoner af Evighed; det er denne uendelige, men aldrig opgivende Strid mod et ringere Selv for et ædlere, et guddommeligt. Jo aabnere Digteren viser os Vejens Vanskeligheder og Kampens Vunder, des mere styrker han os. Just herfra har hans Digt og hans Sang sin dybeste Rigdom, sin inderligste Skønhed. *

Kender jeg Johs. Jørgensen ret, vil han selv ikke regne sin 25-Aarsdag som Digter fra 1887, men fra et betydelig senere Aar. Han har Tiden for sig; Evnerne har han, fine og mere mangfoldige end de fleste andre; og aabne Sind lytter til hans Ord. Vi siger ham Tak for hvad han gav og ønsker ham Styrke og Mod til at give endnu langt mere — hvad det saa skal koste ham selv. Han er blandt Nutidens danske Digtere en af dem, som ikke blot dansk Poesi, men ogsaa dansk Aandsliv har mest Brug for.«

At vi Katholikker ogsaa skylder Johs. Jørgensen meget, er vel overflødig til Slut at tilføje. Ikke mindst for dem, der stod søgende og uklare, har Jørgensens Bøger ofte været en mægtig Støtte. For andre blev Jørgensen en Vejleder til at opdage nye Skønheder og Glæder ved det gammelt kendte. Og for alle blev han vel især en Bio-

graf af Rang. Som saadan har han sikkert ydet det vægtigste og værdifuldeste, og alt tyder paa, at i den Henseende vil han ogsaa i Fremtiden kunne levere det, der vil være af størst Værdi for Katholikker selv. Og i denne Sammenhæng ønsker vi Johs. Jørgensen Lykke til hans Ophold og Arbejde i Siena og tilraaber ham et hjerteligt: Paa Gensyn i Danmark!

Niels Hansen.

Kirken i Korea.

Der har i den senere Tid flere Gange været talt om protestantiske amerikanske Missionærer, som skal have indgaaet en Sammensværgelse mod de japanske Embedsmænd i Korea. Regeringen i Washington har haft sin Opmærksomhed henvendt paa Sagen, som sikkert vil blive behandlet med al mulig Grundighed og Retfærdighed. Men overhovedet er Interessen for det store, slumrende Land Korea i de senere Aar bleven betydelig vakt, hvorfor det sikkert ogsaa kan have sin Betydning her at give et kort Omrids af den katholske Kirkes Historie i Korea, hvilken Skildring vi laaner fra det udmærkede amerikanske Tidsskrift *America*.

Den katholske Kirkes Grundlæggelse i Korea gaar saa langt tilbage som til 1781. Korea var den Gang, som mange Aar efter, et fuldstændig lukket Land, afskaaret fra Omverdenen, og ingen fremmed turde betræde dets Omraade. I Slutningen af det attende Aarhundrede fik nogle koreanske Studenter fat paa nogle religiøse Smaaskrifter paa Kinesisk. En af dem, Peter Seng-Houni, stiftede personligt Bekendtskab med Biskoppen af Peking, en portugisisk Franciskaner. Da han vendte tilbage til sit Fædreland, bragte han med sig nogle religiøse Bøger, Krucifikser og hellige Billeder, hvilke han fordelte blandt sine Venner. Han underviste og døbte ikke saa faa af sine Landsmænd, som ogsaa blev Forkyndere og prædikede om Troens

Sandheder. De underviste de nyomvendte i de kristne Skikke, i Søndagens Helligholdelse, Iagttagelse af Faste og Abstinens og, saa vidt de kendte til det, ogsaa om Ægteskabets Sakramente.

Ti Aar senere betraadte den første katholske Præst Koreas Grund. Imidlertid havde de koreanske Katholiker, som troede, at de kunde forplante Præstedømmet, som de kunde forvalte Daaben, konsekreret en Biskop og ordineret et Antal Præster, saaledes som Peter Seng-Houni, der havde overværet en Ordination i Peking, beskrev det for dem. Da de blev underrettet om deres Vildfarelse, rettede de sig øjeblikkelig efter Biskoppen af Pekings Ordre og ophørte med deres forkerte Praksis. I 1791 brød den første Forfølgelse løs, og Beretningen om de nyomvendtes Troskab mod deres Tro er en af de mest gribende i Kirkens Historie. I 1794 ankom den første katholske Præst, James Tsiou, udsendt af Biskoppen af Peking, til Korea. Han fandt mere end 4000 Kristne. Hans Arbejde var ledsaget af stor Velsignelse, og i syv Aar voksede Antallet af Kristne stadig. I 1801 udbrød den anden Forfølgelse, og Pastor Tsiou, som troede derved at kunne afværge Faren for sin Menighed, overleverede sig selv til Myndighederne og blev halshugget efter at have udstaaet ubeskrivelige Pinsler.

I 1831 oprettedes et Apostolisk Vikariat, men den første europæiske Missionær kom ikke ind i Landet før 1836. Det er her værd at lægge Mærke til, at den koreanske Kirke i 47 Aar fortsatte sin Virksomhed uden andre Sakramenter end Daabens Sakramente, og uden anden Forkyndelse end de indfødte Kateketers Prædiken. Den gennemgik Forfølgelserne i 1791, 1801, 1815 og 1827 og kan tælle mere end 1000 Martyrer for den kristne Tro. Gang paa Gang blev der sendt Adresser til Rom med Anmodning om Præster, men som Følge af den usikre Tilstand i mange Lande i Europa kunde der foreløbig ikke foretages noget i den ønskede Retning.

I 1831 udnævnte Gregor XVI Biskop Bruguière til Apostolisk Vikar i Korea. Efter under utrolige Trængsler at være trængt igennem Kina og Mongoliet døde han i Tartariet, just som han skulde betræde det Missionsland,

som var ham betroet. Den anden Biskop ved Navn Imbert naaede 1837 ind i Korea, men blev tillige med to Præster halshugget to Aar efter. Denne Forfølgelse var mere systematisk og almindelig udbredt end de foregaaende, men de koreanske Katholikker forblev tro, og der var kun faa Frafald. Fem Aar gik, før det atter lykkedes en Præst at trænge gennem den Blokade, der var iværksat trindt om hele Korea for at hindre enhver Europæer i at trænge ind. Biskop Ferreol og en ung koreansk Præst, Andreas Kim, som var bleven præsteviet i Kina, var nemlig saa heldige at slippe ind. Den sidste blev sendt ind i det indre af Landet, faldt i Hænderne paa Soldater og blev efter et heltemodigt Troens Vidnesbyrd halshugget. Biskoppen, der var opslidt af Savn og Lidelser, døde kort Tid efter, den tredje Apostoliske Vikar, som Kirken havde mistet i Korea i Løbet af ti Aar.

De følgende Biskoppers Historie lige til 1883 er skrevet i de modige Prælaters Blod, som ofrede deres Liv for Troen, i det Haab, at Gud vilde velsigne den koreanske Mission, for hvilken de havde lidt. I det Aar blev Biskop Blanc konsekreret i Nagasaki i Japan og vendte tilbage til sit Vikariat om Bord paa et tysk Skib. Han begyndte straks med at organisere sine Kræfter, som bestod af 8 Missionærer og 7000 Kristne. I 1885 aabnedes det første Børnehjem og ligesaa det første Asyl for gamle. De blev først ledet af indfødte Kristne, men i 1888 kom de under Kontrol af St. Paul af Chartres Søstrene. Nu findes der 78.619 Katholikker i Korea. Der findes to Biskopper, 51 europæiske og 15 indfødte Præster. Et fuldt udstyret Seminarium uddanner koreanske Præster, og i Øjeblikket studerer 50 unge Koreanere Theologi ved dette. Der findes 73 Kirker og Kapeller og 124 Skoler, tre Poliklinikker og et Hospital.

Opførelsen af den katholske Cathedral i Seoul er et iøjnefaldende Vidnesbyrd om de Fremskridt, Kirken har gjort i Korea siden de Dage, da det at være en Katholik der ovre betød at være en Dødens Mand. St. Pauls Søstre har nu 23 koreanske Søstre foruden 38 Novicer og Postulantinder. Biskop Mutel har i sit biskoppelige Segl de Ord: *Florete, flores martyrum* (Blomstrer op, I Marty-

ernes Blomster). De katholske Missionærer, som nu arbejder paa Missionsmarken i Korea, er veltilfredse med den Frihed, som den japanesiske Regering yder Ordets Forkyndere, og de haaber, at de skal naa endnu større Resultater hos det koreanske Folk, som synes at være vel beredt til at modtage Evangeliet.

Gode Anbefalinger.

Hvor meget en god Anbefaling er værd, ved enhver, som har skullet søge en Plads. Thi det er gerne det første Spørgsmaal, der rettes til enhver Ansøger: »Har De ingen Anbefalinger?« Og har man ingen saadanne, maa man ofte gaa med uforrettet Sag.

Hvor lidet Anbefalinger ofte er værd, er desværre ogsaa en Erfaring, der mange Gange kan gøres. Dels kan jo enhver tage Fejl af en anden og anbefale den, som ikke er nogen Anbefaling værd, dels gør mangan ellers respektabel Mand eller Kvinde sig ingen Samvittighed af at skrive en Anbefaling, som kun indeholder et lille Gran Sandhed, store Dele Fortielser og nogle Smaaløgne.

Om de bedste Anbefalinger fortæller følgende lille Historie kønt og træffende:

En Forretningsmand søgte en Bydreng. Der kom en aldeles overvældende Mængde, og de fleste med Anbefalinger.

En lille Fyr blev valgt, som ikke havde et saadant vigtigt Dokument — og dog var det et godt Valg.

»Han benyttede Dørmaatten omhyggeligt, før han traadte ind,« bemærkede Købmanden til en Ven, som undrede sig over Valget, »følgelig er han renlig og ordentlig; senere gav han en Stol til en gammel Mand, som kom ind i Værelset, altsaa er han hensynsfuld og godmodig; han tog Huen af, da han traadte ind, og besvarede mine Spørgsmaal hurtigt og ærbødigt, altsaa er han høflig. Han tog en Bog op, som jeg med Vilje havde ladet falde paa Gulvet, og lagde den paa Bordet, medens alle de andre lod den ligge og stødte mod den, han er altsaa ordentlig. Desuden ventede han rolig, til hans Tur kom, uden at trænge sig paa, han maa vel derfor være beskeden. Og medens jeg talte med ham, saa jeg, at hans Klæder var børstede, hans Haar blankt og hans Tænder hvide. Var det ikke Anbefalinger nok?«

Tiden viste, at han havde Ret. —

Fra Tysk ved *Mafra*.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Ordrup. St. Andreas Kollegium begyndte sit nye Skoleaar i Torsdags. Ved Indførelsen af den mathematisk-naturvidenskabelige Retning til Artium ved Siden af den klassisk-sproglige er der sket et stort Skridt fremad med Hensyn til Fuldstændiggørelsen af vor Undervisning; med Undtagelse af ny-sproglig Studentereksamen kan alle lavere og højere Skoleeksaminer tages ved vore egne Skoler — af Drengene; naar tør Josefssøstrene binde an med Studentereksamen for vore Døtre? I Sommerferien er der blevet indlagt elektrisk Lys i alle Lokaler paa Kollegiet, og en egen Lysstation med Diesel-Motor leverer den fornødne Strøm. Ogsaa andre Forbedringer, Nybygninger og Forandringer er blevet indrettet eller vil i den nærmeste Fremtid blive indrettet, saa Kollegiet er i Stand til at imødekomme alle Nutidens rimelige, ja endog en Del af dens urimelige Krav.

— Efter henad 30 Aars Skolegerning ved Kollegiet har Pastor *J. Svensson* den 28. August forladt Danmark for at tage Ophold i Holland. Saa meget der end kunde være at sige af gode Ting ved denne Afsked, er det mest i Overensstemmelse med Pastor Svenssons Ønsker, naar der blot her lyder et hjerteligt Levvel og Tak for de mange gode Aar, en Hilsen, som vil finde Tilslutning hos mange af dette Blads Læsere.

Tyskland. Fra Øen *Anrum* ved Slesvigs Vestkyst fortælles et nyt Eksempel paa preussisk Samvittighedstyranni. For de katholske Badegæsters Skyld besluttede for nogen Tid siden en protestantisk Familie Hüttmann paa deres egen Grund at opføre et lille katholsk Kapel. Alt var i den kønneste Gang, Murene ragede allerede et godt Stykke op over Grunden — da kom en officiel Skrivelse fra Landraaden i Tønder, hvorved den videre Opførelse af den lille Kirke forbødes under de haardeste Trusler. Nu staar de nøgne Mure der som et veltalende Eksempel paa de preussiske Myndigheders Tyranni — desværre næppe, som de burde, som en Opfordring til alle frisindede Tyskere om snarest mulig ad alle lovlige Veje at afkaste dette. En Dag tog en fattig Franciscanerpater ind i samme Families Pensionat for at styrke sig i Søluften. Ikke længe efter kommer den protestantiske Pastor Ketels anstigende for at spørge, om der virkelig var taget en Munk ind her, som for sine Rigdomme vilde grundlægge et Kloster paa Øen o. s. v. (!) Da Familien ikke maatte bygge videre paa Kirken, har den i et Havehus indrettet et provisorisk Kapel, men her maa efter højere Anordning kun katholske Gæster fra Badepen-

sionatet Hültmann overvære Gudstjenesten, og det er allerede indtruffet, at katholske Badegæster fra andre Pensionater ligefrem har maattet afvises. Og dette passerer i det højt oplyste preussiske Rige, kun faa Mil fra vor Grænse! Det er ved Lejligheder som denne, at vi ret føler, hvor meget den Frihed er værd, som vi besidder, og som vi altid betragter som en Selvfølgelighed. (*Nord. Volks-Zeit.*)

— Som Bevis paa, hvorledes man ogsaa i Tyskland ser paa den preussiske Intolerance, kan følgende Brudstykke af en Tale tjene, som Direktøren i det belgiske Handelsministerium, Emil Verhaeren, nylig har holdt ved Katholikforsamlingen i Aachen: I Belgien nyder vi al Slags Frihed, vi har fuld Forvaltningsfrihed, fuld Pressefrihed, fuld Undervisningsfrihed uden Skranker (Bifald). Vi tror, at mange Katholikker hos os kan gøre Sagerne bedre end de Herrer Embedsmænd, til hvilke jeg selv hører. (Stor Munterhed). Hvad Kultusfriheden angaar, saa er den ogsaa løst paa den mest fordomsfri Maade. Og hvad angaar Friheden i Religionens Udøvelse, saa hør blot et Eksempel. Naar en Protestant i Nødstilfælde vil kalde en af sine gejstlige over Grænsen hos os, behøver han ikke Regeringens Godkendelse (Bifald), endnu mindre den katholske biskoppelige Autoritets. (Stormende Bifald). For den uanmeldte Udøvelse af gejstlige Funktioner bliver intet Straffemandat udstedt. (Stormende Bifald og Munterhed). Og alle disse Friheder blomstrer og trives hos os efter 28-aarigt »sort Tyranni« (Stormende Bifald). Jeg formoder, at det hos Dem i Tyskland er langt bedre, især der, hvor man er saa munter og »oplyst«. Dersom det ikke skulde være saa, lad mig da sige, at vi »sorte« dog maa være fornuftige Mennesker (Livligt Bifald og Munterhed). Hos os har det ikke manglet paa Storme; man har opkastet det Spørgsmaal, om en saa vidtgaaende Frihed var hensigtsmæssig. Der har været en pavelig Nuntius hos os, der var forflyttet fra et syditaliensk Præfektur til vore herlige frie germanske Forhold, og som ogsaa i Begyndelsen, men kun i Begyndelsen, ikke var saa lidt forskrækket over vore frie Forhold. Men snart indsaa han, at den belgiske Katholik gjorde en saadan Brug af denne Frihed, at den uden Indvendinger kunde videre bestaa til vort Fædrelands Frelse. (Livligt Bifald). Denne Nuntius hed Joachim Pecci. (Stormende Bifald.) Og en af hans første Gerninger som Pave var at gøre Ende paa alle Stridigheder herom. Og i denne Frihed er der for os opvokset de herligste Frugter, som jeg ogsaa vil ønske mine tyske Trosfæller maa høste.«

— Det samlede bayerske Episkopat har indsendt en Fællesskrivelse til Forbundsraadet (o: de forskellige tyske

Rigers fælles Forsamling) om Ophævelse af den sidste Paragraf af de fra Kulturkamptidens Dage endnu bestaaende Love, nemlig Forbudet mod jesuitiske Ordenshuse i Tyskland, med Henviſning til, at Rigsdagen forlængst har vedtaget denne Ophævelse, at dens Opretholdelse er en Krænkeelse af almindelig Retfærdighed, og at ellers enhver Virksomhed, selv den mest nedbrydende, uhindret kan udøves i det tyske Rige. Samtidig afholder de protestantiske Pastorer den ene Forsamling efter den anden til Afværgelse af den »jesuitiske Fare«. (Nord. Volks-Zeit.)

Østerrig. Forberedelserne til den eukaristiske Kongres, som skal afholdes her i Maanedens Midte, har været lange og besværlige, men nærmer sig nu deres Afslutning. Til Søndag den 15. September er den store Procession med det Allerhelligste fastsat, der overalt plejer at betegne Højdepunktet af Sammenkomsten; den gamle Kejser Franz Josef vil deltage i Processionen. I Anledning af Kongressen er der meddelt adskillige Afladsbevillinger. Fremfor alt er det værd at lægge Mærke til, at alle troende i hele Verden, som Søndag d. 15. September modtager den hellige Kommunion og i Aanden forener sig med Processionens Deltagere, derved vinder en fuldkommen Aflad.

— Da Hjælpebiskoppen i Wien, Dr. *Josef Pfluger*, Søndag den 18. August begav sig fra sin Bolig til St. Stephans Domkirken, blev han paa Stephanspladsen overfaldet af en Mandsperson, der bibragte ham et betydeligt Knivstik i den højre Skulder. Gerningsmanden, som er et moralsk forkommet, oftere straffet og flere Gange i Sindsygeanstalter indespærret Individ, tilstod ved Forhøret, at egentlig havde han villet dræbe Kardinalærkebiskop Nagl, men anfaldt i Stedet for Biskop Pfluger, da denne kom paa hans Vej. Biskoppens Saar synes heldigvis ikke at være af nogen farlig Karakter.

— Fra Buda-Pest i Ungarn meddeler Telegrafens, at Kardinalærkebiskop Dr. *Josef Samassa* af Erlau den 20. August er afgaaet ved Døden.

Holland. Fra den 15.—18. August holdtes i den hollandske By Maastricht en mariansk Kongres, under hvilken Biskoppen af Roermond kronede en Statue, der forestillede Maria som Havets Stjerne. Længe forud var der gennem Blade og Komiteer gjort Propaganda for, at Kongressen fik et saa opløftende Forløb som mulig, og Resultatet? De dristigste Forhaabninger blev overtruffet. Foruden de mange Deltagere, der til Fods eller pr. Autos, Cykler og Baade strømmede til Byen, bragte alene paa den sidste Dag 50 Særtog Katholikkerne fra hele Holland til Maastricht. Henved 100.000 Mennesker havde givet

Møde for at hylde Frelserens Moder. Byens store og smaa Gader var ved Guirlander, Faner og Grønt omdannede til Triumfveje. Vel aldrig før har den venlige By baaret et saa festligt Præg. De talrige Kirker var hele Dagen fyldte indtil Trængsel af bedende Mennesker. Om Eftermiddagen den 18. August drog et festligt Tog igennem Byens Hovedgader. Toget bestod af Grupper, der, siddende paa pragtfuldt dekorerede Vogne, gengav de enkelte Paakaldelser af det lauretanske Litani, f. Eks. Havets Stjerne, hvor Jomfru Maria stod paa en høj Klippe og Fiskere i Havsnød tog deres Tilflugt til hende. Endvidere saas Maria som Patriarkernes, Profeternes og Apostlenes Dronning og som de Kristnes Hjælp. Slutningen dannede en Gruppe, der forestillede Maria som Himlens Dronning, omgiven af talrige Engle. Foran de enkelte Vogne gik smaa hvidklædte Piger med Palmer i Hænderne. Toget gjorde et uforglemmeligt Indtryk paa de mange Tilskuere. Om Aftenen lignede hele Byen et eneste Lyshav. Tusinder og atter Tusinder af smaa elektriske Lamper var anbragte fra Hus til Hus, medens der tværs over Gaderne hang utallige Fakler. Alle Deltagere var fulde af Anerkendelse og Paaskønnelse for den venlige Modtagelse, som de havde faaet i den gæstfrie By, og for den storslaaede Hyldest, som den havde bragt Frelserens Moder.

P. I.

— Den nye Præsident for Kammeret, tidligere Vice-Præsident *van Nispen*, er Katholik og efter den radikale hollandske Presses Dom endog en af Landets ivrigste Katholikker. Trods en lille protestantisk Opposition er den nævnte Presse enig om, at *van Nispens* katholske Bekendelse ikke er nogen Grund til at udelukke ham fra denne Plads. Forøvrigt er jo alene politiske Fornuftthensyn tilstrækkelige til at anbefale dette Standpunkt.

(*Kath. Kirch.-Zeit.*)

Frankrig. Dette Land er vistnok mere end noget andet Modsætningernes og Overraskelsernes Land. Her findes de gudfrygtigste Sjæle og de mest hvidglødende Gudsfornægtere, her udkommer de frommeste Bøger og de mest umoralske Skrifter; til en Tid raser Landets Flertal mod Kirken, til en anden Tid støtter og hjælper det denne. Der synes i den senere Tid at være flere Tegn paa, at den Forfølgelse, der længe har raset mod den katholske Kirke, har været paa sit Højdepunkt og er i langsom Aftagen. Nogle Steder, hvor man havde ombyttet de barmhjertige Søstre med verdslige Sygeplejersker, har man kaldet de første tilbage, maaske mindre af Kærlighed til disse end paa Grund af de andres Umulighed. I det politiske Liv lyder der i den senere Tid Gang paa Gang Beklagelser over, at den politiske Forbindelse mellem Va-

tikanet og Frankrig er afbrudt, maaske heller ikke af Kærlighed til Kirken saa meget som af den Grund, at Kirken har haft langt større Livskraft, end man havde tænkt sig, og at Forholdene i Marokko kunde gøre en bedre Forstaaelse med den katholske Kirke i høj Grad ønskelig. I Boulogne har, efter ni Aars Afbrydelse, den store Procession gennem Gaderne til Ære for Jomfru Marias Optagelse til Himlen atter fundet Sted i Aar den 25. August, og Repræsentanter for alle Byens Sogne har taget Del i den — ogsaa et Tidernes Tegn.

Rom. Der har i flere Dagblade været meget foruro- ligende Efterretninger at læse om Pavens Helbred. Vi kan fra paalidelig Kilde meddele, at disse Efterretninger som saa ofte før savner ethvert Grundlag. Den Hellige Fader har i den sidste Tid netop befundet sig ganske udmærket, og han har ved flere Privataudienser netop været særlig livlig og oprømt.

Mødreforeningen. Tirsdag d. 3. September Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses i St. Ansgars Kirke den h. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender. Bagefter holdes et kort Foredrag.

Mariakongregationen for Mænd genoptager sine ugentlige Møder efter endt Sommerferie Torsdag d. 5. Sept. Herrer, som ønsker at slutte sig til Kongregationen, bedes henvende sig til højærv. Hr. Pastor Esser, Stenosgade 4. Fælleskommunion Søn- dag d. 8. Septbr. Kl. 8⁰⁰ i Jesu Hjertes Kirke.

Mariakongregationen af »Apostlenes Dronning« holder Møde Søndag d. 8. September Kl. 3 Eftm. i St. Josefssøstrenes Huskapel, Toldbodvej 14. Medlemmerne bedes om at indfinde sig fuldtalligt.

Jesu Hjerter Andagt.

Første Fredag i Maanedens (6. September).

St. Ansgars Kirke: Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Messe med sakramental Velsignelse; Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8 $\frac{1}{2}$ -Messen sakramental Velsignelse; Kl. 8 Aften Andagt.

St. Andreas Kirke: Efter 8 $\frac{1}{4}$ -Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7 $\frac{1}{4}$ Aften Andagt.

Mariakongregationen for Ynglinge genoptager sine ugentlige Møder efter endt Sommerferie Mandag d. 2. September Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Aften i Jesu Hjertes Kirke.

Absalons Gaard

paa Mærker og Brevkort sælges i Butikkerne Købmagergade 48 (Hoffmann), Vesterbrogade 18 (Hoffmann), Frederiksberggade 34 (Bæklund); endvidere Bredgade 69, 2. S. o. G. (Menighedskontoret), Enighedsvej 6, Charlottenlund (Ballin), Bangertsgade 11, Tlf. 4110, (Günther, Hovedforhandler).

Foreningen Caritas genoptager sine Møder Tirsdag d. 10. September Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

Kirkelig Kalender.

<p>1. Sept. 14. Søndag efter Pintse. Værneenglenes Fest.</p> <p>2. — Mandag. Stephan af Ungarn, Bekender.</p> <p>3. — Tirsdag. Oktavdag.</p> <p>4. — Onsdag. Oktavdag.</p> <p>5. — Torsdag. Laurentius Justinianus, Biskop og Bekender.</p> <p>6. — Fredag. Oktavdag.</p> <p>7. — Lørdag. Oktavdag.</p>	<p>8. Sept. 15. Søndag efter Pintse. Marias Fødsel.</p> <p>9. — Mandag. Petrus Claver, Bekender.</p> <p>10. — Tirsdag. Nicolaus af Tolentino, Bekender.</p> <p>11. — Onsdag. Oktavdag.</p> <p>12. — Torsdag. Oktavdag.</p> <p>13. — Fredag. Oktavdag.</p> <p>14. — Lørdag. Korsets Op-højelse.</p>
---	--

Gudstjenesten i København.

Søndage.

- St. Ansgars Kirke.** Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt.
- Jesu Hjertes Kirke** (Stenosgade). Form. Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Præd.; Aften Kl. 6 Andagt med Prædiken.
- St. Josefs Kirke** (Griffenfeldtsgade). Form. Kl. 6¹/₂ stille Messe; Kl. 9 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 3 Andagt.
- St. Knuds Kapel** (Vestervoldgade 115). Form. Kl. 7 Højmesse; Efterm. Kl. 3 Andagt med Prædiken.
- Immaculatakirken** (Strandvej 91). Form. Kl. 7 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 2¹/₂ Vesper.
- St. Josefs Kapel** (Toldbodvej 14). Form. Kl. 6 stille Messe.
- Rosenkranskirken** (Boyesgade). Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 5 Andagt.
- Assumptionskapellet** (Amalievej 14). Stille Messe Kl. 8 med fransk Prædiken; Kl. 5 Efterm. Andagt. (Det allerhelligste Sakramente er daglig udstillet Kl. 8—5.)
- St. Annæ Kirke** i Sundby. Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt.
- St. Andreas Kirke** i Ordrup. Form. Kl. 7 og 7³/₄ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Kl. 5 Andagt.
- St. Hans Kapel** i Hørsholm. Hver anden Søndag Messe Kl. 9¹/₄ Form.

Stille Messer paa Hverdage.

St. Ansgars Kirke Kl. 7 og 8¹/₄; Jesu Hjertes Kirke Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂; St. Josefs Kirke Kl. 5¹/₄ og 6¹/₂; St. Knuds Kapel Kl. 6¹/₂; Immaculatakirken Kl. 6¹/₂; St. Josefs Kapel Kl. 6¹/₂; Rosenkranskirken Kl. 6¹/₂ og 8¹/₄; Assumptionskapellet Kl. 6¹/₂ (Kl. 5 Efterm. Andagt); St. Annæ Kirke Kl. 6 og 8; St. Andreas Kirke Kl. 6, 6¹/₂, 7¹/₂ og 8¹/₄.

Holmegaard. Søndag d. 1ste September afholdes Gudstjeneste.

En ung rask Mand fra Provinsen med gode Anbefalinger søger Plads i København ved hvad som helst. Billet mrkt. »Plads« bedes indlagt paa dette Blads Kontor, Bredgade 69, 2. Sal o. G., K.

Frants Siegler,

exam. Organist.

Elev fra det kgl. Musikkonservatorium.

Klaver Orgel.

Telf. Vester 1553 y.

Alhambravej 5.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothés Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Hørlup 657 y.

Nr. 36.

Søndag den 8. September.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Bibelen blandt Hedningerne. — Kirkens Dør. — Den hellige Helena. — Litteratur. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Køge. Odense. Fredericia. Island. Frankrig. Portugal. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

133.

Hvorledes Gud hjælper.

En af Søndagens hellige Tekster er den gribende Fortælling om Enkens Søn af Naim, hvem Jesus opvakte fra de døde. Det var en Kærlighedens og Almagts Gerning, Jesus saaledes udøvede, og vi kan forstaa, at Vidnerne til denne forundrede sig saare og udbrød: En stor Profet er oprejst iblandt os, og Gud har besøgt sit Folk!

Det er kun lidet, der i Evangeliet siges om Enken. Dog ved vi, at Jesus kun gjorde sine Mirakler for dem, som troede. Han gjorde netop kun faa Underværker i Nazareth paa Grund af Befolkningens Vantro (Matth. 13.58). Kunde du tro, skulde du se Guds Herlighed (Joh. 11.40), tror du ikke, faar du den heller ikke at se.

Vi har da Lov til at slutte, at Enken i Naim var en troende Kvinde. Hun var af dem, der levede et Bønnens Liv og drog aandelig Næring deraf. — Da derfor hendes eneste Søn blev syg, har hun bedt for ham, bedt om, at Gud dog vilde bevare ham for hende, vilde helbrede ham! Sønnen blev mere og mere syg — hendes Bøn er sikkert bleven mere og mere brændende. Men se, han drager sit

sidste Suk, han dør! Hun vil maaske næppe tro det, men hun nødes dertil. Det maatte jo nu synes, som var hendes Bøn ikke hørt. Hvad mon hun dog tænkte, da hun stod ved Sønnens kolde Lig? Havde Gud glemt sine Løfter, havde han skjult sit Ansigt bag Skyen? Maatte det ikke blive mørkt for Sjælens Øje, saa hun et Øjeblik kunde fristes til at opgive Troen paa et Forsyn?

Men netop som alt Haab syntes at være slukt, brød den lyse Morgen frem. Jesus kom og opvakte hendes Søn til Livet! Hendes Bøn var dog hørt — men Bønhørelsen var af en højere Art end den sædvanlige.

Lad os lære heraf. Der kan være en Sag, som ligger os saa inderlig paa Hjerte, at vi heder derom Dag og Nat. Men vi synes ikke at blive hørt — der sker endog tilsyneladende lige det modsatte af, hvad vi har bedt om! Lad os dog ikke opgive Haabet! Lad os huske, at Bønhørelsen kan finde Sted paa forskellig Maade. Ligesom et Ord i den hellige Skrift kan have en ligefrem Mening, som straks falder i Øjnene, men der kan ligge en langt dybere (eller rettere: højere) Mening deri, som ikke ses ved første Øjekast, saaledes er der saa vel en ligefrem Bønhørelse som en Bønhørelse af højere Art, hvortil Vejen gaar gennem en tilsyneladende Nægtelse. Her ses de klareste Glimt af Guds Herlighed — som Enken i Naim fik dem at se.

Endnu et andet Træk i Fortællingen bør mærkes. Jesus drog mod Staden Naim. En stor Skare var med ham. Vandringen er derfor nok gaaet langsomt, adskillige Standsninger har der vel været under Vejs. Da i de varme Lande Begravelsen finder Sted temmelig hurtigt efter, at Døden er indtraadt, har Jesus sikkert været under Vejs til Naim, før end Enkens Søn døde. Beundringsværdig ses her Guds Forsynsstyrelse: før end endnu Enken kendte den store Sorg, der skulde ramme hende og bringe Taarens Strøm til at rinde, var Hjælpen paa Vej til hende. Derfor lyder det Trøstens Ord til den troende, der holder ud i Bøn med Haab mod Haab: »Bi paa Gud, han skuffer ikke — for du endnu vidste din Nød, var hans Hjælp under Vejs til dig!«

Kirken fejrer i Dag Marias Fødsel. Paa den Tid, da hun fødtes, var Tilstanden i Verden paa mange Maader højst sørgelig. Syndens mørke Sky, truende med evig Fortabelse, hvilede over Slægten, der dog endnu ikke følte Ulykken i hele dens Udstrækning. Men Marias Fødsel var Tegnet til, at Hjælpen var paa Vej — thi med Rette er hun bleven kaldt den lyse Morgenrøde, hvoraf Dagens Sol, Jesus Kristus, vor guddommelige Frelser, gik frem.

Bibelen blandt Hedningerne.

(Efter *Catholic Times*).

Det britiske Bibelselskab har nylig udsendt sin sædvanlige Aarsberetning. Det viser sig deraf, at de sidste tolv Maaneders Præstation har overgaaet hvert eneste af de 108 tidligere Aars, i hvilke Selskabet har eksisteret. Det har i Aaret 1911 udsendt ikke mindre end $7\frac{1}{4}$ Million Eksemplarer af Bibelen, Ny Testamente og mindre Dele af Skriften. Siden Oprettelsen i 1804 har Bibelselskabet udsendt $236\frac{1}{2}$ Million Eksemplarer af den hellige Skrift, hvoraf 86 Million Eksemplarer var paa Engelsk og de øvrige paa andre Sprog; en stor Del heraf var bestemt for Kina, som altid har været en Yndlingsmark for Selskabets Virksomhed.

Vi skal ikke tale med Ringeagt om den Iver, der har givet sig Udslag i dette vældige Arbejde. Dog har det ikke været »Iver med Forstand«, og Selskabets Arbejdsmetode har undertiden baaret mærkværdige Frugter. Men de Mænd og Kvinder, som har øst disse Millioner af Bibler ud over Verden, har oprigtig troet, at de gjorde en god Gerning til Menneskehedens sunde og sande Oplysning. Selskabet blev grundlagt paa det gamle protestantiske Princip, at alt, hvad der behøvedes for at vise et Menneske Frelsens Vej, var at lægge et Eksemplar af Bibelen i hans Hænder, »uden Noter eller Forklaringer«, og lade ham selv finde ud af Meningen.

Allerede i 1804 stemmede den protestantiske Praksis ikke overens med den protestantiske Theori. For havde Skriften ikke behøvet en levende Fortolker, vilde det have været vanskeligt at forstaa, hvorfor en Skare af Prædikanter og Bibelfortolkere, fra lærde Prælater i den statsunderstøttede Kirke til Lægprædikanter i ubetydelige Sekter, Søndag efter Søndag skulde ofre deres Liv og deres Kræfter paa at udlægge den hellige Tekst.

Siden 1804 har protestantiske Missionærer, især i Kina, mange Gange betonet, at hvis saadan Forklaring er nødvendig i Menigheder i Europa, for hvilke Bibelens Stil og

Tankegang er mere eller mindre fortrolig, maa langt mere en eller anden Hjælp i Retning af Udlægning eller Forklaringer være en Nødvendighed for Folkeslag, for hvem disse Ting er fuldstændig fremmede og nye. De har derfor foreslaaet, at de Bibler, som skulde uddeles i det fjerne Østen, skulde indeholde en eller anden Slags Forklaringer. Men saadanne Forslag er bleven forkastet, fordi de smagte af »Romanisme«, og Bestyrelsen har bestemt hævdet at ville blive ved det gamle protestantiske Princip.

Uden at gaa ind paa de Vanskeligheder af dogmatisk Natur, der nødvendigvis maa opstaa for hedenske Læsere, der staar ganske blottede for kristne Forudsætninger, er der andre Vanskeligheder, der skyldes Uvidenhed om vestlig og hebraisk Tankegang og den store Forskel mellem denne og kinesisk Aand. Saaledes er alle de gribende Lignelser og Billeder fra Faarehyrdens Liv helt meningsløse, af den simple Grund, at Faar saavel som Faarehyrder er ganske ukendte i store Dele af Kina. Paa samme Maade maa en Kineser undre sig, naar han læser: »Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand,« saafremt han overhovedet tænker over, hvad han læser; thi i Kina er Hæderspladsen paa venstre og ikke paa højre Side.

Paa langt alvorligere Punkter er dog den kinesiske Læser saa udsat for at misforstaa den hellige Tekst, at en gammel Missionær i Kina har udtalt, at denne Uddeling i Flæng af Bibler mere har været en Hindring end en Hjælp for Kinas Omvendelse. Historien om Taiping Oprøret er en forfærdelig Bekræftelse heraf. Der er ingen Tvivl om, at de vilde Theorier, som dannede det religiøse Grundlag for Taiping-Sekten, der oversvømmede Kina med Blod, for en stor Del skrev sig fra Grundlæggerens Studium af en Bibel, som var lagt i hans Hænder under et Besøg i Kanton.

Den katholske Missionær begynder altid først med at undervise i den hellige Skrifs Lærdomme, og først naar Kundskaben til disse kan gøre Bibelen selv forstaaelig for Læserne, lægger han den i deres Hænder, først Evangelierne, siden andre Dele af den hellige Skrift, og altid ledsagede af forklarende Anmærkninger. Dette er en fornuftig Metode, men Bibelselskaberne holder stadig væk fast ved den gamle Idé, at den ubegrænsede Udstrøning af

Biblen, ofte i mangelfulde Oversættelser, altid i Udgaver uden Forklaring og derfor for en stor Del uforstaaelige, besidder en eller anden magisk Magt til at oplyse Hedningerne. Derfor er det, at de engelske og amerikanske Bibelselskaber med saa stor Selvfølelse og Stolthed peger paa den voksende Sum af de over hele Jorden udstrøede Bibler.

Enhver Tvivl, som en Katholik udtaler om Nyttens af denne overvældende Produktion af Bibler, udlægges som Tegn paa Uvilje mod Bibelen selv. Dog er der her i denne Sammenhæng et Faktum, som ingen kan bortforklare eller komme udenom, at samtidig hermed er den katholske Kirke det eneste religiøse Samfund, som uden Forbehold forsværer Bibelens Troværdighed og Inspiration. Den katholske Kirke udsender ikke aarlige Beretninger, over hvor mange Bibler den har udbredt. Hvis den gjorde det, vilde Totalsummen blive enorm, thi den har arbejdet noget længere end 108 Aar. Men dens Bibeluddeling er baseret paa sunde og besindige Principper.

Kirkens Dør.

I *Møens Dagblad* skriver Hr. Erik Hansen den 24. August følgende læseværdige Ord:

Biskop Paulsen sagde forleden Dag ved Indvielsen af Godthaab Kirke et udmærket Ord, at Kirkerne burde staa aabne hver Dag til Solnedgang.

»Det var godt«, sagde Biskoppen, »om Kirken vilde yde sin Hjælp til den, der udenfor Gudstjenesten søgte Stilhed for at bede. I de katholske Lande staar Kirkerne altid aabne, og jeg forstaar ikke, hvorfor den samme Skik ikke bliver indført her i Landet. Jeg tror ikke, man vilde risikere noget derved. . . Jeg tror ikke, at man behøver at sætte sig i Bekostning med Opsyn. Man skulde vise Folk den Tillid at lade dem være uden Bevogtning. De vil nok have Respekt for Kirken, og jeg tror, at den vil blive besøgt af mange, som ellers ikke kommer der. Der er vel nok adskillige Hjem, hvor Uroen er saa stor og Forholdene saa smaa, at de savner Lejlighed til at mødes med Gud i

Stilhed. . . Ogsaa for disse Mennesker vil det have Betydning, om Bedehusene stod aabne. Og naar en saadan Ordning maaske kan blive til Gavn og Glæde for mange, vil jeg henstille til de Mænd, som staar for denne Kirkes Styrelse, at de gjorde et Forsøg med ikke at stænge Kirken, naar Gudstjenesten er forbi. Dørene kunde staa aabne til Solnedgang, og hver Søndag skulde de ligeledes være uaflassede. Saa kunde enhver, der søgte Stilhed, gaa ind i Kirken.«

Hvor det vilde være godt, om Bispen havde Ret! Vist er det, at Kirkehuset har en stor Mission ogsaa udenfor Søndagen, og det blev maaske ikke de daarligste Kristne, der søgte ind under de andagtsstemmende Hvælvinger om Hverdagene. Hvor mange af os deler ikke Biskoppens Ønsker . . . hvor mange af os føler ikke fra Tid til anden midt i Dagens og Døgnets Films af intetsigende og lige-gyldige Ting, der trænger sig om os og paakræver vor Opmærksomhed — dyb Trang til Ensomhed, Stilhed, Selvfor-dybelse. Og i hvor mange Hjem savnes der ikke de rent ydre Betingelser for et Stilhedens Stævnemøde med de Tankestrømme, der risler i den inderlige, uforstyrrede Bøn. Men i Kirken kunde man finde Stedet — om den stod aaben og var et helligt Sted, omgivet af alles Æresfrygt, et Fælleseje for Sjælene.

Men er vore danske Kirker det? Det er sandt, at i de katholske Lande staar Kirkerne aabne, og ingen finder paa at besudle eller vanhellige dem. *Men det kommer af, at hos Katholikkerne besidder Kirken en ganske anderledes Autoritet og er i hele sit Væsen langt inderligere knyttet til Folks Liv end her hjemme.* Sjælenes religiøse Kultur er langt dybere hos den store Mængde, end vi kender det i Danmark. Det er des værre alt for sandsynligt, at Kirker, der her hjemme slog Dørene op som af Bispen foreslaet, vilde blive besudlet og vanhelliget paa mere end een Maade, og det er vistnok Frygten herfor, der har bevirket, at den ellers saa nærliggende Reform ikke forlængst er gennemført. En tøjlesløs Presse har ikke Aar efter Aar frit Slag til at bespytte og belyve de Aandsværdier, Kirken repræsenterer, uden at der avles Raahed; og naar hertil kommer, *at den protestantiske Kirke giver Afkald paa saa mange smaa, men betydningsfulde Virkemidler, der som usynlige Traade omspinder Hjerterne og drager Sindene opad, forstaar man, at hvad der gennem Aarhundreder har været en Selvfølge i den katholske Kirke (og staar i nøjeste Samklang med hele dens Tankegang og System), ikke uden videre kan indføres i protestantiske Samfund.*

Og dog var det et Forsøg værd. Det var værd at

prøve dette, at lukke Kirkedørene op og lade Bedehuset staa uden anden Bevogtning end den stilliende Appel til Menneskers naturlige Dannelse. Det vilde være en Prøve paa, hvor megen Bonitet der i Virkeligheden er i den Kultur, vi Danske roser os af at besidde — men hvilken Falliterklæring, hvis denne Prøve ikke blev bestaaet! Hvor ydmygende, hvis de aabne Kirkedøre igen maatte laases, fordi »Verdens mest oplyste Folk« ikke besad den Almenkultur, som selv de *jævneste Lag i Pavekirkens Lande har besiddet i Aarhundreder!*

Men lad kun Forsøget blive gjort. Det gik dog maaske, og det vilde i saa Fald blive til Støtte og Velsignelse for mange og til Vækst for Kirken selv.

Hvis det altsaa lod sig gøre —.

— Biskop Paulsens Ord synes at have vakt en Del Interesse. Efterat ovenstaaende var skrevet, har Bladet *Folkerøsten* samlet en Del Udtalelser fra forskellige Blade om de aabne Kirker. Vi gengiver dem uden Kommentar, skønt Pastor Jersins og andres uforstandige Udtalelser nok kunde trænge til lidt Rettelse.

»Randers Venstreblad« har spurgt Præsterne i Randers. *Eduard Geismar* mener nok, det kunde blive til Nytte for nogle Mennesker, men holder det »for risikerligt at lade Kirken staa aaben uden Opsyn; man kan ikke længere regne med den gammeldags Ærbødighed for de ydre Ting i Guds Rige«. Desuden tror han ikke, »at aabnede Kirker vilde betyde noget væsentligt i Retning af at overvinde Ligegyldighed overfor Kristendommen. . . Dens Aarsager ligger paa helt andre Steder.«

Pastor *Kabell* hævder, at Kirken absolut skal staa aaben, saa enhver, der føler Trang og Lyst dertil, kan gaa ind. Han nærer ingen Frygt for Misbrug.

Pastor *Vilhjelm* svarede noget lignende, medens Pastor *Bjørnbak* vil se Ønsker fremsatte af Lægfolket selv, inden man gaar til at aabne Kirken.

»Jysk Morgenblad« har spurgt Præsterne i Aarhus.

Stiftsprovst *Lindhard* »er fuldstændig enig med Biskop Poulsen«, men mener dog, der maa lidt Opsyn til.

Folketingsm., Pastor *N. Joh. Laursen*, udtalte sig i samme Retning. Det var ganske vist et Tab, hvis man skulde komme til at anse Kirken for bedre at bede i end en Stue, en Mark eller en Stald, men mange Mennesker vilde dog sætte Pris paa, at der var Adgang til Kirken, og det burde der være nogle Timer daglig.

Pastor *Lynghby* haabede paa et Paabud fra Autoriteterne om, at Kirkerne skulde holdes aabnede, men ansaa Opsyn for nødvendigt.

Valgmenighedspræst *Asger Højmark* kunde godt lide

Tanken, men var ikke vis paa, det kunde gøres uden Opsyn, uden at man fjernede Kirkebøsserne og andre værfulde Ting.

»Kalundborg Dagblad« har spurgt Pastor *Jersin*, Jordløse, og Valgmenighedspræst *Carl Koch*, Ubberup. Men ingen af dem var begejstret for Tanken. *Jersin* gør opmærksom paa, at der er ikke kommen noget nævneværdigt ud deraf ved et Par københavnske Kirker, hvor der er gjort et Forsøg. Talen om, at Bønnens og Andagts Aand i ringere Grad havde gennemtrængt Dagliglivet i de lutherske Lande end i de katholske, holdt han for »ganske urigtig«. Naar Katholikerne mere søgte Kirkerne om Hverdagen, var det, fordi de troede, at Gud var lettere at faa i Tale der end andet Sted, men det var urigtigt. For lutherske Folk var Kirkerne først og fremmest »Samfundshuse, hvor Menigheden samles om Ordet i Fællesskabets Herlighed«, medens det naturlige Bede- og Andagtssted var Hjemmene. »Andagten i Hjemmet sammen med Børn og Husfolk og alle, hvem Hjemmet rummer, det er Hverdagens Kraftkilde for lutherske Kristenmennesker, af den øses Freden og Glæden og Velsignelsen op for Hjemmet og dets Gerning«. Derimod mener Pastor *Jersin* ikke, det kunde skade at lade Kirkedøren staa aaben; engang imellem kunde maaske en og anden af Menigheden glædes ved at færdes derinde i Stilheden.

— Man kan fra et katholsk Standpunkt ganske slutte sig til Hr. Biskop Poulsens og Hr. Erik Hansens Ønsker. Rent personlig har Biskoppens Ord gjort særligt Indtryk paa mig, da jeg faa Dage, før han indviede den smukke Landsbykirke, havde Lejlighed til at bese den og være sammen med den Familie — Venner fra Barndommen — der har ofret mest baade af Tid og Penge for at skabe det nye Centrum for religiøst Liv paa deres Egn. Dog frygter jeg for, at de protestantiske Kirker, lukkede udenfor Gudstjenestetiderne nu snart fire Aarhundreder igennem, aldrig vil komme til at eje den Tiltrækningskraft som de katholske Gudshuse. Hvad der drager os, ved enhver katholsk Kristen; det er Jesus Christus, stadig nærværende paa vore Altre under Brødets ydmyge Skikkelse, der aarle og silde drager de troende til Andagt og Tilbedelse. Uden dette store Mysterium vilde der ikke komme mange til vore Gudshuse, men det mangler jo i de protestantiske Kirker. Kan det alligevel lykkes at faa Mennesker draget ind i disse ligesom i vore Kirker, kan det kun glæde os; Fromheden vil blive større derved. Derover glæder vi os kun; den troende Protestant staar os i flere Henseender nær, og adskillige af hans Fjender er ogsaa vore Fjender.

Niels Hansen.

Den hellige Helena.

I disse Dage, hvor 1600-Aars Mindedagen for Kejser Konstantins Sejr over Hedningerne nærmer sig, er det vel værd at stifte Bekendtskab med følgende Rejseerindring fra Rom, som Frøken E. J. den 17. Aug. har offentliggjort i Thisted Amts Tidende om den h. Helena, Kejser Konstantins fromme Moder:

Som Turister i Rom giver vi os til Kirken, Santa Maria Aracoeli, der rummer Helenas Grav.

Solen gennembager os, alt imedens vi stiger op ad den enorme og gamle anelige Trappe, der mindst tæller 100 Trin. De ophedede Fliser brænder under Fødderne. Det flimrer for Øjnene, og alt synes hvidt i hvidt i Modsætning til den dybe blaa Himmel. Gangen er besværlig, men den ældgamle Kirke deroppe med de umiskendelige Spor af Tidens gnavende Tand vinker ad os. Endelig naar vi Maalet. Kirkens kølige og mørke mystiske Indre virker vederkvægende paa os. Næppe har vi faaet Tid til at se os om, før en Munk kommer til Syne og tilbyder at vise os Stedets Seværdigheder.

For ham gælder det først og fremmest om at vise os *Il Santo Bambino* — det lille vidundergørende Jesusbarn, som vi kender saa godt fra Selma Lagerlöfs »Antikristens Mirakler«. Paa en eller anden mystisk Maade ruller ud fra Muren det lille straalende Jesusbarn, staaende paa en hvid Silkepude og funkende fra Isse til Fod af Guld og Diamanter. Den gamle Munks Øjne straalere om Kap med de ædle Stene; thi han er stolt af denne Skat; alle de mange Smykker lige fra Guldskoen til Guld-kronen er talende Beviser paa det lille mirakelgørende Barns store Bedrifter. Munken trættes ikke af at nævne det ene ansete Navn i Rom efter det andet som Giver af dette eller hint Smykke til Tak for Bønhørelser og Mirakler, fortæller, hvorledes Smaabørnene ved Juletid kappes om at besøge *Il Bambino* og recitere lange Digte udenad til dets Ære — og fortsætter ustandseligt om alle de Sindsbevægelser, smaa og store »Omvæltninger« i Rigets Hovedstad, som *Il Bambino* saa ofte har foraarsaget — — Men vi lader ham forstaa, at vi ikke har mere Tid. Det er ikke for *Il Bambinos* Skyld, at vi i Dag besøger denne Kirke.

Dernæst viser han os Graven, men her giver vi ham ikke Lov at fortælle! Vi kender godt St. Helena og er kommen for at dvæle i Stilhed ved denne ædle Sjæls Minde, Konstantin den Stores Moder. — — Konstantin den Store, var det ikke en af Kristenhedens Bærere? Var det ikke ham, der indførte Kristendommen som Statsreligion i det romerske Rige? — — Ham, der

sejrede over Maxentius 312: »Midt under Kampens Hede henvendte han sig til de Kristnes korsfæstede Gud, hvem hans Moder tilbad, og saa da paa Himlen et lysende Kors med den Paaskrift: Ved dette skal du sejre. Konstantin lod da lave en Fane med et Kors paa, og denne blev baaren frem for Hæren, der i dette Tegn vandt Sejr og forskaffede den kristne Kirke i Rom Fred.« Er det ikke ogsaa ham, der har bygget saa mange af de dejlige Kirker i Rom, som Turiststrømmen daglig beundrer — og ikke blot i Rom, men i hele det daværende udstrakte romerske Rige? Og hvem maa vi saa ikke takke for denne Kejsers rige Virksomhed paa Kristendommens Omraade? Hvem andre end hans Moder, Kejserinde Helena, som her hviler ved vore Fødder. Det var jo hende, der omvendte ham fra Hedskab til Kristendommen. Hun har — som saa mange andre store Mænds Mødre — indlagt sig Berømmelse, og det ikke blot som Moder, men hele hendes Færd og Virken i den kristne Verden har skænket hende et Navn, der nu klinger Jorden over, trods de 1600 Aar hun har hvilet i Graven.

Vi vil derfor benytte dette fredelige Øjeblik til at kaste et Blik tilbage paa hendes Liv. Med Hensyn til St. Helenas Hjemstavn er man ikke enig! Nogle mener, hun var født i Trier i trange Kaar, andre, at hun var en Værtshusholders Datter fra Rom, og atter andre, at hun var en engelsk Prinsesse. Staden Colchester i England roser sig endog af at være hendes Fødeby. Hun ægtede den romerske Kejser Konstantin Chlorus. Først i en modnere Alder antog hun Kristendommen, og ved sin uforlignelige Fromhed omvendte hun sin Søn, Kejser Konstantin. Hendes største Glæde bestod i ukendt at bivaane de fattiges Gudstjeneste, og ved sin udtømmelige Gavnildhed lindrede hun deres Nød og Kummer. Da hun var 80 Aar gammel, gjorde hun en Pilgrimsrejse til Jerusalem. Der skal hun have bygget den hellige Gravs Kirke (forøvrigt flere Gange genopbygget siden) og fundet Kristi Kors tilligemed Naglerne og den af den hellige Evangelist omtalte Indskrift. Der fortælles, at man ved Nedlægelsen af det Venustempel, der var bygget paa Kalvariebjerget, i St. Helenas Nærværelse fandt tre Kors. Nu gjaldt det kun om at vide, hvilket af de tre Kors, der havde været Frelserens.

Efter Biskoppen af Jerusalems Raad blev alle tre Kors efter hinanden lagt paa en syg, der led af en uheldelig Sygdom. Næppe havde det 3. Kors berørt den syge, før Mennesket pludselig fik sin Sundhed igen. Den fromme Kejserinde lod nu bygge en Kirke til Opbevarelse af den kostbare Relikvie paa samme Sted, hvor den var fundet. Men enkelte Delc af Korset sendte hun til Kejser Konstantin tilligemed Naglerne og Indskriften. Denne skal have sat en af Naglerne i sin Hjelm og en anden i sin Hestetømme til Beskyttelse mod Krigens Farer. Til Opbevarelse af Resten lod han bygge en pragtfuld Kirke i Rom.

Ogsaa i Köln, Bonn og Zanten lod Kejserinden bygge prægtige Kirker. Hun overlevede kun kort Rejsen til d. h. Land og døde i Rom 328.

Det er ikke et Liv rigt paa store ydre Begivenheder, vi her har for os, men det er en ædel, from og kristen Kvindes Liv, som ikke var bange for at trodse sin Tids Vanskeligheder, og som er Beundring og Efterfølgelse værd.

Vi forlader Graven for at fejre hendes Minde andet Steds.

Kort efter befinder vi os i den prægtige Basilika *Santa Croce in Jerusalemme*, bygget af Konstantin d. Store som »Skrin« for Korsets h. Relikvie. Mon den er ægte, Relikvien? — Det bliver en Trossag. — — *La santa Croce* udstilles her til de troendes Hyldning. Mange Hjerter opløfter her en Tak til St. Helena for hendes kostbare Fund.

Men vor Dag er ikke til Ende, før vi har besøgt det 3. store Minde om St. Helena i Rom: *La Scala santa* — den hellige Trappe.

La Scala santa er som bekendt den Trappe, der førte op til Pilatus' Palads i Jerusalem, og ad hvilken Kristus færdedes, mens han maatte udstaa de haarde Pinsler. Dens Marmortrin bærer hist og her Spor af Blod.

I Følge Traditionen har St. Helena bragt denne Trappe fra Jerusalem til Rom, hvor den nu daglig æres af Pilgrimsskarerne. Den opbevares i et dertil indrettet Kapel. — Atter staar vi overfor Spørgsmaalet om denne Relikvies Ægthed. Men tror man, slutter man sig til Skarerne, der paa Knæ gaar op ad Trappen og mindes Kristi Lidelse. Hvert af de 28 Trappetrin har saaledes sin specielle Bøn. Nedgangen sker ad en Trappe ved Siden af.

Vi betages af den Magt, som Oldtidens Minder udøver over os, naar vi staar Ansigt til Ansigt med dem, og vi betages af de gamle Røster, der ikke overdøves, de store Gerninger, der ikke skyldes bort af Tidens rullende Bølger.

— — —

St. Helena har utvivlsomt haft Indflydelse ogsaa her i Norden i den katholske Tid. Navnene Helene, Ellen og andre deraf afledede vidner herom. Sandsynligvis findes der ogsaa Kirker her i Landet, byggede til denne Helgenindes Ære. Hun var en af Kristenhedens store Bærere. Kan de protestantiske Kristne ikke mindes hendes Dag med Glæde ligesom de katholske? Eller er det kun som Turist, man har Interesse for hende? Fortjener hun ikke lige saa megen Ære som mangfoldige andre Personligheder, der paa forskellig Maade har indlagt sig Berømmelse?

Litteratur.

Der Gral. Sonderausgabe. (Petrus-Verlag, Wien, 1912. 1 Mark.)

I Anledning af den eukaristiske Kongres i Wien er der udsendt et meget smukt Dobbelt hæfte af det ansete katolske Tidsskrift *Der Gral*, som vi gerne ved disse Linjer vilde gøre tyskkyndige Læsere opmærksom paa. Af de mange værdifulde Bidrag i Prosa og Poesi skal her særlig fremhæves Magister Muckermanns skønne Hilsen til den eukaristiske Gud, hvormed den smukke Bog begynder; skønt skrevet paa Prosa er det lille Arbejde den skønneste Harmoni af ren Guds frygt og sin Poesi. Længere henne skriver samme Forfatter et lille begejstret Stykke om Paludan-Müller, der hidtil er næsten absolut ukendt for den tyske Læseverden, men som Magister Muckermann har sat sig for at ville indføre i denne; hans lille Arbejde i denne Bog er kun en Forløber for et langt større Vovestykke, han snart vil foretage, som dog uden Tvivl vil blive kronet med Held. — Den smukke og billige Bog er en køn, men ganske vist kun lille Erstatning for den Rejse til Wien, som det sikkert vilde være en stor Opbyggelse og Opmuntring for enhver katolsk Kristen at foretage i de nærmeste Dage.

Johannes Mayrhofer: Henrik Ibsen. Ein literarisches Charakterbild. (Walthers, Berlin, 1911.)

Da ovennævnte Værk er tilstillet Ugebladet til Anmeldelse, skal der med nogle faa Linjer gøres opmærksom paa dets Fremkomst, skønt det jo som rent litterær-kritisk Arbejde ligger noget udenfor Ugebladets egentlige Omraade. Forfatteren, der har levet flere Aar i Charlottenlund og er ret fortrolig med danske Forhold, har fra den Tid ikke alene bevaret stor Forkærlighed for dansk-norsk Litteratur, men har, efter at være vendt tilbage til sit Fædreland, fortsat sine Studier i denne Retning. Nærværende Bog paa henvend 200 Sider i stort Oktavformat er et Resultat af disse. Nogen egentlig Bedømmelse af Bogen skal her ikke gives; selve det Faktum, at der fra katolsk Haand er udsendt saa omfangsrigt et Karakterbillede af den verdensberømte nordiske Digter, er vel værd at fremhæve; og mange vil sikkert være glade for en baade villig og besindig Vejledning i det mange Gange vanskelige Problem: *Ibsen*.

Varden. 12.—17. Hæfte. (1912).

I disse seks Hæfter fortsættes den paabegyndte Oversættelse af Pater *Blanches* Konferencer med følgende: Den katolske Kirke er Jesu Christi Kirke, Pavedømmet, Den

katholske Gudstjeneste, Eukaristien samt en Langfredags- og en Paaskeprædiken. Redaktøren leverer en god Oversættelse af et lille gripende Skuespil af *François Coppée*: Fadervor, hvis Handling er henlagt til de frygtelige Dage i Paris kort efter den store fransk-tyske Krigs Afslutning i 1871. *Karl Christensen* skriver om Henrik Ibsens Menne-skeskildring, et Emne, der sikkert langtfra er uddybet eller udtømt endnu. Og endelig giver Baronesse *Stampe-Charisius* i nogle Indtryk fra Skamlingsbanken en alvorlig historisk Skildring af Danskhedens Sag i Sønderjylland med en energisk Appel til danske Mænd og Kvinder om at holde Kærligheden til Fædrelandet for Alvor i Live.

N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Køge. Som Bevis paa den Anseelse, St. Josefssøstrene nyder rundt omkring i Landet, kan anføres, at under Sygeplejerskens Ferie paa Køge Sygehus har Søster Theodora, som er i Køge, forestaaet Ledelsen af Sygehuset i 5—6 Uger, saavel til Lægens som til de syges Tilfredshed.

Odense. Den 16. Aug. blev der tændt et nyt »Evhedens Lys« foran det allerh. Sakrament. Paa denne Dag indviede Redemptoristprovincialen fra Wien St. Hedvigssøstrenes nye Børnehjem og deres private Huskapel i Absalonsgade. Gid at dette Lys maatte brænde i mange Aar, og at vor guddommelige Frelser maatte velsigne Søstrenes Gerning i Børnenes Tjeneste! — Den 27. August foretog henimod 30 af St. Albani Skolens Børn en Udflugt til Fredericia og Kolding. Da Rejsen paa Statsbanerne var gratis, blev det muligt for Børnene at foretage denne Tur, som var til stor Gavn for dem. De saa Egne, som de ikke har set før, og lærte forskellige Institutioner og Minder her i Landet at kende, saa som Fredericias gamle Volde, Koldinghus og ikke mindst det nye pragtfulde Julemærkesanatorium i Kolding. Overlægen, Dr. Oldenburg, havde den overmaade store Godhed selv at vise Børnene omkring i den herlige Pragtbygning. De syntes meget godt om deres smaa Brøders og Søstres Opholdssted, saa at nogle næsten havde Lyst til at blive tilbage hos dem. Dagen sluttede med et Besøg hos Hr. Pastor Klemp i Kolding og hos St. Josefssøstrene i Fredericia samt hos Hr. Pastor Schreiber. Lad os haabe, at vi snart her i Odense kan gengælde dem deres oprigtige Godhed og Kærlighed.

Fredericia. Skolen har nu atter taget sin Begyndelse; for Pigeklassernes Vedkommende er indtraadt den Forandring, at Søster Anna Maria har faaet Overledelsen af disse, bistaaet af Søstrene Florentina og Bothilde. Paa anden Sal i et af de ledige Lokaler er indrettet et naturhistorisk Musæum til Brug for Undervisningen. Des værre er Samlingen endnu saare mangelfuld; hvis derfor nogen vilde betænke Skolen med udstoppede Dyr eller andre til Samlingen brugbare Ting, vilde man være meget taknemlig derfor. Hr. Pastor P. Schreiber har, efter i 7 Aar ikke at have været udenfor Danmarks Grænser, endelig undt sig en velfortjent Ferie og er i Onsdags rejst til sine Slægtninge i Schlesien og agter desuden at deltage i den eucharistiske Kongres i Wien. Pastoren bliver borte i c. 4 Uger, og i hans Fraværelse vikarierer Hr. Pastor Fr. Brinkmann.

Island. En protestantisk Forfatterinde fra England ved Navn Disney Leith, som i mange Aar har interesseret sig for Islands Litteratur og Historie, og som nu i 16 Aar hver Sommer har gæstet den berømte Ø, er især bleven begejstret for Jon Arason, den sidste katholske Biskop af Holar, der døde som en Helt for sin Tro og sit Fædreland. Hun har ladet rejse et Mindesmærke i Skalholt paa det Sted, hvor han blev halshugget. Monumentet, der bestaar af 2 store islandske Rusten, er prydet med en Mitra og bærer følgende Inskription: Jon Arason, Biskop, lod her Livet for sin Tro og sit Fædreland 7. November 1550. Den store Digter, Matth. Jochumsson, forhenværende protestantisk Sognepræst, har i en Avis skrævet, at en Repræsentant for Regeringen samt Hr. Pastor Meulenberg burde være til Stede ved Monumentets Indvielse. Præsten blev ogsaa indbudt af Forfatterinden til at rejse til Skalholt, men kunde ikke efterkomme hendes Ønske, eftersom han foreløbig er alene i Reykjavik.

Frankrig. Regeringen begynder her at høste, hvad den har saaet. Den har maattet udstede et Dekret, der opløste Lærernes Forening — vel at mærke Lærerne ved Statens egne gudløse Skoler. Grunden hertil er, at Lærernes aarlige Kongres har vedtaget at støtte den syndikalistiske Propaganda og Udbredelsen af anarkistisk Litteratur i Hæren. Andre Resolutioner fra denne Kongres var i stærk Modstrid til den kristne Moral, men Regeringen, som har forvist Kristendommen fra Skolerne, havde ikke rørt sig, hvis ikke Lærerne havde sluttet sig sammen med dem, der vil nedbryde Disciplinen i Hæren. Foreningen er dømt til Opløsning inden den 10. September, hvis der ikke skal blive skredet ind af Politiet mod Lederne. Regeringen maa vel mene, at dens dyrebare hedenske Sko-

ler er i Fare, naar Lærerne saa aabenlyst erklærer sig for Tilhængere af Anarkisme og Revolution. For øvrigt bliver Utilfredsheden med Statsskolerne stedse større, mange Steder har de næsten ingen Elever, medens de private katolske Skoler søges af flere og flere Elever. — Det franske Kunstakademi har vedtaget, at det verdensberømte Kloster *La grande Chartreuse*, som er røvet fra Benediktinerne, skal regnes for et historisk Mindesmærke og vedligeholdes af Staten. Der er vedtaget 100.000 Francs til dets Istandsættelse og 10.000 Francs aarlig til dets Vedligeholdelse.

(*Cath. Times*).

Portugal. De portugisiske Statspræster, hine c. 800 katolske gejstlige, som modtager Løn af Regeringen, har offentliggjort en Erklæring, hvori de bevidner deres Troskab mod den Apostoliske Stol og forsvarer deres Stilling til Adskillelsesloven ved at fremstille det som deres Pligt at anerkende den forandrede Ordning for Landets Velfærds Skyld. Selvfølgelig kan Troskab mod den republikanske Regeringsform udmærket forenes med deres Stilling som Præster; det forkerte er for deres Vedkommende, at de har bøjet sig for en Lov, der var saa uretfærdig som den portugisiske Adskillelseslov, der blev absolut fordømt af Paven.

(*Kath. Kirchenz.*)

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund genoptager efter endt Sommerferie sine Møder i Lokalet Bredgade 67² o. G. Søndag d. 15. Septbr. Kl. 7.

En hjertelig Tak

bringer »Katholsk Ungdomsværn« *Frøken N. N.* for den tilsendte smukke Bortlodnings-Vase og højærv. *Hr. Provst Buchler* i Minnesota for de ny Mursten til »Absalons Gaard«. *Paster Günther.*

Bortlodning til et Hospital.

I Anledning af Forfatteren Johannes Jørgensens 25-aarige Forfatterjubilæum har Redaktionen faaet Løfte om 10 forskellige af Johs. Jørgensens Bøger, beregnede til samlet Bortlodning til et Hospitals Bibliothek. De Hospitaler, som kunde ønske at komme i Betragtning, bedes indsende Anmodning herom inden den 16. September til Redaktionen. Skulde et Hospital allerede besidde flere af Johs. Jørgensens Bøger, bedes dette opgivet.

Katholsk Ungdomsværn, der vil sikre Menigheden og derfor støtter Ungdomsforeningerne og desuden samler Midler til et Ungdoms-Fond, beder Venner af de unge om at indmelde sig i Værnet og tegne Bidrag (aarlige, maanedlige eller een Gang for alle). Værnets Kasserer er Muremester A. V. Günther, Bangertsgade 11. N. Telefon 4110.

Unio. Søndag den 15. Septbr. Cycleudflugt for Herrer og Damer. Deltagerne samles ved Søpavllionen Kl. 9^{1/2}. Herfra kores til Maaløv, hvor den medbragte Frokost spises. Derefter fortsættes Turen rundt om Farum Sø til Fiskebæk—Frederiksdal—Lyngby—København. Besøgende kan deltage.

Kirkelig Kalender.

8. Sept. 15. Søndag efter Pintse. Marias Fødsel.	15. Sept. 16. Søndagefter Pintse. Marias syv Smerter.
9. — Mandag. Petrus Claver, Bekender.	16. — Mandag. Cornelius og Cyprianus, Martyrer.
10. — Tirsdag. Nicolaus af Tolentino, Bekender.	17. — Tirsdag. Franz af As- sisis Saarmærker.
11. — Onsdag. Oktavdag.	18. — Onsdag. Joseph af Cu- pentin, Bekender.
12. — Torsdag. Oktavdag.	19. — Torsdag. Januarius og Lidelsesfæller, Marty- rer.
13. — Fredag. Oktavdag.	20. — Fredag. Eustachius og Lidelsesfæller, Marty- rer.
14. — Lørdag. Korsets Op- højelse.	21. — Lørdag. Matthæus, Apostel og Evangelist.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 35.

Conventus pastoralis missionariorum insulæ Selandiæ erit feria secunda proxima (die 2. Septembris) hora quarta cum dimidia.

Mariakongregationen for Mænd har genoptaget sine ugentlige Møder efter endt Sommerferie Torsdag d. 5. Sept. Herrer, som ønsker at slutte sig til Kongregationen, bedes henvende sig til højærv. Hr. Pastor Esser, Stenosgade 4. Fælleskommunion Søndag d. 8. Septbr. Kl. 8³⁰ i Jesu Hjertes Kirke.

Mariakongregationen af »Apostlenes Dronning« holder Møde Søndag d. 8. September Kl. 3 Eftm. i St. Josefssøstrenes Huskapel, Toldbodvej 14. Medlemmerne bedes om at indfinde sig fuldtalligt.

Foreningen Caritas genoptager sine Møder Tirsdag d. 10. September Kl. 7^{1/2} Aften.

Friluftsmøde.

Søndag d. 8. September Kl. 3^{1/2} afholdes Friluftsmøde ved »Vor Frues Bøg« (mellem Posemandens Hus og Fortunen). Hr. Niels Hansen taler. Sangbogen medbringes. I Tilfælde af ugunstigt Vejr bortfalder Mødet.

NB. For Mødets Deltagere afholdes Andagt i St. Andreas Kirke Kl. 7.

Rettelse. I forrige Nummer skal paa Side 575, Linje 2 fra neden, 1903 rettes til 1893.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Frants Siegler,

exam. Organist.

Elev fra det kgl. Musikonservatorium.

Klaver Orgel.

Telf. Vester 1553 y.

Alhambravej 5.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothés Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 37.

Søndag den 15. September.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Verdens Ende. — Det katholske Fortsættelseskursus. — Nordiske Konvertitter i det 17. og 18. Aarhundrede. — Fred. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Ordrup. Tyskland. Holland. Østerrig. Rom. Afrika. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

134.

Mater dolorosa.

Jesus vilde ved sit Kors og sine Lidelser røre Menne-skenes Hjerter; Frelserens Smerter skal bevæge os til den inderligste Medlidenhed. Dybest bevæges vi, naar vi tænker paa hans hellige Moder; hun er det vidunderligste Moment, et uendelig tragisk Moment i hans Lidelse. — Jesus gaar Korsets Vej, Vejen til Graven, og hans Moder følger ham. Hun gik Skændslens, Forsmædelsens og Forbandelsens Vej med ham. Hadets og Foragtens sorte Mørke omgav hende til alle Sider, lagde sig om hendes Sjæl; Forbandelser og Skældsord gennemborede hendes Hjerter, hendes Læber hviskede bævende af Smerte, det elskede Navn: »Jesus, min Søn!«

Guds Kærlighed viger ikke tilbage for at føre denne Sjæl, den reneste af alle Sjæle, ad Skammens og Lidelsens Vej med Kristus. Guds Kærlighed kræver Offer, Hengivelse og trofast Udholdenhed. Den, som i Kærlighed kun finder Sødme, har svært ved at fatte dette, og dog er det saaledes: Kærlighed er Offer.

»Og Folket stod og saa til, og de spottede ham.« Ogsaa en anden stod der, som sammen med sin Søn hørte alt og var hensunken i den dybeste Sorg. Under Korset stod hans Moder; hvert spottende Ord var for hende en sviende Smerte, et skarpt Dolkestik.

Der stod hun . . . hvor er hun dog ført hen, hun, der var Helligaandens Brud, og som hørte Englenes Gloria i Betlehem? Hvor er de hellige Konger, som af Stjernen blev ledet til Barnet i hendes Arme, for at de skulde frembære alle Folkeslags Hylding for ham! Hvor er Huset i Nazareth, hvor Drengen legede, hvor »Gud med os« var levende og virkelig for hende. »Gud med os« . . . ogsaa nu, ogsaa her! . . . Herren førte sin Tjenerinde gennem Glæde og Lidelse; hun fulgte ham trofast i Skam og Skændsel, gennem Tvivl og Fornægtelse. Hun staar fast i Tro og Kærlighed, hun tvivler ikke. Kom, lær her at tro, at staa urokket, naar alt synes at vakle og styrte rundt om!

Da nu Jesus saa sin Moder og den Discipel, han elskede, staa der, siger han til sin Moder: Kvinde, se din Søn! Derpaa siger han til Disciplen: Se din Moder. — Jesus tager Afsked: »Lev vel, dyrebare Moder. Læg mig nu i Graven, du, som engang lagde mig i Krybben. Du svøbte mig som Barn, svøb mig nu i Ligklædet; du kysede Drengens lysende Øjne, tryk du nu de brystne til. Den forblindede Verden larmer og fryder sig. Tag min Discipel i Søns Sted.« Den allersaligste Jomfru ser op til Jesus: »Lev vel, dyrebare Søn!« beder hun. »Min Søn, mine Øjnes Lys, drag ind i dit Rige!« — Vi skal trøste den kære Guds Moder, thi vi tilhører hende; vi er under Korset blevet hendes Børn, som i Kærlighed tør dele Smerten med hende. — Det bliver Aften, Foraarsnatten sænker sig om Korset; Oliventræerne og Palmerne sender deres Duft ud over Hovedpandestedet; der staar hun endnu, Smerternes Moder, Tømmermandens Enke. Stor og dyb som Havet er hendes Sorg.

Dig elsker jeg, Moder; til dig sætter jeg min Tillid; thi med Langfredagens Pine blev jeg indskrevet i dit Hjerte. Aldrig glemmer du denne Dag, derfor glemmer du heller aldrig mig. O, min Jesus, jeg kommer med Tillid til dig; din reneste Moders Smerter aabner dit Hjerte for mig.

Ovenstaaende er taget af den ungarske Biskop Prohaszkas Betragtninger over Evangeliet, som i disse Dage udkommer i tysk Oversættelse. Første og tredje Bind har allerede i længere Tid foreligget; andet Bind, som nu fuldender Bogen, har været imødeset med stor Længsel, ikke blot i Udlandet, men ogsaa herhjemme af mange danske Katholikker. Prohaszkas Bøger har vundet stor Udbredelse. De ejer en Rigdom paa smukke og dybe Tanker, en Finhed og Klarhed i Fremstillingen af Begivenheder og Skikkelser; Sproget er til Tider udsøgt smukt, men samtidig ejendommeligt livligt og saa afvekslende i Ordvalget, at det aldrig virker trættende eller ensformigt. Disse Bøger fortjener at kendes af enhver tysklæsende Katholik og — om muligt — at oversættes for at blive kendt af endnu flere.

Verdens Ende.

Er den nær?

Med Hensyn til de Beretninger, de bibelkyndige lærde har givet om Antikristens Komme, har Mgr. Gosch holdt en Række Prædikener i St. Johannes Kirken i Islington i London, der sikkert vil være af særlig Interesse.

I sin første Tale om Mørkets Magt sagde Prædikanten, at det er tydeligt at se, hvorledes hele Verden, politisk, religiøst, intellektuelt og moralsk, forberedes til at blive behersket af denne Magt.

Tiderne peger hen paa en fremtidig stor Samling og Forening af Folkene under et mægtigt Herredømme. Deri ligger det aabenlyse og klare Oprør imod al lovmæssig Autoritet; Regeringerne, hvad enten de er monarkiske eller republikanske, er truede med Undergang; Overhovedet for en Republik er ikke sikrere for en Snigmorders Haand end et kronet Hoved; Kongernes Troner er mangen Gang bleven som en Pinebænk for deres Indehavere; Revolution, Vold, Lovløshed og Anarki er det Maal, som Vælgerne synes at stræbe henimod. Og deri ligger ogsaa Maalet for Mørkets Magter skjult.

Under Paaskud af Folkenes Velfærd, under Raabet »Leve Menneskeheden« forberedes der et politisk Herredømme, som vil blive Antikristens første Erobring, Begyndelsen til hans Magt over Masserne, der vil blive fulgt af deres aandelige Underkuelse. Desuden er der nu til Dags en indflydelsesrig Magt i Verden, maaske meget lidt bemærket, men dog saare betydningsfuld. Der er et Folk uden Land, uden Konge, uden Regering, det findes under ethvert Himmelstrøg, det vokser ikke alene i Antal, men i Magt og Rigdom, og dets Indflydelse stiger Dag for Dag. Det er allerede Herre over Finanserne i Europa og Amerika; Konger og Regeringer er afhængige af det i Pengesager, da Kapitalen er i dets Hænder; det regerer Pressen, det er Herre over Verdensmarkedet; det er ikke afholdt, tvertimod frygtet; som Folkeslag er det enigere end noget Folk paa Jorden; det er den israelitiske

Race, for hvilken Antikristen vil være Messias, og fra hvilken han vil tage sit Udspring; dette Folk slynger mere og mere Armene omkring den hele Verden; uden at man lægger Mærke til det, udfolder det den største Virksomhed, som Verden nogensinde har set. Saaledes vil Verdensmagten komme til at staa i Modsætning til Kristus, fordi den er i Hænderne paa dem, som er Kristi Fjender.

Og dersom vi tager de religiøse Tilstande Verden over i Betragtning, er Tegnene stærkere og endnu mere talende. Hvad er Religion for de ni af ti Mænd og Kvinder nu til Dags? Resultatet af de enkeltes Opfattelse, af individuel Smag og Lune. Det er Skabningen, som forherliger og tilbeder sit eget Jeg, under Paaskud af at forherlige og tilbede sin Skaber. Gud, det store Maal for al Religion, bruges af disse ondsindede Mennesker i deres Snuhed som et Værktøj, med hvilket de danner sig Afguder af deres egen vigtige Person og tilraner sig Rigdom og Magt, som i Virkelighed er deres Gud. Og hvor mange hundrede Tusinder giver sig ikke hen under Mørkets Magt, de lader sig med Vilje blende af dens Tillokkelser, idet de forgæves søger at overbevise sig selv om, at de følger Religionen.

Har vi ikke set det i vore Dage? - Er vi ikke nu Vidner til det? Det er blevet forbeholdt Folk i disse sidste oplyste Aarhundreder at komme ind under Mørkets Magt og i Virkeligheden at tilbede Satan, at bygge Templer og rejse Altre til hans Ære, og de gaar saa vidt, at de betegner sig selv ved hans forbandede Navn, som er de onde Aanders øverste, og de forherliger sig selv i deres udfordrende Væsen mod Gud og i deres Tilbedelse af Guds og Menneskeslægtens Fjende. Hvad jeg siger er ikke Opspind, for nu til Dags er der Samfund af Mænd og Kvinder, som anerkender Satan som deres Gud, som tilbeder ham, og som helliger sig til Udbredelsen af hans djævelske Lærdomme.

Saaledes forbereder Verden sig til Antikristens Komme ved at lægge deres højeste og ædleste Instinkt, Evnen til at tilbede et allerhøjeste Væsen, ind under Satans Tilskyndelse og Indflydelse, hvis første Tjener Antikristen skal være, og hvis Vilje han skal gøre, som skal tale imod Guddommen, og som skal blomstre og trives, indtil Bægeret er fuldt.

Hvor dybt er Menneskeheden ikke sunken, siden den er kommen saa vidt. Denne Aandens Fordærvelse frembringer fuldstændig Tvivl om alle historiske Kendsgerninger. Videnskaben, som skulde være Religionens Tjener, benyttes mod den, Religionens Dogmer er for Videnskabsmanden intet andet end en Samling Myter, og Fornuften, hvis naturlige Anlæg er tilstrækkelige til at føre til Kundskab om Gud, er bleven gjort til en Slave af Mørkets Magt og er bleven saa forblindet af sin egen Oplysning, at den erklærer, at der ikke kan vides noget om Gud eller rettere sagt ingen Gud er uden Mennesket selv — Fornuften er min Gud og mit alt. I nogle Lande, og ak! desværre i vort Land, raabes der op om Opdragelse uden Gud. »Bortfjern hans Navn fra Skolerne, for vi er altfor oplyste til saadanne gammeldags Anskuelser.« Det er Menneskets Pligt, fortælles der os, at leve for Menneskeheden, og det kan meget bedre leve for den uden Kendskab til Gud. Om Kontrol vil man ikke høre tale. Hvem skal udøve den? Ethvert Menneske er forlenet med Myndighed til at lede sig selv uden Kontrol. Hvad er det andet end en fuldstændig Omvæltning af den Ordning, Gud saa ofte har tilkendegivet os i alle sine Gerninger. Mennesket har i Stolthed over sin Intelligens rejst sig til Krig mod ham, som gav det Magten, og til sin egen Skade fravrister han Gud den Gave, han fik til sin Frelse og Guds Ære. Thi Guds Ord og hans Udsendinges Lære er bleven erstattet af Menneskets Ord og selvvalgte Førere.

Spørgsmaalet er, hvilken Magt det er, der i vore Dage har størst aandelig Indflydelse over Sindene? Er det ikke Pressen, der for største Delen er vantro, der ligesom en Græshoppeplage formørker Forstanden og forgifter Millioner af villige Ofres Hjerter? Dersom der er et Tegn, der mer end noget andet forbereder Antikristens Herredømme og fremmer Mørkets Magters Virksomhed, saa er det Pressens om sig gribende aabenbare Ugudelighed og Vantro, uden nogen anden Autoritet end Magtens og Rigdommens, der river Menneskene med sig og drager dem fra den sande Visdoms Kilder. I Frihedens Navn gør den dem til Slaver, og under Paaskud af Uafhængighed forguder den Tøilesløsheden. Hvilke er Resultaterne? Et Blik

paa Samfundets moralske Tilstande i vore Dage vil vise det. Naar den sande Forstaaelse af Religionen er ophørt, naar Forstanden nedværdiges til at tjene de lave Instinkter, som den skulde beherske, hvad kan man vente andet end vore Dages moralske Nedgang i de højere Samfundslag saavel som i Lovene, der former Samfundet, en moralsk Spedalskhed uden saa meget som Skyggen af Ærbarhed og Sømmelighed, der kan skjule dets Skam. Hvad andet kan man vente, naar Religionen, Opdragelsens mægtigste Støtte, gøres til en Myte, hvad andet, naar Hæderlighed gøres til Genstand for Spot og Latter, naar Sandheden kun følges, saa længe det er belejligt, naar Religionen er den sidste Ting, der kræves af Nationerne, naar den er bandlyst fra alle offentlige Forhandlinger, og naar selv Edens Hellighed trædes under Fødder. Falskheden har svunget sig op paa Sandhedens Trone, Sanseligheden paa Dydens.

Det katholske Fortsættelseskursus.

Fra og med Onsdag d. 2. Oktober genoptages Undervisningen. Denne vil komme til at omfatte de hidtidige Fag, og i Tilknytning til disse vil der blive oprettet:

- a. en religiøs Forsvars- og Diskussionsklasse, ledet af Hr. Pastor Bannwart, med et maanedligt Møde, hvortil der er gratis Adgang for alle, altsaa ikke blot for Kursusets Elever;
- b. en engelsk Klub, ligeledes med et maanedligt Møde. Da denne Klub vil komme til at danne et Led af Undervisningen, har Eleverne fra 2., 3. og 4. Hold Adgang uden Ekstrabetaling. For udenforstaaende, der maatte ønske at deltage, er Kontingentet 2 Kr. for Vinteren.

Følgende Forandringer vil blive foretaget:

- a. Skoleaaret inddeles i 2 Terminer: Oktober-November og Januar-April. Undervisningen bortfalder saaledes

i December, idet Erfaringen har vist, at det for Størstedelen af Eleverne er næsten umuligt at komme til Stede i nævnte Maaned.

- b. Betalingen erlægges den første Undervisningsaften ved hver Termins Begyndelse (ikke månedlig) og bliver 2 Kr. for eet Fag og 1 Kr. for hvert af de følgende. Den fulde Betaling for hele Vinteren bliver altsaa 4 Kr. for et enkelt Fag og 2 Kr. for hvert af Ekstrafagene.

Udførlig Skole- og Timeplan vil senere følge her i Ugebladet.

Inden det nye Skoleaar begynder, turde et Par Ord om Resultatet af Samarbejdet mellem Lærere og Elever i 1911—1912 samt om Planerne for det kommende Aar maaske ikke være uberettigede. Som bekendt gaar de fælles Bestræbelser ud paa at forskaffe vore Skolebørn et sundt og godt Landophold i de 5 Sommerferieuger ved at anbringe dem i den hos Hedvigssøstrene oprettede »Sankt Knuds Feriekoloni«, og disse Bestræbelser er lykkedes over al Forventning, idet 21 smaa »Kolonister« i Aar har gæstet nævnte Koloni. Maalet var: et Dusin, men ved Bidrag fra udenforstaaende har vi været i Stand til at sende yderligere 9 derover, 13 mere end i Fjor. Det er vist derfor med fuld Føje, naar alle de interesserede Parter med Glæde og Taknemlighed mindes Resultatet af det forløbne Aars Arbejde og med godt Mod og nye store Forventninger byder det nu begyndende Skoleaar velkommen.

Hvad skal det bringe? Vil det følge sin Forgængers gode Eksempel og være behjælpelig med at gennemføre vore paatænkte Planer? Ja, det kommer i høj Grad til at afhænge af de unge, om de i tilstrækkeligt Antal og med tilstrækkelig Udholdenhed vil tage Arbejdet op sammen med os Lærere. — Det fejler vist imidlertid næppe, naar de hører, hvad det gælder.

1. Da der i »Sankt Knuds Feriekoloni« i det højeste kan blive Plads til 30 Børn, paatænkes det at oprette en Koloni til, beliggende ved en af Kysterne, saaledes at Børn, der særlig trænger til Strandbade, kan finde Optagelse her.
2. Foruden Arbejdet for de mindreaarige er det under

Overvejelse at løse en ny Opgave: at virke for de gamle og enligstillede, med andre Ord danne et »Alderdomsværn«.

I hvor stor Udstrækning vi i Aar vil kunne optage denne nye Opgave, er det paa nærværende Tidspunkt ikke let at udtale sig om, men selv om vi nu kun opnaar at faa Isen brudt og Vejen banet, har vort Arbejde ikke været omsonst, og det er særlig med Henblik paa dette sidste Punkt, vi appellerer til de unge; det er dem, der skal være med til at danne »Alderdomsværnet«, og vi haaber ikke, vor Appel skal lyde forgæves.

Naar, som ovenfor nævnt, vi med Taknemlighed mindes Afsendelsen af 21 smaa »Kolonister«, saa gælder Takken i lige saa høj Grad vore Medarbejdere paa Dalum for den venlige Modtagelse af dem, og vi nærer det Haab, at Forbindelsen mellem Hedvigssøstrene og Det katholske Fortsættelseskursus i Sommeren 1913 vil blive yderligere knyttet ved Oprettelsen af omtalte »Filial« af »Sankt Knuds Feriekoloni«.

Martha Hansen.

Nordiske Konvertitter i det 17. og 18. Aarhundrede.

I *Historisk Tidsskrift* 1907–1908 har *Louis Bobé* i en lille Artikel om St. Knuds Kapellet i Rom meddelt nogle interessante Oplysninger om danske og norske Konvertitter i Rom i det 17. og 18. Aarhundrede. Paa Grundlag af denne Artikel skal her gives en lille Beretning om disse gamle, halvforglemte Trosfæller, hvis Minde nok fortjener at blive en lille Smule opfrisket.

Om de to første er der allerede tidligere fortalt her i Ugebladet i Aargangen 1906, Side 169, saa det vil være tilstrækkeligt lige at nævne dem her. Den første er Christian Payngk, født 1612, en Søn af Christian IVs Hofkemiker. I sin Ungdom gjorde han lange Studierejser, gik

i Rom over til den katholske Tro, fik et Kanonikat i Olmütz, men slog sig allerede før 1640 blivende til Ro i den evige Stad. Det skyldes hans Virksomhed, at et lille Kapel i Kirken Santa Maria in Traspontina blev indviet til Knud den Hellige af Danmark, hvorom der kan læses mere udførligt paa det anførte Sted i Ugebladet.

Den anden er Kaptajn Anton Georg Bredahl fra Frederiksstad i Norge, som, efter at være bleven Katholik, tog Bolig i Rom, hvor Paven udnævnte ham til Fører for den korsikanske Livvagt; men han døde allerede 1778, kun 39 Aar gammel. Hans afsjælede Legeme hviler i St. Knuds Kapellet i Rom.

Den tredje Konvertit bærer det kendte Navn Christian Ulfeldt og er ogsaa en Søn af Korfitz og Leonora Christline Ulfeldt. I Aaret 1661 traadte han i Dronning Christines Tjeneste under hendes Ophold i Norden og er vistnok da gaaet over til Katholicismen. 1662 tog han i Bruges (Brügge) i Belgien blodig Hævn over sine Forældres brutale Fangevogter paa Hammershus. Han undslap til Liège og var i 1663 atter i Rom hos Dronning Christine. Ved Efterretningen om Faderens Flugt til Basel ilede han derhen, men blev ikke Vidne til hans Død; dog opnaaede han at faa hans Lig udleveret og begravet. Siden blev han Præst og levede til sin Død uafbrudt i Rom, hvor han døde i Aaret 1688, c. 50 Aar gammel. Han siges i sin Gravskrift ogsaa at have ført sine Brødre og sin Søster til den katholske Tro.

Dernæst kan nævnes de to Søstre Charlotte Amalie og Birgitte Sophie Reedtz, Døtre af Jørgen Reedtz, den danske Ambassadør ved Hoffet i Madrid. Fødte omkring 1670 gik de i en ung Alder over til den katholske Kirke og traadte i Rom ind hver i sit Kloster. Frederik IV besøgte dem 1692 som Kronprins under sit Ophold i Rom. Begge døde omkring Aaret 1740. Ogsaa deres Broder Frederik Christian Reedtz var Konvertit og døde som Munk i et romersk Kloster.

Datidens romerske Avis Chracas beretter for den 4. Juli 1739, at Daniel Kacher, *nobile danese*, af Kardinal Belluga er konfirmeret i den katholske Tro. Til hvilken Slægt denne danske Mand hører, har ikke kunnet paavises; Navnet synes at være ganske forskrevet.

I Juli 1732 drog den danske Historiemaler Anton Müller paa Rejse med Akademiets første Rejsestipendium og fik 1754, da han opholdt sig i Paris, Tilladelse til at rejse til Rom som kongelig Pensionær. Her blev han og gik 1756 i Kirken San Ignazio over til Katholicismen, lod sig vie til Præst og indtraadte i et Kloster i Spoleto, hvor Munkene »mere levede som Kavalerer end som Munke.« Wasserschlebe betegner ham som et *mauvais sujet*. Ramus traf ham endnu 1793 i Rom. Müller var da over 70 Aar gammel og talte endnu ret godt Dansk.*)

Endelig siges en John Brown, Søn af en fransk Konsul i Trondhjem, født c. 1738, allerede 1784 at have opholdt sig i Rom, hvor han var gaaet over til Katholicismen og var Kavaler hos en Kardinal. Han kaldtes almindelig Baron, fordi Romerne udtalte hans Familienavn saaledes. Brown levede siden som Kunstven af sine Midler og hørte til Thorvaldsens første Omgangskreds i Rom, hvor han ogsaa døde Februar 1821.

Den berømte Arkæolog Georg Zoega konverterede i Juli 1783 og døde Februar 1809. Om ham findes en lille Artikel i Ugebladet for Aaret 1909, Side 82 ff., hvortil henvises; der findes ogsaa et Billede af ham. Hans religiøse Interesser er ikke særlig fremtrædende i hans senere Liv; dog har han sikkert af Overbevisning været Katholik. Historikeren A. D. Jørgensen har i 1881 udsendt et Mindeskrift om ham, hvori han giver en sympatetisk Livsskildring af den store Kunstkender. — — —

Denne Skildring af Konvertitter i 17. og 18. Aarhundrede angaar kun saadanne, som paa en eller anden Maade har været knyttede til Rom. Det vilde være en smuk Opgave for en dansk katholsk Historiker at give en samlet Skildring af alle fremragende nordiske Konvertitter fra Reformationen til Frihedens Indførelse, der vilde sikkert vise sig at være langt flere, end mange har haft Anelse om.

*) Beretningen om Müllers Levnet er vist paa flere Punkter unøjagtig. Hvorledes han 1793 kun kan være godt 70 Aar gammel, naar han 1732 drager ud som Historiemaler, er saaledes svært at forstaa. Denne »Historiemaler« kan da ikke have været meget over 10 Aar gammel.

Fred.

Uavt hænger Mulmet over Byens Gage,
fra Gaden stiger Stank og Vognes Rumlen;
langt borte lyder som en stille Klage
en Kirkeklokkes melankolske Mumlen,

en Bøn mod Himlen nu, hvor Dagen hælder,
et Suk for denne Livets Dag, som svinder,
en Graad, som fra et sorgfuldt Hjerte vælder
i favndyb Mulm, hvor ingen Stjerner skinner.

Deroppe staar den stjerneløse Himmel,
og her er frist og graat i alle Gader,
og Fortovstrømmen glider jævnt afsted.

— O, du, som fredløs gaar i Livets Vrimmel,
ty i din Ensomhed til Gud, din Fader;
kun han kan give dig sand Aftenfred.

Harald Brockdorff.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Ordrup. Trods det meget upaalidelige Vejr havde der dog indfundet sig en Del Mennesker til Friluftsmødet i Søndags, ved hvilket Kandidat Niels Hansen fortalte nogle Smaastryk fra en Jyllandsrejse. Alle de forsamlede vedtog med Begejstring at sende den højærværdigste Biskop et Lykønskningstelegram i Anledning af det tyveaarige Bispjubilæum, hvilket han just kunde fejre den 8. September. Det vil glæde Læserne at erfare, at Telegrammet samme Aften naaede Biskoppen, der trods det uheldige Vejr befandt sig udmærket.

Tyskland. I Aaret 1910 traadte i Kongeriget Preussen 6126 Personer over fra den katholske Kirke til den protestantiske, medens kun 544 foretog den modsatte Bevægelse. For det hele Tyskland er de tilsvarende Tal: 8310 Overgange fra Katholicismen til Protestantismen og kun

877 i omvendt Retning. Statistisk at oplyse Kvaliteten af de forskellige Personer er ikke muligt; men det er næppe en dristig Formodning at antage, at de mange Overgange til Protestantismen ikke betyder nogen religiøs Styrkelse af denne. Derom vidner stærkt et andet statistisk Faktum, at i samme Aar har 12.296 vendt den protestantiske Landskirke Ryggen uden at træde ind i noget andet Religionssamfund. Begge Fænomener er upaatvivlelig kun et Vidnesbyrd om, i hvilken Retning Vinden hovedsagelig blæser: længere og længere bort fra al positiv Kristendom. Den evangeliske Alliances hadefulde Kamp mod Kirken kan nok drive nogle ud af denne; men Resultatet af dens Virksomhed bliver til syvende og sidst kun til Glæde for Socialdemokrater, Frimurere og Fritænkere.

(*Kath. Kirchenz.*)

Holland. Her har i disse Dage to bekendte Præster og fremragende Theologer fejret deres 50-aarige Præstetjubilæum. De tilhører begge Jesuiterordenen, som i Holland ejer flere berømte Huse nær Tysklands Grænse. Den ene er Pater *Meschler* i Exaeten. Skønt 82 Aar gammel nyder P. Meschler, der er født Schweizer, fuld legemlig og aandelig Sundhed. Han er en af Ordenens frugtbarste Forfattere, og hans Bøger indtager en fremragende Plads i den katolske Opbyggelseslitteratur. Af hans Værker kan særlig fremhæves den h. Aloysius' Levnedbeskrivelse og den hellige Pintsefests Gave, den klassiske Bog om Andagten til den Helligaand. Foruden mange andre mindre Bøger har P. Meschler nylig udsendt et meget aktuelt Skrift om Jesu Selskab, dets Læresætninger og Resultater. — Den anden er Pater *Lehmkuhl*, som den 20. August havde været Præst i 50 Aar. Født 1834 i Hagen i Westphalen studerede P. Lehmkuhl i Bonn, Münster og Paderborn, hvorefter han i en Alder af 28 Aar blev viet til Præst af den bekendte Biskop Konrad Martin af Paderborn. Den lille, uanselige Mand besidder en næsten uudtømmelig Arbejdskraft; Moraltheologien, der er hans specielle Omraade, har han ved sine Værker væsentlig fremmet og beriget; som Moraltheolog vil hans Navn derfor leve længe.

(*Leo.*)

Østerrig. Medens, som det før har været fremhævet her i Bladet, enhversomhelst nok saa lille Socialistkongres eller Frimurerermøde omtales Verden over i alle Blades Telegrammer og Nyhedsrubrikker, plejer der at herske den dybeste Tavshed om selv de største katolske Møder og festlige Forsamlinger. Saaledes nævnes de mægtige katolske Generalforsamlinger i Tyskland aldrig i vore danske Dagblade. Det var næsten derfor overraskende den 9. September i Dagbladet *København* at finde en inter-

esseret og velvillig Kundgørelse om den eukaristiske Kongres, der, som dette Blads Læsere alle ved, i disse Dage har været afholdt i Wien. Vi gengiver her den lille Artikel: I Wien har man det sidste Aar haft travlt med Forberedelserne til den store eukaristiske Verdenskongres, der begynder Onsdag d. 11. Septbr. og slutter Søndag d. 15. med en Procession, der i Højlidelighed og Pragt bliver ganske enestaaende. Den kommer til at tælle over 100.000 Mennesker, der afdelingsvis med 16 Mand i hver Række skal gaa fra St. Stephanskirken over Ringstrasse til Burgtor. Processionen bliver ordnet i Grupper paa 600; derefter bliver Grupperne samlede i tre Afdelinger, og disse Afdelinger bliver anført af Prinserne Eduard og Alfred von Ziechtenstein og Grev Joseph Ledochowsky. I Spidsen for hele Processionen gaar den kejserlige Familie med Følge, der bliver paa en Længde af over 1800 Meter; derefter kommer Kardinaler, Biskopper, Præster og Ordensriddere. Hele Processionen er til Ære for Altrets Sakramente, der højlideligt bæres i Spidsen. Kongressen hedder den eukaristiske Kongres. Eukaristi er et græsk Ord, der betyder Taksigelse, men indenfor den katolske Kirke er det en Betegnelse for Altrets Sakramente. Hvert Aar holdes en saadan Kongres, i Fjor i Madrid og de forrige Aar i Köln, Amerika og London. I Aar er det den 23. Kongres. Hvert Aar bliver Tilslutningen større og større. Af de mange Tusinder, der har meldt sig, har 22,000 løst Kort til hele Kongressen. Et saadant Kort koster 10 Kr. og giver Adgang til alle Forhandlinger og Konferencer. — Saavidt *Københavns* Beretning. Her er nogle faa Ting at rette. Den pavelige Legat, Redemptorist-Kardinalen van Rossum, der skal bære det allerhelligste Sakramente i Processionen, vil sidde paa en Vogn, af Hensyn til den 82-aarige Kejser Franz Josef, der vil med i Processionen, men ikke kan udholde at gaa de 4—5 Timer, den sandsynligvis vil tage. Kardinal Rossum er Kejserens Gæst paa Slottet i Wien under sit Ophold ved Kongressen.

Rom. For ikke længe siden, engang i Juli, har Kardinal-Vikaren i Rom, i Pavens Navn, udsendt en Række Bestemmelser angaaende den liturgiske Sang i Kirkerne. Disse Bestemmelser gælder vel i egenligst Forstand kun Kirkeprovinsen Rom, men da de er den Hellige Faders egen Fortolkning og praktiske Anvendelse af hans for den hele Verden gældende Haandskrivelse (*motu proprio*) om Kirkesangen, er de af langt mere end lokal Interesse og har stor vejledende Betydning. Paven lægger den største Vægt paa de tilkommende gejstliges Uddannelse i liturgisk Sang, og intet Seminarium eller anden gejstlig Uddannelsesanstalt (ogsaa for Ordensfolk) maa anvende mindre end

to Timer om Ugen paa dette vigtige Fag. Der fremhæves end videre den store Betydning, det har, at den samlede Menighed tager aktiv Del i den liturgiske Gudstjeneste; saaledes skal Menigheden synge de almindelige Stykker af Messen, medens Koret afvekslende med denne kan synge de vanskeligere og musikalsk rigere Afsnit. Til Koret maa kun anvendes saadanne Sangere, der baade fra et liturgisk og et kunstnerisk Synspunkt er brugelige, og de maa lønnes ordentlig; Penge, der skulde anvendes til Udsmykning af Kirken og Afholdelse af Fester, maa hellere anvendes til at fremme smuk Sang. Præsterne skal selv eller gennem andre holde oplysende Foredrag om Vigtigheden af god Kirkesang, og de skal opmuntre Menigheden til at tage en virksom Del i den hellige Tjeneste ved at synge Kyrie, Gloria o. s. v. med, ogsaa de almindelige Davids Psalmer, saa vel som smukke Sange paa Modersmaalet. I Skolerne maa Børnene tidlig undervises i liturgisk Sang, saa de kan blive vel skikkede til at synge med i Kirkerne. Til Slut indskræpes paa det strengeste Forbudet mod Brugen af den daarlige Musik, der havde indsneget sig i mange Kirker; heller ikke ved mere frie Andagter uden streng liturgisk Karakter bør saadan Musik høres i en katolsk Kirke.

(America).

Afrika. Det muhamedanske Blad »Stambone« priser i høje Toner Frankrigs Kolonialpolitik i Vestafrika, anerkender med Tak den materielle og moralske Støtte, det har ydet Tyrkerne, og henviser med særlig Tilfredsstillelse til dets Bestræbelser for Sudan-Negrenes Omvendelse til Islam! Den franske Regering opretholder i Vest-Sudan 900 Koranskoler, hvor Læsning og Udenadslære af Koranen er eneste Undervisningsfag, og hvis Lærere faar deres Uddannelse paa det af Regeringen grundlagte muhamedanske Seminarium for Senegal. — Man sammenholde denne Politik med den fjendtlige Holdning, den franske Regering indtager overfor den kristne Mission paa Madagaskar og andet Steds!

(Efter *Plovfuren*).

— Arbejdet paa at kristne Afrika fortsættes stadig væk med stor Energi fra forskellige Sider. En af de Organisationer, som arbejder med størst Held, er St. Petrus Claver-Samfundet, hvis Hovedkvarter er Via dell' Olmata 16 i Rom, og som ledes af Grevinde Ledochowska. Aarsberetningen for 1911 udviser, at dets Medlemsantal i Aarets Løb er steget med 718 Medlemmer, saa at det nu ialt tæller 40,000. Samfundets Hovedorgan, Ekko fra Afrika, udsendes paa 9 europæiske Tungemaal med 40.000 Eksemplarer om Maaneden, medens et andet Maanedskrift, Negerbarnet, udsendes paa Tysk og Italiensk i 15.000 Eksemplarer. Som Resultater af Selskabets Virksomhed

maa ogsaa betegnes Offentliggørelsen paa Tysk af St. Petrus Claver-Almanakken og Missionsalmanakken for Børn saa vel som Udsendelsen af mangfoldige Smaaskrifter om Hedningemissionen og adskillige afrikanske Bøger. Som Hovedresultat af Anstrelserne maa det betegnes, at Samfundet i Løbet af 1911 var i Stand til at uddele til Missionsvirksomhed rundt om i Afrika den betydelige Sum af c. 220.000 Kroner. Deraf fik Helligaandsfædrene c. 27.000 Kroner, de saakaldte Hvide Fædre c. 18.000 Kroner, Jesuiterne c. 27.000 Kroner, Kapucinerne c. 8000 Kroner, Immaculata-Oblater c. 10.000 Kroner, Franz Sales-Oblater c. 6000 Kroner og Lyoner-Missionsselskabet c. 13.000 Kroner. Missionerne fik ogsaa Hjælp til at løse 282 Slaver, ligesom mange Penge blev anvendt til Uddannelse af Kateketer, til Understøttelse af Børnehjem o. s. v.

Brevkasse.

Hr. Redaktør!

I Nationaltidendes Søndagstillæg har en theologisk Kandidat, Knud Hee Andersen, skrevet to ret læseværdige Artikler: Nogle Indtryk fra engelsk Kirkeliv. Han taler heri om den engelske Statskirke, om Metodister, Baptister, Kvækere o. s. v. o. s. v. Men den katholske Kirke nævner han ikke med en Stavelse. Er det mon, fordi den i hans Øjne er saa ubetydelig, at den ikke er værd at nævne, eller fordi den er for indflydelsesrig, til at han anser det for betimeligt at henlede Opmærksomheden paa den? Den katholske Kirke i England har jo mange Gange henledt Almeninteressen paa sig, tænk f. Eks. paa den eukaristiske Kongres i London for et Par Aar siden.

Ærbødigst

Aug. E. Plum.

Hr. Aug. E. Plum!

Hvad Grunden er til den af Dem paapegede og iøjnefaldende Mangel i Kandidat Andersens Artikel, kan jeg naturligvis ikke med Bestemthed udtale mig om. Dog antager jeg, at den anden Formodning indeholder det rigtige Svar paa Deres vel berettede Spørgsmaal.

Ærbødigst

Niels Hansen.

Foreningen **Fidelitas** har genoptaget sine ugentlige Møder Onsdag den 4. September.

St. Franciscus' III Orden har Møde Fredag den 20. September Kl. 8 Aften i St. Knuds Kapel.

Mariakongregationen for Ynglinge

holder Fælleskommunion Søndag den 15. September Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjertes Kirke.

Kirkelig Kalender.

15. Sept.	16. Søndag efter Pintse. Marias syv Smerter.	22. Sept.	17. Søndag efter Pintse. Kirkevielsesfest.
16. —	Mandag. Cornelius og Cyprianus, Martyrer.	23. —	Mandag. Linus, Pave og Martyr.
17. —	Tirsdag. Franz af Assisis Saarmærker.	24. —	Tirsdag. Maria, de fangnes Befrielse.
18. —	Onsdag. Joseph af Cupertino, Bekender. <i>Fastedag.</i>	25. —	Onsdag. Oktavdag.
19. —	Torsdag. Januarius og Lidelsesfæller, Martyrer.	26. —	Torsdag. Oktavdag.
20. —	Fredag. Eustachius og Lidelsesfæller, Martyrer. <i>Fastedag.</i>	27. —	Fredag. Cosmas og Damianus, Martyrer.
21. —	Lørdag. Matthæus, Apostel og Evangelist. <i>Fastedag.</i>	28. —	Lørdag. Venceslaus, Martyr.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 35.

St. Knuds Kapel. Søndag d. 15. September holder Maria-børnskongregationen af den ubesmittede Undfangelse **Fælleskommunion** Kl. 7 Morgen og Onsdag d. 18. offentligt **Møde** Kl. 7^{1/2} Aften.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder **Møde** i Lokalet Bredgade 67² o. G. Søndag d. 15. Sept. Kl. 7. Foredrag af Hr. Assistent Fink-Jensen. — Andagt i St. Ansgars Kirke Kl. 6.

Unio. Søndag den 15. Septbr. **Cycleudflugt** for Herrer og Damer. Deltagerne samles ved **Søpavllonen** Kl. 9^{1/2}. Herfra køres til **Maaløv**, hvor den medbragte Frokost spises. Derefter fortsættes Turen rundt om **Farum Sø** til **Fiskebæk—Frederiksdal—Lyngby—København**. Besøgende kan deltage.

Bortlodning til et Hospital.

I Anledning af Forfatteren Johannes Jørgensens 25-aarige Forfatterjubilæum har Redaktionen faact Løfte om 10 forskellige af Johs. Jørgensens Bøger, beregnede til samlet Bortlodning til et Hospitals Bibliothek. De Hospitaler, som kunde ønske at komme i Betragtning, bedes indsende Anmodning herom inden den 16. September til Redaktionen. Skulde et Hospital allerede besidde flere af Johs. Jørgensens Bøger, bedes dette opgivet. De lovede ti Bøger er alle smukt indbundne.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Sæddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hver dag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Frants Siegler,

exam. Organist.

Elev fra det kgl. Musikkonservatorium.

Klaver Orgel.

Telf. Vester 1553 y.

Alhambravej 5.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 38.

Søndag den 22. September.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — De onde Aander. — Sædeligheds-Spørgsnaalet i Nutiden. — De eukaristiske Kongressers Historie. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Aarhus. Østerrig. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

135.

Om at gaa i Kirke.

Baade i det gamle og i det ny Testamente findes der adskillige, ofte frygtindgydende Eksempler paa guddommelige Straffedomme over dem, der vanhelligede Helligdommen, hvad enten det drejede sig om Pagtens Ark eller om Templet, Israeliternes eneste Gudshus.

Med disse Kendsgerninger i Minde indskærper ogsaa vor hellige Kirke sine Børn at vogte sig for Mangel paa Ærefrygt og Ærbødighed i Guds Hus, og den gør det med saa meget større Ret, som vore Kirker langt mere fortjener Navnet »Guds Hus«, da Guds enbaarne Søn sandelig og virkelig bor i dem under Brødets Skikkelse.

Men gives der egentlig en mere systematisk gennemført Uærbødighed mod Gud og hans hellige Hus end den, man viser ved simpelthen aldrig eller yderst sjælden at gaa i Kirke, skønt man skulde og kunde?

Det er en Trossætning, at vi af vor egen Kraft og uden Guds Naade hverken kan tro eller holde Guds Bud, saaledes som det er nødvendigt til Salighed. Derfor har Kristus fortjent os Naade og indstiftet og anbefalet Naademidler, baade almindelige, som Bønnen og Guds Ord, og særlige, det hellige Messeoffer og Sakramenterne. Den h. Messe er hans fortsatte Forløsningsoffer, den ny Pagts eneste Offer, hele vor Gudsyndelses Midtpunkt, ligesom hans For-

løsningsdød paa Korset er Midtpunktet for Menneskehedens Historie. Dette store Offer frembæres udelukkende i Kirken, og med Undtagelse af den sidste Salvelse meddeles ogsaa alle Sakramenterne i Regelen kun i Kirken. Kirken er ogsaa paa særlig Maade Bønnens Hus, i Kirken forkyn- des Guds Ord for alle, og uden for Kirken er der saa at sige ingen fælles Gudstjeneste.

Hvad gør altsaa en katholsk Kristén, der uden vigtig Grund holder sig borte fra Kirken Søndag efter Søndag? — Hvis ikke en gruelig Uvidenhed undskylder ham, en Uvidenhed, som desuden ikke maa være selvforskyldt, saa maa man sige, at han ikke blot ringeagter Guds Hus, men aabent foragter alle Naademidler, at han berøver sig Muligheden for i Længden at kunne tro og holde Guds Bud, saaledes som det er nødvendigt til Salighed — med andre Ord og i Korthed: han udelukker sig selv fra den evige Salighed.

Saadanne Kristne fremturer stadig i Dødssynden uden Tanke paa deres Sjæls Frelse, og hvor let kan det ikke hænde, at de overraskes af Døden i denne ulykkelige Tilstand. Alt imens de trofaste Kirkegængere, ofte med Overvindelse af betydelige Hindringer, hver Søndag øser ny Kraft og Styrke af det h. Offer, ikke sjælden ogsaa af Bodens og Altrets hellige Sakramenter, medens de stadig paany oplyses og opmuntres ved Guds Ord og nyder Bønnens søde Frugter.

Vil man tale en ligegyldig Kristen til Rette, henviser han straks til adskillige andre, der gør ligesaa — som om den Undskyldning kunde gavne ham for Guds Domstol — eller han indrømmer vel for Skams Skyld sin Uret, men finder dog ikke mere Kraft i sig til at bryde med den vanemæssige Forsømmelse af Gudstjenesten og Sakramenterne. Menneskefrygten gør sig jo ogsaa gældende: hvad vilde Vennerne sige, hvis man pludselig blev »hellig«? Saa bliver alt ved det gamle.

Hvilke Ofre bringes der ikke ofte for at kunne rejse et hyggeligt Gudshus for en Menighed! Og saa kan det ske, at der klods op ad Kirken bor Menighedsmedlemmer, for hvem Guds Bolig og dens herlige, overnaturlige Skatte slet ikke synes at være til. Om saadanne gælder Profetens Ord: »*Mig, det levende Vands Kilde, har de forladt og gravet sig Brønde, der ikke kan holde Vand*« (Jer. 2,13).

Naar Guds Hus i Kirkevielsesfestens Liturgi fremstilles som et Billede paa det himmelske Jerusalem, saa har dette sin dybere Betydning: jo mere vi i Guds Hus finder vor Himmel paa Jorden, desto sandsynligere er det, at vi engang naar til Guds Hus hist oppe; men jo mindre o. s. v. — ogsaa dette skal nok passe.

P. G. Schmiderer.

De onde Aander.

Tale af Biskop *Vaughan*.

»Modstaar Djævelen, da skal han fly fra eder.« (Jac. 4, 7).

Vi er jo alle ved Guds naadige Forsyn bestemt til en Dag at faa Plads i hans himmelske Rige; men vi maa kæmpe os frem dertil og overvinde mange Hindringer under Vejs. »Gennem mange Trængsler skal vi indgaa til Guds Herlighed.« Den største Fare truer os fra de tre store Fjender, Djævelen, Verden og Kødets, som altid vil søge at spærre Vejen. Det er om disse vore grusomme og utrættelige Fjender, at jeg vil tale til eder, og jeg vil da begynde med at betragte den første af dem, Djævelen.

Hvorfra stammer Djævlene, og hvorledes blev de vore Fjender? — Vi ved, at i evige Tider eksisterede Gud, op-højet lykkelig, men i absolut Ensomhed. Hverken Jord eller Himmel var til, og ikke et levende Væsen aandede i hele det uendelige Rum. Da besluttede Gud at bruge sin Almagt til at skabe andre Væsner, som blev dannet efter hans Billede. Ved et eneste Ord omgav han sig med utal-lige skønne og straalende Engle. Disse var rene Aander, uden legemlige Organer, som vi har dem, og uden jordiske Tilbøjeligheder. Skønt den mindste og ringeste blandt dem var usigelig skøn og udstyret med rige og sjældne Gaver, var de dog forskellige, og der var Rang og Klasser; den ene over den anden. Vi ved ikke bestemt, hvor mange Engle Gud skabte, men det er Teologers Mening, at deres Mængder var talløse, langt talrigere end alle Tidens Menne-skeslægter.

Ogsaa Djævlene var bestemte til Salighed. Gud skabte dem, som han skabte os, til at blive evig lykkelige i Him-len; men, ligesom vi, skulde de først stilles paa en Prøve. Himlen blev tilbudt dem; men Betingelsen var Lydighed og Underkastelse; de skulde modtage den som Løn for Dyden; det var den straalende og evige Krone, som de skulde købe ved Sejren over sig selv. Hvori bestod nu deres Prøve? Man kan jo kun danne sig et usikkert Skøn over dennes

Natur, men den almindelige Mening synes at være, at den bestod i, at der blev krævet af dem, at de fuldstændig skulde underkaste sig den menneskevordne Jesus Kristus og anerkende ham som deres Herre og Gud. Det er allsaa blevet aabenbaret dem, at Guds Søn en Dag vilde paatage sig en Skikkelse, der var ringere end deres, og blive et Menneske, og det blev forlangt af dem, at de skulde tjene, ære og tilbede dette Menneske, Kristus, og se en guddommeligt Person i ham. Det var en svær Prøve for dem. Sikkert tænkte de paa deres egne rige Gaver, deres englelige Natur; de saa, at de var fri for Legeme og Stof, og de kunde ikke finde sig i at tilbede en, som havde en menneskelig Skikkelse, som skulde hudstryges, bespyttes, krones med Torne, hænge paa et Kors for endelig at dø en forsmædelig Død. Hvorledes skulde de kunne antage en saadan som deres Gud og Herre? De skulde kaste sig til Jorden for ham og anerkende ham som deres Konge! Det var deres Prøve! Vilde de bestaa den? De delte sig i to Partier. Nogle blev tro, andre gjorde Oprør. De fleste, anførte af Ærkeenglen Gabriel, raabte: *Quis ut Deus* — Hvem er som Gud? Og de var rede til at hylde og tilbede ham under enhver Form og enhver Forklædning, selv som en Misdæder, hængende paa et Kors. Men en talløs Mængde, sandsynligvis henved en Tredjedel, nægtede at ydmyge sig under Guds mægtige Haand. I Stedet for at underkaste sig Guds absolute Herredømme søgte Lucifer at hæve sig over sin rette Plads og blive Gud lig. »Jeg vil stige op til Himlen, ophøje min Trone over Guds Stjerner. Jeg vil fare op over de højeste Skyer, og jeg vil være den højeste lig.« Saaledes blev Lucifer og alle, der fulgte ham, ulydige, og de blev nedstyrtet i en bundløs Afgrund i det yderste Mørke. Kort sagt, deres frivillige og hovmodige Oprør gjorde dem fra Engle til Djævle, berøvede dem Guds Venskab og omdannede deres hele Natur.

Dette skæbnesvangre Fald og den frygtelige Straf, som blev Følgen af deres Forbrydelse, fyldte deres Hjerter med Bitterhed, Afsky, Had overfor Gud. Men hvor vilde og hævn-gerrige de end var, vidste de dog, at de ikke direkte kunde angribe den Almægtige. Ikke desto mindre kunde de vise deres Had til Gud ved at skade dem, han elskede,

og ved at nedbryde og ødelægge hans Værk. De kunde angribe Mennesket og friste ham til at gøre fælles Sag med dem. Desuden æggedes de af den Tanke, at Mennesket var deres Rival. Var han ikke bestemt til at indtage en Plads i den samme Himmel, hvorfra de paa saa formædelig Maade var blevet fordrevet? Ja, han skulde jo endog bestige de samme Troner, som de ved deres Synd var gaaet glip af. Ophidsede af Skinsyge og Misundelse besluttede de da at føre en stadig Krig mod hele Menneskeslægten og at bruge deres Magt og List og Snedighed til at lokke Mennesket til at synde, for at Guds Værk kunde blive forstyrret og Mennesket fordømt lige som de og derved dele deres forfærdelige Skæbne. Og ve os stakkels Mennesker! De faldne Engle har let ved at skade os, dersom vi ved Ligegyldighed eller Sløvhed eller Utroskab forspilder Guds Naade og Beskyttelse; thi de er langt mægtige end vi, naar vi er overladte til os selv. De er nemlig uendelig meget klogere og snedigere og mere forførende end vi, og deres Had til Gud og dermed til os er ubeskrivelig stort.

Naturligvis kan Gud holde dem indenfor de rette Grænser, naar han selv vil. Som vi lærer af Jobs Bog, kan onde Aander ikke skade os uden hans Tilladelse. Men som den samme Bog ogsaa klart viser, tillader Gud Djævlene indenfor visse Grænser at bruge deres Magt overfor os; han tillader dem at friste os, at lede os bort fra Troens og Retfærdighedens Veje, hvis vi ikke forsvarer os ved Bøn og Bod og stadig Aarvaagenhed. Saaledes hedder det: »Vaager og beder, at I ikke skulle falde i Fristelse.« Gud tillader dette, fordi vi er her i Verden i den bestemte Hensigt at blive prøvede og fristede. Sandelig, vi kan ikke vinde Sejrens Krone, hvis vi ikke sejrer! Vi kan ikke sejre, hvis vi ikke kæmper, og vi kan endelig ikke kæmpe, om vi ikke har Fjender at kæmpe imod. Gennem Kamp og Strid og Selvovervindelse er det jo ogsaa, at vor Dyd og vort Mod bliver prøvet, og at vi bliver stærke og tapre i Guds Tjeneste.

Hvorledes frister nu Djævlene os? Der har været Tilfælde, hvor en ond Aand har vist sig; men de er sjældne. Det sædvanlige er, at han søger at ødelægge os

gennem Suggestion: han læser vore Tanker og indvirker paa dem, omtrent som en Tankelæser kan gøre det. Paa en snedig Maade, ligesom ved Tankeoverføring, formaar han at fremkalde onde Tanker og urene Billeder i vort Sind. Han ægger vore Lidenskaber, opvækker alle Slags onde Følelser: Vrede, Skinsyge, Vellyst, Hævnngerrighed og Had; hans Bedragerier er grænseløse og hans Ofre utallige. Hvis vi ikke holder os nært til Gud og tager vor Tilflugt til Bønnen, til Sakramenterne og de andre Naademidler, da vil vi uundgaelig falde som et let Bytte for de onde Aanders List og skændige Snarer; thi de kan skuffe selv den mest oplyste, hvis han ikke i al Ydmyghed anraaber Gud, hvis Naade alene kan frelse os. Dette ved vi jo fra hans egne Ord til hans Apostle: »Se, Satan har begæret at sigte eder som Hvede, men jeg bad for eder,« og »Uden mig kunne I slet intet gøre.« Det er af stor Vigtighed, mine kære Brødre, at vi aldrig glemmer, at denne vor Frelses bitre Fjende er i vor Nærhed, han, om hvem den hellige Petrus siger, at han gaar omkring »som en brølende Løve, søgende hvem han kan opsluge«. Ja, Bevidstheden om, at Fjenden altid følger vore Skridt og lægger Snarer for vor Fod, burde være nok til at gøre os aarvaagne, og til at vore Hjerter og vore Tanker altid var knyttede til Gud.

Ingen ved dette bedre end den Onde selv. Derfor har han ogsaa, navnlig i den sidste Tid, sat sig som Maal at faa Mennesker til at glemme ham, ja, til endogsaa ganske at benægte hans Tilværelse og behandle ham som gammel Overtro. Det er en kendt Sag, at uden for den katholske Kirke er der Tusinder, der har ophørt med at tro paa Djævelens Eksistens. Jeg husker, hvorledes jeg for nogle Aar siden i en stor, ikke-katholsk Forsamling gjorde en Hentydning til Djævelen. En enkelt blandt Tilhørerne gav sig til at le: »De er dog vel ikke saa gammeldags, at De tror paa en personlig Djævel?« »Men,« svarede jeg, »tror De da ikke paa Bibelen, og taler ikke Bibelen atter og atter om Satan, Beelzebub og Lucifer? Er der ikke utallige Hentydninger til Djævel?« »Aa jo,« indrømmede han, »naturligvis tror jeg paa Djævel, i en vis Betydning. Men jeg kan paa ingen Maade gaa med til, at Djævelen er et Væsen, som er adskilt fra os andre.« »Hvad er han da?«

spurgte jeg. »Aa, en Djævel,« svarede han, »er blot en indre Tilbøjelighed til det onde, et ondt Ønske, en uren Begæring o. s. v.« Og, kære Brødre, det er denne Slags Djævlé, som skader os mest! Denne Protestant udtalte Tusinders Mening; Verden er for Størstedelen ophørt at tro paa, at det Væsen, som vor Frelser og hans Apostle aldrig blev trætte af at advare os imod, er en ond Magt, som virkelig eksisterer.

Deraf kommer det, at Djævelen og hans Engle har faaet en saadan Magt og Indflydelse i vore Dage. Thi Djævlé, d. v. s. virksomme, mægtige onde Aander, eksisterer virkelig i talløs Mængde, og vi maa modstaa og overvinde dem, om de ikke skal drage os ned i deres Helvede. Guds inspirerede Ord er meget klart paa dette Punkt, og hvis vi forkaster denne Sandhed, da maa vi forkaste hele Bibelen og dermed Kristendommen. Hør blot, hvorledes den store hellige Paulus henvender sig til Epheserne: »Ifører eder Guds Rustning, at I maa være i Stand til at modstaa Djævelens Angreb.« Her hentyder Apostlen uimodsigelig til en ydre Fjende og ikke til en indre Tilbøjelighed. I næste Vers taler han endnu klarere: »Vi have ikke en Kamp mod Kød og Blod, men mod Fyrstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer i dette Mørke, mod Ondskabens aandelige Kræfter under Himlen.« Der kan umulig tillægges disse Ord nogen anden Mening end denne, at der uden for os og rundt om os er Skarer af onde Aander, som vil ødelægge os, om vi ikke tager vor aandelige Rustning paa og »staar imod, stærke i Troen«.

Men foruden disse utvetydige Udtalelser kan vi ogsaa hente andre Beviser fra Skriften, f. Eks. Beretningen om Manden, der havde en uren Aand, og som bad Jesus om at befri ham for hans Elendighed. »Og Jesus sagde: Far ud af ham, du urene Aand? Derpaa spurgte han: Hvad er dit Navn? Og Aanden svarede: Mit Navn er Legion, thi vi er mange. Og Aanderne besvor ham at lade dem fare ud i en Hjord af Svin, som græssede i Nærheden. Og Jesus tillod det. Djævlene for derpaa ind i denne Hjord paa 2000 Svin, som styrtede i Søen, hvor de alle druknede.« Denne Beretning viser os klart, at Djævlene er Skabninger, som er ganske adskilte fra vore onde Fø-

lenser og oprørske Tilbøjeligheder. Den viser, at de er selvstændige Væsner, som kan bevæge sig fra et Sted til et andet og fra en Skabning til en anden, og endelig, at de er overordentlig talrige. Og i Tilslutning til den hellige Skrift lærer ogsaa Kirken den Dag i Dag, hvad den fra Begyndelsen har lært, at de faldne Engle er virkelige, omend ulegemlige Væsner, som lever og rører sig omkring os. Og de er her sandelig ikke i nogen god Hensigt: »De vandrer gennem Verden til Sjælenes Ødelæggelse.«

Har vi nu, kære Brødre, ogsaa for Alvor gjort os klart, at disse Væsner er i vor Nærhed? Hvis vi fik at vide, at et fjendsk Menneske lagde Planer op imod vort Liv og søgte enhver Lejlighed til at dræbe os, hvilken Uro vilde det ikke vække i os! Men hvor megen Grund har vi da ikke til at være paa vor Post, aarvaagne og forsigtige, naar vi ved, at en hel Hær af Fjender, der er langt mere ondsindede og mægtigere end nogen menneskelig Fjende, søger at dræbe, ikke Legemet, hvad der betød mindre, men Sjælen! Vogt derfor paa, hvad der rører sig i eders Hjerter! Tru hver tvivlsom eller farlig Tanke bort, naar den vil tillvinge sig Adgang gennem eders Hjertes Dør. Undgaa hver farlig Lejlighed til Synd; modstaa Fristelsen straks, naar den viser sig! Undertryk de onde Indskydelser, før de er vokset til stærke og lidenskabelige Ønsker. Bed alvorligt. Gaa ofte til den hellige Messe. Modtag med brændende Iver de hh. Sakramenter. Opløft uafledelig eders Sind og Tanker til Gud, og lev som Soldater i Krigstid, altid paa Vagt, rede til at bekæmpe Fjenden! Jeg vil slutte med de Ord af den h. Paulus, som jeg før anførte: »Ifører eder Guds fulde Rustning, at I maa være i Stand til at modstaa Djævelens Angreb. — — — Saa staar da, omgjordede om eders Lænder med Sandhed og iførte Retfærdighedens Panser, Fødderne ombundne med Beredvillighed i Fredens Evangelium; men fremfor alt: griber Troens Skjold, med hvilket I kunne udslukke alle den Ondes gloende Pile.«

Sædeligheds-Spørgsmaalet i Nutiden.

En af Tysklands betydeligste Videnskabsmænd, Prælat *Josef Mausbach*, Professor ved Universitetet i Münster, holdt ved Katholikforsamlingen i Aachen et indholdsrigt Foredrag om et af vor Tids mest aktuelle Emner, nemlig Sædelighedsbegrebet og de moderne Forsøg paa at forandre det.

Vi ved jo alle, at vort Samfund søger at komme bort fra Kristendommens Livsopfattelse, ikke blot praktisk, men ogsaa rent principielt. En hel Del Bøger søger f. Eks. at oplyse det store Publikum om, at de kristne Forsagelses og Afholdenheds Principper er »forældede« eller »imod Naturloven«. Derfor kan det være saare betimeligt her at gengive Professor Mausbachs lærerige Ord. Efter at have paavist, hvorledes man nu til Dags med stadig ny PIRRINGSMIDLER ægger Menneskets Lidenskaber og samtidig ophøjer den blinde Naturkraft til Vejleder for Menneskets Handlinger, udraaber han med Profetens Ord: »Ve dem, som kalder det onde godt og det gode ondt, som gør Mørke til Lys og Lys til Mørke, som laver det, der er bittert, om til sødt, og det, der er sødt, til bittert. . . .«

Derefter fortsætter han:

»Vi læser jo nu i Hundreder af Romaner, vi hører det fra Etik- og Kulturfilosoffer, fra Naturforskere og Læger, fra aandrige Essay-Forfattere og moderne Kvinder, at den kristne Moral betyder en livsfjendsk Tvang overfor den ædleste Drift, at en Omvurdering af alle Værdier, en befriende Reform intet Steds er saa nødvendig som paa det kønslige Omraade.

Men udfrå denne nye Etik's Grundsætninger vil der kun kunne udledes en »Reform«, som faktisk er ensbetydende med et Tilbagefald til Hedenskabets Tøjlesløshed. Den, der vil bekæmpe Sædernes Opløsning, maa først og fremmest eje et fast Stæde til Forstaaelse af Menneskets høje Værdighed. Dertil er det ikke nok at føre det moderne Slagord om »Personlighed« i Munden, at tale om Menneskets Ret til autonom Selvfødselse, naar man samtidig benægter Sjælens Eksistens — Sjælen, som dog er Kernen i Personligheden — og paastaar, at al menneskelig Væsensudfødselse nødvendig er undergivet Kønslovenes Tvang. Man kan kun tale om Frihed og Autonomi, naar det aandelige i Mennesket, Fornuft og Villie, *ikke* bliver tyranniseret af Naturmagterne, naar det højere sædelige Jeg behersker de lavere Instinkter. Men dette aandelige

højere Jeg kan kun hævde sin Stilling overfor Sanselighedens Tillokkelser, naar det anerkender en evig og renere Tilværelse, naar det ærer den guddommelige Villie i den sociale og sædelige Ordens Love.

Kristendommens Opfattelse af Menneskets seksuelle Drift er langt fra den, at den deri ser noget syndigt, som nogle paastaar, at den gør. Selve Skaberen har jo indplantet denne Drift i Mennesket, men tillige paabudt: Begæringen skal være under dig, og du skal herske over den! Det sømmer sig for Menneskene som saadanne, at Aanden har Herredømmet over Kødet. Derfor gælder de samme strenge Love for Manden som for Kvinden. Aldrig har Kirken lært eller taalt en forskellig Moral for Mand og for Kvinde. Mand og Kvinde er selvstændige, aandelige Væsner, men i Overenstemmelse med Menneskeslægtens Vilkaar henviste til hinanden og bestemte til det ægteskabelige Liv.

Ægteskabet — Kønnes naturlige og frugtbare Forening — er Grundlaget for hele Kønslivets moralske Orden. Om ingen anden Indretning gælder i samme Maade som om den, at en Fejltagelse i Grundsætningerne medfører de mest forskellige, skadelige Følger, der ikke er til at læges. Der er heller ingen anden Indretning, som den moderne Lyst til at eksperimentere, som Naturalisme og Individualisme med større Forkærlighed har kastet sig over. Overfor slig Forvirring er det for den roligt tænkende Aand velgørende at skue hen til vor Kirkes Ægteskabslære, der forener et idealt Syn med Respekt for Natur og Erfaring. Ogsaa mangan moderne Ægteskabsreformator begynder at indse, at man ikke kan lade det ægteskabelige Samliv alene være underkastet Sanselighedens eller Individernes vekslende Luner, at man i Samfundets Interesse saa vel som for det enkelte Menneskes Værdigheds Skyld trænger til klare og faste Normer.

Ja, man anerkender ligefrem i stadig stigende Grad, at den katholske Opfattelse af Ægteskabet er det Ideal, henimod hvilket den moderne Kønslære maa stræbe. I Kirkens Opfattelse, at Ægteskabet er den eneste tilladte Form for kønsligt Samliv, ligger en Begrænsning af Friheden. Den giver Kvinden den eneste virksomme Støtte for hendes personlige Værdighed og sociale Ligestilling, den bevarer Mennesket for Lunernes og Lidenskabernes Tyranni, den danner den nødvendige Garanti for Familielivet, som er Menneskeheden's frodigtblomstrende Have, hvorfra al fysisk og moralsk Sundhed, Blomst og Livskraft udgaar.

Man raaber paa Mødre-Beskyttelse, paa Ansvarslove overfor Fædrene; men hvorledes vil Stat og Samfund kunne

yde Hjælp, naar man nedbryder alle Skranker for slige Forhold og kun vil taale »fri Hjerte-Oplevelser«, naar man taler højt om, at Lidenskaben er uimodstaaelig, naar man paastaar, at enhver Kærlighedsfølelse er ren og dens Bekæmpelse svækkende — Paastande, som Livserfaring og den medicinske Videnskab for længst har afsløret som løgnagtige Fraser. (Fortsættes).

De eukaristiske Kongressers Historie.

Den internationale eukaristiske Kongres, som nylig er blevet afholdt i Wien, er den 23. af denne Art. Den første Kongres fandt Sted for 31 Aar siden, saa man ser, der har været Afbrydelser i Rækken. Men i de sidste Aar er Kongresserne blevet af saa stor Betydning Verden over, at man nu kan regne med deres aarlige Tilbagevenden, selvfølgelig med mindre en Ulykke, en stor europæisk Krig f. Eks., skulde vanskeliggøre et saadant internationalt Møde.

Ved de eukaristiske Kongresser lægger man lige fra Begyndelsen af særlig Mærke til den store Deltagelse af Lægefolk. Den store Tilslutning til den første Kongres, der 1881 blev afholdt i Lille, skyldes hovedsagelig to af de ledende Mænd i denne Fabriksby, Frankrigs Manchester. Disse Mænd var Philibert Frau og hans Svoger og Kompagnon, Camille Feron Frau, som ved deres Foretagsomhed og Forretningsdygtighed havde gjort deres Firma til det største i Byen. Deres Forhold til deres Arbejdere var baseret paa det kristelige Princip, at alle Mennesker er Brødre, og de anvendte deres Rigdom til at fremme alt nyttigt og godt. Disse udmærkede Forretningsmænd førte et saa fromt Liv, at man, skønt de først døde for omtrent 10 Aar siden, allerede har gjort de første Skridt til at erklære »de hellige Mænd fra Lille« — det Navn, under hvilket de omtales i deres Fødeby — for salige.

Disse to Mænd gjorde meget til, at Kongressen i Lille forløb heldigt, idet de baade støttede den ved deres Organisationsevne og ved Pengehjælp. Ganske vist var denne Kongres kun lille i Sammenligning med de senere Aars uhyre Møder; men den var Begyndelsen til noget stort. — Kongressen

kan kaldes international, fordi den, da den blev afholdt i en fransk Grænseby, blev besøgt baade af belgiske og franske Katholikker; men den ikke-kirkelige Presse lod den uomtalt, og selv de katholske Blade i andre Lande omtalte den kun ganske kort.

Næste Aar blev Kongressen afholdt i Avignon, hvortil hovedsagelig franske Katholikker kom; men Kongressen i Liège 1883 fik allerede en mere international Karakter, idet der til den kom mange Deltagere fra Frankrig og ogsaa en Del fra Tyskland og Holland.

Til Trods for det heldige Forløb fandt imidlertid ingen Kongres Sted det følgende Aar.

1885 blev Kongressen holdt i Freiburg, 1886 i Toulouse, og saa kom der igen et Aar uden Kongres; men i 1888 blev den for første Gang afholdt i en Hovedstad. Den samledes i Paris; men endnu var den ikke blevet en Begivenhed, der tiltrak sig Verdens Opmærksomhed.

I de næste fire Aar var der kun een Kongres (i Antwerpen 1890), i 1893 blev der i Jerusaleem afholdt en, der kun blev besøgt af faa, og Aaret efter var Rheims Mødestedet. Først i 1897 fandt saa den næste Sted, denne Gang i Kirken Sacré-Coeur i Paray-le-Monial.

I de næste fem Aar var der fire Kongresser: i Bryssel 1898, i Lourdes 1899, i Angers 1901 og i Namur 1902.

Deltagerne i den 15. Kongres samledes i Angoulême 1904, og dette Aar er en Mærkepæl i Kongressernes Historie. Hidtil var Møderne næsten udelukkende blevet afholdt i Frankrig og Belgien og endda ikke hvert Aar; men fra nu af blev den eukaristiske Kongres en aarlig tilbagevendende Begivenhed; den blev for hver Gang imødeset med større Forventning, og der blev nu til Mødested valgt nogle af de berømteste Byer i Verden. Der var Kongres i Rom 1905, næste Aar i Tournay og 1907 i Metz. Lothringens gamle Hovedstad blev først valgt til Mødested efter megen Debat og med ret stor Ængstelse: der vilde blive stor fransk Deltagelse, men hvorledes vilde den tyske Regering stille sig dertil?

Kejseren bød imidlertid Kongressen hjertelig velkommen og lovede, at den store Procession med det allerheligste Sakramente ikke skulde blive forhindret, til Trods for Loven mod offentlige Demonstrationer i de erobrede Provinser. Endnu en Gang — efter omtrent 40 Aars Forløb — saas Tricoloren i Metz, franske og tyske Katholikker mødtes som Brødre, og enhver Tanke om politiske og nationale Stridigheder forsvandt i Kærligheden til den fælles Tro.

Næste Aar, 1908, kom Westminster Kongressen i London. Til den mødte flere Kardinaler og Prælater, end

der havde været ved nogen af de foregaaende Kongresser, og der var langt større Deltagelse baade af gejstlige og Lægfolk end før. Denne Kongres var i langt højere Grad »international« end nogen af de tidligere, og selv Skuffelsen over, at Processionen maatte opgives, blev meget formindsket ved den uhyre Demonstration paa Kongressens sidste Dag. Der er ingen Tvivl om, at London-Kongressen først drog hele Verdens Opmærksomhed hen paa dette nye Udslag af den katholske Fromhed.

Kongressen i Köln 1909 var endnu et Skridt fremad.

Folk er saa vant til at tænke sig Tyskland — Luthers Land — protestantisk, at det var som en Aabenbaring at høre om den pavelige Legats Triumftog ned ad Rhinen; han blev hilst af Kanontorden og Klokkekimen og tiljublet af glade Skarer i hver By og Landsby paa den lange Strækning. I Köln som i Metz mødtes Franskmænd og Tyskere som Brødre. Ved Kongressens Møder blev der talt syv forskellige Sprog, og paa Slutningsdagen gik 70,000 Mennesker med i Processionen, medens over 75,000 Tilskuere havde taget Opstilling i Gaderne.

I 1910 fandt Kongressen Vej over Atlanterhavet, og Canada og De forenede Stater hyldede sammen med Udsendinge fra Europa det allerhelligste Sakramente paa Bredderne af St. Lawrence.

Aaret efter, i Madrid, deltog en Konge for første Gang offentlig i Kongressen, og i Aar, i Wien, har Europas ærværdigste Hersker fulgt Kong Alfons' Eksempel, og alle hans Undersaatter kappedes med hinanden i ærbødig Hyldest til den hellige Eukaristi.

Man taler om »Troens Tidsalder« som noget, der længst er forbi; men det er en Fejltagelse. Man har aldrig før set saa vidunderlige Udslag af Tro og Fromhed hos Folk fra de forskellige Nationer som netop ved de sidste Aars eukaristiske Kongresser.

For hver Gang er Deltagernes Antal og Begejstring steget, og man har set stadig mere slaende Beviser paa, hvilken Enhed alle Nationers Katholikker danner i deres Tro og Gudsdyrkelse, i deres Ærbødighed for den Hellige Fader og i deres Kærlighed til Alterets allerhelligste Sakramente. De eukaristiske Kongresser er velsignet af Gud. De faa Deltagere i Mødet i Lille er vokset til mange Gange titusend Deltagere i hele Kongressen og flere Hundrede Tusinder i den afsluttende Procession.

Ja, man maa sandelig sige: »Her ser man Guds Finger.«

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Atter har Assumptionssøstrenes Kapel faaet sin egen Præst, idet Hr. Pastor *Rattaire* fra Frankrig, tilhørende »Missionspræsterne af Jesu Hjerte«, er kommet til København og har overtaget Stillingen som Præst ved nævnte Kapel. Søn- og Festdage bliver der Højmesse Kl. 8 $\frac{1}{4}$ med fransk Prædiken, medens der allerede Kl. 7 $\frac{1}{4}$ er Lejlighed til at modtage den hellige Kommunion. Pastor *Rattaire* har tidligere været Gymnasielærer i Frankrig og har ofte forberedt Elever til Studentereksamen.

Aarhus. Efter at Hr. Pastor *Knapen* i mange Aar med stor Nidkærhed har taget sig af de polske Arbejdere ogsaa i Jylland, er dette Sjælesorgsarbejde med Aarene bleven saa omfangsrigt, at Pastor *Knapen* trænger til Hjælp for Jyllands Vedkommende. Der er Udsigt til, at flere polske Præster vil bosætte sig et Sted i Jylland for at arbejde for deres Landsmænd. Foreløbig er der opnaaet, at Pater *Felix Wiercinski* i nær Fremtid vil tage fast Ophold i Aarhus. P. *Wiercinski* har været Professor i Theologi i Østerrig, men er tillige en praktisk og meget erfaren Sjælesørger. Foruden Fransk, Engelsk, Italiensk og Tysk taler han fem slaviske Sprog.

Østerrig. Her begyndte Onsdag den 11. ds. den store eukaristiske Kongres under det forfærdeligste Regnvejr, som tænkes kan. Tilstrømningen var enorm, over 150.000 fremmede Deltagere havde anmeldt deres Komme. Selv i en Millionby som Wien skal nok en saadan Tilstrømning af Mennesker tydelig give sig til Kende. En beundringsværdig Orden og Ro herskede alle Vegne, og alle, der havde anmeldt deres Komme, fandt ogsaa baade Husly og Føde. Næsten alle Skoler var omdannede til Sovesale, og alle Hoteller og Gæstgivergaarde var belagte til sidste Plads, uden — og det være sagt til Byens Ros — at de sædvanlige Priser var skruet en Øre i Vejret. — I Dag at give noget Referat af de forskellige Taler kan naturligvis ikke være muligt; kun skal det bemærkes, at det daarlige Vejr ikke forstyrrede Kongressens Forløb, hvad det aandelige Udbytte og de interessante Forhandlinger angik; men mange kom naturligvis halvvaade og forkomne til de forskellige Kirker og Mødesale, hvor Forhandlingerne fandt Sted. Som det var at vente efter den religiøse Aand, der er Tradition i det habsburske Fyrstehus, har Kejseren og hans Familie taget levende Del i den store Kongres. Om Torsdagen, som heldigvis forløb uden Regn, modtog Kejseren og alle Medlemmer af Kejsersfamilien det allerh. Sakramente i Hofburg-Sognekirken. Lørdag Formiddag

holdt Kardinallegat van Rossum almindelig Audiens, og enhver Kongresdeltager havde frit Adgang til ham. Kardinaler, Grever, Biskopper, Bønder, Arbejdere o. s. v., alle strømmede til for at hilse paa Pavens Udsending, alle havde lige Ret, og alle blev modtaget med samme venlige Ord. I intet Samfund paa Jorden er Lighed saaledes realiseret som i den katholske Kirke, hvor den ringeste Mands Søn har samme Krav paa at naa de højeste Stillinger og samme Betingelser derfor som de bedre stilledes. Der fortælles fra denne Audiens om en ærværdig skægget Missionsbiskop, der ved Bortgangen blev hjulpet i sin Kappe af sin Negertjener, og som bagefter vendte sig om til Knagerækken, tog sin Tjeners Regnkappe ned og hjalp ham den paa. Regnvejret om Lørdagen gjorde et vist Skaar i de 5000 Børns Kommunion i Schwarzenberger-Parken; men alligevel blev det et ophøjet og trøsterigt Syn at se den umaadelige Skare Børn i den gamle dejlige Have; efter Kommunionen fik alle Børnene Frokost af Fyrst Schwarzenberg. Trods øsende Regn om Søndagen afholdtes alligevel den store Procession, hvori over 150.000 Personer deltog, deriblandt 10 Kardinaler, 150 Ærkebiskopper og Biskopper, ca. 6000 Præster, Kejseren, Tronfølgeren og mange Medlemmer af Kejserfamilien; regner man Militæret og Folk, der havde taget Opstilling paa Gaderne, hvor Processionen drog frem, kommer man op paa en kvart Million Mennesker, der hyldede Frelseren i Alterets allerhelligste Sakramente.

Brevkasse.

Hr. Redaktør, cand. mag. N. Hansen!

Var der ikke Mulighed for, at der næste Aar kunde arrangeres en Fællesudflugt af Katholikker fra hele Landet, f. Eks. til Norge eller til Christi Legemsfest i Køln eller andet Steds hen. Jeg tror, der i København findes en Mand, der kunde realisere en saadan Idé, nemlig Hr. cand. Jos. Hoffmann. Det vilde være gavnligt for det indre Sammenhold og kunde næppe blive saa dyrt, naar mange gik med til Turen. Dette til Overvejelse og eventuel Diskussion.

V. S.

Idéen er god — kunde den realiseres, var det udmærket.

N. H.

Katholsk Kirkeblad.

Under ovenstaaende Titel er der taget et Særtryk af Pater Schmiderers fortrinlige lille »Indledning«. Saaledes er det Meningen ogsaa i Fremtiden, naar Lejlighed gives, at udsende andre Indledninger, der særlig maatte egne sig til det, som smaa to-sidede katholske Traktater.

Kirkelig Kalender.

22. Sept. 17. Søndag efter Pintse. Kirkevielsesfest.	29. Sept. 18. Søndagefter Pintse. Michael, Ærkeengel.
23. — Mandag. Linus, Pave og Martyr.	30. — Mandag. Hieronymus, Bekender og Kirkelæ- rer.
24. — Tirsdag. Maria, de fangnes Befrielse.	1. Oktb. Tirsdag. Remigius, Be- kender.
25. — Onsdag. Oktavdag.	2. — Onsdag. Marias Navne- fest.
26. — Torsdag. Oktavdag.	3. — Torsdag. Votivmesse (Alterets h. Sakr.).
27. — Fredag. Cosmas og Damianus, Martyrer.	4. — Fredag. Franz af As- sisi, Bekender.
28. — Lørdag. Venceslaus, Martyr.	5. — Lørdag. Votivmesse (den ubesm. Undf.).

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 35.

Jesu Hjertes Kirke.

Endnu i denne Maaned holdes Aftenandagten om Søndagen Kl. 7¹/₂ (uden Prædiken).

St. Ansgars Kirke.

Under den højtidelige Messe Kl. 8 paa Kirkevielsesfesten den 22nde Septbr. udstilles det allerhelligste Sakramente, som forbliver udstillet hele Dagen indtil Kl. 9 Aften. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken; Kl. 3 og 5 reciterer de gejstlige Breviarbønerne; Kl. 8 Aften Festandagt med Te Deum.

Fælles Bedetimer: Kl. 2—3 den eukaristiske Forening; Kl. 3—4 Rosenkransbroderskabet; Kl. 4—5 Fidelitas; Kl. 5—6 St. Josefs Gilde; Kl. 6—7 Mariakongregationen for Ynglinge; Kl. 7—8 Mariakongregationen for Mænd.

Vincentsforeningens Mariakonferens, Frederiksberg,

trænger i høj Grad til Tilgang af ny Medlemmer, enten passive, d. v. s. saadanne, som nøjes med at give et aarligt Bidrag til Foreningens Virksomhed blandt de fattige, eller — helst aktive, d. v. s. saadanne, som deltager i Foreningens Møder og Virksomhed. Antallet af aktive Medlemmer er for Tiden saa ringe, at det ikke godt kan være ringere, naar der i det hele taget skal være Tale om en »Forening«. Enhver yngre Mand, som kan afse et Par Øre en Gang imellem til sin trængende Næste, kan blive aktivt Medlem. Passive Medlemmer kan ogsaa Damer blive. Indmeldelse i Foreningen sker i Præstehuset i Boyesgade 8, bedst om Søndagen efter Gudstjenesten.

Foreningens Præsæs.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medaljer, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddell — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 39.

Søndag den 29. September.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Paula Reinhard. — Sædeligheds-Spørgsmaalet i Nutiden. — »I Jesu Fodspor«. — Den katholske Højskole. — Fast skal min Daabspagt evig staa. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Ringsted. England. Frankrig. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

136.

Et Brev.

Kære unge Ven!

Havde jeg mere Tid og flere Kræfter, og var Byen ikke saa stor, vilde jeg ofte banke paa din Dør for at faa dig i Tale.

Der er jo saa meget, som en graanet Ven af Ungdom kunde ønske at sige til dem, der nu lever Livets Foraar.

Noget af det, jeg ikke kan faa sagt, fordi vi vanskeligt kan mødes, vil jeg da her skrive til dig.

Du er da vel varsom i at værne om din *Barnetro!* Næst Guds Velbehag er den det kostbareste, vi ejer her paa Jorden. Derfor skal den bevares med ængstelig Omhu. Ofte bør vi aabne Hjertets Gemmer for at se, om vi har vort Smykke endnu, og for at glæde os ved dets Skønhed. Vælg din Læsning og din Omgang efter de Hensyn, du skylder din Tro. Vær from, og bed din Bøn med Andagt og Varme. Gaa hver Søndag til Herrens Bord. Lad den sminkede Verdens løjede Pragt ikke slukke Lyset fra Himlen for dig, og lad ikke Gudstanken dø i din Sjel, selv om du lider Nød og Skuffelser. *Sursum corda!*

Og saa din *Hjertefred!* Lykken forstyrres og Glædens rene Vand forplumres ved Synd. Lad Synden ikke naa dig, lad den i hvert Fald ikke herske over dig. Bevar din Frihed ved, at du bøjer dig under Budene. Hvad gavner det Mennesket, om han end vinder hele Verden, men tager Skade paa sin Sjæl. Det skal især du mærke dig. Unge Mænd og Kvinder har saa let ved at stole paa, hvad den formentlig rige, men i Virkeligheden bundfattede, svigefulde Verden lover. Den lover og — lyver!

Et Ord om *Foreningerne!* Det er ikke godt for en selv at staa ene. Undertiden er det ogsaa uretfærdigt mod andre. I Kristi Kirke, hvis Interesser er de helligste, Verden kender, og som *skal* fremmes med Styrke, er det næsten en Forbrydelse ikke at staa Skulder mod Skulder med sine Medkristne. Det er ganske mod Guds Riges Velfærd, naar kristne Mennesker egenkærligt lukker sig inde og lukker sig ude. Dette rammer ikke Klosterlivet; de der forlader Verden for Guds Skyld, tjener netop Guds Sag. Men det rammer de inagelige og selviske. Guds Rige er Kamp; allerede Michael kæmper for sin Gud; men til Kamp hører der en Hær, der marcherer i sluttede Kolonner. Vi gaar sikkert for meget hver for sig. Vi mangler Korpsaand og Disciplin. Du, kære unge Ven, bør være Medlem baade af den religiøse Kongregation og af den verdslige Ungdomsforening; der er oprettet for din Alder, og du bør som Regel give Møde i dem. Selv om en vender træt hjem fra sit Arbejde, bør han dog møde i sin Kongregation, og, hvad den verdslige Forening angaar, saa melder man sig jo ikke ud, fordi der er kommet en Kurre paa Traaden. Bliv paa din Plads i Geledet. Der er du stærkest og glædest. Se stort paa Livet og din Gerning i de kristne Stridsmænds Rækker, og bliv paa din Post. Rend ikke fra Fanerne. Det er at rende fra Æren.

Du ved, at der i de senere Aar er bleven arbejdet mere end før for dig og dine jævnaldrende. Gode Mennesker giver deres Penge og deres Arbejde, for at det skal blive lettere for dig at komme frelst gennem Livet. Gør dit til, at disse Bestræbelser kan lykkes. »En trofast Efter-slægt« er det Meningen at skabe. Vær da selv trofast, og arbejd for, at dine jævnaldrende ogsaa maa være det.

Det, vi vil, vi gamle, er, at vore katholske unge Mænd og Kvinder skal beholde deres Tro, bevare deres Fred og bjerge deres Sjæl.

Din hengivne
Th.

Paula Reinhard.

*Ecce in pace amaritudo mea
amarissima!*

Se, min bitreste Bitterhed har
vendt sig til Fred!

Mens vore Aviser fejrede Johannes Jørgensens Digter-jubilæum, udkom ikke her, men i Tyskland en Bog, som bærer hans Navn paa Titelbladet: *Die Geschichte eines verborgenen Lebens* (Herder, Freiburg im Br.).

Johannes Jørgensen er ikke Bogens Forfatter, det drejer sig om Dagbogsoptegnelser og Breve, som han har ordnet og forsynet med Noter og biografisk Indledning. Bogens Heltinde, hvis Navn staar over disse Linjer, er en baade inderlig religiøs, begavet og rig Dame, og dog er Bogen ingen from Idyl; den handler om svære Kampe, ikke fra Vranglære til den sande Kirke, men fra en Tilværelse fuld af indre Lidelser til Sjælens Fred og Ro trods legemlig Møje og svær Sygdom. De indre Lidelser, der er Tale om, kan omskrives med de to Betegnelser: Trøstsløshed og Frygten for at være fordømt; det er ganske, som vi kender det fra saa mange helliges Liv. Verden og den moderne Verdens Præster: Lægerne betænker sig næppe paa at betegne en Kvinde som Paula Reinhard som nervesvag eller hysterisk. Mænd, som er forfarne i Guds Videnskab, i Mystikken, ved, at saadanne Tilstande kommer fra Gud og tjener til at rense heltemodige Sjæle, der for Alvor stræber opad. Som alle Mystikere er enige om, gaar Vejen gennem Renselsens Kvaler og Mørke til Oplysningens Morgenrøde for at ende i den salige Gudsforenings klare Dag. Paula Reinhard har af sin Skriftefader faaet Ordre til at opskrive Hændelserne i sit indre skjulte Liv. Resultatet er bleven endnu en Bekræftelse af, at Mystik, der knap nok anses for Videnskab, er en af de mest eksakte Videnskaber, der er til. Netop saadan som hun beskriver sin Udvikling, netop saaledes beskriver baade ældre og nyere Forfattere de Baner, Gud fører Sjælene fremad mod Fuldkommenhed.

Paula Reinhard fødtes i Aaret 1848. Som ganske lille mistede hun sin Moder, og sammen med sin yngre

Søster Maria blev hun opdraget af en gammel Frøken og af Faderen, der med Liv og Sjæl tilhørte den Kreds, som skaffede nyt Liv i den tyske Katholicisme; i deres Hjem i Ehrenbreitstein samlede en Kreds af Centrums Kerne-tropper.*) Paula var fra sin tidligste Ungdom saare from, og hendes højeste Ønske var at blive Nonne; hun forsøgte det en Gang, men da Familjen og hendes Skriftefader frygtede for hendes Helbred, bøjede hun sig i Lydighed og gav Afkald paa det Liv, der bestandig kom til at staa for hende som det mest attraaværdige. Huspligter og Omsorg for fattige og syge kom til at hvile paa hende, hun maatte være Martha i bestandig Længsel efter som Maria at sidde stille ved Herrens Fod. Hun foretog mangfoldige Rejser, fromme Pilgrimsfarter til hellige Steder eller »Forretningsrejser« for at ordne og hjælpe andre. Man vidste, hvor god og hvor from hun var, men ingen anede, at den elskværdige og livlige Dame næsten bestandig pintes i sit Indre; hun beklagede sig aldrig, hun vilde ikke falde nogen til Byrde. Hun mente, hun havde misbrugt al Guds Naade; hun gik kun i Lydighed til den hellige Kommunion, hun var overbevist om, at hun kommunikerede uværdig. Hendes eneste Støtte fandt hun i absolut Lydighed overfor sin Skriftefader; tidlig aflagde hun Løfte om at ville adlyde ham i eet og alt, og samtidig aflagde hun de to andre Ordensløfter, Kyskhed og Fattigdom; hun levede ganske vist i rige Forhold og blev selv meget formuende efter sin Faders Død, men hun brugte kun yderst lidt til sig selv og købte uden særlig Ordre fra sin Skriftefader intet ud over det daglig nødvendige.

Lidt efter lidt modnedes hos hende Forstaaelsen af de sjælelige Kvaler, som vedblev at pine hende næsten hele Livet. Hun skriver, at hun har faaet »den store Naade intet andet at ønske eller ville end i Lydighed at opfylde Guds hellige Vilje«. Hun naaede »trods Lidelser, trods de heftigste Storme og Fristelser . . til Fred«. Hun fortæredes næsten af Ønsket om at kæmpe den gode Strid med Gud og mod al Djævelens Værk, hun ønskede kun at lide og dø for Gud og hans Interesser. Følelsen af Trøstesløshed

*) Windthorst, Reichensperger, Janssen og Kolping var alle Venner af Huset.

og Forladthed forsvandt ikke, den var snarere i Tiltagen, men intet kunde mere forstyrre Sjælens Fred. »Kampene er ofte frygtelige, og dog er min Sjæl i dybeste Fred, endog midt i Fortvivlelse. Jeg kan ikke beskrive det, thi jeg føler jo selv, at det lyder som en Modsigelse, men saadan er det nu.« Saadanne Udtalelser minder om Catharina af Genuas Skildringer fra Skærsilden, de lidende Sjæle er efter hendes Syner fuldkommen lykkelige og tilfredse; det er vist ikke helt forkert at opfatte saadanne Lidelser som Paula Reinhardts som Skærsild her paa Jorden, til Soning for egne og — andres Synder!

15 Aar igennem varede Prøvelserne — lange Aar, før hun blev Herre over sit eget Selv, før hun naaede til fuldkommen Hengivelse i Guds Vilje, til fuldkommen Forening med ham. Arten af dette Forhold beskrev hun selv eller, rettere sagt, hun nedskrev, hvad Gud oplyste hende derom. »Denne Forening med mig er ikke som den, jeg indgaar med fromme og hellige Sjæle. De maa medbringe ligesom et Udstyr af Dyder og Hellighed. Men alt det har du ikke noget af, du er en fattig, elendig Sjæl. . . Og dog har jeg fundet for godt at drage dig til mig af lutter Kærlighed og Barmhertighed. . . Men saa venter jeg ogsaa dyb Ydmyghed, taknemlig Kærlighed og en ubegrænset Tillid af dig.« Det er maaske tilladt at tilføje som sikker Formodning, at Guddommen ikke blev skuffet. —

Efter den gamle Faders opbyggelige Død besluttede de to Frøknere at opgive deres Hjem. Huset med det smukt dekorerede Huskapel og den store Have blev skænket til *Pallottinerne*, det store moderne Missionselskab, og indrettet til Kloster og Skole. Søstrene byggede sig et nyt Hjem i Nærheden af Koblenz, men ikke alene et Hjem for sig selv, ogsaa, i Tilslutning til deres Villa, et Kloster og en Kirke for de evig tilbedende Kapucinerinder. Alle disse Foretagender og mange andre, som Grundlæggelse af Ungdomsforeninger og Mission blandt de kvindelige Tugthusfanger, hvilede lilligemed den daglige Husførelse paa Paulas Skuldre; den yngre Søster var stadig syg og til Dels sengeliggende. Man begriber ikke, hvordan hun ogsaa fik Tid til de talrige Andagtsøvelser, som hun ifølge Dagbogen har fordelt rundt paa Dagen og — Natten. Der er for-

uden Morgenmesse og Taksigelse: Betragtninger, Samvittighedsransagelse, Korsvej, Rosenkrans, Kirkebesøg — for slet ikke at tale om særlige Bodsøvelser!

Paula fik ikke lang Tid Glæde af sit Naboskab med de fromme Søstre, hvis Liv hun paa saa mange Maader delte, og hvis Dragt*) hun bar, i alt Fald om Natten, naar hun laa paa de Brædder, hun brugte som Seng. I Foraaret 1908 skriver hun til sin Sjælefører: »Jeg elsker mit Kors, jeg betragter det som et kosteligt Halssmykke, som min himmelske Brudgom i sin Kærlighed har skænket mig.« Det kostelige Halssmykke hentyder til en frygtelig Halsssyge, en Art Kræft, som gjorde Ende paa hendes Liv efter først at have tilføjet hende de haardeste Lidelser. Man havde først tænkt at operere hende, men det viste sig at være umuligt. Da den menneskelige Hjælp saaledes maatte melde Pas, prøvede hun endnu for sin Søsters Skyld, om Gudsmoder af Lourdes vilde helbrede hende. Hun var meget svag og kunde kun gøre den lange, trættende Rejse midt i Sommervarmen, »i Tillid til Gud og hans hellige Moder«. »Hvad Sjælen angaar,« skriver hun, »saa hviler jeg i Fred ved den kærligste Faders Hjerte og i min ømme Moders Arme. Lad dem gøre med mig, som det er bedst for os (de to Søstre). . . Det er et sandt Naadensaar for os. Gid vi dog rigtig kunde gaa ind paa Guds helligste Hensigt og Mening med os.«

Rejsen til Lourdes var frygtelig, og et ni Dages Ophold i Bøn og i Tillid bragte ingen Bedring. Men Paulas Ro var uanfægtet. »Hun er en Helgen,« sagde den gamle Dr. Boissarie om hende. Og en Veninde, der havde fulgt hende til Lourdes, skriver bl. a.: »Paula er munter som altid, saa munter, som kun en Helgen kan være.« Selv skrev hun til sin Skriftefader: ». . . Jeg kan ikke mere nyde noget fast . . . jeg føler mig ofte saa dødssyg, at jeg har den Følelse, det vilde være en Velgerning, om nogen slog mig ihjel. Min Hals har et forskrækkeligt Omfang . . . Jeg har sagt den kære Guds Moder, at naar hun vil helbrede mig, saa skal hun gøre det ved Novenens Slutning, *saa vilde jeg ofre disse ni Dages Lidelser for de arme Syndere*

*) Som Tertiær (under Navn af Sr. Veronika) havde hun en vis Ret til Dragten.

og Sjælene i Skærsilden . . . Og nu, kære Fader, kan jeg kun sige Dem, at min Sjæl er og bliver i dybeste Fred. Jeg hviler ved Jesu Hjerte og i hans helligste Moders Arme og venter paa Deres Afgørelse om mit Liv eller min Død.«

Dagen efter forlod hun Lourdes og naaede efter et Par Dages grufuld Rejse Hjemmet. Undervejs maatte hun sidde op i Kupeen og kunde ikke sove for stadig Hoste og Kvalme. Der var over 20 Graders Varme; hendes Rejsefællers Taalmodighed var sluppen op, kun hun klagede ikke; tilsidst, da en Veninde næsten ærgerlig sagde: »Men Paula, saa sig du en Gang, at det er varmt,« svarede hun ganske blidt: »Ja, Maria, det er varmt.«

Et Par Gange endnu kunde hun slæbe sig til Messe og den hellige Kommunion. Men af et Brev til Skriftefaderen fremgaar det, at hendes Ro var uforstyrret midt under de gyseligste Smerter, Christi Legemsfest 1908 blev Kommunionen bragt hende, og samme Dag døde hun. Da hun nogle Timer i Forvejen saa, hvor Søsteren led ved at høre hendes »gyselig ravende Aandedræt«, stønnede hun med Opbydelsen af sine sidste Kræfter: »Du . . . maa . . . ikke . . . tage . . . det . . . saa . . . tungt . . ., det . . . er . . . ikke . . . saa slemt!« Naar man ved, at hendes Død, den langsomme Kvælning, er den pinefuldste Død, som Lægevidenskaben kender, saa forstaar man, hvad de Ord rummer af Uselvished, af inderlig Næstekærlighed.

Hun døde ved Vespertid, omgivet af sine kære. »Med løftet Hoved, fuldt beredt og fuldt bevidst, gik hun ind til den sidste Kamp, med den brændende Lampe i udstrakt Arm, Brudgommen i Møde, der nærmede sig.« Mens Venerne knælede bedende om hende, kyssede hun atter og atter den korsfæstedes Billede. »Lidt efter lidt blev hendes Aandedrag roligere og sjældnere, de foldede Hænder løste sig fra hinanden, ganske stille sank hun sammen, hendes kære blaa Øjne lukkede sig for stedse . . . hun var paa Kirkens Jubelfest gaaet ind til den evige Procession, uden Tvivl som Løn for sin sjældne Kærlighed til Christi Brud, den hellige katholske Kirke, for hvis Ære og Vel hun ganske havde ofret sig selv. Et helligt Liv var bleven afsluttet med en hellig, herlig Død.« Alle de, som var til Stede, fyldtes af en Fred, ja en Glæde, der ikke var af denne

Verden, og Søsteren gav alles Tanker Udtryk, da hun opfordrede Præsten til at bede *Te Deum*.

Paula Reinhard begravedes under stor og hjertelig Deltagelse. »Men,« som Jørgensen skriver, »kun faa vidste, hvad disse Blade har afsløret, at med hendes Død gik et Liv til Ende, som i dybeste Løndom til Guds Ære var for-tæret som en Kerte foran Altret, og at hendes Død, som der staaer skrevet under hendes Billede i Lægebureauet i Lourdes, var et Vidunder af Tillid, Taalmod og Fred.«

Denne Bog er saa egenartet, saa gribende, at man i Stedet for, som Hensigten var med disse Linjer, at gøre opmærksom paa den, let føres til at gaa ind paa den og anføre nogle af dens mange Skønheder in extenso. Der er næppe stor Udsigt til at faa den oversat og udgivet paa Dansk. Forhaabentlig har denne Mundsmag givet en og anden tyskkyndig Læser Lyst til at stifte nærmere Bekendtskab med den. Ingen, der har Interesse for Fuldkommenhedens Veje, kan gaa den forbi. Men dem, der selv gaar de Veje — ofte alene og i Mørke — maa Paula Reinhard's Liv kunne bringe baade Velsignelse og Lys i Natten!

Som man kan tænke det, har Johannes Jørgensen skilt sig fra sit Hverv med al den Forstaaelse og sikre Smag, han raader over. Men virkelig helt modigt maa det siges at være, at en saa udmærket Skribent som han har vist den Resignation at holde sin egen Person og sin meget personlige Stil tilbage. Selv hvor han taler i eget Navn, sker det saa beskedent og stilfærdigt, at det ganske falder sammen med Paula Reinhard's jævne Skrivemaade. Det var godt og glædeligt, om den Art Bøger altid fandt den Slags Udgivere, saa vilde man ikke have saadanne uformelige Biografier, hvor Masser af unyttige Bagateller fylder op og kvæler de virkelig interessante Begivenheder. Johannes Jørgensen har forstaaet at anføre dét og netop det, der var afgørende for den sjælelige Udvikling, han har sikkert ikke taget i Betænkning at tilbageholde mange unyttige Gentagelser i Dagbog og Breve og kun fortalt saa meget om Familjens ydre Forhold og Forbindelser, som man maatte vide for at naa til Forstaaelsen af »det skjulte Liv«.

S. Veronica Guiliani 1912.

Francesco.

Sædeligheds-Spørgsmaalet i Nutiden.

(Fortsat.)

*M*en Ægteskabet er kun da Menneske-Værdighedens Beskytter, naar det er en monogam og uopløselig Forbindelse.

Kun der, hvor een Mand og een Kvinde rækker hinanden Haanden til livsvarig Trofasthed, vokser der en Livsgerning frem, som med sine Gaver og Kræfter erstatter, hvad hver enkelt Part maa ofre af Frihed og Selvraadighed. Kun der vokser Familiens vidunderlige faste Organisme frem! Vistnok modtager paa denne Maade Beslutningen om Ægteskab et uforligneligt, næsten tragisk Skær af Alvor, men netop dette gavner Ægtestandens Værdighed, luter og uddyber den sanselige Kærlighed og giver fra Begyndelsen af Ægtefællernes Samliv en vis Samling og Ro, der er et Værn mod Fristelser til Vægel-sindethed.

Ikke saa sjælden har man bebrejdet Kirken, at den skulde have altfor lidt Forstaaelse for Følelselivet, for Ægteskabets finere og personlige Nuancer og Sider. Dette er allerede af den Grund fejlagtigt, siden Kirken udtrykkelig hævder Hjerternes Harmoni og indbyrdes Tilfredshed som et af Ægteskabets Hovedformaal. Og ved sin høje Opfattelse af den ægteskabelige Trofasthed, ved den fornuftige Strenghed, hvormed Kirken underordner Driften under højere Love, bidrager den i Virkeligheden langt mere til Sindenes og Sjælens Overensstemmelse end ved salvesfulde Formaninger.

Man læser saa ofte den Bebrejdelse, at den kirkelige Moral ikke vil taale det erotiske Element i Ægteskabet og anser enhver sanselig Fornemmelse som Synd. Ogsaa denne Bebrejdelse er urigtig. Men Driftens Tilfredsstillelse skal tillige være dens Begrænsning. Thi Ægteskabet er som en Have, der er vel plejet, omhegnet og beskyttet. Den er ikke en Urskov, hvor Naturen kan gro, saa vildt som den vil, og hvor Rovdyrets Instinkter hersker.

Netop i den hellige Ægtestand skal de lavere Instinkter ved en kristelig gensidig Højagtelse og Kærlighed blive forædlet, og hvad der er Rettighed, skal mildnes ved kærlig Hensyntagen.

Den kristelige Livsopfattelse har vist os, hvad Mennesket betyder i og for sig, den har ogsaa lært os, hvad Mand og Kvinde skal være for hinanden i Ægteskabet. Den lærer os tillige med al ønskelig Klarhed, hvad Mand

og Kvinde betyder for Barnets Vedkommende, for Efterslægten.

Naar den h. Augustinus siger, at Mand og Kvinde i Ægteskabet skal tænke paa at blive Fader og Moder, saa har de moderne Ægteskabs-Teorier bortvist denne Tanke og søgt at undergrave dens fremherskende Stilling. Efter Forrel, Ellis og andre er »den erotiske Lykkefølelse« Hovedsagen, Barnet mere eller mindre ubehageligt Tillæg.

Men Naturens Stemme, alle større Tænkeres Indsigt og Medicinens store Mestre fra Hippokrates til nu gaar absolut imod denne moderne Vranglære og er fuldstændig enige med Kirken i dens saa tit af Ietfærdige Folk spottede Lære:

Ægteskabets første Formaal er Menneskeslægtens Forplantelse.

Der findes ingen gyldig Grund til at udelukke dette første Formaal fra det ægteskabelige Samliv og misbruge Livets Mysterium kun til en Sansenydelse. Kirken handler her, ved at hævde dette Princip, ingenlunde af Herskesyge eller en overdreven upraktisk Strænghed. Kirken taler her paa Naturens Vegne, paa Guds og paa Menneske-Værdighedens Vegne, og udtaler kun en elementær Livslov for alle Folk og hele Menneskeheden.

F. W. Førster skriver: »Naar man diskuterer dette Spørgsmaal, er det et mærkeligt Syn at se, hvorledes netop Kirken, som man altid har bebrejdet en vis Foragt for det naturlige Liv og dets Love, her ud fra en dyb Omsorg for Sjælene taler Naturens og det ubevidste Livs Sag imod et sygeligt Overmaal af kløgtig Beregning og Kunst.«

Ja, det er Kirken, der nu til Dags forsvarer Naturen og Livet imod en snæversynet Jordiskhed og nydelsessyg Livspraksis, imod en vis Pseudomedicin og raffineret Teknik, men ogsaa imod Vanskeligheder som Kvindearbejde, Nød, Sygdom o. s. v.

Men her er Kirkens værste Modstander ingenlunde den sociale Tilstand, men den Omstændighed, at netop de bedre stillede Kredse taber Pligtfølelsen og Troen paa Gud i Himlen.

Kardinal Mercier*) har for tre Aar siden løftet sin Røst mod den nymalthusianske Bevægelse og, idet han pegede paa Frankrigs Nedgang, i gribende Ord talt om dens sædelige og sociale Skadelighed. Statistikken viser en stadig forøget Tilbagegang i Frankrig, saaledes at man kan sige, at dette Folk hvert Aar tåber et Slag i Fredstider, da det alene i Aaret 1911 gik 35.000 Indbyggere tilbage.

*) Ærkebiskoppen af Malines (Mecheln) i Belgien. Han var selv til Stede ved Forsamlingen i Aachen.

Men ogsaa i Tyskland ser vi allerede en relativ Tilbagegang, for enkelte — ikke katholske Egne — en meget hurtig Tilbagegang, saa Professor Julius Wolf mener, vi nærmer os franske Tilstande. Vi Katholikker maa derfor være paa Vagt og, naar vi vil være Karakterer, teoretisk og praktisk imødegaa hine rent verdslige og usunde Theorier.

Ganske vist, den ægteskabelige Trofasthed og Pligtfølelse fører her og i andre Henseender ofte til Konflikter, til Vanskeligheder og Ofre, der kan synes næsten uoverkommelige. Men man bør tænke paa de store Normer til Samfundets og den sædelige Ordens Bedste og underordne sin private Lykke disse høje Formaal, ja underkaste os Gud, som har helliget Sædelighedens Love, Gud, som ikke har sat os ind i Verden for vor jordiske Behageligheds Skyld, men for det evige Livs og den evige Herligheds Skyld. Ja, jeg indrømmer, at der kan gives Livsforhold, hvor der kræves et sandt Heltemod i det ægteskabelige Liv, men de er dog sjældne, og i saadanne Tilfælde maa en Kristen huske paa, at Herren ogsaa til ham har sagt: »Hvem der taber sit Liv for min Skyld, han vil vinde det.«

(Sluttes.)

„I Jesu Fodspor“.

En Aften i April 1912 holdt et Automobil foran Hospitalet i Grand Rapids i Minnesota, og faa Øjeblikke efter bragte man en katholsk Præst, indsvøbt i Uldtæpper, ind i en af Sygestuerne. Hvem var det, og hvad var der tilstødt ham?

Præsten var den samme, om hvem vi for ikke længe siden hørte, at rige Venner vilde forære ham et dejligt Automobil, men at han i Stedet for udbad sig Pengene, det kostede, for dermed at betale af paa sin Menigheds og Kirkes Gæld. Om Vennerne maaske havde hørt noget om, hvad der var tilstødt ham, og derfor indsaa, hvor godt han kunde have Brug for den ham tiltænkte Gave, ved jeg ikke. Men i hvert Fald kan vi af Pastorens Oplevelse bedre forstaa, at der skal Offermod til, naar den katholske Missionær, som den amerikanske Journalist forleden udtrykte det, »vandrer i Jesu Fodspor«.

Det var altsaa i sidste Paaske. Pastor Buechler var netop igen ude i nogle Smaabyer for at give de faa der bosatte Katholikker Lejlighed til at modtage de hellige Sakramenter. Med Prædiken og Indvielse af en ny Skole og Aftenandagt og en Del Skriftemaal var det bleven sent om Aftenen. Endelig, henimod Kl. 11, havde Pastoren faaet lidt Tid til sig selv og var nu ved at bede sit Breviar. Da banker det paa hans Dør. En ung Polak kommer ind og beder Præsten komme med og berette en stakkels Kone, der ligger for Døden 31 engelske Mil derfra. Folk, som hører derom, advarer ham. »Det er simpelthen umuligt, Hr. Pastor, Vejene er for Tiden ganske ufremkommelige, og De kan slet ikke naa Stedet i Tide.« »Men skal da den stakkels Kone dø, uden at jeg rækker hende det hellige Vandringsbrød? Jeg maa og skal derhen, ske, hvad der vill« Pastoren lader spænde for, og nogle Minutter efter holder Vognen for Døren; det er halv tolv om Natten, da den unge Polak kører afsted med Præsten og det helligste Sakrament ud i den kolde Nat, hvor en skarp Blæst piber og rusker i Træerne.

Men de kom kun langsomt frem ad de daarlige Veje. Klokkeren blev baade eet og to, og Vejen blev værre og værre. Snart svømmede alt med Vand, og Vognhjulene sank dybt ned i Mudderet. Værst blev det dog, da Vognen voldsomt begyndte at støde og kaste Pastoren frem og tilbage, til højre og til venstre. Jorden var nemlig mange Steder simpelthen vasket bort, og Vognen skumplede op og ned over de blottede Træstammer, som i hine Egne plejer at danne Underlaget for Vejene. Da Klokkeren var tre, havde de kun tilbagelagt ti engelske Mil! Da paa een Gang — Klokkeren var omtrent halv fire om Morgenen — gaar under den stadige Støden et Hjul af paa den ene Side og kort derefter ogsaa et paa den anden, og den ynkelige Kørsel staødser helt. Der var, som sagt, ti engelske Mil til Grand Rapids og endnu 21 Mil til den syges Hus og til de nærmeste Boliger, hvorfra man kunde hente Hjælp. Hvad var der nu at gøre?

»Hr. Pastor,« siger den unge Polak, »der er virkelig ingen anden Udvej, jeg maa staa af og forsøge at naa et eller andet Hus og hente Hjælp. Hvornaar dette vil lykkes mig, ved jeg ikke; Pastoren maa saa i Guds Navn have Taalmodighed.«

Heldigvis var han i høje Støvler og Sejldugskappe og Sejldugshat, saa han kunde vove sig ud i Pløret, efter at han først havde bedt Præsten om hans Velsignelse og efter Polakkernes Vis kysset den præstelige Haand. Længe kunde Pastoren endnu se, hvorledes han i det klare Maaneskin søgte Vej gennem Vandet og Mudderet.

Nu sidder da Pastor Buechler ganske alene i Skovensomheden og vidt og bredt ikke et Menneske; kun hans trofaste store Hund holder Vagt ved hans Side. Alligevel er han rolig, han staar jo under Herrens Beskyttelse, som han bærer personlig ved sit Bryst i det allerhelligste Sakrament. Men da han paa sin brøstfældige Vogn maatte holde sig stille og rolig, gjorde efter den gennemvaagede Nat Sønnen lidt efter lidt sin Ret gældende. Da Pastoren endelig vaagnede, stod Solen allerede paa Himmelen og lyste klart ned paa den stille Skovegn. Han begyndte sin Morgenbøn, men Hovedet brændte; det var Feberen, der meldte sig. Han tog sit Breviar frem, men rigtig godt gik det ikke, Hænderne rystede, og for at kunne holde sig vaagen begyndte han at læse Bønnerne højt, medens Grantræerne i Nærheden duftede i det klare Solskin, som skulde det være Røgelsesduften for det allerhelligste Sakramente.

Men Dagen -- det var Mandag -- skred frem; det blev Middag, og det blev Aften og der kom ingen Hjælp; og efter at have ventet med Længsel, indtil Natten sænkede sig over Skoven, sov Pastoren igen ind; den trofaste Hund ved hans Side vilde nok mærke, naar nogen nærmede sig.

Da han Tirsdag Morgen vaagnede, stærk gennemfrosset og udmattet, spejdede han forgæves til alle Sider, intet Menneske var at se. Men han havde jo sin Frelser hos sig i det helligste Sakrament. Han begyndte da igen paa de præstelige Timebønner, skønt Hænderne næppe mere kunde holde Breviaret. Men denne Gang skulde han ikke blive færdig med Bønnen.

Han maatte have ligget en Stund i Besvimelse. Thi hvad der imidlertid skete, erfarede han først, da han efter nogen Tids Forløb vaagnede op med Smag af Whisky i Munden! Han slog Øjnene op og saa sin gode Polak staa omsorgsfuldt bøjet ned over sig og seks andre Mænd foruden ham. De var kommen med Vogn og et stærkt Fragtautomobil. Stedet havde de let fundet, fordi den trofaste Hund, som mærkede, at der var noget i Vejen med dens Herre, sad og gøede højt ud i Skoven. Men da Pastoren til deres store Forskrækkelse laa bleg som et Lig, havde de prøvet paa at faa ham til Live igen med Whisky, hvilket jo ogsaa lykkedes.

Da han var kommen sig lidt, var hans første Tanke: »Nu hurtig op og hen til den døende!« Automobillet skumpede voldsomt, men hurtig gik det de 21 engelske Mil, de endnu havde at tilbagelægge. Omkring Kl. 12 kom de til Stedet, og Præsten satte sig ved den syges Seng, lige tidsnok til, at hun til sin største Trøst kunde modtage de hellige Sakramenter, inden hun døde.

»Nu, Herre, lader du din Tjenerinde fare i Fred, thi

hendes Øjne har set din Frelse!« Med denne skønneste Glæde i Hjertet lod den syge Præst sig gerne svøbe ind i Uldtæpper og lægge i Automobilet, hvorpaa det i rasende Fart gik tilbage til Grand Rapids, hvor de gode Søstre paa Hospitalet modtog den febersyge med de Ord: »Men kære Hr. Pastor, sagde man Dem ikke, at det var en farlig Sag?« »Jo,« svarede han, »men se, hvilken Trøst den døde havde! og jeg faar jo nu en lille Ferie og Hvile.«

Men Feberen var der, og det kunde blive alvorligt. Og en Dag stod den Søster, som plejede den syge, og saa med sine store Øjne saa stille paa ham, medens en Taare glinsede i dem. »Nej dog, Søster Jane!« spøgede Pastoren, »dø, det gør jeg ikke. Min Kirke er brændt, og alt, jeg kunde skrabe sammen, er brugt op til den ny. Alt koster saa meget; men at lade sig begrave, det koster endnu mere, det har jeg ikke Raad til nu, vi venter altsaa helst med det. — Naa, Søster, er det ikke sandt?«

Virkelig, det var sandt. Begravelsen blev der denne Gang ikke noget af. Faa Dage efter var Pastoren oven Senge igen. Og det varede ikke længe, saa var han ude paa ny, denne Gang efter nogle Indianere, der bor ensomt ved en Sø i hans vidtstrakte Missionsomraade — paa ny i Jesu Fodspor.

A. Breitung.

Den katholske Højskole.

Der blev i Vinteren 1911—1912 afholdt 23 Møder. Det gennemsnitlige Antal Tilhørere var 187, hvoraf over et halvt Hundrede var unge Mænd og unge Piger. Der var 14 Foredragsholdere: Mogens Ballin holdt 5, P. Günther 3, P. Breitung, Johannes Jørgensen og Johan Johnsen hver 2, P. Svensson, P. Gamél, Fr. Muckermann, Fr. Kuepferle, Niels Hansen, Frk. Ramsing, Oscar Andersen og Bernhard Jensen hver 1 Foredrag; desuden holdt Dom Malherbe en Sangaften, det bedst besøgte Møde i Vinterens Løb, idet over 300 Tilhørere havde indfundet sig, hvorfor Mødet fandt Sted i den store Sal.

I Aar begynder Højskolens Møder den 1. Oktober, og Møderne afholdes som de andre Aar om Tirsdagen Kl. 8 paa 2den Sal i Hotel Dannevirke. Tilhørernes Antal vil

forhaabentlig tage til, da Emnerne for de Foredrag, der i Aar agtes afholdt, er saa forskellige, at der maa være noget for enhver Smag. Ogsaa i Aar vil der komme flere nye Talere til, foreløbig er der Tilsagn om Foredrag fra *Baronesse Stampe*, *Jakob Olrik*, *Rønnow*, *Fink Jensen* og *Immanuel Jensen* og muligvis *P. Kerff*. *P. Günther* vil holde et Par Foredrag om den store spanske Digter Calderon, *Johannes Jørgensen* vil fortælle om sine Erindringer, Frk. *Ramsing* holder endnu et Par Foredrag om Guds Kirke og Naturen, *Oscar Andersen* vil fortælle om en ny hollandsk Bog, *Bernhard Jensen* fortsætter sine Skildringer af Tysklands store Mænd, *Johan Johnsen* begynder en Serie, »Af Danmarks Bispesaga«, og *Mogens Ballin* vil endelig vedblive med »Billederne fra Kirkens Historie«. Der kommer maaske endnu et Par Talere for næste Semesters Vedkommende; men foreløbig henvises der til omstaaende Plan for Oktober, November og December, hvilken dog ogsaa maa tages med Forbehold. Erfaringen viser, det er lettere at love end at holde — naar det gælder Besættelsen af Foredragsaftener i D. K. H.

Mogens Ballin.

Fast skal min Daabspagt evig staa.

Sensommersolen kastede sine Straaler ned paa den mørke Baggaards graa og smudsige Mure, og dennes ellers saa melanolske og døde Udseende fik Skær af Liv. Jeg sad i mine egne Tanker og saa ud i Baggaarden. I Lejligheden oven over mig begyndte en at spille Klaver. Jeg lyttede. Jeg syntes, jeg kendte Melodien. Jo, jeg kendte den. Det var Melodien til Salmen: *Fast skal min Daabspagt evig staa.*

Som en, der er langt borte fra Hjemmet og en Dag hører en Melodi, der kalder Minderne fra Hjemmet frem i hans Sind og faar dette til at længes efter de kære og at være i deres Kreds — som en af dem, der har vendt Kirken Ryggen, men hører Melodien paa en af dens smukkeste Salmer, og Længslen føles i hans Sjæl efter det Sted, hvor der er godt at være — som en af disse var jeg.

Min Sjæl og mit Sind kom i Højtidsstemning.

De andre Kontoristers Penne kradsede paa Papiret, men jeg kunde ikke skrive. En sælsom Feststemning gik gennem mit Hjerte, og mit Indre jublede: *Fast skal min Daabspagt evig staa.*

Hvor ofte havde jeg ikke sunget denne Salme. Og hvor ofte havde jeg ikke lovet Gud og Kirken Troskab. Mange Gange!

Mennesket er skrøbeligt og kan intet af sig selv. Jeg selv havde kastet mig ud i Verdens Larm, Tummel og Støj og troede at finde Lykken og Livets gyldne Skatte. — Og hvad fandt jeg — Synd, Ulykke, Tomhed. . . Mit Hjerter blev som en Baggaard — graat, smudsigt, døende.

Som en Sensommersols varme Straaler kaldte den smukke, højtidsfulde Melodi Livet i mit Hjerter tilbage. Gud ledte mig tilbage til Kirken — til Livet, til Lykken.

Gud give, at Salmen *Fast skal min Daabspagt evig staa* som en Sensommersol maatte varme enhver Katholiks Hjerter, saa at vi, naar Livets Vinter kommer, kan blegne og dø som Blomster i den katholske Kirkes underfulde Have. ni—no.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Ringsted. Søndag den 15. September havde vi den store Glæde for første Gang at høre vort nye store Orgel, som vi paa Grund af en uventet større Gave fik langt hurtigere end ventet. For at vi rigtig i alle Enkeltheder kunde høre dets dejlige Toner, havde Overlæreren for Ringsted Realskole, der ogsaa spiller Orgelet i St. Bendts Kirke, vist os den Velvillie at spille paa det første Gang. Orgelet er købt hos Chr. Winther og har før staaet i Rosenkranskirken.

England. (Irland.) Stor Sorg føles overalt i Dublin ved den gamle bekendte Jesuitpræsts *Matthew Russells* Død. Pater Russell tilhørte en meget anset katholsk Familie; hans Broder var Justitiarius i Englands Overret (*Lord Chief Justice*) og døde for nogle faa Aar siden, tre af hans Søstre gik i Kloster, og hans Farbroder, Dr. Charles Russell, Forstander for Maynooth Kolleg, havde betydelig Andel i Kardinal Newmans Konversion. Hans Livs Hovedværk var uden Tvivl Udgivelsen og Redigeringen af det berømte irske Maanedsskrift, *Irish Monthly*, som han grundlagde i 1873, for næsten 40 Aar siden, og som har gjort uberegnelig stor Nytte til Fremme af katholsk og national Litteratur. De fleste af hans udmærkede Arbejder, baade paa Prosa og Poesi, mest af religiøs Karakter, fremkom i hans vidt udbredte Maanedsskrift. Afdøde, der i 55 Aar havde tilhørt Jesuiterordenen, opnaaede en Alder af 79 Aar.

Frankrig. Atter har det gamle Ord — eller den gamle Overtro — bekræftet sig, at naar en Kardinal dør,

følger der altid snart to andre efter. Den 30. Juli døde Kardinal Fischer af Köln, den 20. August Kardinal Samassa af Erlau i Ungarn, og den 11. September er Ærkebiskoppen af Lyon, Kardinal Coullie afgaaet ved Døden; altsaa har i Løbet af 6 Uger det ærværdige Kardinalkollegium mistet 3 af sine Medlemmer. Kardinal Coullie, der blev 80 Aar gammel, fødtes i Paris og studerede Theologi ved Saint-Sulpice Seminariet. Den bekendte Biskop Dupanloup af Orleans satte stor Pris paa ham og fik Paven til at udnævne ham til Hjælpebiskop for Orleans, hvis Bispestol han besteg allerede to Aar efter. Skønt han altid var noget svag af Helbred, udnævnte Pave Leo XIII ham senere til Ærkebiskop af Lyon, hvilken Plads han kom til at beklæde i næsten tyve Aar. Det var ofte Storms og Trængsels Dage i disse Aar, men Kardinal Coullie forstod med Fasthed og Takt at hævde sin ofte meget vanskelige Stilling.

A.C. Generalforsamling afholdes **Onsdag d. 2. Oktober** Kl. 8¹/₂ Aften i Søvavillonen.

K. U. F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Møde i Lokalet, Bredgade 67² o. G. **Søndag d. 29. Septbr.** Kl. 7. Foredrag af højærv. Hr. Pastor Esser: En Rejse i Tyskland. — Andagt i St. Ansgars Kirke Kl. 6.

Bogudlaan (*gratis*).

Fra St. Ansgars Folkebibliothek Bredgade 67, 3. Sal o. G. Tirsdag, Torsdag og Lørdag fra Kl. 7—9 Aften; desuden efter Eftermiddagsgudstjenesten i St. Ansgars Kirke. (Hr. Lærer Ertner træffes forøvrigt i Regelen daglig fra Kl. 9—12 Frm.)

Ved Rosenkranskirken daglig fra 6—7 (hos Hr. Pastor Ronge).

Ved St. Annæ Kirke hver Søndag efter Hovedgudstjenesten.

Fra St. Josefs Konferens Bibliothek udlaanes Bøger efter Højmessens i Præsteboligen.

Mariahjemmet, Vestervoldgade 115, (væsentlig udenlandsk Litteratur) Onsdag d. 2. Oktbr. Kl. 3—4.

St. Franciskus' III. Orden har Møde Fredag den 4. Oktober Kl. 8 Aften i St. Knuds Kapel. Generalabsolution.

Udkommet er:

Fred. Esser: Apologetiske Prædikener. III. Serie: Konge, Lærer og Præst. (Høst.) Pris 1 Krone.

Katholsk Ungdomsværn, der vil sikre Menigheden en trofast Efterslægt og derfor støtter Ungdomsforeningerne og desuden samler Midler til et Ungdoms-Fond, beder Venner af de unge om at indmelde sig i Værnet og tegne Bidrag (aarlige, maanedlige eller een Gang for alle). Værnets Kasserer er Murerimester A. V. Günther, Bangertsgade 11. N. Telefon 4110.

Unio.

Vintersaisonen aabnes Fredag d. 4. Oktbr. i Lokalet, Frederiksberg Allé 11, 1. Sal. Kl. 9. Foredrag af højærværdige Hr. Pastor L. Günther om »Foreningsliv«, hvortil ogsaa Ikke-Medlemmer er velkomne. Møderne afholdes i Vintersaisonen hver 1. og 3. Fredag i Maanednen.

Det katholske Fortsættelseskursus.

Undervisningen strækker sig over Maanederne Oktober—November og Januar—April og finder Sted som angivet i Undervisningsplanen.

Aftenskolen er kun for unge Piger. Dog danner Korskolen en Undtagelse, idet unge Mænd ogsaa kan deltage i denne Del af Undervisningen.

Betalingen erlægges den første Undervisningsaften ved hver Termins Begyndelse og er 2 Kr. for eet Fag og 1 Kr. for hvert af de følgende. Den samlede Betaling for hele Vinteren bliver altsaa 4 Kr. for et enkelt Fag og 2 Kr. for hvert Ekstrafag.

Det tilraades de Elever, der ønsker at studere et fremmed Sprog, tillige at tage et Kursus i Dansk, saafremt et saadant ikke tidligere er gennemgaaet.

Til Undervisningen er der ogsaa Adgang for ikke-katholske Elever.

Indmeldelse sker mellem 1—4 paa Menighedskontoret, Bredgade 69, 2. o. G., Telefon: Palæ 654, hvor yderligere Oplysninger vil kunne faas.

Undervisningsplan:

Mandag.

Undervisningen finder Sted Bredgade 69, 1. o. G.
 8—9 Dansk. 7—8 Stenografi.
 8—9 Skrivning.
 9—10 Regning. 9—10 Engelsk, Beg.

Onsdag.

Undervisningen finder Sted Bredgade 69, 1. o. G.
 7—8 Engelsk, 4. 8—10 Haandgerning.
 8—9 Stenografi. (Herunder: Skræder- og Linnedsyning,
 9—10 Engelsk, 3. Kunstbroderi, Hedebo- og Hardanger-
 syning, fransk og engelsk Broderi).

Torsdag.

Undervisningen finder Sted i Skolen, Stenosgade.
 8—9 Korskolen, Beg. 8—9 Fransk, Beg.
 9—10 » , viderekmn. 9—10 » , viderekmn.

Fredag.

Undervisningen finder Sted i Foreningslokalet i St. Josefs Præstegaard, Griffenfeldtsgade 44.

8—9 Tysk, Beg. 8—9 Engelsk, 2.
 9—10 » , viderekmn.

- I Tilknytning til ovennævnte Fag vil der blive oprettet:
- a. en religiøs Forsvars- og Diskussionsklasse, ledet af Hr. Pastor Bannwart, med et maanedligt Møde, hvortil der er gratis Adgang for alle mod Forevisning af Adgangskort, som faas hos Portneren i Stenosgade og paa Menighedskontoret. Mødet finder Sted den sidste Søndag i hver Maaned (undtagen December, hvor det bortfalder) Kl. 4—5¹/₂ i Skolen i Stenosgade. Emnet,

der skal drøftes, vil for hver Gang blive bekendtgjort i »Ugebladet«.

- b. en engelsk Klub, ligeledes med et maanedligt Møde. Da denne Klubaften vil komme til at udgøre en Del af Undervisningen, har Eleverne fra 2., 3. og 4. Hold Adgang uden Ekstrabetaling. For udenforstaaende, der maatte ønske at deltage, er Kontingentet 2 Kr. for Vinteren.

Plan for Møderne

Den katholske Højskole.

Oktbr.—Novbr.—Decbr. 1912.

1. Oktbr. *Mogens Ballin*: Billeder af Kirkens Historie IX. To Venner.
 8. Oktbr. *Jakob Otrik*: Dronning Hedvig af Polen.
 15. Oktbr. *Bernhard Jensen*: Windthorst.
 22. Oktbr. *Johan Johnsen*: Af Danmarks Bispesaga. I Bisp Gunner af Viborg.
 29. Oktbr. *Mogens Ballin*: Billeder af Kirkens Historie. X. Omvendelsen.
 5. Novbr. *P. Günther*: Calderon I.
 12. Novbr. » Calderon II.
 19. Novbr. *Baronesse Stampe*: Spredte Træk fra Kirkeliv i Fortid og Nutid.
 26. Novbr. *Johannes Jørgensen*: Erindringer.
 3. Decbr. *Frk. Hedevig Ramsing*: Guds Kirke og Naturen II.
 10. Decbr. *Oscar Andersen*: Juleaften af Stijn Streuvels.
 Samtlige Foredrag holdes **Tirsdag Aften Kl. 8 i Hotel Dannevirke**, Studiestræde 38, 2. Sal. Sangbogen *Sursum corda* medtages.

Jesu Hjerter Andagt.

Første Fredag i Maanedens (4. Oktober).

- St. Ansgars Kirke**: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse; Kl. 8 Aften Andagt.
Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.
Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₂-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 8 Aften Andagt.
St. Andreas Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7¹/₄ Aften Andagt.

Hørsholm. Søndag d. 29. Septbr. Kl. 9¹/₄ holdes Gudstjeneste med Prædiken i »Gotin« 1. Sal, Udenomsvsj.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag d. 6. Oktober Kl. 8³⁰.

Syforeningen paa Frederiksberg genoptager sine Møder Torsdag d. 10. Oktbr. Der holdes Møde Boyesgade 8, 1. Sal hver Torsdag fra 1¹/₂—4, hvor samtidig Gaver til Foreningen med Tak modtages. Nye Medlemmer er hjertelig velkomne.

Mødreforeningen. Tirsdag den 1. Oktober Kl. 8¹/₄ læses i St. Ansgars Kirke den h. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender. Bagefter holdes et kort Foredrag.

Rettelse. Paa Side 624, midt paa Siden, skal »Gabriel« rettes til »Michael«.

Kirkelig Kalender.

29. Sept.	18. Søndag efter Pintse. Michael, Ærkeengel.	6. Oktb.	19. Søndag efter Pintse. Rosenkransfest.
30. —	Mandag. Hieronymus, Bekender og Kirkelærer.	7. —	Mandag. Votivmesse. (Ansgar).
1. Oktb.	Tirsdag. Remigius, Bekender.	8. —	Tirsdag. Birgitta, Enke.
2. —	Onsdag. Marias Navnefest.	9. —	Onsdag. Dionysius og Lidelsesfæller, Martyrer.
3. —	Torsdag. Votivmesse (Alterets h. Sakr.).	10. —	Torsdag. Franz Borgia, Bekender.
4. —	Fredag. Franz af Assisi, Bekender.	11. —	Fredag. Feriedag.
5. —	Lørdag. Votivmesse (den ubesm. Undf.).	12. —	Lørdag. Votivmesse (den ubesm. Undfang.).

Meddelelse om **Gudstjenesten i København** fandtes sidst i Nr. 35.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredagen d. 4. Oktober til de aftalte Tider.

Vincentsforeningens Mariakonferens, Frederiksberg,

trænger i høj Grad til Tilgang af ny Medlemmer, enten passive, d. v. s. saadanne, som nøjes med at give et aarligt Bidrag til Foreningens Virksomhed blandt de fattige, eller — helst aktive, d. v. s. saadanne, som deltager i Foreningens Møder og Virksomhed. Antallet af aktive Medlemmer er for Tiden saa ringe, at det ikke godt kan være ringere, naar der i det hele taget skal være Tale om en »Forening«. Enhver yngre eller ældre Mand, som kan afse et Par Øre en Gang imellem til sin trængende Næste, kan blive aktivt Medlem. Passive Medlemmer kan ogsaa Damer blive. Indmeldelse i Foreningen sker i Præstehuset i Boyesgade 8, bedst om Søndagen efter Gudstjenesten.

Foreningens Præsæs.

Rosenkransbogen.

Bønner og Betragtninger, samlede af Niels Hansen. Faas ved Kirkerne, hos St. Josefssøstrene samt fra Hovedoplaget, Frederiksberg Allé 15—17. Smukt indb. 35 Øre.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hver dag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Nyt Kvartal begynder 1. Oktober.

Støt Bladet ved at virke for dets Udbredelse!

Ugebladet bør ikke savnes i noget katolsk Hjem.

Obs.! For at undgaa Standsning i Bladets Tilsendelse maa Abonnenter, som har bestilt Bladet paa Postkontoret, selv sørge for, at Beløbet for 4. Kvartal (1 Kr. + Porto) bliver indbetalt paa Postkontoret, naar Postvæsenet ikke opkræver Beløbet, eller naar Postbudet er gaaet forgæves med Kvitteringen.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 40.

Søndag den 6. Oktober.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Indskriften paa Christi Kors. — Sædeligheds-Spørgsmaalet i Nutiden. — Litteratur. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Portugal. Spanien. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

137.

Søndagens Velsignelse.

Da Thomas Goussset, senere Kardinal, i Aaret 1840 var bleven udnævnt til Ærkebiskop af Rheims, opdagede han, at Søndagen blev vanhelliget ved strengt Arbejde i hele Bispedømmet og særlig i Byen Rheims. I alle Byens Fabrikker blev der arbejdet om Søndagen indtil Middag, og under saadanne Omstændigheder var det Arbejderne umuligt at opfylde deres religiøse Pligter. Ogsaa Butikkerne og de store Varelagre var aabne om Søndagen, hvorved de, som var ansatte derved, blev forhindret i Kirkegang. Forgæves kaldte Klokkerne de troende til Gudstjeneste, baade den store Domkirke og de andre Kirker stod næsten tomme.

Den fromme Biskops Hjerte krympede sig ved dette Syn, og han tænkte meget over, hvorledes denne sørgelige Tilstand kunde afhjælpes. Han havde allerede i Domkirken holdt flere Prædikener om Vanhelligelse af Søndagen og skriftlig indbudt Butiksfolk og Arbejdere til at høre dem; men de rystede paa Hovedet og gik til deres Arbejde.

Et andet Middel, Kardinalen tog sin Tilflugt til, fik ikke bedre Resultat; han tiltalte alle de Arbejdere, han Søndag Morgen saa gaa til Værkstedet; men intet hjalp; baade Arbejdere og Handelsfolk paastod, at deres Arbejdsgivere ikke tillod dem at helligholde Søndagen.

Men Kardinalen lod sig ikke afskrække; han tog sin Tilflugt til Bøn og bad særlig den h. Remigius, Galliens Apostel, om Hjælp. Og snart fik han den Tanke at hen-

vende sig til Rheims' største Fabrikejer, hvem han bad komme til sig, da han ønskede at tale med ham om en vigtig Sag.

Fabrikejeren indfandt sig snart hos Kardinalen, og denne spurgte ham efter nogle Talemaader, om han var Katholik. Højest forbavset over et saadant Spørgsmaal svarede han: »Ja, det er jeg riglignok. Jeg blev katholsk viet, alle mine Børn er døbt, de ældste har allerede modtaget den første hellige Kommunion, og de bliver alle kristelig opdraget.« »Men da De er en saa god Katholik,« svarede Ærkebispensen, »hvorfør vanhelliger De da Søndagen saa frygtelig ved at tillade Arbejde i Deres Fabrik og Forretninger den Dag?« Uden at afvente den forbløffede Mands Svar bad Kardinalen ham derpaa indtrængende om at indstille alt Arbejde paa Søn- og Helligdage, lukke sine Forretninger og paa den Maade foregaa Byen med et godt Eksempel.

Den rige Mand vilde i Begyndelsen slet ikke høre Tale om saadanne Forholdsregler. »Hvis jeg ikke mere lod arbejde og intet solgte om Søndagen, vilde jeg snart være ruineret,« svarede han, »i alt Fald vilde jeg lide et stort Afbræk i mine Indtægter.«

Samtalen mellem Kardinalen og Fabrikanten havde allerede varet længe, da den første pludselig udbrød: »Nu vil jeg gøre Dem et Forslag: De indstiller Søndagsarbejdet, og hvis De ved Aarets Slutning har tjent mindre end sidste Aar, vil jeg personlig erstatte Dem Tabet.« — »Men, Deres Eminence, en saadan Forpligtelse kan De ikke paatage Dem, thi Summen bliver sikkert meget høj.« »Naa — nu faar vi se,« svarede Kardinalen, »men det er paa den Betingelse, at De udbetaler mig Overskuddet til de fattige, hvis De tjener mere end i Fjor.« Efter nogen Tøven indvilligede Fabrikanten i Forslaget og trak sig tilbage.

Det vakte stor Opsigt i Byen, at Fabrikant X's Fabrik og Forretninger blev lukket om Søndagen.

Kardinalens Haab gik i Opfyldelse, thi Eksemplet smittede; en anden Forretningsmand efterlignede snart den første, og ham fulgte en tredje og en fjerde; efter en Maanedes Forløb var der tyve, og et halvt Aar efter blev der kun arbejdet om Søndagen i Halvdelen af Byens Fabrikker og Forretninger. Ærkebiskoppen takkede Gud for dette Resultat, og da den Tid nærmede sig, da den rige Fabrikejer skulde komme og forlange Dækning for sit Tab, begyndte han at spare de nødvendige Penge sammen.

Men hvor blev han ikke forbavset, da Fabrikanten ved Aarets Slutning indfandt sig hos ham og lagde en Pakke Pengesedler paa hans Skrivebord.

»Deres Eminence,« sagde han, »jeg bringer Dem i Følge vor Overenskomst den Sum, hvormed mine Indkomster i Aar overstiger dem fra i Fjor. Det er 30.000 Francs.«

Indskriften paa Christi Kors.

(Efter Mgr. Gerbet: *Esquisses de Rome chrétienne* — ved *d.*)

Da der i Aaret 326 paa Kejserinde Helenas Foranstaltning blev foretaget Udgravninger i det Terrain, der havde været Joseph af Arimathæas Have, for at finde Grotten, hvori Frelserens afsjælede Legeme var blevet stedet til Hvile, havde man samtidig det Haab ogsaa at opdage det Sted, hvor Lidelsesredskaberne vare blevet henlagt. Man vidste nemlig, at det havde været Skik blandt Jøderne sammen med de henrettedes Lig at nedgrave de Redskaber, som var blevet benyttet ved Henrettelsen. Den Forbandedelse, som efter Loven hvilede over den dødsdømte, særlig over den, der var bleven korsfæstet, udstrakte sig ogsaa til alt, hvad der havde været i Berøring med ham i hans sidste Øjeblikke. Om end denne Skik skrev sig fra en Betragtning, der var stik modsat den Følelse, der bevægede Joseph af Arimathæa til at sørge for Christi Begravelse, kan vi dog tænke os, at den for saa vidt kom ham godt tilpas, som han derved fik Lejlighed til at fjerne Lidelsesredskaberne fra Vanhelligelse. Af Frygt for Jøderne var han jo iøvrigt kun i Hemmelighed en Discipel af Jesus, saa man kan rolig gaa ud fra, at han nøjagtig har iagttaget de nationale Sædvaner. Af Evangeliet ser vi, at Begravelsen skete efter jødisk Skik (John. 19.40); der var derfor al Grund til at antage, at man ved det Sted, hvor Christi afsjælede Legeme var blevet jordet, vilde finde flere af Lidelsesredskaberne. Det viste sig ogsaa at være Tilfældet. Lige ved Gravhulen fandt man Korset med Naglerne, Tornekronen og Indskriften.

Efter romersk Skik var i Almindelighed de Inskriptioner, der ved Henrettelser anbragtes over de dødsdømte med Angivelse af deres Navn og Forbrydelsens Art, skrevne paa Træplader, saaledes som deres Betegnelse: *tabula*, *tabellæ* antyder, og hermed stemmer det ogsaa, at Indskriften var anbragt paa hvid Grund. Denne Farve blev nemlig benyttet til Bekendtgørelser fra offentlige Autoriteter. Indskriftens Bogstaver fik da en anden Farve for at staa

tydelig mod det hvide; de blev sædvanlig malet med rødt, som var den officielle Farve.

Sammen med en Del af selve Korsets Træ og een af Naglerne blev Indskriften af Kejserinde Helena bragt til Rom og nedlagt i den Kirke, *S^a Croce in Gerusalemme*, som hun lod opføre i Nærheden af Lateranet. Paa dette Tidspunkt, i det 4. Aarhundrede, var det ikke ualmindeligt, at store Relikvier blev indesluttet i selve Kirkemurene, og dette fandt ogsaa Sted med Korsrelikvierne og Indskriften fra Christi Kors. Rom var paa den Tid udsat for Indfald af Barbarerne, og det laa da nær, at man søgte at bevare de store Relikvier for Vanhelligelse ved at skjule dem paa et sikkert Gemmested, nemlig i selve de solide Mure, der bærer Kirkens Hvælvinger.

Her laa de da godt skjulte indtil Midten af det 12. Aarhundrede, da Kardinal Gerardus, som senere besteg Pavestolen under Navn af Lucius II († 1145), lod det hemmelige Rum aabne, hvorefter han forsynede den Blyæske, hvori de kostbare Relikvier var opbevaret, med tre Segl, hvorpaa han atter lod den indmure som tidligere.

I de paafølgende 350 Aar hører man ikke noget om Relikvierne, før Kardinal Mendoza, Ærkebiskop af Toledo, hvis Titelkirke *S^a Croce* var, i Aaret 1492 lod omfattende Reparationer foretage dersteds. Ved den Lejlighed fandt man ved at fjerne en Sten i Muren om Apsis, der i gammel dags Bogstaver havde den Indskrift indhugget: *titulus crucis*, et Rum i Muren, hvori stod en Blyæske med tre Vokssegl. I den laa der et Stykke Træ af omtrent 2 Fingerbredders Tykkelse, 30 Centimeter langt og 20 bredt. Det bar Spor af høj Ælde og var meget skørt. Tre Linier var indridsede derpaa i hebraiske, græske og latinske Bogstaver, som dannede Ordene: » . . . af Nazareth Konge.« Paa Kejserinde Helenas Tid var Kors-Indskriften ifølge Sozomenos' Beretning endnu at se i sin Helhed — hvorved bemærkes, at Navnet Jesus saavel i den græske som i den latinske Linie ikke var skrevet helt ud, men betegnet ved Bogstaverne J. S. — men da Tavlen i 1492 genfandtes, var det altsaa kun et Brudstykke deraf, Midtpartiet, man forefandt. Den hvide Farve, som Sozomenos omtaler, er senere forsvunden; Træpladen er nu helt brun, men der

ses hist og her nogle graalige Pletter paa den. Naar Blyhvidt opløses ved i længere Tid at udsættes for Luftens Paavirkning, antager det en saadan graalig Tone. Heller ikke den røde Farve, som Indskriften var malet med, er der nu mere Spor af, men to af de italienske lærde, der har beskrevet alle Omstændigheder ved Fundet i 1492, udtaler udtrykkelig, at man kunde se, at Bogstaverne, efter at være kradset ind i Træet, har været malet med rød Farve.

De hebraiske Bogstaver var den Gang endnu nogenlunde tydelige, men i Tidens Løb er disse mere og mere udslettet og er nu omtrent helt forsvundet, hvorimod de græske og latinske endnu den Dag i Dag er ganske tydelige. Af Indskriften er, som ovenfor bemærket, kun et Brudstykke tilbage; kun Ordet *Nazarenus* er komplet, men i den græske Linie findes af Ordet »Konge« kun det første Bogstav, B, og i »Rex«, i den latinske, mangler det sidste x.

Meddelelse om Fundet i 1492 er givet af flere af Datidens lærde, som var til Stede i Rom. Alle deres Beretninger stemmer overens angaaende de vigtigste Enkeltheder ved denne Sag. Cardinal Mendoza anbragte Relikvien under Glas i et Sølvgemme, det samme, hvori den endnu stadig opbevares.

I Kors-Indskriften er ikke blot de hebraiske, men ogsaa de græske og latinske Bogstaver skrevne fra højre til venstre. Med Undtagelse af nogle ældgamle etruskiske og oldgræske Monumenter, der frembyder denne Særegenhed, er alle græske og latinske Indskrifter skrevne fra venstre til højre; hvis her forelaa et Falskneri, vilde efter al Sandsynlighed den, der har fabrikeret det, næppe fraveget den almindelige Skrivemaade. Indskriften blev jo forfattet efter den romerske Statholders Ordre, og det naturligste var da ogsaa at gaa ud fra, at den blev skrevet saaledes, som Skik og Brug var hos Romerne. Den Idé at skrive Ordene paa den Maade, som Hebræerne var vante til, kan kun være opstaaet i Judæa og i selve det Øjeblik, da Begivenheden fandt Sted, for at alle Linier i den, der jo først og fremmest var affattet for Jøder, kunde læses flydende af den Del af Folket, der havde Kendskab til det ene eller andet af de to Sprog.

Den øverste — hebraiske — Linie, der endnu 1492 var synlig, frembyder nu kun nogle Stumper af Bogstaver. En lærd Rabbiner, der var bleven omvendt til Kristendommen, har imidlertid troet at kunne skelne »af Nazareth«, skrevet i det syrochaldæiske Sprog. Evangelisterne kalder dette Sprog Hebraisk, fordi det var det, som Jøderne talte paa Christi Tid.

I den græske Linie — der ligesom den latinske er ganske tydelig — er der en Skrivefejl, idet et af Bogstaverne, afset fra, at det ikke staar i Linie med de øvrige, er skrevet omvendt af, hvad det skulde have været, naar Skriften gaar fra højre til venstre. Hvis de to Linier, den græske og den latinske, er skrevne af samme Haand, saa synes de Uregelmæssigheder, der findes i den første, sammenlignet med den mere korrekte Skrift i den latinske, at tyde paa, at de skriver sig fra en eller anden romersk Funktionær, der har været mindre øvet i hurtigt at nedskrive det græske end sit eget Sprogs Bogstaver. Netop Ukorrektheder, der viser, at Indskriften er affattet i Hastværk, taler til Gunst for dens Ægthed; thi en Falskner vilde næppe have skrevet den med saa usikker Haand, og han havde ganske sikkert ikke skrevet et Bogstav bagvendt. Heller ikke den latinske Linie, skønt bedre affattet end den græske, er fri for Ukorrekthed; de to første Bogstaver af Ordet »Rex« er større end de øvrige i samme Linie. Indskriften synes at være kradset i Træpladen med et spidst Instrument eller Spidsen af en Kniv, uden at man har givet sig Tid til at pynte paa Formen af de enkelte Bogstaver i den Uro og Tumult, hvormed Fuldbyrnelsen af Dommen fandt Sted. Med en Indskrift, der blot skulde anbringes over en dødsdømt, har man ikke gjort sig synderlig Umage.

Man har søgt at drage Relikviens Ægthed i Tvivl ved at paapege en Fejl, som findes i den græske Linie. De Bogstaver, der betegner Ordet »Nazær«, udtrykker ikke dette Ord i græsk, men i latinsk Form og med en latinsk Endelse. Dette forklares ganske naturligt ved, at det græske Sprog, der aabenbart den Gang taltes i mindre korrekt Form af et vist Antal af Palæstinas Beboere, stadig var i Berøring med Latinen, det officielle af Administra-

tionen og Armeen benyttede Sprog, og at der derved indenfor visse Grænser skete en Sammenblanding af Sprogene. At dette ofte finder Sted i saadanne Tilfælde, hvor to Sprog mødes, viser Erfaringen, og Mindesmærker just fra denne Periode fremviser flere Eksempler paa latinske Ord med græsk Form og græske med latinsk Form. Man kender adskillige Inskriptioner paa Medaljer, navnlig fra de romerske Kolonier, i hvilke Ord fra de tvende Sprog er blandede mellem hinanden, og i selve det nye Testaments græske Tekst findes flere Ord af utvivlsom latinsk Oprindelse, hvad der tydelig viser, at de overførtes fra det ene til det andet af Sprogene. Det ligger da nær at antage, at den romerske Skriver ved Pilatus' Prætorium, som efter al Sandsynlighed har været den, der skulde afskrive den af Landshøvdingen affattede Indskrift paa dette for Almuen bestemte Opslag, har benyttet en latinsk Form for det med græske Bogstaver skrevne Adjectiv »nazaræisk«, der betegnede en lille jødisk By, som han maaske knap nok kendte af Navn. Hvis man tænker sig, at der forelaa et Bedrageri, og hvis det var en Falskner, der havde lavet Indskriften, hvad mon han da vilde have gjort? I Stedet for det ukorrekte *Nazarenus* vilde han uden Tvivl simpelthen have kopieret Evangeliets Tekst, hvor Ordet *Nazaraïos* i sin korrekte græske Form staar hos St. Johannes, der beretter om Korsets Indskrift. Nu taler denne Ejendommelighed netop for Relikviens Ægthed.

Sædeligheds-Spørgsmaalet i Nutiden.

(Sluttet.)

Naar man drøfter Kvindens Værdi og Stilling overfor Manden og henviser til Mandens Krigstjeneste og mange Slags haarde Arbejdsvilkaar, svarer Kvinden gerne med at henvise til Moderskabets lidelsesrige Samfundsgerning og hendes langt større Ofre. Dette er fuldt berettiget,

naar vi tænker paa kristne Mødre — men ikke paa hine »moderne« Kvinder, som af Verdslighed eller falsk Frihedstrang viger tilbage for de Ofre, en Moder maa bringe.

Disse Ofre finder deres Belønning i Familienlivet. Allerede et Ordsprog kalder Børnerigdom for Børnevelsignelse. Men der, hvor Fader og Moder i Barnet ser »en Byrde«, elsker de heller ikke deres faa Børn saa dybt og stærkt som andre Forældre, der i Barnet ser en Gave fra Guds Tillid til dem og et Kærlighedens Pant. Hvor findes de Forældre, der blot vilde miste et eneste Barn af deres Flok og ikke være lykkelige, naar eet af dem var sluppet godt fra en overhængende Fare? Menneskehjertet er saadant, at det altid kan vise større Kærlighed, naar der appelleres til det, og hvert Barn, der kommer, er en ny Appel til Kærlighed og Trofasthed!

Ogsaa med Hensyn til det Arbejde, Opdragelsen kræver, kommer der samtidig med de nye Krav ogsaa større Kræfter. Der, hvor Forældrene ikke altfor smaaligt ser paa timelige Fordele, hvor de ikke har en Ape-Kærlighed til en forkælet Søn eller Datter — der hviler hele Opdragelsen paa Kraftudfoldelsen og Arbejdsdelingens Princip. Børnene opdrager hinanden, Evnerne og Karaktererne tilpasses og vokser med et rigere Familienliv. Mange Pædagoger mener, at en Fællesopdragelse af Drengene og Piger har de største Fordele, og anbefaler den. Men saa længe der gives Familier, hvor 8-10-12 Børn leger og arbejder, ler og græder, maaske ogsaa slaas sammen, saa længe har vi en »Fællesopdragelse«, som er langt mere naturlig og langt mindre farefuld end den, de højere Skoler kan byde paa.

Et fransk Ordsprog siger, at Mænd laver Love, Kvinder Sæder. Som de fødte Vogtere af Husets og Samfundets Sæder skal netop Kvinderne være Renhedens Præstinder. »Kvindernes Prydelse,« skriver allerede den h. Petrus, »være ikke den udvortes i Haarfletning eller Guldsmykker eller udsøgt Klædedragt, men Hjertets skjulte Menneske.« Ud fra dette Synspunkt er Moden ikke en ligegyldig Sag for den kristelige Bevidsthed. En Bekendt kom forleden tilbage fra en Orientrejse og benyttede fra Alexandria til Bremen et af den nordtyske Lloyds Dampskibe. Han sagde til mig, at han havde skammet sig paa Europas Vegne over det daarlige Indtryk, som de europæiske Damers frie og luksuriøse Toiletter gjorde i Modsætning til fornemme indiske Kvinders skønne og velanstændige Dragter.

En moderne Æstetiker skrev forleden: »Moden har ingen æstetisk Samvittighed, kun et erotisk Instinkt.« Dette kan være for meget sagt — alligevel, naar selve Moden ikke har nogen Samvittighed, burde den i det mindste blive

reguleret af den kristne Kvindes moralske Finfølelse og Samvittighed!

Den socialistiske Kvindebevægelses Førerinder klager over de unge Mænds slappe Moral — men hvor mange Kvinder bidrager ikke ved deres letfærdige, udfordrende Dragt til at fremme denne slappe Moral? De moderne Kvinder roser sig af en forøget Selvfølelse og deres Organisationers Magt. Da burde den kristelige Kvindebevægelse ikke lade sig byde enhver tyrannisk Mode. Gid vore katolske Kvinder maa eje en stærk Selvbevidsthed og klar Fornemmelse for det, der skaber ædle Sæder, sand Skønhed og kvindelig Ynde, og fremelske det i sig og i den opvoksende Ungdom.

. . . Da Kejser Konstantins Moder Helena kom til Jerusalem, fandt hun paa det Sted, hvor Frelserens Kors havde staaet, en Statue af Gudinden Venus, som en hedensk Kejser havde ladet opstille for at skræmme de Kristne. Det var derfor Tegn paa hellig Harme og ædel Fromhed og tillige et monumentalt Vidnesbyrd om en verdenshistorisk Forandring, at Kejserinden og Konstantin besluttede at bygge en storartet Kirke paa samme Sted for at forherlige Korsets og Religionens Sejr over Sanselighed og Nydelsessyge.

I mange Kredse er nu til Dags Mindet om Korset og Troen paa den korsfæstede som død og begravet. Der, hvor tidligere Korset stod i Hjerterne og i Livet, vil mange Folk nu genoprejse Statuer for Gudinden Venus, vil genoplive en Skønheds-Dyrkelse, en Naturkultus i alle dens Former.

Ellen Key skriver ordret: »De Altre, som man i gamle Dage oprejste for Frugtbarhedens Guddomme, maa opbygges paa ny.«

I slig en Tid som vor er en saadan Udtalelse ganske vist en stærk Opfordring for os, paa lignende Maade som Helena og Konstantin, at træde i Marken for Korsets Ære og Sejr, at beskytte den kristne Kultur, i Særdeleshed Ægteskabets Hellighed, og vise Strenghed overfor den nyhedenske Sanserus.

Kristendommens alvorfulde, offerglade Moral vilde aldrig have kunnet finde Fodfæste paa Jorden uden Troen paa Korset, uden Haabet om Frelserens Rige, det evige Liv!

Frem for alt lader Sædelighed i strengeste Forstand, som Modstandsevne imod Fristelsen, sig kun daarlig hævde ud fra rent naturlige Motiver. Den har sin stærkeste Støtte i Troens Forjættelser. Ægteskabet som en »Hemmelighed i Christus og i Kirken« har løftet denne Pagts aandelige og sociale Niveau, saa at Sanselighedens Storme ikke kan rokke den.

Ved Siden af Ægteskabet staaer Jomfrueligheden, hvor Forsagelsesaanden træder endnu renere frem som Modvægt imod vor Tids sædelige Nedgang. I den straalere Menneskets aandelige Frihed og Kvindens Værdighed i reneste Glans, fra den dannes større Familier, aandelige Samfund, hvor der ikke blot uddannes Stridsmænd for Guds og Kirkens Sag, men hvor ogsaa de Saar kan læges, som rammer ulykkelige i Livets brogede Kamp.

Fra disse to Højder: Ægteskab og Jomfruelighed henter man den rette Forstaaelse af Kvindens Opgaver. Fra disse to Højder: det kristne Ægteskab og den frivillige Jomfruelighed maa ogsaa den rette Forstaaelse for vor Tids moralske Nød komme og for de Kræfter, der kan hjælpe os til at imødegaa og overvinde den.«

F. F. M.

Litteratur.

J. C. Kall: En Levnedstegning af Biskop Fredrik Nielsen. II. (Schönberg. 1912.)

Af Biskop Fr. Niensens Biografi, hvis første Halvdel udkom for et Aars Tid siden, foreligger nu den anden og afsluttende Del. Pastor Kall staaer som Hovedudgiver af dette interessante biografiske Arbejde, om han end selv kun har skrevet den mindste Del af det; af nærværende andet Halvbind har han endog intet skrevet, idet dets to Hovedafsnit, Fr. Niensens Personlighed, Polemik og kirkelige Arbejde og hans Gerning som Biskop er skrevet henholdsvis af Pastor C. Varming og Provst Henry Larsen.

Den, der har kendt og sat Pris paa den begavede Mand, Fr. Nielsen var, vil læse dette andet Halvbind med lige saa stor, om ikke større Fornøjelse end det første; men for øvrigt vil alle og enhver med Interesse stifte Bekendtskab med et saa ivrigt og arbejdsomt Livsløb som Fr. Niensens.

Dette Blads Læsere vil ganske særlig lægge Mærke til de ikke faa Gange, Fr. Nielsen kom i Berøring med katolske Forhold, som han betragtede med en Del Forstaaelse og somme Tider med ikke saa lidt Uvenlighed. Tidligere havde han staaet i et venligt Forhold til flere Ka-

tholikker, f. Eks. Biskop (senere Kardinal) Mermillod; men i de senere Aar var saa godt som al personlig Berøring med Katholikker hørt op. At han dog ingenlunde nærrede det Had til Katholicismen, som des værre endnu lever blandt mange af hans Tros- og Standsfæller, derom findes der talrige Vidnesbyrd i hans underholdende Levnedsskrivelse. Saaledes tog han bestemt Afstand fra Chiniquys Smudsskrift om Skriftemaalet og fraraadede dets Udgivelse paa Dansk, ligesom han ogsaa udtrykkelig fremhævede, at »de, der gaar til Rom, dog ikke gaar bort fra Christus«.

Af de mange Pennefejder, hvori han deltog, interesserede ingen os mere end hans kraftige og alvorlige Polemik fra Firsernes Begyndelse imod Frimureriet. Han fraraader paa det bestemtteste enhver Kristen at blive Medlem af Logen og paaviser Frimureriets hele rationalistiske Grundsyn. Han maatte høre meget ilde herfor, hans Optræden kaldtes en »rørende Leflen med Katholicismen«, den betegnedes som »en Spidsfindighed, der muligvis er en Følge af hans intime Omgang med Papisterne«; dog Fr. Nielsen vedblev med stor Grundighed at hævde det kristne Standpunkt overfor Murerne, og disse har ikke vundet megen Udbredelse i bestemt troende protestantiske Kredse siden. At Fr. Nielsen fik sin Optræden straffet ved længe at maatte undvære Ordenstegn og Udmærkelser fra oven, tog han sig meget let.

Provst Larsen sammenligner Fr. Nielsen med St. Filip Neri og fremdrager flere Lighedspunkter: den umaadelige Virkestrang, den skønne Evne til at tale med og vejlede de unge, Sansen for Foreningen af Oplysning og Opbyggelse, og han finder det ejendommeligt, at Filip Neri og Camillo de Lellis (i hans aandelige Sønner) blev samtidige i Aalborg, som de havde været det i Rom i deres Levetid, og vi kan ikke indvende noget videre herimod. Noget andet gælder dog den Replik, hvormed ovennævnte Sammenligning slutter, at »Fr. Nielsen ejede mere end Filip Neri«; her maa man udbryde med Fr. Nielsens egne Ord, da han ved en Visitatsmiddag var bleven hyldet og snigret af sin Vært i de højeste Toner: »Hvor er det dog godt, at man har lært sin Subtraktionstabel!«

Niels Hansen.

L. Koch: En gammel Præsts Erindringer. (Schönberg. 1912.)

Det er en stiltfærdig og ydmyg Mand, der i denne Bog fortæller en Del Erindringer fra sit samvittighedsfulde og arbejdsomme Liv. Størst umiddelbar Interesse for os har det, Provst Koch (før i Glostrup) fortæller om en Italiensrejse, han foretog som 64-aarig Mand.

I Rom er det Forum og St. Peters Kirken, han stadig

vender tilbage til. »St. Peters Kirke er som et vældigt Monument over den Periode, da Rom var Verdens aandelige Hovedstad, og et talende Vidnesbyrd om, hvilken Stormagt den katholske Kirke endnu er. Naar man . . . sidder og ser paa det vældige Rum, tænker man ikke paa, om det er mer eller mindre smukt, men at det er forunderlig gribende; det er, som taler det til os om, at Kristendommen dog er det største og mægtigste i Verden.« Ja, naar Catholicismens Hovedkirke taler saadan til en luthersk Præst, saa kan man ikke forlange mer. Men man kunde maaske forlange, at en fintdannet Mand som den gamle Provst vidste lidt Besked med den katholske Gudstjeneste; saa var han blevet sparet for at skrive: »Mig forekom det, at Mariadyrkelsen var det mest fremtrædende ved den Gudstjeneste, jeg var til Stede ved.« Under en Gudstjeneste i *Gesù* har han hørt et Kor synge en flerstemmig Sang, hvor Ordene *O! Madre mia* idelig gentoges, saa de mindst udgjorde en Trediedel af Teksten. Mon Provsten ikke har hørt fejl, mon de synger italienske Sange fra Koret i en af Roms Hovedkirker?

Den umiddelbare Hengivelse i Bønnen har opbygget ham; han er rørt over at se en fin Dame, der knæler lige ned paa Gulvet uden at passe paa sit fine Tøj, og over den fattige Kone, der kommer ind fra Gaden og sætter Kurven fra sig et Øjeblik, mens hun knæler og beder en Bøn foran Altret. Da han senere i Luzern hører en soigneret, protestantisk Præst prædike om Sangens Velsignelser, savner han den katholske Kirke, ja han udbryder til sine Rejsefæller: »Nej, maa jeg saa hellere bede om Jomfru Maria og Vievand og Røgelse!«

Provsten naar endog at blive gode Venner med en af de brave Munke i Graabrødreklostret i Fiesole ved Firenze. Samtalen mellem dem er gaaet paa Latin, det eneste Sprog, de er fælles om, selv om det kniber for dem begge at udtrykke sig derpaa. Munken viser sin Celle og den dejlige Udsigt, han har over Firenze og Omegnen. Tilsidst kommer de ind i Kirken sammen. »Der sagde jeg (Provsten) saa til ham, at vel tilhørte vi forskellige Konfessioner, men vi tjente dog den samme Herre; skulde vi nu ikke bede et Fadervor sammen?« Pateren er naturligvis villig, og de to knæler ned og beder sammen ved Alteret.

Maaske var de to heller ikke saa langt fra hinanden, som man skulde tro; i alt Fald dømmer Provst Koch de moderne Rørelser indenfor Folkekirken saadan, at han maa virke ganske katholsk paa mangfoldige Embedsbrødre. Han mener — som vi andre — at de mange kristelige Forfattere, der ikke vil vide noget af Dogmatik, baner Vej for Rationalismen, Fornægtelsen af alt det overnaturlige i

Bibelen. Det skulde synes soleklart, og dog er der mange, der ikke ser det.

Men hvor havner man, naar man konsekvent følger den Tankegang, der giver sig Udtryk i Ord som disse: »Er det ikke netop Sandhedens Kendetegn, at der er Sammenhæng i den, og skulde det ikke fremfor alt være Tilfældet med den Sandhed, der er fra Gud, fordi vi saa tit her kun falder den stykkevis.« En af Nordens største Theologer, Krogh-Tonning, fandt som bekendt, at Sammenhæng i Troen kun var at finde indenfor Moderkirken.

M. B.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. St. Josefs Hospitalet har i de sidste Uger kunnet tælle sin egen Præst blandt Patienterne. Hr. Pastor Neuvel var for nogen Tid siden saa uheldig at støde sin ene Ankel, et Uheld, som han dog ingen Betydning tillagde; det vidste sig dog at være alvorligere, end han tænkte, og en efterfølgende Betændelse gjorde endog en Operation nødvendig. Det vil glæde Pastor Neuvels mange Venner at høre, at han alligevel allerede er i Bedring og forhaabentlig snart atter kan overtage sin regelmæssige Stilling ved Hospitalet.

— Tirsdag den 1. Oktober aabnedes *Den katholske Højskole* paa sin gamle Plads i Hotel Dannevirke, 2. Sal. Forstanderen, *Mogens Ballin*, bød de mange Damer og Herrer velkommen og udtalte i sin Indledning Ønsket om, at det ikke vilde vare altfor længe, inden Højskolen kunde holde sine Møder i *Absalons Gaard*. Efter Afsyngelsen af en Sang holdt Mogens Ballin det næste af sine Foredrag »Billeder af Kirkens Historie«. De »to Venner«, han talte om, var Biskopperne Basilius af Caesarea og Gregor af Nazianz. Det ypperlige Foredrag, der varede en god Times Tid, tjente meget til Belysning af de kirkelige Forhold i det 4. Aarhundrede.

— Den højærværdigste Biskop vendte rask og veltilpas tilbage til København Onsdag den 2den Oktober.

Portugal. Der har været talt og skrevet meget om de 800 Præster (smnlgn. Nr. 36 af dette Blad), der har bestemt sig til at modtage Pensioner fra Regeringen af det sjaalne Kirkegods, skønt Paven absolut har forbudt det og betegnet den portugisiske Adskillelseslov som ulovlig og ganske ugyldig. Mange af dem, der først har modtaget

Pensionen, frasiger sig den dog igen. Listen med de 800 Præster taber yderligere en Del af sin Betydning, naar man faar at vide, at den foruden Præster tillige omfatter Sakristaner, en Del lavere Kirkebetjente og et ikke lille Antal — døde Mennesker. Bladet *Nação* beregner, efter vistnok paalidelig Statistik, Antallet af Pensionister til 357, en ikke saa lille Forskøl fra 800. Imidlertid arbejder de trofaste Præster med Iver videre under meget vanskelige Forhold, med mindre de da er i Fængsel for forskellige Forbrydelser, som f. Eks. to Præster i Braga, der havde tilladt en blind Mand at spille den gamle Nationalmelodi paa et Harmonium, eller de er blevet tvunget til at udvandre til Brasilien, hvor alle Royalister bliver modtaget med aabne Arme af Regeringen, ikke mindst Præster, hvem denne viser ganske særlig Venlighed. Udvandringen fra Portugal har i den senere Tid antaget foruroligende Dimensioner, hele Landsbyer er forladte, og Arbejdskraft mangler mange Steder. Og hvor uvidende end Folk ofte kan være, vil de dog intet have at gøre med Kultusforeningerne og kan gaa milevidt for at høre Messe. Frimurerens Statskirke er lige saa langt fra Virkeliggørelse nu som for to Aar siden.

Spanien. Det spanske Kongehus har nylig lidt et stort Tab ved Prinsesse Maria Theresias Død. Prinsessen, der den 15. September havde skænket en Datter Livet, var den eneste levende af Kong Alfonsos Søstre. Hun var gift med Prins Ferdinand af Bayern og tilhørte en stærkt kirkelig interesseret Slægt, ligesom hun ogsaa selv udmærkede sig ved sin inderlige Fromhed og store Velgørenhed.

Brevkasse.

Hr. Redaktør!

I Artiklen *Paula Reinhard* tales der paa Side 643 om hendes »ravende Aandedræt«. Dette skyldes sikkert en Fejllæsning; der skulde have staaet »savende Aandedræt«, den Betegnelse, en tilstedeværende har brugt, og som er overordentlig træffende for enhver, i hvis Lod det er faldet at høre en døendes sidste Aandedræt.

Francesco.

De kristelige Familiers Forening i St. Annæ Sogn holder Møde i Skolen Fredag d. 11. Oktober Kl. 8 Aften. Foredrag af Hr. Pastor L. Günther om »det katholske Hjem«. Alle Forældre og enligstillede Personer anmodes indtrængende om at komme til Stede.

Katholsk Ungdomsværn afholder Raadmøde Ons. d. 16. Oktbr.

Det katolske Fortsættelseskursus.

Undervisningsplan:

Mandag.

Undervisningen finder Sted Bredgade 69, 1. o. G.
 8—9 Dansk. 7—8 Stenografi.
 8—9 Skrivning.
 9—10 Regning. 9—10 Engelsk, Beg.

Onsdag.

Undervisningen finder Sted Bredgade 69, 1. o. G.
 7—8 Engelsk, 4. 8—10 Haandgerning.
 8—9 Stenografi. (Herunder: Skræder- og Linnedsyning,
 9—10 Engelsk, 3. Kunstbroderi, Hedebo- og Hardanger-
 syning, fransk og engelsk Broderi).

Torsdag.

Undervisningen finder Sted i Skolen, Stenøsgade.
 8—9 Korskolens, Beg. 8—9 Fransk, Beg.
 9—10 » , viderekmn. 9—10 » , viderekmn.

Fredag.

Undervisningen finder Sted i Foreningslokalet i St. Josefs Præstegaard, Griffenfeldtsgade 44.
 8—9 Tysk, Beg. 8—9 Engelsk, 2.
 9—10 » , viderekmn.

Aarhus. Dramatisk Aftenunderholdning. Søndag den 13. og Søndag den 20. Oktober, Aften Kl. 7¹/₂. **Fra Tyroler Frihedskæmpene** (Mahr-værten), Drama i 4 Akter, opført af Foreningen »Frem«. Entré 50 Øre. Til Generalprøven Fredag den 11. Oktober Aften Kl. 7 har Børn Adgang for 10 Øre (voksne 50 Øre).

Kollekt.

Søndagen den 6. Oktober holdes **Ansgarius-Bonifacius-Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Fordel for de mest trængende kirkelige Anstalter i Vikariatet. *

Rosenkransbogen.

Bønner og Betragtninger, samlede af Niels Hansen. Faas ved Kirkerne, hos St. Josefssøstrene samt fra Hovedoplaget, Frederiksberg Allé 15—17. Smukt indb. 35 Øre.

Syforeningen paa Frederiksberg genoptager sine Møder Torsdag d. 10. Oktbr. Der holdes Møde Boyesgade 8, 1. Sal hver Torsdag fra 1¹/₂—4, hvor samtidig Gaver til Foreningen med Tak modtages. Nye Medlemmer er hjertelig velkomne.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag d. 6. Oktober Kl. 8³⁰.

Udkommet er:

Fred. Esser: Apologetiske Prædikener. III. Serie: Konge, Lærer og Præst. (Høst.) Pris 1 Krone.

Unio.

Vintersæsonen aabnes Fredag d. 4. Oktbr. i Lokalet, Frederiksberg Allé 11, 1. Sal. Kl. 9. **Foredrag af højærværdige Hr. Pastor L. Günther** om »Foreningsliv«, hvortil ogsaa Ikke-Medlemmer er velkomne. Møderne afholdes i Vintersæsonen hver 1. og 3. Fredag i Maanedens.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 8. Oktober Kl. 8 Aften.

Jakob Orlík: Dronning Hedvig af Polen.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**

Sangbogen *Synsum corda* medtages.

Kirkelig Kalender.

<p>6. Oktb. 19. Søndag efter Pintse. Rosenkransfest.</p> <p>7. — Mandag. Votivmesse. (Ansgar).</p> <p>8. — Tirsdag. Birgitta, Enke.</p> <p>9. — Onsdag. Dionysius og Lidelsesfæller, Martyrer.</p> <p>10. — Torsdag. Franz Borgias, Bekender.</p> <p>11. — Fredag. Ferialdag.</p> <p>12. — Lørdag. Votivmesse (den ubesm. Undfang.).</p>	<p>13. Oktb. 20. Søndag efter Pintse.</p> <p>14. — Mandag. Callistus I, Pave og Martyr.</p> <p>15. — Tirsdag. Teresa, Jomfru.</p> <p>16. — Onsdag. Votivofficium (Ansgar).</p> <p>17. — Torsdag. Hedvig, Enke.</p> <p>18. — Fredag. Lucas, Evangelist.</p> <p>19. — Lørdag. Petrus af Alcantara, Bekender.</p>
---	---

Gudstjenesten i København.

Søndage.

- St. Ansgars Kirke.** Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt.
- Jesu Hjertes Kirke (Stenosgade).** Form. Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Præd.; Aften Kl. 6 Andagt med Prædiken.
- St. Josefs Kirke (Griffenfeldtsgade).** Form. Kl. 6¹/₂ stille Messe; Kl. 9 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 3 Andagt.
- St. Knuds Kapel (Vestervoldgade 115).** Form. Kl. 7 Højmesse; Efterm. Kl. 3 Andagt med Prædiken.
- Immaculatakirken (Strandvej 91).** Form. Kl. 7 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 2¹/₂ Vesper.
- St. Josefs Kapel (Toldbodvej 14).** Form. Kl. 6 stille Messe.
- Rosenkranskirken (Boyesgade).** Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 5 Andagt.
- Assumptionskapellet (Amalievej 14).** Højmesse Kl. 8¹/₄ (den h. Kommunion kan ogsaa modtages Kl. 7¹/₄) med fransk Prædiken; Kl. 5 Efterm. Andagt. (Det allerhelligste Sakramente er daglig udstillet Kl. 8—5.)
- St. Annæ Kirke i Sundby.** Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt.
- St. Andreas Kirke i Ordrup.** Form. Kl. 7 og 7³/₄ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Kl. 5 Andagt.
- St. Hans Kapel i Hørsholm.** Hver anden Søndag Messe med Prædiken Kl. 9¹/₄ Form.

Stille Messer paa Hverdage.

St. Ansgars Kirke Kl. 7 og 8¹/₄; Jesu Hjertes Kirke Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂; St. Josefs Kirke Kl. 5¹/₄ og 6¹/₂; St. Knuds Kapel Kl. 6¹/₂; Immaculatakirken Kl. 6¹/₂; St. Josefs Kapel Kl. 6¹/₂; Rosenkranskirken Kl. 6¹/₂ og 8¹/₄; Assumptionskapellet Kl. 6¹/₂ (Kl. 5 Efterm. Andagt); St. Annæ Kirke Kl. 6 og 8; St. Andreas Kirke Kl. 6, 6¹/₂, 7¹/₂ og 8¹/₄.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdage fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelsehjem og Bureau.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 41.

Søndag den 13. Oktober.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Johs. Hoffmann og Hustrus Legat. — Vor Kirkes Herlighed. — Værd at lægge Mærke til. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Maribo. Rom. Frankrig. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

138.

»Han troede selv og hele hans Hus.«

At den kongelige Tjener, hvis Søn Jesus havde helbredet det med et eneste Ord fra det fjerne, at han troede paa Jesus efter en saadan Undergerning, det er vel ikke saa mærkeligt. Men der staar: »Han troede selv og hele hans Hus.« (Joh. 4,53). Hans Tro var nemlig fuldkommen og derfor ogsaa nidkær; hans Tro var levende og derfor ogsaa virksom. Da han kom hjem og fandt sin Søn helbredt, saa nøjedes han ikke med at glæde sig derover med hele sit Hus, men viste sig ogsaa taknemlig imod sin Velgører ved at tale om ham til dem alle, ved at forklare sin Søn og alle sine nærmeste, hvem den store Velgører var, og hvad denne selv forlangte, at man skulde anse ham for, at baade hans Ord og hans Gerninger vidnede om ham o. s. fr. Kort sagt, han fik dem alle til ligesom han selv at tro paa Jesus. Han forstod paa en god og virksom Maade at gøre Propaganda.

Det var nemlig ikke den kongelige Tjener lige meget, hvad hans Husfæller tænkte og troede om Jesus. Naar han

selv var inderlig overbevist, saa kunde det ikke være ham lige meget, om hans nærmeste delte hans Overbevisning eller ikke. Den troende Familjefader vil nødvendig i sit Hus have en ikke troende Slægtning eller paarørende, der kan bringe Disharmoni ind i det daglige Samliv, saaledes som det jo des værre ikke saa sjælden finder Sted.

Ikke mindst naar Talen er om at grundlægge et nyt Hjem, bør de unge ikke forsømme aabent og ærligt og indgaaende at tale sammen om den religiøse Side af deres fremtidige Samliv. Og er de ikke begge Katholikker, men den katholske Part gør dette og ikke blot taler derom, men ogsaa ved et godt Eksempel viser, hvorledes et katholsk, kristeligt, religiøst Liv føres og saa desuden giver den anden en eller anden god Bog til Oplysning om den katholske Tro og en Gang imellem eller helst regelmæssig tager den anden med i Kirke om Søndagen — hvad der altsammen slet ikke er nogen Vanskelighed i, da man netop i Forlovelsestiden har allermest Magt over og Indflydelse paa hinanden — ja, da vilde det ganske sikkert i de fleste Tilfælde ende med, at Brylluppet kom til at staa, ikke mellem en Katholik og en Protestant, men mellem to Katholikker. Da vilde den anden nemlig temmelig sikkert efterhaanden faa en saadan Agtelse for den katholske Kirke, at han eller hun hellere end gerne vilde dele sin Ægtefælles Tro.

Men alt dette forudsætter jo rigtignok, at den katholske Part selv har Forstaaelse af og er begejstret for sin hellige Religion. Er dette ikke Tilfældet, ja, saa kan man naturligvis heller ikke bibringe andre det. Dette er altsaa en Grund mere til ivrigt at lære sin hellige Religion at kende og grundigt at sætte sig ind i dens Sandheder og Lærdomme, bl. a. ved at anskaffe sig gode Bøger, holde og — læse vore katholske Tidsskrifter og følge lidt med i det katholske Livs Udfoldelse indenfor vor Menighed, baade den store verdensomfattende katholske Menighed og vore egne, nærmere staaende Smaamenigheder — deltage saa vidt mulig i Foreningslivet, den katholske Højskoles Møder o. s. fr. Det giver altsammen eller hjælper i alt Fald til at give en et vist uundværligt Rygstød, naar man maaske en Gang senere paa en eller anden Maade kommer i Berøring med anderledestroende Kredse.

Fidelis.

Johs. Hoffmann og Hustrus Legat.

Det er et smukt Mindesmærke, som de seks Søkende Hoffmann ved det af dem stiftede Legat har rejst over deres afdøde Forældre. Legatet er allerede oprettet i Sommer, paa St. Hans Dag; en Maanedes Tid efter er det med Tak modtaget og dets forskellige Bestemmelser approberet

af den højærværdigste Biskop, og det skal nu, da Toaarsdagen for Fru Hoffmanns Død nærmer sig, ogsaa lægges frem for de forskellige Menigheder og Institutioner, som kommer til at nyde godt deraf.

Mange af Læserne vil erindre Fru Hoffmann, der vel nok de sidste Aar af sit Liv maatte holde sig en Del inden Døre, men som dog til det sidste med stor Interesse fulgte Udviklingen af den katholske Kirkes forskelligartede Virksomhed i vort Fædreland. Hun traf vel ikke selv Bestemmelsen om Oprettelsen af nærværende Legat, men ved forskellige Dispositioner, som f. Eks. Oprettelsen af en Friseng paa St. Josefs Hospital til 13.000 Kr., Legater til St. Ansgars Skole, til Mariaforeningen og Elisabethforeningen, har hun tydelig vist, at det er i hendes Aand og efter hen-

des Ønske, at hendes seks Børn har knyttet hendes og hendes Mands Navn til den betydelige Stiftelse, de har oprettet.

Paraplyfabrikant Johannes Hoffmann, der døde for over 16 Aar siden, vil der naturligvis være mange Katholikker, der ikke kender. Dog vil alle lidt ældre huske den flittige og praktiske Mand, hvem St. Ansgars Menighed skylder megen Tak for den sunde og heldige Udvikling, den i økonomisk og organisatorisk Henseende gennemgik i de mange Aar, han var dens virksomste Kirkeforstander.

Da det formentlig baade har almen Interesse og i paa kommende Tilfælde kan være behageligt at have Legatets Ordlyd ved Haanden, skal her dets samtlige Bestemmelser gengives.

Legat- og Gavebrev.

Vi undertegnede, Børn af Paraplyfabrikant Johannes Hoffmann (f. $\frac{25}{6}$ 1832, d. $\frac{19}{4}$ 1896) og Hustru Therese Hoffmann, f. Magnér (f. $\frac{9}{7}$ 1835, d. $\frac{20}{10}$ 1910), bortskænker herved i Fællesskab og som taknemmeligt Minde om vore kære Forældre en samlet Sum, stor 60.000 Kroner, til nedennævnte Institutioner og Øjemed med vedføjede nærmere Bestemmelser:

A. Legaler.

- § 1. Et Legat til det Apostoliske Vikariat for Danmark, stort 10.000 Kr. hvoraf Renterne skal anvendes til kirkelige Øjemed i den katholske Mission i Danmark udenfor Københavns, Frederiksbergs og Gentofte Kommuner. Kapitalen skal forvaltes af den Apostoliske Vikar, resp. den højeste romersk-katholske kirkelige Myndighed for Danmark. Samme Myndighed træffer ogsaa nærmere Bestemmelse om Renternes Anvendelse i Legatets Øjemed.
- § 2. Et Legat til hvert af nedennævnte 5 Sogne, hvert paa 5000 Kroner:
til St. Ansgars Sogn,	
» » Mariæ Sogn,	
» » Annæ Sogn,	
» det paatænkte Sogn paa Nørrebro og	
» » » i Ordrup,	
tilsammen	25.000 Kr.
- Renterne skal anvendes til Bedste for Sognets Kirke eller Skole (Folkeskole).

Legatkapitalerne skal forvaltes af de vedkommende Sognes Forstanderskaber, ligesom den nærmere Bestemmelse om Renternes Anvendelse i Legatets Øjemed er overladt disse.

Saalænge de paatænkte Sogne ikke er oprettede, forvaltes Legatkapitalen af den Apostoliske Vikar, resp. den højeste romersk-katholske kirkelige Myn- dighed for Danmark, medens Renterne udbetales til den for det paatænkte Sogn vikarierende Sognepræst og anvendes efter dennes nærmere Bestemmelse i i Legatets Øjemed.

- § 3. Et Legat til St. Mariæ Sogn, stort 2.000 Kr.
 hvoraf Renterne skal anvendes til Skolebørns Fornø- denheder (saasom Bøger, Materiale til Haandarbejde og eventuelt til Fodtøj) ved St. Mariæ Dreng- og Pigeskole (Folkeskole).

Legatkapitalen skal forvaltes af Forstanderskabet for St. Mariæ Sogn, som udbetaler Renterne til Over- læreren for Drengeskolen og Overlærerinden for Pigeskolen med Halvdelen til hver. Disse træffer da nærmere Bestemmelse om Renternes Anvendelse.

- § 4. Et Legat til St. Elisabeths Søstrenes Institution paa Kastanievej, stort 2.000 Kr.
 Søstrene forvalter selv Kapitalen, og Renterne af samme skal anvendes til Hjælp til den af Søstrene ledede Sygepleje for fattige.

- § 5. Et Legat, stort 10.000 Kr.
 til Understøttelse for trængende Katholikker af begge Køn i Københavns, Frederiksbergs og Gentofte Kom- muner.

Legatkapitalen skal forvaltes af Forstanderskabet for St. Ansgars Menighed, og Renterne skal anvendes efter nærmere af Legatstifterne udarbejdede Be- stemmelser.

- § 6. Til det under St. Ansgars Sogns Legatmidler hø- rende Frk. Magners Legat, hvis Legatkapital nu er 1000 Kr., skænkes 4.000 Kr.
 saa at Legatets Kapital derved forhøjes til 5.000 Kr.

Den samlede Kapital af dette Legat skal forvaltes af Forstanderskabet for St. Ansgars Menighed og Renterne anvendes i Overensstemmelse med de for dette Legat hidindtil gældende Bestemmelser, dog med nogle særlige Tilføjelser af os i Anledning af de tilkomne 4000 Kr.

B. Gaver.

- § 7. En Kapital, stor 5.000 Kr.
 udbetales til højærværdige Hr. Pastor Ant. Neuvel til Hjælp til Opførelsen af den projekterede Sogne- kirke paa Nørrebro. Kapitalen og dens Renter skal, indtil Kirken bygges, indgaa i »Indsamlingen til Nørrebros katholske Kirke og Skole«.
- § 8. Til Hjælp til Installation af elektrisk Lys i St. Ans-

gars Kirke udbetales til Forstanderskabet for St.
 Ansgars Menighed 2.000 Kr.

C. Forskellige Bestemmelser.

- § 9. Legaterne og de øvrige Kapitaler udbetales af os i Østifternes Kreditforenings 4 %s Obligationer af 9. Serie med vedhængende Rentekupons for Tiden fra 1. Juli 1912 (pr. 1/1 1913).
- § 10. Legaternes Kapitaler maa ingensinde angribes og skal stæde være anbragte i solide Kreditforenings- eller Statsobligationer af lignende Art, som de nu er anbragte i.
- § 11. Samtlige herved stiftede Legater skal bære Navn af
 »JOHS. HOFFMANN & HUSTRUS LEGAT«.
 Herfra undtages dog det i § 6 omtalte Beløb til Frk. M. E. Magners Legat.
- § 12. I Tvivlstilfælde angaaende nogle af dette Legats- og Gavebrevs eller de under §§ 5 og 6 omtalte nærmere Bestemmelser, vil Afgørelsen være at træffe af den Apostoliske Vikar for Danmark. Ligeledes træffer den Apostoliske Vikar, i Tilfælde af at noget af de under § 2 omtalte Sogne skulde deles, nedlægges eller ikke oprettes, Bestemmelse om, hvilket Sogn Legatkapitalen skal henlægges under, og hvilket Sogn skal nyde Renterne af samme. Dog skal Legatet saa vidt mulig komme samme Bydel til gode.

De seks Navne.

Hvad der — næst det offervillige Sindelag, hvorom Legatet er et talende Vidnesbyrd — mest ved det falder i Øjnene, er den gennemførte Omtanke og Hensyntagen i alle Retninger, der præger de forskellige Bestemmelser; de er nok nøjagtige, men alt andet end smaalige, de er nok ret talrige, men tjener alligevel kun til Klarhed og Orden. Hvad de i § 5 omtalte, af Legatstifterne nærmere udarbejdede Bestemmelser angaar, skal her kun fremhæves en eneste og ogsaa saare belimelig, at ved Uddelingen af de 400 Kroner aarlig til trængende Katholikker i Københavns, Frederiksbergs og Gentofte Kommuner skal der tages særlig Hensyn til de Ansøgere, som betaler eller har betalt Kirkeskat, saa vidt de har kunnet. Det er en baade køn, praktisk og tydelig Understregning af alle Katholikkers første og vigtigste timelige kirkelige Pligt. Maatte Gud nu velsigne disse nye Legater, at deres Frugter alle maa tjene ad majorem Dei gloriam — til at øge Guds Ære!

Niels Hansen.

Vor Kirkes Herlighed.

Da for nogle Aar siden den store Procession bevægede sig gennem Kølns Gader i Anledning af den eukaristiske Kongres, udbrød en af de utallige Tilskuere uvilkaarlig: »Ja, tilintetgøre os kan de ikke!« Med andre Ord: Hvad den moderne Vantro og Kirkens øvrige Fjender end stiller op for at ødelægge Kirken — de kan ikke overvælde os. Det samme har vist ogsaa mange tænkt ved at læse Beretningerne om den nys stedfundne Kongres i Wien. Det gør virkelig godt en Gang imellem at blive sig klar over, hvad det er for en Ære at være Medlem af den h. katholske Kirke.

Det er et Vidunder, at saa mange Millioner Mennesker, saa mange meget forskellige Nationer og Racer i Aaret 1912 endnu bekender Led for Led den samme katholske Tro, der for halvfjerde Aarhundrede siden blev forkastet af det halve Europa, den samme katholske Tro, som Middelalderens Munke og Riddere har bekendt, og som Oldtidens Kirkefædre har hævdet — Led for Led — som den allerede den Gang ene rette og gamle Tro.

Hvad har ikke skiftet Farve og Form, er vokset frem og sunket i Grus siden hine Dage, da en romersk Kejser plantede Kristustegnet paa sine Legioners Faner? Og dog synges i vore Kirker endnu det samme Credo som i Nikæa og Konstantinopel, og det uafkortet, ikke som et Efterslæt fra gamle Dage, ikke i en moderne, kritisk forandret Forstand.

Man burde helst lade slige Kendsgerninger virke lidt mere paa sig for at kunne bedømme deres Værd, for at kunne føle Vidunderet i en Tid, hvor protestantiske Teologer smiler over Confessio Augustana og Konkordieformelen, der dog er nyfødte Børn i Sammenligning med vore katholske Dogmer. . .

Bare det, at der virkelig eksisterer en Mand, som kan sige: min Forgænger Clemens I eller Pius I!

Kristian I var en dansk Konge i Renaissancens Fødselstid, Pius I led Martyrdøden, da Jupiters Statue knejsede

paa Kapitoliet, altsaa i en Tid, hvis Genfødelse paa Sprogets og Kunstens Omraade den omtalte Renaissance netop vilde indlede.

Er det ikke noget, der er værd at tænke over? Især naar vi husker paa, at Kirkens Lære er rig paa Dogmer, omfatter en Mængde Omraader og er i Strid med Verdensmagterne: Hovmod og Sanselighed.

Derfor har hverken før eller senere i Verdenshistorien noget Samfund maatte kæmpe saa uafbrudt som vor h. Kirke. Den kan i Følge sin inderste Natur slet ikke være i Ro her i Verden. Enten aabent eller skjult skal alt, hvad der hedder »katholsk«, slaas ned, undertrykkes, tilintetgøres. Dette er en Kendsgerning, som ikke altid og paa alle Steder er lige iøjnefaldende. Der kan komme Perioder, hvor Kirken tilsyneladende er sejrrig, hvor dens Tjenere sidder i Højsædet. Men kun forbigaaende. Har den ikke ydre Fjender, saa har den indre. Dette er ogsaa noget, der er værd at tænke over. Thi var den Sandhed og Oplysning, som vor Tro bringer, i Harmoni med Menneskenes Ønsker og jordiske Formaal, vilde de have hilst den med Glæde og aldrig mere veget fra den, ligesom man jo heller ikke svigter Opdagelserne paa fysiske eller kemiske Omraader. Men Kirkens Tro er ikke blot faktisk i Modsætning til Verdens Tangeegang, den maa simpelthen være det. Her ligger Troens Hemmelighed og tillige dens Guddommeligheds Kendemærke.

Den katholske Tro kræver en vis Grad af Ydmyghed, langt mere end de øvrige kristelige Trossamfund i Almindelighed. Den kræver Syndserkendelse, den kræver, at man knæler for en Hostie, at man anerkender et Lydigheds- og Barnlighedsforhold overfor visse Mennesker, der er Kirkens Hyrder.

Alt dette giver Kirken en vanskelig Stilling i Verden, hvilken yderligere skærpes ved overdrevne Forestillinger om disse Kirkens Krav og ved Bagtalelser, som anderledes tænkende i Ord, ved Bøger og Blade spreder rundt omkring.

Tænk f. Eks. blot paa Kirkens Kærlighed og Ærbødighed over for Frelserens Moder Maria og dens Lære og Praksis angaaende de helliges Samfund — hvilket Ocean af Fordomme, af Misforstaaelser, af Angreb og blodig Spot

har Kirken ikke maatte taale for disse og andre Stykker af sin hellige Tro!

Afholdes der en Procession — straks hedder det: Se denne Udvorteshed, denne hedenske Overtro! Knæler en polsk Pige foran den smertefulde Moders Billede — smiler visse Folk og siger: Se denne Dumhed og lave Kultur hos de polske Katholikker! Beder en Søster sin Rosenkrans, eller forærer hun en Medaille til et Barn — bliver visse Folk vrede og siger: det er hedensk Overtro, magiske Forestillinger o. s. v.

Man behøver ikke at gaa langt her i Landet for at høre lignende Udtalelser, der, bortset fra deres Ukærlighed, vidner om en kæmpestor Uvidenhed. Men denne Uvidenhed, disse Misforstaaelser maa jo engang være bleven sat ind i Verden, Usandhederne maa en Gang have været Løgn.

Og der er System i at tie bomstille om den katholske Kirkes virkelige Fremskridt, om dens Missioner, dens Kulturarbejde, dens store og hellige Mænd. Se nu bare vor Kongres i Wien! Naar der afholdes en Kongres for Arkæologer eller lad os blot sige et internationalt Skræddermøde, saa kommer Bladene med meterlange Referater; men naar Talen er om et Million-Folkemøde som i Wien, saa er der dyb Stilhed, eller der kommer en kort Bemærkning, som oven i Købet er misvisende. Ja, det er en Ære for den katholske Kirke at staa saaledes, som den gør, midt i Tidens Udvikling og Kamp, og rolig løfte Korsets Fane uden at bryde sig om Døgnets Meninger. Snart lyder det: Jo, vi vil nok anerkende dig, hvis bare du bliver national, allsaa opgiver Tanken om et italiensk Pavedømme og lader dine Biskopper for egen Regning styre en tysk eller fransk eller amerikansk Folkekirke. Snart lyder det: Lad i det mindste dine Præster være gifte, og tillad dem og Lægfolkene at have større Frihed i »mindre vigtige« Trossager. Eller: Opgiv dog endelig den hovmodige Paa-stand, at du er den ene berettigede, den ene saliggørende og ufejlbare o. s. v.

Saaledes lyder der mange Stemmer i Stormen, der larmer omkring Klippebygningen. Men Pius X adlyder ligesaa lidt disse Røster, som Pius I gjorde.

Ja, dette Modsætningsforhold til Verden er Kirkens Kendemærke og den Helligaands Gerning.

Men Kirken er ingenlunde kun en Protest imod Verden. Den er kun nødt til i enkelte fremtrædende Punkter at vise bort fra Verden opover til Evigheden og til Korsets Sejr, i sin Helhed er Kirkens Lære nyt Livsindhold, Livsvisdom og Livsfrodighed. Den kaster sit Lys over private og sociale Spørgsmaal, den harmonerer med Videnskab og Natur, med hvilke den jo har samme Ophav. Der fremvælder indenfor den katholske Kirke en Strøm af Livserfaring og Videnskab, saa selv den lærdeste Teolog og alle Verdens Tænkere kun beundrende kan knæle ned og øse af den alle deres Livs Dage.

Der er Højhed og Skønhed, men fremfor alt Klarhed i Kirkens Dogmer og Ideer. Det, som en Aristoteles og Plato ikke naaede, hvad hele den græske og romerske Videnskab attraaede, hvad i senere Tider fra Spinoza af nyere Tænkere paa egen Haand vilde granske og finde: Harmonien, Enheden i Tilværelsens brogede Former, har indtil denne Stund alene den katholske Kirke paa en tilfredsstillende Maade givet en Forklaring af og vidunderligt gennemført denne i Enkelthederne.

Udenom over alt Spekulationer, Theorier, Skepsis eller uklare Talemaader, særlig naar det gælder Ideernes Gennemførelse i Livet. Det gælder her om disse Theorier, hvad en fransk Revolutionsmand sagde til sin Kollega, der forgæves havde prøvet paa at lave en ny Religion: »Lad dig korsfæste og staa saa op af din Grav, det vil hjælpe.«

Det er netop Livet, den praktiske Gennemførelse af de kristne Ideer, som nu i næsten to Aartusinder har givet Kirken Ret overfor dens Modstandere. Hvad har disse kunnet opvise overfor Kirkens daglige Kamp for at løfte den ved Arvesynden svækkede Natur til et højere, et overnaturligt Standpunkt i Renhed og Kærlighed, i Tro og Haab?

Ganske vist har den ikke naaet og vil heller ikke naa Idealets Virkeliggørelse i alle dens Medlemmer — men hvilket andet Samfund har opnaaet noget bare tilnærmelsesvis saa stort? og hvilket andet kristeligt Samfund har ikke vor Kirke at takke for de aandelige Værdier, den rummer?

— — Disse faa Tanker skal minde os om, hvor godt det er fra Tid til anden at blive sig bevidst, hvad det er for en Ære og for et Ansvar at være Medlem af den h. katholske Kirke. Denne staar oprejst og frejdig midt i Tidernes Omskiften, udsat, som den er, for Verdens Haan og Had.

F. F. M.

Værd at lægge Mærke til.

Har vi i København en katholsk Menigheds-Forening?

Ved Menigheds-Forening forstaas Møder, hvor enhver Katholik kan komme og faktisk ogsaa kommer, ligeegyldig om han er ung eller gammel, fattig eller rig, borgerlig eller adelig, Lægmand eller Præst, født Katholik eller Konvertit.

Man tænker ved Betegnelsen *katholsk Menigheds-Forening* endvidere paa et Samvær mellem Trosfæller, hvor det, der er vort helligste Fælleseje, vor katholske Tro, kommer frem i Sang og Tale, saa at det bliver den, der sætter Præg paa Sammenkomsten.

Har vi en Forening, der har Betingelser for at samle *alle* Hovedstadens Katholikker til Møder, hvor der i smuk Form og under hyggelige Forhold tilføres den enkelte en Berigelse baade af Kundskab om katholsk Lære og Liv og af Varme og Styrke til at være sin Tro bekendt og elske den? Ja, en saadan Forening har vi i *Den katholske Højskole*. Den er bleven oprettet med særligt Henblik paa Ungdommen, men den har udviklet sig til at være meget mere.

Man vil maaske indvende, at i »Den katholske Højskole« kommer Selskabeligheden ikke til sin Ret. Man kommer, synger, hører et Foredrag, synger atter, lægger sit Bidrag i Bøssen og gaar.

Dertil er at svare, at ikke enhver er anlagt for det selskabelige. Og desuden: i vore Dage er der hos mange Mennesker en Trang til mere at holde sig for sig selv, tildels fordi Kampen for Tilværelsen stiller store Krav i Retning af Sparsommelighed og Bevarelsen af Arbejdskræfterne. Af Hensyn til disse og andre Grunde, man kan have til ikke at kunne eller ikke at ville være Medlem af en selskabelig Forening, er det netop godt, at den aandelige

Næring til Opholdelsen af det religiøse Liv tilbydes under Former, hvor det selskabelige træder tilbage for højere Formaal.

Dermed er der ikke kastet Vrag paa det selskabelige. Tværtimod!

Det kan ikke noksom indprentes vore Trosfæller, hvor nødvendigt det er at søge katholsk Omgang og at have gode katholske Venner. Det er en Livsbetingelse for os saa meget som mulig at færdes mellem Mennesker, hvor alt det er holdt ude, som er vor Tro og Livsanskuelse imod.

Mere end nogensinde før beror vor Fremtid i ikke ringe Grad paa, at Kirkens Mistro mod blandede Ægteskaber bliver respekteret. Dybere og dybere kløfter Afgrunden sig mellem katholsk og ikke-katholsk Synsmaade, og det er mere end Lykken i dette Liv, der staar paa Spil, om vi ikke kommer paa den rette Side.

Derfor burde en Forening som *Unio* nyde langt mere Paaskønnelse og have langt større Tilgang, end Tilfældet er. Denne Forening er af de anførte Grunde en ubetinget Nødvendighed for os. Men enhver Menighed trænger ogsaa til at eje et ydre Udtryk for, at den baade indenfor og udenfor Kirkerummet ideelt udgør en stor Familie; og der maa findes et Sted, hvor de katholske Mænd og Kvinder mødes, der i Medfør af Kaar og Kræfter har Evne og Forpligtelse til at være de førende og derfor nøje maa kende hverandre.

Noget, der her ligeledes maa tages med i Betragtning, er, at uden *festlige* Sammenkomster, hvor uskyldig Lystighed og Glæde sidder i Højsædet, er Sammenhold mellem Mennesker som Regel vanskeligt, om ikke umuligt. Ogsaa her har *Unio* sin Opgave, hvis heldige Løsning vi alle maa være Foreningen taknemmelige for.

Det maa oprigtig beklages, at der er Familier iblandt os her i København, hvis Plads er i *Unio*, men som ikke er Medlemmer. Var de det, vilde det betyde en Tilvækst af Kraft baade for vort Samfund og for de paagældende selv.

Gid ovenstaaende Sandheder maa blive erkendt og efterfulgt!

Forstaaelsen heraf vil fylde Højskolens Sal ved hvert eneste Tirsdags-Foredrag og højne det religiøse Niveau iblandt os.

Gid det ogsaa maa blive indset, at der ikke gives mere naturlige Forbunds-fæller end *Unio* og *Den katholske Højskole*.

De supplerer hinanden saa fortrinligt, at det meget vel kunde tænkes, at det var blevet *Unio*, der havde skabt Højskolen.

Spectator.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Mariakongregationen for Ynglinge har blandt sine Medlemmer stiftet en *frivillig eukaristisk Sektion*, som agter at afholde Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke hver første Fredag i Maaneden, Kl. 6 om Morgen. Den første Fælleskommunion, som opofredes for Ungdoms-sagens Vel, afholdtes i Fredags og havde samlet 28 Deltagere. Det var meget smukt og opbyggeligt at se denne Skare unge Mænd i den tidlige Morgenstund flokkes om Herrens Bord, før de begav sig til Dagens Gerning.

-- Ved *Den katholske Højskoles* Møde i Tirsdags gav Hr. *can. jur. & stud. theol. Olrik* en ypperlig Skildring af Dronning Hedvig af Polens Liv. Foredraget, der blev holdt i et livligt og fængslende Sprog, fulgtes med spændt Opmærksomhed af de halvtredie Hundrede Tilhørere, som sikkert alle vendte hjem belærte ved og opbyggede af, hvad de havde hørt.

— *Unio* aabnede sin Vintersaison Fredag den 4. Oktober med et velbesøgt Møde, hvori ogsaa adskillige Menighedsmedlemmer udenfor Foreningen i Henhold til den i Ugebladet fremsatte Indbydelse deltog. Aftenen indlededes med et Foredrag af Hr. Pastor *Günther* om »Foreningsliv«. Efter at have omtalt de Vanskeligheder, der her i Danmark havde været forbunden med at danne Foreninger inden Grundlovens Givelse, og det mægtige Opsving, Foreningslivet havde taget *efter 1849*, gik Taleren over til at omtale »Unio«. Denne Forenings Formaal var efter Lovene under Selskabelighedens Former at virke til Sammenhold mellem Hovedstadens Katholikker, og selv om det vel maatte siges at være umuligt paa denne Maade at samle alle Hovedstadens c. 5000 Katholikker, havde Foreningen dog en betydningsfuld Opgave, derved at den dannede et Samlingssted for den jævnt velstillede Borgerstand indenfor vor Menighed. Historien viste, at det navnlig var fra denne Stand, de betydningsfuldste Reformere og Handlinger til hele Samfundets Bedste udgik, og Taleren opfordrede derfor Foreningens Medlemmer og Bestyrelse til stedse mere at virke for at drage netop denne Kreds af Menighedsmedlemmer til sig. Efter Foredraget, der modtoges med stærkt Bifald, og hvis manende Ord øjensynlig gjorde Indtryk paa Tilhørerne, spredtes Deltagerne i Lokalerne, de ældre navnlig om Whist- og L'hombre-Bordene, medens der fra Musikværelset, hvor de yngre fortrinsvis havde samlet sig, jævnlige i Aftenens Løb lød flerstemmige Sang og andre Musikpræstationer. Alt i alt

en hyggelig og vellykket Aften, der ved sin passende Blanding af Alvør og Gammen varslede godt for den kommende Saison. — Møderne holdes i Vinter den 1ste og 3die Fredag i hver Maaned i de hyggelige Lokaler i Frederiksberg Allé 11, hvor Foreningen nu i adskillige Aar har været til Huse.

Maribo. Her firmede den højærværdigste Biskop Søndag den 6. Oktober 375 polske Mænd og Kvinder. Kirken, som paa det smukkeste var pyntet af de polske unge Piger, var stuvende fuld, og de tre franciskanske Præster havde mange Timers Arbejde i Skriftestolen; omtrent uafbrudt fra Lørdag Eftermiddag til Søndag Middag. Biskoppen blev Tirsdag over i Maribo for at kunne fejre St. Birgittas Fest i vor eneste Birgitta-Kirke.

Rom. Socialisterne holdt deres sædvanlige Demonstration ved *Porta Pia* den 20. September og nægtede sig ikke de sædvanlige fejge og raa Udfald mod Kristendommen og Paven. I Aar var det Redaktør Podrecca fra det usædelige Blad *Asino*, som særlig »udmærkede« sig i saa Henseende. Mærkværdig er det, at Politiet med største Strengthed farer frem mod enhver offentlig nedsættende Ytring om det italienske Kongehus, medens enhver Usling ustraffet kan udslynge de største Forhaanelser mod Paven, der dog statsretlig set har samme suveræne Stilling som Kongen. Den italienske Regering skulde dog tage sig noget i Agt; blev Forholdene i Rom helt utaalelige for Paven, er der Lande nok i Verden, der med Glæde vilde give ham Ly og Beskyttelse, ogsaa langt bedre end Italien, og da vilde det kun vare faa Aar, inden »Stormagten« Italien vilde spille Fallit.

Frankrig. Alt eftersom Regeringen i dette Land fortsætter sin Krig mod Kirke og Kristendom, bliver Tegnene paa Tilbagegang og Opløsning stadig flere og tydeligere. Her er nylig fortalt, hvorledes Lærerne i Regeringsskolerne er gaaet for vidt i deres Iver: de har ikke alene udbredt Vantroens Læresætninger, som man ventede af dem, men ogsaa revolutionære og antimilitariske Anskuelse, hvad Regeringen er højst forbitret over. Befolkningens stadige Aftagen, Resultatet af moderne usædelige Lærdomme, giver Anledning til meget alvorlige Bekymringer, og trods saare fantastiske Forsøg paa Forbedring er det endnu ikke lykkedes at standse Bevægelsen, hvilket sikkert heller ikke lykkes, uden Befolkningen i sin store Helhed gennemgaar en moralsk og religiøs Genfødelse. Og endelig foranlediger Alkoholismen i den sidste Tid en Række ny Bekymringer. M. André Chéradame gør i en Bog nylig opmærksom paa denne meget alvorlige Fare. Alkoholforbruget i Frankrig

stiger Aar for Aar. For 5 Aar siden beløb det sig til 1.289.408 hl, men er nu steget til 1.574.018 hl pr. Aar, samtidig med at Befolkningen stadig er aftaget. Og tilmed er Stigningen stærkest i den allerfarligste af alle spirituøse Drikke, Absinthen. Til Trods for en særlig Skat, som man mente skulde indskrænke Forbruget af Absinth, er dette steget fra 160.000 hl i 1907 til 220.000 hl i 1911. Det gennemsnitlige Forbrug pr. Individ var godt 3 Liter i 1907, men godt 4 Liter i 1911. Mange Franskmand ser meget mørkt paa denne Fremgang af Alkoholforbruget.

Brevkasse.

St. Michaels Dag 1912.

Hr. Redaktør!

Festen idag minder mig om, at jeg aldrig har læst i Ugebladet eller hørt i Prædiken noget om Ærkeengelen Michaels Aabenbarelse, som fejres af Kirken den 8. Maj. —

Det vilde formentlig være af Interesse at faa nærmere Rede paa og Oplysning om denne Begivenhed. Ogsaa Protestanterne fejrer jo eller har fejret »Mikkelsdag«. Kan Ugebladet ikke forskaffe os noget at læse herom? Ærbødigst O. J.

Hr. O. J.!

I vor dansk-latinske *Messebog* vil De finde en kort, men ret udtømmende Besvarelse af de Spørgsmaal, De har rettet til Ugebladet. Messebogen, som burde være alle Katholikkers Ejendom, tjener ikke alene som Hjælpemiddel under Gudstjenesten og til Opbyggelse, men bringer ogsaa rig og paalidelig Oplysning om mange kristelige Spørgsmaal. Ærbødigst N. H.

— Til den *Præst*, som undertegner sig »Deres ingenting betydende, men derfor alligevel taknemmelige« og med stor Hjertelighed takker for Gengivelsen her i Ugebladet af Professor Mausbachs Foredrag om Sædelighedsspørgsmaalet, har jeg først som Svar en hjertelig Tak igen for hans kærlige Brev og oprigtige Ønsker. Og dernæst maa jeg allede en væsentlig Del af hans Tak fra mig selv til den, der indsendte omtalte Artikel til Ugebladet, nemlig den af mange kendte F. F. M. N. H.

St. Knuds Kapel.

Mariabørnskongregationen af den ubesmittede Undfangelse holder Fælleskommunion Søndag d. 20de Oktbr. Kl. 7 Morgen og offentligt Møde Onsdag d. 23de Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften — denne Gang undtagelsesvis *en Uge senere* end sædvanlig.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Møde i Lokalet Bredgade 67² o. G. Søndag d. 13. Oktober Kl. 7. Præmieskydning og Foredrag. Andagt i St. Ansgars Kirke Kl. 6.

Kirkelig Kalender.

13. Oktb. 20. Søndag efter Pintse.	20. Oktb. 21. Søndag efter Pintse.
14. — Mandag. Callistus I, Pave og Martyr.	Johannes af Kenty, Bekender.
15. — Tirsdag. Teresa, Jomfru.	21. — Mandag. Ursula og Lidelssøfæller, Jomfru.
16. — Onsdag. Votivofficium (Ansgar).	22. — Tirsdag. Marg. Maria Alacoque, Jomfru.
17. — Torsdag. Hedvig, Enke.	23. — Onsdag. Votivofficium (Ansgar).
18. — Fredag. Lucas, Evangelist.	24. — Torsdag. Raphael, Ærkeengel.
19. — Lørdag. Petrus af Cantara, Bekender.	25. — Fredag. Chrysanthus og Daria, Martyrer.
	26. — Lørdag. Vigiliedag.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 40.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 15. Oktober Kl. 8 Aften.

Bernhard Jensen: Windhorst.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**

Sangbogen *Sursum corda* medtages.

Aarhus. Dramatisk Aftenunderholdning. Søndag den 13. og Søndag den 20. Oktober, Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$. **Fra Tyroler Frihedskampene** (Mahr-værten), Drama i 4 Akter, opført af Foreningen »Frem«. Entré 50 Øre. Til Generalprøven Fredag den 11. Oktober Aften Kl. 7 har Børn Adgang for 10 Øre (voksne 50 Øre).

Rosenkransbogen.

Bønner og Betragtninger, samlede af Niels Hansen. Faas ved Kirkerne, hos St. Josefssøstrene samt fra Hovedoplaget, Frederiksberg Allé 15—17. Smukt indb. 35 Øre.

Udkommet er:

Fred. Esser: Apologetiske Prædikener. III. Serie: Konge, Lærer og Præst. (Høst.) Pris 1 Krone.

Unio. Fredag den 18. Oktober Mødeaften med Dans (Musiker: Hornung Jensen.)

Foreningens Hovedfester:

Stiftelsesfest: Søndag 24. Novbr. 1912.

Julefest: Søndag 5. Januar 1913 (ikke 29. Decbr. 1912).

Fastelaunsfest: Søndag 2. Februar 1913.

De kristelige Familiers Forening i St. Annæ Sogn holder Møde i Skolen Fredag d. 11. Oktober Kl. 8 Aften. Foredrag af Hr. Pastor L. Günther om »det katolske Hjem«. Alle Forældre og enligstillede Personer anmodes indtrængende om at give Møde.

Katolsk Ungdomsværn afholder Raadmøde Ons. d. 16. Oktbr.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hver dag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Amsgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothés Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 42.

Søndag den 20. Oktober.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — The Catholic Encyclopedia. — Et Opraab fra en ung til de unge. — Sy-Lisbeth. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Belgien. Frankrig. Afrika. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

139.

Af en Landsbypræsts Erindringer.

(„St. Bonifacius“. Prag 1906).

I en mindre By i Syd-Tyskland tildrog sig nogle Aar tilbage følgende Begivenhed, som i alle Enkeltheder stemmer overens med Sandheden. Den lille By ligger c. 4 km. fra nærmeste Jernbanestation. Kapellanen fortæller: Det var en Aften i Oktober Maaned; efter fuldendt Dagværk var jeg glad over at jeg kunde gaa til Hvile. Det var en kold Aften. I Søvn hørte jeg endnu det sidste Tog køre ind paa Stationen; saa var alt stille, og jeg faldt i tryk Søvn. Da hørte jeg pludselig Dørklokken. Jeg vidste ikke, om jeg havde drømt, eller om det var virkeligt; jeg lyttede et Øjeblik, og det varede ikke længe, saa lød Klokkens Klang igen gennem det stille Hus. Jeg sprang op, tog mine Klæder paa, trak Gardinet fra og aabnede Vinduet: »Er der nogen dernede,« spurgte jeg, »og har De ringet paa?« En hæs og mig helt ukendt Stemme svarede: »Er det Sognepræsten, jeg taler med?« — »Nej, men jeg er Kapellanen.« Stemmen vedblev: »Stationsforstanderens Hustru

sender mig op til Dem for at hente Dem til en Mand, som er bleven kørt over af det sidste Tog; begge hans Ben er skaaret over. Ganske vist har Lægen forbundet ham, men der er intet Haab om, at han skal kunne leve. Dersom De skynder Dem, kan De maaske endnu træffe ham i Live. Stationsforstanderens Hustru er vis paa, at han er Katholik; vi selv er Protestanter.« Jeg takkede Manden for hans Venlighed og den Umage, han havde paataget sig ved at gaa den lange Vej i den kolde Nat. Efter at jeg havde spurgt, om den forulykkede endnu var ved Bevidsthed, lovede jeg ham at komme saa hurtig, jeg kunde. Saa gik han sin Vej, og jeg tændte min Lygte og gik ilsomt til Kirken. Jeg tog den hellige Olie og det allerhelligste Sakramente, lukkede Kirken og begav mig paa Vejen til Stationen. I Landsbyen var alt stille; intet Lys var at se foruden det, jeg bar i mine Hænder. Med Livets Herre paa mit Bryst ilede jeg afsted; det gjaldt jo at bringe en døende den sidste og største Trøst: Frelseren selv.

I Ventesalen saa jeg et Lys brænde; jeg traadte ind, og der laa den syge paa en Bunke Halm med Benene indviklede i Linned, tilsyneladende bevidstløs. To Mænd sad ved Siden af ham; da de saa mig, hilste de venligt og forlod Ventesalen. Først beredte jeg en Plads, hvor det helligste Sakrament imedens kunde blive anbragt. Saa bøjede jeg mig ned til den lidende. Han var endnu ung, næppe 30 Aar gammel. Der laa et smertefuldt Udtryk over hans Ansigt. »Kan De høre mig, min Ven? Kan De se mig? Jeg er Dem ganske nær — en Præst — kan De høre, hvad jeg siger?« Intet Livstegn. Jeg knælede ned og forsøgte alt for at faa ham et Øjeblik tilbage til Bevidstheden, men alt syntes forgæves. »Min Ven, skal vi ikke bede? Sig i det mindste i Deres Hjerte: Min Jesus, Barmhjertighed! De forstaar vel, hvad jeg siger?« Der gik en Bevægelse over hans Ansigt, han bevægede sine Hænder, og et tungt Suk kom over hans Læber. Jeg lyttede nøje og spurgte igen; da hørte jeg et svagt Ord: Vand. »Gud ske Lov og Tak, at Bevidstheden er vendt tilbage!« tænkte jeg ved mig selv. Jeg rakte ham et Glas Vand, og han nød nogle Draaber deraf. »Mine Ben,« mumlede han — »mine Ben!« og derefter: »Stakkels Mo-

der!« Det var Naadens Øjeblik. Han forstod, hvad jeg sagde, og han var rede til at tage imod min præstelige Bistand.

Han aflagde et angerfuldt Skriftemaal og modtog med Andagt sin Herre og Gud i den hellige Kommunion. Den barmhjertige Samaritan havde besøgt sit Faar i den svære, afgørende Time. Jeg meddelte ham endnu den sidste Salvelse og gentog nogle korte Bønner for ham — og saa svandt Bevidstheden igen. Jeg trøstede mig med det Haab, at han vel forberedt og i Fred med sin Gud vilde gaa sin Herre og Dommer imøde. Saa kaldte jeg paa de to Mænd, som før havde været hos ham, og tillige med dem kom ogsaa Stationsforstanderens Hustru med sin Søn. Frem for alt takkede jeg hende, fordi hun havde handlet med saa megen Omhu. Hun ansaa det kun for sin Pligt, sagde hun. »Han er jo Katholik?« tilføjede hun, »thi da jeg efter Ulykken undersøgte hans Lommer for at finde noget Tegn, hvorpaa man kunde genkende ham, fandt jeg dette her. De kalder det for en Rosenkrans, ikke sandt? Da tænkte jeg straks, at han maatte være Katholik, og saa sendte jeg Bud efter Dem.« »Har han forlangt Præstens Bistand?« svarede jeg. »Hvorledes kunde han have gjort det, thi han var bevidstløs, lige fra vi trak ham frem under Hjulene, indtil De kom,« sagde Sønnen. . .

Jeg blev hos den døende; han kom ikke mere til Bevidsthed, men jeg blev ved med at tilhviske ham smaa Bønner, indtil han var gaaet over i den anden Verden. Hvor ofte har han mon bedt disse Ord i Rosenkransen: O Maria, bed for os nu og i vor Dødstime?

»Hvilket ejendommeligt Tilfælde« vil maaske mange sige; men jeg saa lidt mere end et Tilfælde: Guds hellige Forsyn og Guds Moders Hjælp. Man kan her vel ikke tale om en Undergerning, men alligevel maa man sige: Det var Velsignelse og Løn! —

Ogsaa her gælder: Fakta taler mere end Ord! Maalte dette Eksempel tilskynde os til at elske Rosenkransen og gerne hede den.

(Ved P. Jos. Resch.)

The Catholic Encyclopedia.

14. Bind.

Bog anmeldelse ved Niels Hansen.

Kun fem Maaneder efter 13. Bind har 14. Bind af dette monumentale katholske Værk set Dagens Lys. Det omfatter paa sine — som altid — store, tospaltede 800 Sider Artiklerne fra Simoni til Tournély og er prydet med en Mængde smukke Gengivelser, hvoraf fire i Farvetryk, af Kunstværker, Bygningsmindesmærker og berømte Personer foruden tre Landkort. Nærværende 14. Bind staar i Henseende til Udstyrelse og righoldigt Indhold paa samme høje Standpunkt som de foregaaende tretten.

Her skal ved denne, som ved de tidligere Anmeldelser, i det følgende fremdrages nogle Artikler, hvis Indhold er af den Art, at det baade kan interessere Læserne og give dem et paalideligt Indtryk af den sunde og rige Oplysning, den store Encyclopædi bringer.

Dette gælder f. Eks. en Artikel om Religions-Statistik af Pater Krose, S. J., den bekendte Redaktør af *Stimmen aus Maria-Laach* og en af vor Tidsalders største og paalideligste Statistikere. Han gengiver heri en Mængde interessante Tabeller over Religionernes Stilling Verden over baade i vore og i tidligere Dage. Efter ham skal der for Øjeblikket findes 1561 Millioner Mennesker paa Jorden, hvoraf 618 Millioner er Kristne, 13 Millioner Jøder og de andre 930 Millioner Hedninger. Af de 618 Millioner Kristne er 293 Millioner Katholikker og 186 Millioner Protestanter, medens 139 Millioner tilhører det græsk-russisk-orientalske Skisma. Af de 930 Millioner Hedninger tilhører 240 Millioner Confucianismen, 210 Millioner Brahma-læren, 207 Millioner Muhamedanismen, 125 Millioner Buddhismen, 48 Millioner Taoismen og Shintoismen, medens de resterende 100 Millioner er Fetishtilbedere og andre Hedninger. Man ser heraf, at endnu har $\frac{3}{5}$ af Jordens Befolkning ikke hørt Evangeliet. Den katholske Kirke staar ikke alene som det talrigste kristne Samfund, men overhovedet som det talrigste religiøse Samfund, der tæller henved $\frac{1}{5}$ af Jordens samtlige Befolkning som sine

troende. Baade Confucianere, Brahminere og Muhamedanere staar i numerisk Styrke ikke langt under Katholikerne, men deres Udbredelse er for en stor Del historisk og geografisk bestemt og paa langt nær ikke saa universel som Katholicismens.

Af Lande, som falder indenfor dette Bindts Rammer, maa Spanien med 38 Sider, Sverige med 8, Schweiz med 9 og Syrien (herunder syrisk Kirkeliv, Ritus o. s. v.) med 20 Sider særlig fremhæves. Som en Undtagelse kan det anføres, at her gøres udførlig Rede for det spanske Sprogs Udvikling af det latinske, da i Regelen alle kun filologiske Spørgsmaal forbigaaes i Tavshed. Spaniens Historie og Litteratur behandles med stor Udførlighed, som det i Regelen sker. Dette har dog ikke været Tilfældet hverken med Schweiz eller Sverige, hvor Mangelen paa litterær Oversigt er overordentlig følelig. Det er saaledes mere end en Mangel, at Selma Lagerlöf ikke nævnes, at der ikke findes et Ord om Forfatterinden Helena Nyblom, der dog selv er Katholik, og at ikke engang Nobel-Instituttet, dette kæmpemæssige Verdenslegat til Videnskabens og Litteraturens Fremme, bliver nævnet blandt svenske Institutioner. Det er den bayerske Arkivar, Dr. Pius Wittmann, der har skrevet om Sverige saavel som om Danmark, og som nok kunde have været noget mere hjemme i det, han har skrevet om, end han synes at være. Umuligt er det jo ikke, at der kun er blevet indrømmet ham en ret begrænset Plads at skrive paa; men saa kunde Sveriges gamle Historie f. Eks., der tager uforholdsmæssig stor Plads, været betydelig forkortet til Fordel for Emner som ovenfor paapegede og andre lignende, hvis Vigtighed er langt større.

Om Jesuiterordenen (*Society of Jesus*) har den bekendte Historiker, Jesuitpater *Pollen* fra London, skrevet en 30 Sider lang og omhyggelig Afhandling. Ordenen har haft 13 »hellige«, 91 »salige« og 50 »ærværdige«. Fortællingen om Ordenens midlertidige Undertrykkelse fra 1773—1814 er holdt i en rolig og behersket Tone, trods den Uretfærdighed, der foranledigede den; om Pave Clemens XIV, der ophævede Ordenen ved et Brev, som dog ikke skulde forkyndes offentlig, men kun tilstilles hvert

enkelt Kollegium, anføres Alphonsus Liguoris Ord: »Stakels Pave, hvad skulde han gøre under de Omstændigheder, i hvilke han befandt sig, med alle Suveræner sammen-svorne om at kræve Ophævelsen? Hvad os angaar, er det bedst at tie stille, bøje os for Guds hemmelighedsfulde Dom og holde vor Mund fast lukket.«

At en Afhandling om Theologi i dette Værk gaar fra Side 580 til 622, kan ikke forundre nogen; selvstændig trykt, vilde den udgøre en hel Bog af ikke saa lille Omfang. Den skyldes ikke færre end seks Forfattere, nemlig theologisk Professor *Pohle* fra Breslau, Rektor *Mahs, S. J.*, fra Nord-Amerika, gamle Pater *Lehmkuhl, S. J.*, fra Valkenburg i Holland, Professor *Walter Drum, S. J.*, fra Nord-Amerika, *Dr. Fr. Mutz* fra Freiburg i Baden og Pater *Pou-lain, S. J.*, fra Paris. Disse behandler under Overskrifterne: Dogmatisk, asketisk, mystisk samt Pastoral- og Moral-Theologi det vanskelige Emne.

Om Selvmord skriver en belgisk Professor van der Heeren fra Louvain (Løwen) en interessant lille Artikel. Han anfører heri, at der i det 19. Aarhundrede er begaaet $1\frac{1}{2}$ Million Selvmord, hvoraf 1.300.000 var i Europa. Pater Krose regner her langt højere, idet han anslaaer Selvmordenes Antal i Europa alene til 2 Millioner i samme Tidsrum. I de sidste 10 Aar af det 19. Aarhundrede blev der begaaet 400.000 Selvmord, af hvilke ikke mindre end Halvdelen falder paa Frankrig og Tyskland. For nævnte Periode, de sidste 10 Aar af forrige Aarhundrede, opstiller han følgende sørgelige Skala for Selvmord:

	Pr. Mill. Indb.		Pr. Mill. Indb.
Frankrig.....	239	England	84
Danmark	234	Norge.....	63
Schweiz	232	Italien	60
Tyskland*).....	206	Skotland.....	59
Østerrige	158	Nederlandene.....	56
Sverige	147	Rusland.....	32
Ungarn	145	Irland	26
Belgien	124	Spanien.....	21

Des værre er disse Tal for flere Landes Vedkommende steg et ikke saa lidt i Femaaret 1901—1905, for England

*) I Kongeriget Sachsen 308, et Antal, som i Aarene 1901—1905 endog steg til 325.

f. Eks. til 103, for Nederlandene til 64 og for Irland til 33. I De forenede Stater var der i samme Tid 107 Selvmordere paa hver Million Indbyggere, et Tal, der i 1908 var steget til 116. Det er uimodsigeligt, at den religiøse Faktor spiller den største Rolle ved Selvmordenes Hyppighed; saaledes er disse i protestantiske Lande i Regelen talrigere end i katholske, og Tilvæksten af Selvmord i et Land holder Trit med dettes Afkristning. Herpaa afgiver Frankrig et særlig sørgeligt Eksempel; Antallet af Selvmord pr. Million er steget fra 83 i 1852 til 290 i 1900. Aarsagen er iøjnefaldende: Religionen, særlig den katholske, indskærper med størst Klarhed Meningen med Livet og Vigtigheden af at gaa godt ud af dette; ved sin Lære om Anger og Bod, ved Skriftemaalet og de andre Sakramenter hindrer den meget de Udskejelser og Uordener, som ofte forleder en Mand til den sletteste af alle Udveje: at lægge Haand paa sig selv.

Skønt denne Anmeldelse let kunde forøges med mange andre interessante Uddrag, maa dette dog være nok. Den katholske læsende Verden har ved dette nye Bind atter faaet sin Adgang til solid og omfattende Viden i en væsentlig Grad forøget.

Et Opraab fra en ung til de unge.

Unge Katholikker! Der er et meget gammelt Ord, som siger, at »af Hjertets Overflødighed taler Munden« — derfor kan jeg heller ikke længer tie stille med, hvad der saa længe har ligget mig paa Hjerte.

Jeg er ung som I, har Lyst og Mod paa Livet som I, og jeg kender i mig den Trang, som jo er noget af det bedste, Ungdomstiden ejer: Trangen til at ofre sig, til at give sig selv hen med sin Ungdoms hele Varme og Begejstring for en stor og god Sag. Og den gode Sag, som

har grebet mig, og som jeg vilde ønske maatte gribe mange flere med mig — for den er det værd — det er Ungdomssagen, *den katholske Ungdoms Sag!*

Ungdom og Ungdomssag — det er ikke længere sjældne Ord iblandt os; men det har slaaet mig ofte, at det er mest i de ældres Mund.

Hvorfor er det saadan? Hvorfor er der endnu saa mange, der ser til og lader de gamle om det! Hvorfor melder ikke de unge sig til Tjeneste og beder om at være med i Arbejdet for deres egen Sag?

Vi kan ikke længer være bekendt at staa ledige paa Torvet!

Det er ikke nok at være passive Medlemmer af et Ungdomsværn — *Medlemmer er vi selvfølgelig alle!* Nej, aktive maa vi være, give et personligt Arbejde for at bære vor Sag frem. Den gælder jo ikke blot os selv, den gælder Broderen, Vennen, Kammeraten, som vi ser vakle, falde eller glide bort fra Kirken og fra os. For dem er det, vi skal arbejde — men dermed har vi ogsaa arbejdet for os selv, saa vist som der er Sandhed i den danske Digters Ord: »Hjælp de andre, saa hjælper du dig selv!« Ungdomssagen er den enkeltes, men den er ogsaa alles Sag. Den er *Foreningernes Sag*. Er det muligt, at der endnu er en katholsk Ungdomsforening, som ikke har sat Ungdomssagen øverst paa sit Program, hvis Arbejde endnu ikke er blevet et Led af det store Arbejde, der allerede er i Gang? Om det er Tilfældet, da viser det, i hvor sørgelig ringe Grad den er paa Føling med sin Tid, og hvor lidt den har forstaaet de Værdier og Kræfter, der lever og rører sig om os. Da er det paa Tide, at den lærer at forstaa, hvad det betyder at »løfte i Flok«.

Ja, skal vi kæmpe for, at det, der er godt og sandt, vinder Sejr, og navnlig, skal vi værge os mod, at det, der er dyrebart og helligt for os, bliver haanet og traadt under Fødder, da maa vi staa sammen, Ryg mod Ryg! De gamle har lagt Grunden, og de har arbejdet og bedet for, at den maatte blive god — nu er det os, der skal hjælpe at bygge op.

Ja, bygge op! I Ordets bogstavelige Forstand. Skal Ungdomssagen vinde Fasthed og Styrke, da maa den have

sin »Central«. *Absalonsgaarden* — den er det, vi unge skal rejse!

Hvor vi trænger til dette Hus! Hvor vi trænger til et Samlingssted, hvor vi alle — uden Forskel — kan mødes. Et Hjem, bygget efter vor egen Smag, præget af ægte dansk katholsk Aand; hvor vi har vor egen »Sal«, vore hyggelige Foreningslokaler, vor Læsestue og Bibliotek, vor højst nødvendige Boghandel; hvor enlige og tilrejsende unge Katholikker kan finde Tilhold, kan spise deres Maaltider og samles med gode Venner i en lun Krog — ja, smukt og godt skal det blive, om vi blot for Alvor selv vil det!

Jeg hører allerede Protesterne! Rejs *Absalonsgaarden* — det er at sætte Maalet for højt — vi har hverken Penge eller Kræfter dertil, det Maal ligger for langt ude i Fremtiden til, at man for Alvor kan begejstres for det . . .

Gammelmandssnak! — som selv de gamle iblandt os har været for unge af Sind til at ville bruge. Er vi ikke unge? Tør vi da ikke sætte Maalet højt? Men er der nogen iblandt os, som bliver svimmel af at se i Højden, nuvel, saa lad os for deres Skyld se lidt lavere: *Vor egen Byggegrund*, den vil vi eje! Saa kommer Huset med Guds Hjælp nok til at staa derpaa. Det Maal, ved jeg da, er inden for Rækkevidde. — Og Pengene! Kan være, at det, vi formaar, kun er lidt. Det gør slet ikke noget; det gælder blot, at Sagen bliver Alvor for os, at vi vil den med hele vor Villies Styrke. Dette er det, der skal drage Hjælpen ned fra Himlen til os, saavist som Sagen er god.

Altsaa: *Absalonsgaarden* rejst, endnu inden vor Ungdom er forbi, det skal være vort Løsen.

— —

Hvad skal vi da gøre? — Bede, overveje, arbejde. Bede først! Der er ingen, der som vor Frelser kender, forstaar og elsker den unge. Vi maa begynde med Forvisningen om, at han er først og fremmest med os med al sin Kærlighed og Interesse; og vi maa efterligne hine unge, som forleden i en tidlig Morgenstund opofrede den h. Komunion for Ungdomssagen.

Saa maa der overvejes. Og her er det, vi maa støtte

hinanden og tage vor Tilflugt til de ældres Erfaring — og Eksempel. (P. Buechler).

Det gælder at være raadsnare og opfindsomme — gode Ideer er Penge værd. En enkelt er allerede ført ud i Livet: *Absalonsmærket*. Det skal være vort første Bidrag til Sagen, at vi bruger dette Mærke, lader det følge med alle vore Breve og ikke glemmer, hvad et Julemærke har formaaet at udrette. Der var mange om det, det er sandt, men vi tager Tiden til Hjælp, saa naar vi det samme.

Men vi har Brug for flere Ideer. Og det er da derom, jeg vil bede alle unge Katholikker: Læg jer denne Sag paa Sindet! Tag den op til alvorlig Overvejelse! Søg først hos jer selv, om I ikke finder det, der kan bruges i dens Tjeneste. Men mener I ikke at finde noget, saa meld jer alligevel til Tjeneste, og giv i al Fald jert Bifald til Kende, saa at det kan ses, at vi kan samles om denne Sag.

— —

For nu at tage praktisk paa Tingene — der er i den katholske Højskole en »Spørgekasse«. Vi faar tit at høre, at vi ikke bruger den.

Brug den da i de kommende Aftener! Skriv ned — med eller uden Navn, som I har Lyst — hvad I føler og tænker om den Sag, jeg nu har prøvet at give lidt af det meget, som tilkommer den. Kom frem med Resultaterne af jeres Overvejelser, med Ideer, Metoderne, Midlerne, Udvejene og med alle de smaa og store Løfter om Bidrag af Penge, Tid eller Kræfter. Ja, slut en Sammensværgelse mod den hidtil saa forsømte Spørgekasse, fyld den til saa bredfyldt Maal, at Højskolens Forstander bliver nødt til at ofre en Aften alene paa at udrede dens Indhold.

Faar vi en Aften som hedder: *Absalonsgaarden*, saa vil vi alle give Møde, være med til at tage en alvorlig Drøftelse op og lægge en solid og god Grund for et fremtidigt Arbejde.

Altsaa — om alt gaar vel, ses vi paa Højskolen.

volo. —

Sy-Lisbeth.

Sy-Lisbeth var en populær Personlighed i Landsbyen; alle kendte hende og — hvad der var mere værd — alle holdt af den fattige Sypige med det glade Sind, det beskedne, venlige Væsen og det gode Hjerte. Og Børnene holdt allermost af hende; de syntes, der var saa dejligt i hendes lille Stue, naar Ilden brændte muntert i Ovnen, Symaskinen snurrede, og Sy-Lisbeth fortalte smukke Historier, medens Sneen faldt tæt udenfor?

»Aa, Sy-Lisbeth! Fortæl os en køn Historie!« bad fire rødmossede Børn og saa saa bedende paa hende, at hun ikke kunde modstaa dem. Hun fortalte saa de aandeløst lyttende Smaafolk om Jesusbarnet i Nazareth, og hun kunde saa barnligt og varmt fortælle om den hellige Families Liv i Hytten i Nazareth, at Medlidenhedstaarer rullede ned over Børnenes friske Kinder, og Kærlighed til det søde lille Jesusbarn fik deres smaa Hjerter til at banke.

»Det var rigtignok smukt!« udbrød de alle sammen, da Lisbeth tav. »Var Jesusbarnet ikke sær eller ked af det, naar han skulde holde op at lege?« spurgte lille Hans eftertænksomt. »Nej, lille Hans! Jesusbarnet var altid glad og venlig, selv om han skulde holde op midt i den allerbedste Leg.«

»Alle fromme Mennesker er altid glade og venlige,« bemærkede Naboens Gertrud gammelklogt.

»Akkurat som du, Lisbeth,« udbrød tykke Willy.

Ja, lille Willy havde Ret; Sy-Lisbeth var altid glad, hun havde trods alle Livets Storme og mange triste Timer bevaret et ungdommeligt og ligevægtigt Sindelag. Men den Dag spillede et særlig muntert Smil om hendes tynde Læber. Landsbyfolkene kaldte Sy-Lisbeth fattig. Hvordan skulde de ogsaa kunne ane, at hun lige havde vundet 5000 Mark!

Ja, sandelig! 5000 Mark! Hun havde knap villet tro sine egne Øjne, da alle de blanke Penge laa foran hende. Men — hvad skulde hun, den jævne, fordringsløse Sy-Lisbeth, med alle de Penge? Jo — hun vidste nok, hvad hun skulde bruge dem til. Hendes klare Øjne saa tankefuldt ud af Vinduet, ud over de smaa Huse med de røde Tage og helt ud mod de grønne Bjerge. — Der var blevet ganske stille i Stuen; lille Hans var faldet i Søvn paa hendes Skød, og de andre Børn sad saa stille som Mus. Den ellers saa flittige Sy-Lisbeth sad og drømte — drømte om en smuk, lille Kirke, som hun vilde bygge til sin Frelser; det havde saa ofte gjort hende ondt, at han, der er Himmelens og Jordens Herre, kun skulde have et fattigt Træhus. Nu saa hun allerede i Tankerne den evige Lampe brænde, saa det allerheligste Sakramente paa Alteret og hørte Klokkerne ringe fra den nye Kirke.

Der var saa stille i den lille Stue; det var, som om Engle svævede derved og bragte Sy-Lisbeths fromme Beslutning med tilbage til Gud.

Næste Søndag meddelte Præsten den lille Menighed, at en Velgører, hvis Navn ikke maatte nævnes, havde skænket 5000 Mark til Opførelse af en ny Kirke. Det var en stor Begivenhed for den lille Landsby. Kvinderne stak Hovederne sammen udenfor Kirken, Mændene talte om det mærkværdige i Værts-huset, og Børnene snakkede om Sagen paa Gaden. Hvem kunde dog have givet alle de Penge? Det var det brændende Spørgsmaal, som alle gentog, og som bragte Sindene i Oprør.

Men — naar alt kom til alt, saa kunde det naturligvis kun være Egnens rigeste Mand, Storbonden!

Han plejede ganske vist ikke at være saa from; han forsømte mange Gange den hellige Messe om Søndagen — og Beskedenhed var man fremfor alt ikke vant til fra hans Side.

Men hvem havde vel ellers saa mange Penge?

For Fremtiden tog Mændene ærbødigt Hatten af for den gavmilde Bonde; Skoledrengene hilste dobbelt saa dybt som før, og Kvinderne nejede for ham allerede paa lang Afstand. Den rige Bonde spankulerede endnu mere hovmodig og selvbevidst gennem Landsbyen end før og hilste naadig og nedladende, naar Kvinderne nejede dybt, og Mændene knap vidste, i hvor høj Grad de skulde vise ham deres Højagtelse i Kroen og i Kirken. »Sikke nogle Tosser, I er!« tænkte Bonden og lo i Skægget.

Slet ingen tænkte paa den fattige Sy-Lisbeth, der stadig syvede og lappede, strikkede Strømper og fortalte Børnene smukke Historier. Men der var ingen, der fire Aar efter gik med saa lykosaligt Hjerte og saa ren Glæde ind i den lille, nye Kirke som den ydmyge, stillfærdige Sy-Lisbeth, for ingen anden lød Kløkkerne saa jublende, og til ingen anden bragte Frelseren saa rig Velsignelse.

(Fra Leo ved T.)

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Opmærksomheden henledes paa vore to *Syforeninger*, som nu har genoptaget deres sædvanlige Vintervirksomhed. De trænger til nye Medlemmer og fortjener for deres smukke FormaaIs Skyld at faa saadanne. Syforeningen paa Nørrebro har siden sidste Vinter haft det store Tab at miste en af sine bedste Kræfter, nemlig Fru Simonsen, som i Sommerens Løb er afgaaet ved Døden. Hendes dygtige og energiske Arbejde vil blive et stort, føleligt Tab for Foreningen.

— Ved Mødet paa *Højskolen* i Tirsdags holdt for en fyldt Sal Hr. stud. theol. Bernhard Jensen fra Münster et interessant Foredrag om Centrum's store Fører Windthorst. Forstanderen, Mogens Ballin, anbefalede indtrængende Spørgekassen, der i lige høj Grad stod til Raadighed for Katholikker som for Ikke-Katholikker.

— I denne Uge vil Grundstenen til Klosteret for *Den evige Tilbedelses Orden* paa Jagtvejen blive lagt. Af forskellige Grunde, ikke mindst af Hensyn til Efteraarets barske og upaalidelige Vejr, vil der ikke finde nogen Højtidelighed Sted, men Ceremonien bliver foretaget i Stilhed, idet man venter med officielle Festligheder, indtil engang hele Bygningen staar fuldstændig færdig og skal indvies.

Belgien. Dette Land har for nylig mistet en af sine største Statsmænd ved forhenværende Premierminister *Beernaerts* Død. Det skyldes for en stor Del hans energiske og patriotiske Virksomhed, at Landet blev forskaanet for en antiklerikal Regering, som vilde have været lige saa ivrige Kristendomsfjender, som den franske Regering nu i mange Aar har været. Da Beernaert, som var født 1829 i Ostende, havde studeret i Louvain, Paris, Berlin og Heidelberg, udviste han saa stor Dygtighed og Energi i det politiske Liv, at han snart udpegedes som et Føreremne. Først blev han Arbejdsminister, i 1884 Førsteminister; hans fremskridtsvenlige Politik bragte det belgiske Folk en Række af Velgerninger. Herimellem var en Valgretsreform, som først blev fuldt gennemført efter hans Tilbagetræden. Takt, Dygtighed og Upartiskhed var et Særpræg for hans politiske Virksomhed.

Frankrig. Da den franske Republiks Regering paa-begyndte Kampen imod den katholske Kirke, lovede den Landet, at det skulde komme til at nyde »Frihedens Velsignelser«, hvis det vilde frigøre sig fra Gud og Kirkens Aag. Disse »Velsignelser« begynder nu at vise sig med al ønskelig Tydelighed. For 40 Aar siden fandtes der i Frankrig 14 Procent Analfabeter, 3: Folk, der ikke kan læse eller skrive, nu, efter Kirkens Bekæmpelse, er der 30 Procent. Alligevel betaler Staten nu 350 Millioner Francs til Undervisningsformaal i Stedet for 95 Millioner den Gang. I Armeen voksede Desertørernes Antal fra 4000 til 16.000 aarligt, Nægtelser af Lydighed fra 7000 til 70.000. Antallet paa ungdommelige Forbrydere er steget fra 13.000 til 30.000; Selvmordenes Antal er vokset fra 5000 aarligt til 9000. Galehusene bliver mere og mere fyldte, da de sindssyges Antal er vokset fra 11.500 til 85.000. At disse Tal ikke skyldes Folkemængdens Forøgelse, er allerede af den Grund indlysende, at dette ulykkelige Folk hvert Aar gaar tilbage med 36.000 Indbyggere! Det er den Slags »Velsignelser«, som »Friheden uden Gud« har forskaffet dette af Naturen ellers saa rigt udstyrede Land.

Afrika. Til Apostolisk Vikar for Øvre-Nilens Vikariat er Mgr. Biermans bleven udnævnt, og den almindelig afholdte Præsts Bispevielse fandt Sted den 1. September i Nsambya i Uganda. Konsekrator var Biskop Streicher af de Hvide Fædres Kongregation, kun assisteret af Biskop Perlo af den italienske Mission i Britisk Øst-Afrika, da den anden Biskop, der havde lovet at komme, var bleven forhindret. Om Morgenens indtog de indfødte Kristne den h. Kommunion for nedbede Velsignelse over den hellige Handling. Kl. 8 $\frac{1}{2}$, da Bispevielsen skulde begynde, var Kirken og

Pladsen om den fuldt pakket med Mennesker. Det var en international Forsamling, der havde givet Møde: Englændere, Skotlændere, Irlændere, Franskmand, Hollændere, Belgiere, Østrigere, Italienerne, Portugisere, Indere og mange forskellige Afrikanere. Endvidere havde 18 Mill-Hill Missionærer (en engelsk Missionsforening) indfundet sig, 32 Hvide Fædre, 15 Søstre, den indfødte Fyrst Josef, den katolske Førsteminister o. s. v. Kun to af de tres Europæere var Katholikker. Den store Festdag vil næppe nogen Sinde blive glemt af den katolske Kirke i Uganda.

Brevkasse.

Kære Hr. Redaktør!

Tør jeg være saa dristig at fremkomme med et lille Forslag, som maaske kunde gøre Nytte i videre Kredse, hvis det gennem Ugebladet kunde blive Offentligheden bekendt? Min Broder og jeg er ogsaa bleven grebet af den Iver, der synes at brede sig saa stærkt i den senere Tid, Iveren for at faa rejst *Absalonsgaarden*, og vi er blevet enige om at anskaffe en 10-Øres Sparemærkebog og paa den kun samle Mærker til *Absalonsgaarden*. Mit Forslag gaar kun ud paa, at de mange, der ikke kan give store Gaver, skal gøre ligesom vi og anskaffe en saadan Bog. Tror De ikke, at det var en praktisk Maade at faa mange Penge samlet paa?

Ærbødigst A.

— Til Frøken A.! Ideen er glimrende. Gid den maa finde mange Efterfølgere!

N. H.

Elisabeth-Vincentsforeningens (N. & K.) og Syforeningens Aarsberetning for 1911—12.

I Aarets Løb er forarbejdet og uddelt:

Til Børn:

23 Livstykker,
65 Chemiser,
60 Par Pigebenklæder,
20 Skørter,
13 Halte og Huer,
58 Forklæder,
55 Kjoler,
2 Kaaber,
14 Par Strømper,
14 Par Muffediser,
57 Drengeluser,
60 Par Drengbenklæder,
48 Skjorter,
34 Par Kapsko.

Til voksne:

1 Chemise,
4 Kjoler,
1 Skørt,
1 Lagen,
1 Trøje,
10 Bluseliv,
1 Cape,
1 Natkjole,
3 Dynebetræk,
4 Halte,
2 $\frac{1}{4}$ Pd. Uldgarn.

Ialt 516 Stk. Tøj.

Desuden er der uddelt:

74 Pakker Urtekram,
437 Potter Mælk,
62 halve Tdr. Kul.

Absalons Gaard

paa Mærker og Brevkort sælges i Butikkerne Købmagergade 48, (Hoffmann), Vesterbrogade 18 (Hoffmann), Frederiksberggade 34 (Bækland); endvidere Bredgade 69, 2. S. o. G. (Menighedskontoret), Enighedsvej 6, Charlottenlund (Ballin), Bangertsgade 11, Tlf. 4110, (Günther, Hovedforhandler).

Det katholske Fortsættelseskursus.

Engelsk Klub.

Første Mødeaften Torsdag 31. Oktbr. 7¹/₂—10, Bredgade 67² o. G. 7¹/₂—8¹/₂: Konversation, ledet af indfødte.

8¹/₂—9¹/₄: Skyggebilleder og Oplæsning af Hr. Pastor Fonlupt.

9¹/₄—9³/₄: Indøvelse af en eller flere af de mest kendte engelske Sange.

9³/₄—10: Konversation.

Møderne finder Sted sidste Torsdag i Maanederne Oktbr., Novbr. og Jan.—April ovennævnte Tid og Sted.

Eleverne fra det katholske Fortsættelseskursus har gratis Adgang. Udenforstaaende, der maatte ønske at deltage, *bedes venligst indmelde sig* paa Menighedskontoret mellem 1—4, Bredgade 69² o. G. Telefon: Palæ 654. Kontingentet er 2 Kr. for Vinteren.

Mariakongregationen af Apostlenes Dronning holder Møde Søndag d. 20. Oktober Kl. 3 Eftm. i St. Josefs Søstrenes Huskapel, Toldbodvej 14.

Rettelser. Side 680, Linje 12 fra neden, skal Syndserkendelse rettes til Syndsbekendelse. Ligeledes skal paa Side 676, Linje 9 fra oven, virksomste rettes til virksomme.

Rosenkransbogen.

Bønner og Betragtninger, samlede af Niels Hansen.

Faas ved Kirkerne, hos St. Josefsøstrene samt fra Hovedoplaget, Frederiksberg Allé 15—17. Smukt indb. 35 Øre.

Mariakongregationen for Ynglinge holder Fælleskommunion Søndag d. 20. Oktober Kl. 8¹/₂ i Jesus Hjertes Kirke.

St. Knuds Kapel.

Mariabørnskongregationen af den ubesmittede Undfangelse holder Fælleskommunion Søndag d. 20de Oktbr. Kl. 7 Morgen og offentligt Møde Onsdag d. 23de Kl. 7¹/₂ Aften — denne Gang undtagelsesvis *en Uge senere end sædvanlig*.

Syforeningen i Griffenfeldtsgade Nr. 7, 3. Sal ov. Gaarden, genoptager sine Møder Torsdag den 7. November. Nye Medlemmer optages gerne ved Henvendelse i Griffenfeldtsgade, da der kræves talrig Assistance til at udføre de mange Arbejder.

Udkommet er:

Fred. Esser: Apologetiske Prædikener. III. Serie: Konge, Lærer og Præst. (Høst.) Pris 1 Krone.

Unio. Fredag den 18. Oktober Mødeaften med Dans (Musiker: Hornung Jensen.)

Foreningens Hovedfester:

Stiftelsesfest: Søndag 24. Novbr. 1912.

Julefest: Søndag 5. Januar 1913 (ikke 29. Decbr. 1912).

Fastelavnfest: Søndag 2. Februar 1913.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdage fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Kirkelig Kalender.

20. Okth. 21. Søndag efter Pintse. Johannes af Kenty, Bekender.	27. Okth. 22. Søndag efter Pintse. Relikviefest.
21. — Mandag. Ursula og Lidelserfæller, Jomfruer.	28. — Mandag. Simon og Judas, Apostle.
22. — Tirsdag. Marg. Maria Alacoque, Jomfru.	29. — Tirsdag. Votivofficium (Ansgar).
23. — Onsdag. Votivofficium (Ansgar).	30. — Onsdag. Alphons Rodriguez, Bekender.
24. — Torsdag. Raphael, Ærkeengel.	31. — Torsdag. Wolfgang, Biskop og Bekender. (Fastedag).
25. — Fredag. Chrysanthus og Daria, Martyrer.	1. Nov. Fredag. Alle Helgens Dag. (Abstinents bortfaldet).
26. — Lørdag. Vigiliedag.	2. — Lørdag. Alle Sjæles Dag.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 40.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 22. Oktober Kl. 8 Aften.

Johan Johnsen: Biskop Gunner af Viborg.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**

Sangbogen *Sursum corda* medtages.

Lys.

Til Gravene Alle Helgens Dags Aften paa Katholsk Vestre Kirkegaard modtages Bestillinger paa Lys af Graver C. T. Iversen.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring; de faas hos d'Hrr. gejstlige ved St. Ansgarskirken (Bredgade 64¹), Rosenkranskirken (Boysegade 8³), St. Josefskirken (Griffenfeldtsgade 44), St. Andreaskirken (Ordrup), St. Annæ Kirke (Sundby) og hos Murermester A. V. Günther, Bangertsgade 11, samt ved telefonisk Henvendelse til Johs. Hoffmann & Søn, Købmagergade. Tlf. Central 1389.

† At min kære Mand, Barbermester **Otto Møller**, er afgaaet ved Døden d. 10. ds., styrket ved vor h. Kirkes Naademidler, bekendtgøres herved.

Paa Familiens og egne Vegne

Marie Møller.

Begravelsen fandt Sted Søndagen den 13. ds. Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

R. I. P.

† Min kære Mand, vor kære Fader, **Jakob Ferdinand Holmgren**, er i Morges rolig og velforberedt afgaaet ved Døden.

København d. 15. Oktober 1912.

Minna Holmgren.

Nora Rise.

Ove Holmgren.

Begravelsen foregaar i Stillehed.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnem. 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 43.

Søndag den 27. Oktober.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Korsets Sejr. — Nogle Ord fra en gammel Mand. — Et Forslag — med en Efterskrift. — Husk paa din Alderdom. — Grundstensnedlæggelse. — Legater. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Tyskland. Afrika. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

140.

Sjælen — Guds Billede.

Evangeliet fortæller, hvorledes Farisæerne spurgte Herren, om det var tilladt at give Kejseren Skat. De vilde friste ham, men han tvang dem til selv at give sig Svaret. Han lod dem vise sig Skattens Mønt og spurgte: »Hvis Billede er dette?« De svarede: »Kejserens.« Da svarede han: »Saa giv da Kejseren, hvad Kejserens er, men giv ogsaa Gud, hvad Guds er.«

Vi kan stille det samme Spørgsmaal med Henblik paa vor Sjæl. Hvis Billede er den? Svaret gives paa det første Blad i Skriften: den er Guds Billede. Thi saaledes talte Gud, da han vilde skabe Mennesket: »Lad os gøre Mennesket i vort Billede og efter vor Lignelse.«

Det er et dobbelt Guds Billede, der her er Tale om. Et naturligt. Thi Mennesket har en aandelig Sjæl, en udødelig Aand, begavet med Forstand og fri Vilje, og er saaledes et sandt Billede af Gud. Det er paa Grund af dette naturlige Guds Billede, at Psalmisten siger: »Du gjorde ham kun lidet ringere end Englene.«

Men saa tilføjede Psalmisten: »Du har kronet ham med Herlighed og Ære.« Dette kan vi forstaa om det overnaturlige Gudsbillede, som blev indpræget Mennesket

ved Skabelsen, den helliggørende Naade, som er en Delagtiggørelse i Guds Natur, saa den h. Johannes med Rette siger: »Vi kaldes ikke blot Guds Børn, vi er det.«

Skulde saa Herrens Ord: »Giv Gud, hvad Guds er«, ikke ogsaa være sagt om vor Sjæl, dette levende Guds Billede?

Det gælder i Sandhed om det naturlige Guds Billede, idet vi skal benytte vor Forstand til at erkende Gud i hans Skabning, samle al den Lov, der er skjult i Naturens Herlighed, men som den fornuftløse Natur ikke kan blive sig selv bevidst, samle den til en brusende Lovsang til Ære for Skaberens, som i alt sit Virke viser sig saa stor, saa mægtig, saa viis, saa rig og god. Og Viljen skal Mennesket bruge til at tjene Gud, gøre hans Vilje og bøje sig for hans Styrelse.

I endnu højere Grad gælder dette om det overnaturlige Guds Billede, som er paatrykt os ved Naaden. Lad os endnu en Gang huske det: Naaden er en Delagtiggørelse i Guds Natur. Var ikke ogsaa Englene begavede med den, saa var vi derved hævet højt over Engleverdenen. Hvor højt Gud sætter dette Billede af sig selv, kan vi se deraf, at han, da vi letsindigt havde udslettet det, sendte sin Søn til Verden, for at han skulde genfremstille det i forhøjet Glans, endogsaa med Opofrelse af sit eget Liv.

Og hvordan skal vi give Gud denne vor Sjæl? Ved at frelse den. Ved at bevare den for Synd eller rense den fra alle Syndepletter, ved at pryde den med Dyd og Helighed, selv om det skulde koste os Kamp og Møje, selv om det skulde kræve Ofret af vort eget Liv som hos vor Frelser. At frelse vor Sjæl, det er vor egentlige Livsopgave, som vi maa arbejde paa med Ophydelse af al vor Kraft.

Den tyske Kejser Otto III besøgte paa sin Romafart et Kloster, hvori den h. Nilus levede i stille Tilbagetrukkenhed. Kejseren underholdt sig i nogen Tid med ham og sagde saa til Afsked: »Ærværdige Fader, forlang af mig som af en Søn, hvadsomhelst du vil, og jeg skal med Glæde give dig det.« Den hellige Olding lagde sine Hænder paa Kejserens Bryst og sagde med højtidelig Stemme: »Jeg kræver af dig kun eet, min Søn, din Sjæls Frelse. O frels din Sjæl.« Den unge fromme Kejser blev dybt grebet, og med Taarer i Øjnene kastede han sig paa Knæ og bad Nilus om hans Velsignelse. Han glemte aldrig Helgenens Ord, og han førte midt i Hoflivets Tummel og Fare en Helgens Liv. I Aaret 1002 trak han sig i Fastetiden tilbage til et Kloster i Ravenna og tilbragte hele Tiden med at bede og betragte, vaage og faste. Kort Tid efter døde han, ung af Alder, men rig paa Dyd. Han havde givet Gud, hvad Guds er.

Dr. Kiefer.

Korsets Sejr.

I DETTE TEGN

SKAL DU SEJRE.

Konstantins Kors.

Det er henimod Aften d. 26. Oktober 312. Udenfor Rom har Kejser Konstantin slaaet Lejr med sin store Hær, hvormed han nordfra er draget over Alperne ned gennem Italien for at kæmpe mod sin Svoger, den grusomme Tyran Maxentius. Kejseren sidder hensunken i dybe Tanker udenfor sit Telt og ser ned mod Rom, hvor Fjenden venter ham. Aftenens vemodige Stemning lister sig ind i hans Sind og Tanker, han gribes af Stilhedens Tungsind, fyldes af Mismod og af Tvivl paa sine Kræfter til at kunne slaa den stærke Modstander, den Tvivl og det Mismod, som griber Mennesker, der staar overfor et stort og afgørende Maal. Inde fra Lejren hører han Soldaternes høj-røstede Samtale og Latter, de er ubekymrede og tillidsfulde, de stoler paa deres Kejser og tapre Hærfører, men han, hvem kan han stole paa, hvem kan trøste ham, give ham Haab og Mod? Og i sin Vaande beder han de Kristnes store Gud om Hjælp, den Gud, de dyrker med Bøn og Sang, og for hvem de glædesstraalende gaar i Døden.

Pludselig ser Konstantin ude i Horisonten et Syn, et forunderligt Syn. Over den synkende Sol flammer et straalende Kors og en glødende Skrift: »I dette Tegn skal du sejre.« Er det et Sansbedrag, er det en ophidset Fantasis Taagebillede? Nej, ogsaa Soldaterne ser det mærkelige Himmeltegn, alle stirrer mod den synkende Sol, alle ser Korset og gribes af dets Hemmelighed. Og Kejseren forstaar, at det er et Tegn fra de Kristnes Gud paa, at hans Bøn er blevet hørt.

Inde i Rom drager Maxentius i et pragtfuldt Optog ind i Templet, hvor lette, vellugtende Røgelseskyer stiger op

fra gyldne Offerskaale. Han vil raadspørge de sibyllinske Bøger om Udfaldet af den forestaaende Kamp. Præsterne gransker de gule Pergamenters Gaader, og Orakelsvaret lyder: »Roms Fjender skal ynkelig omkomme.«

Om Natten havde Konstantin et nyt Syn. Kristus viste sig for ham og befalede ham at lade det Tegn, der havde vist sig paa Himlen, afbilde og bære foran Hæren. Næste Dag vajede et pragtfuldt af Guld og Purpur straalende Korsbanner, med Kristi Navn omgivet af funklende Ædelstene, over Kejserens stolte Hær. Da Konstantin og Maxentius den Dag stod overfor hinanden, var det Kristendommen og Hedenskabet, der mødtes for at afgøre Roms og Verdens Skæbne. Ved den milviske Bro, som et Stykke Vej Nord for Rom spænder sin Bue over Tiberen, stod det afgørende Slag. Konstantins Hær stormede frem under Korsets Tegn, Tyrannens Hær blev slaet og flygtede i vild Uorden, Tusinder fandt deres Død i Tiberens Bølger, deriblandt Maxentius selv. Sejrrig drog Konstantin ind i Rom, hilst af Folkets Jubel, det gamle Roms Dage var endte, det nye Roms begyndte.

— —

Da Kristus 40 Dage efter sin Korsdød forlod denne Verden og opfor til Himlen, efterlod han sin Kirke som et lille svagt Samfund, hvis Symbol, Korset, var Hedningerne en Daarskab og Jøderne en Forargelse. Men denne menneskelig svage Menighed var aandelig stærk, og dens Styrke fik ikke Lov at ebbe ud og dø hen i Omgivelsernes ligegyldige Sløvhed og Kulde, den æggede til Modstand, maatte kæmpe sig frem og vandt Kampens Triumfer. Fra det hellige Land drog de af Begejstringens hellige Ild opfyldte Kristne ud mod fremmede Kyster og gjorde Verdensrigets og Kulturens Centrum, selve Rom, til deres Hovedsæde.

Det blev strenge Tider for de Kristne, som til fulde maatte erkende Mesterens Ord: »Som Verden har forfulgt mig, vil den ogsaa forfølge eder.« Det kloge klassisk dannede Rom rejste sig i al sin Magt og Vælde mod de fattige, ulærde, evangelieprædikende Jøder, der blev Genstand for Menneskehedens grusomste Had og Ondskab. Kejser og Pave, Romerriget og Katekombernes Kirke, hvilke ulige Kræfter! Og dog gaar der Aar efter Aar, Slægt efter Slægt,

stadig raser Forfølgelserne mod de Kristne, men deres Tal aftager ikke, tværtimod det tiltager, for hvert Tusind, Tyrannerne lader myrde, vælder nye Tusinder frem.

Saaledes svandt tre Aarhundreder. Da endelig oprandt, med Konstantins Indtog i Rom, Friheden for de Kristne. Guds Kirke havde bestaaet sin Prøvetid, Martyrernes talløse Skare havde indledet dens Historie paa en Maade, der gennem alle Tider vil aftvinge Menneskene Ærbødighed og Beundring. Fra Katakombernes snævre, mørke Gange drog Kirken op i Dagens klare Sollys, de Kristne behøvede ikke mere hemmelig at liste til deres Gudstjeneste, Kejseren selv beskyttede deres Religion og byggede dem prægtige Kirker. Petri Stol gemtes ikke mere under Jorden, den rejstes midt i Rom. Korsets Tegn blev æret med den største Ærbødighed og Ærefrygt, snart lyste det over hele Rom. Og 14 Aar efter det mindeværdige Slag fandt Konstantins Moder, den hellige Helena, Kristi Kors paa Golgatha.

1600 Aar er svundet hen, siden Verdenshistorien hin 27. Oktober 312 begyndte sit nye Afsnit. Korset har gaaet sin Sejrs gang over hele Jordkloden, overalt, hvor det kom frem, sank Afguderne i Grus, og der blev tyst i Offerlundene. Det knejser over Domkirkens himmelstræbende Spir og Skovkappellets lave Tag, det pryder Præstens Messehagel og Kejsereus juvelfunklende Krone, det hænger paa Hjemmets Væg og staar ved Landevejen, mindende den vejfarende om Livsvandringens Korsvej, det følger Mennesket fra Døbefonten til Ligkisten og plantes paa Kirkegaardens Grav, det hyldes med Langfredags sorg og Paaskeglæde. Og over Danmark vajer Korsets Tegn, som Nationens Mærke, i Verdens skønneste Flag, det himmelfaldne Dannebrog.

Men Korset fik ikke og faar aldrig Fred, det har altid sine Fjender og Modstandere. Mangfoldige Gange er der løbet Storm mod det, men altid gik Fjenden til Grunde. Ogsaa vore Dage har sine Korsstormere, det moderne Hedskab, som i mangt og meget ligner det gamle dekadente Rom; ja endog saadanne, som kalder sig Kristne, gør i Videnskabens og Kulturens Navn Oprør mod Korset. Den kløgtige Tvivl gør Hjerterne golde og udelukker de ædleste Følelser, Mennesket ejer, Modernismens Apostle

prædiker Tomhedens og Intethedens Evangelium for at nedbryde, hvad to Aartusinder har rejst. Men det vil ikke lykkes. Korset er rodfæstet i Jordens Grundvold, alle, som tyr ind under dets Skygge og lytter til Klokkernes hjemlige Klang, vil sejre i dette Tegn.

Og saaledes vil det være gennem alle Tider og alle Slægter indtil hin Dag, hvor alt afsluttes ved Evighedens Flod, hin Dag, da Jordens Gravkors flammer paa den mørke Himmel for at bringe alle i Knæ. Den yderste Dag — Korsets Sejr.

J. H.

Nogle Ord fra en gammel Mand.

Tak for dit Opraab til de unge, kære Jens — ja, jeg bruger dit gode danske Navn og ikke det latinske Mærke, du skjuler dig under; du er en god dansk Unger-svend, dine Ord kommer fra dit kække Hjerte og gaar med Guds Hjælp lige ind i Hjertet paa dine Kammerater, og ogsaa da til de unge Piger. Hvor det er dejligt at se en ung Mand skrive om »Trangen til at ofre sig, til at give sig selv hen med sin Ungdoms hele Varme og Begejstring for en stor og god Sag«. Var jeg Redaktør af *Katholsk Kirkeblad*, saa lod jeg dig skrive et Opraab til de unge om den Sag, du har paa Hjerte; jeg tror, du raaber saa højt, at selv døve kan høre det; og vi gamle kunde jo nok, som du skriver, trænge til nogle unge, der tog Arbejdet op for — deres egen Sag.

Saasnaart der kommer rigtig Gang i Ungdommens Arbejde for Ungdomssagen og for den Sag, som vi er enige om staar aller først paa Dagsordenen — Absalons-Gaarden, ja, saa skal du se, saa hører »Gammelmands-snakken«, som du med dejlig ungdommelig Frækhed kalder alle Indvendinger, op af sig selv.

Vi gamle kan ikke forlange alt af jer, men naar vi nu har faaet de Mærker og de Kort, saa var det jo rart, om I vilde bruge dem for Alvor; jeg tror ikke, man har forstaaet, at Mærkerne, som en gammeldags Oblat, sættes

bag paa alle de Breve, man skriver. Jens, jeg tænker paa Inger, der hver Dag skriver til sin Hjertenskær og hver Dag faar Brev igen — de to kunde da bruge 2—3 Mærker daglig; og kunde I ikke sætte dem paa alle de Pakker, I sender bort mellem Aar og Dag; og Brevkortene, som du nok i Skyndingen glemte at faa nævnet i dit Opraab, ja, dem kan I da bruge mange af hjemme, hver Gang du eller dine Søskende har en Besked til en Ven, en Indbydelse at sende. I har vist ogsaa nok af Karls »Ansichtskarten« fra Hamborg, I kan Jungfernstieg, Hotellet, hvor Kongen døde, og Raadhuset udenad; send ham et Par Dusin Absalons Gaard, han skriver jo dog aldrig mer end et Brevkort til jer.

Saa du ikke det Forslag i Ugebladets »Brevkasse« om at fylde en Sparemærkebog til Fordel for »Absalonsgaarden«? Jeg synes nu blot det kunde ændres derhen, at det blev en lille 5-Øres Notebog, der blev fyldt med Absalonsmærker — men det maa I naturligvis selv om; bare hver finder paa noget og, lille Jens — ikke bliver trætte paa Halvvejen, men sætter igennem, hvad I tager fat paa.

Det var saa vist ikke umuligt, naar I nu har lagt Hovederne rigtig i Blød, at faa talt sammen om jeres mer eller mindre gode Ideer — du har da mindst 17 at foreslaa, om jeg kender dig ret! — paa Højskolen, enten man saa vilde ofre en hel Aften paa en saadan Forhandling, eller vi kunde samles nogle Gange efter Foredragene til Samtaler, hvad vi maaske i det hele kunde have Udbytte af; det er vist noget, vi sagtens faar Forstanderen med til.

Jeg snakker, som gamle Folk plejer, og Ugebladets Plads er kostbar; nu kommer det vigtigste til aller sidst. Du og dine jævnaldrende, I skal slet ikke vige tilbage for de store Udgifter, baade Køb af Grund og Bygning af Hus vil medføre, I skal aldrig blive bange for det tilsyneladende haabløse i at bygge Absalons Gaard for 5-Ører og for 3-Ører. I kan jo nok forstaa, at naar I giver hundrede Kroner, saa giver vi gamle tusinde, og giver I Tusinder, saa giver vi gamle Titusinder og saa videre! Vi kan simpelthen ikke være andet bekendt. Spørg, hvem du vil, de vil alle sige, han har Ret,

gamle Onkel Graaskæg.

Et Forslag — med en Efterskrift.

En Bekendt af mig har i en længere Aarrække samlet alle de Enørestykker, som i Aarets Løb kom ham i Hænde. Til Sparebøsse benyttede han en Petroleums- eller Ølflaske med tilstrækkelig vid Hals. Det sammensparede Beløb blev hvert Aar anvendt til Julegaasen. Da jeg nu læste den lille Artikel i N. U., kom jeg til at tænke paa, om ovennævnte Flaskesparebøssejulegaasidé ikke kunde anvendes til Fordel for Absalonsgaarden. Er der ikke en, der vil have Uejligheden med at modtage indsendte Sparebøsser? Lad os saa faa Adressen. Og tag saa fat alle sammen, unge og gamle, enhver maa have en Sparebøsse. Jeg foreslaar at anvende en Æske eller lille Kasse; skær en Sprække, slaa Kassen til, og kil saa paa: hver Enøre du faar — i Kassen med den! Skulde dine pekuniære Evner strække sig videre, kan du jo tage Toører i Stedet eller Femører eller alle tre Møntsorter. Hvert Kvartal afleverer vi Bøsserne, (maa vi bede om Adressen!), maaske saa den ærede Redaktør fra Tid til anden vilde meddele os lidt om Resultatet.

En lille Efterskrift. Paa Vej til Postkassen med ovenstaaende Artikel mødte jeg en Bekendt. I min Forfatterstolthed kunde jeg ikke dy mig, han maatte høre paa min Oplæsning, enten han vilde eller ej. Naa, han var nu meget skikkelig, han gjorde virkelig ikke Spor af Forsøg paa at flygte. Det kunde forresten heller ikke have nyttet ham noget, for jeg havde været saa forsynlig at stikke en Finger i hans ene Frakkeknaphul. Da Oplæsningen var forbi, drog han et Lettelsens Suk, og i sin Taknemmelighed sagde han disse herlige Ord: »Storartet! Jeg gi'r et Bæger. Jeg mener, at jeg vil udsætte en Vandrepokal, der skal overleveres den, der i et Kvartal har indsendt det største Antal Møntstykker (uden Hensyn til, om de er af Kobber, Sølv eller Guld). Naar samme har haft Bægeret i 4 paafølgende Kvartaler, bliver han Ejer af det.« Jeg har tilføjet denne Efterskrift, da jeg mente, det kunde interessere en eller anden.

H.

Jeg tvivler ikke om, at saaledes som Ungdomsværnets energiske Kasserer, Hr. Murmester Günther, modtager alle andre Bidrag til Absalonsgaarden, vil han ogsaa med Glæde modtage Kasser, Flasker o. s. v., fulde af alle Slags Mønter, og hvert Kvartal her i Ugebladet meddele, hvem der har sendt flest ind. Murmester Günthers Adresse er: Bangertsgade 11, Kbhvn., N.

Red.

Husk paa din Alderdom.

Det er interessant at se, saa megen Fart det nu tager med Sagen for Ungdommen, baade i Skrift og Tale og i Form af Forenings-Liv; man fristes til at sige, at de gamle glemmes for Ungdommen.

Dog, Fremtiden hører jo de unge til, og hvad de nu saar, skal de høste som gamle. Maa jeg med dette for Øje have Lov til at henlede de unges Opmærksomhed paa en af de ældste Foreninger her i Menigheden, nemlig Den katholske Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Naar man spørger en af de katholske unge, om han eller hun er Medlem af denne Forening, faar man som Regel et benægtende Svar, med en eller anden ligegyldig Grund.

Sygekassens Love blev for ca. 1 Aar siden efter meget stort Arbejde revideret og bragt paa Højde med alle Nutidens Fordringer, saa Foreningen nu er ligesaa god og ligesaa billig som en hver anden Sygekasse; men alligevel ser man ingen Tilgang af de unge; det er mest Folk i en mere moden Alder, der søger Optagelse, der indser Nødvendigheden af at sikre sig i Sygdomstilfælde, og alligevel er Tilgangen ikke stor, trods alle Fordele, som Kassen tilbyder.

Naar der i det sidste Ugeblad i Artiklen »Et Opraab fra en ung til de unge« staar: »Hjælp de andre, saa hjælper du dig selv,« saa er just disse Ord lige som møntet paa Sygekasse-Sagen.

Du unge Mand, du unge Kvinde, støt Sygekassen ved at melde dig ind som Medlem, dermed støtter du dig selv baade nu, og naar du bliver ældre.

Bliver du syg, faar du Sygeunderstøttelse og har Ret til en Plads paa et katholsk Hospital, tænk, hvad dette vil sige.

Mange gamle maa nu søge Friplads og ligge Søstrene til Byrde, fordi de ikke i rette Tid blev Medlemmer. Var det ikke et af de Formaal, de unge burde have for Øje? Og var netop ikke denne Sag værd for de ældre, som har med Ungdomssagen at gøre, at indprænte de unge?

Sygekassens Kontor er St. Jørgens Allé 11, 1. Sal, hvor Indmeldelser daglig kan modtages.

B.-H.

Grundstensnedlæggelse.

Grundstensnedlæggelsen til den evige Tilbedelses Kirke og Kloster ved Jagtvejen fandt Sted i Tirsdags d. 22. ds. Kl. 11 Form.

Paa selve Byggepladsen, hvor Betonstøbningen af Fundamenterne lige er tilendebragt, og hvor Murene i den vestlige Klosterfløjs Kælderetage er ved at vokse frem af Jordens Overflade, var der over Grundstenen bleven rejst et rummeligt Telt med det pavelige, danske og østrigske Flag smeldende ovenover i den stærke Østenblæst. Den højjærværdigste Biskop holdt først en kort Tale, i Tilknytning til Dagens Fest, og udtalte Haabet om, at det Værk, som her paabegyndtes, maatte bære Naadens rige Frugter i de kommende Dage. Dernæst oplæste Hr. Pastor v. d. Kettenburg det Dokument, som nedlagdes i Muren, inde-sluttet i Grundstenen. Det havde følgende Ordlyd:

I Aaret 1807 stiftede Katharina Sordini i Rom et kvindeligt Ordenssamfund, hvis Opgave det skulde være alt her paa Jorden at danne en sladig Æresvagt for den menneskevordne Guds Søn i Allrets helligste Sakramente og bringe ham Lovprisningens, Tilbedelsens og Taksigelsens stedsevarende Offer.

Knap et Aarhundrede efter Ordenens Oprettelse erhvervede Klostret i Innsbruck (Tyrol) ved Ansgarsstiftelsens Mellemkomst i Aaret 1903 en større Grundejendom ved Jagtvejen i København for der at grundlægge det første Tilbedelseskloster i de skandinaviske Lande. Stiftelseskapitalen skænkedes af nuværende Sr. Maria Birgitta i Innsbruck, i Verden kaldet Baronesse Maria von Wacken, f. Komtesse Hartig, hvis Fader, Grev Edmund Hartig, havde været østrigsk-ungarsk Gesandt i København 1850—56.

Arealet, en gammel Have, var oprindeligt ca. 38900 □ Alen (15560 m²) stort og blev senere ved yderligere Køb og Mageskifte forøget til ca. 60,000 □ Alen (24,000 m²). Ved Gadeanlæg er imidlertid Ejendommens Størrelse atter bleven formindsket og danner nu en ca. 39266 □ Al. (15706 m²) stor, mod N.-Ø. afstumpet Firkant, der er omgivet af Jagtvejen mod Syd, St. Kjeldsgade og St. Birgittas Torv mod Øst, Australiavej mod Nord og en endnu ubenævnt Gade mod Vest.

Efter at Grunden i en Række af Aar havde været lejet ud som Kolonihaver, paabegyndtes Arbejdet til Klosters Opførelse d. 20. April 1912 med det første Spadestik til Hegnmuren. Denne begynder ved Kirkens Vestside, omgiver hele Haven i en Længde af c. 360 m og slutter sig

til Klosters østlige Fløj, som har Façade mod St. Kjeldsgade. Klostret saavel som Kirken bygges paa en Sokkel af Granit af haandstrøgne røde Mursten og tækkes med sortglaserede Tagsten. Klosters fire Fløje omslutter en indre Gaard og er beregnet til ca. 60 Søstre. Den østlige Fløjs Stueetage rummer en fra Klausuren afsondret Præstebolig. Kirken bliver indviet til den h. Birgitta.

Kirkens Portal vender mod Syd; Kirkeskibet faar en Længde paa ca. 24 m og Taarnets Højde bliver ca. 54 m. Bygningernes samlede Grundflade er ca. 4304 m².

Byggeplanen er tegnet af Arkitekt Emil Jørgensen; Udførelsen af samtlige Arbejder er overdraget til Murermester A. V. Günther.

Gid hele denne Bygning, baade Kirke og Kloster, hvor den eukaristiske Frelser skal tilbedes og hyldes, maa staa længe til Guds Ære, og gid der herfra maa udgaa et rigt Naadevæld over det danske Land og Folk!

I den Allerseligste Trefoldigheds, Faderens, Sønnens og den Hellige Aands Navn, i Herrens Aar 1912 paa Tirsdagen den 22. Oktober, den salige Margaretha Maria af Alacoques Fest*), under Pave Pius X.s Pontifikat og under Kong Christian X.s Regering, da Kardinal Francesco de Paola Cassetta var Protektor for den evige Tilbedelses Orden og Sr. Maria Margaretha von Boeselager var Priorinde for Klostret i Innsbruck, har Biskop Johannes von Euch, Apostolisk Vikar for Danmark og Island, højtidelig indviet og nedlagt denne Grundsten.

København, d. 22. Oktober 1912.«

✠ *Johannes von Euch*,
Episcopus Anastasiopolitanus,
Vicarius Ap. Daniæ et Islandiæ.

Dernæst underskrevs Dokumentet af Pastor v. d. Kettenburg som Repræsentant for Søstrene, af Arkitekten og Murmesteren, hvorpaa Stenen højtidelig indviedes og nedlagdes af den højærværdigste Biskop paa det Sted, hvor Kirke- og Klosterbygningen mødes, og hvor senere Højalteret skal staa. Et halvt Hundrede Mennesker, deriblandt flere Præster og Ordenssøstre og adskillige af Menighedens Damer og Herrer, overværede Højtideligheden. Forhaabentlig kan der i næste Nummer bringes nogle Billeder fra Grundstensnedlæggelsen og nærmere Oplysninger om det nye Kloster. Om Ordenens Historie er der fortalt i Ugebladet: 1909, Nr. 21, og 1911, Nr. 28-32.

× ×

*) Denne Fest fejres egentlig den 17. Oktober, men er i Kalenderen for de nordiske Missioner forlagt til den 22.

Legater.

Det er et smukt Minde-Legat, Familien Hoffmann har stiftet, og mange af os katholske Lægfolk har i Hjertet bragt den vor Tak derfor.

Vi andre, som ikke formaar at stifte et saadant Legat, har maaske alligevel Hjertelag til noget lignende. Skal vi saa ikke lade Hjertet raade og stifte et stort Minde-Legat for vor Moderkirke,

en stor Kirkeskat,

som vore Sognepræster kan regne med som en betydelig Post paa Indtægtssiden. Det er jo sikkert de fleste af os, som har det »af Haanden og i Munden«, men jeg tror ikke, vi kommer til at savne de Penge, vi giver Kirken.

Maa jeg give et godt Raad?

Naar vi faar vor Uge- eller Maanedsløn, lad os saa lægge nogle blanke Skillinger til Side til Kirken; naar vi har gjort en god Forretning, saa lad Kirken faa sine Procenter. Lad os have saadan en lille Kasse for sig selv, som tilhører Kirken, og saa engang imellem tømme den ud i vor Sognepræsts Lomme. Paa den Maade tror jeg, at Skatterne vil stige betydelig, uden at det mærkes i vort daglige Liv, men paa de forskellige Kirkeregnskaber vil det uhyggelige Underskud dale, maaske sine Steder forvandles til det modsatte.

Med Tak for Optagelsen

Deres ærbødige
Lægmand.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Paa Højskolen holdt Hr. Lærer Johnsen i Tirsdags Aftes et meget interessant og malende Foredrag om Biskop Gunner af Viborg. Over 200 tilstedeværende Herrer og Damer fyldte omtrent Højskolens Sal.

Tyskland. Den øverste Leder af den evangelisk-lutherske Kirke i Bayern, Dr. v. Bezzel, skriver følgende smukke Ord om den katholske Kirke: »Den katholske Kirke arbejder, det maa indrømmes. Og hvor maalbevidst arbejder den ikke efter sin Mening, hvis Oprigtighed det langtfra er evangelisk at tvivle om, for Kristendommen! . . . Jeg tror, der er ikke eet (Videnskabens) Problem, som den ikke har gjort til Genstand for sin Forskning. Apologien

har fundet glimrende Repræsentanter i Hettinger, Weiss, Schanz og Schell... Hvad filosofisk Aandsskarpheid og rigt Tankeindhold angaar, saa staar disse Værker ingenlunde tilbage for de betydeligste protestantiske Forfatterses. — Hvad Angelo Secchi i sine Foredrag om Skabningens Storhed og den endnu levende Jesuit Wasmann, den ypperlige Kender af Myrernes Liv, har præsteret, hvor fordomsfrit de har udnyttet og uddybet Naturforskningens Resultater i theologisk Tænkerarbejde, det skal ikke gaa i Glemme... Alle Vegne udfolder Kirken sin Virksomhed. Opdragelsen søger at forene Frihed med Lovbundethed. Særlig berømmes Jesuiternes Skoler og Internater. Mønster værdigt er, hvad Cæciliaforeningerne yder; Munkene i Beuron har inaugureret en Kunstrelning, som paa en Maade minder om Fiesole. Den Sjælesorg, som øves af Verdens- og Klostergejstligheden, synes med alvorligt Maadehold at gennemføre det, som kan opnaas, uden at forsømme det, som kan tilstræbes. Ved Siden af den politiske Katholicisme, som forfølger sit Maal i Kamp og Forsvar, blomstrer vedvarende en dybtreligiøs, ædel Mystik, ikke væsentlig forskellig fra en Sailers og Diepenbrocks. I Kampen mod Usædeligheden i Ord og Billede, mod skjult og forfinet Lyst og aabenlys Skamløshed, ligesom i Anstrengelsen for at finde en sund Løsning af det sociale Spørgsmaal, staar Katholicismen i forreste Række. Desuden maa indrømmes, i det mindste for den tyske Katholicismes Vedkommende, at den for Alvor bestræber sig for ikke at krænke Protestanternes Følelser.«

— Ovenstaaende venlige Udtalelse er des værre vistnok ret enestaaende, og som et almindeligt Udtryk for tysk protestantisk Synsmaade kan den mindst af alt gælde. Hadets Aand fra Protestantismens Begyndelsestid er endnu spillevende, derom vidner ikke mindst de mange taabelige Udtalelser om Jesuiterne, der er fremkommet i de sidste Maaneder. Forhaabentlig vil dog Centrums energiske Optræden i Rigsdagen kunne lægge en Dæmper paa altfor stor antikatholsk Begejstring.

Afrika. (Marokko). Det hellige Vandringsbrød er for første Gang i Verdenshistorien bleven bragt til en døende Mand i Aeroplan. Denne mærkelige Begivenhed fortæller *Catholic Times* efter det franske Blad *Semaine religieuse*, som udkommer i Lyon. En Major i den franske Hær ved Navn Largeot blev under en Kamp i Marokko ramt i Brystet af en Kugle. Lægerne konstaterede, at Saaret var dødeligt, og at Manden kun havde 3-4 Timer at leve i. Da han fik at vide, hvor nær Døden var, mumlede den saarede Mand: »At dø er ikke saa slemt, men at dø uden Religionens Trøst er rigtignok haardt.« Lieutenant Bregard,

en fremragende Aviatiker, var til Stede. Han bøjede sig ned over den døende Officer og lovede, at paa mindre end 3 Timer vilde han i sit Aeroplan bringe en Præst fra Laghout, hvis han kunde finde nogen Præst der, som havde Mod til at følge ham. Bregard fløj med stor Hurtighed til nævnte By og gik hen paa Hospitalet, hvor han traf Pastor Audral, hvem han satte ind i Sagens Sammenhæng. Præsten gik øjeblikkelig ind paa at tage med ham, og i Løbet af nogle Minutter var Præsten med det hellige Vandringsbrød og Lieutenanten paa Vej gennem Luften til Lejren, hvor Majoren laa. Ved deres Nedstigning blev de modtaget med umaadelig Begejstring af Soldaterne. Majoren var endnu i Live. Præsten hørte hans Skriftemaal og rakte ham det allerhelligste Sakramente, og saa Øjeblikke efter drog Majoren sit sidste Suk. Hverken Lieutenanten eller Præsten syntes, de havde gjort noget, der i særlig Grad fortjente Beundring.

Brevkasse.

Hr. Redaktør N. Hansen!

Tillad mig herigennem at gøre efterfølgende bekendt for noget videre Kredse:

Skulde nogle af de unge Katholikker have Lyst til og Interesse af at se Nordens eneste Dobbelt-Kirke, *Ledøie Kirke*, da kan det let ske; der er en dejlig Spadseretur fra Ballerup St. til Ledøie, ca. 5 km. Dobbeltbilletten koster 80 Øre. Lysthavende kunde medbringe deres Smørrebrød og fortære det i min Lejlighed i Ledøie; det nødvendige Øl, Kaffe, Kager og mulig en Cigar skal min Hustru og jeg sørge for, og altsammen gratis, imod at hver Deltager møder med et Absalonsmærke, som de selv maa beholde; kun maa de lade os vide, hvor mange og Dagen samt Tiden, de ankommer paa. Det maa vel nødvendigvis være en Søndag og i godt Vejr. Jeg tror, mange, baade unge og ældre, vilde have Gavn og Glæde af en saadan Tur. Adgangen til Kirken er ogsaa gratis. En Del af de unge kender jo Vejen fra Sommeren 1910, da de kom til mig paa Lystfiskeri; de maa vide, at de Ture skal jeg gentage til Sommer; af forskellige Grunde kunde jeg ikke i den senere Tid have dem hos mig.

Med venlig Hilsen ærbødigst

P. Christensen, Malermester.

Ledøie, Ballerup St.

Det katolske Fortsættelseskursus.

Forsvars- og Diskussionsklassen.

Første Møde Søndag d. 27. Oktbr. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eft., Skolen i Stenosgade. Emne: **Grunden, vi bygger paa.** Adgangskort faas hos Portneren i Stenosgade og paa Menighedskontoret, Bredgade 69² o. G.

Alle Helgens Dag.

Gudstjenesten holdes ligesom om Søndagen (se Nr. 40).

Elisabeth-Vincentsforeningens (Ø. og Amager) Regnskab for 1911—12.

	Kr.	Ø.		Kr.	Ø.
Indtægt:			Udgift:		
Kassebeholdning	62	23	Kontant Hjælp	10	50
Indkasseret ved 12 Møder	75	75	27 Kødkort à 1 Kr.	27	00
Aarlige Bidrag	75	00	400 Mælkebilletter à 8 Øre	32	00
Ekstragaver	195	00	103 Husholdningspakker.	139	22
			Kul	61	13
			Beklædningsstykker ...	76	64
			Indkøb af Stoffer	44	66
			2 Ekspl. af »Ugebladet«	8	00
			Kassebeholdning ved sidste Møde	8	83
	407	98		407	98

Foreningen talte i Fjor 11 Medlemmer, som har besøgt c. 25 Familier paa Østerbro og i Sundby 288 Gange i Tidsrummet fra Novbr. 1911 til Maj 1912.

Desuden har Foreningen modtaget:

1 Sæt Herreklæder,

12 Par Filtsko

samt en Del Børnelinned, Forklæder og forskelligt brugt Tøj.

et katholske Fortsættelseskursus.

Engelsk Klub.

Første Mødeaften Torsdag 31. Oktbr. 7¹/₂—10, Bredgade 67² o. G.
Se nærmere forrige Nummer.

Jesu Hjerter Andagt.

Første Fredag i Maanedens (1. November).

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse; Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₂-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 8 Aften Andagt.

St. Andreas Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7¹/₄ Aften Andagt.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Møde i Lokalet Bredgade 67² o. G. Søndag d. 27. Okt. Kl. 7. Foredrag af højærv. P. Breitung. Andagt i St. Ansgars Kirke Kl. 6.

Unio. Fredag d. 1. Novbr. (Alle Helgen) Møde med Foredrag i Frederiksberg Allé 11.

Assumptionskapellet. 1. Novbr. Alle Helgens Dag. Højmesse Kl. 8¹/₄ (den h. Kommunion kan modtages Kl. 7¹/₄). 2. Novbr. Alle Sjæles Dag. Sjælemesse Kl. 8¹/₄ (den h. Kommunion kan modtages Kl. 7¹/₄).

Eksercitier.

For Medlemmer af Sankt Franciskus' III. Orden holdes der Eksercitier fra 4. til 10. November med et Foredrag hver Aften Kl. 8 og med Generalkommunion under Messen Kl. 7 Søndag d. 10. November.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredagen d. 1. November til de aftalte Tider.

Kirkelig Kalender.

27. Oktb. 22. Søndag efter Pintse. Relikviefest.	3. Nov. 23. Søndag efter Pintse.
28. — Mandag. Simon og Judas, Apostle.	4. — Mandag. Carl Borromæus, Biskop og Bekender.
29. — Tirsdag. Votivofficium (Ansgar).	5. — Tirsdag. Oktavdag.
30. — Onsdag. Alphons Rodriguez, Bekender.	6. — Onsdag. Oktavdag.
31. — Torsdag. Wolfgang, Biskop og Bekender. (Fastedag).	7. — Torsdag. Oktavdag.
1. Nov. Fredag. Alle Helgens Dag. (Abstinents bortfaldet).	8. — Fredag. Oktav af alle Helgener.
2. — Lørdag. Alle Sjæles Dag.	9. — Lørdag. Laterankirkens Indvielse.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 40.

St. Ansgars Kirke.

Alle Helgens Dag (1. Novbr.) Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse. Kl. 8 Aften Rosenkransandagt med Prædiken og Procession, i hvilken Jomfruernes Foreninger deltager.

Alle Sjæles Dag (2. Novbr.) Kl. 9 Sjælemesse. Kl. 8 Aften Rosenkransbøn for de afdøde.

Jesu Hjertes Kirke.

1. Nov. Alle Helgens Dag. Stille Messe Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$, 8 $\frac{1}{2}$. Levitmesse med Prædiken Kl. 10. Festandagt (uden Prædiken) Kl. 8 Aften. 2. Nov. Alle Sjæles Dag. Levitmesse Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 29. Oktober Kl. 8 Aften.

Mogens Ballin: Billeder af Kirkens Historie. X. Omvendelsen.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, 2den Sal.

Sangbogen *Sursum corda* medtages.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag d. 3. Novbr. Kl. 8 $\frac{30}{60}$.

Kapellet paa Vestre Kirkegaard.

Alle Helgens Dag Kl. 5 Efterm. Andagt med Prædiken.

Alle Sjæles Dag Kl. 9 Form. Requiemsmesse, De, som ved denne Lejlighed ønsker at modtage den hellige Kommunion, maa underrette Præsten derom før den hellige Messe.

Lys. Til Gravene Alle Helgens Dags Aften paa Katholsk Vestre Kirkegaard modtages Bestillinger paa Lys af Graver C. T. Iversen.

Udkommet er:

Fred. Esser: Apologetiske Prædikener. III. Serie: Konge, Lærer og Præst. (Høst.) Pris 1 Krone.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Sæddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hver dag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 44.

Søndag den 3. November.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — »Mine smaa Erindringer«. — Den evige Tilbedelses Kloster. — Daarligt Vejr — en Velsignelse. — Litteratur. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Frankrig. Rom. Tyskland. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

— — —
141.

Alle Helgens Dag.

En mægtig Skare, falløs stor,
af alle Stammer trindt paa Jord,
af alle Folkeslag og Sprog,
hvis Navne staar i Livets Bog,
skal for Guds Haasyn træde frem
i Himmerigs Jerusalem.

Med Sejrens Palmegren i Haand,
i Naadens Bryllups-Flædebon,
med lange, hvide Hjørter paa
de skal for Herrens Trone staa
og synge højt af fulde Bryst
Gudslammets Lov med salig Røst.

Pris være Gud, de synge skal,
 for Naaden uden Maal og Gal!
 Pris være ham, hvis Trone staar
 i Riget, som ej ved af Har!
 thi Frelsen ene er hos ham,
 vor Konge og vorf Paaskelam.

Og Guds Heruber synker ned
 og skælver for hans Hellighed;
 selv de, som staar hans Trone nær,
 sig bøjer for dens stærke Skær,
 og alle Engle bryder ud
 i Jubelsang for Naadens Gud:

Vor Drot og Gud i Paradis,
 dig være Lov og Tak og Pris!
 din var al Visdom og al Magt,
 før Verdens Grundvold end var lagt;
 al Ære, Kraft og Herlighed
 tilhører dig i Evighed.

O hvilken Fryd og salig Lyst
 at blande i det Ror sin Røst,
 at staa for Himmeriges Gud
 i Hellighedens hvide Skrud
 og evigt da hos ham at bo,
 som her paa Jord vi gav vor Gro.

Gud Fader, Søn og Helligaand,
 drag mig med Naadens milde Haand!
 jeg er saa svag, men du er stærk,
 fuldkom i mig dit gode Værk,
 at jeg i Himlen regnes skal
 blandt alle dine Helgens Gal!

„Mine smaa Erindringer“.

Af C. F. Brockdorff.

Det er i disse Dage lidt over fire Aar siden, at Pastor Brockdorff afgik ved en stille, kristelig Død. For de Læses Skyld, der ikke kender ham, skal her gives nogle faa biografiske Data. C. F. Brockdorff fødtes den 20. Juli 1842 som Søn af en Låndsbypræst paa Mors, senere paa Øen Alrø ved Horsens, hvor han selv ogsaa siden blev Præst. I en senere Alder end sædvanlig kom han til Studeringerne og blev først theologisk Kandidat i en Alder af omtrent 32 Aar. Han, der fra sin Ungdom havde næret katholske Sympathier, blev i Aarenes Løb overbevist om den katholske Tros Sandhed; men inden han fik gjort noget afgørende Skridt, fik han i Novbr. 1895 et Slagtilfælde, der bragte ham Døden nær; med den for Øje turde han ikke vente længere, men lod Pastor Kerff fra Horsens kalde, der optog ham i den katholske Kirke og gav ham de sidste Sakramenter. Mod Forventning kom han sig dog og blev i Aarenes Løb mere og mere rask. Sin Forstand havde han aldrig mistet; men en vis manglende Evne til klart at udtrykke sine Tanker blev den varige Frugt af hans store Sygdom. I sine sidste Aar, da hans Helbred var blevet meget bedre end straks efter Slagtilfældet, havde han sin store Glæde af at sidde og nedskrive »sine smaa Erindringer«, som han selv kaldte dem. Dette Blads Redaktør var en hyppig Gæst hos sin gamle Kollega, hjalp ham ogsaa somme Tider med at faa ordnet disse Erindringer nogenlunde, og jeg har nu faaet dem overladt af hans Børn med Tilladelse til at trykke dem. De er noget usammenhængende, bærer Præget af det haarde Slag, der ramte Pastor Brockdorff i 1895; men de indeholder flere interessante Enkeltheder, og hans mange gamle Venner vil sikkert med Glæde modtage denne Hilsen fra ham. Jeg har ikke paa væsentlige Punkter forandret eller forbedret Pastor Brockdorffs »smaa Erindringer«.

Niels Hansen.

Fra Ljørslev Præstegaard paa Mors.

Da jeg var to Aar gammel, gik jeg paa en Sti med min Barnepige Stine, og jeg faldt i Faaretøjret; i et Aar talte jeg om den Begivenhed, og min Fader sagde da, at fra den Dag vaagnede Christians Bevidsthed, og dette var ganske rigtigt. Tre eller fire Aar gammel kendte jeg ikke »Fader vor« og vidste ikke, hvad Synd var. Min ældre Broder og jeg fik en Dag to Agurker, og vi lavede

dem til to Pindsvin; vi gav dem fire Ben, og paa Ryggen stak vi nogle Rækker af Bygkorn, og de voksede op som Pigge; men en Eftermiddag, da jeg var alene, tog jeg de fire Ben af min Broders Pindsvin, og det tog lidt Skade, og jeg kunde ikke gøre det i Stand igen; jeg havde aldrig faaet Bank, men jeg vidste nu, at jeg havde gjort noget galt, og jeg syntes, det var meget slemt; hvad skulde jeg gøre? Jeg skjulte mig bag ved Haven, og da jeg skulde tidlig i Seng, kunde Moder ikke finde mig; imidlertid gik Solen ned, og min Moder var bange for, at jeg var faldet i en Dam — der var tre Damme — og hun fik min Fader og Broder til ogsaa at lede efter mig; endelig fandt de mig sovende. »Ja, Christian skal rigtignok have Bank.« — »Nej, det er Synd,« sagde Fader »han sov jo.« Men jeg havde slet ikke sovet. Det var min første Synd.

En Sommerdag var jeg engang tilfældig i Studereværelset, da det bankede paa Døren, og Bøjle kom ind. »Go Dav, Pastor,« sagde han. — »Sæt dig ned, Bøjle.« — »A vil gi' Dem nov'r Blævr.« — »Hvad er det, du siger?« — »A vil gi' Dem æ Læs Torre.« — »Ja, Tak skal du have.« — Jeg skyndte mig ind til Moder: »Mor, Mor! Bøjle har sagt til Far: A vil gi' Dem nov'r Blævr.« — »Aa, sikke noget Snak.« — »Ja, men det er ganske rigtigt.« — »Det maa være en Misforstaaelse.« — »Saa kom med til Far, saa kan vi høre, det er rigtigt.« — Vi gik da ind i Studereværelset, og Fader forklarede det. »Kan du se, Mor, jeg har Ret?«

Ved de mange smukke Banker mod Nordøst laa Bøjles Gaard; der laa et lille, gammelt Aftægtshus syd for Gaarden, og der boede den gamle Aftægtskone Ane Koldberg og hendes Datter Sidsel. De vandt Tvist til Moder og fik saa Kaffebrumsen paa en Jydepotte; Sidsel kom hver ottende Dag og tømte den. Denne Jydepotte stod paa Skorstenen — der eksisterede ikke noget Komfur dengang — og et lille Trælaag dækkede, for at der ikke skulde komme Aske i Jydepotten. »Ja, men det kunde jo ske,« sagde jeg. »Aa,« sagde Moder, »Ane Koldberg mener vel, at Kaffe er Kaffe.« — Visse Grosserere siger vist ogsaa: »Forretning er Forretning,« der kan ogsaa komme lidt Støv eller andet til.

Jeg kunde endnu ikke læse, men en lille fattig Pige Christine kom ofte og legede med mig og læste op for mig af Grimms og Musæus' Eventyr, og hun fik efterhaanden Øvelse i at læse rigtig godt. Hendes Moder Stine Vejerslev havde en lille Hytte ved Bankerne; hun maatte tjene for at ernære Christine og en lille Søn, og hun hjalp med ved Slagting, Bagning o. s. v. paa Herregaarden, Præstegaarden og hos Bønderne. Der var godt Tømmer i Stine Vejerslev, og selv om hendes Synd var bekendt, saa rejste hun sig dog igen. Hun skulde naturligvis udføre det værste Arbejde. Pigerne kunde af og til være mugne, især om Aftenen, men Stine Vejerslev var den første om Morgen og den sidste om Aftenen, hun blev aldrig træt, altid var hun munter, villig og fornøjelig baade overfor de gamle og overfor de smaa. — Nogle Dage, hvor der intet var at tjene, var det meget smaamt for hende, ogsaa med Klæderne. En Gang, jeg kan ikke huske hvilket Aar, havde Moder faaet noget Hvergarnstøj færdigt, og jeg tænkte: nu kan Moder faa en ny Kjole til Hverdagsbrug, men saa sagde Moder til Fader: »Stine Vejerslev og Christine har ikke en ordentlig Kjole, jeg vil give den sølle Trævl det Hvergarn.« — Jeg var meget glad ved at høre dette og mente, at Moder havde det meget bedre end Stine Vejerslev; men jeg vidste dog, at Moder var yderst sparsommelig med Hensyn til sig selv. I de mange Aar i Ljørslev havde Moder kun et eneste rødt og sort Sjal. Om Sommeren stod hun op Kl. 4, og da hun blev 60 Aar, sagde hun, at hun nu først kunde mærke, at hun kunde blive træt. Min Moder havde ganske almindelig Forstand, hun var rolig, men i Besiddelse af en stor Energi. Pigerne var jo yderst forskellige, men hun var altid rolig, baade som yngre og ældre.

Om Efteraaret blev Faarene klippet, noget af Ulden blev solgt, men en Del kartet, og Kartegildet var for mig den store Højtid, saa fik man Risengrød, Pandekager, Sigtebrød og mindst tre Gange Kaffe; det varede til Kl. 10, men det bedste for mig var Fortællingerne og Sangen, naar Solen var gaet ned, og Lyset blev tændt i Stagen. Der var gamle Ane Koldberg og Datteren Sidsel, Stine Vejerslev og to Tjenestpiger. Der var en Pige, hun

kunde fortælle mange Historier, baade alvorlige og morsomme, og det bedste for mig var, at hun kunde fortælle saaledes, at det var ganske, som om det var sket, og hun manglede aldrig Ord. Hun var den eneste, der saadan kunde fortælle. Den Gang fandtes der ikke Visebøger hos Bønderne, og de kunde ikke skrive; de havde kun Viserne i Hukommelsen, og det var kun smaat bevendt med dem; gamle Ane Koldberg var den eneste, som sang, og hun kunde kun to Sange. Den ene Vise, syntes jeg som lille Dreng, var den morsomste, men jeg kan ikke rigtig huske den; den havde mange Vers, og et Pår af dem lød saaledes:

En Bonde spændte Bøssen paa sit Bryst,
Han skød en Krage, saa det var en Lyst.
Hejse feluria dallala.

Og Kongen spurgte den Bondemand:
»Hvad brugte vel af den Krage han?«
Hejse feluria dallala.

En ung Skolelærer Ø., en meget velbegavet Mand, kom paa Seminariet og fik sin Eksamen med Udmærkelse, og det blev hans Ulykke; thi denne Udmærkelse kunde han ikke taale. Bønderne betragtede ham som en underlig Fyr. Da jeg var fem Aar gammel, sagde Læreren til mig: »Jeg vil lære dig at læse, men lad mig nu se, om du er klog eller dum. Har en Høne Haar?« — »Ja!« sagde jeg. — »Vokser der Franskbrød paa Marken?« — »Ja, det gør der.« — »Nej, du er for dum, jeg vil ikke læse med dig.« — Jeg sagde ingen Ting, men tænkte ved mig selv, at jeg havde Ret alligevel, thi naar en Høne er plukket, saa er der mange Haar, og Pigen lader Hønen svides paa Ilden ved Skorstenen. Og Franskbrødet paa Marken, det er ogsaa rigtigt, sagde jeg ved mig selv; Ø. kan jo nok begribe, at der ikke vokser Franskbrød paa Marken, men naar Hvedemarken bliver moden, laver Bageren Franskbrød af Hveden. Det var min tredje Bevidsthed. — Ø. lærte min Broder Rationalismen, det vil sige Vantro. En begavet Mand kan gøre stor Skade.

Ved de hellige tre Kongers Dag kom tre fattige Drengene fra Ørding med en meget stor hul Stjerne paa en lang Stang, og inden i Stjernen var der en lille Lampe. Papiret var ferniseret og forsynet med bibelske Billeder, som man saa, medens Stjernen drejede sig rundt, idet

Drengene gik omkring og sang Julesange. Jeg syntes, det var smukt og front. Det var en Skik fra gamle Dage, men den hørte snart op.

Tre eller fire Gange om Aaret kom gamle Schlichter med sin Kasse, som de Norske siger; han var imidlertid ikke fra Norge, men fra Sydtyskland, og Fader fortalte, at han var katholsk. Jeg vidste naturligvis ikke, hvad katholsk vilde sige, men kun, at det var noget underlig noget. En af Pigerne fortalte mig, at engang havde gamle Schlichter en Nat boet der, og at hun gennem Dørsprækken havde set, at han havde flere smaa Lys og fromme Billeder, og at han laa paa Knæ. Det var dog underligt, at det var hans Gudstjeneste, og jeg syntes, at Schlichter kunde komme til Faders Kirke, der var mange store Billeder og to store tykke Lys, og naar Fader prædikede, saa jeg paa Billederne. Jeg vidste, at Schlichter var en gammel Mand, han havde engang i sine unge Dage været Købmand i Manufaktur eller Galanteri; men Bønderne brugte næsten ingen Ting, og saa gik han Fallit. Købmændene i Nykøbing gav ham Smaating til billig Pris, og saaledes levede han.

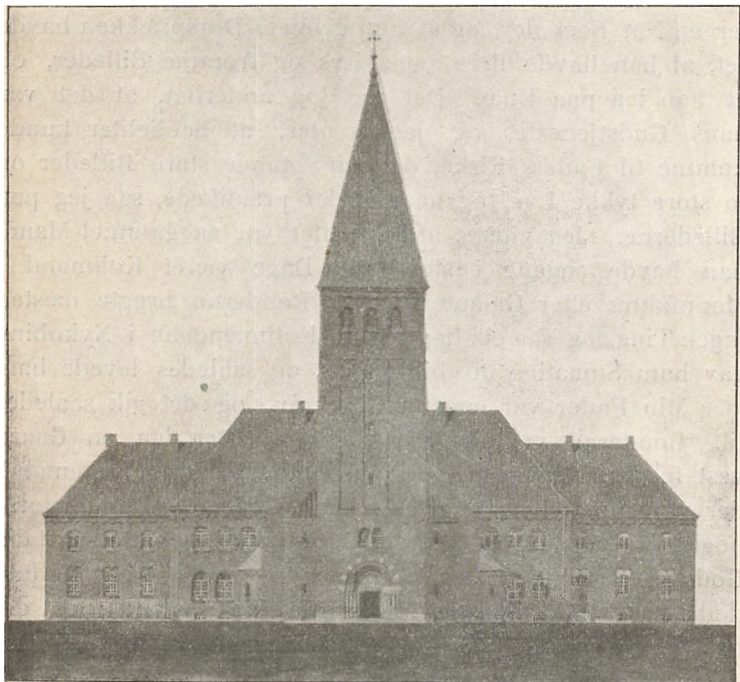
Min Fader var engang Giftekniv, og det gik saaledes til. Bønderne var alle Fæstebønder. Der laa en Gaard vest for Præstegaarden, og paa denne boede en Enkemand, der var gammel og skrøbelig; han havde tolv Børn, hvoraf nogle var voksne, og Manden blev syg og maatte snart dø. Godsejeren kunde ikke lide ham og vidste, at naar han døde, saa vilde ingen af Sønnenne faa Gaarden, og det hele var jo smaat. Saa sagde Fader til den syge: »Der lever en gammel Pige, det er Børnenes Moster, gift dig i al Stilhed med hende, saa beholder Børnene Gaarden.« Saaledes skete det, og de var alle sammen glade ved denne Sag; den eneste, som ikke var tilfreds, det var Godsejeren.

Min Moder var ogsaa engang Giftekniv. En af Pigerne sagde en Dag til Moder: »En Enkemand har friet til mig, men jeg ved ikke rigtig hvad jeg skal sige; han er jo en god Mand og meget flink, men han er jo noget til Aars, og jeg er ung.« — Min Moder sagde til Pigen: »Du siger, at D. er en hæderlig Mand, han har tre Køer, men du er en fattig Pige, saa du skal sige ja!« — Dette skete, og Parret fik det rigtig godt.

(Forts.)

Den evige Tilbedelses Kloster.

Hosstaaende Billede viser Bygningernes Façade saaledes, som de vil komme til at tage sig ud fra Jagtvejen. Dog maa man tage sin Fantasi lidt til Hjælp og tænke sig den Mur til, som i en Højde af ca. $2\frac{1}{2}$ m med en fladbuget Runding slutter sig til Kirken.

For at kunne danne sig et rigtigt Begreb om hele Klosterbygningen maatte man have en orienterende Skitse foran sig; men des værre forbyder Pladshensyn at bringe flere Billeder. Derfor maa vi nøjes med nogle kortfattede Oplysninger.

Smukkeste vilde det unægtelig have været, om Kirken var kommen til at ligge symmetrisk midt imellem de to Gader, der munder ud paa Jagtvejen. Da imidlertid Klosteret som en organisk Helhed grupperer sig om Kirkekoret, der danner det ideale Midtpunkt, og da Klosteret ifølge

sin Bestemmelse maa være afsondret fra Yderverdenen men tillige indirekte have Forbindelse med denne, var det bydende Nødvendighed at lægge samtlige Bygninger paa Grundens sydøstlige Hjørne.

Herved opnaedes den mest hensigtsmæssige Udnyttelse af Arealet, hvis største Del udgør Søstrenes Have. Paa den indre Side af Muren, der omgiver Haven, vil der være en overdækket Gang, som muliggør det for Søstrene ogsaa i Regnvejrs at kunne foretage daglige Spadse-

Biskoppen nedlægger Grundstenen.

reture i den friske Luft, da de jo ikke færdes udenfor Klosterets Omraade.

Et mindre Grundstykke, som ligger paa Kirkens Østside og begrænses af Klosterets fremspringende østlige Fløj, skal danne en lille Have til Afbenyttelse for Præsten. Denne kommer til at bo i Stuetagen, fuldstændig adskilt fra det egentlige Kloster. Foruden en Gadedør til Præsteboligen vil der fra St. Kjeldsgade endnu være en anden Adgang til Klosterbygningen; her bliver indrettet Lejligheder til et Par Portnersker, hvis Opgave det bliver at tage imod Besked og besørge Byærinder for Klosteret.

Kirken vil komme til at indeholde ca. 200 Siddepladser. Dens Beliggenhed paa det yderste Østerbro vil afhjælpe

et stort Savn for de deromkring boende Katholikker, selv om den aldrig bliver nogen selvstændig Sognekirke. En fyldigere Redegørelse skal forøvrigt fremkomme, naar engang ad Aare det store Værk forhaabentlig vil staa fuldført. At der herfra vil udgaa megen Velsignelse over vor Kirke og vort Folk, tør man ikke tvivle om; Bønnen er, som Protestanten, Biskop Martensen, har sagt, en af de mest verdensbevægende Magter, og vi vil ogsaa nok faa at mærke, at disse »unyttige« Søstre, som Verden kalder dem, fordi Bøn er deres vigtigste og stadige Ger-ning, vil blive os til stor og rigelig Nytte.

x. x.

Daarligt Vejr — en Velsignelse.

I hele den Uge, i hvilken den eukaristiske Kongres fandt Sted, regnede det uophørlig; det er den Slags Vejr, som kaldes »ubarmhjertigt«, naar der under det skal afholdes en eller anden stor udendørs Pragtudfoldelse, borgerlig eller militær. Men Processionen, der afsluttede den eukaristiske Kongres, havde et ganske andet Formaal og Hensigt. Dens Maal var ikke blot en national Demonstration, som skulde ses af Mennesker. Det var en Hyldest, som Mennesker vilde bringe den Allerhøjeste. Det var en Aabenbarlse af Kærlighed til den guddommelige Nærværelse, som bor her paa Jorden i den katholske Kirke, og ene og alene i den katholske Kirke. De, der var forsamlede paa hin Dag, var ikke vor Religions »Solskinsvenner«, og der kunde efter min Mening heller ikke selv paa den mest solklare Dag have været saa ophøjet et Skue som det, der mødte ens Øjne i Wien under Uvejrsskyernes Tronhimmel. Hundrede Tusinder Katholikker, der tilhørte enhver Samfundsklasse, rige og fattige, i dette det største katholske Land, fyldte Gaderne, Vinduer og Balkoner, stod paa Hustagene eller deltog i den store Procession der alene talte et Hundrede og halvtredsindstyve Tusind Mennesker, i øsende Regn, som gennemblødte dem lige til Skindet.

Fra et verdsligt Standpunkt syntes Regnen virkelig »ubarmhjertigt«, men fra et overnaturligt Synspunkt var dens Virkning storslaaet, ja ikke til at beskrive. Proces-

sionen selv var glimrende. I en Karet, som Maria Theresia havde brugt ved sin Kroning, trukket af otte prægtige sorte Heste, drog Frelseren forbi, og overalt knælede Mængden ned i Sølet og Regnen, naar Vognen passerede. De havde ventet der taalmodig i Timevis, og mange af dem var fastende.

Derpaa kom en anden historisk Karet, trukket af otte hvide Heste, i hvilken den mest ærværdige og elskede af alle Europas Suveræner, Kejser Franz Joseph, sad, med Tronfølgeren, Franz Ferdinand, ved sin Side. Som de ringeste af deres Undersaatter fulgte de Frelseren for at vise ham deres Kærlighed og aflægge et tydeligt Vidnesbyrd om deres Hengivenhed for den hellige katholske Kirke, og paa denne storm- og regnfulde Dag var det ikke ufarligt for Kejseren, en Mand paa over 80 Aar, at udsætte sig for Træthed og Kulde. Jeg gentager, hvad jeg ved er sandt, at Kejsers Læge henvendte sig til ham for at bede om, at Processionen ikke maatte finde Sted, men blive afløst paa Grund af Regnen. Han sagde: »Deres Majestæt burde huske, at i et saadant Vejr er man udsat for at blive meget alvorlig forkølet.« Kejseren svarede: »Og dersom jeg bliver alvorlig forkølet, bliver det for en god Sags Skyld. Processionen skal finde Sted.«

Saaledes var det bogstavelig med Livsfare, at denne store katholske Suveræn om Søndagen fulgte det helligste Sakramente. Skønt Kejseren havde forbudt enhver Hyldest af ham selv, hævdede der sig dog høje Begejstringsraab, hvor han kom forbi, og de kom fra Folkets Hjerte.

Paa Grund af Blæst og Regn blev der ikke læst nogen Messe i det fri, som Bestemmelsen havde været; men hele Processionen igennem Gaderne fandt Sted, ganske som Fyrst Edward Liechtenstein med mesterligt Arrangementstalent havde ordnet den, og som det i Forvejen var bleven billiget af Tronfølgeren, Ærkehertug Franz Ferdinand, hvis Hengivenhed for Kirken er et prægtigt Eksempel for enhver østerrigsk Katholik.

Af selve det daarlige Vejr giver en amerikansk Deltager et ejendommelig personligt Indtryk, som han skylder en Samtale med en østerrigsk Prinsesse. Denne sagde saaledes til ham: »Biskoppen af Namur lod afholde Vigilibønner for at opnaa godt Vejr paa Søndag den 15. September, og alle Medlemmer af de forskellige Samfund, som stod i Forbindelse med Kongressen, blev opfordret til ogsaa at bede med samme Formaal. Min Søster omtalte dette til en udmærket og meget afholdt Kapucinerpræst, hendes Skriftefader, som svarede: »Og jeg har Dag og Nat i et halvt Aar bedet om, at det maa blive Regn den Dag.« »Men hvorledes kan det være muligt?« udrød hun.

»De, en katholsk Præst, beder om daarligt Vejr paa denne den største Dag i den eukaristiske Kongres?«

»Netop,« svarede han, »fordi det er saa stor en Dag. I Solskinsvejr ser man alle og enhver løbe og gabe efter hvadsomhelst tænkes kan. Folk fylder Gaderne kun for at se en Cirkus passere forbi. For at se Frelserens store Procession passere gennem Wiens Gader vil paa en Solskinsdag hans Fjender strømme til i Massevis ligesaa vel som de, der er ligegyldige for Religionen og blot bryder sig om at se den glimrende Procession af Vogne og uniformerede Mennesker. Hvad den sidste Slags angaar, er det Øjnenes Lyst og Livets Hoffærdighed, som drager dem, medens de første kun kommer for at spotte og haane, som deres ligesindede gjorde for to Tusind Aar siden. Men paa en regn- og stormfuld Dag, en Dag paa hvilken man vover Livet eller Sundheden og sikkert gaar tabt af Bekvemmelighed, vil man kun finde Mennesker, som er villige til at lide af Kærlighed til Gud.« Og den samme Deltager tilføjer: »Det er, hvad jeg saa hin Søndag: det mest op-højede Skue i hele mit Liv. Ja, vi var alle mere eller mindre druknede af Regnen og kolde af Blæsten, men vi var alle villige til at lide af Kærlighed til Gud — lige fra den elskede Kejser og ned til den ringeste af hans Folk og de fræmmede indenfor hans Porte.«

(Efter *America* ved W.)

Litteratur.

Mads Jepsen: Hjemstavn. (103 S. Folkelæsnings Forlag. 1912).

Hvis det ikke var et Plagiat at aftrykke Pastor Hans Kochs Anmeldelse fra Plovfuren: »Forfatteren har lagt sin ikke altid sarte polemiske Pen bort og givet sig Barndomsstemningerne og sin Fødestavn i Vold. Det er ofte baade kønt og sandt følt, undertiden lidt anstrengt« vilde jeg gøre det; i Stedet for vil jeg nøjes med at give den lille fornøjelige Bog en god Anbefaling til dette Blads Læsere.

Rudum: Ættetavler. (Rasmus Hansens Bøgh. Odense. 1912).

Lærer Rudum har samlet en Række Skemaer til Udfyldning for den, som har Interesse af at samle Oplysninger om sine Forfædres Navne og vigtigste biografiske Data. Interesse herfor vidner om Kærlighed til den Slægt, man nedstammer fra, og denne Kærlighed vokser, jo mere man holder Hævd over dens Minder.

Kirkebøger og »Civilstandsregistre«. (32 S. Lehmann og Stage. 1912).

Den lille Pjece indeholder en Del praktiske Vink om Førelse af Kirkebøger af en erfaren gammel Praktiker i saa Henseende, medens der om Civilstandsregistre kun findes nogle faa, ret intetsigende Bemærkninger. Herunder kommer Forfatteren ogsaa ind paa Katholikkernes Opposition mod at skulle meddele Fødsler og lign. til de protestantiske Præster, en Fordring, hvis Uretfærdighed han er ganske ude af Stand til at indse; ja, han gaar i sin Bornethed saa vidt, at han bemærker, »at vi (∴ Protestanterne) dog endnu er i vort eget Land.« Den anonyme Forfatter synes at være født før 1849 og ikke have erfaret, at i det nævnte Aar udkom en Lov, som hedder Grundloven; siden da er man lige god dansk Mand, hvad enten man er Katholik eller Protestant, og det Pariamærke, der efter dansk Lov før klæbde ved Katholikkerne, er fuldstændig udslettet. Det er om denne taabelige Tankegang, Pastor Frederiksen har skrevet de herlige Ord:

At Katholikkerne smukt skal erindre,
vi er kun Gæster i Dannemarks Land,
det er en Tale, vi ikke kan hindre,
lad dem saa raabe, som de har Forstand.

Men naar vi henter Historien frem,
er det nok os, som er her i vort Hjem!

Fr. Esser: Jesus Christus i Gaar og i Dag den samme og i a. Evighed. Apologetiske Prædikener. 3. Serie: Konge, Lærer og Præst. (136 S. Høst. 1912. 1 Krone).

Efter et Aars Forløb har Pater Esser udsendt 3. Hæfte af sine kristologiske Prædikener, som sikkert vil blive hilst med Glæde af de mange Tilhørere, der plejer at samles under hans Prædikestol. Som Titelen angiver, er det Frelserens saakaldte tredobbelte Embede, der danner Emnet for de klare, indholdsrige og hjertelige Prædikener. Enkelte Steder giver Pater Esser Forklaringer af vanskelige eksegetiske Spørgsmaal.

N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Højskolens Forstander, Hr. *Mogens Balin*, talte i Tirsdags om Sankt Augustin og særlig om hans Udvikling i de 12 Aar, der gik forud for hans Omvendelse til Kristendommen. Trods det uheldige Vejr havde Publikum fyldt Salen.

Frankrig. I *Le Mans* i Vest-Frankrig er der for ikke længe siden kommet en ny Biskop. Borgmesteren i Byen tænkte, at her var der kommet en god Lejlighed for ham

til at vise sit Kristendomshad, og forbød Byens Borgere at give deres Biskop den sædvanlige Modtagelse ved hans Indtog i Domkirken. Borgmesteren havde dog gjort vel meget Regning paa den katholske Taalmodighed. Biskoppens Indtog den 15. Oktober gav Anledning til saa store Demonstrationer, som ingen havde tænkt sig Muligheden af. Over 10.000 Mennesker af alle Samfundsklasser, rige og fattige mellem hinanden, havde samlet sig paa et stort Torv og hilste med Begejstring den nye Biskop, da han besteg den aabne Vogn med sin Generalvikar. Det var et sandt Triumftog, der ledsagede Biskoppen, og under stadig gentagne »Længe leve Biskoppen, længe leve Friheden« kørte Biskoppen langsomt og med Vanskelighed gennem de tæt sammenpressede Menneskemasser, medens hans Vogn mere og mere fyldtes med Buketter og grønne Blade. Paa en Bygning, der var under Opførelse, lagde Arbejderne deres Værktøj til Side, tog Flag frem og tilviftede Biskoppen deres Velkommen, en Hyldest, der bragte den almindelige Begejstring endnu højere op. Biskoppen rejste sig og velsignede Haandværkerne, hvilket gav Signalet til, at alle istemte »Store Gud, vi lover dig«, under hvis Toner Biskoppen naaede Domkirken. Skønt Politiet havde faaet Ordre til at standse en hvilkensomhelst Demonstration, vovede det slet ikke at skride ind mod Folket, der havde følt baade sine religiøse og borgerlige Rettigheder krænkede. Denne modige Handling har vakt Genlyd over hele Frankrig og vil rimeligvis bære lykkelige Frugter.

Rom. I Nr. 17 af det officielle katholske Organ *Acta Apostolicae Sedis* offentliggøres den pavelige Skrivelse til de tre Franciskaner-Generaler angaaende den III. Ordens Virksomhed. Efter at have udtrykt sin Glæde over dennes Blomstring paapeger han, at den i Virkeligheden ikke har noget andel Formaal end den I. og II. Orden, men kun at den er beregnet for langt flere end disse. Dens Væsen bestaar deri, at Medlemmerne daglig øver den evangeliske Fuldkommenheds Raad og saaledes bliver et Forbillede for andre. Men Medlemmerne af III. Orden bør som saadanne ikke indblande sig i rent sociale eller politiske Anliggender. Derimod vil de gøre sig fortjent af den kristne Sag, om de ellers enkeltvis vil slutte sig til katholske Foreninger og arbejde paa disses specielle, ogsaa sociale Opgaver, som Paven gerne ser alle hjælper til med at løse.

Tyskland. Til Ærkebiskop af Köln er Biskop *Felix v. Hartmann* af Münster bleven valgt. Den nye Ærkebiskop, som er 61 Aar gammel, har kun beklædt Bispestolen i Münster godt et Aar, men har ellers været knyttet i over

tyve Aar til nævnte By, hvor han ogsaa første Gang saa Dagens Lys.

Brevkasse.

Hr. Malermester Christensen!

Deres rørende elskværdige Indbydelse til at bese Ledøje Kirke fortjener fra os alle ret en inderlig Tak, tilmed da den ledsages af et lokkende Tilbud om Gæstfrihed under Besøget — alt til Fordel for »Absalons-Gaard«.

De kan tro, vi vil gerne se Kirken, og Deres og Deres Hustrus personlige Venlighed er os en Tilskyndelse foruden — men Prisen er for lav; eet »Absalons Mærke«, det er virkelig for lidt for Deres gode Løfte om Øl, Kaffe og Kager, ja endogsaa Cigaretter. Vi kan slet ikke være bekendt at tage mod Deres Indbydelse paa de Vilkaar, men beder dem indstændig: sæt Prisen op, forlang en lille Firkant af 10 Mærker og Meddelelse paa et »Absalons-Brevkort« fra enhver af os, om at vi kommer.

Og saa maa De endelig selv beholde Mærkerne — og om vi end ikke kommer saa mange, at vore Mærker er tilstrækkelige til Tapetsering af et Værelse hos Dem, saa vil dog nok en stor Krukke blive smukt dekoreret og blive tilbage hos Dem som et Minde om Deres Kærlighed til os unge og vor »Absalons-Gaard«.

En venlig og ærbødig Hilsen og hjertelig Tak fra

en af de unge.

Absalons-Bæger.

Fra en Ven af Tanken om »Absalons Gaard« er der til Fordel for denne stiftet et *Bæger af Sølv*, indvendig forgyldt, 11 cm. højt, med indgraveret Billede og Paaskrift.

Bægeret er allerede i undertegnedes Værge.

Den, der d. 28. Februar 1913 har indsendt til Ungdomsværnets Kasserer, Murermester A. V. Günther, Bangertsgade 11, Kbhvn. N., det største Antal nu gældende danske Møntstykker (uden Hensyn til, om de er af Kobber, Sølv eller Guld), vil faa Bægeret tilkendt. Naar den samme har vundet Bægeret i 2 Kvartaler, som dog ikke behøver at følge hinanden, bliver han Ejer af det.

De følgende Indleverings-Terminer vil blive d. 31. Maj, d. 31. August og d. 30. November 1913.

Ungdomsværnets Forretningsudvalg.

Mødreforeningen. Tirsdag den 5. November Kl. 8¹/₄ læses i St. Ansgars Kirke den h. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender. Bagefter holdes et kort Foredrag

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Kirkelig Kalender.

3. Nov. 23. Søndag efter Pintse.	10. Nov. 24. Søndag efter Pintse. (5. e. Epifani). Marias Værncfest.
4. — Mandag. Carl Borromæus, Biskop og Bekender.	11. — Mandag. Martin, Biskop og Bekender.
5. — Tirsdag. Oktavdag.	12. — Tirsdag. Martin I, Pave og Martyr.
6. — Onsdag. Oktavdag.	13. — Onsdag. Stanislaus Kostka, Bekender.
7. — Torsdag. Oktavdag.	14. — Torsdag. Josaphat, Biskop og Martyr.
8. — Fredag. Oktav af alle Helgener.	15. — Fredag. Gertrud, Jomfru.
9. — Lørdag. Laterankirkens Indvielse.	16. — Lørdag. Willehad, Biskop og Bekender.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 40.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 5. November Kl. 8 Aften.

P. Günther: Calderon I.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, 2den Sal.

Sangbogen *Sursum corda* medtages.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag d. 3. Novbr. Kl. 8₃₀.

Unio. Fredag d. 1. Novbr. Kl. 9 (Alle Helgen) Møde med Foredrag af Hr. *Mogens Ballin* i Frederiksberg Allé 11.

Eksercitier.

For Medlemmer af Sankt Franciskus' III. Orden holdes der Eksercitier fra 4. til 10. November med et Foredrag hver Aften Kl. 8 og med Generalkommunion under Messen Kl. 7 Søndag d. 10. November.

Paramentforeningen. Mandag den 4de November genoptager Foreningen sine sædvanlige Møder.

Bogudlaan (gratis).

Fra St. Ansgars Folkebibliothek Bredgade 67, 3. Sal o. G. Tirsdag, Torsdag og Lørdag fra Kl. 7—9 Aften; desuden efter Eftermiddagsgudstjenesten i St. Ansgars Kirke. (Hr. Lærer Ertner træffes forøvrigt i Regelen daglig fra Kl. 9—12 Frm.)

Ved Rosenkranskirken daglig fra 6—7 (hos Hr. Pastor Ronge).

Ved St. Annæ Kirke hver Søndag efter Hovedgudstjenesten.

Fra St. Josefs Konferens Bibliothek udlaanes Bøger efter Højmessens i Præsteboligen.

Mariaahjemmet, Vestervoldgade 115, (væsentlig udenlandsk Litteratur) Onsdag d. 6. Novbr. Kl. 3—4.

† At min Mand, **Christfred Johannes Edmund Blankensteiner**, er afgaaet ved Døden d. 25. Oktober, vel forberedt ved Modtagelsen af de hellige Sakramenter, bekendtgøres herved paa Børns og egne Vegne.

Olga Blankensteiner.

Den afdøde anbefales til de troendes Forbøn. Begravelsen har fundet Sted d. 30. Oktober.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Aungariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 45.

Søndag den 10. November.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Mater Siena. — »Mine smaa Erindringer«. — En fyrstelig Procession. — Fra den folkekirkelige Valplads. — Ungdomsforeningerne og Absalonsgaarden. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Fredericia. Tyskland. Rom. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

142.

Klinten blandt Hveden.

Der er noget i Søndagens Evangelium, der ligesom faar os til at studse. Næmlig Husbondens Svar til Tjenerne, som spørger, om de ikke skal gaa hen og luge Klinten af.

»Nej,« bliver der svaret dem, »for at I ikke, naar I luger Klinten, tilligemed den ogsaa skal oprykke Hveden. Lad begge Dele vokse sammen indtil Høsten!« — Altsaa vi maa gerne lade alt muligt Ukrudt vokse og brede sig paa vort Hjertes Ager! Alle mulige daarlige Tanker og Begæringer og onde Tilbøjeligheder maa gerne fæste Rod i vort Hjerte, i vort Sind, i vor Sjæl!

Nej, det er ikke Meningen! Her er overhovedet slet ikke Tale om Hjertets Ager, saaledes som i Lignelsen om Sædemanden paa Søndag Sexagesima. Der advares der netop imod at lade Sæden, Guds Ord, som er saadet i Hjertets Ager, blive kvalt af Tornene, Livets Bekymringer, dets Rigdomme og Nydelser. Der skal vi luge. Men her er efter Jesu egen Forklaring Ageren ikke den enkeltes Hjerte, men Verden. Den gode Sæd er Rigets Børn, og Klinten er den Ondes Børn. Og ved den Ondes Børn forstås alle de, »som giver Forargelse, og som gør Uret«. Der er dem, som mener, at Jesus her særlig har tænkt paa Kættene eller Vranglærere.

Selv om det jo nok i visse Henseender var bedre, om de ved Hjælp af en Møllesten blev nedsænket paa Havets Bund og saaledes uskadeliggjort, saa skal disse Ukrudtsplanter altsaa dog ikke udryddes, men de skal vokse sammen med Hveden indtil Høsten, indtil Dommens Dag. Har der været Tider, hvor man mente at maatte udrydde Kætere med Ild og Sværd, saa har det beroet paa en misforstaaet Iver ligesom Tjenernes her i Lignelsen, der spørger, om de ikke straks skal gaa hen og luge Ukrudtet af. At Kirken — som saadan — aldrig har tilskyndet til, men snarere har misbilliget og advaret imod en saa haardhændet Fremgangsmaade fra Staternes Side, har jo baade katholske og nyere protestantiske Historikere søgt at godtgøre. Jo mere det lykkes at godtgøre dette, desto større Glæde vil der derved beredes Kirkens Børn, som egentlig heller aldrig har kunnet tro sligt om deres aandelige Moder, Kirken, men som blot bedrøvedes ved at høre den Slags Beskyldninger rejste imod den.

Og saa Grundene, hvorfor Ukrudtet ikke skal luges af straks:

1. For at ikke den gode Sæd selv skal lide derved. Kirkens Børn vilde tage Skade paa deres Sjæle ved den Sindets Forraaelse, der vilde følge med en Udryddelse med Ild og Sværd. De vilde tage Skade ved at gaa Glip af den Impuls, det giver stadig at have nogen at kappes med, nogen at overgaa i ædel Kappelstrid, nogen at indvirke paa ved deres Eksempel, nogen, hvis Omvendelse de kan arbejde paa, ikke blot ude i Hedningelandene, men ogsaa i deres nærmere Nærhed. At arbejde paa de vrangtroendes Udryddelse paa denne Maade forbydes nemlig ikke i Lignelsen. Et saadant Udryddelsesarbejde skader ikke Hveden, Rigets Børn. Tværtimod, det forædler, styrker, befæster dem selv. Man kunde næsten fristes til at tro, at dersom der ikke udenfor den katholske Kirke gaves andre kristne Trossamfund, som kunde frembyde et saadant Arbejdsfelt, vilde der være endnu langt flere lunkne Katholiker, end der des værre gives.

2. Fordi Hævnen er Herrens. Ham eller hans Engle tilkommer det at skille Klinten fra Hveden og kaste den i Ilden — paa Dommens Dag. Indtil da maa ogsaa Klinten have Lov til at vokse, og — hvem ved — paa dette aandelige Omraade kan jo selv Klinte forvandles til Hvede, de vildfarende og de onde kan jo omvende sig, saa længe Naadens Tid endnu varer. I alt Fald er der som sagt en, som ved at vende selv det onde til det gode, at uddrage noget godt selv af det værste. *Fidelis.*

Mater Siena.

Elisabethsøstrene, som for sytten Aar siden begyndte deres Virksomhed her i vort Fædreland, har vistnok i en sjælden Grad vundet Paaskønnelse og Taknem-

lighed rundt omkring, hvor de har øvet deres stille, betydningsfulde Gerning blandt fattige og syge. Dertil har flere Egenskaber virket med: først og fremmest naturligvis den, at de virker i hans Navn, der i særlig Grad er alle fattiges og syges Ven, og at de med Iver søger at træde i hans Fodspor, dernæst deres stilfærdige, bramfri Væsen, hvori Jævnhed og Naturlighed er Hovedpræg, og endelig deres dygtige

og praktiske Greb paa at behandle de syge, og vistnok de sunde med, i de mange Hjem, hvor de i Aarenes Løb har været længselsfuldt ventede og saare velkomne Gæster.

Denne almindelige Skildring af Elisabethsøstrene passer sikkert Træk for Træk paa den ærværdige, ældre Søster, hvis Navn og Billede staar over disse Linjer, og som paa Onsdag den 13. November kan fejre sit halvtredsindstyveaarige Jubilæum som et værdigt og nidkært Medlem af Elisabethsøstrenes, de saakaldte Graa Søstres Kongregation. Der er mange Hjem — de kan vistnok tælles i Tusinder — hvor det i de sidste halvhundrede Aar har vakt Glæde, naar Søster Sienas venlige Ansigt og fyldige Skikkelse viste sig i Døraabningen, mange smaa Hænder har tillidsfuldt gemt sig i hendes, mangen syg har med et svagt Smil hævet Hovedet fra Pudsen for at byde hende Velkommen, og mangen Moder eller Fader eller omhyggelig Datter har draget et Lettelsens Suk, naar den trofaste Sygeplejerske, de fattiges og Børnenes bedste Veninde, viste sig iblandt dem. Derfor er der mange, mange, der er enige med Ugebladet om ret af Hjertet at ønske Moder Siena til Lykke paa hendes skønne Høj-

tidsdag, paa hendes Guldbryllupsdag med hendes ædle Husbond: Kærligheden til de syge og de fattige.

Da denne Hilsen i Ugebladet jo er en Overraskelse for Moder Siena, har hun ikke selv kunnet fortælle sin Livshistorie; derfor kan jeg kun give nogle faa Træk, som et Par af hendes Medsøstre efter Anmodning har været saa gode at meddele. Søster Siena fødtes 1845 i Schlesien og gik allerede som en ung Pige paa kun 17 Aar i Kloster. De Graa Søstres Moderhus, som nu er i Breslau i Schlesien, var den Gang i Neisse, ikke langt fra Breslau, og det var der, Søster Siena havde sin Prøve- og Novicetid. Først virkede hun i sit Fædreland i Børnehavegerningen, en Virksomhed, der blev afbrudt ved, at hun kaldtes til Arbejde som Sygeplejerske i den fransk-tyske Krig 1870—71. Om trent 4 Aar herefter blev hun sendt til Malmø, hvor hun arbejdede som Sygeplejerske i Hjemmene i samfulde tyve Aar.

1895 er det Aar, der mest fanger vor Interesse, thi da kom Søster Siena med tre andre Søstre til Danmark og slog sig ned i en Lejlighed i Boyesgade, skraas overfor Rosenkranskirken, hvor hun sammen med de andre fortsatte sin skønne Virksomhed blandt fattige og syge i Hjemmene. 1904 erhvervede Søstrene en smuk Villa paa Kastanievej, hvor de har en passende Bolig med et kønt lille Kapel, og hvorfra der siden er udgaaet en mangeartet Sygeplejevirksomhed. Moder Sienas Energi skyldes det ogsaa for en stor Del, at Elisabethsøstrene har optaget meget andet Arbejde her i Byen siden. Saaledes arbejdede hun med Iver paa at faa et Hospital rejst, hvilket ogsaa lykkedes i 1905 paa Amager; der er her i de forløbne 7 Aar udført et stort og dygtigt Arbejde under en energisk Forstanderindes og fremragende Lægers Ledelse, ligesom Menighedsskolen paa Amager maa være Hospitalet taknemmelig, der har stillet to fortrinlige Lærerinder til dens Raadighed. Endelig var det ogsaa Moder Sienas Interesse, der bevirkede, at hendes Medsøstre i Fjor overtog den daglige Ledelse af Mariahjemmet.

Der er meget at takke Moder Siena for, og det er sikkert kun oprigtige Lykønskninger, hun vil modtage paa sin sjældne Jubilæumsdag.

Niels Hansen.

„Mine smaa Erindringer“.

Af C. F. Brockdorff.

(Fortsat).

Den Gang herskede der en Del Overtro, men den var ved at svinde hen. Jeg skal nævne et Eksempel. Min Broder havde faaet den ene Fod en Smule forvreden, og D.s Kone sagde: »Min Mand kan kurere den daarlige Fod, følg nu med til min Mand.« — Min Broder gjorde saa, og D. tog en Skæppe og lod min Broder sætte sin Fod i Skæppen, medens han drejede denne rundt og sagde nogle fremmede Ord og derefter gav ham en Salve. Min Broder fandt, at det var overordentlig morsomt. — Gamle Folk sagde, at Kirke-Bly var særlig godt.

I Ljørslev var der to Gaardmænd, som ofte besøgte min Fader og blev der i to à tre Timer. Den ene, Niels Øjgaard, kunde ofte kurere Heste og Køer ved Husraad. Min Fader nærede stor Interesse for Landvæsenet, saa der var altid meget at tale om. Niels Øjgaard var vel egentlig ikke overtroisk, men mente dog at have set et Varsel. Han fortalte Fader, at han en Nat gik forbi Kirken og saa en Ligskare, og han var nødt til at gaa af Vejen, og han saa, at Skaren bankede Sneen af Træskoene. — Min Fader sagde da til ham: »Jeg har aldrig set noget Varsel; da min Fader skulde dø, bad jeg ham vise sig for mig, men jeg saa intet.« — Den, som har set noget, har ogsaa Lov til at tro det.

Niels Øjgaard var en meget forstandig Mand. I Nykøbing var der ingen Arbejdsvogne med Fjedre, men han sagde: »Jo, det vilde være rigtigt, at Arbejdsvogne havde Fjedre i Byerne.« I den Sag var han forud.

Bønderne kunde dengang ikke skrive deres Navne. De havde ingen Aviser. Da Krigen kom, saa kom de til Fader for at høre lidt nyt om Krigen. Jeg syntes ikke om Krig, den Gang jeg var lille, og den Dag i Dag kan jeg ikke lide den; dengang syntes alle om Krigen; nu er der mange, der tænker ligesom jeg. — Peder Knokker var ogsaa en velbegavet Bonde, og han vilde gerne tale om den Tid, da

han var Soldat i Frankrig; der var jo mange Ting, hvor jeg ikke kunde følge med i det alt sammen, men en Ting hørte jeg, og det var, at naar en Præst skulde komme til den syge, saa bar han Christi Legeme og Blod paa Gaden, og kom der Soldater forbi, saa knælede de. Jeg sagde ingen Ting, men glemte det ikke ganske. Da Peder Knokker engang kørte med Herredsfogden fra Nykøbing, sagde han: *Toujours il pluit*, og Herredsfogden forundredes over, at en Gaardmand kunde tale disse franske Ord.

Da Frederik den 7. gav Friheden, sagde Peder Knokker: »Ja, nu er vi alle lige.« Men Fader sagde til Moder: »Ja, ja, men der er dog Forskel, en er Herredsfoged, og en anden er Gaardmand.« — Men Peder Knokker mente, at alle var lige. Jeg kunde ikke forstaa det, jeg syntes, at Fader havde Ret, og at Peder Knokker ogsaa havde Ret, og dog var der en aber. — Nu kan Bønderne ret godt forstaa den Forskel.

1. Petr. 2, 9: »Men I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedømme, et helligt Folk, et Ejendomsfolk.«

Det katholske Folk eller Menighederne forstaa det meget godt, at de dog ikke er Præster og Biskopper, men Protestanterne er ligesom Peder Knokker: »Vi er alle lige.«

I Præstegaarden var der kun lidt Forandring, men nu kom der en lille Tid en stor Forandring: Biskop Fogtmann fra Aalborg havde meldt sig. Nu blev der stor Travlhed baade for Fader og Moder, og ved Middagen fortalte Fader en hel Del om Biskoppen, og jeg kunde forstaa, at Biskoppen var en stor Mand; lidt besynderlig var han ogsaa. Fader fortalte, at han maatte passe paa hvert evige Ord, at det var ganske rigtigt, ellers vilde Biskoppen sige, at det var galt. Fader fortalte, at engang var en hel Del Præster samlede paa et Hotel, og de fornøjede sig ved at fortælle om Biskoppen; den ene og den anden fortalte. Saa aabnedes pludselig en Dør, som ingen havde givet Agt paa, og der stod Biskoppen: »Hvert Ord har jeg hørt, og hvad de Herrer siger, er tilforladelig Sandhed, men der er tilforladelig ogsaa Usandhed imellem.« Tableau. — Saa kom den vidunderlige Dag og bragte en stor, statelig Mand med Ornat og nogle statelige Ordener, som Fader ikke havde. Fader var lige ved engang at tale forkert og sagde

til Biskoppen: »Efter Middagen vil De maaske sove nogle Timer?« — »Det er tilforladelig ikke rigtigt at sove nogle Timer.« Men Proprietær Poul Knudsen paa Kirstinedal reddede min Fader og sagde: »Jo, Hr. Biskop, efter Middag sover jeg ofte flere Timer.« — »Ja, saa har Pastoren tilforladelig Ret.« — Jeg syntes, at Biskoppen var en rigtig vidunderlig Biskop. Stine serverede, og hun var slank og pæn. Brønden havde Kildevand, og Biskoppen vilde hvert Øjeblik have et nyt Glas Vand, og Stine maatte bringe det. Han var en gammel elskværdig Mand og sagde til Fader og Moder: »Jeg vilde rigtig ønske, at Stine kunde blive her bestandig; thi det vilde ikke være heldigt, om hun kom paa en Herregaard.« — Min Moder sagde: »Vi har ikke Raad til at give en stor Løn, saa hun vil nok et andet Sted.« Se, dette kunde jeg forstaa, at Biskoppen var en rigtig rar gammel Mand, men at Stine skulde blive her, var dog især noget, jeg godt kunde forstaa. Dog efter et Aars Forløb flyttede Stine fra os og bort fra Mors.

I to Aar fulgte jeg med Konfirmanderne, jeg skulde ikke lære Lektierne, men jeg skulde høre, hvad der blev sagt. En Ting huskede jeg, at Fader forklarede, at Djævelen kun er den Tanke, at Mennesket er syndigt. I Bibelhistorien havde jeg hørt, at Djævelen er et Væsen, og jeg syntes, at jeg havde Ret. Fader sagde ogsaa, at naar man er død, sover man indtil Opstandelsen. Jeg mente, at saa kunde det vare Tusinder og Millioner Aar, inden vi opstaar, og saa kunde det jo være, at det hele blev til ingen Ting. — Med disse Konfirmander, Dreng og Piger, som jeg legede med, kom vi nogle Gange til Gaardmand Mikkell Knokker, en Broder til Peder Knokker, og hans Kone Dorthe, som var gammel, med rindende Øjne; de boede lige tæt ved Præstegaarden. Der var en Gaardejer Mathiesens Søn, en fiks, rar og pæn Dreng. Det hændte, at en meget fattig Pige med Klumpfødder tabte sine Bøger, og Mathies bukkede sig straks ned og gav Bøgerne til Pigen; saa sagde Drengene: »Mathies vil nok have en Kæreste.« — »Nej,« sagde gamle Dorthe, »Mathies vil nok ikke søge efter Lærker.« — Jeg har aldrig hørt dette Ord, men det er passende nok. Da dette var sagt, syntes jeg endnu

bedre om Mathies, men saa blev han konfirmeret, og jeg saa ham ikke mere.

Der var mange Konfirmander, som jeg kan huske, men der er kun een Konfirmand, som jeg endnu vil skrive om. Han var ikke fra Ljørslev, men fra Ørding; jeg husker ikke hans Navn, men hans Fader var Husmand. Han var høj og slank og havde gult Haar; der var noget klogt og stille og beskedent ved ham, som om han følte sig som Husmandsdreng. Jeg kunde ogsaa godt lide ham. Saa kom Husmanden en Dag til min Fader og fortalte, at hans Søn var druknet i Limfjorden. Han var nemlig gaaet ned til Stranden og havde faaet Lyst til at vade ud til en Baad, derefter var han gaaet op i Baaden og havde moret sig med at gyngede op og ned. Det blæste fra Stranden, Fangelinen gik itu, og Baaden begyndte at drive af Sted. Han blev nervøs og angst, og da han mente, at der ikke var langt til Bunden, sprang han ud; men der var dybere, end han havde tænkt sig, og da han ikke kunde svømme, vidste han straks, at det var Døden. — Fader fortalte dette til Moder og mig. Jeg sagde ingen Ting. Saa glemte jeg det i mange, mange Aar; men nu, da jeg skriver mine Erindringer, holder jeg af ham som for nogle og fyrretyve Aar siden, og saa beder han sikkert for mig. — De lutherske Præster vil sige, at det er ganske urimeligt, at jeg kan mene, at den Konfirmand for fyrretyve Aar siden kan høre, hvad jeg beder til ham, og at han saa beder til Gud. Det er dog godt, at vi har Bibelen, saa faar vi ikke saadanne Tosserier.

Jeg siger, at man saa ofte glemmer, hvad der staar i Bibelen. Læs, hvad der staar i Luk. 15,10: »Saaledes, siger jeg eder, skal der være Glæde iblandt Guds Engle over en Synder, som gør Bod.«

Kan Englene høre det, kan ogsaa et Barn i Himlen høre det.

Lad mig ogsaa her fortælle om min Søsters Død, skønt den først fandt Sted flere Aar senere.

Min Fader og Moder havde været i 12 Aar paa Alrø, jeg var i København, men min Søster var hos Forældrene. Hun var da 18 Aar og blev syg af Gigtfeber. Hun kunde selv mærke, at hun maatte dø. Den sidste Dag var hun

ganske stiv, kun Hovedet kunde hun bevæge. Saa sagde hun: »Moder! Du kan nok taale det!« Hun sagde kun disse faa Ord, for at Moder ikke skulde græde endnu mere; og den Dag døde hun.

Min Moder var hos Fader i Studerekammeret i 10 Dage. Saa begyndte hendes Gerning som sædvanlig.

Da Ferien kom, saa kom jeg hjem. I et Aar havde jeg ikke været hjemme. Min Moder saa ud, som om jeg havde været borte i 10 Aar; det var Sorgen, som havde ramt hende. Heftig, nervøs og smertefuld blev hun, men saa rolig igen; det var vidunderligt, at hun ikke blev sindsygg. Det havde været en stor Lykke, dersom hun havde kendt den katholske Kirke og kunnet sige Dag efter Dag: »Den treenige Gud giv, at min Datter maa komme i Himlen.«

Eftersom Aarene gik, saa Moder yngre og yngre ud. Hun blev 81 Aar, træt af Alderdom, og den sidste Nat udbrød hun: »Aa! Jeg saa Helga.« Jeg saa intet, men Gud gav hende den Naade, at hun saa sin Datter i den sidste Time. — I mange, mange Aar glemte jeg min Søster, men da Fader og Moder var døde, og jeg var bleven Katholik, beder jeg hver evige Aften: »Den treenige Gud giv, at min Fader, Moder og Søster maa komme i Himlen. Jomfru Maria, bed for dem.«

Dersom min Moder havde kendt at bede for de døde, saa havde hun haft en stor Glæde deraf.

Sagen er jo den, at der er mange Mennesker, som, naar de dør, ikke kommer til Helvede, men heller ikke straks i Himlen; de har virkelig troet paa Kristus, men de var ikke saa fromme, som de skulde være, og de angrede ikke helt ud, som de skulde have gjort. Hvad saa? Luther siger, at han tillader sine Tilhængere at bede en eller to Gange for de døde; kun vil han ikke, at de skal bede meget for dem.

Paulus skriver 1. Korinth 3, 12-15, at nogle bliver frelste, dog saaledes som igennem Ild; Ilden skal prøve, hvordan enhvers Gerning er.

Kærlighedspligten, at bede for de døde, er derfor fuldstændig klar, da det er vist, at Renselsesstedet er til Stede.

(Forts.)

En fyrstelig Procession.

I Nærheden af den yndige Gmunden Sø i Øvre-Østrig ligger Slottet Ebenzwerl. For 50 Aar siden var det Ærkehertug Maximilians, de tyske Ridderses Stormesters Yndlingsopholdsted. Slotsherren var et levende Eksempel paa en fuldkommen Kristen; alle, som var i hans Tjeneste, baade Officerer, Forpagtere og Tjenerskab, elskede ham som en Fader.

Til Tjenerskabet hørte ogsaa den lille Josefine, som passede Kørerne. Lige fra sin Barndom havde hun opholdt sig i Kostalden, hvor hendes Sengested kun ved en Bræddevæg var skilt fra Hjorden, som hun passede fra tidlig Morgen til silde Aften. En Dag saa man intet til Josefine, og da man ledte i Kostalden, fandt man hende liggende paa sit fattige Leje, syg og feberhed.

Den følgende Dag skulde der være stor Middag paa Slottet. Ærkehertugen havde indbudt alle Officererne til sit Taffel tilligemed en Redemptoristpater, der var hans Huskapellan. Ved Bordet faldt Talen paa Josefine, og Pateren sagde: »Hun har skriftet i Dag, og i Morgen maa jeg bringe hende det hellige Sakramente; men jeg er i stor Forlegenhed«.

»Og hvorfor det?« spurgte Ærkehertugen.

»Jeg kan kun komme til hende gennem Kostalden. Deres kongelige Højhed ved sikkert ikke, at den stakkels Pige saa at sige bor hos Kørerne, og den Plads passer dog daarligt for det helligste Sakramente.«

»Det har De Ret i«, svarede Ærkehertugen, »man maa bringe den syge op i Slottet.«

»Det har jeg allerede tænkt paa,« sagde Pateren, »men Lægen sætter sig bestemt mod at flytte hende; han siger, det vilde være det samme som at dræbe hende.«

Ærkehertugen forblev et Øjeblik ganske tavs. Han søgte aabenbart efter en Udvej. Ogsaa Officererne, som havde hørt denne Samtale, tav. Efter en kort Pavse udbrød Ærkehertugen: »Nu vel, naar vi nu engang maa der igennem, lad os saa gøre det saaledes: da vor Frelser skal ind i en Stald, saa skal han i hvert Tilfælde ikke være ene, jeg vil ledsage ham, og den Eskorte, som jeg vil omgive ham med, skal paa en Maade holde ham skadesløs.«

Officererne saa paa hverandre, og de saa meget betuttede ud; thi de delte sikkert ikke alle deres Herres ydmyge og levende Tro. Efter nogle Øjeblikkes Tøven tog Hofmarskallen Mød til sig og vovede nogle Bemærkninger angaaende Hofetiketten og Anstanden.

»Min kære Marskal,« svarede Ærkehertugen, »naar Himlens og Jordens Konge ikke finder det under sin Værdighed at drage derind for at besøge en fattig Pige, saa kan det dog ikke være

nogen Vanære for mig at ledsage ham derhen. Hvad mine Officerer angaar, saa sætter de ikke noget af deres Ære til ved at følge mig.« Saa vendte Ærkehertugen sig til Pateren med dette Spørgsmaal: »Naar tænker De at bringe det helligste Sakramente derhen?« — »Klokken syv, Deres kongelige Højhed.«

»Godt. Jeg vil vente paa Dem i Kapellet. Og De, mine Herrer,« fortsatte han, idet han henvendte sig til Officererne, »befinder Dem fem Minutter før syv ved Kapeldøren for at danne Eskorte, men De kommer *alle* og i Galla, og De bærer Lys i Haanden.« — Det var en ligefrem Befaling, velvilligt, men bestemt udtrykt i den afmaalte Tone, som Ærkehertugen altid anslog, naar han talte til sine Tropper. Der var intet andet at gøre end at adlyde.

Efter at Officererne havde trukket sig tilbage, gav Ærkehertugen sin Hofmarskal, der var blevet alene tilbage hos ham, sine videre Instrukser for næste Morgen. »Tjenerskabet skal forsamles i Slottet,« befalede han. »I Morgen tidlig skal Indgangen til Stalden smykkes med store grønne Planter, de smukkeste Blomster fra Drivhuset skal bringes ind i den syge Piges Kammer. Min Kammertjener skal der indrette et lille Alter og udstyre det saa smukt, som det er muligt.«

Hofmarskallen trak sig tilbage og skyndte sig at udnytte den korte Tid, han havde, til at træffe disse Foranstaltninger.

Den næste Morgen var raakold og taaget, man var allerede i November Maaned. Til den fastsatte Tid forlod Pateren Kapellet med det helligste Sakramente. Tæt bag ham fulgte Ærkehertugen stille og andægtig. Han, der ellers holdt af den største Tarvelighed, bar denne Morgen sin Uniform som Stormester for den tyske Orden, den lange hvide Kappe og alle sine Ordner. Bag ham fulgte en glimrende Hofstat i Galla. Festtoget gik gennem Slotsgaarden, Haven, Avlsgaarden og ind i Stalden. Ved Lyden af den lille Klokke lod Piger og Karle et Øjeblik deres Arbejde hvile og sluttede sig rørte til Processionen. Snart naede man Stalden, og i militærisk Orden gik Toget gennem dens mørke, fugtige Gange.

Den stakkels syge Piges Leje var oplyst af et Mylder af Kærter, men kun faa Officerer kom ind; Rummet var for lille. De øvrige blev staaende ved Døren. Da Øjeblikket til den hellige Kommunion var kommet, fulgte alle Ærkehertugens Eksempel og knælede ned paa det Straa, som man i Hast havde strøet: alle Betænelighederne fra den foregaaende Dag var som henvejrede. Denne ydmyge og ophøjede Trosbekendelse havde beejstret selv de mest lunkne Hjerter.

Da alt var forbi, rettede Ærkehertugen endnu nogle opmuntrende Ord til den syge, men over al Maade lykkelige Josefine, og man begav sig derefter tilbage til Slottet. Merc end een brav og tarvelig Bondemand aftarrede stille en Taare og sagde til sig selv: »Gud bevare vor gode Ærkehertug Maximilian!«

Fra den folkekirkelige Valplads.

Der har i Sommerens Løb hersket nogenlunde Vaabenhvile mellem de forskellige, højst uenige Partier, som har til Huse i den danske Stats- eller Folkekirke. Man havde saaledes ikke længe hørt noget fra det saakaldte »Kirkelige Landsforbunds« Side, før det forleden Dag holdt Møde her i Byen og udsendte en meget bestemt Resolution i den Arboe Rasmussenske Sag, som de fleste vist troede skrinlagt, men som Landsforbundet nu har kaldt til Live igen, vistnok dog uden at skulle høste hverken nogen Ære eller Glæde deraf. Resolutionen er skarp nok; om Arboe Rasmussens Forbliven i statskirkeligt Embede hedder det saaledes:

»Vi føler denne Forargelses Tilstedeværelse som en Uret mod og en Skam for vor Kirke, og vi anmoder derfor vore kirkelige Myndigheder om at drage Omsorg for, at Forargelsen fjernes.«

Men det er vel nok paa Forhaand givet, at de statskirkelige Myndigheder intet Hensyn vil tage til Resolutionen, men lader alt forblive ved det bestaaende, og vistnok næsten lige saa sandsynligt, at Landsforbundets Mænd vil fortsætte deres Virksomhed paa Kateder og Prædikestol som forhen og saa godt som mulig glemme deres svære Forargelse. Saaledes er det gaaet saa mange Gange før: Folkekirkens ivrigste gejstlige talte store Ord, om hvad de vilde gøre, hvis ikke dette eller hint skete, men det skete ikke, og de — gjorde heller intet. Det er det, der paa Engelsk hedder *words, words, words*. Men det er ikke det, man højner sin aandelige Stilling og Indflydelse ved.

— Der er nylig udkommet en Bog, som synes at skulle sætte en Del Penne i Bevægelse, nemlig *En Præsts Skriftemaal*, anonymt udgivet af en af hans Venner. Det er en Slags Parallel til Pastor Barfoeds Redegørelse for, hvorfor han opgav sin Præstegerning, fordi han nemlig havde tabt Troen paa Kristendommens Sandhed; men det er umuligt at afgøre, om det er en Roman eller en virkelig Historie om en Præsts Frafald fra Troen og Flugt fra sit Embede. Pastor Arboe Rasmussen anmelder denne Bog i Unitarernes Tidsskrift: *Protestantisk Tidende*. Ved Gennemlæsning af denne Anmeldelse slog det mig endnu mere end forhen, hvor Arboe Rasmussen er konsekvent i hele sit Standpunkt, og hvor det fra et protestantisk Synspunkt vilde være uretfærdigt at afskedige ham. Luther, der forkastede af Skriften og Kirkelæren, hvad der ikke

stemmede overens med hans Samvittighed og Erfaring, og Arboe Rasmussen, der bekender »Jesus Christus som Herre — til Gud Faders Ære«, men ellers forkaster, hvad han kalder Kirkens fejlagtige og indskrænkede Meninger om ham, er i Virkeligheden begge to i samme Plan. Ved en — kristelig talt — lykkelig Inkonsekvens reddede Lutheranerne, og ganske særlig den danske Folkekirke, store Dele af den positive kristne Tro, hvorfor vi ogsaa kan se paa Folkekirkens troende Medlemmer som kristne Brødre, men Brodernavnets Basis er Mangelen paa Logik i Tankegangen. Dette indser Arboe Rasmussen selv saare godt; saaledes skriver han i nævnte Anmeldelse:

»Ricard siger til den tvivlende Præst: Bliv siddende og vær stum, medens »en Præst« siger: Gaa bort stille og uden Opsigt. — Dette fører til et Principspørgsmaal.

Pastor Ricard skriver etsteds: »Den tvivlende Præst er et af Nutidens Sygdoms-Symptomer.« »En tragisk Skikkelse er den tvivlende Præst.« »Og dog er han ikke saa moderne, som man tror.« Exempler? Jo, han omtales i Zolas Bog om Paris, ja allerede i det ny Testamente findes han i Zacharias' Skikkelse, ham der blev gjort stum af en Engel.

Har Pastor Ricard virkelig ikke andre Exempler at anføre? Véd han ikke, at den Kirke, han tilhører, er blevet til netop paa Grundlag af denne »tragiske Skikkelse« — »den tvivlende Præst«? Javel, Morten Luther — og Calvin og Zwingli, og hele den lange Række, der lærte at tvivle om det samme, som disse Mænd tvivler om, men kun for saa meget fastere at tro det, de troede.

»Den tvivlende Præst« — det er et af de elendigste Slagord, nogen protestantisk Præst kunde finde paa. En tragisk Skikkelse! Et Sygdoms-Symptom! Det kommer dog an paa. Det kommer frem for alt an paa, hvad man forstaar ved Tro og Tvivl. Om man forstaar dem katholsk eller protestantisk. Men Sagen er, at man næsten altid forstaar dem katholsk. Man er flyttet ud af den katholske Kirke. Men Nissen er flyttet med.

Hvis Præsten ikke længer kan bekende den ældgamle kristne Bekendelse: »Jesus Kristus er Herre — til Gud Faders Ære«, saa er han ikke den tvivlende Præst, saa er han overhovedet kommet bort fra selve Kristendommen.

Men er denne Bekendelse hans Bekendelse, og er hans saakaldte Tvivl rettet mod kirkelige, og det vil jo sige mod fejlende Menneskers Opfattelser, Forklaringer, Fortolkninger — altsaa rettet mod Menneskers Meninger om Kristus og Lære om Kristus, men kun for inderligere og stærkere at koncentrere sig om Kristi egne Meninger og

egen Lære, altsaa om Kristus selv, saa er han i protestantisk Forstand ikke den tvivlende, men den troende Præst.

Saa er han ikke et Sygdoms-, men tværlimod et Sundheds-Symptom — til alle Tider en Nødvendighed indenfor den protestantiske Kirke for at bevare den fra at blive heller halvkatholsk — en Person, der i sig selv bærer det lutherske Kriterium overfor Skrift, Bekendelse og Kirkelære: ob sie Christum treiben oder nicht.

Men Betingelsen er, at han netop ikke er stum, ikke gaar bort stille og uden Opsigt.

I Modsætning til Pastor Ricard siger Kristus: Hvad der hviskes eder i Øret, forkynd det fra Tagene og frygt ikke.

Man maa nok have Lov at spørge: Hvor vilde Kirken have befundet sig den Dag i Dag, om alle dens Mænd havde fulgt dette elendige, uprotestantiske, ulutherske Raad, der for den Sags Skyld gerne kunde været bestilt af selve Paven i Rom?»

Paa det sidste Punkt tager Pastor A. R. fejl, Paven vil netop ikke vide af de stumme Præster. Denne Bebrejdelse mod Paven er saa betegnende for den Maade, hvorpaa der næsten altid polemiseres mod den katholske Kirke. I Fjor forlangte Paven Verden over, at alle — eller saa godt som alle — Præster skulde aflægge den saakaldte Antimodernisted, hvorved de fralagde sig alt Fællesskab med Nutidens moderne Rationalisme, da rasede Bladene og nogle Steder endog Regeringerne mod Paven derfor; i Aar bebrejder A. R. Paven, at han byder sine Præster at være stumme; det er den Slags Polemik, man griber til, naar man ikke har Ret. Men ellers er A. R.s Udvikling et Vidnesbyrd om hans logiske Sans saa vel som om hans historiske Uvidenhed: allerede i Jesu jordiske Dage var Hovedspørgsmaalet: »Hvis Søn er Kristus?«, og det samme Spørgsmaal var ogsaa Hovedsagen for hans Apostle. Og med Svaret herpaa staar og falder den Dag i Dag Afgørelsen i den katholske Kirke, om et Menneske er en Kristen eller ej. Og det er vist ogsaa enhver katholsk Kristens Erfaring, at var Jesus Christus ikke Guds enbaarne Søn, havde hverken hans Ord eller hans Gerninger nogen Livsbetydning for ham.

— Flere af Arboe Rasmussens Modstandere, der som nævnt ved en lykkelig Inkonsekvens har bevaret de fleste af Kristendommens Sandheder, har i den senere Tid ved et taabeligt Postulat bragt Usikkerhed ind paa næsten alle Punkter af deres Tro: det er ved at opstille en Modsætning mellem Tro og Dogmer. Den første vil de holde paa, de sidste betegnes (af Pastor Ricard f. Eks.) som »svundne Tiders Hjernarbejde«, der ingen Værdi har mere. Som om ikke blot den apostoliske Trosbekendelse indeholdt en hel Række »Dogmer«! Ja den, der som Arboe Rasmussen vil nøjes

med Fadervor som eneste Trosbekendelse, fastslaar dog derved straks ikke saa faa Dogmer.

Og hvad »Dogmerne i og for sig angaar, har de netop,« skriver *F. F. M.* til Ugebladet, »den største praktiske Betydning for Kirkelivet og Kristenlivet. Naar man sætter de praktiske Dyder, saa som Kærlighed til Næsten, Renhed, Ydmyghed, Retfærdighed som højeste Bevis for sandt Kristenliv, saa vil man finde, at netop Dogmet om Kristi sande Nærværelse i Altrets allerhelligste Sakrament frembringer et Bønnens og Næstekærlighedens Liv, der overgaar alt, hvad andre Motiver kan yde. Dette Dogme hænger paa det inderligste sammen med og er kun en Udfoldelse af Troen paa Christus og hans Ord. Dogmet om Skriftemaalet virker en bestandig Anledning til Selverkendelse og Ydmyghed, Dogmet om Maria, den altid rene Jomfru, har haft en vidunderlig Indflydelse paa Tusinder og Millioner af ædle Sjæle, der kæmper Kampen for sædelig Renhed og glæder sig ved at se Havets Stjerne lyse ren og klar gennem Jordelivets Mørke over Sanselighedens Bølger. Dogmet om Kirkens Læremyndighed og dens Læres Ufejlbarehed er den faste Grund for Kirkelivets Bevarelse og Udfoldelse gennem Aartusinder og bidrager derfor til Bevarelse af *alle* Helliggørelsesmidler. Dogmet om de »helliges Samfund« har vi netop i den forløbne Uge haft god Anledning til at glæde os over. Hvor er ikke dette trøsterige Dogme en Kilde til Fromhed og alvorlig Stræben opad for en Gang at naa vore Brødre hisset!

Se, det er netop nogle af hine Dogmer, som Protestantismen ikke har ment at kunne gaa med til, men som de plejer at tænke paa, naar de bebrejder os mørk Dogmetro. »*Tota pulchra es, helt skøn er du,*« synges der i vore Kirker til Guds Moder Maria. Det kan ogsaa anvendes paa Kristi Brud, den h. Kirke, saa vidt vi tænker paa dens Troslærdomme. Disse skal ikke skræmme os, ikke trykke os — det ved vi jo nok! — men de bærer Vidnesbyrd om den Helligaands Vejledning efter Kristi Forjættelse, netop fordi vi kan kende dem paa deres Frugter.«

— Til ovenstaaende er det maaske Umagen værd at føje en Erklæring, som flere ansete Præster, deriblandt Lundsgaard og Martensen-Larsen, har udstedt som Imødegaaelse af Landsforbundets ovennævnte Resolution; den lyder saaledes:

»Undertegnede Præster, der bekender sig til Troen paa Jesus Kristus, Guds Søn, og betragter det reformatoriske Evangelium om Guds frie Naade i Kristus som Kirkens umistelige Skat, ønsker i Anledning af det kirkelige Landsforbunds Erklæring af 31. Oktober og i Modsætning til denne at udtale:

1) Vi anser enhver Stramning af Præsternes konfessionelle Forpligtelse for en Ulykke. Korsets og Opstandelsens Evangelium skal hævede sig i Frihed, og Kristi Aand har ikke bundet sin Virksomhed til nogen Bekendelses Bogstav.

2) Saa langt fra, at man skal stræbe efter at bortskære det i Kirken, der ikke kan aflægge en fuldtonende evangelisk-luthersk Bekendelse eller er i Vildrede med enkelte Led i den apostoliske Bekendelse, anser vi det for mere overensstemmende med Kristi Aand saa vidt muligt at samle alt det til fælles Arbejde, som bekender Kristi Navn i Troen paa ham som Herren og Frelseren, og som vil staa paa Reformationens Grund.«

Denne Erklæring er overordentlig interessant. Det er lutherske Præster, der taler her, de ved, hvad det vil sige at være protestantisk Kristen, og de drager med klar Logik Konsekvenserne af deres Standpunkt. Men hvor maa det hele ikke paa den Maade ende i den vildeste Subjektivisme! I den Kirke, der ledes efter saadanne Principper, vil jo intet staa fast, ikke engang Sakramenterne, alt vil opløses, hvor »Kristi Aand ikke har bundet sin Virksomhed til nogen Bekendelses Bogstav«. Og vil man saa, naar det gaar for vidt med Opløsningen, paa Trods af sine Principper give sig til at holde igen, ender man, som det ofte er sket, i et Tyranni, i Sammenligning med hvilket den katholske Kirkes saakaldte Tvang er den rene Barneleg.

N. H.

Ungdomsforeningerne og Absalonsgaarden.

Søndag Eftermiddag den 3. ds. samledes en Kreds af den katholske Ungdom til et Møde i Salen i Bredgade 67. Dette Møde maa betragtes som et praktisk Udslag af de Artikler, Ugebladet i den senere Tid har bragt angaaende Absalonsgaarden.

Assistent Fink Jensen indledede Mødet og fortalte om dets Formaal: at samle alle de Kræfter, som ønskede at arbejde hen mod det Maal at faa Absalonsgaarden rejst.

Her var der fra de unge selv udgaaet et Bud om at tage den Sag op, og derfor havde saa mange unge samlet sig her for at raadslaa om Midler og Fremgangsmaade. Taleren fremkom derpaa med en Række Forslag, hvoraf vi særlig vil nævne en Husindsamling gennem Bøsser, som man vil bede Hjemmene modtage. Disse Bøsser tømmes en Gang om Maaneden, og der gives Kvittering ikke alene for Beløbet, men ogsaa for Mønternes Antal, saa Hjemmene deltager i Konkurrencen om det i forrige Nummer af Bladet omtalte Sølvbæger.

Dernæst talte Mogens Ballin. Han foreslog bl. a., at Forældrene skulde give Børnene Absalonsmærker i Stedet for Karakterpenge; disse Mærker skulde saa klæbes ind i en lille Bog, og naar der var for 2 Kr. 50 Øre Mærker i Bogen, kunde Samleren ved at forevise Bogen for Absalonsgaardens Kasserer faa udleveret en lille Præmie, en Morskabsbog eller et smukt Billede.

Frk. Hedevig Ramsing anbefalede i sin Tale at samle paa Frimærker og sluttede med disse Ord: »Naar nu alle vi unge vil lægge vore Kræfter ind i dette Arbejde, maa vi ikke tabe Modet, om Kræfterne end synes os ringe. Det har ofte vist sig i Livet, at det ikke er Flertallet, ja ikke engang Mangetallet, der gør Udslaget; kun det at ville frem over alle Hindringer fører Sejren hjem. Jeg vil gerne være med til at ramme en Pæl gennem Sælningen »Hvad kan det nytte?« Nytter vort Arbejde ikke Sagen, hvad det jo dog gør, saa har vi selv Gavn af at anspænde vore Kræfter. — Det er maaske kun lidet, vi formaar at udrette, men over for smaa Forhold gælder det netop om at anlægge en stor Maalestok. Maalet er at faa Absalonsgaarden rejst; det er da en Sag, der kan samle os alle. Denne Sag kalder paa os i vor Egenskab af Katholikker, det Baand, der er det stærkeste af alle.«

En Række Talere fra de forskellige Ungdomsforeninger havde nu Ordet og lovede alle at hjælpe med i dette Arbejde.

Under Dirigentens, Assistent Michaelys Ledelse, valgtes en Komité, væsentlig blandt Ungdomsforeningernes Medlemmer, som nu vil konstituere sig og begynde paa Arbejdet. De indsamlede Penge overgiver Komiteen efterhaanden til Absalonsgaardens Kasserer, Murmester A. V. Günther. —

Lykkelig den Ungdom, hvis Villie kan spændes, naar de store Maal vinker! Det er, som en Vaarbrudets Tid er inde. Gid da den katholske Ungdom, idet den nu lægger Haanden paa Ploven, kun vil se fremad mod den kommende Dag.

J-n. J-n.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Paa *Højskolens* Møde i Tirsdags holdt Hr. Pastor *Günther* første Del af sit Foredrag om den spanske Forfatter Calderon. Efter en interessant Indledning om hans Tids Milieu — det 17. Aarhundrede — fulgte en nærmere Udvikling af hans Kunst og store Ydeevne. Foredraget overværedes af omtrent 200 Tilhørere.

— 8 Elever fra St. Joseph-Søstrenes franske Skole paa Toldbodvej har i Oktober Maaned underkastet sig Alm. Forberedelseseksamen ved Universitetet. Alle de indstillede Elever bestod, Halvdelen med over 100 Points.

Fredericia. Den smukke katholske Skik paa Alle Sjæles Dag at samles til fælles Bøn ved de afdødes Grave vinder Aar for Aar mere Tilslutning her i Menigheden. Til den lille Andagt, som holdtes paa vor Kirkegaard Kl. 4^{1/2} om Efterm., havde en stor Del af Menigheden indfundet sig. Paa mange Grave, der var pyntede med Grønt, brændte smaa Lys, hvilket tog sig udmærket godt ud i den frembrydende Skumring. Efter at have sunget en Salme foran det store Kors, der pryder Kirkegården, gik man i Procession omkring Gravene, som blev bestænkede med Vievand, og samtidig bad Menigheden Rosenkransen. Med en Bøn og Sang ved Korset sluttede Højtideligheden. — Den 3. ds. havde vor Sangforening i Skolens Festsal arrangeret en Aftenunderholdning, der bestod af Foredrag, firstemnige Sange og humoristisk Oplæsning og endte med et lille animeret Bal. Den udmærkede Tilslutning og det livlige Bifald var en velfortjent Paaskønnelse af de smukke Præstationer og en Opmuntring til at arrangere lignende Fester i Vinterens Løb.

Tyskland. Dr. von Hähling-Lanzenauer, der er udnævnt til Hjælpebiskop af Paderborn, blev den 24. Oktober bispeviet i Domkirken i nævnte By af Biskop Schulte samme Steds. Hjælpebiskopperne Müller af Köln og Illigens af Münster assisterede ved Konsekrationen.

Rom. Efter det irske Pilgrimstog hertil i forrige Maaned fulgte det engelske i sidste Halvdel af samme Maaned. C. 500 engelske Katholikker, med adskillige Biskopper, deriblandt Kardinal-Ærkebiskop Bourne af Westminster, med Hertugen af Norfolk og andre fremragende Mænd i Spidsen, aflagde et meget vellykket Besøg i den evige Stad, hvor mange berømte Steder blev besøgt og et Par Audienser hos den Hellige Fader opnaaet. Mest Opsigt vakte den Tale, Hertugen af Norfolk som Præsident for Stor-Britanniens katholske Union oplæste ved Hoved-Audiensen. Det hed i den bl. a.: »Fra Begyndelsen af har Unionen følt det

som en særlig Pligt at protestere mod, at Deres Hellighed er berøvet den nødvendige Uafhængighed til fri Udøvelse af Deres Verdenskald, og at kræve denne Uafhængighed paa ny genoprettet. Og vi gentager nu i Dag denne Protest, da enhver enkelt Katholiks aandelige Velfærd er afhængig af, at Paven uhindret kan udøve sin aandelige Myndighed. Og vort Land, der har saa mange katholske Undersaatter, har en overordentlig stor Interesse af, at Paven lever under Vilkaar, der tillader ham frit at udøve denne Myndighed — — o. s. v.« Disse Udtalelser har vakt en Del Røre i den italienske Presse. — Da Paven erfarede, at et Par Hundrede Pilegrimme slet ikke havde kunnet se ham ved den første Audiens, gav han tre Dage en ny speciel Audiens for disses Skyld, en Venlighed, man kun ret kan vurdere, naar man betænker, hvor umaadelig mange Fordringer af alle Slags, der daglig stilles til den allerede ældre Pave.

Brevkasse.

Malermester Christensen takker for venligt Svar paa hans Indbydelse og haaber ved Lejlighed, at man vil benytte sig af den. Naar han kun forlangte, at hver Deltager skulde medbringe eet Absalons-Mærke, var Grunden den, at han mente, at disse kostede 1 Krone Stykket.

M. U. foreslaar, at der skal laves Absalons-Mærker, hvis Pris svarer til Værdierne af en Mursten til den kommende Absalons-Gaard. — Samme gør opmærksom paa, hvor stor en Sum en 1-Øre daglig fra hver dansk Katholik vilde blive til om Aaret.

— Eventuelle Forslagstillere til Indsamlinger og lign. bedes ikke tage det ilde op, om Deres Skrivelser ikke optages i den fulde Udstrækning her i Ugebladet, men at der kun gives et kort Resumé af dem; de vilde ellers tage altfor stor Plads. *Ærb. Red.*

Conventus pastoralis missionariorum insulæ Selandiæ erit die 11. Novembris hora quarta cum dimidia.

Den katholske Højskole.

Møde Tirsdag den 12. November Kl. 8 Aften.

P. Günther: Calderon II.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**

Sangbogen *Sursum corda* medtages.

Litteratur.

I alle Boglader faas:

F. F. Maurer:

Veje til Moderkirken. (Høst. 1911). 3 Kr.

K. U. F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Møde i Lokalet Bredgade 67² o. G. Søndag d. 10. Novbr. Kl. 7. Præses taler. Andagt i St. Ansgars Kirke Kl. 6.

Unio. Fredag den 15. Novbr. almindeligt Møde i Frederiksberg Allé 11. Søndagen den 24. Novbr. Stiftelsesfest i Citys Lokaler.

Absalons-Bægeret — se Annoncen i Ugebladets Nr. 44, Side 735.

Kirkelig Kalender.

10. Nov.	24. Søndag efter Pintse. (5. e. Epifani). Marias Værnefest.	17. Nov.	25. Søndag efter Pintse. (6. e. Epifani.)
11. —	Mandag. Martin, Biskop og Bekender.	18. —	Mandag. Peterskirken Indvielse.
12. —	Tirsdag. Martin I, Pave og Martyr.	19. —	Tirsdag. Elisabeth af Thyringen, Enke.
13. —	Onsdag. Stanislaus Kostka, Bekender.	20. —	Onsdag. Felix af Valois, Bekender.
14. —	Torsdag. Josaphat, Biskop og Martyr.	21. —	Torsdag. Marias Ofring.
15. —	Fredag. Gertrud, Jomfru.	22. —	Fredag. Cæcilia, Jomfru og Martyr.
16. —	Lørdag. Willehad, Biskop og Bekender.	23. —	Lørdag. Clemens I, Pave og Martyr.

Gudstjenesten i København.

Søndage.

St. Ansgars Kirke. Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt.

Jesu Hjertes Kirke (Stenosgade). Form. Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Præd.; Aften Kl. 6 Andagt med Prædiken.

St. Josefs Kirke (Griffenfeldtsgade). Form. Kl. 6¹/₂ stille Messe; Kl. 9 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 3 Andagt.

St. Knuds Kapel (Vestervoldgade 115). Form. Kl. 7 Højmesse; Efterm. Kl. 3 Andagt med Prædiken.

Immaculatakirken (Strandvej 91). Form. Kl. 7 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Efterm. Kl. 2¹/₂ Vesper.

St. Josefs Kapel (Toldbodvej 14). Form. Kl. 6 stille Messe.

Rosenkranskirken (Boyesgade). Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 5 Andagt.

Assumptionskapellet (Amalievej 14). Højmesse Kl. 8¹/₄ (den h. Kommunion kan ogsaa modtages Kl. 7¹/₄) med fransk Prædiken; Kl. 5 Efterm. Andagt. (Det allerhelligste Sakramente er daglig udstillet Kl. 8—5.)

St. Annæ Kirke i Sundby. Form. Kl. 8 stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Aften Kl. 6 Andagt.

St. Andreas Kirke i Ordrup. Form. Kl. 7 og 7³/₄ stille Messe; Kl. 10 Højmesse med Prædiken; Kl. 5 Andagt.

St. Hans Kapel i Hørsholm. Hver anden Søndag Messe med Prædiken Kl. 9¹/₄ Form.

Stille Messer paa Hverdage.

St. Ansgars Kirke Kl. 7 og 8¹/₄; Jesu Hjertes Kirke Kl. 7, 7¹/₂ og 8¹/₂; St. Josefs Kirke Kl. 5¹/₄ og 6¹/₂; St. Knuds Kapel Kl. 6¹/₂; Immaculatakirken Kl. 6¹/₂; St. Josefs Kapel Kl. 6¹/₂; Rosenkranskirken Kl. 6¹/₂ og 8¹/₄; Assumptionskapellet Kl. 6¹/₂ (Kl. 5 Efterm. Andagt); St. Annæ Kirke Kl. 6 og 8; St. Andreas Kirke Kl. 6, 6¹/₂, 7¹/₂ og 8¹/₄.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelsehjem og Bureau.

Husbestyrende.

En yngre katholsk Dame søges som Husbestyrende og til Medhjælp i en Fedevareforretning af en ung Enkemand (Fabrikant).

Billet mrk. »Husbestyrende« bedes sendt til Kontoret, Bredgade 69, 2. Sal o. G.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Pr. 46.

Søndag den 17. November.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Opbevaringen af Alterets allerhel-
ligste Sakramente. — »Mine smaa Erindringer«. — Litteratur. — Efterret-
ninger fra Ind- og Udland: København. Køge. Frankrig. Spanien. Por-
tugal. Tyrkiet. Nord-Amerika. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

143.

November-Tanker.

Har du nogen Sinde staaet Fadder ved en Barnedaab? Du blev da uden Tvivl opmærksom paa, at efter selve Daabshandlingen blev der lagt et hvidt Klæde paa Barnet med den Opfordring: »Tag imod dette Klædebon, og bring det uplettet for Guds Domstol!« Denne Formaning gjaldt foreløbig snarere dig og Barnets Forældre end Barnet selv. Den kunde nok vække i dig den glade Tanke: Barnet har hidtil været udelukket fra Himlen; men nu har jeg kunnet bidrage noget til, at det har faaet Ret til en Plads blandt de hellige Engles ni Kor i Himmerige!

Maaske du blev greben af Tvivl og Frygt: »Men mon dette glade Haab vil gaa i Opfyldelse? Vi haaber, at Barnet vil leve længe; et langt Liv er jo en attraaværdig Gave af Guds Faderhaand. Men vil det nu uskyldige, englelige Barn, saa længe det lever, ikke være i Fare for at bryde sit Daabsløfte, sønderrive Uskyldighedens Klædebon og henfalde til den Ondes Trældom? Bør vi ikke snarere prise de Børn lykkelige, der dør i deres Daabsuskyldighed, førend de naar til Skelsaar? Skulde jeg ikke helst ønske mit Gudbarn en snarlig Bortgang fra dette fare- og syndefulde Liv?«

Ganske urigtig er denne Tankegang ikke. Vi maa ønske os selv, alle vore paarørende og alle vore Med-

mennesker fremfor alt andet en salig Død i Guds Naades Tilstand. Et Barn, der dør i sin Daabsuskyldighed, naar til Himlens Salighed ad den sikreste og korteste Vej, takket være ene og alene Jesu Frelsergerning, som Daaben har gjort det delagtigt i, uden at Barnet selv behøver eller kan bidrage nogetsomhelst dertil.

Men ganske rigtig er den nævnte Tankegang dog ikke. Den sidste Slutning er overilet og forkert. Livet her nede er en Gave fra Guds Faderhaand. Hver Uge, hver Dag, hvert Sekund, vi lever, er en ny Gave fra hans Haand. Ingen religiøst oplyst kristelig Fader eller Moder vil bede ubetinget: »Lad, Herre over Liv og Død, mit Barn helst dø nu, førend det kan synde og maaske for stedse skilles fra dig!« Men kristne Forældre kan godt bede med den hellige Blanka, Moder til Kong Ludvig den Hellige af Frankrig: »Herre, hvis du forudser, at min lille Søn, naar han vokser op, vil synde og for stedse skilles fra dig, lad ham da hellere dø nu i sin Daabsuskyldighed.«

Saalænge vi er her nede, er der Mulighed og mere eller mindre Fare for, at vi synder og synder til Døden og saa ikke omvender os, men dør, berøvede det Naadens Klædebon, som Daaben har iført os, og i saa Fald vilde Dommerens forfærdelige Ord ogsaa gælde os: »Det var dette Menneske bedst, om han ikke var født.«

Men denne Ulykke kan ikke ramme os uden egen Skyld. Herren lader os ikke friste over vor Evne. Ved Aarvaagenhed kan vi undgaa mange Fristelser; og kan vi end ikke undgaa alle, har vi dog stærke Vaaben mod dem, den daglige Morgenbøn: »Ske din Vilje« idag med mig og af mig; »led mig ikke i Fristelse« idag, men »frels mig fra det onde« — en ydmyg Aftenbøn med en kort, men oprigtig Selvransagelse og den Angerbøn: »Forlad os vor Skyld, som og vi forlader vore Skyldnere; og led mig ikke i Fristelse imorgen« — den værdige Modlagelse af den hellige Kommunion hver Søndag, om ikke tiere, den Spise, til hvis Nydelse Herren har knyttet Løftet om det evige Liv.

Men strider vi saaledes den gode Strid, bliver det lange Liv her paa Jorden en Naadetid fra Gud, i hvilken vi kan samle en stor og herlig Løn til det evige Liv. Og maa vi end først gennem Skærsilden, inden vi naar dette, kan og vil vore troende Slægtninge og Venner, der overlever os, vistnok gerne komme os til Hjælp med deres aandelige Almisser, Bodsgerninger og Bønner, ikke mindst med Tilvendelse af Aflad og Frembærelse af den hellige Messe som Soneoffer. Vi gør godt i nu i levende Live at række vore Medkristne, der er gaaet forud for os, en hjælpende Haand. Udfriede fra Fængslet ved vor Medvirkning vil de ikke glemme os, deres overlevende Søkende og Velgørere.

Opbevaringen af Alterets allerhelligste Sakramente.)

Det er et uhyre Stof, der maa undersøges, for at man kan give en historisk Fremstilling af den h. Eukaristis Opbevaring gennem Tiderne. Det drejer sig jo om et Tidsrum af 1900 Aar, om hele den kristne Verden og om alle de Tusinder af Kar, i hvilke Sakramentet er blevet opbevaret. Selvfølgelig kan her kun gives nogle Hovedtræk af Opbevaringens Historie; men alene af disse vil man se, at den stadige Udvikling af Andagten til den h. Eukaristi afspejler sig i dennes Opbevaring indtil vor Tid.

Oldkirken nærrede utvivlsomt en dyb Tro paa den h. Eukaristi, paa det store Mysterium; derpaa hvilede den unge Kirkes Storhed og dens Bekenderes og Martyrers Styrke. Men Læren om Eukaristien blev holdt hemmelig for de vantro, til billedlig Fremstilling af den benyttedes Symboler, der kun var forstaaelige for de indviede, og alt, hvad der angik Sakramentet, var indhyllet i et mystisk Mørke, saa det intet Under er, at vi kun er daarlig underrettede om Oldkirkens Opbevaring af Eukaristien.

Der er imidlertid ingen Tvivl om, at det konsekreerede Brød blev opbevaret udenfor Offerhandlingen.

I en Kanon fra Konciliet i Nicæa staar nemlig, at det var en gammel Regel at meddele de døende den h. Kommunion, og den h. Justinus († 167) siger, at Diakonerne skulde bringe de syge Vandringsbrødet, hvilket forudsætter, at den h. Eukaristi blev opbevaret.

Af den h. Melanias Levnedsbeskrivelse ser man, at døende kunde kommunikere gentagne Gange. Hun lod saaledes sin Onkel Volusianus modtage Kommunionen tre Gange paa hans Dødsdag, og hendes Biograf Gerontius fortæller, at hun selv kommunikerede flere Gange, da hun skulde dø. Tertullian og Cyprian fortæller, at de Kristne bragte Eukaristien, indhyllet i et hvidt Klæde, med sig hjem for selv at kunne kommunikere der.

*) Foredrag ved den eukaristiske Kongres i Wien af Ærkebiskoppen af Bukarest, Dr. Raymund Netzhammer. Oversat af T. F.

Hvorledes den h. Eukaristi blev opbevaret i de oldkristelige Forsamlings- og Privathuse, ser man kun af nogle faa Billeder og Tekster. Tydeligst ses det vel af hin af de Apostoliske Konstitutioner fra Slutningen af det 4. Aarhundrede, der siger, at naar alle har kommuniceret, skulde Diakonerne samle det tiloversblevne Brød og bringe det ind i Pastophoriet. (Pastophoriet — i Vesterlandene Sekretariatet eller Sakrariatet — svarer omtrent til vort Sakristi.) Det var et vigtigt Rum, som indeholdt alt, hvad der var nødvendigt til Gudstjenesten, og tjente til Opbevaringssted for de hellige Bøger og for det eukaristiske Skrin. Den h. Chrysostomos nævner dette sidste og siger, at det er kostbarere end alt andet, thi »det rummer Herrens Naade og Barmhjertighed«; og den h. Hieronymus siger: »Fordi Christi, vor Sjæls Brudgoms, Legeme hviler i Sakrariatet, bliver dette med Rette kaldt Thalamus eller Pastophorium, det betyder Brudekammer«.

I det eukaristiske Skrin, der baade i Kirker og Privathuse ofte var erstattet af en kunstnerisk udsmykket Niche i Muren, laa Æsken med den h. Eukaristi; denne Æske kaldtes gerne *arca* eller *arcula*, hvad der allerede ses hos Cyprian. Medens man tror at have fundet det ældste Vægskab til Opbevaring af Sakramentet (fra det 5te Aarh.) nær Spoleto i et Jupitertempel, der tidlig blev benyttet til kristent Kapel, regner man en Elfenbensæske, der findes i Berlinermusæet, for den ældste eukaristiske Pyxis — fra det 4de Aarhundrede. Denne Pyxis er et Bevis paa, at det værdifuldeste Materiale og det mest kunstneriske Arbejde blev benyttet allerede i den første kristne Tid til at skaffe Christi Legeme et værdigt Hvilested. Den 13 Centimeter høje Æske er rund, forarbejdet af Elfenben og smykket med Relieffer af en fuldendt kunstnerisk Skønhed. Det ene Relief forestiller Christus, der underviser Apostlene; paa det andet — der gør Æsken ægte eukaristisk — ses Abrahams Offer, Forbilledet paa Christi Død paa Golgatha og det h. Messeoffer.

Foruden denne Pyxis er der bevaret andre værdifulde Eksemplarer, som er blevet beskrevet af kristne Arkæologer; Rochauld de Fleury har f. Eks. i sit storartede Værk *La Messe* gengivet og videnskabelig behandlet de vigtigste af

dem. Det er meget forskellige Billeder, der findes paa disse Æsker. Saaledes ser man Lazarus' Opvækkelse, den blindfødtes og de lammes Helbredelse, de tre Ynglinge i den glødende Ovn, Moses med Lovens Tavler, Profeten Jonas, Vidunderet med Brødet, Miraklet i Kana o. s. v., netop alle de Motiver, der nu til Dags kan anvendes paa Ciborierne sammen med eukaristiske Tegn.

Efter at Kristendommen havde overvundet Hedenskabet, gjorde Kirkens Frihed sig ogsaa efterhaanden gældende i Opbevaringen af den h. Eukaristi. Det eukaristiske Skrin forsvandt fra Pastophoriet, og Sakramentet blev opbevaret i selve Kirken, i en med Gitterdør forsynet Murniche. Den Dag i Dag kan man — især i gamle Kirker i Rom — finde smukke Eksemplarer af saadanne Vægtabernakler. Man kaldte ofte disse Nicher »Repositorier«, idet man dermed forbandt den Forestilling, at Christ Legeme hvilede der som i Graven.

Den Pyxis, der blev anbragt med det konsekreerede Brød i Sakramentnichen, fik i den følgende Tid endnu mere end Vægtabernaklet Karakteren af Christ Grav. Efter ældgammel Opfattelse blev Christus bisat i en Taarngrav, og det er vel paa Grund af denne Forestilling, at Pyxis efterhaanden fik Form af et Taarn, idet man paasatte den cylinderformede Æske et kegleformet Laag. Saaledes fik man Elfenbenstaarnet, *turrus eburneus*, hvilken Betegnelse sindrigt blev overført paa den h. Jomfru som den første, der her paa Jorden bar Guds menneskeblevne Søn. Naar man desuden betænker, at den Pyxis, som gemte Frelserens Legeme i Oldtiden, blev kaldt *arca* (Kiste — Ark), og at den noget senere ogsaa blev udført som et gyldent Tempel eller Hus, faar Betegnelsen af Maria som *arca* og *domus aurea* en dyb eukaristisk Betydning. I den østerlandske Kirke findes endnu hyppig tempelformede Gemmer for Sakramentet; ja i Rumænien er det endda det almindeligste.

Den Tanke, at Opbevaringsstedet for Herrens eukaristiske Legeme skulde forestille en Grav, blev ogsaa nærmere udført, idet Æskerne ligefrem fik Form som Sarkofager, og af den Grund kan man ofte kun skelne dem fra almindelige Relikvieskrin ved de eukaristiske Billeder og

Symboler. I den russiske Kirke opbevares Sakramentet endnu ofte i en Pyxis, udført som en lille Sarkofag.

Den Pyxis, der fra den oldkristelige Cylinderform var gaaet over til Taarnformen, var ikke altid gemt i Vægtabernaklet. Allerede i det 5te Aarhundrede begyndte man nogle Steder at hænge det eukaristiske Taarn op paa Alteret, i det mindste under Gudstjenesten. Denne Skik trængte efterhaanden igennem i England og Frankrig og holdt sig ogsaa i Tyskland til langt ind i Middelalderen; dette ser man af mange Klosterkrøniker, f. Eks. fra Benediktinerklostret Petershausen ved Konstanz og af det schwabiske Kloster Hirsaus Konstitutioner.

Den oldkristelige Pyxis gik ogsaa over til den eukaristiske Due. Duen, Fredens Sendebud og Symbol paa den Helligaand, er fremstillet paa en kristelig Sarkofag lige saa tidlig som paa den eukaristiske Pyxis. Derpaa blev Duen selv valgt til at opbevare det allerhelligste Sakramente. Man forfærdigede en Fugl af ædelt Metal med emaillet Hale og Vinger og anbragte et Rum i Ryggen paa den, hvori Æsken med den konsekrede Hostie kunde anbringes. Duen blev saa stillet paa en Patene, der i Snore blev ophængt over Alterbordet. Naar man husker paa, hvorledes de oldkristelige Altre var bygget, er det ikke vanskeligt at tænke sig, hvorledes det eukaristiske Kar blev ophængt; det kunde nemlig ganske let fastgøres paa den Overbygning, der — paa 4 Søjler — hævede sig over Alterbordet. Der er heller ingen Tvivl om, at det var saaledes; thi paa mange Malerier og paa Miniaturer i gamle Haandskrifter er Alteret malet med det hængende Tabernakel.

Den omtalte Overbygning blev paa Grund af sin Lighed med Colocasiumplantens bægerformede Frøhus kaldt Ciborium, og denne Betegnelse gik efterhaanden ogsaa over paa det eukaristiske Kar, der hængte ned fra Alterciboriet.

Man maa ikke glemme, at saavel den antike Pyxis som den lille Beholder i de eukaristiske Duer og Taarne kun kunde rumme en enkelt Hostie, og at de kun var bestemte til at opbevare det h. Vandringsbrød til de syge. De troendes Kommunion fandt altid Sted under Messen,

og derfor behøvede Præsten mange Steder store Patener og Kalke. Det er der derfor slet ikke mærkeligt, at man i Musæer og Kirker kan træffe meget store Patener og Kalke fra Oldkirken, f. Eks. den berømte Tassilokalk fra Kremsmünster, der er 15 Centimeter i Gennemsnit.

Med den sidst omtalte Maade at opbevare den h. Eukaristi paa er vi naaet til det 11te og 12te, til Dels endda til det 13de Aarhundrede. Ganske lignende Forhold træffer man stadig i den østerlandske Kirke, hvis Udvikling er standset. Den Dag i Dag hænger i Patriarkalkirken i Phanar og i Konstantinopels græsk-skismatiske Kirker Vandringsbrødet, der Skærtorsdag bliver konsekreret for hele Aaret, i et uanseligt Kar ned fra Alterets Bagside. Uden særlige Tegn paa Tilbedelse fremviser Præsten eller Kirketjeneren det og fortæller, at der opbevares »det hellige Brød« til de døende. I Østen gaar man koldt forbi den, der hengav sit Liv af Kærlighed til Menneskene. Den østerlandske Kirke fik ingen Del i den vesterlandskes Udvikling, thi den havde vist det paa Christus selv og paa Petrus hvilende Pavedømme fra sig; og derfor blev den saa fattig, saavel paa den indre Livsglæde og Livsfriskhed som paa den ydre Skønhed, der omgiver den h. Eukaristi.

Hvilken vidunderlig Virkning Reformen kan have — her tales kun om Reformen ved Opbevaringen af Sakramentet — ser man i Vesterlandene i den sidste Del af Middelalderen og i den nyere Tid. Efter at der havde vist sig mange Ulemper ved de hængende Tabernakler, befalede det 4de Laterankoncil (1215), at den h. Eukaristi skulde holdes under forsvarlig Laas og Lukke, og Følgen deraf var, at man — først i de sydlige, senere ogsaa i de Nord for Alperne liggende Lande — begyndte at lægge Vægt paa Vægttabernaklet og dets dekorative Udstyrelse.

Snart kom saa tilmed et stort og vigtigt Vendepunkt for Tilbedelsen af og Ærefrygten for den h. Eukaristi, idet Pave Urban IV i Aaret 1264 indførte Christi Legems Fest. Efter at denne Fest havde bragt det allerhelligste Sakramente langt nærmere til de troende, end Tilfældet før havde været, ønskede man atter at have den h. Eukaristi saa nær for Øje, som den havde været, medens de hængende Tabernakler blev benyttet, og Sakramentsskrinet blev der-

for rykket saa langt ud fra Væggen, at det kunde ses fra Kirkeskibet. Derved opstod i de store Domkirker og i mange Landsbykirker de vidunderlige Sakramentsgemmer, som endnu vækker alles Beundring, og som er de bedste Vidnesbyrd om hine Tidens levende Tro paa det allerhelligste Sakramente. Gotikken havde netop fejret sine største Triumfer ved Bygningen af pragtfulde Domkirker; nu blussede den endnu en Gang op i Udarbejdelsen af Sakramentsgemmer og skabte ideelt skønne Opbevaringssteder for den h. Eukaristi. Indførelsen af Christi Legems Fest havde haft en uhyre Rigdom paa hellige Kar til Følge og tillige givet Anledning til en ny Form af disse, nemlig Monstransen. Festen blev jo ikke indskrænket til Kirken, men udfoldede ogsaa sin Pragt udenfor den. I Begyndelsen medførte man saa Sakramentet skjult i en Pyxis, senere utilhyllet i Monstransen.

Her var det atter Gotikken, der skænkede de første og skønneste Former af Monstranser. Den udførte dem som smaa Sakramentskrin i Guld og Sølv og smykkede med Figurer og Symboler, som kun den Tids dybeste Mystik kunde udtænke. Dog har ogsaa Renaissancen og Rokotiden skabt vidunderlige Ostensorier; og den Dag i Dag skænker de troende Guld og kostbare Ædelstene, der skal straaale paa den eukaristiske Frelzers Sejstrone. Men hvor er ogsaa det skønne Emaillearbejde mere berettiget end omkring det allerhelligste Sakramente?

Den katholske Kirke bestræbte sig altsaa for at bringe den h. Eukaristi nærmere og nærmere til de troende. Enduu en Forbedring var mulig: altid synlig skulde Sakramentets Plads være, at den eukaristiske Gud stadig kunde tilbedes og æres af alle. Dette gav Reformatorerne med deres Vranglære og Angreb paa det h. Messeoffer og paa Eukaristien Anledning til. Man foretog en ny Forskydning af Tabernaklet, tog det ganske bort fra Væggen og stillede det i Kirkens Midtpunkt, i Alterets Midte. 1614 paabød Paul V Altertabernakler i Roms Kirker og anbefalede dem til hele Kirken, og nu hviler den hellige Eukaristi, Livets evig flydende Kilde og Kirkens Hjerte, alle Steder midt paa Alteret.

„Mine smaa Erindringer“.

Af C. F. Brockdorff.

(Fortsat).

Alrø Præstegaard.

Om Foraaret 1852 fik Fader et nyt Kald paa Alrø. Jeg blev meget glad, løb til gamle Ane Koldberg og fortalte hende dette, men hun sagde: »Ak, Herre Gud, saa rejser De bort;« saa kunde jeg nok forstaa, at jeg ogsaa skulde bedrøves ved at komme bort fra de mange Mennesker i Ljørslev; men for mig var det dog Glæde og Fornøjelse. Fader havde for faa Indtægter i Ljørslev, og paa Alrø var der ogsaa en stor smuk Have, og jeg havde altid syntes om at finde nye Mennesker. Fader rejste alene til Alrø og blev der omtrent et halvt Aar. Fader fortalte, at paa Alrø var Gaardene omgivet af Haver med mange store Træer og Frugttræer med Æbler, Pærer og Blommer, hvorimod der ikke var Træer i Ljørslev og Ørdings Haver; Folk dér havde en Kaalgaard, og saa kunde der være et enkelt Hyldetræ, en Balsamin el. lign., det var det hele. Men Ljørslev By var meget smuk ved de mange store Bakker; der var en hel Række af Bakker, større og mindre.

I Oktober kom Fader igen, og saa rejste vi allesammen. Der var ingen Jernbane i Jylland, saa vi kørte paa vor egen Vogn, Fader, Moder og Broder og lille Søster og jeg. Avlskarlen Peder , * , kørte, og gamle Bams løb med. — Vi kørte ogsaa gennem Alheden og saa videre i tre Dage.

Inden vi kom til Alrø, skete det, at en fremmed Pige med en stor Bylt gik omkring paa Alrø, og en Bonde sagde til hende: »Hvor er du fra?« — »Jeg er fra Jylland.« — »Naa, ja saa du er fra Jylland.« — »Jeg skal tjene hos den nye Præst.«

Næste Dag om Aftenen kom vi til Alrø, og Madam Borch sagde: »Der er en Pige, som skal tjene hos Dem.« Vi undrede os over, hvem den fremmede Pige kunde være, men vi kunde nok bruge en Pige til, og det var — netop Stine! Jeg var meget fornøjet ved at genfinde Stine.

Stine havde læst i en Avis, at Pastor Brockdorff fra Ljørslev havde faaet Embede paa Alrø, og saa besluttede hun sig til at rejse der hen.

I den sidste Sommer paa Mors blev jeg ti Aar. Jeg havde da endnu ikke lært ret meget eller næsten slet ingen Ting, men i Maj Maaned fik jeg en Lærerinde, Sophie Finély, og hun var meget dygtig; hendes Forældre var født tyske; Jomfru Finély underviste mig i tre Aar i alle Fag, og jeg kom saa i 3die Klasse i Horsens Latinskole.

Medens jeg var hjemmn, var Stine i to Aar hos os, og hun var flittig, ærlig og tro. Hun maatte ogsaa tage Del i Høsten, men skønt hun var spinkel, var hun dog smidig og stærk. Hun vilde imidlertid helst have indvendig Gerning, og der tilbødes hende Plads som Barnepige paa Rathlowsdal. Den sidste Dag, hun var hos os, gik hun om Formiddagen hen til Avlskarlens Kiste og tog 5 Rdl. ud deraf, gik derpaa ind til Moder og sagde: »Jeg har taget de 5 Rdl., thi jeg har syet en hel Del til Peder . . .« Min Moder fandt, at det var meget rimeligt. Om Eftermiddagen blev Vognen og Hestene gjort i Stand, og Stine og hendes Kommode skulde nu snart køres ned til Fjorden. Hun gik nu ind i Peder . . .s Kammer og kom saa tilbage til Moder for at sige Farvel. »Men Stine, hvad er der i Vejen, er du syg?« — »Ja, Peder . . . har pryglet mig.« — Hun kørtes nu til Havet; og da hun efter at være bleven kørt til Rathlowsdal kom ned af Vognen, maalte hun straks gaa til Sengs og kom aldrig op mere. Hun forlangte ikke, at Politiet skulde have med Sagen at gøre. Efter fjorten Dages Forløb døde hun. Stakkels, stakkels Stine. Hendes fulde Navn var vistnok Stine Posehøj.

Tretten Aar gammel kom jeg i Latinskolen i Horsens. Om Søndagen eller undertiden hver anden Søndag fulgte en Lærer med os til Kirke, men det varede kun et Aarstid, saa bestemte Kultusministeriet, at Latinskolernes Elever ikke skulde i Kirke. Hvor mange Drengene kom nu i Kirke? Maaske ingen?

Aaret efter skulde jeg gaa til Præsten.

Pastor Boesen gav mig Undervisning til Konfirmationen. Jeg vidste, at han var en ualmindelig god og dygtig Præst.

Han var ikke stadselig at se til eller smuk, men hulbrystet, bøjet, med blegt Ansigt og tyndt, rødt Haar. For mig saa han ganske ud som en Munk, saaledes som jeg havde tænkt mig en saadan, og som jeg havde set det i Theatret. Hans Undervisning var vist meget god, men Ordene er glemt, som rimeligt er. Han forklarede os Balslevs Katekismus, men en Dag talte han om Luthers Katekismus. Min Fader havde fra Begyndelsen lært mig Balles Lærebog, og jeg kendte ikke Luthers Katekismus.

Men Pastor Boesen sagde til os om den lille Bog: »Jeg kender en Mand, som har sagt til mig, at hvor som helst han end er, saa har han den lille Katekismus hos sig, ja han bevarer den endog altid ved sit Bryst.« Jeg syntes, at det dog var for meget. — Pastor Boesen var en meget anset Mand og blev senere Stiftsprovst i Aarhus.

Jeg blev konfirmeret af Fader paa Alrø. (Fortsættes.)

Litteratur.

Ingeborg Maria Sick: I Klosterskygge. (185 S. Gyldendal. 1912.)

Naar man læser, hvad den saakaldte Guldalders Digtere skriver om katholsk Lære og Liv — f. Eks. Blichers romantiske Klosterhistorier, der uden mindste Ændring kunde optages i »Revuen« og lignende »Tidsskrifter«, Ingemanns frie Fantasier over Forhold, han ikke havde Begreb om, og ganske særlig Vilhelm Bergsøes giftige Skildringer med det pseudo-paalidelige Præg — og sammenligner disse Sager med det, adskillige af vore Dages Digtere, f. Eks. Selma Lagerløf, Ingeborg Maria Sick og Johannes Jørgensen naturligvis skriver om de samme Emner, kan man ikke andet end undres og glædes over den store Forandring i Retning af Ærlighed, Paalidelighed og Forstaaelse, der i saa Henseende har fundet Sted.

I sin nye Bog viser Frøken Sick saaledes først og fremmest 'en mærkværdig Forstaaelse af katholske Forhold. I Skildringen af et Skriftemaal, et Emne, der vel snarest er udsat for Misforstaaelse, lægger hun et Kendskab og en Erfaring for Dagen, der kun kan forbavse den katholske Læser. I Forstaaelsen af Klosterliv, af det Følelises- og Tankeliv, der rører sig i den klostergivne Mand og Kvinde,

naar hun saa højt, som ikke mange udenfor Kirken har naaet. Noget for ofte i de mindre og større Fortællinger, som denne Bog indeholder, er det den Tankegang: »Verden stod mig imod — i et andet Menneske«, som driver den unge Mand eller Kvinde i Kloster; dog er det ikke saa meget den fade Tankegang, at Klostrene er befolkede af »ulykkeligt forelskede«, som det langt større, at den naturlige Kærlighed blev for lidt for det Hjerte, som begærede helt at fyldes af Kærlighed, der her i flere Skildringer bliver det, som gør det store Udslag.

Om Lydigheden, denne store klosterlige Dyd, har Frk. Sick flere skønne Steder i sin Bog. Saaledes hedder det: »Intet Menneske er i Stand til helt at dømme om den Lydighedsprøve, som en anden tror at have faaet rakt fra oven. Den kan kun forstaas indefra — ikke udefra. Og deri bliver altid noget af den Troens Hemmelighed, som er det personligste af alt.« Og et andet Sted: »Det er i alle Tilfælde ikke straks saa nemt at afgøre, hvad der er Vorherres Vilje eller ikke. I alt Fald finder man næppe ud af den med knejsende Nakke, men kun med bøjede Knæ.«

Frøken Sick tilhører ikke den katholske Kirke, men hun forstaar langt mere af dens Liv end de fleste udenfor den. Hun har paa mange Punkter faaet Sløret draget til Side og skuet ind i selve Helligdommen. Hendes Indledningshymne, paa Prosa, til Klosterlivets Pris er paa flere Punkter gripende skøn, saaledes naar hun skriver om Klosterfolkene: »Skabte af samme Ler som vi andre — selvfølgelig! Skrøbelige, mangelfulde — paa visse Punkter indsnævrede. Men med et roligt Kendskab til det, som dog er det største af alt: at sætte Livet ind og sætte Livet til. Vandrende gennem Tiden med Øjne, der holder Evigheden fast. Værgende indtil Blodet det, som er hele Tilværelsens Kerne, skærmende med blege, men trofaste Hænder den Helligdommens Flamme, hvis Udslukken betød et Mørke i Verden, der ikke kan overskues — — — Ja, saa ved man intet om at forarges og misbillige. Men maaske om at føle sig lille og langt nede. Man bøjer sit Hoved, hilser det Tog af stille Skikkelser, der skrider forbi, og slutter sine Hænder fast sammen om Forbindelsen med dem: *Credo in unam sanctam ecclesiam.*«

En og anden vil maaske finde, at i nogle af disse Klosterhistorier spiller Tanken om den jordiske Kærlighed en noget for fremtrædende Rolle — maaske har vedkommende Ret; men smukt og dybt er alligevel alt, hvad her siges, og flere af Fortællingerne, f. Eks. Den sagtmodige Gæst, Aarons-Staven paa Josefsberg, Det sværeste o. s. v., kan selv det sarte Øre taale at høre. Niels Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I Tirsdags fortsatte Hr. Pastor *Günther* paa *Højskolen* Foredraget fra forrige Møde om Calderons Arbejder og oplæste et af A. Richter i Slutningen af forrige Aarhundrede paa Dansk oversat Stykke »Livet er en Drøm«. Mødet overværedes af ca. 200 Tilhørere.

Køge. I forrige Uge glædede Hs. Højærværdighed Biskoppen os med et Besøg. Biskoppen, der var ledsaget af Fabrikant Hoffmann og Muremester Günther, besaa den ved Siden af Kapellet liggende Villa, som paatænkes at skulle tjene til Skolens og St. Josefssøstrenes Brug. Senere inspicerede Hs. Højærværdighed Skolen i Redaktør Opffers nu solgte Villa og henvendte nogle opmuntrende Ord til Børnene.

Frankrig. Vore Læsere erindrer maaske, hvorledes Borgerne i Le Mans — trods alle vilkaarlige Politiforbud og Frimurerens Harmes — modtog deres Biskop med al den Begejstring og Kærlighed, et troende Folk med Rette skylder sin Overhyrde. Biskoppen i *Montauban* i Syd-Frankrig har fundet, at det var nok værd i hans Stift at følge det gode Eksempel fra Le Mans. I otte Aar havde alle Processioner været forbudte i hans Bispestad, trods Befolkningen i Bund og Grund var katholsk og ivrig ønskede det taabelige Forbud hævet. Da dette imidlertid ikke skete, besluttede Biskop Marty, at i et Land som Frankrig, hvor Folket styrede, skulde ogsaa Folkets Ønsker respekteres og de gamle Processioner genoptages. Han lod derfor i alle Stiftets Kirker en Skrivelse oplæse, i hvilken han indbød de troende til Alle Helgens Dag om Eftermiddagen fuldtallig at møde ved Domkirken og ledsage Præsterne i Procession til Kirkegaarden. Og Fredag den 1. November gik da Biskoppen, ledsaget af hele Byens Gejstlighed og en umaadelig Mængde alvorlige Mænd og Kvinder i den gamle, elskede Procession til Kirkegaarden for at bede for alle de kære bortkaldte. Frimurerne vovede ikke at vise sig, og Politiet lod klogelig som ingenting. Ære være Biskop Marty, som har skaffet sine troende Frihed til at være deres Tro bekendt ved Dagens Lys! Forhaabentlig er denne Begivenhed og den forleden omtalte i Le Mans Bebudere af en ny Tid i Frankrig, hvor ikke alene, som i de senere Aar, Frimurere, Fritænkere og Socialister skal have Ret til at demonstrere for deres Vantro, men de Kristne ogsaa for deres gamle Tro.

Spanien. Ærkebiskop Benedikt Murua y Lopez af Burgos er pludselig afgaaet ved Døden. Han var født i

Nærheden af Madrid i Aaret 1846, blev 1894 valgt til Biskop af Lugo og havde kun i 3 Aar været Ærkebiskop af Burgos.

Portugal. Til næste Aar agtes der i Lissabon sammen med den internationale Frimurerkongres ogsaa en stor Fritænkerkongres afholdt, der skal være Fritænkernes »Svar« paa den store eukaristiske Kongres i Wien i Aar. Den egentlige Organisator af Fritænkerkongressen er Frimurerens Stormester i Portugal, Magalhaes Lima. Tidspunktet for de to Kongresser skal falde sammen med Aarsdagen for Republikkens Proklamation, et sørgeligt Vidnesbyrd om den Aand, der raader i den saakaldte portugisiske »Fristat«. Ved et Møde i Paris blev Fritænkerne for ikke længe siden enige om, at denne Kongres skulde blive »et tydeligt Svar paa den eukaristiske Kongresses Udfordring«. I de næste Maaneder vil for øvrigt Frimureri og Fritænkeri udfolde en særlig ivrig Virksomhed. I Paris har »Stor-Orienten« i disse Dage holdt Møde, i denne Maaned skal der være Fritænkerkongres i Bryssel, senere skal der være et lignende Møde i Prag og et andet i Lausanne. Med andre Ord: Mobilisering over hele Linjen mod den eukaristiske Verdenskongres.

Tyrkiet. Fra Dagbladene ved Læserne, hvor brogede Forholdene for Øjeblikket er i dette Land, hvis Synderregister Aarhundrederne igennem er blevet af en forfærdende Længde. Dog viste det gammeltyrkiske Regimente i de senere Aar, maaske af politiske Grunde, en vis Venlighed mod den katholske Kirke, medens Ungtyrkerne, der for en stor Del er Frimurere, straks begyndte at chikanere Katholikerne, da de kom til Magten. — Hvis de forbundne Balkanstater sejrer, er det des værre tvivlsomt, om det vil betyde nogen Fordel for den katholske Kirke. Den religiøse Tolerance er nemlig næsten ukendt i Balkanstaterne. I Serbien er overhovedet den katholske Tro forbudt. Der findes i hele Landet kun to katholske Præster, der taales som Kapellaner ved det østrig-ungarske Gesandtskab. I Bulgarien er det dog tilladt at være Katholik, og der findes to Biskopper (Apostoliske Vikarer). Passionistpræster besørger hovedsagelig Sjæleplejen. I Grækenland har den katholske Kirke fuld Frihed, men den — maa ingen Konvertitter optage. Katholikkernes Antal er 25.000, og de styres af 1 Biskop og 15 Præster. I Montenegro er der fuld Frihed for Kirken, Kong Nikitas har afsluttet et Konkordat med Pavestolen, og Montenegro er et Ærkebispesæde, hvis Indehaver tillige fører Titelen af Primas over Serbien. I Rumænien er den katholske Gudstjeneste kun taalt, og Regeringen volder Kirken alle de Vanskeligheder, den kan. Den nuværende Ærkebiskop af Bukarest, af hvem der offentliggøres et fortrinligt Foredrag i dette Nummer af

Ugebladet, er en tysk Benediktiner fra Klosteret Einsiedeln i Schweiz. Den katholske Befolkning bestaar hovedsagelig af Udlændinge.

Nord-Amerika. (De forenede Stater.) Her er med stor Majoritet Demokraternes Kandidat Wilson bleven valgt til Præsident. Han har betegnet Kampen mod de enevældige Truster som et Hovedpunkt paa sit Program, en Kamp, hvor han vil have alle retsindige Mennesker paa sin Side. Forresten var allerede Præsident Roosevelt en erklæret Fjende af disse store Udplyndingsforetagender, som i saa høj Grad stødte an mod hans Retfærdighedssans. Da han for nylig havde været Genstand for det bekendte Mordattentat, skrev vor bekendte Landsmand derovre, Provst Buechler, der ved flere Lejligheder havde truffet Roosevelt, et Lykønskingsbrev til denne, fordi han saa lykkelig var bleven frelst fra Dødsfaren. Oberst Roosevelt sendte Provst Buechler et venligt Brev som Svar, hvori han hævdede det som en Hovedfordring i et Land, at enhver, der er en god Borger, skal respekteres, uanset hvor han er født, og hvad hans Tro er. Det er denne ægte borgerlige Frihed, der har gjort Amerika stort; mange amerikanske Statsmænd sætter netop derfor ogsaa den katholske Kirke saa højt, fordi den nemlig lærer sine Tilhængere ubrødelig Troskab mod det Land og den Øvrighed, der haandhæver saadanne retfærdige Principper.

(Canada.) I Domkirken i Lemberg i Østrig konsekrederes den 13. Oktober Nicetas Budka som den første græsk-ruthenske Biskop af Canada. Det er for de talrige ruthenske Emigranter Skyld, som tilhører den katholske Kirke, at der nu er indsat en egen Biskop, hvortil der af flere Grunde var stor Trang.

Brevkasse.

Til en ung *jysk Konvertit*:

- 1) Se Ugebladet 1911, Side 529. 2) Se Ugebladet 1912, Nr. 35, Side 587, og det kommende Nr. 48. Med hjertelig Hilsen
N. H.

Mariakongregationen for Ynglinge fejrer Søndag den 17. November den h. Stanislaus' Fest.

Kl. 8 $\frac{1}{2}$ *Fælleskommunion* i Jesu Hjertes Kirke. Kl. 6. Aften i St. Ansgars Kirke højtidelig Festandagt med Prædiken og Optagelse af nye Medlemmer og Te Deum.

St. Stanislaus Kostkas Levnedsskildring faas ved Jesu Hjertes Kirke. 25 Øre.

Bogudlaan — se Ugebladets Nr. 44 (NB. i Mariehjemme Onsd. d. 20. Novbr. Kl. 3—4).

Den katholske Højskole.

Møde Tirsdag den 19. November Kl. 8 Aften.

Baronesse Stampe: Spredte Træk fra Kirkeliv i Fortid og Nutid.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**

Kirkelig Kalender.

17. Nov. 25. Søndag efter Pintse. (6. e. Epifani.)	24. Nov. Sidste Søndag efter Pintse. Johannes af Korset, Bekender.
18. — Mandag. Peterskirken Indvielse.	25. — Mandag. Catharina, Jomfru og Martyr.
19. — Tirsdag. Elisabeth af Thyringen, Enke.	26. — Tirsdag. Silvester, Ab- bed og Bekender.
20. — Onsdag. Felix af Va- lois, Bekender.	27. — Onsdag. Leonard, Be- kender.
21. — Torsdag. Marias Ofring.	28. — Torsdag. Didacus, Be- kender.
22. — Fredag. Cæcilia, Jom- fru og Martyr.	29. — Fredag. Vigiliedag.
23. — Lørdag. Clemens I, Pave og Martyr.	30. — Lørdag. Andreas, Apo- stel.

Elisabethforeningen.

Paa Søndag den 17. vil Kollekten i de fleste af Kirkerne blive givet til Elisabethforeningen for forældreløse og forsømte Børn. Der behøves ingen anden Anbefaling end Foreningens Navn, og Menigheden ved ogsaa, hvor sikkert vi stoler paa dens Hjælp, og hvor nødvendigt det er, men i disse travle Tider, hvor det ene saa hurtigt skyder det andet til Side, vil man tilgive mig, og ikke trættes, fordi jeg atter minder om Kollekten. C. T.

St. Ansgars Kirke.

Katholsk Ungdomsværn lader den 20. Novbr. Kl. 7 Morgen en Messe læse for afdøde Medlemmer.

De kristelige Familiers Forening i St. Annæ Sogn holder Møde i Skolen Fredag den 22. November Kl. 8 Aften. Foredrag af Hr. Trafikassistent Gravgaard om den eukaristiske Kongres i Wien.

Unio. Fredag den 15. Novbr. almindeligt Møde i Frederiksberg Allé 11.

St. Knuds Kapel.

Mariabørns Kongregationen af den ubesmittede Undfangelse holder Fælleskommunion Søndag d. 17. Novbr. Kl. 7 Morgen og offentligt Møde Onsdag d. 20. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

Mariakongregationen af Apostlenes Dronning holder Møde Søndag d. 17. Nov. Kl. 3 Eftm. i St. Josefsøstrenes Huskapel, Tolbodvej 14.

Byg Absalonsgaard

ved at bruge

Absalonskort og Mærker.

Unio. Søndag den 24. Novbr. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ afholdes Foreningens aarlige Stiftelsesfest i Citys Selskabslokaler. Fællesspisning, Aftenunderholdning med Assistance af Skuespiller Marius Berggren og Concertsangerinde Rigmor Nathansen samt Bal. Medlemmer kan medtage besøgende. Adgangskort for Medlemmer Kr. 2,75, for besøgende Kr. 4,00 faas hos

Ernst Bæklund,
Frederiksberggade 34.
Telef. Byen 3163.

A. V. Günther,
Bangertsgade 11.
Telef. 4110.

Herm. Hoffmann,
Købmagergade 48. Vesterbrogade 18.
Telef. 1389. Telef. Vester 2583 x.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothés Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Pr. 47.

Søndag den 24. November.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — »Mine smaa Erindringer«. — Vikariatet Danmark i de sidste 25 Aar. — Maristbrødrenes Virksomhed i Missionerne. — Litteratur. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Slagelse. Østerrig. Rom. Tyrkiet. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

144.

Den sidste Søndag i Kirkeaaaret.

Dagens Evangelium hører til dem, der vækker en dyb Stemning i Menneskehjertet. Der ligger noget vemodigt, noget grufuldt og dog noget storslaaet i den Tanke, at Verden engang skal gaa under, som et Kæmpeskib, der bukker under for Havets brusende Bølger.

Verdens sidste Time er Historiens sidste Blad. Det har sin Interesse at faa at vide, hvad der staar paa dette sidste Blad. Vi føler i vor Natur en dyb Trang til at vide noget om Fremtiden. Det er jo den, der bestemmer vore Handlinger i Nutiden. Hvad siger nu Verdenshistoriens sidste Blad?

Ja, den fortæller om et vidunderligt Tegn, der skal lyse over Verdens sidste Time. Den fortæller om Engle, der skal samle Menneskenes Børn til Dommedagen. Og hvad den ikke fortæller, men hvad vi kan slutte os til, er dette: det sidste Ord, som Menneskeslægten vil sige, er et vældigt *Credo in Jesum Christum*.

Det vil blive en Sang, saa vældig og uhyre, saa frydefuld og frygtelig, som den aldrig er bleven hørt paa Jorden. For de troende vil den være som et Paaskealleluja efter en lang og sørgmodig Langfredag. For de ikke-troende vil den lyde som en Torden, der følger det Lyn-glimt, der har ramt deres Huse og deres Eje.

Credo in Jesum Christum, det er altsaa det Ord, som vil være den sidste Løsning paa alle de Gaader, Menneskene gaar og grubler over. Hvad vi nu hører, er jo en skrigende Dissonans. Vel er det sandt, at den katholske Kirke allerede nu synger sit ustandselige *Credo*. Men ind i vore Lovsange klinger Vantroens Hymner til fremmede Guder. Hvor vi siger »Ja«, raaber titusinde »Nej«. Hvor vi beder, forbander de. Hvor vi jubler, raser de. Hvem har Ret? Hvis Stemme vil faa Overtaget? Alle Hymners sidste Ord vil være *Credo in Jesum Christum*.

Det ved vor Kirke. Derfor er den saa sikker i sin Fremgangsmaade, saa tillidsfuld i sit Haab. Vi ved, at alle vore rasende Fjender, der nu forfølger os, de, der nu helst vilde ødelægge det sidste Spor af Guds Værk paa Jorden, stolte Professorer saa vel som frække Anarkister, allesammen engang skal give Møde, naar Herrens Tegn viser sig paa Himlen, og at de vil istemme det store *Credo in Jesum Christum*.

Tænk, hvad det vil være for en glimrende Procession, som paa den sidste Dag vil valfarte over Jordklodens Ruiner til Dommedagens Tingsted. Mennesker fra alle Tider, fra alle Verdens Hjørner, af alle Racer, de hvide, de sorte og de gule, alle vil følge Englenes Basuner, og naar de er dér, hvor Herren venter dem, vil de synke i Knæ og tilbede. Lad os ofte tænke paa dette vidunderlige Skuespil, som jo er den skære Virkelighed. Og naar vi undertiden mener, at Vantroen skriger altfor højt, saa vil vi huske: alle Prædikener, alle Systemers, alle Ideers, alle Kampraabs sidste Ord skal være: *Credo in Jesum Christum*.

Det er dette, som staar paa Verdenshistoriens sidste Blad.

Fr. Muckermann.

„Mine smaa Erindringer“.

Af C. F. Brockdorff.

(Fortsat).

Fra min Ungdomstid.

Hos en Købmand Greibe i Horsens var jeg i fire Aar og blev saa Commis, kom derefter til Kjøbenhavn paa Handelsakademiet hos Grosserer Korup, gik der et Aar og fik Eksamen med 1ste Karakter. Af Lærerne der kom jeg nærmere til at kende Hr. Beissel, han lærte Eleverne Tysk og var selv indfødt Tysker. Han lærte senere mig og et Par andre unge Mennesker at tale Fransk. Jeg kom ofte til Hr. Beissel, og en Gang talte han om, at han var født i Rhinprøjsen, og at han havde været i et Kloster i Belgien. Da han ikke var Præst, saa kunde jeg vide, at han havde været Lægbroder. I Klosteret havde han lært Fransk, rimeligvis i flere Aar. Som Dreng har han ikke gaaet i Latinskole, thi han kunde hverken Latin eller Græsk. Han talte aldrig om sine Forældre, som rimeligvis var gode, fromme Forældre. Hans Søster blev Nonne.

Hr. Beissel forlod Klosteret, og hvad skulde han saa? Han rejste til Danmark og fik Ansættelse ved Toldvæsenet i Helsingør. Det var jo dengang, at hele Evropa skulde give Told til Danmark, og nu kunde hans Kundskaber i Tysk og Fransk være til Nytte. Da han kunde tale godt Dansk, kom han til København for at være Sproglærer, og nu kunde den lutherske Kirke være til Gavn for ham; han tænkte ogsaa paa at blive Student, men Dansk Stil var for besværlig for ham, og han havde heller aldrig lært Zoologi etc. Poesi og Kunst laa heller ikke for ham.

Biskop Martensen underviste ham, og han kom til at bo hos Kateket Schjerning vis à vis den gamle Rundekirke.

Jeg kendte ikke den katholske Kirke, og jeg syntes, at det var ganske naturligt, at Beissel gik over til den lutherske Kirke. Han var livlig, forstandig, vel begavet, havde stor Interesse for Filosofi, talte meget om Hegel og Kant og læste meget om det; men han talte ikke om Biskop Martensens Prædikener eller om nogen anden Præst. Engang sagde han til mig: »De lutherske Præster kender

saa lidt til den katholske Kirke.« Ellers talte han aldrig hverken om den lutherske eller katholske Kirke. Da jeg havde kendt ham i to eller tre Aar, sagde han ved en eller anden Lejlighed, at Kristus kun er Kærligheden. Altsaa Rationalismen. Han rejste engang i Ferien til Rhin-prøjsen og besøgte sin Søster, som var Nonne, og da hun hørte, at han nu var luthersk, blev hun meget bedrøvet.

For omtrent fem Aar siden (i 1902) besøgte jeg atter Beissel; han var vel da cirka 70 Aar gammel og meget rask, og han sagde: »Alle i min Familie bliver 80 eller 90.« Jeg kunde se, at han gerne vilde leve saa længe. — For en fyrretyve Aar tilbage talte han saa lidt om Religionen, men i den Time, jeg var hos ham, talte han hele Tiden derom og atter mest om den lutherske Kirke. Han var ærgerlig over, at en Del af de lutherske tror paa Jesus som Gud og Menneske, og han sagde, at naar Biskop Rørdam er død, saa hører nok dette snart op, og saa kommer der Præster, som ikke tror paa Mirakler. — Jeg svarede ham, at jeg forlod den lutherske Kirke, fordi Præsterne er højst usikre, og jeg gik over til den katholske Kirke, fordi den katholske Kirke har Autoritet.

Jeg besøgte ham ikke mere. Beissel og jeg havde en forskellig Aand. Han døde i Vinteren 1907.

Efter at have taget Handelseksamen kom jeg paa Raadhuset hos Professor Abrahams.

Da jeg kun var beskæftiget fem Timer om Dagen paa Raadhuset, fik jeg den Tanke at studere. Der eksisterede dengang et Slags Kursus, bestyret af Filologen Pio og Pastor Schjerning. Beissel var som Pensionær hos Pastor Schjerning og fortalte denne, at jeg ikke havde meget at betale med, og saa fik jeg Lov til at gaa for halv Pris. Det var en helt ny Bane, men jeg egnede mig sikkert ikke til at være Handelsmand. Gud ske Lov, at jeg kom ind paa den Bane; dog blev det paa andre Maader, end jeg havde tænkt mig. Det var jo virkelig en lang og besværlig Vej. Nogle unge Mennesker begyndte at læse, men hørte helt op igen.

Pastor Schjerning underviste i Historie, Dansk Stil og Religion. Det var jo ingen Skole, men vi gik fra den ene Lærer til den anden ligesom paa andre Kursus dengang. Vi var som

oftest en fem Stykker, og kom vi nu til Schjerning, saa kunde det ofte ske, at en eller to endnu ikke var kommet fra en anden Lærer, og i saa Tilfælde sagde han: »Ja, de kommer vel nok, vi maa vente lidt,« og saa lagde han sig paa sin Sofa, røg sin lange Pibe og læste en eller anden Bog. Naar der saa var gaaet cirka tyve Minutter, sagde han: »Kære Venner, hvad mener De, kommer Sørensen snart?« Det vidste vi ikke. »Kære Sørensen kommer nok, haaber jeg.« Han røg og læste videre i sin Filosofi eller Theologi. Nu var der kun 20 Minutter eller maaske kun et Kvarter tilbage, og han sagde da: »Kære Venner! Vi kan saglens blive færdige, ikke sandt, kære Venner?« Han var Sangviniker. — Enten gik vi nu til en anden Time, eller han læste dette Kvarter. Det gik naturligvis ikke altid til paa den Maade, men dog af og til.

Pastor Schjernings Undervisning har jeg for længe siden glemt, men en lille Ting glemte jeg aldrig. Han fortalte en Gang til os, at en Skurekone af og til kom til ham, og hun havde fortalt følgende: »For otte Dage siden gjorde jeg et Par Dage rent hos en Frue, og jeg saa, at der laa nogle Smaapenge i et Vindue, og jeg havde stor Trang til Penge. Men jeg holdt Følelsen tilbage og fik senere at vide, at Fruen havde lagt Pengene for at se, om jeg var ærlig; det var ikke rigtigt af Fruen.« Schjerning sagde, at det er en stor Synd at probere, om et Menneske er ærligt. Det var smukt af Schjerning, og det glemte jeg ikke.

Ved dette Kursus var der en Lærer Louis Pio, altsaa en Broder til Kursusbestyreren; han var Student og skulde rimeligvis være Arkitekt. Han lærte os Matematik og var vist selv meget dygtig, men han var et ungt Menneske paa omtrent 22 Aar. Dersom vi Elever havde haft Interesse og Evner for Matematik, saa kunde han nok have været en flink Lærer, men for os var det ikke saa heldigt. Han var iøvrigt venlig og livlig og vilde gerne, at vi skulde gaa fremad. Man kunde mærke, at Louis Pio havde Interesse for Arbejderne; han sagde en Gang til os: »Det vilde aldeles ikke genere mig at gaa gennem Østergade i Selskab med to Murersvende i deres Kitler.« Den Gang fandt jeg det besynderligt; men det var hans Natur.

Senere hørte jeg, at han lærte den katholske Kirke at kende og tænkte paa muligvis at blive Præst. Det var ogsaa Idealet. Men saa kom Socialismen til Danmark, og han saa Idealismen og ikke Vrangsiden og de urimelige Ting.

Pio, Geleff og Brix maatte rejse bort til Amerika.

Filologen Jean Pio var en fin og nobel Mand. Hans Fader var Kaptajn, og hans Bedstefader var fra Frankrig. Filologen lærte os Latin, Græsk og Fransk. Han har udgivet en fransk Grammatik og en Læsebog.

Da Prins Georg blev Konge i Grækenland, rejste Grev Sponneck og Filologen Jean Pio med og var der i nogle Aar. Jean Pio var meget dygtig i Nygræsk, derfor kunde han rejse sammen med Kong Georg og Grev Sponneck. Han giftede sig senere med en Comtesse Sponneck og blev Skolebestyrer ved Latinskolen i Kongensgade.

Da Pastor Schjerning og Filologen Jean Pio hørte op med Kursus, saa blev det vanskeligt for mig at læse, men jeg læste dog videre og blev Student med 2den Karakter. — Jeg tænkte saa paa at studere Tysk og Fransk og tage Magistergraden, og jeg havde Evner og Interesse derfor. Men skønt jeg var bleven Student, kunde jeg dog ikke mærke, at jeg var anderledes, end da jeg var Kontorist, men da jeg havde studeret Filosofi et Aar under Professor Rasmus Nielsen, da kunde jeg mærke, at jeg aandeligt var vokset. Jeg fik de tre ug i Filosofi.

Jeg havde tænkt at studere Tysk og Fransk, men det er jo kun Ord, hvorimod Theologi er noget andet, det er nemlig Tanker.

Da jeg nu var Cand. phil., hørte jeg Prof. R. Nielsen, og det store Auditorium var fuldt af Herrer og Damer. Professoren talte ofte om Religionen, og derved fik jeg Interesse for Theologien. Han sagde hundrede Gange, at Theologien ikke er Videnskab. Paa en vis Maade havde han Ret, fuldstændig Ret. Han talte flere Gange om, at han ikke kunde lide den katholske Kirke, saa at jeg tilsidst kunde begribe, hvorfor han ikke syntes om den. Han talte ogsaa tit om de lutherske Præster, at deres Meninger er saa forkerte og urimelige, og saa fik jeg da den Anelse, at de lutherske Præster ikke har saa

ganske Ret, men at Prof. R. Nielsen heller ikke havde ganske Ret, saa at det var rart at vide, hvorledes den katholske Kirke egentlig er. Rasmus Nielsen havde en mageløs Evne til at vække ved sin Tale, ja denne glimrende Tale, den kan jeg aldrig glemme.

Men hvad blev der egentlig ud af det? I Slutningen af hvert Foredrag troede man, at der næste Gang vilde komme noget afgørende, ja forhavsende Ting — men det kom aldrig, det blev en Skuffelse.

Jeg læste en Del af S. Kierkegaard. Kierkegaard som Forfatter var ligesaa glimrende som Prof. Nielsen som Taler. Nogle Mennesker blev vantro af at læse Kierkegaard. Jeg læste tilstrækkelig for mig og ikke mere.

For mig og mange Mennesker havde Grundtvig noget inderligt, ejendommeligt og dybt. Ved Grundtvig fik jeg en Anelse om, hvad den katholske Kirke har og ejer. Men Grundtvig tog fejl: det »lille Ord«, den apostoliske Troesbekendelse, er ikke fra Kristus eller fra Apostlene helt igennem, det samme siger ogsaa den katholske Kirke. (Forts.)

Vikariatet Danmark i de sidste 25 Aar.

(1888—1912.)

Hosstaaende Statistik behøver ikke nærmere Forklaring. Det vil sikkert interessere alle Læsere at se Kirkens jævne og stadige Vækst i vort Fædreland. Den store Fremgang i Førstkommunikanter og Kommunioner i de sidste Aar skyldes de pavelige Forordninger om Førstkommunikanternes tidligere Alder og den hyppigere Kommunion. Af de 2.332.652 Kommunioner i de 25 Aar falder ikke saa lidt over 1 Million paa de sidste 5 Aar, og af de 3963 Førstkommunikanter i samme Tid 1284 paa de nævnte 5 Aar. Blandt de sidste 2 Aars mange døbte Børn er der en Del polske.

Anno	Daab	Først-kommunikanter	Kommunioner	Bryllupper	Begravelser	Skolebørn
1888	119	63	26706	26	56	639
1889	140	87	35850	35	71	763
1890	148	91	36318	28	58	871
1891	118	136	37095	25	73	891
1892	145	130	40510	35	85	925
1893	147	109	47353	41	89	996
1894	163	125	42728	38	97	1097
1895	168	125	51541	40	98	1157
1896	190	122	55745	45	91	1119
1897	150	144	57235	50	69	1131
1898	208	140	56736	46	95	1178
1899	205	148	65358	53	98	1195
1900	214	133	72832	48	79	1269
1901	230	136	73587	51	114	1372
1902	268	155	78422	70	88	1364
1903	193	162	83643	55	84	1441
1904	231	151	100874	61	94	1440
1905	233	169	111992	58	84	1533
1906	242	174	106494	82	91	1563
1907	289	179	115725	84	117	1573
1908	320	193	149143	72	133	1725
1909	411	186	185483	127	140	1879
1910	464	225	204370	140	154	1978
1911	532	330	245870	168	137	2082
1912	617	350	251042	191	182	2242

Maristbrødrenes Virksomhed i Missionerne.

Det sidst udkomne Nummer af *Die katholischen Missionen* indeholder en længere Artikel om Maristbrødrenes Virksomhed i Missionslandene. Af denne Artikel gengives følgende:

Blandt de Ordenssamfund, som har indlagt sig store Fortjenester for Missionerne i de hedenske Lande, fortjener *Maristbrødrene* særlig at nævnes. Deres officielle Titel er egentlig *Marias Mindrebrødre*. I daglig Tale kaldes de som anført Maristbrødre, og derved skelnes de fra et andet betydeligt Ordenssamfund, der er stiftet 1817 af Kannik Chaminade i Bordeaux og virker i samme Formaals Tjeneste; Medlemmerne af dette sidste Samfund kaldes i daglig Tale for Marianister eller Marianiter.

Maristbrødrenes Kongregation blev stiftet den 2. Januar 1817 af P. Jos. Ben. Mar. Champagnat i Ærkestiftet Lyon. Efter Stifterens oprindelige Plan skulde Maristbrødrene staa under *Mariepræsternes**) Ledelse; men allerede inden Stifterens Død ønskede den kirkelige Øvrighed, at Brødrene, for ikke at hæmmes i deres Udvikling som *Skolebrødre* ved at paalægges fremmedartede Arbejder, skulde udgøre et uafhængigt Samfund, og dette udførtes allerede i Aaret 1839. Medlemmerne af dette Samfund, der altsaa ikke optager nogen Præst, arbejder udelukkende i Skolens Tjeneste og virker nu overalt paa hele Jorden. En Generalforesat staar i Spidsen for hele Selskabet. Brødrene underkaster sig den Lærereksamen, som i de forskellige Lande kræves for at kunne undervise i Folkeskolerne.

Maristbrødrenes Ordensselskab blev anerkendt af den Hellige Stol ved en Kundgørelse af 9. Januar 1863. Den *definitive* Godkendelse af deres Ordensregler fandt Sted den 27. Maj 1903.

Særlig forud for Aaret 1903 var næsten samtlige Medlemmer af dette Ordenssamfund af fransk Herkomst, men nu er Samfundet blevet fuldtud »internationalt«; af tysk Nationalitet findes der saaledes c. 400 Skolebrødre.

Da Stifteren, P. Champagnat, i 1840 døde, var der 420 Skolebrødre, som underviste i 48 Skoler. Da Selskabet blev approberet i 1863, talte det 2000 Medlemmer.

Da Brødrene i 1903 blev udjaget af Frankrig, var

*) Disse virker her til Lands i Roskilde, Ringsted, Slagelse og paa Island.

deres Tal naaet op til 6830; de besørgede den Gang Undervisningen i 600 Folkeskoler, der ikke bragte Staten en Øres Udgift. Af disse 6830 Brødre virkede henved 2000 i Missionerne.

De nærmeste Aar efter 1903 bragte forstaaelig nok Tilbagegang i Selskabets Udvikling. Men allerede i Fjor (1911) var Brødrenes Antal igen naaet over de 6000. Disse Brødre fordeles paa 22 Ordensprovinser, og i Januar 1911 besørgede de Undervisningen i 631 Skoler, der havde 92034 Elever. Ikke mindre end 13 af de nævnte Ordensprovinser virker i Missionslande, hovedsagelig udenfor Europa. Følgende Tabel giver en Oversigt over de 13 Provinces Virksomhed i Aaret 1911:

Ordensprovins	Personale	Skoler	Skolebørn
Kanada	550	36	9452
Forenede Fristater			
Syd-Brasilien	120	20	2704
Central-Brasilien	133	9	2100
Nord-Brasilien	95	8	1288
Argentinien og Chile	100	11	
Colombia	194	19	4813
Mexiko	239	31	5063
Syd-Afrika	77	6	1495
Kina	213	25	3320
Australien	212	33	3977
Syrien	112	14	2108
Tyrkiet	118	14	2316
Ialt	2163	226	38726

Disse Tal giver imidlertid ikke et fuldstændigt Billede af Maristbrødrenes Virksomhed i Missionslandene. Af de 7 franske Ordensprovinser, som til Trods for Forfølgelserne blomstrer videre, og som har flyttet deres Provinshuse og Noviciater til Belgien, Italien og Spanien, har de fire en stor Del af deres Folk ude i Missionerne. Saaledes har Provinsen St. Denis, der tidligere omfattede en Del af det østlige Frankrig, Skoler paa Madagaskar, paa Ceylon og i Arabien. Alt i alt har Maristbrødrenes Kongregation mere end 2400 Medlemmer, der virker i Missionslandene. Tallet paa de Børn, som undervises af dem, kan anslaaes til godt 50.000. . . .

I Tilslutning til disse Meddelelser, der er taget fra det citerede tyske Missionstidskrift, anføres, at Maristbrødrene, der begyndte at virke her i Landet i Aaret 1888, for Tiden har 8 Brødre virkende i Hovedstaden, hvilke besørger Undervisningen ved vore to største Folkeskoler, nemlig ved St. Ansgars Sogns og Rosenkranskirkens Sogns Drengeskoler.

Litteratur.

Sir Bertram Windle: *Twelve Catholic Men of Science*. (Catholic Truth Society. 247 Sider. London. 1912.)

Det er en udmærket Idé, det engelske Selskab til Fremme af katolsk Sandhed har haft: at samle Biografier af tolv fremragende Videnskabsmænd, som var troende, bekendende Katholikker. Den taabelige Paastand, at Fromhed og Tro er en Hindring for videnskabelige Ydelser, kan ikke gendrives paa en bedre og virkningsfuldere Maade, end naar der kan fremdrages en Række af Videnskabens største Mænd, for hvem alligevel ikke deres Videnskab, men den fromme, enfoldige Kristentro var deres dyreste Eje. Iblandt Navne som Galvani, Secchi, Mendel, Pasteur, Johannes Müller o. s. v. træffer vi ogsaa den Mand, som interesserer os mest, nemlig Niels Stensen. Det er saare interessant at lægge Mærke til, hvorledes denne Mand, hvis Minde i næsten to Hundrede Aar var som uddød, i vore Dage er kommen i den Grad til Ære og Værdighed, at hans Skrifter udsendes Gang efter Gang i de fineste Udgaver, og at han tælles med, hver Gang de største Navne skal opregnes. Det er Samleren af disse Biografier, Professor i Anatomi Sir Bertram Windle, der har skrevet om vor berømte Landsmand og Trosfælle. Den velskrevne Afhandling om Stensen, der fylder 23 Sider, er forsynet med det bekendte Billede af denne, med det biskoppelige Kors paa Brystet. Bogen om de tolv katolske Videnskabsmænd er et nyttigt Led i den populær-videnskabelige Apologetik.

Varden 1912. 18.—23 Hæfte.

Det største Bidrag i nærværende fem Hæfter er en meget interessant Genfortælling og Kritik af et mægtigt, pantomimisk Mysteriespil *Miraklet*, som sidste Vinter vakte enorm Opsigt i London. Handlingen foregaar i Middelalderen og drejer sig om en Nonnes Flugt fra Klosteret, Omtumlen i Verden og Tilbagevenden til Klosteret. Den ejendommelige Artikel, der først har staaet i *Stimmen aus Maria-Laach*, er overordentlig underholdende. Kontorchef d'Auchamp har skrevet en interessant Afhandling om Kommunionen i Oldkirken, som dog kræver Kendskab til Latin for ret at blive forstaaet. Foruden Oversættelser efter engelske Forfattere, som Wilde, Stoddard, Sheehan, og adskillige Digte findes udmærkede Kritikker af Oscar Geismar og Redaktør Oskar Andersen.

Kalenderen for 1913.

Da Kalenderen jo anbefaler sig selv, i Aar som altid, ved den store Nøjagtighed og Omhu, hvormed Kandidat Kejser redigerer den, skal der her kun nævnes, at den er udkommet, og gøres opmærksom paa, at den i Aar ikke er saa lidt forandret, ikke at se til, men efter sit Indhold. Det er særlig Søndagene, der tager sig anderledes ud, idet der til næste Aar paa ikke mindre end 33 af disse vil blive læst Søndagenes egen Messe. Det er Pave Pius X, der har indført denne overordentlig heldige Tilbagevenden til gammel Skik. Paasken falder meget tidlig, allerede den 23. Marts; den kan falde en Dag før, men det sker sjældent og er hverken sket i det 19. eller vil ske i vort Aarhundrede. Kalenderen, der næsten er nødvendiggjort end Ugebladet, vil nok i Aar som sædvanlig blive revet bort.

Niels Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Læsernes Opmærksomhed henledes paa omstaaende Bekendtgørelse om *St. Josefssøstrenes Basar* paa Tirsdag og Onsdag. Saa gammelt og tilvant Foretagendet end er, er det maaske alligevel paa sin Plads at minde om, at det er for en Del et Overskudet fra den, der sætter Søstrene i Stand til at udøve deres frivillige, opofrende Virksomhed mellem fattige og syge.

— Fru Baronesse *Stampe Charisius* saas i Tirsdags for første Gang paa Højskolens Talerstol. Emnet for Foredraget var saadanne Billeder af Kirkens Historie, der viser, at Kirkens Herre ikke skaaner sin Menighed, men paa den anden Side heller ikke forlader den i Farens Stund. Det smukke Foredrag, der med Træfsikkerhed fremdrog Hovedpunkterne i Kirkens Historie, især hvor hellige Kvinder greb ind i Begivenhedernes Gang, paahørtes med stor Opmærksomhed af det overordentlig talrige Publikum.

— I de første Dage af næste Maaned vil et nyt og for *Polakkerne* forhaabentlig saare gavnligt Foretagende tage sin Begyndelse. I det gamle Frederiks Hospital har vor kirkelige Øvrighed lejet et passende Lokale, hvor der indrettes et kønt og hyggeligt Kapel for Polakkerne, og ansat en polsk Præst, *Dr. jur. Szymanski*, forhenv. Kansler hos Biskoppen i Vilna, som Præst ved dette og Sjælesørger for de her i Byen boende Polakker. Dr. Szymanski, der

ventes til København omkring den 5. Decbr., taler foruden Fransk og Italiensk syv slaviske Sprog.

— Den 13. Novbr. blev en herlig Fæstdag for *Elisabethssøstrene* her i Byen og for deres højtagtede Forstanderinde, Moder Siena. Omkring 40 Elisabethssøstre var samlede i Kapellet paa Kastanievej, hvor Rosenkranskirkens Sognepræst, Pastor Slump, læste den hellige Messe. En Mængde Medlemmer af vore Menigheder her i Byen mødte til Lykønskning, og mange kønne Gaver vidnede om de mange Hjerters Kærlighed, den gamle Søster, der den Dag bar en Guldmyrtekrans om sin hvide Kappe, i de mange Aar har forstaaet at vinde. Mange af vore Præster, den højærværdigste Biskop, Pastor Popp fra Malmø og flere udenlandske Søstre lykønskede personlig; blandt de sidste maa nævnes to af Moder Sienas kødelige Søstre, der begge er Medlemmer af samme Kongregation og Priorinder som deres Søster. Fra den pavelige Statssekretær, Kardinal Merry del Val, indløb et Telegram af følgende Indhold: »I Anledning af Deres gyldne Jubilæum som Ordenssøster skænker den Hellige Fader af hele sit Hjerte Dem sin særlige apostoliske Velsignelse og velsigner som Pant paa sin Gunst ogsaa alle Søstrene.«

Slagelse. Pastor F. Blois, S. M., som har virket en halv Snes Aar her i Landet, sidst fem Aar i denne By, er atter rejst tilbage til sit Fædreland, Frankrig. I Stedet for ham har den højærværdigste Biskop udnævnt Pastor Knapen, S. M., til Sognepræst her (endnu ikke statsanerkendt). Han vil her, sammen med en Embedsbroder, foruden at besøge den almindelige Præstegerning særlig tage sig af Polakkerne, blandt hvem han alt i mange Aar har udøvet en vidt omfattende og opofrende Gerning.-

Østerrig. (Ungarn). Paa Grund af Alder og Skrøbelighed har Kardinal Vazary, Ærkebiskop af Gran og Primal over Ungarn, anmodet Paven om Tilladelse til at trække sig tilbage til Privatlivet. Ærkebiskoppen, der er 80 Aar gammel, har i sit eget Bispedømme til en katholsk Befolkning paa over 1½ Million Sjæle to Hjælpebiskopper og 1200 Præster. Dette er den anden Kardinal, som i Løbet af de sidste Par Aar har trukket sig tilbage fra sit Embede; den første var Kardinal Neto, forhenværende Patriark af Lissabon, som har trukket sig tilbage til et Kloster i Lissabon, men endnu har Titel og Værdighed som Kardinal. (*Cath. Times*).

Rom. Et Hovedtræk ved Pave Pius X er hans Interesse for den praktiske Sjælesorg. Folkeslagene i Østerland har nylig erfaret et meget glædeligt Eksempel herpaa. Som flere af Læserne ved, findes der i Østerrig, men endnu

mere i orientalske Lande, ikke saa faa Katholikker, der ikke har latinsk Kirkesprog eller Ritus, men armenisk, græsk, syrisk, koptisk eller kaldæisk, som nyder den h. Kommunion under begge Skikkelser, som bruger syret Brød i Messen i Stedet for det usyrede i den latinske Ritus. Hidtil har den strenge Forskrift gjaldt: Latineren, Grækeren, Kopten, Kaldæeren, Armenieren o. s. v. tør vel nok gaa til Skrifte, hos hvilken Præst han ønsker, men han maa kun modtage den h. Kommunion i en Kirke og hos en Præst af sin egen Ritus. De troende maatte ofte gøre lange Rejser for at komme til en Kirke af deres egen Ritus og mange Gange længe undvære den h. Kommunion. I en højtidelig Bulle har Pius X nu tilladt alle at modtage Alterets Sakramente, i hvilken Kirke de maatte ønske det, uanset deres egen og vedkommende Kirkes Ritus. Kun Paaskekommunionen og, saa vidt mulig, det sidste Vandringsbrød skal enhver modtage af Sognepræsten i sin egen Ritus.

(Leo).

Tyrkiet. I Serbien, dette Europas mest intolerede Land — som paavist i forrige Nummer af Ugebladet — synes der at være Haab om en Forandring til det bedre i Fremtiden. I Følge en Meddelelse fra Uskup i den tyrkiske Provins Albanien indfandt den romersk-katholske Ærkebiskop af denne By, Mgr. Media, sig hos Kong Peter af Serbien, saa snart dennes Tropper var trængt ind i Byen, og overbragte ham Katholikkernes Hyldest. (I Albanien findes nemlig en talrig katolsk Befolkning.) Kong Peter forsikrede, at Katholikkerne kun kunde have Grund til at glæde sig over Balkanstaternes Sejr. Efter Krigens Afslutning vilde der blive givet fuldkommen Religionsfrihed. »For os,« sagde Kongen, »er alle Kristne og bør alle Kristne være Brødre. Katholikkerne i hele Europa har ledsaget vor blodige Kamp med gode Ønsker og Bønner. Det vil vi aldrig glemme, og jeg tror at kunne udtale, at disse mine Følelser deles af alle de allierede Fyrster. Saa snart som Fjendtlighederne hører op, vil det være et af mine første Skridt af sætte mig i Forbindelse med Rom for at opnaa en Forstaaelse angaaende Katholikkernes Stilling i disse Egne.« Hvor megen eller hvor liden Vægt man end kan lægge paa disse Kongens venlige Ord, synes dog eet at være klart, at han indser, at under de nye Forhold paa Balkanhalvøen maa Skismatikerne i det mindste være lige saa tolerante, som Tyrkerne har været. (Cath. Times).

Brevkasse.

Ærede Hr. Redaktør!

I mit Referat af Mødet om Absalonsgaarden i næstsidste Nr. af Ugebladet er paa S. 753 indløbet en slem Fejl, som skyldes en

Fejltagelse fra min Side, og som De bedes om at rette. De paa-gældende Linier skal lyde saaledes: . . . ; disse Mærker skulde saa klæbes ind i en lille Bog, og naar der var **250 Mærker** (ikke for Kr. 2,50) i Bogen, kunde Samleren ved at forevise Bogen for *Ungdomsværnets* Kasserer faa udleveret en lille Præmie, etc.

Ærb. J-n. J-n.

Hr. Redaktør!

Det er med stor Interesse, jeg i den sidste Tid har læst om de Forsøg, der bliver gjort paa at rejse »Absalons Gaard«, og jeg vilde herved gerne fremsætte et Par Bemærkninger angaaende Sagen. Jeg har desværre ikke Midler til i større Stil at bidrage til Bygningen, men nogle Kort og Mærker har jeg altid Brug for og vilde gerne købe, men det er slet ikke saa let at faa dem, naar man vil have dem. Var det ikke muligt, at et Par af de unge Mennesker, som kommer i Højskolen, vilde føre en lille Bunke Kort og nogle Ark Mærker med sig; der vilde ganske sikkert blive solgt flere af dem ved Højskolens Møder, naar de var at faa der. Maaske St. Josefs-søstrene paa Frederiksberg og Toldbodvej ogsaa vilde føre Kortene og Mærkerne, lidt vilde der jo altid falde af, og naar nu Folk henad Jul skal købe Julekort (jeg gaar ud fra, at vi Katholikker ikke køber vore Kort andre Steder end hos Søstre, som har saa mange smukke, ægte katholske og smagfulde Kort), saa bliver der vist ogsaa et Par Øre tilovers til et Mærke, som ikke maa mangle paa noget Brev eller Kort.

Saa har jeg et Forslag til. Vi nærmer os nu Jul, og der er adskillige Adspredelser og Forlystelser i Vente. Hvad om der blev lavet en Absalons Fest? Der kunde baade være Sang og Musik, Dans og Oplæsning, og naar Entreen blev sat til en Krone, saa vilde der ikke komme til at mangle Publikum, og der vilde komme en smuk Sum ind, forudsat at alle Udgifter indskrænkedes saa meget som mulig.

S.

Til S. — Maa jeg paa det eftertrykkeligste advare mod at sætte Absalonsmærker paa Brevkort; Modtageren kommer til at betale Straffeporto, hvis han da ikke nægter at modtage Kortet. Paa Brevkort maa intet andet end Frimærker anbringes. N. H.

Til Hr. M. Jeg finder ikke Deres Forslag praktisk. Dog har jeg ikke ladet Deres Brev gaa ind til »den evige Søvn i Papirkurven«, men overgivet det til Ungdomsværnets Bestyrelse, til nærmere Underretning.

Med venlig Hilsen N. H.

A.C. Conventus generalis extraordinarius vicesimo septimo hujus solito loco ac tempore. Disputatio habebitur de 1) incorporatione academicarum 2) incorporatione non-academicorum.

K.U.F. Mødet den 24. Novbr. *bortfalder*. Søndag d. 1. Decbr. Foredrag med Lysbilleder samt Nikolausfest.

Kalenderen for 1913 er nu udkommet og kan faas paa **Menighedskontoret**, Bredgade 69, 2. Sal o. G. (1—4. Telefon Palæ 654) samt ved Kirkerne. Pris **25 Øre**. Ved Indsendelse af 30 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit.

Ansgariusforeningen.

Det katholske Fortsættelseskursus.

Forsvars- og Diskussionsklassen.

Møde Søndag d. 24. Kl. 4—5 $\frac{1}{2}$, Skolen i Stenogade. Emne: Guds Aabenbaringer.

Den engelske Klub. Møde Torsdag d. 28. November, Bredgade 67² o. G. 7 $\frac{1}{2}$ —8 $\frac{1}{2}$: Konversation. 8 $\frac{1}{2}$ —9 $\frac{1}{4}$: Oplæsning og Skygebilleder. 9 $\frac{1}{4}$ —9 $\frac{3}{4}$: Sang. 9 $\frac{3}{4}$ —10: Konversation.

Kirkelig Kalender.

24. Nov. Sidste Søndag efter Pintse. Johannes af Korset, Bekender.	1. Dec. 1. Søndag i Advent.
25. — Mandag. Catharina, Jomfru og Martyr.	2. — Mandag. Bibiana, Jom- og Martyr.
26. — Tirsdag. Silvester, Abbed og Bekender.	3. — Tirsdag. Frantz Xaver, Bekender.
27. — Onsdag. Leonard, Bekender.	4. — Onsdag. Barbara, Jomfru og Martyr.
28. — Torsdag. Didacus, Bekender.	5. — Torsdag. Petrus Chrysologus, Biskop og Kirkelærer.
29. — Fredag. Vigiliedag.	6. — Fredag. Nicolaus, Biskop og Bekender.
30. — Lørdag. Andreas, Apostel.	7. — Lørdag. Ambrosius, Biskop og Kirkelærer.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 45.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 26. November Kl. 8 Aften.

Johs. Jørgensen: Erindringer.

Hotel Dannevirke, Studiestræde 38. NB. Hallen i Kælderetagen.

Sangbogen *Sursam corda* medtages.

St. Josefsøstrenes aarlige Basar

afholdes i Odd-Fellowpalæets Riddersal d. 26. og 27. November, begge Dage fra Kl. 3. Søstrene beder indtrængende tidligere og nye Velgørere støtte dem i deres Gerning blandt de syge og fattige ved med Gaver og Indkøb at bidrage til Basarens gunstige Udfald.

Gaver modtages med største Taknemmelighed: Toldbodvej 14, Strandvej 91, Frederiksberg Allé 17 og Griffenfeldtsgade 44.

St. Josefsøstrene.

Tak.

Da det des værre bliver mig umuligt personlig at takke hver og en, som i Anledning af mit Jubilæum glædede mig paa forskellig Vis, beder jeg Dem alle tage imod min hjerteligste Tak paa denne Maade gennem Bladet.

Mater Siena.

Til Julegaver

benyttes

Absalonskort og Mærker.

Unio. Søndag den 24. Novbr. Kl. 7½ afholdes Foreningens aarlige Stiftelsesfest i Citys Selskabslokaler. Fællesspisning, Aftenunderholdning med Assistance af Skuespiller Marius Berggren og Concertsangerinde Rigmor Nathansen samt Bal. Medlemmer kan medtage besøgende. Adgangskort for Medlemmer Kr. 2,75, for besøgende Kr. 4,00 faas hos

Ernst Bæklund,

Frederiksberggade 34.

Telef. Byen 3163.

A. V. Günther,

Bangertsgade 11.

Telef. 4110.

Herm. Hoffmann,

Købmagergade 48. Vesterbrogade 18.

Telef. 1389.

Telef. Vester 2583 x.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medaljer, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hver dag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 48.

Søndag den 1. December.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — »Mine smaa Erindringer«. — En arabisk Soldats Martyrdød. — Fest paa den katholske Højskole. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Aarhus. Tyskland. Italien. Østerrig. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

145.

Advents-Tanker.

Søndagens hellige Evangelium taler om Jesu Genkomst. Denne Begivenhed betegner Guds Riges Sejr og Kristi Forherligelse paa en saadan Maade, at de Kristne med Længsel maa imødesee den. Da oprinder nemlig den store Fest, hvis Mage aldrig har været set her paa Jorden, den Forening mellem Kristus og Menigheden, som Frelseren selv har lignet ved et Bryllup.

Men forud for Kristi Genkomst gaar der en Række Kampe, som vil bringe Folkehavets Bølger til at bruse, saa Menneskene ængstes i Fortvivelse under Forventning om, hvad der fremdeles vil ske. Det er den gamle Strid mellem Gudsriget og Verdensriget, der vil blusse op i sin fulde Styrke, og der vil fra begge Sider blive kæmpet med alle de Vaaben, man raader over. Farligt vil det se ud for Kirken; men naar den, trængt og forfulgt af Verdensmagterne, synes viet til Undergangen, naar Menneskeslægtens

Midnatstime er oprunden, da selv de kække fristes til at tabe Modet (Matth. 24,22), da vil der ske Anskrig: »Se, Brudgommen kommer!« — og med Jesus i Himlens Skyer ses Evighedens Morgenrøde bryde frem.

Ingen ved Dag eller Time for Jesu Komme i Herlighed. Men vel kender vi Tegn, der skal gaa forud for den, saaledes det store Frafald fra Kristendommen, der finder Sted i vore Dage, og som synes at føre til, at største Delen af de store Folkemasser bliver mer eller mindre afkristnet. Ved dette Frafald, hvori en overfladisk Videnskabelighed har sin store Del, bliver de aandelige Modsætninger i høj Grad skærpet, og Kampen mellem de modsatte Riger vil blive stedse heftigere, og alt vil haste frem mod den endelige Katastrofe. — Et andet Tegn er, at Folkene løsriver sig mere og mere fra al Myndighed eller Avtoritet, være sig den verdslige, repræsenteret i Staten, eller den aandelige, repræsenteret i Kirken. Folkene vil ikke erkende nogen Herre eller nogen Lov over sig. Thi:

Folket skal udnævnes til højeste Avtoritet! Hører vi ikke stadig dette: Folket skal dømme om dette eller hint, Folket skal afgøre, hvad der er Ret eller Uret, Folket skal udøve den højeste Magt! Man er sig ikke bevidst, hvad den fra Kristendommen løsrevne demokratiske Udvikling fører til i sine Konsekvenser; dette forringer den enkeltes Ansvar, men Maalet er: al Avtoritet skal kastes i Folkehavet! Naar da engang dette Hav, gennempisket af Stormene, snart løfter sine Bølger mod Skyerne og snart igen med Raseri kaster dem mod Dybet, da skimter vi gennem Bølgeskummets Taager en Skikkelse dukke frem, hin forfærdelige, hvorom Apostelen taler i Apoc. 13,1: Dyret, Antikristen, som bliver Verdensmagternes vældige Anfører i den sidste Kamp mod Kirken.

Dette er kun Antydninger. Men Hovedsagen er, at vi lægger os Jesu Formaning paa Hjerte: »Vaager derfor, thi I ved ikke, i hvilken Time eders Herre kommer.« (Matth. 24,42). Ja, lad os bestræbe os for at have Olje i Lampen, at vi til enhver Tid maa kunne gaa Brudgommen i Møde og faa Lov til at komme med til den store Bryllupsfest.

„Mine smaa Erindringer“.

Af C. F. Brockdorff.

(Fortsat).

Den apostoliske Troesbekendelse er meget herlig, og det var meget rigtigt, at de grundtvigske Menigheder sagde, at Bibelen alene var ikke nok, da den kan forklares og fortolkes efter hver Mands egen Forstaaelse.

Forfatterinden Frk. Pauline Worm i Randers var en meget ivrig Grundtvigianer. Hun kom til København omtrent 1870 og holdt et Foredrag om Jyderne i Wittmacks Lokale paa Gammelholm. Saa samlede Publikum sig, adelige, Borgere, Damer, Studenter, Forfattere etc. Jeg saa ogsaa Digteren Paludan-Müller. Han sagde til en anden Herre: »Jeg vilde ikke være glad, om det var mig, der skulde holde et saadant Foredrag.« Dengang kendte man ikke saa meget til Foredrag, og at en Dame holdt Foredrag, det var usædvanligt. Hun traadte op paa Talerstolen, beskeden, og dog som om det var hende ganske sædvanligt.

Senere skrev Pauline Worm i Randers Avis, at Grundtvig var en stor Kirkehøvding, og at Vilhelm Beck stræber efter det samme, men dog aldrig bliver til en Kirkehøvding.

Alle danske Mænd og Kvinder kan være enige om at beundre og ære N. F. S. Grundtvig for hans Folkehistorie, Psalmer, Sange og Viser. — Der findes af ham en Mængde gode Psalmer, som ogsaa Katholikker kunde synge; dog er vore katholske Psalmer dybere og inderligere. Jeg hørte aldrig, at Karle, Piger og Børn talte om Sang. Jeg kom til Bryllup af og til, men hørte aldrig om at synge. Grundtvig og de grundtvigske Præster, Mænd og Kvinder, fik nu Folkesangen frem. Det var en stor Lykke.

Da jeg studerede Theologi, var næsten alle Professorene gamle.

Professor Hammerich havde skrevet sin Kirkehistorie, og den var meget behagelig at læse. Nogle mente, at man ikke kunde lære den og huske den. Jeg syntes rigtig godt om den Bog. — Den unge Professor H. Scharling var en behagelig Mand, og han havde vist nok tilstrækkelig

Lærdom for os og for andre. — Den unge Scharling holdt Foredrag om Aftenen for Damer og Herrer, og Auditoriet var fyldt, og han talte godt, og man var med.

I den lutherske Kirke var der noget, hvori jeg ikke rigtig var med. Professorerne talte ikke meget om den katholske Kirke; hvad de mente om den, interesserede mig, men hvad de sagde, kunde ikke være saa ganske rigtigt.

Præsterne forvrængede den katholske Kirke, Lærerne og Lærerinderne forvrængede endnu mere. — Saa begyndte jeg at læse noget om den katholske Kirke.

Med saadanne Tanker blev jeg i Sommeren 1874 theologisk Kandidat med anden Karakters 1ste Grad.

Fra min Præstetid.

Da min Fader var død, ønskede Menigheden, at jeg skulde blive Præst paa Alrø. Der var jo Haab, men heller ikke mere. Men efter seks Ugers Forløb gik Haabet over til Virkelighed, og jeg blev 1879 Sognepræst paa Alrø i Horsens Fjord. Menigheden havde ogsaa den Tanke, at min Moder jo saa kunde blive paa Præstegaarden, hvor hun havde været i syv og tyve Aar, og blive der til sin Død. Jeg havde hidtil været Kapellan i Ørting og Falling i Nærheden af Odder. Menigheden bestod af rare og flinke Mennesker. Falling har en stor Kirke, men der har i mange, maaske i et helt Hundrede Aar, kun været faa Tilhørere.

Da jeg havde været et Aar paa Alrø, kom Gaardejer Søren Sørensen til mig og sagde, at hidtil havde man ikke andet at fordrive Tiden med Juleaften end at spille Kort, og om det mulig ikke kunde blive anderledes. Jeg bestemte da at holde Prædiken Juleaften, og næste Jul holdt jeg fire Prædikener i Løbet af fire Dage, men dette, syntes jeg, var ikke saa heldigt. Saa fik jeg den Tanke, at der ikke skal være Prædiken Juleaften, men Litani. Jeg har aldrig kunnet synge, men jeg syntes godt om at holde Bøn ved Alteret. Jeg kom tilfældigvis, engang jeg var i Aarhus, til at tale med den nye Biskop Fog og spurgte, hvad han mente. »Ja«, sagde han, »jeg synes ikke ganske om saadan Bøn, men da De nu er begyndt, saa vil jeg slet

ikke vide det.« Saa var jeg tilfreds og tænkte, at den Biskop var en rigtig elskværdig Mand.

Juleaften benyttede jeg Lilaniet til det højhellige Alterens Sakramente. Hil dig, Maria o. s. v. blev udeladt. Derefter blev der sunget tre smaa Salmer. Den Juleaften var der ganske fuldt. Næste Juleaften var der ingen Maane, men saa kom Folk med Lygter alle Vegne fra, og Kirken blev fuldstændig fyldt af Menigheden, og saaledes var det bestandig hver Juleaften, og Første og Anden Juledag altid som sædvanlig.

Alrø Kirke har intet Taarn. Kirken er bygget af Kampesten, og disse Sten var ikke glattede, hverken indvendig eller udvendig. Korbuen er snæver, lav og ujævn. Prædikestolen var saa tarvelig, som en Tømrer havde lavet den for hundrede Aar siden, og saaledes var det alt. — Menigheden syntes, at det var ganske godt, da det altid havde været saaledes, og Provsten var tilfreds. Menigheden ejede Kirken. Men da der kom nye Kirkeværger, og jeg talte med dem om, at det vilde være heldigt at restaurere Kirkens Indre, viste det sig, at de havde Interesse for Sagen. Og Kassen havde Penge nok.

Efter at Pastor Christensen og jeg i et Par Aar havde besøgt hinanden, sagde jeg en Dag til ham: »Boer der ikke paa Endelave en ældre Mand, Peder *.*? Han var født paa Mors og blev Avlskarl hos Fader, først i Ljørslev og derefter paa Alrø.« Og saa fortalte jeg om Peder *.* og Stine, og at Fader derefter ikke vilde have ham mere, og at han var taget til Endelave og der bleven gift. Da jeg havde fortalt dette, sagde Pastor Christensen: »Nu kan jeg forstaa det hele. En Bondemand fortalte mig nemlig, at Peder *.* forresten gerne vilde tale med vor Præst om en alvorlig Sag; men det er jo Sagen, om en Præst kan tie og ikke omtale det til andre.« Peder *.* kom aldrig til mig. Han var Enkemand, hans to Sønner var Sømænd, og han var ganske alene. Saa blev han syg af Lungebetændelse, og han havde en til at passe sig, men et Øjeblik, han var alene, faldt han ud af Sengen og kunde ikke rejse sig op og døde saa. Stine fik en sørgelig Død, men Peder *.*s Død var endnu sørgeligere. Det var Straf for ham.

Det var meget tydeligt, hvad Pastor Christensen for-

talte, at Peder *.* i mange Aar havde trængt til Skriftemaal, hemmeligt Skriftemaal. Men des værre vidste han slet ikke af, at der var et hemmeligt Skriftemaal, og Menighederne i vore Dage ved intet om dette. Men han havde Trang til hemmelig at tale med sin Præst; dog tænkte han, at saa kunde Præsten jo fortælle det igen til en anden, maaske til sin Hustru.

De lutherske Præster siger ganske vist: »Vi benytter ikke Skriftemaalet, men vi har dog Skriftemaalet.« Hvad sagde Luther: »Vi vilde grave Skriftemaalet op af Jorden, om det var tusinde Favne begravet.« Luther vilde og mente, at Skriftemaalet skulde vedblive bestandig, som det altid havde været, men det skulde være en fri Sag, ikke Tvang.

Det nye Skriftemaal med den nye Klædning varede et hundrede Aar eller to, saa var ogsaa den nye Klædning forbi. Der var nemlig ingen Ting; det var ligesom Kejserens nye Klæder. De to Bedragere maalte og syede, men der var ingen Ting. Kejseren troede, at det var sandt, at der var et fint Stof; men et lille Barn sagde: »Kejseren har jo ingen Klæder paa.« Saaledes gik det ogsaa med det lutherske Skriftemaal. (Forts.)

En arabisk Soldats Martyrdød.

Netop paa denne Tid, da Bashi-Bozoukerne og Albanerne kæmper paa Balkan, da Italien søger at holde fast paa Tripolis, som Tyrkerne og Araberne faar til at skælve, og da Frankrig og Spanien truer hinanden i Marokko, hvor der kan blive Krig, hvad Øjeblik det skal være, sker det, at vor hellige Kirke, der stadig gaar sin støtte Gang fremad, hvor meget saa end Fyrsterne raser og Nationerne kæmper, udsteder den første Proklamation i den Hensigt at meddele Helgenværdigheden til en Kriger fra en af de vilde Stammer, der stadig gennemstrejfer Nord-Afrika Ørkenegne. Vi kender des værre ikke hans arabiske Navn; men i Daaben fik han Navnet Geronimo, og med det bliver han indtegnet paa Helgenkalenderen.

Denne uventede Udmærkelse for det stakkels, mishandlede Afrika bliver meddelt os af Mgr. Combes, Afrikas ærværdige Primas og Ærkebiskop af Carthago og Algier. Navnet Combes lyder ellers ubehageligt — ja endog ildevarslende — i denne Tid, idet man almindeligvis kun tænker sig det i Forbindelse med den gamle Politiker og tidligere Førsteminister, som i Paris kaldes »petit père«, fordi han engang var gejstlig — heldigvis ikke Præst — og hvis eneste Maal i Aarevis har været — ikke at ære de hellige — men at undertrykke al Hellighed i det Land, hvis Søn han er. Vi ved ikke, om der er Slægtskab mellem ham og Carthoges udmærkede Prælat, skønt der var Tale om det, da Apostaten Combes var ved Magten; men Forbindelsen indskrænker sig vistnok til Navnet.

Det forventede Resultat af den fromme Arabers Kanonisation er, at ligesom Kanonisationen af Jeanne d'Arc maaske kan kalde mange af Frankrigs vantro til Fornuft, saaledes kan muligvis Mindet om denne Beduin understøtte de fromme Munkc, der saa længe har arbejdet heltemodig paa at bringe Troens Lys til Afrikas Barbarer. — Politisk set vilde det være klogt af Frankrig og Spanien at støtte Missionærene; men i Stedet gør begge Landes Statsmænd sig Umage for at ødelægge dem.

Geronimo blev født i eller nær ved Oran, en muhamedansk Fæstning, der allerede 1509 blev indtaget af Spanierne, som imidlertid forlod den 1792 paa Grund af et frygteligt Jordskælv. 1831 tog Franskmændene den saa i Besiddelse, og nu er den Ærkebispesæde og har c. 90,000 Indbyggere, hvoraf 42,000 Franskmænd. Den ligger 266 engelske Mil fra Byen Algier, som den er forbundet med ved Jernbane, og er bygget ved Foden af en Høj, der kaldes »Det hellige Korsens Høj«. Saaledes er den fremtidige Helgens Fødested nu til Dags; men allerede medens han levede, havde Spanierne gjort Oran til en smuk og stærk By.

Geronimo var Soldat i Garnisonen; han ægtede en kristen Maurerkvinde, som snart førte ham til Troen, og de levede lykkelig og fromt sammen i 10 Aar. Da blev han i en Kamp mod tyrkiske Sørøvere taget til Fange, bragt langs Kysten til Algier og der gjort til Slave hos Paschaen, Euldj-Ali, en frafalden Kristen. Saa snart denne hørte, at Geronimo var Kristen, bestemte han sig til at bringe ham tilbage under Halvmaanen. Han kaldte de lærdeste Muhamedanere til Hjælp, gjorde Geronimo de mest smigrende Tilbud, lod ham komme i Berøring med Europæere, der havde forladt deres Tro, og truede ham endelig med frygtelige Straffe, hvis han ikke igen blev Muhamedaner. Det var imidlertid altsammen forgæves, og Geronimo blev tilsidst dømt til at indemures levende i den Fæstningsmur,

der netop blev opført udenfor Bab-el-Oued. Hensigten med denne frygtelige Dom var tillige at indgyde de andre Kristne Rædsel; men paa den heltemodige Geronimo gjorde den ingen Virkning. »Jeg velsigner Gud for alt«, sagde han roligt, da man meddelte ham, hvordan han skulde dø.

Han skriftede for en Munk, som ogsaa sad i Fængsel, tilbragte Natten i Bøn, kommunicerede næste Morgen og afventede derpaa i det lille Kapel Bødlernes Komme.

Inden Dommens Udførelse henvendte Paschaen sig igen til ham. »Opgiv blot din Tro,« sagde han, »saa giver jeg dig straks Friheden.« »Nej — ikke for al Verdens Rigdom! Jeg er Kristen og vil vedblive at være det. Gør blot med mig, hvad I vil, jeg er rede til at lide, og Frygten for Døden skal ikke faa mig til at forlade Troen paa Jesus Christus, vor Herre!«

Omkring ham stod de Mænd, der skulde mure ham inde, samt Sheikerne og de europæiske Apostater; foran ham laa Stenblokkene og Cementen, der skulde begrave ham levende; men han skælvede ikke. Saa bandt Bødlerne hans Hænder paa Ryggen og kastede ham om paa Jorden. I det samme sprang en spansk Apostat frem og gav sig med djævelsk Raseri til at trampe paa den udstrakte Skikkelse, medens samtidig Bødlerne begyndte at skovle den vaade Cement hen over ham — men ikke en Klage kom over Martyrens Læber. Arbejdet var snart forbi; Stenene laa paa deres Plads, og Morderne trak sig tavse tilbage. Dette foregik d. 18. September 1569.

Aarhundreder svandt, og Geronimo blev glemt af Verden; men Kirken glemmer ikke sine Børns Heltegerninger.

1610 skrev Haido, en spansk Benediktiner, Geronimos Historie og beskrev med største Nøjagtighed det Sted i Fæstningen, hvor hans Legeme laa.

Først 1853 bestemte man sig imidlertid til at rive Muren ned, og den 27. December fandt Arbejderne Liget af den Martyr, der i 283 Aar havde helliggjort dette Sted. Han saa ud, som om han havde lagt sig til at sove, thi Cementen, der omgav Legemet tæt, havde bevaret det fuldstændigt. — Man kan vel tænke sig, at Glæden var stor i Algier, og end større blev den, da Biskoppen lod Martyrens Lig bringe til Domkirken med Udfoldelse af al den Pragt, der hører til en saadan Begivenhed. Dronningen af Spanien havde sendt en Biskop og to Kanniker, der skulde repræsentere hendes Land, da den Missionær, der havde døbt Geronimo, var spansk.

Martyren blev ikke alene omtalt af Kirken, men ogsaa i Handelsverdenen og af Videnskabsmænd. I den Cement, der omgav Legemet, var der efterladt et udmærket klart Aftryk af hele Skikkelsen, og det blev derfor med stor

Forsigtighed bragt til Museet i Algier. Der blev taget Kopier af Aftrykket, og en af disse har for nylig været udstillet i New-York, ikke af Fromhed, men som Reklame for Cement.

Da Bispestolen i Algier blev besat med den bekendte Kardinal Lavigerie, paabegyndtes Martyrens Kanonisationsproces; men de sørgelige Begivenheder i 1870, da Paven mistede Rom, forhindrede ethvert virkeligt Fremskridt i Sagen. Men nu er Spørgsmaalet kommet op igen, og paa den spanske Kardinal Vives y Tutos Opfordring er Mgr. Combes i Færd med i Rom at forelægge Ønsket om, at den store Udmærkelse maa blive den stakkels arabiske Soldat meddelt. Det var en spansk Munk, der døbte Geronimo, og Spanien er følgelig — som for Resten hele den katholske Verden — stærkt interesseret i Sagen. Der vil derved blive tilført det vilde Land, som man kun ellers kender som et Sted, hvorfra Krigen stadig truer, en ny Interesse, et nyt aandeligt Element.

Hvad Følgen bliver af de Kampe, som for Øjeblikket finder Sted langs Middelhavet, kan ingen forudse; men det er sikkert nok, at længe efter at man har glemte Sheikerne og de stadig stiftende Sultaner, Generalerne med deres Hære og Admiralerne med deres Flaader, og længe efter at de Riger, der nu strides, er blevet til intet, vil Mindet leve om den arabiske Soldat, som blev muret inde i Fæstningsmuren ved Bab-el-Oued.

Det Sted, hvor han har hvilet, vil altid være helligt, og manges omvandrende Beduin vil sikkert knæle der og finde den Tro, for hvilken hans ædle Stammefrænde led Døden for 300 Aar siden. Efer *America* ved T. F.

Fest paa Den katholske Højskole.

Mødet Tirsdag den 26. November blev det festligste og mest stemningsfulde, der endnu har været afholdt paa vor Højskole. Det var virkelig en god Idé af Forstanderen, Mogens Ballin, at fejre Johannes Jørgensens Digterjubilæum ved en Mødeaften, hvor denne selv skulde holde Hovedforedraget, hvorefter en festlig Sammenkomst skulde samle saa mange af Jørgensens Venner, som det

var muligt at faa fat paa. Og denne Idé fik en over al Forventning god og heldig Udøvelse.

Den store Hal i Hotel Dannevirke var fyldt til sidste Plads, da Johannes Jørgensen Kl. lidt over 8 besteg Talerstolen. Han skildrede sin Barndomstid i Svendborg, hvor den naturskønne Egn tidlig havde aabnet hans Øjne for Poesiens Værd, sin tidlige Studentertid i København og sit daværende og senere Samliv med Venner og Kammerater. Denne Skildring udfyldte han med en Række Citater af sine egne og samtidiges Værker, der saa at sige var en Række Illustrationer til hans Tales Tekst.

Efter Foredraget tømtes den store Sal for de mange Tilhørere, og i Løbet af kun et Kvarter skiftede den ganske Præg: Mogens Ballin, assisteret af en Del unge Mennesker, omdannede den til det hyggeligste Festlokale, som kunde tænkes. En Mængde Borde blev opstillet alle Vegne, pyntede med Blomster, Opsatser med Frugt og Kager og store Kander med Punch. Ved hver Kuvert laa et nydeligt Sanghefte, hvoraf hveranden Side indeholdt en Sang af eller til Johannes Jørgensen. hveranden et Citat af Digteren, der angav dennes aandelige Vækst og Udvikling. De overordentlig heldig valgte Citater lød saaledes:

Vandene tavse og blanke staa,
spejle Himlens mælkede Blaa
og en enlig, en sitrende Stjerne.
(1885.)

Hvad er vel alt, vi drømte,
mod det, vi faar i Eje
af Gud, fra hvem vi rømte
at vandre vilde Veje.
(1898.)

Med Hjertet tungt og lært og
vemodsbange
og Tanken flakkende foruden Fred,
jeg kom ad dunkle, regnfaldsvaade
Veje.
(1886.)

Barnlille, der blomstrer af Jordens Sne
og brænder med Himlens Flamme —
dig ofrer jeg al mit Hjertes Ve
og Kronen af Guld med det samme.
(1907.)

Min Sjæl er som en Bæk, der gaar
igennem dunkle Lande.
En Himmel-Afglans i den staar
og en Gang naar den Evighedens
Vande.
(1894.)

Livet ganger brat paa Hæd,
og dets Lys med Sol borttrinder.
Men af Jesu Hjertes Væld
strømmer Dag, som aldrig svinder.
(1909.)

Det første Digt var Jørgensens vidunderlig skønne »En Bondestue staa bygt i Nord« med Melodi til af Pastor Menzinger, det sidste sammes Digt »Absalon« med Melodi til af Organist Hammermüller.

Kl. et Kvarter før 10 fyldtes den store Sal af 300 Herrer og Damer, og Sange og Taler afvekslede med hinanden Slag i Slag i de næste to Timer. En særlig Glæde havde Højskolen den Aften, for første Gang at se den højærværdigste Biskop Johannes von Euch som Gæst, der trods sin høje Alder blev til Festens Slutning ved Midnatstid. Han sad ved Johannes Jørgensens højre Side, Lensbaronesse Stampe ved Jørgensens venstre Side. Ved samme Bord havde Jørgensens Familie Plads, Højskolens Bestyrelse, Festens Dirigent, Kandidat Kejser, og flere andre.

Mogens Ballin bød først velkommen og takkede de mange Mennesker, der var kommet sammen, først og fremmest Biskoppen, dernæst de mange fremmede udenfor den katholske Kreds, som vi dog følte os knyttede til ved saa mange Baand, af hvilke et af de bedste hed Johannes Jørgensen.

Den egentlige Festtale holdt Oskar Andersen, Redaktør af Varden. Han mindede meget morsomt om, at Jørgensen vistnok maatte være Jubilar mod sin Vilje, han, der saa tit i sine Bøger havde kritiseret Jubilæer. Jørgensen er en kristen og en dansk Digter, saa meget udenlandsk han end har indført i dansk Litteratur; thi han har altid forstaaet at omforme dette, saa det blev præget af hans jævne, danske Sind. Derfor er det ikke saa meget ham, vi vil lykønske til hans Jubilæum, som os selv, til at vi har en saadan Digter, som vi haaber, vi længe maa beholde.

Hs. Højærværdighed Biskoppen tog derefter Ordet og udtrykte sin Glæde over den store Deltagelse, denne Fest havde vundet. Johs. Jørgensen har i en Materialismens og Naturalismens Tidsalder vundet en stor Sejr, han blev ikke baaret oppe af noget Parti, han overvandt modig alle de Hindringer, der stillede sig paa hans Vej, og skaffede paa sin jævne og dybe Maade Ørenlyd for de evige Sandheder paa saa mange Steder, hvor man ikke før havde villet lytte til dem. Hans Navn er kendt og skattet i Tyskland, England, Frankrig, Italien, og han er vistnok næst efter H. C. Andersen den danske Digter, der er mest kendt rundt om i Verden. Paa sine Trosfællers Vegne bragte Biskoppen Jørgensen en inderlig Tak.

Paa unge katholske Mænds Vegne talte dernæst Sekretær Johannes Hansen, der særlig takkede Jørgensen for hans Arbejde i Skønhedens og Sandhedens Rige.

Paa unge katholske Kvinders Vegne takkede Frøken Hedvig Utke Ramsing Jørgensen ganske særlig for den aandelige Renselse, Fordybelsen i hans Digtning bragte dem, der levede i Byens i saa mange Henseender beklumrede og støvfyldte Luft og evindelige Uro og Tummel.

For Fru Jørgensen og Jørgensens hele Familie talte dernæst Pater Breitung, der smukt fremhævede en Moders skjulte Virksomhed i Hjemmet, og takkede Fru Jørgensen for hendes Omhu for den store Børneflokk.

Pastor Hans Koch, Sognepræst i Solbjerg Sogn paa Frederiksberg, tog derpaa Ordet som en af Jørgensens ældste tilstedeværende Venner. Han skildrede med stort Liv og Lune Jørgensens Komme til Skolen som en stor Gymnasiast, hans Dygtighed til dansk Stile og Oversættelse af de latinske Klassikere, og hans forbløffende Uduelighed til at gaa op i Trapez. Han stod for Koch nok maaske

som en noget drømmende Yngling, men ingenlunde som en svag, ubeslutsom Karakter; Jørgensen forfulgte dengang sit Maal med kraftig Vilje og skaffede sig i Skolen en agtet Stilling af respekteret Isolation. »Jørgensen vandt da i hvert Fald min Kærlighed og min Respekt,« sagde Pastor Koch; »men i nogle Aar var han mig en Gaade; jeg begreb ikke, hvorledes han kunde finde sig til Pas i de Kredse, han havde sluttet sig til; det er om dem Chesterton har sagt: »Naar et Slægtled har revet sig løs fra Autoritet, gør det mere Skade ved sine Dyder end ved sine Fejl.« Det er de »løsrevne Dyder«, der vender op og ned paa Begreberne om godt og ondt og baner Vej for det Aandsliv, hvor der ikke angres; og hvor det ikke sker, dør Livet. Da Johannes Jørgensen søgte Guds Rige som det første, blev han ikke til Skamme; det gik ham efter Jesu egne Ord: alt det andet blev ham tillagt, og hans Digtning blev rigere, sundere og stærkere, og Formens Skønhed blev større. Og saa priser jeg dig lykkelig, at du holder dit Jubilæum, ikke i den Menighed, du i Tide gik ud fra, men i den, hvori du nu staar, og jeg vil give dig som en Tekst for din Tak Ordene fra Bibelen: »Se, til Fred blev mig det bitre.« Og med de Ord skal jeg slutte, idet jeg takker dig, for hvad du har været for os som Menneske, Digter og Kristen.«

Den næste Taler var Mogens Ballin, som fortalte, at en Journalist havde sagt, han tænkte sig altid Jørgensen gaaende alene ud ad en lige, solbeskinnet Vej. Han syntes ikke, det passede, og han kendte Jørgensen godt, de havde fulgtes ad i en Snes Aar, de gik sammen op i »Taarnet«, fulgtes som Giovanni og Francesco omkring i Assisi og mange andre Steder. Han skyldte Jørgensen Tak baade i sit Livs lykkeligste og ulykkeligste Dage. Og derfor vilde han takke Jørgensen denne Dag paa egne og mange andres Vegne.

Johannes Jørgensen rejste sig nu op for at takke de mange, der havde hyldet ham. Han mindede om, hvorledes det fortælles, at Broder Matthæus kom til den hellige Franciscus og spurgte ham, hvor det kunde være, at der kom saa mange til ham, da han hverken var adelig eller rig eller klog eller smuk, og at Franciscus svarede sin Broder, at det kom af, at han, hvis Øje ser alt, ikke har fundet nogen mere uværdig og uskikket og ussel end ham, og derfor havde han valgt ham, til at sige sin Vilje, for at Adel og Klogskab og Storhed skulde blive til intet. Idet han anvendte disse Ord paa sig selv takkede han Biskoppen, Præsterne, alle de mange Venner fra de forskellige Lejre, ikke mindst dem, der trods hans Forandringer var bleven uforandrede i deres Kærlighed.

Derpaa bragte Frøken Axelsen en kort Tak paa Fødebyen Svendborgs Vegne, hvorefter Pastor Jørgensen fra Vanløse takkede paa den studerende Ungdoms Vegne, som særlig havde glædet sig ved at se og høre Jørgensen i Studentehjemmet.

Digteren Valdemar Rørdam vilde som en Medsanger takke Jørgensen, fordi han var den første danske Digter, der standsede midt i Strømmen og gav os et Bevis paa, hvor stort det er at være sin Mening bekendt, og lærte os, at det er, ogsaa rent menneskelig talt, nødvendigt at hengive sig til noget, der er større end en selv. Jørgensens Digtning er det fineste Uddrag af dansk Natur, der er i den en Klang af Kirkeklokker og Klosterklokker, som ikke er os fremmed, da vi godt kender den fra vort Lands herlige Fortid i Middelalderen.

Lidt før 12 sluttede den skønne og stemningsrige Fest. At nævne, hvem af bekendte Folk der deltog i den, er meget vanskeligt. Med Fare for at glemme mange, der burde have været nævnt, skal her anføres, foruden en Mængde af vore egne Præster, flere Digtere, Kunstnere og andre, saasom Fru Rose Bruhn, Frk. I. M. Sick, Valdemar Vedel, Hofjægermester Garth-Grüner, Overretssagfører Henrichsen, Johan Rode, Sophie Breum, Ægteparret Slott-Møller, Pastor Ludwigs og . . . ja vistnok mange flere, der — som sagt — burde have været nævnt.

N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Foreningen *Unio* fejrede i Søndags Aften i Citys Selskabslokaler sin 27-aarige Stiftelsesfest. Af vore Præster havde d'Hr. v. Kettenburg, Flynn og Neuvel modtaget Foreningens Indbydelse og var kommet til Stede, den sidste helt rask og frisk igen efter sit lange Sygeleje. Ved Bordet vekslede muntre Taler og fornøjelige Sange med hinanden. Efter en lille Aftenunderholdning morede Ungdommen, og nogle af Alderdommen med, sig ved en fornøjelig lille Dans.

Aarhus. I den smukke Kirke her, hvor man i mange Aar har maattet nøjes med et Harmonium, er der Søndag den 24. November indviet et nyt, kraftigt Orgel. I næste Nummer af Ugebladet vil der fremkomme et Referat af Festen og en Beskrivelse (med Billede) af det fine Orgel.

Tyskland. Som bekendt har der i længere Tid i dette Land været en ikke ringe Uenighed i katholske Kredse

angaaende den heldigste Organisationsform for de katholske Arbejderforeninger, idet en Del Katholikker af den saakaldte »Berlinerretning« hævdede de rent-katholske Arbejderforeninger som det eneste berettigede, medens »Kølnerretningens« Mænd forsvarede de af Protestanter og Katholikker i Fællesskab oprettede Arbejderforeninger. Under 24. September har den Hellige Fader tilsendt de tyske Biskopper en Encyclica, af sine Begyndelsesord kaldet *Singulari quadam caritate*, hvori han giver en autoritativ Afgørelse af det meget omdebatterede Spørgsmaal. Heri sættes vel de rent-katholske Foreninger over de blandede, men det hedder dog om disse sidste: »Vi erklærer, at det kan taales og være Katholikkerne tilladt ogsaa at slutte sig til de blandede Foreninger, saaledes som de bestaar i eders Dioceses, saa længe ikke, paa Grund af ny indtrædende Omstændigheder, en saadan Tilslutning ophører med at være formaalstjenlig og tilladelig.« Paven formaner til, at »for Fremtiden skal enhver afholde sig fra Strid om denne Sag«, og erklærer, at det ikke skal være nogen tilladt at drage deres Retroenhed i Tvivl, der af gode Grunde har sluttet sig til en af de omtvistede Foreninger.

Italien. Her døde den 14. November den højt agtede og berømte Ærkebiskop af Capua, Kardinal *Capecelatro*, i en Alder af 88 Aar. Den afdøde har i det sidste halve Aarhundrede været en af Italiens mest fremragende Skribenter og Prædikanter. Hans Fader, Hertug af Castel Pagano, levede en Tidlang i Frankrig, hvor den fremtidige Kardinal fødtes i Byen Marseille; men allerede i en Alder af seks Aar kom han til Neapel, hvor han kun 16 Aar gammel traadte ind i St. Filip Neris Kongregation (Oratorianerne). 1879, samme Aar som Leo XIII udnævnte hans berømte Ordensbroder Newman til Kardinal, kaldte han Capecelatro fra Neapel til Rom, hvor han blev Underbibliothekar ved det vatikanske Bibliothek. 1880 blev Capecelatro Ærkebiskop af Capua og 1885 Kardinal. Han hørte til de Kardinaler, man i 1903 nævnede som Paveemner, og han fik ogsaa nogle faa Stemmer ved de to første Afstemninger. Hans bekendteste Værker er en Levnedsskildring af Katarina af Siena, en Studie over Newman, et Christi Liv som Svar paa Renans Værk og en stor Biografi over Filip Neri. Trods sin ivrige litterære Virksomhed var han utrættelig i Opfyldelsen af sine præstelige Pligter, og især var han stadig virksom til Bedste for de fattige.

(*Calh. Times*).

Østerrig. Hjelpebiskoppen af Vorarlberg, Dr. Franz Egger, er bleven udnævnt til Fyrstbiskop af Brixen. — Der maa herske højst uhyggelige, ja skandaløse Forhold ved de østerrigske Universiteter, naar der kan forekomme

et Tilfælde som det, der nys har fundet Sted i Innsbruck. En medicinsk Student Ghezze, Medlem af et katholsk Studentersamfund, er en Dag i første Halvdel af November Maaned i en Uenighed med en saakaldet »frisindet« Studentforening bleven slaet ihjel udenfor nævnte Forenings Forsamlingslokale. Endnu mærkeligere forekommer det udenforstaaende, at det skal være nødvendigt, at de kristelig-socialt i Rigsdagen forlanger nøjagtig Undersøgelse af Begivenheden og streng Afstraffelse af de skyldige. Som om det var noget, der ikke ganske fulgte af sig selv! Mærkværdigt, at i et Land som Østerrig, hvor den nys afholdte eukaristiske Kongres har aflagt saa glimrende et Vidnesbyrd om Troens Styrke og Inderlighed, Statens Beskyttelse skal paakaldes for de katholske Studenter, at de ikke skal blive slaet ihjel af deres fritænkeriske Kammerater.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredagen d. 6. December til de talte Tider.

Kalenderen for 1913 er nu udkommet og kan faas paa **Menighedskontoret**, Bredgade 69, 2. Sal o. G. (1—4. Telefon Palæ 654) samt ved Kirkerne. Pris **25 Øre**. Ved Indsendelse af 30 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit.
Ansgariusforeningen.

Bogudlaan (*gratis*).

Fra St. Ansgars Folkebibliothek Bredgade 67, 3. Sal o. G. Tirsdag, Torsdag og Lørdag fra Kl. 7—9 Aften; desuden efter Eftermiddagsgudstjenesten i St. Ansgars Kirke. (Hr. Lærer Ertner træffes forøvrigt i Regelen daglig fra Kl. 9—12 Frm.)
Ved Rosenkranskirken daglig fra 6—7 (hos Hr. Pastor Ronge).
Ved St. Annæ Kirke hver Søndag efter Hovedgudstjenesten.
Fra St. Josefs Konferens Bibliothek udlaanes Bøger efter Højmessens i Præsteboligen.
Mariahjemmet, Vestervoldgade 115, (væsentlig udenlandsk Litteratur) Onsdag d. 4. Decbr. Kl. 3—4.

Jesu Hjerter Andagt.

Første Fredag i Maaned (6. December).

St. Ansgars Kirke: Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Messe med sakramental Velsignelse; Kl. 8 Aften Andagt.
Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt.
St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.
Jesu Hjertes Kirke: Efter 8 $\frac{1}{2}$ -Messen sakramental Velsignelse; Kl. 8 Aften Andagt.
St. Andreas Kirke: Efter 8 $\frac{1}{4}$ -Messen sakramental Velsignelse; Kl. 7 $\frac{1}{4}$ Aften Andagt.

Mødreforeningen. Tirsdag d. 3. December Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses i St. Ansgars Kirke den h. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender. Bagefter holdes et kort Foredrag.

Kirkelig Kalender.

1. Dec. 1. Søndag i Advent.	8. Dec. 2. Søndag i Advent.
Marias ubesmittede
Undfangelse.
2. — Mandag. Bibiana, Jom-
og Martyr.	9. — Mandag. Oktavdag.
3. — Tirsdag. Frantz Xaver,
Bekender.	10. — Tirsdag. Loretofest.
4. — Onsdag. Barbara, Jom-
fru og Martyr.	11. — Onsdag. Damasus I,
Pave og Bekender.
5. — Torsdag. Petrus Chry-
sologus, Biskop og
Kirkelærer.	12. — Torsdag. Vicelin, Bi-
skop og Bekender.
6. — Fredag. Nicolaus, Bi-
skop og Bekender.	13. — Fredag. Lucia, Jomfru
og Martyr.
7. — Lørdag. Ambrosius, Bi-
skop og Kireklærer.	14. — Lørdag. Oktavdag.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 45.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 3. December Kl. 8 Aften.

Mogens Ballin: En moderne Franciskaner.

Hotel Dannevrke, Studiestræde 38, 2den Sal.

Smukke Julekort,

enten med dansk eller udenlandsk Tekst, faas hos St. Josefssø-
strene, Frederiksberg Allé 15—17 og Toldbodvej 14.

Unio. Gevinstskydning og Præmielege Fredag den 6.
December i Frederiksberg Allé 11.

St. Andreas Kirke.

Lørdag den 30. November (St. Andreas Fest) bliver her Le-
vitmesse Kl. 10 og Aftenandagt Kl. 5.

K.U.F. Møde i Lokalet Bredgade 67² o. G. Søndag den 1ste
Decbr. Kl. 7. Foredrag med Lysbilleder af højærv. P.
Brinkmann: Rom. — Nikolausfest. — Andagt i St. Ansgars
Kirke Kl. 6.

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion
Søndag den 8. December i Jesu Hjertes Kirke Kl. 8.30. — Om
Aftenen Kl. 6 i St. Ansgars Kirke højtidelig Gudstjeneste med
Prædiken og Optagelse af ny Medlemmer.

Absalonskort og Mærker

faas Købmegegade 48 (Hoffmann), Vesterbrogade 18 (Hoffmann), Frede-
riksberggade 34 (Bæklund), Kompagnistræde 9 (Siegler), Bredgade 69,
2. S. o. G. (Menighedskontoret), Enighedsvej 6, Charl. (Ballin), i sam-
tlige Ungdomsforeninger, Højskolen, Unio, samt hos Hovedforhandleren
A. V. Günther, Bangertsgade 11. Telf. 4110. Mærkerne koster 1 Kr.
pr. Ark à 50 Stykker (3 Øre pr. Styk), Brevkortene henholdsvis
5 og 10 Øre Stykket.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben
hele Dagen, midlertidigt Mod-
tagelseshjem og Bureau.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst
— Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med
tilhørende Benedikt-Seddell — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors,
Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdage fra
Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 49.

Søndag den 8. December.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — »Mine smaa Erindringer«. — Dansk Afdeling af International katolsk Forening til Værn for unge Kvinder. — Litteratur. — Orgelindvielse i Aarhus. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Holland. Nord-Amerika. Norge. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

146.

Døberen i Fængslet.

Johannes i Fængslet! Vi er just ikke vant til at se Døberen netop i den Situation, og dog kan vi lære saare meget af den.

Johannes i Fængslet! Det var ikke saa længe siden, han havde set Jesus for første Gang. Det var Aabenbaringens store Time. Hele Himlens Herlighed viste sig den Gang. En Stemme lød fra det høje. Folket stod forbavset. Og Døberen? Vi kan ikke tænke andet, end at hans Hjerte den Gang var fuldt af Fryd og Jubel, fuldt af en hellig Begejstring for Jesus Kristus. Og nu? Hvor dog alt har forandret sig! Den store Prædikant er bleven ensom og forladt. Vi ser ham i en lille Fæstning nær ved den arabiske Ørken. Der sidder han og tænker vist paa den skønne Tid, som han har oplevet ved Jordanfloden. Det er nu altsammen forbi! Han hører om Frelseren, hans Optræden, hans Mirakler... Jesus hjælper saa mange

Mennesker. Hvorfor hjælper han ikke Døberen? Det saa næsten ud, som om Jesus ikke brød sig om sin Forløber. Der kommer intet Sendebud fra ham, ingen Hilsen.... Den ene Dag gaar som den anden.... Jesus kommer ikke. Han har vist glemt sin kære Ven, Døberen Johannes.

Hvor ofte er vi ikke i en lignende Situation. Trøstens, Jubelens Dage er forbi. Jesus har skjult sig for os, vi sidder forladte, som i et ensomt Fængsel, og stirrer ud i Ørkenen. Hvor er Jesus, vor Frelser? Han har vist glemt os. Han synes ikke at have Brug for vort Arbejde, vore Evner, vor Iver; andre kan han bruge, vi synes derimod at være blevet overflødige.

Hvordan bærer nu Johannes sig ad? Glemmer han sin Frelser? Kaster han Vrag paa det hele, paa sin Tro, paa sit Haab? Tværtimod! Han glæder sig over sin Herres Lykke og Fremgang. Han er tilfreds, bare Jesus har det godt. Ja, han sender sine egne Disciple hen til ham, for at de skal lære Jesus at kende. Saaledes hører Døberen ikke til de Mennesker, om hvilke Thomas af Kempis siger:

»Mange elsker Jesus, saa længe ingen Genvordigheder indtræffer. Mange priser og velsigner ham, saa længe de modtager nogen Trøst af ham. Men naar Jesus skjuler sig og forlader dem en liden Stund, da henfalder de enten til Klager eller til overdreven Forsagthed.« Paa Døberen passer de følgende Ord: »De derimod, som elsker Jesus for Jesu Skyld og ikke formedelst deres egen Trøst, de velsigner ham under al Hjertets Angst og Bedrøvelse lige saa vel som i den største Trøst.«

Og hvorledes bedømmer Jesus et saadant Sindelag? I det samme Evangelium, hvor han synes at have forladt sin Forløber, siger han om ham: »Han er den største, der er født af en Kvinde.« Hører du det, Johannes, i dit ensomme Fængsel? Herren priser dig salig. Gid vi aldrig maatte glemme, naar Lidelsens Time kommer over os, at der er en, der priser os salige, naar vi bliver ham tro og bliver ved med at arbejde for ham — den samme, som ikke havde glemt sin Forløber Johannes i Fængslet.

Fr. Muckermann.

„Mine smaa Erindringer“.

Af C. F. Brockdorff.

(Fortsat).

I Anledning af Skriftemaalet bemærkede Pastor Bastholm i 1785: »Syttten eller atten Aar har jeg været i den gejstlige Stand, og det haver endnu ikke mødt mig en eneste Gang, at nogen Kommunikant haver haft noget at tale med mig angaaende sin Sjæls Tilstand.« Nu for Tiden er Skriftemaalet jo »en aflagt Kirkeskik« (Molbech); ». . . gennem lange Tider har det været ignoreret og er faldet hen i den Grad, at det i Almindelighed kan siges at være fuldstændig faldet ud af Samfundets Bevidsthed, at der er saadant noget som Skriftemaal; eller for største Delen er det blevet en Farce, kun en Formaningstale til en hel Forsamling, af hvilken den talende maaske ikke om en eneste kan have nogen som helst Forvisning om, at han i sin hele Sjælstilstand rummer den Bekendelse og dertil hørende Anger, der tragter efter og er i Stand til at modtage Absolutionen« (Koføed-Hansen, Stiftsprovst).

Alle Forsøg, man andet Steds har gjort paa at faa det afskaffede Skriftemaal genindført, er strandet. En afhugget, vissen Gren lader sig ikke plante i Jorden, saa at den atter oplives og bærer Frugt.

Maaske alle lutherske Præster vil sige: »Budet om det hemmelige Skriftemaal blev først givet paa Laterankonciliet 1215.« — Nej, det var blevet givet omtrent tolv Hundrede Aar tidligere!

Denne Peder * trængte til hemmelig at tale med en Præst. Det skete dog jo ikke; skønt han ofte hørte Prædiken og et Par Gange om Aaret fik Kommunionen, trængte han alligevel til hemmeligt Skriftemaal; og da han blev alvorlig syg, og en virkelig Præst kunde have givet ham Skriftemaal og Afløsning, havde han været lykkelig og tilfreds, selv da han laa paa Gulvet, og Kulden kom over ham, og han maatte dø.

Tusinder og atter Tusinder af Mennesker i Danmark trænger til det samme, en virkelig Præst, Skriftemaal og Afløsning, Absolution. Skønt de ikke selv ved det, saa trænger de til det alligevel.

— Da jeg var Præst paa Alrø — jeg glemmer aldrig den lille Ø og dens Befolkning — var der en Mand, der var bleven syg, og han begærede, at jeg skulde komme til ham. Det var Gaardejer Jørgen *;. Han forstod, at det var Døden, og han ønskede at faa Nadveren, idet han sagde, at han jo kunde dø om Natten; han var kun benved halvtredsindstyve Aar gammel, men Spiritus havde ødelagt ham. I de sidste Aar var han ikke kommen i Kirke og ikke til Nadveren, idet han mente, at det ikke var til nogen Nytte. Hans Hustru sagde, at han var en god Mand, naar ikke den Brændevin var til. Han sagde til mig: »Jeg har altid troet paa Jesus Kristus, paa Daab og Nadver, men Djævelen havde Magt over mig. Jeg ang-
rer min store Synd, og lad mig kun lide, saa meget det skal være, naar jeg dog engang maa komme til vor Herre.« Det er ikke mine Ord, men det var den døende Mands Ord. Nu sagde jeg til ham: »Det er ganske rigtigt, at De skal lide en Tid, som Gud vil det, men engang skal De komme i Himmelen.« Han forstod det saa klart, skønt han ikke kendte den katholske Kirke, og jeg behøvede ikke at lære ham det. Den Helligaand gav ham Forstaaelsen. Og Lutheranerne vil sige, at han nu var troende, og saa var alt godt og rigtigt; men den syge var klogere, han sagde: »Dersom jeg blev rask igen, vilde jeg falde tilbage igen; thi jeg har ingen Magt over mit Sind.« Det var en stor Naade, at han ikke kom til en Ulykke og døde uden at kunne angre.

Et andet Dødsfald paa Alrø kan der være Grund til at fortælle om. Der var 22 Gaarde paa Alrø, og til de allerfleste Gaarde hørte fra 50 til 70 Tønder Land. En af Gaardene laa tæt ved Præstegaardshaven, og Ejeren var Jacob Rasmussen; han var kun to og tredive Aar gammel. Han var flittig, dygtig, saare paapassende og ædruelig. Men ved Foraarstide fik han ondt i Halsen og blev hæs, og dette vedvarede baade Foraaret og hele Sommeren igennem; jeg traf heldigvis en Læge, og jeg talte om den unge Mand og spurgte, om der vel var nogen Fare paa Færde; men Lægen mente, at det muligvis var farligt. Om Efteraaret maatte han blive inden Døre, og jeg kom ofte til ham; han blev imidlertid daarligere og daarligere og maatte

til sidst bestandig ligge. Da han selv kunde mærke, at det var alvorligt, saa kom jeg hver Dag, og jeg talte da om Religionen, og han var glad ved at høre derom.

Jeg kom nu to Gange om Dagen, jeg blev ikke ked af det, og den syge ej heller. Han og jeg havde sluttet et Venskab, men Religionen var det væsentligste. Han vidste nu, at det var Døden, det var slet ikke andet, og det kunde ikke vare længe, inden den kom; men han syntes, at han nu var beredt til at dø, naar det skulde være. Han ønskede slet ikke at blive rask igen, thi han sagde, at nu var han beredt, og maaske kunde han aldrig mere være saa beredt som nu. Det kan være meget rimeligt, at han ønskede at komme til Gud og følte sig fuldkommen træt og længtes bort fra Jorden; dog havde han en god Hustru og fem flinke smaa Børn; det ældste var tolv Aar og det yngste eet Aar. Jeg sagde engang til ham: »De har tænkt paa enhver Synd, som De kan huske, og angret den, men der er en Synd, som De aldrig har tænkt paa.« Han vidste det ikke, men da jeg havde sagt det, græd han og var dog glad, fordi jeg havde sagt ham det. Saa sagde jeg til ham: »Naar De engang kommer i Himlen, saa bed for mig.« — »Ja det skal jeg.«

Dette er katholsk, men det kendte han ikke, imidlertid fandt han det ganske rimeligt. Til sidst kom jeg om Formiddagen, om Eftermiddagen og om Aftenen. Den sidste Aften tænkte jeg, at det maaske var den sidste Gang. Den Nat vaagnede jeg, Klokken var omtrent 1, og jeg var ganske vaagen og havde Lyst til at staa op; men jeg syntes, at det var underligt at komme op midt om Natten. Jeg havde stor Lyst, men jeg gjorde det ikke.

Om Morgenentidlig hørte jeg, at Jacob var død Kl. 4. Naar Jacob den Nat hørte, at en Dør gik, sagde han: »Er det Præsten, som kommer?« Ak, des værre kom jeg ikke. Men vi mødes engang.

(Fortsættes).

Dansk Afdeling

af

International katolsk Forening til Værn for unge Kvinder.

Vor Forening er af det internationale Sekretariat i Fri-
bourg bleven anmodet om at opfordre Foreningens
Medlemmer til saa vidt mulig at abonnere paa det maa-
nedlige Tidsskrift, *Bulletin mensuel*, der er uundværligt for
alle, der vil følge Udviklingen af den Sag, det særlig
arbejder for: unge Kvinders Beskyttelse, navnlig naar de
færdes i fremmede Lande.

Det er bleven meddelt os, at Abonnementsprisen for
Bladet fra 1. Januar 1913 vil blive forhøjet fra 3 frcs. til
4 frcs. 50 centimes (svarende til fra 2 Kr. 18 Øre til 3 Kr.
26 Øre), men denne lille Forhøjelse kan næppe afholde
nogen Abonnent fra at vedblive at abonnere paa Bladet,
hvis Indhold er meget lærerigt for alle, der interesserer sig
for denne Sag.

Vor Forening har ikke store Resultater at opvise, men
i alle de Tilfælde, hvor man har henvendt sig til os, f. Eks.
om foreløbigt Husrum for en eller anden ung Pige, om
Anbefaling til en af Komiteerne i Udlandet o. s. v., har vi
stedse vist al den Imødekommenhed, som vi formaaede.

Men her, som overalt i Udlandet, har det vist sig nødven-
digt at have sin Opmærksomhed henvendt paa Polakkerne,
særlig naturligvis paa de unge Piger blandt disse, men
ogsaa paa polske Familier, der ofte lever i stor aandelig
og legemlig Nød i de Lande, hvortil de først kom som
Arbejdere paa Landet, men senere bosatte sig i Byerne,
hvor de som oftest kom til at lide stor Nød. De forstaa
ikke Sproget, har derfor Vanskelighed ved at faa fast
Arbejde og forfalder ofte til Dovenskab, Tiggeri, Tyveri og
andre Laster. Her i København og paa Kristianshavn bor
de i de usleste Kvarterer, Vognmagergade, St. Pederstræde,
Adelgade, Sofiegade, Prinsessegade og lignende Gader,
sammenpakkede i Baggaarde, hvor der er utilstrækkelig

Lys og Luft. Hidtil har Pastor *Steidl* været ansat som Præst for dem, men da Pastorens Tid er stærkt optagen af Arbejdet i St. Annæ Menighed, forstaar man, at der ikke kan blive megen Tid tilovers for Polakkerne.

For 1½ Aar siden havde vor danske Komité den Glæde at modtage Forespørgsel fra den polske Grevinde *Przedziecka*, Præsident for den russisk-polske Forening i Warschau, om det kunde antages at være hensigtsmæssigt, at der blev ansat en polsk Præst i København for de derboende Polakker. I saa Tilfælde vilde hun være villig til at skænke 2000 frcs. for et Aar til denne Sags Fremme. Da vor højærværdigste Biskop, Foreningens Ærespræsident, stillede sig imødekommende til denne Forespørgsel og erklærede sig villig til at indlede Forhandlinger om at faa en polsk Præst hertil og, om det skulde lykkes, da at ansætte ham som Præst for Polakkerne i København, svarede vor Komité, at en saadan Plans Udførelse sikkert vilde være gavnlig for Polakkerne, og at Grevindens Tilbud derfor med Tak blev modtaget.

Det viste sig dog, at store Vanskeligheder var forbundne med at faa en polsk Præst hertil: dygtige polske Præster kunde ikke undværes i deres Menigheder, og mindre dygtige Kræfter vilde ikke kunne gøre Fyldest i det ingenlunde lette Arbejde mellem Polakkerne her.

Ved den internationale Kongres i Turin i denne Sommer blev vor Forening repræsenteret af Fru *Husson*, der her havde Lejlighed til at oplyse hele Forsamlingen og specielt Grevinde *Przedziecka* om, hvor vigtigt det vilde være for Polakkerne at faa en polsk Præst hertil. Ved denne Lejlighed fik hun et bestemt Løfte af Grevinden til vor Forenings Komité om 2000 frcs. for et Aar til Bestridelse af Udgifterne ved Ansættelsen af en polsk Præst her i København. I dette Efteraar var vor højærværdigste Biskop saa heldig at faa Tilbud om en polsk Præst, der var bleven ledig paa Grund af Forholdene i Rusland, hvor han havde været Sekretær hos Biskoppen af Vilna, og som vilde kunne tiltræde Stillingen her naar som helst. Samtidig blev Biskoppens Opmærksomhed henledet paa, at der muligvis vilde kunne findes passende Lokaler baade til Kapel og til Præstebolig inde i det gamle Frederiks Hospital, og

det lykkedes virkelig at finde et enestaaende heldigt Rum, passende til Kapel, nemlig det forhenværende Ligkapel.

Ogsaa tre Værelser i den lige overfor liggende forhenværende Økonomibygning var at faa til Leje, og her bliver nu indrettet to fortræffelige Værelser til Præsten samt et Venteværelse for Polakker, der kunde ønske at opsøge Pastoren i hans Hjem. Den eneste Skyggeside er, at disse Lokaler kun kan lejes maanedsvist, da de er bestemte til Nedrivning, dog sandsynligvis først i Løbet af 1-2 Aar. Saa faar vi imidlertid at se, hvordan det hele gaar.

De lejede Lokalers Beliggenhed er fortræffelig, og Indgangen til Kapel og Præstebolig bekvem gennem den store Jernport i Bredgade. Men alt afhænger af tre Faktorer: Præstens Energi til at overvinde alle Vanskeligheder ved denne Stilling, Polakkernes Modtagelighed for Paavirkning fra Præsten, og endelig — den pekuniære Side af Sagen.

De tilsendte 2000 frcs. er jo nok en betydelig Hjælp, men langt fra tilstrækkelige til at dække Udgifterne ved denne Missions Oprettelse og videre Underhold. Sandsynligvis vil 3000 Kr. kunne dække de aarlige Udgifter.

Imidlertid er der gjort Udvej for Afholdelsen af det første Aars Udgifter — saa faar vi at se, hvad Gud vil, og hvad Hjælp Fremtiden bringer.

Med sædvanlig faderlig Omsorg har vor højærværdigste Biskop skænket alt det nødvendige til Messeofferets værdige Frembærelse samt en Del Møbler og en stor Mængde Billeder til Udsmykning af Kapel og Præstebolig.

Fra Silkeborg har vi haft den Glæde at modtage Tilbud om Alter, Kommuniionsbænk, Prædikestol, Evigheds-lampe o. s. v. til Kapellet, idet der efter den nye Kirkes Indvielse ikke mere vil være Brug for disse Sager, der hidtil har været benyttet i det gamle Kapel i Silkeborg.

Ogsaa adskillige andre, navnlig Medlemmer af Komiteen for vor danske Afdeling af den internationale Forening, har skænket Møbler til Værelserne, saa vi haaber, at den polske Præst, naar han med det første kommer hertil, maa finde i det mindste sine Værelser i Orden. Kapellet vil næppe kunne tages i Brug før nogle Uger ind i December, da Sagerne fra Silkeborg ikke kan ventes før til den Tid.

Der vil da efter vor højærværdigste Biskops Anordning

blive afholdt Gudstjeneste for Polakkerne hver Søndag, og forhaabentlig vil disse føle sig lykkelige ved at faa deres egen Præst og deres eget Kapel.

Maatte Gud lægge sin Velsignelse til dette lille Sennepskorns Udfoldelse til et skyggefuldt Træ i hans Vingaard.

Mariahjemmet d. 30te Nov. 1912.

L. Stampe Charisius,
Præsident for Dansk Afdeling af
Katholsk international Forening til
Værn for unge Kvinder.

Litteratur.

Lis Jacobsen: Kvinde og Mand, en Sprogstudie fra dansk Middelalder. (Gyldendal. 1912.)

Der er i de sidste 20—30 Aar udkommet en Del Skrifter, som gaar ud paa at gøre Sprogvidenskaben, der i gamle Dage var noget gruelig lærd noget, tilgængelig og interessant ogsaa for den dannede Almenhed. Hertil slutter Lis Jacobsens Bog sig, idet den grundig gennemgaar de forskellige Ord, der i Dansk gennem Oldtid og Middelalder har været brugt for at betegne Kvinde og Mand i deres Forhold til Samfundet og til hinanden. For Fagmanden bringer den ganske vist ikke meget nyt, og for et større Publikum er Fremstillingen maaske noget bred og detailleret, men adskilligt vil dog uden al Tvivl kunne læses med Fornøjelse; Stoffet er rigt, idet Benævnelserne stadig skiftede, dels ved at nye Ord dannedes eller optoges fra fremmede Sprog, dels ved at de gamle Ord blev forskudt i Værdi eller i Aldersbetydning, som naar »Karl« i ældre Dansk betød »Mand« og »Dreng« i Olddansk betød »tapper ung Mand«. Ikke det mindst interessante er Forfatterindens Paavisning af, at Reformationen ogsaa paa det sproglige Omraade i visse Maader betyder et beklageligt Tilbageskridt. Saaledes skriver hun f. Eks. om »den latinske Klosterpoesi, som det er lykkedes — ikke sjælden med en forbavsende Frihed og Oprindelighed — at overføre til det i hin Tid dog lidet bøjelige og lidet kultiverede danske Sprog. Des værre byggedes der ikke videre paa, hvad der er naaet. Reformationen bryder Broen af til den nærmeste Fortid. Det danske litterære Sprog i 16. Aarhundrede har ikke sit Grundlag i denne aandige Poesi

i det 15. Aarhundredes katholske Bønnebøger, men i de haandfaste lutherske Fejdeskrifter. Der er en Kløft mellem Terminologien i den [hos L. Jac.] ovenfor citerede Bøn og i Peder Palladius' eller Niels Hemmingsens Skrifter om Ægteskabet o. lign., og der gaar Aarhundreder, inden Sproget genvinder Evnen til at udtrykke det skiftende Følelsesliv.«

H. K.

Der Aar. Illustrierte Monatsschrift für das gesamte katholische Geistesleben der Gegenwart. (Regensburg und Rom. Fr. Pustet. — Preis vierteljährig Mk. 4.)

De siden Sommer udkomne Hæfter af dette Maanedsskrift viser umiskendelig, hvor udmærket Redaktionen forstaar at bringe tidssvarende Bidrag. Ligesom Julihæftet fremførte Kristendommens Sejr over Hedenskabet, hvis 1600-aarige Mindededag vi fejrer i Aar, saaledes skildres i Novembernumret Napoleons Ruslandstog og Nederlag, Begivenheder, der var afgørende for hele Europas Skæbne, og hvis hundredeaarige Jubilæum netop i den sidste Tid er blevet højtideligholdt.

Selvfølge vil under den Spænding, med hvilken for Tiden al Verden ser hen til Balkanhalvøen, en Roman fra det moderne Albanien med Titelen: Befrielsen blive læst med særlig Interesse; den gør os bekendt med Albaniens romantiske Egne og det for sin Frihed standhaftig kæmpende Bjergfolk.

Men foruden saadanne Bidrag, hvis Aktualitet ligger i de øjeblikkelige Tidsomstændigheder, indeholder de foreliggende Numre en Del større og mindre Afhandlinger om Emner, som berører hele den nyeste Tids aandelige Udvikling og derfor i stigende Grad tiltrækker sig alle alvorlig sindedes Opmærksomhed. Saaledes f. Eks. *Dr. Rosl's* indgaaende Undersøgelser om Selvmord, som fra statistisk og nationaløkonomisk Standpunkt er meget lærerige. Naar Europa i det sidste Aarhundrede opviser $1\frac{1}{2}$ -2 Millioner Selvmord, naar f. Eks. i et eneste Land, Tyskland, Selvmordenes aarlige Tal fra 9068 i 1881 er steget til 14225 i 1909, naar det tyske Rige i disse 29 Aar ved Selvmord har mistet c. 325000 Mennesker, d. v. s. otte Gange saa mange som i den store Krig 1870-71, ja, naar i den allersidste Tid Selvmordenes Antal allerede hvert fjerde Aar overstiger hele det Tab af Menneskeliv (40000), hin store Krig tilføjede Landet, saa er det ligefrem forfærdelige Kendsgerninger. De viser med uhyggelig Klarhed, hvilke Hærgninger den tiltagende Vantro anretter paa Menneskeheden, men de viser ogsaa til Glæde og Trøst for os vor hellige katholske Kirkes heldbringende og beskyttende Kraft. Saaledes havde f. Eks. det fattige, men overvejende katholske Irland i Aarene 1881-90 og 1891-98 paa

100.000 Indbyggere kun 2,3 og 2,9 Selvmord, d. e. 10 eller 8 Gange færre end Danmark og 14 eller 10 Gange færre end Sachsen; endnu gunstigere staar det helt katholske Spanien. Det samme gælder for de katholske Kantoner i Schweiz i Forhold til de protestantiske og i Tyskland for de katholske Byer i Sammenligning med de protestantiske.

Lige saa tidssvarende er en Artikel: Friedrich Nietzsche og den kristelige Pædagogik, hvori Domkapitular *Dr. Fr. Har. Kiefl* henviser til den Ødelæggelse, Nietzsches Værker anretter i den moderne Læseverden, især i den moderne Ungdom. Det varsler sandelig ikke godt, naar i vor Tid saa mange lader sig hilde i den Mands Vantro, som kan fremsætte Yderligheder som følgende: »Den skrækkeligste af Lasterne er Næstekærligheden.« »Det onde er Menneskets bedste Kraft.« »Uden Grusomhed gives der ingen Fest.« »Mishandler og piner Menneskene, driver dem til det yderste, den ene mod den anden, det ene Folk mod det andet; saa flammer maaske . . . paa en Gang Geniets Lys op.« »Gud er død, og nu vil vi, at Overmennesket lever.« Og naar nu denne Mand forlanger, at Overmennesket skal løfte sig op paa Millioner af Slavers Skuldre, at særlig Kvinden igen skal blive til en Slavinde, hvem Lænken og Pisken tilkommer, da hun slet ikke er en tænkende Skabning, og naar han ved Siden af dette Had mod Menneskene ogsaa mere og mere arbejder sig ind i et glødende Had mod Kristendommen, mod Kristus, mod Gud, indtil han ender i den ynkværdigste Tilstand, i mange Aars uhelbredelig Galskab: saa er det unægtelig et mere end alvorligt Sygdomstegn i vor Tid, at den lader sig fortrylle og besnære af en stakkels vanvittig Mands glimrende Fraser.

For kun endnu at udpege to Artikler, som vist vil tiltrække sig videre Kredses Interesse, saa giver *Dr. Al. Müller* mærkelige Meddelelser om neapolitanske Blodundre. At man, om mulig, skulde undersøge Sagen med endnu nøjagtigere fysiske og kemiske Eksperimenter, end det allerede til Dels er sket, dette Ønske forkaster vi ikke; Klarhed og Sandhed er her det bedste. Men at *Dr. Müller* maaske dog driver sine Tvivl for vidt, det har ogsaa Redaktionen følt, naar den erklærer, at den ikke simpelthen vil bifalde alle hans Anskuelser.

Mon ikke en lignende Bemærkning burde have været gjort ved en anden Artikel, den samme Forfatter bragte i Oktoberhæftet under Titelen: Kosmogonien efter Bibelen og Naturvidenskaben? Allerede i hans Ytringer om Darwinismen og om Menneskets Oprindelse savner man den Forsigtighed, som nu endog i vantro Kredse gør sig gældende overfor disse mere end tvivlsomme Hypoteser. Men særlig undrer man sig over, hvor beredvillig, ja tro-

skyldig Forfatteren indrømmer alle mulige Modsætninger mellem Bibelens og Naturvidenskabernes Kosmogoni, Modsætninger, som anerkendte Fagmænd i vedkommende Videnskaber ikke ved noget om. Ganske vist, naar jeg, for at følge en ganske ny og teologisk meget betænkelig Lære om Inspirationen, simpelthen ignorerer den eksegetiske Videnskabs store Arbejde og værdifulde Resultater, saa er det en let Sag at opstille Modsætninger. Men da er det min egen personlige Opfattelse af Skriften og ikke Skriftens Lære selv, der er i Modstrid med Videnskaben. Og man behøver kun at sætte sig lidt bedre ind i Eksegeternes Resultater, bl. a. netop i den af Forfatteren uden Angivelse af Grunde simpelthen affejede Visionsteori, for klart at se, at den Hellige Skrift meget godt taaler at blive prøvet af en alvorlig granskende Videnskab.

A. B.

A. E. Thomsen: *Lærebog i Kirkehistorie*. (60 Sider. P. N. Tinglefs Forlag. Fakse. 1912).

Naar hele Kirkens Historie skal fortælles paa kun 54 Sider Tekst, forstaar man, at der maa udelades mere, end der kan lages med. Alligevel er det forbavsende meget, Lærer (?) Thomsen har faaet med i sin lille velskrevne, letlæselige Lærebog i Kirkehistorie for Realskolen. Ikke mindst interessante er hans Skildringer af de fra Statskirken afvigende religiøse Samfunds Lære og Historie; thi de er skrevne med en Upartiskhed og Kendskab, der — des værre — næsten maa forbavse Læseren. Naar det fremhæves, at Kalvin fremkom med Læren om Forudbestemmelsen, burde det ikke været skjult, at ogsaa Luther førte den haardeste, uhyggeligste Forudbestemmelseslære. Mest iøjnefaldende er dog den korrekte, fordomsfri Fremstilling, Forfatteren giver af den katholske Kirkes Lære; nærværende Anmelder mindes kun i afdøde Biskop Madsens Forelæsninger at have truffet lignende loyal og sanddru Fremstilling af katholsk Lære, en diametral Modsætning til dennes Forgængers, Rørdams, perfide og hadefulde Omtale af den katholske Kirke, hvortil den mildeste Forklaring absolut er den, at ikke alene Kærlighed, men ogsaa Had kan gøre blind. Som Prøve paa Thomsens tiltalende Fremstilling kan nedenstaaende Linjer tjene:

Den romersk-katholske Kirke udtaler: det er Guds Vilje, at Kirken skal sidde inde med Sandheden, og den romerske Kirke er da som en Fortsættelse af den Menighed, Peter stiftede paa Pinsedagen, Sandhedens Kirke. De andre Kirkesamfund betegner efter Katholikkernes Mening et Brud med den ene og sande Kirke og er derfor af Paven lyst i Band. Dog nægter Katholikkene ikke, at de enkelte Medlemmer af saadanne Samfund kan være virkelig troende Kristne. Som Midler til at finde Sandheden har vi Skriften, Kirkeforsamlingernes og Pavens Afgørelser. Ved de

store Kirkemøder er nemlig Guds Aand til Stede og leder Udfaldet saaledes, at Flertallet vedtager det rette. Ligeledes sørger Gud for, at det, som Paven stadfæster i Retning af Troslære, er Sandhed. Vel har der været uværdige og slette Paver; men *Paven er ufejlbarlig, naar han taler »ex cathedra«*.

I dybeste Forstand frelses Mennesket ved Guds Naade i Kristus; men den troende kan ogsaa gøre *fortjenstfulde Gerninger*, hvilke dog har deres Grund og Udspring i Kristi Gerning for os. Naar et vantro Menneske dør, gaar han fortabt; den troende kommer i Himmelen; men hvis han — hvilket oftest er Tilfældet — ikke har øvet tilstrækkeligt af fortjenstfulde Gerninger, maa han først i *Skærsilden*. — De frelste Mennesker ser og hører os her paa Jorden; derfor paakalder Katholikerne Helgener og anraaber dem om deres Forbøn hos Gud. Øverst af alle Helgener sættes Jomfru Maria; i 1854 fastslog Paven Læren om hendes ubeslittede Undfangelse.

N. H.

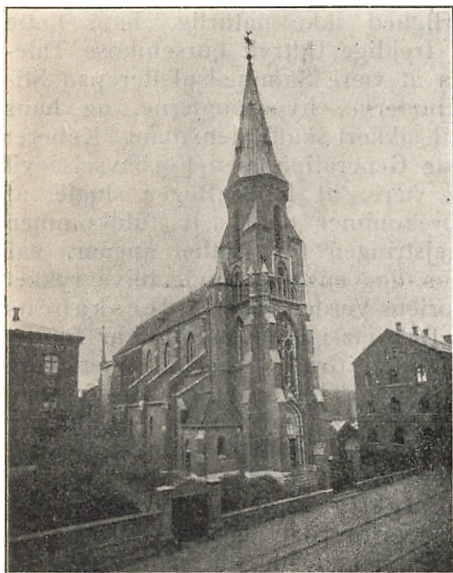
Julestjernen og Jul (Hagerup og Lohse 1912).

Julestjernen er det bekendte, af Kristeligt Dagblads Redaktør Matthiesen udgivne Julehæfte, og Jul er en kristelig Julebog for Hjemmene, redigeret af Gunnar Engberg. Des værre kan de i Aar kun med stort Forbehold anbefales til Katholikker, da de begge skæmmes af stærkt lutherbegeistrede Artikler af Olfert Ricard. De fleste synes saare godt om dennes Maade at skrive paa, og maaske har de Ret; men andre — og deriblandt undertegnede — forekommer hans Naturlighed ikke naturlig, hans flotte Sprog Sjuskeri og hans frejdige Udtryk burschikose Talemaader, som er langt fra at være Skønhedspletter paa Stilen. Men han er jo moderne, hypermoderne, og hans Navn paa disse Bøger vil sikkert skaffe dem mange Købere; men jeg tænker, at næste Generation med Forbavselse vil spørge, hvor det kunde være, at hans Bøger slugtes af deres Fædre, da de forekommer dem selv fuldkommen ulæselige. — Hvad Begejstringen for Luther angaar, var det ønskeligt, om Luther dog engang kunde blive rykket fra Eventyrets ind i Historiens Verden, fra Lidenskabens ind i Videnskabens. Det har i indeværende Aar fundet Sted fra katholsk Side i Pater *Grisars* mægtige Værk om Luther i tre store Bind, kan det mon aldrig ske fra troende protestantisk Side? Naar Ricard siger, at Luther stillede sig mod Strømmen, ved enhver ærlig Historiker, at Luther tværtimod blev baaret med, ja revet med af Strømmen, som hovedsagelig hed den tyske Adel og de tyske Fyrster, hvorfor det ogsaa lyder fra en samtidig til Luther: »Du ved, hvem du skal laste: de stakkels Præster og Munke og Købmænd, de kan ikke værge sig, du skulde ogsaa trække dine Fyrster ved Næsen!« (Münzer: Hoch verursachte Schutzrede). — I Fortællingen Et Juleoffer skriver *Ellen Gøtzsche* kønt om det Offer, et Par Præstefolk bringer ved at drage ud i Hedningemissionen og efterlade deres lille Søn hjemme,

dog uden at ane, hvad endog Vilhelm Beck klart indsaa, at Ofret i dette Tilfælde bringes paa et helt forkert Punkt: disse to Mennesker skulde have ofret deres jordiske Kærlighed paa Missionens Alter! Det er næppe tvivlsomt, at har Mand og Kvinde først stiftet Hjem, er det deres første Pligt at opdrage deres Børn og ikke overlade disse til fremmede, rejse ud i Missionen og — fortsætte deres Ægteskab. I *Jul* fortæller *Thyra Jensen* og Professor *Frederiksen* (gamle Friser) kønt og personligt to Fortællinger, som begge har Selvoplevelsens Præg over sig. N. H.

Orgelindvielse i Aarhus.

Der var stor Fest i den katholske Menighed i Aarhus Søndag d. 24. November. I lange Tider var der samlet ind til et Orgel, det første Bidrag fra Menigheden var en

Orgelpibe af Blik, fyldt med Guldpenge. Men det havde varet længe endnu, dersom ikke en Velgører i Udlandet havde fremskyndet Orgelels Fuldendelse.

I seks Uger havde nu Orgelfabrikant Klais's Søn fra Bonn med tre Mand ledet Opstillingen og Intonationen, og da jeg Lørdag Morgen kom til Aarhus, stod Værket færdigt i Taarnet over Indgangen til Kirken med sine blanke Piber i et rigt udskåret, gotisk Orgelhus. I Præstehuset var der glad Forventning om

de kommende Ting. Sognepræsten, Pastor Schmid, ledede som Sjælen i det hele de sidste Forberedelser til næste Dag med sin vanlige fornøjelige Elskværdighed. Pastor L. Brems fra Vejle havde travlt med at øve paa Orgelet og jeg med at skrive Slutningen paa min »Dronning Dagmar Fantasi«.

som jeg havde været saa dristig at sætte paa næste Dags Program.

Søndag Form. Kl. 10 kom Sognepræsten, iført Kor-kaabe, og med mange Ministranter, med Banner og Korsbærer i Spidsen, fra Sakristiet ad Hovedskibet til Indgangen under Orgelet for at foretage Indvielsen efter den foreskrevne Ritus, som sluttede med, at Koret sang *Veni Creator*. Derpaa holdt Pastor Schmid med stor Begejstring og Veltalenhed Indvielsestalen, hvis sidste smukke Ord lød saaledes:

»Du Liturgiens og Bønnens Engel — du vort nye Orgel i vor Midte: vær hilset! Du alle Instrumenters Dronning, du venter nu paa dit Indtog i vor Kirke. Saa lad os da høre din Stemmes Magt og Ynde. Dine Glædestoner er for os en Røst fra en bedre Verden. Lad dem lyde til Guds Ære, til det allerhelligste Sakramentes Pris, til vor Opbyggelse, i Dag og indtil de fjerneste Tider. Bliv i vor Midte — du vort nye Orgel — tal til os i tunge og i glade Dage, let vor Sorg, giv vor Glæde Flugt, og gyd Jubel i vore matte Hjerter. Omgiv vor Gudstjeneste med dine Toners Væld; før du Brudgom og Brud op til Alteret, og klag med os over vore afdøde med din dybe Bordun og Violon. Jeg overgiver dig nu til Menighedens Varetægt. Den vil altid ære dig! For denne Dag være Gud Lov og Tak og Pris evindeligt!«

Nu faldt Orgelet ind med et smukt Præludium, ved hvilket Organist Allin præsenterede Orgelets prægtige Stemmer. Under den følgende Højmesse sang Koret med stor Sikkerhed og Velklang en Messe af Meurer tillige med de bevægelige Dele af Messen i gregoriansk Koral. Aarhus hører saaledes med til de Steder her i Landet, hvor Koret synger efter Kirkens liturgiske Forskrifter.

Kl. 3 fandt en Orgelpresentation Sted, til hvilken der var udsendt ca. 600 Indbydelseskort til musikinteresserede i Aarhus. I den smukke Kirke saa man blandt andre Borgmester Drechsel, den kommanderende General Tuxen, Rektor Vaupell, mange af Byens Konsuler, Læger og Lærere, især adskillige af Borgerskolens Sanglærere.

Organist Allin spillede først et pompøst Festpræludium af I. P. E. Hartmann, hvorpaa Pastor Brems fra Vejle med stor Dygtighed spillede fire Stykker af Tilborghs, Maily, Callaerts og Lemmens. Koret sang derpaa to Møtter af Meurer og Mitterer, og jeg afsluttede med en *Larghetto* af Brosig og min »Dronning Dagmar Fantasi.« Bladene er alle begejstrede over det nye Orgel.

Kl. 7 var der Festandagt med Prædiken af Pastor Schmid, hvor Orgelet blev fremstillet som en Repræsentant for al Skabningens lovprisende Stemmer og som et Sindbillede paa harmonisk Endrægtighed og Kærlighed i den kristne Menighed. »Men tilsidst en vemodig Tanke: Orgelet staar der i sin Pragt, men vi gaar; man bærer os en Gang ud, men Orgelet bliver i Aarhundreder. Det er ved en saadan Lejlighed, man hører Timeglassets Sand risle. Dog Orgelets Toner skal give vor Bøn Flugt og fylde vore Hjerter med Mod og Tak til Gud.«

Andagten sluttede med »Te Deum« og den sakramentale Velsignelse.

Orglet er paa 26 Stemmer med 2 Manualer og Pedal med en Mængde moderne Mekanismer og fri Kombination. Intonationen er fyldig og karakteristisk, udført af en Mester

i sit Fag. Aarhus Menighed har en smuk Kirke; et godt Kor og nu ogsaa et fortræffeligt Orgel — alt sammen vigtige Betingelser for en smuk og højtidelig Gudstjeneste efter Kirkens Forskrifter. — — —

Da jeg om Natten i Toget laa i min Køje, var jeg saa fyldt med Skønhedsindtryk i Tone og Tale, at jeg kun daarlig kunde falde til Ro. Hele Toget syntes fyldt med Orgelklang og Orgelbrus, og paa en Gang hørte jeg Pastor Schmid holde den tredje Orgeltale — men saa var det des værre Konduktøren, der meldte, at vi var ved Roskilde.

Hammermüller.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. *Fidelitasforeningen* for unge Piger er i stadig glædelig Fremgang. I Slutningen af Oktober blev der ved den aarlige Optagelsesfest tilført Foreningen en halv Snes ny Medlemmer, som nu kappes med de tidligere om at komme regelmæssig til de ugentlige Møder hos Søstrene paa Toldbodvej. Foreningen har i Aar været meget flittig. Ved dens Udstilling af færdige Beklædningsgenstande for nogle Uger siden viste det sig, at der i Aarets Løb var forfærdiget 12 Stykker fler end i Fjor, 78 Stykker i alt, baade Kjoler, Forklæder, Huer o. s. v., hvilke alle bliver uddelt ved Skolens Juletræsfest til Glæde baade for Børnene og ikke mindre for Forældrene. *Fidelitasforeningen* fortjener Paaskønnelse for sin Idé og sit Arbejde i denne Idés Tjeneste.

— Foreningen *A. C. (Academicum Catholicum)* vedtog paa sin ekstraordinære Generalforsamling Onsdag d. 27. Nov., at herefter skulde Foreningen ogsaa staa aaben for kvindelige katholske Akademikere. Foreningens Virkemaade og Formaal forbliver for øvrigt uforandrede.

— Paa den katholske Højskole i Tirsdags holdt Forstanderen, *Mogens Ballin*, et fortrinligt Foredrag om Franciskaneren Pater Felix fra Assisi, der er en personlig Ven af Foredragsholderen. Mødet overværedes af 180 Tilhørere.

— *Katholsk Ungdoms Forbund* havde i Søndags den store Glæde, at den højærværdigste Biskop overværede Foreningens Møde. Efter at Pastor Brinkmann havde fremvist en Række fortrinlige Lysbilleder af Rom, fejredes den aarlige Nikolausfest med et lille muntert Punchegilde. Biskoppen, hvem Ungdomssagen saa stærkt ligger paa Hjerter, udtalte i en begejstret Tale sin store Glæde over Foreningens Arbejde og anbefalede indtrængende de unge til at være trofaste mod de Foreninger, hvor de hører hjemme og kan gøre Nytte.

Holland. Den 11. November døde i St. Ignatius-Kollegiet i Valkenburg Pater *Gerhard Gietmann, S. J.*, født 1845 i Birten am Rhein. Den afdøde var en fremragende Æsthetiker og Kunsthistoriker og er særlig bleven bekendt ved en Kunstlære i fem Bind, som han udgav i Forening med den tidligere afdøde, danskfødte Pater Sørensen.

(*Kath. Kirchenz.*)

Nord-Amerika. I Oktober d. A. skete der en stor Jernbaneulykke paa Linien Boston-Westport. I den Forvirring, som fulgte efter Katastrofen, og som blev ydermere forøget ved Jammerskrigene af de rejsende, som laa indeklemt mellem Ruinerne og til Dels truedes af Ilden fra de brændende Waggoner, var det kun de tre medrej-

sende katholske Præster, som bevarede deres Aandsnær-
værelse. De trængte ind mellem Vognresterne, reddede
Kvinder og Børn og gav de døende den sidste Absolution.
Jernbanepersonalet stod raadvildt overfor Ulykken; det
var de tre katholske Præsters Fortjeneste, at der blev orga-
niseret et vist Redningsarbejde, hvorved en Del Personer
blev frelst fra den visse Død. Den amerikanske Presse,
ogsaa den ikke-katholske, var fuld af Lovord over de tre
Præsters heroiske Holdning.

Norge. Pastor Crul, som i 22 Aar har virket som
Sognepræst i Frederikshald, har paa Grund af Alder og
Svagelighed taget Afsked med sin Menighed og sit Arbejde
i denne By. Hvor vidt Pastor Crul, der i 33 Aar har ar-
bejdet i den norske Kirkes Tjeneste, vil forblive i Norge
eller vende tilbage til sit Fædreland Holland, er endnu
ikke afgjort, meddeler *St. Olaf*.

Silkeborg.

Søndag d. 8. Decbr. indvies den nye Kirke.

Ansgarius-Bonifacius Samlerforeningen

modtager med Tak: *Frimærker* — *gl. Mønter* — *Sølvpapir* (Staniol)
— *Gummi* (Galocher, Vand- og Gaslanger, Cykle- og Barne-
vognsringe, Gummiholde) — *uldne, strikkede Klude* — *Metaller*
(Guld, Sølv, Platin, Kobber, Messing, Bly, Zink, Tin, *Flaskekappler*,
dog ikke Jern, Staal og Blik) — *Cigarkasser* (fra indenlandske
Fabrikker).

Indleveringssteder: Købmagergade 48, Mezz. (Johs. Hoffmann
& Søn) — Viborggade 81, St. (Fru Jensen) — Bangertsgade 7 B
(Hansen) — Stenosgade 4 (Portneren) — Boyesgade 8 (Portneren
v. Rosenkranskirken) — Hans Bogbinders Allé 2 (Præsteboligen)
— Gunløgsgade 19 (Gravgaard) og St. Andreas Kollegiet, Ordrup
Portneren).

Tak. St. Josefssøstrene beder herved alle de mange, der
paa saa forskellig Maade har medvirket ved Basaren, modtage
deres hjerteligste Tak.

Immaculata-Kirken.

Søndag den 8. Decbr. vil det allerhelligste Sakramente
være udstillet fra Kl. 7 Morgen til Kl. 7 Aften (Andagt Kl. 6 $\frac{1}{2}$).
Mandag den 9. Decbr. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Morgen: Iklædning af Søstre.

Mariakongregationen af Apostlenes Dronning holder Fælles-
kommunion Søndag d. 8. December Kl. 8 i St. Ansgars Kirke.
Mødet d. 15. ds. bortfalder.

Litteratur.

Som Julegaver anbefales:

Messebogen, dansk og latinsk Tekst. Fra 3—7 Kr.

Schmid: Jesu Hjerte Andagten. 1 Kr. 50 Øre.

St. Alphonsus Liguori: Daglige Besøg ved Alterets Sakramente.
50 Øre smukt indbunden. Faas ved St. Annæ Kirke, Kbhvn.S.

Fru Navacelle: Korte Betragtninger for hver Dag i Aaret. Pris
2 Kr. Faas hos St. Josefssøstrene, Toldbodvej 14.

Fred. Esser: Apologetiske Prædikener. I—III Serie à 1 Kr.

F. F. Maurer: Veje til Moderkirken. 3 Kroner.

Anton de Waal: Jødefolkets sidste Dage. 50 Øre.

Niels Hansen: Fra Henrik VIII's Dage. 2 Kr.

Johannes Jørgensens forskellige Bøger.

Smukke Julekort,

enten med dansk eller udenlandsk Tekst, faas hos St. Josefsøstrene, Frederiksberg Allé 15—17 og Toldbodvej 14.

Julemarked.

Til Fordel for Syfonden afholder Foreningen *Lætitia* Julemarked Søndag d. 8. December Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Toldbodvej 14. Adgangen er gratis, og alle er velkomne.

De unges Indsamling

til

Absalonsgaarden.

De, som ikke inden 11. December har modtaget en Bosse, vil efter skriftlig Henvendelse til Assistent Fink-Jensen, Lindegaardsvej 21, Charlottenlund, faa en saadan tilstillet.

Absalonskredsen.

Elisabethforeningen.

Til Elisabethforeningens forældreløse Børn har jeg modtaget en Kasse med lige saa mange Tører i, som der er Dage i Aaret — formodentlig Resultatet af en venlig Tanke til de smaa hver eneste Dag i et Aar, hvorfor herved hjerteligst takkes.

J. Braun, Sognepræst.

Ligesom i de foregaaende Aar foranstalter vi en Uddeling af **Fødevarer til fattige** i Anledning af Julen og beder derfor alle, som har Evne og Vilje, om at yde en Skærv i nævnte Øjemed. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa **personlig** henvende sig hos en af undertegnede inden *den 15de December* og senere ligeledes **personlig** afhente Fødevarerne. Til Breve tages intet Hensyn, og Varerne udleveres heller ikke til Børn. De trængende i *St. Annæ Sogn* maa i Aar henvende sig til en af undertegnede.

Fru A. Osterhammel, Baronesse Stampe Charisius,
Nørrefarimagsgade 15, 2. Sal. Vestervoldgade 115.
Frk. F. Stratbøcker, Frk. C. Tetzlaff,
Jægersborg Allé 19, Charlottenlund. Ved Stranden 10.

I Lighed med de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en Uddeling af **Fødevarer til de fattige** i Rosenkranskirken Sogn. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa *inden den 18de December personlig* henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. M. Muus, Frk. Ronge,
H. C. Ørstedesvej 29 B⁴. Lykkesholms Allé 14 C.
Frk. M. Hoffmann,
Uraniavej 6.

Unio. Gevinstskydning og Præmielege Fredag den 6. December i Frederiksberg Allé 11.

Jesu Hjertes Kirke.

Søndag den 8. Decbr. bliver her Kl. 10 Levitmesse med Prædiken og Kl. 6 Festandagt med Prædiken.

Vincentskonferensernes sidste Generalmøde

for i Aar finder Sted Søndag d. 8. December Kl. 11 $\frac{1}{2}$ i Bredgade 67 $\frac{2}{2}$ o. G. Til Mødet indbydes alle aktive og bidragydende Medlemmer.

St. Josefs Gilde. I Anledning af Julen uddeles et mindre Beløb til trængende Brødre og Enker efter Brødre. Man bedes henvende sig skriftlig til undertegnede Kasserer inden d. 14. ds.
F. M. Jensen, Bredgade 64.

Kirkelig Kalender.

8. Dec. 2. Søndag i Advent.
Marias ubesmittede
Undfangelse.	15. Dec. 3. Søndag i Advent.
9. — Mandag. Oktavdag.	16. — Mandag. Eusebius, Bi-
skop og Martyr.
10. — Tirsdag. Loretofest.	17. — Tirsdag. Ferialdag.
11. — Onsdag. Damasus I,
Pave og Bekender.	18. — Onsdag. Forventning af
Jesu Fødsel (<i>Tamper-
fastedag</i>).
12. — Torsdag. Vicelin, Bi-
skop og Bekender.	19. — Torsdag. Ferialdag.
13. — Fredag. Lucia, Jomfru
og Martyr.	20. — Fredag. Ferialdag (<i>Tam-
perfastedag</i>).
14. — Lørdag. Oktavdag.	21. — Lørdag. Thomas, Apo-
stel (<i>Tamperfastedag</i>).

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 45.

Den katolske Højskole.

Møde Tirsdag den 10. December Kl. 8 Aften.

Oskar Andersen: Julebarnet af Stijn Streuvels.
Hotel Dannevirke, Studiestræde 38, **2den Sal.**

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion Søndag den 8. December i Jesu Hjertes Kirke Kl. 8.30. — Om Aftenen Kl. 6 i St. Ansgars Kirke højtidelig Gudstjeneste med Prædiken og Optagelse af ny Medlemmer.

Kalenderen for 1913 er nu udkommet og kan faas paa **Menighedskontoret**, Bredgade 69, 2. Sal o. G. (1—4. Telefon Palæ 654) samt ved Kirkerne. Pris **25 Øre**. Ved Indsendelse af 30 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit.
Ansgariusforeningen.

St. Franciskus' III. Orden holder Møde i St. Knuds Kapel Fredag den 13. December Kl. 8 Aften.

En **katolsk Pige** søger Plads i et katolsk Hjem til 1. Januar. Paa Venlighed ses mere end paa Løn. Billet mrk. »Katolsk Pige« bedes indlagt paa Menighedskontoret.

Udmærket Jule- og Nytaarsgave.

En Gave, som varer til næste Jul!

Send dine Venner og Bekendte,
som ikke holder Ugebladet,

et

der giver Ugebladet frit tilsendt en hel Aargang.

Pris 4 Kr.

Faas Bredgade 69, 2. o. G., Kl. 1—4. Tlf. Palæ 654.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 50.

Søndag den 15. December.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Hvorledes jeg blev Katholik. — »Mine smaa Erindringer«. — »Motor-Missionen« i England. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ringsted. Silkeborg. Rom. Tyskland. Asien. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

147.

Gaudete.

Aa, hvor Liver dog er tungt at leve: det er da næsten ikke til at holde ud! Man slider og slæber Dag ud og Dag ind, og ligevidt kommer man.

Vist saa, man har Ret i at sige: Livet er tungt; der er mange, der maa slide haardt for det daglige Brød, og selv de, der fødtes paa Livets Solside, har deres Læs at trække: Ufred i Familjen, Børn, der skejer ud, Sygdom og Død; det er Sorger, som ofte har til Huse, hvor Velstanden bor. Enhver har sit, i det lange Løb gaar ingen Ram forbi.

Vi trøster os i Forhaabning om, naar det eller det sker, saa bliver det bedre for os, saa bliver Livet lysere og lettere at leve. Vismænd lærer, vi er skabt for Gud og først finder Fred, naar vi naar til hans Himmel.

Men — mon vi nu ikke kunde faa det langt bedre ogsaa her i denne Jammerdal, hvis vi ikke var saa slemme til at huske paa alt det, som er svært, alt det meget, som

tynger. Vi passer vist ikke rigtig paa alle de gode Stunder, Livet giver os. Mon vi ikke tager dem som noget selvfølgeligt? Ja, hvad værre er, jeg er bange for, vi er misfornøjede tit og mange Gange med det gode ogsaa; der mangler noget hist og noget her, Goderne er ikke fuldkomne. Der er et godt, gammelt Ord, som siger: »Man er i sin egen Lykkes Smed.« Hvis man passede rigtig paa alle de gode Gaver, Gud giver en, saa var man, om ikke helt lykkelig, saa dog tilfreds og rolig, selv om der baade var det ene og det andet i Vejen.

Vi skal se at faa noget ud af Guds Gaver. Hvordan vi skal bære os ad med det — ja, det er ikke saadan at sige med to Ord, men det finder man nok paa af sig selv, hvis man bare rigtig lægger Mærke til dem og fremfor alt er taknemlig for dem.

Vi faar saa mange gode Gaver Dagen igennem. Vi møder en, der taler saa godt og saa venligt til os, Kærlighed lyser ham ud af Øjnene. Vi samles med vore kære omkring Middagsbordet, vi er sultne, og Mors gode Mad staar saa indbydende for os. Og vi faar en god Bog — en hyggelig Samtale — Hvile efter Arbejdet — en Tur ad de let frosne Veje under blinkende Stjerner . . . Der er saa mange smaa og store Glæder i vort verdslige Liv, Glæder, som vi alle skylder Gud Tak for ikke mindre end for Trøst og Styrke, naar vi vender os til ham i Bøn.

Verden er svær at leve i, men »midt iblandt jer staar han«; Trøsteren er aldrig længere fra os, end vi kan naa ham; han har slaaet sig ned i vore Kirker, og hver eneste Dag er han hjemme og tager imod.

Midt i Ventetiden lyder det Kirken over: »Glæder jer altid i Herren!«

Glæden skylder vi ikke alene »alle gode Gavers« Giver; ved Glæde og ved Tak for alle smaa og store Gaver, Fornøjelser, Livets Sejre og Tilfredsstillelser gør vi Livet rigere og skønnere for os selv og vore kære. Lad os tage det af Lykken, vi kan faa. »Og atter siger jeg: Glæder eder.«

Francesco.

Hvorledes jeg blev Katholik.

(Af Hofjægermester Garth-Grüner.)

Det var en Aften i Marts. Tilfældig faldt mit Øje paa en lille Notits i *Politiken*. Heri stod, at ifg. »Nordisk Ugeblad« agtede Pastor Ronge, Rosenkranskirken, at inelde sig ind i Foreningen mod Smudspressen for at bede denne holde Øje med Nationaltidende, som i en Artikel havde forsøgt en Mistænkeliggørelse af afdøde Lensgrev Holstein Ledreborgs katholske Tro.

Jeg fik Lyst til at erfare lidt nærmere og bestilte Ugebladet for daværende Kvartal.

I de mig tilsendte Hæfter blev jeg blandt andet opmærksom paa en Strid, som under Overskriften »Samlingsmærket« førtes mellem Ugebladets Redaktør samt katholske Præster paa den ene Side og lutherske Præster paa den anden.

Dette og meget andet, jeg fandt i Bladet, interesserede mig meget. Jeg følte imidlertid, at min Uvidenhed om den store Moderkirkes Lære var større, end jeg egentlig kunde være bekendt, og at jeg manglede Forudsætninger for at forstaa alt, hvad jeg læste i det katholske Blad. Jeg henvendte mig derfor til den katholske Præst i Ringsted.

Protestanter, jeg har talt med siden, har sagt mig, at dette var forkert, at jeg i Stedet skulde have gaaet til en protestantisk Præst. Naar jeg imidlertid handlede, som jeg gjorde, var det ud fra den Forudsætning, at en katholsk Præst bedre maatte kende den katholske Kirkes Lære end en protestantisk Præst.

Hvad der straks undrede mig efter at have faaet besvaret de mange Spørgsmaal, jeg rettede til Præsten, var, at det skulde være nødvendigt for Protestanterne at fordreje og bagvaske den katholske Kirkes Lære, som det især er Skik og Brug endnu i Skolerne. En oplysende Forklaring har jeg dog til Dels faaet herpaa af en norsk Lærer i Skolebladet Nr. 29, 1902, som skriver: »Skal vi undervise saa, at Eleverne ikke faar Uvilje mod eller Ringeagt for den katholske Kirke, saa skønner jeg i Grunden ikke, hvad vi skal gøre med Luther. Da har vi i Grunden sværlidet Brug for ham.«

Jeg studerede herefter med stadig større Interesse katholske Bøger og Skrifter. Men ogsaa protestantiske Angreb paa den katholske Kirke studerede jeg for derefter at undersøge Forholdene nærmere.

— Mine Undersøgelser af de protestantiske Angreb paa og Beskyldninger mod den katholske Kirke, Skriftemaalet, Jesuiterne o. s. v. førte til, at jeg overlod Undervisningen af mine Sønner til nævnte Orden og selv besluttede at fortsætte mine religiøse Overvejelser og Undersøgelser.

En velvillig Præst i Folkekirken anbefalede og sendte mig Chiniquys Bog. Mig gjorde han en Tjeneste derved. Jeg fik derved Lejlighed til at læse Biskop Fallizes Modskrifter, to smaa Mesterværker: »Kvinden i Skriftestolen« og »Præsten i Skriftestolen«. Heri svinger Forfatteren Svøben og lader den uden Skaansel falde paa den arme lutherske Præst og do. Theolog, som henholdsvis har anbefalet og udgivet Svindlerens og Gudsbespotterens kyniske Skrifter.

— Det gik imidlertid mere og mere op for mig, hvor logisk, klar og guddommeligt den katholske Kirkes Lære er i Modsætning til alle de protestantiske, indbyrdes splidagtige Sekters, som hver for sig paastaar at sidde inde med den rette Lære.

Jeg saa, hvorledes den katholske Kirke, trods sine 1900 Aar, trods det, at den aldrig har forandret sin Lære, og trods de Storme, som er gaaet hen over den, staar lige ung og lige stærk med sine næsten 300 Millioner Medlemmer.

Jeg erfarede, hvor langt højere de katholske Lande og Provinser stod i Henseende til Moral og Sædelighed, hvor meget lavere Selvmordsprocenten og Antallet af uægte Fødsler var blandt Katholikkerne end blandt Protestanterne, og jeg begreb, at hos de Slægter, som blev opdraget gennem Skriftestolen, fostredes de lykkeligste Familier og de loyaleste Undersaatter.

Da Luther sagde, at, hvis nogen vilde afskaffe Skriftemaalet, vilde han grave det op og hente det, om det end var tusind Mile borte, da saa han klart paa Fremtiden, men har ogsaa sikkert haft en Følelse af, at den Lavine, han alt da havde sat i Bevægelse, nødvendigvis maatte

rive det for Menneskeheden saa dyrebare Bodens Sakramente med sig i Afgrunden.

Jeg følte, hvilken Lykke og Velsignelse det vilde være for mine smaa Børn at indtræde i den katholske Kirke, der vilde hjælpe dem til at bevare deres Barnetro, og som vilde være dem det sikreste Værn imod Vantroen.

Min Beslutning var taget. Den 28. Juni forundte Gud mig den Naade at blive optaget i den hellige katholske Kirke.

Hvor herligt er det ikke at kunne sige til sine Børn: »I kan trygt stole paa alt, hvad jeres Præst lærer; thi Præsten lærer det samme som Biskoppen, og Biskoppen lærer det samme som Paven, og Paven og Kirken er Sandhedens ufejlbare Vogtere.«

Hvor ganske anderledes stiller Forholdet sig ikke for Forældre i den danske Folkekirke.

Her raader den saakaldte frie Forskning.

Om en Præst finder for godt at fornægte Jomfrufødselen eller andet, som for enhver Kristen bør staa som helligt og urørligt, faar han uantastet Lov at sidde i sit Embede og forkynde den falske Kristendom.

Maatte blot mange af de Forældre, som saa ofte udtaler, at for dem er alle Trossamfund lige gode, men som ikke desto mindre føler, hvor svært det i vore Dage er at opdrage deres Børn, fordi de saa tidlig er udsatte for at miste deres Barnetro, komme til Erkendelse af, hvilken Velgerning de vilde vise deres Børn ved at lade dem træde ind i den Kirke, hvor Ordet lyder ens, enten det forkyndes under Peterskirkens Kuppel eller i den usleste Flække i en fjern Verdensdel. Denne Kirke vilde værne om de Barne-sjæle, som dog er Forældrene saa kære. Den vilde lære deres Børn at elske det gode og afsky det, som vil forgifte deres Sjæle. Og alt dette er den i Stand til, fordi den sidder inde med den Autoritet, som ene er overdraget den af Gud.

Vilde disse Forældre vise denne Retfærdighedshandling mod deres Børn, var det jo ogsaa muligt, at der en Gang, igennem disse, kunde vederfares dem den Lykke, der er den største af alle, selv at blive Børn af den hellige romersk-katholske Kirke.

„Mine smaa Erindringer“.

Af C. F. Brockdorff.

(Fortsat).

Da min Fader kom til Alrø, var jeg ti Aar gammel. En Vinterdag kom min Fader fra Kæret og Krattet og sagde: »Jeg saa B.... slaa Tjørn til Ovn, og ved det Arbejde var han i lutter Laser; men smidig og kraftig, slank og høj med det brune krøllede Haar, det smukke Ansigt med de skælmske Øjne saa han ud som en fortryllet Prins.« Han var dengang nitten eller tyve Aar gammel, og dersom han var kommen til en grundtvigsk Skole og derefter til en dygtig grundtvigsk Gaardejer et Par Aars Tid, saa var der blevet noget ud af ham i flere Henseender, thi han havde gode Evner og et godt Hjerte; men det blev forstenet, det var Synd.

Han giftede sig ind i en Gaard paa Alrø. Da han var henved de halvtreds; blev han syg for første og sidste Gang, det var Lungebetændelse og særlig farligt, fordi han fra Ungdommen havde nydt Spiritus. Han var dog aldrig beruset; thi han kunde taale alt. Hans Legeme var saa uendelig kraftigt, men mange dør af Lungebetændelse, netop fordi de har nydt saa meget Spiritus i deres Dage. Det gik hurtigt, der var ingen Hjælp. Jeg var der flere Gange, men han sagde: »Jeg vil have mine egne Tanker.« Han troede ikke paa Kristus. Jeg var ogsaa til Stede, da han døde. Jeg græd over denne Død, fordi han ikke fandt Naade paa Jorden ved Jesus Kristus.

Da min Moder var 81 Aar gammel, blev hun syg, og hun var syg et Par Maaneder. Hun sagde til mig: »Jeg er gammel nok til at dø.« Og det skete ogsaa. Det var en meget stor Sorg for mig, jeg savnede hende alle Vegne, i Stuerne, i Gaarden, i Haven; jeg havde ikke tænkt mig, at det kunde blive saa stort et Savn.

Alrø Præstegaard havde megen Gæld, jeg søgte da et bedre Kald og fik det, og dog var jeg ikke glad ved det; thi jeg var meget bedrøvet over at skulle rejse bort fra Alrø.

Ikke alene var Menneskene gode og trohjertede, men

mange gamle Skikke, der gav Livet et eget Præg, havde holdt sig der endnu. Saaledes var den gamle Skik endnu ikke helt forsvundet, at Ægtefolk gik til Skriftemaal og Kommunion, før de holdt Bryllup; i alt Fald iagttog et ærværdigt gammelt Guldrudepar den, der lod alt gentages, som det var foregaaet ved deres Bryllup.

I Havrebjerg Præstegaard.

Menigheden i Havrebjerg og Gudum bestod af gode, venlige, rare og hæderlige Mennesker; en Del tilhørte Indre Mission, nogle faa den grundtvigske Retning, men de fleste tilhørte Centrum. Hvad de indre missionske og grundtvigske angaar, saa var disse de mest troende.

Da jeg var kommen til det nye Kald, Havrebjerg og Gudum, fik jeg at vide, at Pastor Schjerning boede i Stillinge. Jeg havde ikke set ham i mange Aar og var derfor meget glad ved at træffe ham. Han og Fruen kom til os, og vi kom meget gerne der. Schjerning og jeg talte ofte om Religionen, men talte aldrig om den katholske Kirke. Jeg tror, han kendte for lidt til den og derfor nødig vilde forplumre sig. Jeg selv kendte tilstrækkelig til den gamle Kirke, og saa talte vi ikke om den Sag.

For c. 40 Aar siden var der to særegne Præster i Kjøbenhavn. De var begge unge, høje og slanke, med store og dybe Øjne og en smuk Pande. De havde mere end almindelig filosofisk og theologisk Dannelse. De havde ikke blot Hoved, men ogsaa Hjerte, og deres Stemmer var klangfulde og dybe. Den ene af dem, Pastor Fog, steg fra Præst til Provst og derfra til Biskop i Aarhus, og han naaede tilsidst Toppen som Biskop i København. — Pastor Schjerning kom bort fra København, først til Tommerup og derfra til Stillinge. Der er en stor og smuk Kirke. Menigheden kunde godt lide Schjerning, men der kom kun faa Mennesker i Kirke. En Skolelærer sagde: »De siger alle, at naar Pastoren begynder sin Prædiken, saa kan vi forstaa ham, men ti Minutter efter, naar han siger: »Kære Venner, lad os nu komme dybere ind i det,« saa kan vi ikke følge med.«

Lutheranerne mener jo, at Prædikenen er det væsentligste for hele Menigheden. De fleste Præster kan lave en

Prædiken og holde den; men af 3-4 Præster kan kun een holde en særdeles god Prædiken, og i saa Tilfælde bliver Kirken fyldt eller næsten fyldt. Men Prædikenen maa og skal ikke være det væsentligste, men derimod Alteret, saaledes som det altid har været og bestandig vil blive i den katholske Kirke.

Gaardejer Niels Møller Spandes paa Alrø skulde have Guldbryllup, og jeg rejste Novbr. 1895 om Natten fra Havrebjerg til Alrø, hvor jeg tog ind hos Gustav Glud paa Villa Tonballe. Her blev jeg meget syg, og Frøken Erslev mente, da jeg havde været syg i henved seks Uger, at det var det bedste, at der blev hentet en Sognepræst, som kunde give mig Kommunionen. Jeg forbød det ikke, idet jeg ikke tænkte videre over det, og Præsten kom; men jeg mente, at en luthersk Præst vistnok ikke kunde give mig Kristi Legem og Blod. Den næste Dag sagde jeg til Glud, at jeg ønskede, at der maatte komme en katholsk Præst. Glud troede imidlertid, at jeg talte i Vildelse, og skrev til min Hustru, som svarede, at det forholdt sig rigtigt, naar jeg ønskede en katholsk Præsts Nærværelse, og hun rejste saa selv til Alrø. Dagen efter fik jeg Kommunionen og den sidste Salvelse af Pastor Kerff. Jeg troede nu, at Døden skulde indfinde sig, og jeg vilde ikke gerne begrave af en luthersk Præst, hvad der jo kan være rimeligt, og jeg mente, at Prinsesse Marie mulig kunde bevirke det, men i min Forvirring talte jeg ikke om Prinsesse Marie, men derimod om Kronprinsessen.

Fra Dag til Dag ventede jeg, at jeg skulde dø, og da otte Dage var gaaet, syntes jeg, at det var saa underligt, at jeg ikke var død endnu. I Virkeligheden havde jeg det ogsaa bedre, og det gik nu ganske langsomt fremad med mig; en Maaned efter kunde jeg med Madam Berthelsens Hjælp gaa lidt omkring i Stuen.

Det var jo herligt at kunne gaa omkring i Stuen og paa Gangen, men jeg troede, at jeg aldrig vilde kunne komme i en katholsk Kirke, og saa tænkte jeg paa Mors og paa gamle Schlichter, som i mange Aar lige indtil sin Død aldrig kunde faa Kommunionen; jeg derimod kunde faa Kommunionen bestandig. Stakkels Schlichter. — Om Foråret kunde jeg spadserere i Haven ganske alene.

I to Aar kunde jeg ikke læse det allerringeste i en Avis eller Bog, men saa gik ogsaa det en Smule fremad, og jeg kunde nu læse og skrive lidt. Fra Aar til Aar er det gaaet lidt fremad, men imidlertid traadte en anden Sygdom til, jeg maatte opereres for Sten. Om jeg blot kunde taale det! Men Stensmerterne var saa heftige, at jeg nødvendigvis maatte opereres, og jeg ønskede det ogsaa. Professor Schou foretog Operationen sikkert og godt, og jeg var overordentlig glad. Tre Aar senere maatte jeg underkaste mig en ny Operation af Professor Schou, men jeg var rolig og sagde: »Vil Gud, at jeg skal dø, sker det; men det sker ikke ved en Fejl fra Professorens Side.«

For c. fem Aar (vistnok c. 1902) siden blev jeg angrebet af Influenza, hvortil der stødte en Lungebetændelse. I næsten en Maaned vidste jeg ikke, hvad der foregik omkring mig. Feberen var paa 40,5 og 41,5, og Overlæge Saxild troede, at jeg skulde dø, og der var altid en Søster hos mig Dag og Nat, indtil Feberen efter en Maanedes Forløb hørte op.

Da jeg ikke rigtig kunde gaa, lærte jeg at spille Skak, hvad jeg fandt overordentlig interessant. En Sygeplejer Otto lærte mig det. Jeg fik Pulver, men da det ikke vilde hjælpe, maatte jeg have Helvedessten (Lapis), og saa blev jeg rask. Disse to Læger glemmer jeg ikke.

I den Tid, da jeg vanskelig kunde sidde op og ingen Ting bestille, lærte jeg at brodere Stramaj, og jeg øvede mig i Skakspil. Men i de sidste Aar hørte dette op, og nu læser og skriver jeg, selv om det jo ikke bliver ret meget; jeg spadserer ogsaa og skal helst spadserere to Gange om Dagen.')

(Sluttes).

*) Længere naaede Pastor Brockdorff ikke i sine »små«, meget spredte Erindringer. Efter at have taget Afsked levede han først nogle Aar i Ordrup, nogen Tid boede han paa St. Josephs Hospital i København, og sine sidste Leveaar tilbragte han paa Mariehjemmet. Baade hans Hustru, der ogsaa blev Katholik, og han selv døde begge 1908, kun med et halvt Aars Mellemrum. Med nogen Vanskelighed opnaede han Pension; Forhandlinger, som dog kun stod i indirekte Forbindelse hermed, voldte ham en Mængde Ærgrelser og Sorg de sidste Aar. — Som afsluttende Stykke skal i næste Nummer bringes nogle Overvejelser om katholsk og protestantisk Troslære, som Pastor Brockdorff har føjet til sine Erindringer.

„Motor-Missionen“ i England.

Paa Tur med Motor-Kapellet. Denne Overskrift vil den, der det sidste Aars Tid har læst det engelske Blad »Catholic Times«, ret ofte have fundet i dets Spalter. Motor-Kapellet, som jo tidligere har været kort omtalt her i Bladet, er nemlig efterhaanden blevet en kendt og yndet Fremtoning i det engelske Kirkeliv, en Faktor, hvis Betydning lader til at skulle blive baade varigere og mere vidtrækkende, end man straks havde tænkt sig. Det er derfor vel motiveret, naar Ugebladets Læsere nu stifter lidt nærmere Bekendtskab med Motor-Kapellets Virksomhed og med det store Arbejde, i hvilket det kun er et enkelt Led. Det staar jo ganske sikkert som Tegnet paa en ny Tid, da Frugterne af de store Opfindelser og af den rivende Udvikling paa det tekniske Omraade i en hidtil ukendt Grad vil blive Midler og Vaaben i Menneskers Hænder — Vaaben, som ikke mindst vil bidrage til, at Kampen paa det moralske og religiøse Omraade bliver alvorligere og skarpere end før.

Den Institution, *Catholic Missionary Society*, i hvis Tjeneste Motor-Kapellet virker, er af forholdsvis ny Oprindelse. Det er et Missionselskab, hvis Virkefelt er blandt Ikke-Katholikker i England. Maalet for dets Arbejde er intet mindre end dette: at vinde England tilbage for Kirken. Der drives, hvad Englænderne kalder *home-mission*.

For ret at forstå denne Virksomhed maa man være kendt med, hvorledes de katholske Forhold i England i de sidste Aar har udviklet sig. De engelske Forhold minder jo for saa vidt om de danske, som vi ogsaa her træffer en katholsk Befolkning midt i en overvejende protestantisk og under en protestantisk Regering. Men der er jo den væsentlige Forskel, at Katholikernes Procenttal i England er betydelig større end i Danmark, og at deres Samfund er langt fastere, mere rodfæstet end vort. Dette har jo nok først og fremmest sin Grund i, at Katholicismen aldrig har været udryddet, der har altid været Rødder, man ikke har kunnet rykke op, og det ligger i Sagens Natur, at det netop er dem, der er gaaet dybest ned, som

er blevet tilbage. Men dertil kommer, at den engelske Statskirke, i al Fald den højkirkelige Retning, ikke har fjernet sig saa stærkt fra den katholske Kirke som de øvrige protestantiske Samfund. Mange Ceremonier og enkelte Dogmer har den beholdt; hvor nær den faktisk er, ses bl. a. deraf, at der i 1911 konverterede ikke mindre end 618 gejstlige — deriblandt 572 anglikanske. De engelske Katholikker danner ikke som de tyske noget politisk Parti, men er derfor ikke mindre solidariske. De støtter ved enhver Lejlighed hverandre og udfolder en stor Virksomhed ikke blot for at hævde deres Sag, men ogsaa for at vinde andre for den. Navnlig i de sidste ti Aar har de gjort betydelige Fremskridt; ja, man behøver kun at gaa 2-3 Aar tilbage i Tiden for at kunne iagttage Stadier i den Udvikling, der er foregaaet.

Ved et stort katholsk Møde i London for 3 Aar siden blev det saaledes fremhævet, at det nu ikke blot var Katholikkernes Opgave at hævde sig og forsvare deres Sag; det gjaldt at gøre et positivt Arbejde for at udbrede Oplysning og nedbryde Fordomme og Mistro, og de Resultater, der allerede var naaet i denne Henseende, ansaa man for ganske særlig betydningsfulde. Nu i Sømmer udtalte den engelske Kirkes Primas, Kardinal Bourne, ved den eukaristiske Kongres, at det var øjensynligt, at den engelsk-katholske Udvikling var naaet til et afgørende Punkt; der havde i de sidste Par Aar rejst sig en Bevægelse, der var baaret oppe af en stærk Begejstring, og som gik ud paa at omvende England til den katholske Tro.

Denne Bevægelse, som Kardinal Bourne her taler om, er det, der har ført til Oprettelsen af det før omtalte »Katholsk Missionsselskab«, og som nu paa den anden Side bæres oppe og holdes i Live af dette Selskab. Den første Spire til Bevægelsen kan man finde saa langt tilbage som i 1903, da der dannedes et Broderskab, som under Navn af »The Westminster Diocesan Missionaries« arbejdede paa at udbrede Troen blandt Ikke-Katholikker inden for Bispedømmets Grænser. Det var afdøde Kardinal Vaughan, der ogsaa lagde Grunden til Westminster Kathedralen, som organiserede Arbejdet. Disse Missionærer havde ganske udmærkede Resultater af deres Arbejde, en Mængde Menne-

sker blev efter deres Missioner optaget af den stedlige Gejstlighed, og der blev efterhaanden stillet stadig større og større Krav til dem. I Løbet af 7 Aar afholdtes c. 150 Missioner.

I Aaret 1909 besluttede saa Ærkebiskop Francis (Kardinal Bourne) af Westminster at udvide denne Virksomhed til at strække sig over hele England og at bygge den op paa en mere solid og permanent Grund, end den hidtil havde haft. Han udkastede derfor en Plan, som han forelagde de engelske Biskopper, og de gav alle Sagen deres varmeste Tilslutning. Denne Plan gik ud paa at oprette en Missionsstation, »Apostolic Mission House«, som skulde være en Slags Central i Bevægelsen. I dette Hus skulde Præster uddannes med det særlige Maal for Øje at drive Mission blandt Protestanter. De skulde her, efter deres Præstevielse, gennemgaa et Kursus, der kom til at vare fra 6-12 Md., og i denne Tid gøres bekendt med de forskellige Vanskeligheder, baade af theologisk, philosophisk og historisk Karakter, som oftest spærrer Vejen til Kirken. Desuden skulde der gives dem Øvelse i at besvare Spørgsmaal og at udrede Problemer paa en klar og letfattelig Maade. Hver Biskop blev opfordret til at lade mindst een af sine Præster uddanne til dette Arbejde; efter endt Uddannelse skulde han blive paa Stationen, men altid være til sin Biskops Disposition, forsaavidt som det gjaldt Missionsvirksomhed. Fra Tid til anden skulde der afholdes Foredrag af fremragende, dygtige Katholikker, hvortil ogsaa andre end Husets Medlemmer, baade gejstlige og Lægfolk, skulde have Adgang.

Hele denne Plan blev realiseret indtil de mindste Enkeltheder. Stationen kom til at ligge i Brondesbury Park i London N. W., og den er en smuk og anselig Bygning. Til Leder af saavel Huset som Arbejdet, der skulde udgaa derfra, blev valgt en Brodersøn af Kardinal Vaughan, Præsten Herbert Vaughan. Familien Vaughan er en af de mest fremragende katholske Familier i England. Foruden den nylig nævnte Herbert Vaughan kan nævnes Biskoppen og endelig Jesuiten Bernard Vaughan, som regnes for en af Englands største gejstlige Talere. Det er en af disse gamle Slægter, som aldrig har svigtet Kirken, og som ved den

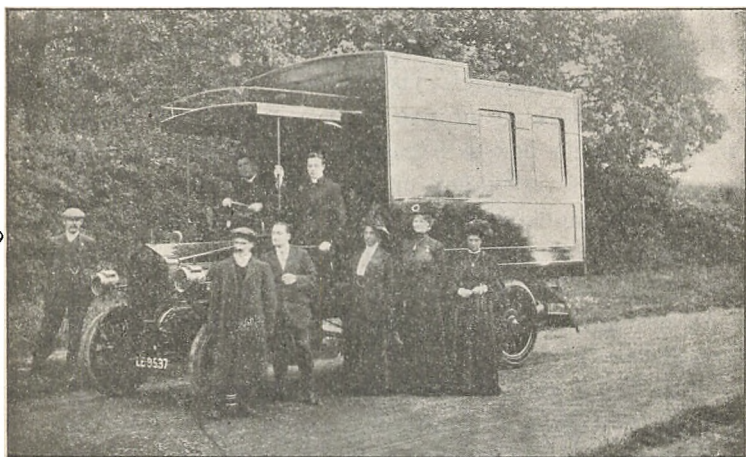
aarhundredlange Kamp, de har maattet føre, er blevet til de energiske, viljefaste Mennesker, for hvem Religionen er en Hovedsag, og hvis hele Liv og Tankegang er ganske gennemtrængt af katholsk Aand. Man forstaar saa godt, at det er blevet to Mænd af denne Familie, der er blevet Sjælen i »Catholic Missionary Society«. Det er den gamle Kirkes Sønner, der kræver den Arv, som tilhører dem, og som ingen Magt har kunnet tvinge dem til at give Afkald paa.

Det nye Missionsselskab traadte ud i Livet henved Nylaar 1910. Det kom til at bestaa haade af gejstlige og Lægfolk. Det var et Punkt, som der straks blev lagt stor Vægt paa, at Arbejdet skulde være et Samarbejde mellem Præster og Lægfolk. At dette Punkt er kommet til at staa øverst paa Programmet, viser klart, i hvor høj Grad de engelske Katholikker er paa Føling med deres Tid, hvordan de i Ordets bedste Forstand forstaar at være moderne. Medlemmer af Selskabet er først og fremmest de aktive Præster, »Missionsfædrene«, endvidere dels aktive Lægfolk, dels passive, som kun er Bidragydere; hele Virksomheden bæres oppe af frivillige Gaver og Bidrag. Medlemsbidraget er 18 Kr. om Aaret, men der findes desuden mange faste Bidragydere.

Straks i Foraaret 1910 begyndte saa Arbejdet. Der blev givet Missioner rundt i Landet, holdt Foredrag af apologetisk eller almindeligt Indhold, ved hvilke Lejligheder en »Spørgkasse« altid viste sig af udmærket Virkning. Man uddelte Bøger, Blade og Brochurer og udgav et Maanedssblad, »The Missionary Gazette«, hvori der blev givet Underretning om Arbejdet og Resultaterne.

Med disse Midler arbejdede man indtil Foraaret 1911. Saa skete der noget, som i Ordets egentlige Forstand satte Fart i Arbejdet, En rig amerikansk Dame skænkede Selskabet et Automobil, der var indrettet som Kapel. Det var en meget betydelig Gave, den beløb sig, uden indre Udstyrelse, til henved 13000 Kr. Som Billedet viser, er dette — Motor-Kapellet vil vi kalde det — ikke særlig paafaldende af Ydre; det minder nærmest om en Omnibus. Saa meget mere ejendommeligt er dets Indre. I den forreste Ende af Vognen hæver sig et lille Alter, der samtidig gør Tjeneste

som Sakristi, idet der forneden er Skab til Opbevaring af Messeklæderne. Over Alteret løfter Vognens Tag sig noget, netop saa højt, at Præsten kan staa foran med løftede Hænder. Den bagerste, lodrette Side af denne ophøjede Del af Taget er af Glas, saa Lyset falder skraat ned over Alteret. Ogsaa Altertrinet kan løftes og tjene som Gemmested, og under Gulvet findes et c. 20 cm dybt Rum, hvor Oplaget af Bøger og Blade findes. Endelig findes Kommunionbænk, fire Knælebænke, altsammen i smuk og stilfuld Udførelse. Vinduerne i Vognens Sider kan lukkes med Skodder og Vognen derefter oplyses med elektrisk Lys; det lille Kapel er altsaa, som man ser, et ægte Barn af vor Tid.

Det viste sig hurtigt, at dette Kapel blev en stor Vinding for Selskabet; allerede i Sommeren 1911 og endnu mere i 1912 havde man udmærkede Resultater at opvise. Motor-Missionen, som den kaldtes, bidrog virkelig til at løse den Opgave, som Pius X i et Brev til Pater Vaughan havde omtalt saaledes: »At sprede Oplysning om vor h. Tros Sandheder, at börtrydde Fordomme og misforstaaede Opfattelser af Læren og Moralen og at bane Vej til Kirken for de mange, som under almindelige Omstændigheder er ganske uden for dens Rækkevidde.«

(Fortsættes).

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I forrige Uges Slutning ankom den nye polske Præst, *Dr. jur. Szymanski*, her til Byen og er nu flyttet ind i sin Lejlighed paa det gamle Frederiks Hospital. Kapellet samme Steds bliver indviet i Dag, Søndag den 15. December.

— Den flamske Digter Stijn Streuvels vil være være mange Katholikker bekendt fra en Række Skildringer, der i Tidens Løb er fremkommet i Oversættelse i Varden. Det var hans sidste Bog »Julebarnet«, Redaktør Oskar V. Andersen havde valgt til Emne ved Højskolens Møde i Tirsdags. Den vidunderlige Fortælling om den lille Forpagterdatters Besøg hos den fattige Væverfamilie, hvor netop et lille »Julebarn« har set Dagens Lys, og Skildringen af, hvorledes de fattige Forhold ikke forstyrrede hendes Forestillinger om det rige Jesusbarn, hun maaske havde ventet, fordi »det vidunderlige Lys strømmede ud fra hendes egen inderste Sjæl«, gav alle Tilhørerne en smuk Julestemning med hjem fra det sidste Højskolemøde i Aar.

— Vincentsforeningen afholdt sit fjerde og sidste Generalmøde for i Aar Søndag d. 8. December. Det præsideredes af den højjærværdigste Biskop og overværedes af 26 Brødre. Efter at der var aflagt Beretning om Virksomheden i Menighedsplejen i det sidste Kvartal, lagde Hans Biskoppelige Højjærværdighed Brødrene paa Sinde at virke for Tilgang af nye Medlemmer, særlig yngre, ogsaa fra den katholske studerende Ungdom. Denne maatte huske paa, at Vincentsforeningen, der omspænder hele Jorden, i sin Tid blev stiftet af unge Pariser-Studentere.

Ringsted. Det vil vistnok glæde de fleste af Ugebladets Læsere at høre, at Fru Hofjærgermesterinde Garth-Grüner nu, ligesom sin Mand, har antaget den katholske Tro. Den 6. December optoges hun nemlig i den katholske Kirke af Pastor Wijnen ved St. Knuds Kirke her i Byen. Som sædvanlig indlededes Optagelsen med en kort Tale af Sognepræsten, der skildrede den Glæde, han og hele Menigheden følte ved denne Lejlighed. Den største Del af Menigheden og nogle anderledes-troende overværede Højtideligheden. Lille-Svenstrup er nu en af de faa større Herregaarde, hvor baade Forældrene og Børnene (6) hører til den katholske Kirke. Gud give, at mange her i Danmark maatte følge det smukke Eksempel, som dette ædle Ægtepar har givet. (x). Ugebladet tillader sig til denne Meddelelse at føje en hjertelig Lykønskning med Haabet om, at Hofjærgermester Garth-Grüner og Frue maa gøre den Erfaring, som mange Konvertitter før dem har gjort, at vel var det en stor Lykke

at blive Katholik, men en endnu større Lykke blev det at leve Livet som Katholik.

Silkeborg. Her indviedes i Søndags den smukke lille Kirke, som der allerede i dette Blads Nr. 33 har været givet en lille Beskrivelse af. I næste Nummer vil der forhaabentlig fremkomme baade Beretning om Festen og Billede af Kirken.

Rom. Tirsdag den 3. December har den Hellige Fader holdt Konsistorium og overrakt den røde Hat til fem af de i Konsistoriet den 17. Novbr. i Fjor udnævnte 18 Kardinaler, som ikke den Gang var til Stede, nemlig de fire Ærkebiskopper af Valladolid (Cos y Macho), Olmütz (Bauer), Sevilla (Almaraz y Santos) og Wien (Nagl) samt den spanske Nuntius Vico. Desuden udnævnte Paven en ny Kardinal, Biskop *Hornig* af Viszprem og Primat over Ungarn.
(*Cath. Times.*)

Tyskland. Ved to Ting sætter den protestantiske Majoritet i Tyskland deres Fædreland udenfor de egentlige Kulturstaters Tal, ved Hævdelsen af Duel og Forbudet mod Jesuiters Virksomhed. Den berømte Centrumsfører i den tyske Rigsdag, Friherre *von Hertling*, der tillige er Premierminister i Bayern, havde givet de saakaldte Jesuitparagrafer en nogenlunde mild Fortolkning og udtalt Tilladeligheden af Jesuiternes Virksomhed i Sjæleplejen, dog indenfor ret snævre Rammer. Skønt Rigsdagen adskillige Gange har vedtaget Ophævelsen af disse taabelige Rester af Kulturkampsløvene, har Forbundsraadet, som endnu ikke synes at anse Tyskland for modent til en fri Forfatning, ikke alene stedse ladet haant om Rigsdagens Vilje, men har endog nu i sit Møde den 28. Novbr. forkastet Bayerns milde Fortolkning af Loven og hævdet den mest snæverhjertede Udlægning af denne. Herefter skal det være Jesuiter forbudt overalt i Tyskland at holde Eksercitier, religiøse Konferencer og ogsaa rent videnskabelige Foredrag, blot disse er af religiøst Indhold. Tilladt skal kun være stille Messer og Meddelelse af Dødssakramenterne. Hvorledes denne Optræden bedømmes af Centrumspartiet, meddeler Bladet *København* i sit Nummer af 7. Decbr.:

Til almindelig Overraskelse har Centrum set dette som en tilkastet Handske og taget den op. I Rigsdagens Møde Onsdag den 5. ds. tog Centrumsføreren, den ansete Jurist Dr. Spahn, kraftig til Orde mod den sidste Forbundsraadsbeslutning: Ordensvirksomheden var en Del af den katholske Kirkes Menighedsliv, og Jesuiterloven var derfor et Angreb paa Religionsfriheden; naar man udelukkede Jesuiterne fra store Omraader af Sjælesorg, blev det Angreb paa de enkelte Katholikkers Samvittighedsfrihed. Det var

en Undtagelseslov, og naar denne opretholdes, »kan vi (Centrum) ikke have nogen Tro til, at Rigskansleren og Forbundsraadet vil give de tyske Katholikkers Sager en retfærdig Behandling, og vi vil selvfølgelig afpasse vor Holdning derefter!« At dette var en Krigserklæring, kunde ingen være i Tvivl om, og Rigskansler Bethmann-Hollweg svarede da ogsaa straks med indtrængende Opfordringer til Centrum om ikke at rejse en ny Kulturkamp. Han henviste til den protestantiske Befolknings nedarvede Uvilje mod Jesuiterne, en Stemning, der heller ikke var ukendt indenfor den romerske Kirke. — Der var ikke Tale om Eftergivenhed fra Regeringens Side, men tydelig Uhyggefølelse under Udsigterne til en Kamp, hvor Centrum sammen med Socialister og Polakker vil være i Stand til at standse alt Lovgivningsarbejde og gøre Livet uudholdeligt for Regeringen.

Asien. (Kina.) Intet hedensk Land i Verden har den protestantiske Missionsiver i den Grad henvendt sin Opmærksomhed paa som Kina, hvor katholske Missionærer har arbejdet flere Hundrede Aar, før nogen Protestant betraadte dette Land for at udbrede Troen. Især er det engelsk Protestantisme, som har stor Indflydelse — en indstændig Opfordring til katholske engelsktalende Nationer til at sende Missionærer til Kina. Man maa derfor glædes over, at der i Nord-Amerika er oprettet et Præsteseminarium for kinesiske Missionærer. Forresten tager den katholske Kirke glædeligt til i Kina; saaledes er det Apostoliske Vikariat i Peking i Løbet af de to sidste Aar to Gange bleven delt, og det skal snart igen deles. Den nye Regeringsform synes ikke at være til nogen Skade for Kirken. Premierministeren i den ny Republik *Lu Tseng Tsiang*, der er gift med en belgisk katholsk Dame, er selv Konvertit.

(America).

Brevkasse.

Hr. Redaktør!

Med Interesse ser man, hvorledes den danske katholske Kirke, særlig i de sidste Aar, er gaaet fremad. Der er bygget større Kirker med prægtige Altre og herlige Orgler; det er udmærket, det er kun som det skal være; det samme gælder vore Kloster- og Hospitalsinstitutioner. — En herlig Blomst, et Kloster for »Den evige Tilbedelses Orden«, er ved at springe ud. Ideen om »Absalons Gaard« er ypperlig, alene Navnet knytter Baand og slaar Bro mellem Kirken i Fortid og Nutid. — Maal maa

sættes, og Maal skal naas; men Vejen gaar Skridt for Skridt, i Fremtiden som indtil nu. Et Skridt, der tilsyneladende er lille, men dog af stor Betydning, vilde Oprettelsen af en katholsk *Bog-, Papir- og Devotionaliehandel* være. Ikke alene overalt i katholske Lande findes saadanne, men ogsaa i Byer som Stettin, Rostock, Lübeck, Kiel o. s. v., Byer med et forholdsvis ringe Antal Katholikker, trives saadanne udmærket. En Boghandel vilde være af overordentlig stor Betydning her i København, da det ligefrem tit kan være et Kunststykke at faa fat i en eller anden katholsk Bog, (f. Eks. Pastor Frederiksens Digte, som jeg ønsker at købe, hvor faas den Bog??) for ikke tale om et nogenlunde rigt Udvalg af Devotionalier, som: Rosenkranse, Vievandsskaale, Statuer, Kors, Bønnebogsbilleder, katholske Prospektkort o. s. v., o. s. v. En saadan Forretning kan godt bestaa, det Skridt maa nu tages. Idet jeg gør mig til Talsmand for manges længe nærrede Ønske, spørger jeg den ærede Redaktion af Ugebladet, om ikke den er af samme Mening.

Ærbødigst

August E. Plum, Ingeniør.

— Jeg er paa alle Punkter enig med den ærede Indsender og fremhæver, hvor jeg kan, Nødvendigheden af en katholsk Boghandel; forhaabentlig kommer den ogsaa snart. — Lad mig benytte Lejligheden til at gøre opmærksom paa Annoncen om Julekort; det er et overordentlig righoldigt og smukt Udvalg i Kort og Billeder, Søstrene har, med *dansk* Tekst, og til alle, ogsaa s m a a, Priser.

N. H.

* . *

A propos Absalonsgaarden.

Det har forbavset mig endnu ikke at se et bestemt, meget nærliggende Forslag fremsat, trods den for Tiden almindelige Begejstring for Absalonsgaarden og den store Iver for at finde paa Midler og Veje til at bidrage til dens Rejsning.

Hvad jeg hidindtil har savnet er: Forslag om at skænke *Spillepengene* til Absalonsgaarden. Det er jo en temmelig almindelig Skik baade i Foreninger (Unio f. Eks.) og i Familiernes Skød en Gang imellem (i Familierne i Reglen Søndag Aften) at spille Whist eller andre Kortspil. Hvad var da rimeligere *nu* end — i Stedet for at stikke de derved indvundne Penge i sin egen Lomme — at skænke dem til Absalonsgaarden? Men maaske er dette noget altfor *selvfølgeligt*, saa at man *derfor* ikke har ment det nødvendigt at fremsætte det her i Bladet. I alt Fald er det en meget nærliggende Tanke *nu*, da man stadig har Absalonsgaardens *Bøsser* for Øje. Spillepengene er først og fremmest selvskrævet til at gaa den Vej.

En Abonnent.

A. C. Conventus duodevicesimo hujus solito tempore ac loco erit. Oscar Andersen orationem de A. C. habebit.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbund afholder Møde i Lokalet Bredgade 67² o. G. Søndag d. 15. Decbr. Kl. 7. Andagt i St. Ansgars Kirke Kl. 6.

Unio. Fredag den 20. December almindeligt Møde i Frederiksberg Allé Nr. 11.

Om Julegudstjenesterne.

Saafrømt Gudstjenesteordningen i Juletiden i Hovedstadens Kirker er **forandret** fra i Fjor, bedes dette venligst meddelt Redaktionen inden Tirsdag den 17de ds. Sammenlign Side 919 i Fjor.

Ligesom i de foregaaende Aar foranstalter vi en Uddeling af **Fødevarer til fattige** i Anledning af Julen og beder derfor alle, som har Evne og Vilje, om at yde en Skærv i nævnte Øjemed. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa **personlig** henvende sig hos en af undertegnede inden *den 15de December* og senere ligeledes **personlig** afhente Fødevarerne: Til Breve tages intet Hensyn, og Varerne udleveres heller ikke til Børn. De trængende i *St. Annæ Sogn* maa i Aar henvende sig til en af undertegnede.

Fru A. Osterhammel,	Baronesse Stampe Charisius,
Nørrefarimagsgade 15, 2. Sal.	Vestervoldgade 115.
Frk. F. Stralbøcker,	Frk. C. Tetzlaff,
Jægersborg Allé 19, Charlottenlund.	Ved Stranden 10.

I Lighed med de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en Uddeling af **Fødevarer til de fattige** i Rosenkranskirkenes Sogn. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa *inden den 18de December personlig* henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. M. Muus,	Frk. Ronge,
H. C. Ørstedesvej 29 B4.	Lykkesholms Allé 14 C.
Frk. M. Hoffmann,	
Uraniavej 6.	

Bogudlaan (gratis).

Fra St. Ansgars Folkebibliothek Bredgade 67, 3. Sal o. G. Tirsdag, Torsdag og Lørdag fra Kl. 7—9 Aften; desuden efter Eftermiddagsgudstjenesten i St. Ansgars Kirke. (Hr. Lærer Ertner træffes forøvrigt i Regelen daglig fra Kl. 9—12 Frm.)
Ved Rosenkranskirken daglig fra 6—7 (hos Hr. Pastor Ronge).
Ved St. Annæ Kirke hver Søndag efter Hovedgudstjenesten.
Fra St. Josefs Konferens Bibliothek udlaanes Bøger efter Højmessens i Præsteboligen.
Mariahjemmet, Vestervoldgade 115, (væsentlig udenlandsk Litteratur) Onsdag d. 18. Decbr. Kl. 3—4.

Litteratur.

Som Julegaver anbefales:

Messebogen, dansk og latinsk Tekst. Fra 3—7 Kr.
Schmid: Jesu Hjerte Andagten. 1 Kr. 50 Øre.
St. Alphonsus Liguori: Daglige Besøg ved Alterets Sakramente. 50 Øre smukt indbunden. Faas ved St. Annæ Kirke, Kbhvn.S.
Fru Navacelle: Korte Betragtninger for hver Dag i Aaret. Pris 2 Kr. Faas hos St. Josefsøstrene, Toldbodvej 14.
Fred. Esser: Apologetiske Prædikener. I—III Serie à 1 Kr.
F. F. Maurer: Veje til Moderkirken. 3 Kroner.
Spillmann: Et Offer for Skriftemalet. 1 Kr. 50 Øre.
Niels Hansen: Fra Henrik VIII's Dage. 2 Kr.
Johannes Jørgensens forskellige Bøger.

Til Julegaver
 benyttes
 Absalonskort og Mærker.

Kirkelig Kalender.

15. Dec. 3. Søndag i Advent.	22. Dec. 4. Søndag i Advent.
16. — Mandag. Eusebius, Biskop og Martyr.	23. — Mandag. Ferialdag.
17. — Tirsdag. Ferialdag.	24. — Tirsdag. Julens Vigilie. (Fastedag).
18. — Onsdag. Forventning af Jesu Fødsel (Tamperfastedag).	25. — Onsdag. Juledag.
19. — Torsdag. Ferialdag.	26. — Torsdag. Stephans Dag.
20. — Fredag. Ferialdag (Tamperfastedag).	27. — Fredag. Johannes, Apostel og Evangelist.
21. — Lørdag. Thomas, Apostel (Tamperfastedag).	28. — Lørdag. Uskyldige Børns Dag.

Meddelelse om Gudstjenesten i København fandtes sidst i Nr. 45.

Den katolske Højskole.

Ingen Møder før i det nye Aar.

Kalenderen for 1913 er nu udkommet og kan faas paa **Menighedskontoret**, Bredgade 69, 2. Sal o. G. (1—4. Telefon Palæ 654) samt ved Kirkerne. Pris **25 Øre**. Ved Indsendelse af 30 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

St. Knuds Kapel. Mariabørnskongregationen af den ubesmittede Undfangelse holder Fælleskommunion Søndag den 15de ds. Kl. 7 Morgen og offentligt Møde Onsdag den 18. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

Smukke Julekort,

enten med dansk eller udenlandsk Tekst, i stort Udvalg, faas hos St. Josefssøstrene, Frederiksberg Allé 15-17 og Toldbodvej 14.

Vestervoldgade 115. Læsestue for unge Piger, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medailler, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hver dag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Udmærket Jule- og Nytaarsgave.

En Gave, som varer til næste Jul!

Send dine Venner og Bekendte,
som ikke holder Ugebladet,
et

GAVEKORT,

der giver Ugebladet frit tilsendt en hel Aargang.

Pris 4 Kr.

Faas Bredgade 69, 2. o. G., Kl. 1—4. Tlf. Palæ 654.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnem. 1 Kr. Kvarialet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 51.

Søndag den 22. December.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — »Motor-Missionen« i England. — »Mine smaa Erindringer«. — Litteratur. — Vor Frue Kirke i Silkeborg. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Fredericia. Italien. — Brevkasse. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

148.

Bereder Herrens Vej.

Det var Johannes Døberens Livsgerning: at berede Vej for Herren. Det er derfor hans Person, Adventens Søndage stadig fører frem for vort Blik, og hans Gerning, vi derved opmuntres til at fortsætte. Lad os paa denne sidste Søndag før Julen staa stille foran denne Tanke med det tredobbelte Spørgsmaal: hvorfor, hvor og hvorledes skal vi berede Vej for Herren.

Ja, hvorfor blev Johannes Døber sendt ud for at berede Vej? For at saa mange som mulig skulde faa Del i Guds Frelse. Denne er ene og alene Guds Naades Gave, for hvilken al Ære og Tak tilkommer ham og ikke os. Men jo mere man længes efter en Gave, og jo flere Forudsætninger man har for at kunne bruge den, des mere Udbytte har man af den. Derfor kom Johannes Døber til Israels Folk, derfor skal vi lytte til de Ord, han taler til os saa vel som til det.

Herrens Komme skal vi berede alle Vegne, hvor vi kan, dog først og fremmest hos os selv. Vi kan ogsaa udtrykke det saaledes, at det er i vore Hjerter, vi skal berede Herrens Komme; for er de beredte, vil han ogsaa komme der, og saa vil det være vor slørste Attraa og vort dybeste Ønske, at han maa komme alle andre Steder. Og det bedste Middel til at berede Vejen andre Steder for ham er netop et af Herren grebet Hjertes personlige Vidnesbyrd i Liv og Vandel. Den kristne Martyr bereder lit bedre Vejen for Herren, naar han med Troens Frejdighed gaar i Døden for hans Skyld, end ved mange Prædikener om ham.

Og hvad endelig det tredje angaar, hvorledes vi skal berede Vej for Herren eller, rent praktisk talt, hvorledes vi skal bære os ad for at komme til at fejre en god, kristen Julefest, er Svaret det samme som før: ty til Johannes den Døber. Han var efter Jesu egne Ord den største af alle Profeter, og dog har ingen saa energisk som han peget bort fra sig selv — »han bekendte og nægtede det ikke, men bekendte: jeg er ikke Christus« — og hen til Frelseren, og fra hans Mund har vi et af de skønneste Ord om denne: »Se det Guds Lam, som borttager Verdens Synder!« Altsaa er Raadet det: tænk i disse Dage paa, hvad Livet var uden den kristne Tro, fra hvilket Mørke vi er frelst, til hvilket Lys vi er kaldet, hvilket Dyb af Rigdom og Glæde, der rummes i Ordene: »Og Ordet blev Kød og boede iblandt os.«

Men ty ogsaa bogstavelig til Johannes Døberen; bed ham om hans mægtige Hjælp til en værdig Modtagelse af Jesus. Bed Maria, den største og bedste af alle, om at føre dig til hendes eneste Søn. Bed Josef om hans faderlige Vejledning. Bed Gabriel om at tale Julebudskabet til dig. Bed alle Julens ærværdige hellige om at neddrage over dig, over alle dine, over dit Hus og Hjem, over den hele Kirke en velsignet Julefest.

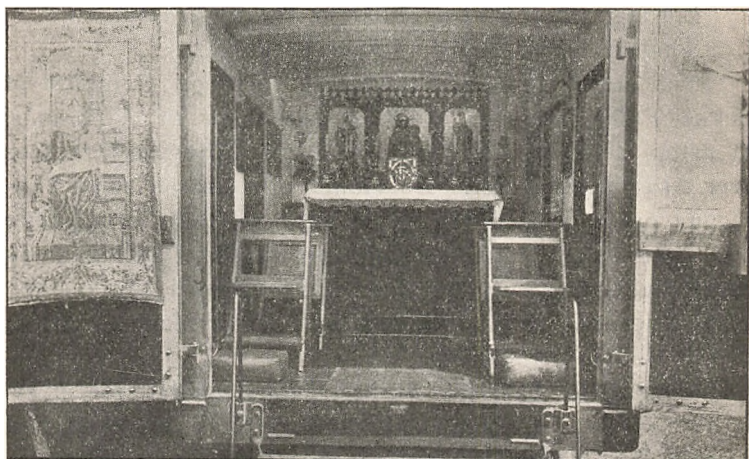
Viator.

„Motor-Missionen i England.“

(Sluttet.)

Straks i Begyndelsen af Sommeren lagde man en Plan, som man i store Træk vilde følge. Man besluttede at besøge en Række Byer, hvor der enten ingen Katholikker fandtes eller i al Fald ingen katholsk Præst, og man valgte fortrinsvis Byer, der havde mellem 3 og 4 Tusinde Indbyggere. Den Fremgangsmaade, man fulgte og endnu følger, er denne:

Nogle Dage før Motor-Kapellets Ankomst til Byen

mødes to eller tre katholske Lægfolk, som Regel Damer, der stadig virker sammen med Kapellets Præster. Der er faa Steder, hvor den katholske Kvinde yder et saa dygtigt og betydeligt Arbejde som netop i England. Disse Damer lejer nu et større Lokale i Byen, anbringer Opslag, som meddeler Motor-Kapellets Ankomst, Emnerne for Foredragene o. s. v., uddeler Blade og Smaaskrifter og aflægger enkelte Besøg hos Byens Folk. En tidlig Morgen kommer saa Motor-Kapellet, »Vorherres lille Hus«, som det populært kaldes, til Byen. Straks efter dets Ankomst læses den h. Messe, og i den lille By, som i snart 400 Aar har været uden Præst og uden Offer, frembæres nu det h. Messeoffer under den lille Vogns Tag. Den første Dag gaar derefter med Forberedelser til Aftenens Møde, som

begynder Kl. 7. Mødet indledes med en Salme, hvorefter det meddeles Tilhørerne, at en Spørgeskasse er ophængt i Salen, og at Spørgsmaalene, som nedlægges deri, vil blive besvaret offentlig den følgende Aften. Derefter følger Foredraget. Der er altid nøje Sammenhæng mellem de forskellige Afteners Foredrag, som en Række, der blev holdt i den lille By Stevenage, viser:

Mandag: *Hvad er Kristendom?*

Tirsdag: *Er Bibelen eneste Rettesnor for vor Tro?*

Onsdag: *Hvor er Kristi Kirke?*

Torsdag: *Har Kirken et synligt Overhovede?*

Fredag: *Findes der et kristeligt Offer?*

Lørdag: *Hvorfor skal vi skrifte for en Præst?*

Søndag: *Hvorfor skal vi bede til Maria?*

Man søger gennem Foredraget først og fremmest at vække Folks Interesse og at *anspore dem til Eftertanke*. At netop dette lykkes, viser de talrige Spørgesedler, som hver Aften indkommer. De vidner ofte om en sund Tankegang og en ærlig Villie til at ville se Sagen i det rette Lys, men røber naturligvis ofte en utrolig Uvidenhed og Begrebsforvirring. En Del af disse Spørgsmaal bliver siden med tilhørende Svar offentliggjort i »Missionary Gazette»; et lille Udvalg ser saaledes ud:

»Siger ikke Bibelen: Skrifter eders Synder for hverandre? Burde Præsten da ikke skrifte for sin Menighed ligesom Menigheden for Præsten?«

»Hvis Kristus virkelig var Gud, hvorledes kunde han da være uvidende om, hvor Lazarus laa begravet?«

»Hvor taler Kristus om Aflad?«

»Hvilken Ret har Kirken til at kalde Maria Himlens Dronning?«

»Er det ikke farligt for Katholikker at blive stillet over for saadanne Spørgsmaal, som forekommer i Spørgeskassen?« o. s. v.

Efter Mødet samles ofte en Del af Tilhørerne i de lyse Sommeaftener om Motor-Kapellet (det h. Sakramente opbevares aldrig), Præsterne og deres Hjælpere færdes da mellem Folk, foreviser Kapellet, samtaler om, hvad der samme Aften er hørt og sagt, og paa denne Maade sluttes

let og naturlig Forbindelser, som ofte fører til Konversioner.

Selvfølgelig er Stemningen ikke altid blot velvillig over for de katholske Missionærer; det hænder ikke saa sjældent, at der ved Møderne kommer Afbrydelser, Protester eller ligefrem Tumulter. Dertil kommer, at mindst een af de mange protestantiske Sekter altid følger i Motor-Kapellets Kølvand, holder Protestmøder paa samme Tid og i samme By og i deres Iver ikke altid bruger de reneste Midler. Man hører ofte, at Folk tager Parti for Katholikkerne og foretrækker deres Møder, fordi disse »aldrig taler ondt om deres Modstandere«. Glædeligt er det i det hele taget at se, hvorledes Stemningen kan vende sig i Løbet af de 8 Dage. I Buntingford, i hvis Nærhed den berømte Digterpræst Robert Benson lever, holdt denne hver Aften Foredraget; Missionsfædrene besvarede de indkomne Spørgsmaal ved Mødets Begyndelse. Ved det sidste Møde sang Tilhørerne, der udelukkende bestod af Protestanter, alle de katholske Salmer med, modtog Besvarelsen af Spørgsmaalene med Haandklap, og da Foredraget var forbi, sprang en arbejdsklædt Mand op paa sin Stol, takkede i jævne, hjertelige Ord Benson og de andre Præster for al deres Umage og forsikrede dem, at de altid vilde være velkomne hos dem. Den lille Tale vandt stormende Bifald. Da Motor-Kapellet forlod Byen, blev Præsten hilst undervejs: »Farvel, Fader!«, og i Gaderne hørte man Drengene fløjte katholske Hymner.

Saa snart Missionen er til Ende, sørges der for, at en Præst fra Omegnen eller en af Missionsfædrene besøger Byen en Gang om Ugen, giver Undervisning og, naar Optagelse har fundet Sted, læser den h. Messe. Man begynder med at leje et Lokale, ofte en Stald, et Vognskur eller en rummelig Lade, men det varer sjældent længe, før en Indsamling til en Kirke er i Gang. I 1911 besøgte 6 Byer; i 5 af disse er der nu et improviseret Kapel, hvor det h. Sakramente til Stadighed opbevares, og 3 af dem har deres egen Præst. Mange er paa disse Steder allerede optaget i Kirken, men endnu mange flere er paa Vejen.

Som man vil have set af alt, hvad her er fortalt, øver Motor-Kapellet en velsignelsesrig Virksomhed i England.

Hvor meget vilde vel et saadant Kapel betyde for Missionen i Danmark? Det er vanskeligt at sige, men det skulde dog synes, at det f. Eks. for de polske Præster vilde gøre Missionen blandt de vidtsprede Polakker betydelig lettere. Rimeligvis vilde det møde megen Uvillie og Mistro; man vilde vel, som mange gjorde det i England, finde det for moderne eller kalde det smagløst.

Hvad den sidste Indvending angaar, er den sikkert meget lidt værd. Der er selvfølgelig ingen, der vil nægte, at en Messe i den pragtfulde Westminster Cathedral er mere stilfuld og højtidelig end en Messe i den lille Motorvogn; og hvis Kristendommens højeste Maal er at yde Gud en saa smagfuld Gudstjeneste som mulig, da er Indvendingen paa sin Plads. Men er det *højeste* Maal, for hvilket alle andre Maal kun er Midler, at frelse Sjæle, og kan Motor-Kapellet bidrage til at frelse blot een Sjæl mere, da er dets Eksistens berettiget. Det er langt fra altid, at de største Resultater naas ved de smagfulde Midler. Hvem vil finde det smagfuldt, naar den h. Franz »lavede Opløb« i Assisis Gader, mens Drengene hujede, og hans nærmeste skammede sig paa Slægtens Vegne. Eller naar den h. Franz Xaver kimende med en Klokke gik gennem Gaderne i Indiens Byer. Man frelser ikke Sjæle ved at holde paa god Smag og Tone, men ved nidkært og udholdende Arbejde.

Naar man endelig kalder Motor-Kapellet for moderne, da er det vanskeligt overhovedet at finde en Beskyldning deri. Herom udtalte bl. a. Hugh Benson følgende ved den katholske National-Kongres i Norwich i Sommer: »Hvad vi nu kalder gammelt og ærværdigt, det har dog engang været moderne. Den Tid kommer nok, da ogsaa vort lille Motor-Kapel faar et gammelt og ærværdigt Præg — saa vil man maaske ikke betænke sig paa at bruge det. Hvorfor skal Kirken være bange for at benytte den moderne Tids tekniske Frembringelser? Hvorfor overlade disse til de vantros Brug? Alt dette tilhører jo netop os, fordi det tilhører Kristus. Nej, lad os dog kun blive endnu mere moderne! Det skulde glæde mig, om jeg oplevede den Dag, da katholske Flyveskrifter blev uddelt fra Aeroplan!«

Ved Hedvig Ulke Ramsing.

„Mine smaa Erindringer“.

Af C. F. Brockdorff.

(Sluttet).

For to Aar siden var jeg 8 Dage i Odder og gik saa hen til Pastor Malling for at tale med ham om den h. Nadvere. Han fortalte mig, at han i flere Aar havde

tænkt over dette Spørgsmaal, og at han havde faaet Menigheden til at rejse sig, naar Indstiftelsesordene lød. Hertil sagde jeg, at Skridtet herfra og til at tilbede Christi virkelige Nærværelse ikke var saa stort, og at man ikke kunde tilbede ham for meget. Hertil svarede Pastor Malling: »Ja, ja, det er sandt nok; men — men, saa staar det fast.« Det var den lutherske Ængstelighed for at have noget fast, sikkert, der gav sig Udslag i disse Ord. Den kommer ogsaa til Orde i en Samtale, Lærer Mossing i Ørting for mange Aar siden havde med en ældre Gaard-

ejer. Han sagde til denne, at den grundtvigske Opfattelse var den rigtigste og klareste, men herimod indvendte Bondemanden: »Jeg vil ikke vide for meget, for saa har jeg des større Ansvar.« Der laa baade Enfoldighed og Fiffighed i dette Svar.

Paa ingen Punkter viser den protestantiske Usikkerhed sig saa grel som i Opfattelsen af den h. Nadvere. Lad os her høre nogle ret forskellige Udtalelser: 1) Stiftsprovst Rothe siger, at naar Ordene har lydt over Vinen, tør man ikke kaste en eventuel Rest bort; han vilde drikke denne, selvom en Tyfuspatient havde drukket før ham. 2) Domprovst Gude i Roeskilde var ikke saa konsekvent; thi selv om han lærte, at Herrens Blod var i Kalken, naar Ordet havde lydt derover, lod han dog Degnen kaste Resten bort [saaledes handler de anglikanske Præster ikke]. 3) Andre Præster har den mærkværdige Opfattelse, at Vidunderet i Nadveren ikke sker, naar Indstiftelsesordene lyder, men naar Nadvelementerne kommer ind i Altergæstens Mund (sic!). 4) Andre igen siger, at naar Christus Skærtorsdag sagde, at det var hans Legeme og Blod, mente han, at dette var

til Stede, fordi han selv legemlig var iblandt dem. Saa-danne vil selvfølgelig ikke høre noget om at tilbede Herrens virkelige Nærværelse paa Alteret. 5) De nye Theologer bruger de gamle Udtryk om Nadveren, men da de ikke tror paa Christus som Gud og Menneske, tror de naturligvis heller ikke paa hans Nærværelse i Nadveren. —

Der er Fasthed i den katholske Kirkes Forklaring af Alterets Sakramente. Da Timen var kommen, satte Herren sig til Bords Skærtorsdag Aften med de 12 Apostle. Hverken Jomfru Maria var med, skønt hun var i Jerusalem, eller de 72 Disciple, skønt de sandsynligvis ogsaa var der. Da Israels højtidelige Paaskemaaltid var til Ende, Lammet spist og Vinen drukket, tog Jesus atter et Bæger Vin for sig og Brød og talte de mægtige Ord derover, hvorved han forvandlede Brødet og Vinen til sit Legeme og Blod. Derved fremstillede, anteciperede han sin Offerdød, hensatte sit Legeme i en Tilstand, hvori det var ligesom dødt, ude af Stand til at se, høre, bevæge sig eller hvilkensomhelst anden Livsytring. Og saaledes fortsættes og gentages dette ublodige Offer overalt paa hele Jorden, hver eneste Gang knæler Menigheden ned, bekender og angrer sine Synder og tilbeder Christi virkelige Nærværelse paa Alteret. Og det troende Folk flokkes saa om det hellige Alter og modtager det allerhelligste Sakramente, ikke til Syndernes Forladelse i egentlig Forstand, men for at faa den femdobbelte Naadegave, som Katekismen lærer:

- 1) den nøje Forbindelse med Frelseren,
- 2) Forøgelsen af den helliggørende Naade,
- 3) Kraft til at bekæmpe det onde og øve det gode,
- 4) Renselse for de tilgivelige Synder og Bevarelse for Dødsynder og
- 5) Pantet paa Opstandelsen i Herlighed og den evige Salighed.

For cirka 40 Aar siden talte jeg med Præfekt Grüder, og han sagde: »Jeg kan ikke begribe, at de lutherske Præster ikke bliver vantro.« Jeg kunde ikke begribe, hvad han mente; vi lutherske Præster er jo alle troende, det er jo rimeligt, mente jeg; men nu kan jeg forstaa, hvad Grüder sagde; thi nu viser det sig i Nordtyskland og Danmark.

Det er et Aar siden, at jeg fik fat i Otto Möllers sidste Bog. Nogle Præster og Theologer vil sige, at det var ønskeligt, at han aldrig havde skrevet den Piece. Efter min Mening er det den bedste Bog, han nogen Sinde har skrevet: Imod Christendoms Forfalskning — en Indsigelse. I sine yngre Dage behøvede han ikke at skrive

den Bog, men nu paa sine gamle Dage maatte han med Sorg skrive den.

Det var ønskeligt, at alle Præster og ogsaa Menigheder vilde læse den Bog.

Otto Møller er en ejendommelig Mand. For ca. 4 eller 5 Aar siden talte jeg med ham, og blandt andet sagde han: »Dersom jeg var født katholsk, saa blev jeg der; men da jeg nu er Lutheraner, saa bliver jeg der.« Det er virkelig ejendommeligt, det ligger i den protestantiske Usikkerhed. En Katholik vilde aldrig sige det.

Jeg kan forstaa, at der er forskellige Ting, som Otto Møller kunde ønske, at Luther aldrig havde skrevet. — Jeg vil blot fremhæve dennes næsten sindssyg fanatiske Aand: »Efterdi Papisterne er forstokkede i deres Slethed og har besluttet intet godt at gøre, men idel ondt, saa der ikke er Haab om Forbedring, da vil jeg ogsaa efterdags bande og skænde de Skurke indtil min Død, og de skal ikke høre noget godt Ord fra mig. Jeg skal følge dem til Graven med min Torden og Lynen. Thi jeg kan ikke bede, uden at jeg maa bande derved. Skal jeg sige: »Helliget worde dit Navn,« saa maa jeg tilføje: »Forbandet, fordømt og skændet worde Papisternes Navn og alle deres Navne, der vanhellige dit Navn!« Skal jeg sige: »Til os komme dit Rige,« saa maa jeg tilføje: »Forbandet, fordømt og ødelagt worde Pavedømmet og alle de Riger paa Jorden, der er imod dit Navn!« Skal jeg sige: »Ske din Vilje,« saa maa jeg tilføje: »Forbandet, fordømt, skændet og tilintetgjort worde alle Papisternes Tanker og alle deres, der modstræber din Vilje og dit Raad!« Sandelig, saaledes beder jeg værdig med Mund og Hjerte.«

Da jeg var Dreng og senere ungt Menneske, mente jeg, at efter Apostlene var Luther den frommeste af alle, og saaledes tænker mange den Dag i Dag.

Otto Møller fortæller om forskellige Ting, saaledes om Indre Mission: »Men hvad Indre Mission er kommen uheldigst af Sted med, er dens bedrøvelige Helgenlære; thi dette at henlægge selve Frelsen til en Vækkelse, ledsaget af en egen Erklæring om nu at ville høre til »de hellige«, er en Udvorteshed, en Plumshed, som narrer mange, der efterat have gennemgaaet og overstaaet den Krise nu forlyster sig med at »dømme Verden«. Det var ikke i det Ærinde, Herren udsendte sine Disciple, at de skulde dømme de døbte og »sigte dem som Hvede«; men det er for mange en Beskæftigelse, der ikke fører til sand Fred eller sund Glæde.«

Det er fuldstændig rigtigt, saaledes som han taler om Indre Mission. men jeg mente i flere Aar, og den Dag i

Dag mener jeg endnu, at Indre Mission er de mest troende og ivrige i den lutherske Folkekirke.

Naar Christendoms Forfalskning er tydelig, saa er et Samfund i Opløsning.

Otto Møller siger til Slut — og vi katholske kan sige det samme: »Men der maa dog være et fælles Maal for alle Mennesker, naar der overhovedet skal være Mening i Tilværelsen. Og Maalet kan dog ikke være dette: at dø, at ogsaa Slægten til sidst dør. Saa er det hele jo en meningsløs Sag. Men Livet selv med sin Strid og sin Lidelse er ingen Leg, men noget saare alvorligt; og alle de tunge, alvorlige Spørgsmaal, som Livet fremkalder, er ingen Leg, saa der aldrig skulde gives Svar derpaa. Hvis saa var, endte alt det, der er begyndt saa rigt, i det hæslige, i Tomhed og Narreværk.

Ja, hvis alt er Skin og Tilfældighed, saa kan det jo passende ende i en Menigløshed; men saa maatte Mennesket hellere ønske aldrig at være født eller med Job forbande sin Fødselsdag.

Den enfoldig troende Christne har et andet Syn at glæde sig ved og kan vis i sin Sag syng:

Hele Verden ej opvejer,
 hvad vi tror, og hvad vi ved,
 Himmerig paa Jord vi ejer
 i vor Frelsers Kærlighed!«

Litteratur.

Viggo Julius v. Holstein Rathlou: Svend Fælding. Dansk helledigt i 20 sange. 1912. (Nordiske Forfatteres Forlag.)

En frisk og fornøjelig Fortælling om den danske Nationalhelt Svend Fælding, det hjemlige Sidestykke til den fra Frankrig indførte Holger Danske. Bogen er fyldt af en varm Fædrelandskærlighed og en kristen Aand, og den skæmmes ikke — som saa meget af, hvad der handler om Middelalderen — af nogen Forvrængning af katholsk Lære eller Skik. Et Sted overraskes man ved at finde et helt lille Digt paa Latin — med dansk Oversættelse — til Ære for Guds Moder. Jeg troede at være den sidste danske Latindigter; det er mig en Glæde at have en Efterfølger, endda blandt mine egne Latin-Elever.

H. K.

Hans Olrik: Abbed Vilhelm af Æbelholt. 1912. 41 Sider. (Gyldendal.)

I denne lille Bog, som egentlig er et Foredrag paa Frederiksborg Højskole, giver Professor Olrik en interessant og vistnok paalidelig Skildring af Nord-Sjællands store Helgen. Han betegner Vilhelm »som Absalons Hjælper i det store Kulturarbejde og som hans gode Ven — maaske tit en besværlig, men altid en trofast og opofrende Ven«. Skønt Professor Olrik jo er Protestant, er hans Behandling af Emnet og hele Tonen i den lille Bog af saadan Art, at den er selvskreven til at indlemmes i alle vore katholske Folkebibliotheker. Da Frederiksborg Højskole blev indviet, udtaltes det, at dens Mænd vilde optage Æbelholt-Kannikernes Gerning. Hvilken Forskel fra den Gang, Reformationen blev indført, da det store Formaal var at kvæle alt det gamle. Vi hilser med Glæde enhver Bestræbelse, der vil bygge Bro mellem Nutiden og den katholske Fortid. — Professor Olriks Tegnsætning er meget mærkelig; hvilke Regler han følger for Kommaernes Anbringelse, har jeg ikke kunnet opdage.

Provst Andersen: Advent. 1912. 100 Sider. (Schønberg.)

Kønt og kristeligt skriver Provst Andersen i Vartov om Frelserens Komme i Kødets og hans Komme som Dommer paa den yderste Dag. Det er helt velgørende i disse Tider at se en Opbyggelsesbog fra protestantisk Side, hvor de store Undergerninger i vor Herres Liv modtages i Tro og Tillid, uden nogetsomhelst Forsøg paa at slippe uden om Sandheden. Gid den lille Bog maa blive købt og læst i mange folkekirkelige Hjem — det vil altid hjælpe til at gøre Kløften mellem dem og os mindre.

Julekærten 1912. 24 Sider. (Vardens Forlag.)

Vardens 24. Hæfte er udsendt som dette Aars Julekærte. Indholdet er to Prosafortællinger: Den første Rosenkrans og Juleaften og tre Digte, af hvilke særlig V. Hugos »Napoleon II«, oversat af Uffe Birkedal, skal fremhæves.

Kühlen's Kunstverlag. M. Gladbach im Rheinland.

Af smukke Julekort og Billeder findes et rigt Udvalg hos Josefssøstrene, og NB. med dansk Tekst; saa om katholske Julekort behøver man ikke at henvende sig til Udlandet. Men skulde nogen ønske større, smukke kristelige Billeder (f. Eks. efter Ittenbach), er det absolut formaals-tjenligt at skrive til ovenstaaende Firma, hvorfra man kan faa mange fine Ting til ikke-dyre Priser.

N. H.

Vor Frue Kirke i Silkeborg.

De Læsere, der i tidligere Aar har været i Silkeborg og fra Jernbanestationen har begivet sig op ad Hostrups-gade til Vor Frues Kapel, mindes sikkert de smukke kup-lede Elme og Ahorn, der stod Vagt om den gamle Birke-dommerbolig, som Den kristne Kærligheds Søstre har købt, og hvor Kapel og Skole fandtes. De fleste af dem er nu faldet. Sidste Marts Maaned segnede de en efter en, ikke af Ælde eller for en af de Jævn døgnstorme, som her i de Jydere Land kan være hvasse nok, men væltede omkuld af stærke Arme. Og da saa Paaske var omme, gik Arbejderne i Gang med at grave Grund, og Godtfolk kom og gik og rystede paa de kloge Hoveder, for det var den særeste Grund, der nogensinde var gravet, og godt at se var det, at Præsten var katholsk i Hovedet, saadan som den Grund gik ud og ind ret som en gammel Fæstnings-plan. »Det bliver da en grinagtig Kirke« — det var et af de nænsomste Udtryk, der faldt af. Vi andre godtede os over Bemærkningerne og glædede os til endelig at faa en Kirke, en rigtig Kirke med et rigtigt Taarn og rigtige Klokker og saagar et rigtigt Orgel. For et Aar siden havde ingen af os tænkt derpaa, men saa var Biskoppen kommen og havde givet Ordre til, at der her i Silkeborg og specielt der, hvor de ranke Elme stod, skulde bygges en liden Kirke Vor Frue dyre til Ære. Ikke en Kirke til Pral, ikke en Kirke i Pragt, men saadan som en fattig Menighed uden at rødme kan vise den til alle de mange, hvis Skærv skulde gøre det muligt at efterkomme Biskoppens Ordre. Og endda ved jeg mer end een, der rystede paa sit Hoved ved Tanken, og een, der rystede paa mer end Hovedet.

Men Vor Frue har vel lagt sin Velsignelse til. Underlig glat er det gaaet. I Midsommeren 1911 blev Tanken første Gang udtalt, og i Vaar 1912 tog Murerne Skeen i Haand. Nu er det Vinter, men nu er Værket ogsaa fuldført. Paa Vor Frues ubesmittede Undfangelses Dag blev Vor Frue Kirke højtidelig indviet. Gud være lovet!

Et stort Skaar gjorde det selvfølgelig i vor Glæde, at Tankens Fader, vor højærværdigste Herre Biskop, ikke var rask nok til, som det var hans Ønske, at trodse Vintervej og Rejsebesvær og selv foretage Indvielsen. Men selv om Biskoppen, Gud ske Lov, bærer sin høje Alder med Ære — de snart fire Snese Aar kræver selvfølgelig deres Ret respekteret.

Indvielsen foretoges altsaa af Stedets Præst, den første

Højmesse blev celebreret af Missionens Fader, Pastor Kerff fra Horsens, og den første Præst for Vor Frues Menighed, Pastor Ronge, forkyndte første Gang Guds Ord fra den ny Prædikestol.

Det var nemlig Pastor Kerff, der i sin Tid opdagede, at der var ved at samles en Flok Katholikker her. Han sad en Aften i sin Kurvestol og læste sin Horsens Avis, der bl. a. bragte en poetisk Skildring af, hvorlunde de bøhmiske Piger fra Silkeborg Papirfabrik i den lune Sommeraften roede om paa Langsøen og sang deres hjemlige Sange, saa Lysskov kastede Ekkoet tilbage, og Sangen

bares ind over Silkeborg By. Bøhmiske Piger, [altsaa] vel sagtens Katholikker. Følgelig Pastor Kerff til Silkeborg. Jo, ganske rigtig, en hel Flok Katholikker, og Papirmesteren med Familie Rhinlændere, Katholikker, og Salsmestemed Familie, ligeledes saliske Frankere, Katholikker. Og saa tog Pastor Kerff Aar igennem hver Maanedes Dag til Silkeborg og holdt Gudstjeneste i en Stue, som Fabrikken havde overladt dertil.

Tanken var dog stadig at give Forholdene fastere Skikkelse, men hvorledes? Ingen giver sig jo til at bygge et Taarn, han tæller jo først sine Penge, om han nu ogsaa har nok at bygge for. Men Biskoppen fandt stadig, at Byggesummen var Nuller uden Tal foran, og det kommer man som bekendt ikke vidt med.

Da var det, at Den kristne Kærligheds Søstre fra Paderborn erklærede sig rede til at købe et Hus i Silkeborg til Missionens Brug. Det blev den gamle Birkedommerbolig, som Haandværkerforeningen ogsaa havde haft Øje paa, men heldigvis tabt af Syne. Pastor Ronge blev saa ansat som Præst i Silkeborg, Kapel og Skole indrettedes i Søstrenes Hus, og selv indrettede de sig saa godt som udelukkende i deres egen, lidet indbydende Kælder. Efter fem Aars Virksomhed blev Pastor Ronge af Helbredshensyn nødt til selv at foranledige sin Forflyttelse. Den ny Præst var imidlertid endnu en Streg fattigere, saa Forholdene blev de samme, indtil, som omtalt, Biskoppens Paabud gav Stødet til Forandring til det bedre, som nu er sket.

Og nu et Par Ord om den ny Kirke, der jo, som det oftere er blevet bemærket, maatte blive sær, naar Pastor Frederiksen havde med den at gøre. Noget for sig selv er den i al Fald, selv om den ikke er blevet, hvad Rygtet jo ogsaa havde berettet den skulde være, en Kirke uden Vinduer. Men de, som talte saaledes, havde hørt, at Byen hed Knirke. Planen er nemlig lagt ud fra en Iagttagelse, som mange har gjort før jeg. Det forekommer mig, at Vinduerne i de fleste Kirker i Kristenheden sidder rent forkert, og vi behøver ingenlunde at rejse sønden Aa for at fremskaffe skræmmende Beviser. Saa griner dér et Vindue i Øjnene paa en, og saa er Solen nærgaaende fra den Kant. Som Præst har jeg staaet for Altre, der var rene Kunstværker eller i al Fald Pragtværker, og kom man saa ned i Kirken, var det hele en sort Klat, fordi der sad en Krans af Vindner, maaske en Krans af Glasmalerier i barbarisk Pragt, og blændede Øjet. Hensynet til Lyset, det velsignede Lys, vor eneste Dekorator, synes i det hele taget at blive glemt. Den Slags Tanker er iøvrigt ikke fra igaar. I Nordafrika er der en Række Kirker i Ruin fra om ved den h. Augustins Tid, altsaa fra den Gang Tankerne endnu var klare, fra før Barbarerne brød ind, og de viser en Løsning, som vi desværre her i Norden maa give Afkald paa. Hele Gavlen lige over for Alteret er nemlig fra Dørhøjde og op til Hvælvingen en eneste Aabning, Kirkens eneste Lyskilde. Tænk Sydens Sol vældende bagfra ind over Menigheden, sænkende sig ned over Alteret. Hvor hver Genstand maa være kommet til sin Ret!

Og se blot i din egen Stue, hvilken Forskel paa samme Genstand, eftersom den ses mod Lyset eller ikke. Altsaa det gjaldt om at faa Lyset paa Ryggen. Og det er her i Vor Frue forsøgt ved at sætte Vinduerne i smaa Udbygninger, der gaar ud i rette Vinkler. Alt Lys kommer følgelig skraat ind bag fra, og alle Vinduer viser mod Alteret.

Dermed var Kirkens Tegning egenlig givet næsten ind-

til Enkelthederne. De omtalte Trekanter maatte jo danne smaa kvistagtige Udbygninger paa Taget, der altsaa vilde lettes og følgelig kunde gøres meget rankt. De vilde end videre stive Bygningen bedre af, end noget gotisk Stræbesystem kan, og endda skulde ingen haane Skaldyret med Benraden uden paa.*) Hele Tagetagen kom til Nytte, idet man frit kunde bygge op i den uden at vanhelde det indre med Tværtræer, Murene kunde holdes lave uden at være trykkede, da en Række smalle Flader i forskellige Vinkler maatte gøre den lodrette Linje til den dominerende. Dermed er Kirkens Indre og Ydre egentlig skildret, og tillige vil det være klart, at Indre og Ydre paa en egen Maade harmonerer og følges ad.

Af andre »Særheder« er der kun det, at Alter, Prædikestol, Kommunionbænk og Døbefont er udførte i blank Mur, røde haandstrøgne Sten med grønne Fuger. Tabernaklet er af hvideste Marmor, indvortes helt forgyldt, og Døren ligeledes forgyldt. Alle disse Dele saa vel som de to Klokker, Kirkestolene og til Dels Orgelet er Gaver af enkelte højhjertede og rundhaandede Sjæle, som jeg hermed endnu engang beder om at modtage min inderligste, hjerteligste Tak. De har gjort det let for mig en anden Gang, om saa skal være, at svare paa det Spørgsmaal i Udlandet: »Bidrager Deres Katholikker der hjemme ogsaa noget?«

Alt, hvad der kunde fremskaffes fra Silkeborg, stammer herfra — i Virkeligheden alt undtagen det dejlige Orgel, som er leveret af Chr. Winthers Orgelfabrik i København, og Klokkerne, der stammer fra Lübeck.

Indvielsen foregik under stor Deltagelse. Det var jo Søndag og Præsterne altsaa bundne, men ved Hjælp fra Aarhus og Vejle var det gjort muligt for Pastor Kerff og Pastor Schreiber at komme.

Efter Messen samledes Byens Borgmester, Stadsingeniøren, Haandværksmestrene og de tilstedeværende af Kirkens Velgørere med Præsterne og drak paa Borgmesterens Opfordring et Glas Vin paa Held og Velsignelse for den Gerning, der nu havde faaet sit Hjem.

Om Aftenen samledes Menigheden hos Præsten; men det tilhører vel nærmest Privatlivet. Privatlivet tilhører vel ogsaa, hvad jeg nær havde glemt, at der til Kirken er bygget en lille Præstegaard, der selvfølgelig ogsaa har sine Særheder, saa længe den bebos af

Johs. Frederiksen.

*) En vittig Kritik af det gotiske System, som man mærkelig nok aldrig ser anvendt paa det græske Tempel. Der var den nemlig endnu mere paa sin Plads. I Gotikken staar Skallen dog — endda næsten for tydelig — i det indres Tjeneste; men i det græske Tempel har Skal og Kærne intet eller lidet med hinanden at gøre. Hvorfor gaar det da Ram forbi? Formodentlig, fordi det er hedensk. Den, som man elsker meget, skal meget tilgives.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Et længe og af mange næret Ønske om at give de her i Byen boende Polakker Lejlighed til at samles til Gudstjeneste i deres eget Kapel, er omsider bleven opfyldt. Begyndelsen er kun ringe, men alt, som skal vokse sig stort, plejer jo at begynde smaat. I Virkeligheden er det forresten noget meget stort, at en polsk Præst, en lærd, fint dannet Mand, kommer herop til vort lille Land for at være Præst og Sjælesørger for sine polske Landsmænd, der lever i Udlændighed i et fremmed Land, hvis Sprog endog kun de færreste forstaaer. Til Søndag d. 15. ds. Kl. 10 — Oktav af Marias ubesmittede Undfangelse — var den første Gudstjeneste i det lille, nylig indrettede Kapel i Bredgade berammet, og ved den Tid indfandt c. 50–60 polske Mænd og Kvinder sig i Kapellet. I deres alvorlige, udtryksfulde Ansigter kunde en opmærksom Iagttagere tydelig læse, at de med en vis Forsigtighed betraadte Kapellet og ligeledes med et vist Forbehold saa sig om, som vilde de først være sikre paa, at dette nu ogsaa virkelig var et rigtigt, ægte katholsk Kapel. Men de beroligedes snart: de smukke Knælebænke, som indbød til andægtig Bøn, og Alteret — ligesom Knælebænkene skænkede fra Silkeborg — smukt dekoreret med kirkelige, indlagte Billeder, rigt smykket med levende Blomster, skænkede af Medlemmer af den polske Menighed, og straalende af Lys i skønne Malmstager, skænkede af danske Damer, samt endelig som Midtpunkt et herligt Bronze-Krucifiks, skænket af Biskoppen — alt dette maatte virke beroligende. Paa hver Side af Alteret, i langt over legemstore Fremstillinger, vogtede den hellige Franciscus og den hellige Dominicus paa denne nye Helligdom og saa ud, som om de vilde sige: vær ganske rolige — det er altsammen rigtigt. Og da saa den nye Præst kom ind fra Sakristiet, og da han, efter at have frembaaret det hellige Messeoffer, vendte sig om til sin Menighed og for første Gang talte til den paa sit og dens fælles Modersmaal — da duggedes alles Øjne af Taarer. Han talte alvorligt, smukt og veltalende til dem om, at han var kommen fra deres fælles Hjemstavn for at bringe Bud og Hilsen til dem her i deres Udlændighed og fremfor alt for at hjælpe dem til Rette i deres Sjæles Anliggender. Han udtalte sin inderlige Medfølelse med deres vanskelige Forhold her i det fremmede Land, hvor de i mange Tilfælde staaer ganske ene og ofte lever under meget fattige og trykkende Forhold. Men han vilde være dem en Ven og Vejleder, saa vidt det stod i hans Magt. Hertil knyttede Pastoren en kortere Udlægning af Dagens Evangelium.

Den smukke, stemningsfulde Gudstjeneste sluttede med polske Sange, ligesom ogsaa hele Messen ledsagedes af Polakkernes ejendommelige Sang, der forhaabentlig herefter skal lyde Søndag efter Søndag og stedse tiltage i Inderlighed og Fylde som et Udtryk for deres Andagt og for deres Taknemmelighed mod Gud og Mennesker. *L. St. Ch.*

— Lørdag den 21. December finder i St. Ansgars Kirke under Messen Kl. 8 $\frac{1}{4}$ en ret sjælden Højtidelighed Sted, idet Hs. Højærværdighed Biskoppen paa denne Dag vil meddele Subdiakonats-Vielser til fire Skolastikere fra St. Andreas Kollegiet i Ordrup. Anden Juledag vil Biskoppen yderligere vie en af de fire Subdiakoner til Diakon og Dagen efter, den 27. December, meddele ham Præstevielser. De sidstnævnte to Vielser finder Sted under Messen Kl. 8. — Det bemærkes, at man hos *Rippel, Den katholske Kirkes Skønhed* kan finde en udtømmende Forklaring af de Ceremonier, under hvilke Vielserne finder Sted; overhovedet kan man i den nævnte Bog finde en fortrinlig Vejledning til Forstaaelse af de større Højtider og mere sjældne Fester, der kan forefalde i Aarets Løb.

Fredericia. Forstanderen for den katholske Højskole, Mogens Ballin, holdt den 9. ds. i Skolens Festsal et meget interessant Foredrag for Menigheden. Foredraget hed »En moderne Franciskaner« og handlede om en nulevende Franciskanerpater, som Taleren havde stiftet nøje Bekendtskab med under sine Ophold i Italien. Efter Foredraget gav Hr. Ballin endnu nogle Oplysninger om de nyere Institutioner i København, nemlig Katholsk Ungdomsværn, Højskolen og den paatænkte Absalonsgaard. Under et paafølgende behageligt Samvær besvarede Hr. Ballin velvilligst flere til ham rettede Spørgsmaal. Der udtaltes ogsaa Ønsket om, at flere af Højskolens Foredragsholdere ved given Lejlighed kunde gæste Provinserne. — Dagen forud havde Hr. Ballin, efter Indbydelse af Formanden for Foredragsforeningen til Folkeoplysningens Fremme, i Kommuneskolen holdt et af mange Mennesker paahørt interessant Foredrag om Kirkefædrene Gregorius og Basilius.

Italien. En af vore Præster i Hovedstaden har fra ukendt, dansk Haand modtaget et Nummer af et Tidsskrift, som Benediktinerne i Subiaco (Italien) udgiver under Titlen: *Il sacro Speco* (Den hellige Grotte). I dette Nummer meddeles der, at paa Alle Helgens Dag er Ingeniør Knud Dahl og Hustru Elisabeth, begge af København, højlidelig bleven optaget i den katholske Kirke af Abbeden ved Benediktinerklosteret Montevergine i Nærheden af Neapel. Det meddeles, at Hr. og Fru Dahl har opholdt sig paa Stedet fra Begyndelsen af indeværende Aar, og at en dansk Dame, Fru Therese Molbech, der er bleven Ka-

tholik for en Række Aar siden, har været et af Vidnerne ved Optagelsen. Det andet Vidne var Egnens deputerede i det italienske Parlament, Hr. Alberto Di Marzo. Ærkebiskoppen af Amalfi lod sig repræsentere ved sin Sekretær under den højtidelige Ceremoni og indfandt sig selv senere paa Dagen for at lykønske. Det meddeles tilsidst, at Abbeden i en Tale, som han holdt til det nys optagne Ægtepar, henviste til, at Troen var bleven bragt til Danmark ved en Benediktinermunk, den hellige Ansgar, og udtrykte Ønsket om, at den Tid, da her i Norden kun er een Hjord og een Hyrde, ikke maatte være fjern. Skulde disse Linier komme Hr. og Fru Dahl for Øje, tror *Ugebladet* sig beføjet til paa danske Trosfællers Vegne at udtale en hjertelig Lykønskning til dem i Anledning af det betydningsfulde Skridt, som de har foretaget saa langt borte fra deres Fædreland.

NB. Til en lille Julefest for 50 fattige polske Børn beder undertegnede om en Skærv. Festen tænkes afholdt Søndag d. 29. ds. Kl. 3¹/₂ Eftm. i Pastor Szymanskis Lejlighed, Bredgade Nr. 66 over Gaarden.

Alle Festens Velgørere er venligst indbudte til at overvære denne.

Bidrag modtages med Tak af undertegnede.

Frøken Hoffmann,

Uraniavej 6.

Frøken Strattbøcker,

Jegersborg Allé 19, Charlottenlund.

Baronesse Stampe Charisius,

Vestervoldgade 115.

Frøken Tetzlaff,

Ved Stranden 10.

Brevkasse.

Ærede Hr. Redaktør!

I *Politikens* Nummer af 15. December fandtes et »Ekspresbrev« fra en tilfældig Medarbejder angaaende »Hemmeligheden« ved Fyrstendømmet Albanien Oprettelse. Det hedder deri, at »dette Land skal gøres til et Tilflugtssted for Evropas Jesuiter. Katholikkerne har allerede længe søgt en Arbejdsmark for deres landflygtige Præsteskab og Munkelærere. Allerede for 20 Aar siden har Vatikanet forberedt den albanske Jord og rejst en Mængde katholske Klostre, Skoler, Hospitaler og Kapeller, og ved den store Eucharistkongres (sic!) for tre Maaneder siden i Wien, hvor Katholikker fra alle Lande samledes for at lægge Programmet for deres Verdenspolitik(!) og organisere Kampen mod Liberalisme og Demokrati, enedes man om at skaffe Pius X Albanien som Erstatning for det tabte Marked i Frankrig.

Takket være den østrigske Tronfølger, Ærkehertug Franz Ferdinand, der efter sin Opdragelse er en fanatisk Jesuit, har Pavens Repræsentanter i de sidste Aar vundet en hidtil ukendt Indflydelse ved Evropas Hoffer. (Det er ogsaa Ærkehertugen, der har overtaget Omkostningerne ved Eucharistkongressen, og da de fire Millioner Kroner var for meget for hans Formue, der ikke er betydelig, solgte han otte Barontitler til rige østrigske Jøder å

en halv Million pr. Baroni. Paa den Maade blev Kongressen betalt, og Jøderne har først bagefter kunnet rase over, hvad deres Penge er gaaet til.» — Tror De, at disse Oplysninger er paalidelige? S. N.

Nej. Hr. S. N., de er ikke mere paalidelige, end at De er udset til Fyrste i det nye Land! Jeg undrer mig over, at disse Meddelelser er sendt som »Ekspresbrev«; da Løgn jo er sejglivet, havde det ikke haft saadan Hast at bringe dem. Jeg skal sige Dem, hvad Sandhed der er i ovenstaaende: 1) at der findes en Del Katholikker i Albanien, ikke mindst, fordi de hadefulde Skismatikere ikke har haft videre Indflydelse der; 2) at den eucharistiske Kongres var saare vellykket, hvad Guds Fjender er forbitrede over; 3) at Ærkehertug Franz Ferdinand er en troende Kristen. Gør mig den Tjeneste at skrive til *Politiken*, og *bed Redaktionen skaffe Dem Navnet paa en eneste af de otte Jødebaroner at vide.* N. H.

Gudstjenesten paa Juledag.

St. Ansgars Kirke:

Kl. 12 Midnat. Pontifikalmesse med Prædiken. Fra Kl. 7 om Morgenen stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften Festandagt.

Jesu Hjertes Kirke:

Kl. 6 Morgen Levitmesse med Prædiken; derefter stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt med Præd.

St. Josefs Kirke:

Kl. 5 Morgen Højmesse med Udstilling af det Allerhelligste. Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken. Kl. 3 Eftermiddag Festandagt.

St. Knuds Kapel:

Kl. 7½ stille Messe. Kl. 3 Eltermiddag Prædiken og Festandagt.

Immaculatakirken (Strandvej 91):

Kl. 8½ og 9 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 2½ Festandagt.

Rosenkranskirken:

Kl. 5 Morgen Højmesse med Prædiken; derefter stille Messer indtil den sædvanlige stille Messe ved Ottetiden. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Efterm. Festandagt.

Assumptionskapellet (Amalievej 14):

Kl. 12 Midnat Højmesse. (Kun Adgang for de med Kort forsynede. Den h. Kommunion uddeles kun til Husets Beboere). Kl. 8½ og 9 stille Messe. Kl. 4½ Efterm. Vesper og Velsignelse.

St. Annæ Kirke:

Kl. 12 Midnat Højmesse med Prædiken. Kl. 7 Sangmesse med Fælleskommunion. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften Prædiken og Festandagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup):

Fra Kl. 6 stille Messer. Kl. 10 Levitmesse. Kl. 5 Efterm. Prædiken og Festandagt.

St. Annæ Kirke.

Nytaarsaften (31. Decbr.) bliver her Kl. 7 (ikke 6) Takkeguds-tjeneste med Prædiken og *Te Deum*.

St. Ansgars Kirke.

Den stiftede Sjølemesse for Prinsesse Marie læses Fredag den 20. December Kl. 8¼.

Unio. Fredag den 20. December almindeligt Møde i Frederiksberg Allé Nr. 11. Søndag den 5. Januar 1913 Julefest for Voksne og Børn.

Kirkelig Kalender.

22. Dec. 4. Søndag i Advent.	29. Dec. Søndag i Juleugen. Thomas af Canterbury, Biskop og Martyr.
23. — Mandag. Ferialdag.	30. — Mandag. Oktavdag.
24. — Tirsdag. Julens Vigilie. (Fastedag).	31. — Tirsdag. Silvester I, Pave og Bekender.
25. — Onsdag. Juledag.	1. Janr. Onsdag. Nytaar. Jesu Omskærelse.
26. — Torsdag. Stephans Dag.	2. — Torsdag. Oktav af Ste- phan.
27. — Fredag. Johannes, Apo- stel og Evangelist.	3. — Fredag. Oktav af Jo- hannes.
28. — Lørdag. Uskyldige Børns Dag.	4. — Lørdag. Oktav af Uskyl- dige Børn.

Kalenderen for 1913 er nu udkommet og kan faas paa **Menighedskontoret**, Bredgade 69, 2. Sal o. G. (1—4. Telefon Palæ 654) samt ved Kirkerne. Pris **25 Øre**. Ved Indsendelse af 30 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit: *Ansgariusforeningen.*

Smukke Julekort,

enten med dansk eller udenlandsk Tekst, i stort Udvalg, faas hos St. Josefssøstrene, Frederiksberg Allé 15-17 og Toldbodvej 14.

Litteratur.

Som Julegaver anbefales:

Messebogen, dansk og latinsk Tekst. Fra 3—7 Kr.

Schmid: Jesu Hjerter Andagten. 1 Kr. 50 Øre.

Fred. Esser: Apologetiske Prædikener. I—III Serie à 1 Kr.

F. F. Maurer: Veje til Moderkirken. 3 Kroner.

Spillmann: Et Offer for Skriftemaalet. 1 Kr. 50 Øre.

Niels Hansen: Fra Henrik VII's Dage. 2 Kr.

Johannes Jørgensens forskellige Bøger.

Assumptionskapellet.

Fredag den 20 Decbr. Kl. 8 læses den h. Messe for den »Nordiske Bønneforening«s Anliggender. Tirsdag den 24. December er det allerh. Sakramente *ikke* udstillet, ligesom der heller ikke er nogen Eltermiddagsandagt. 2. Juledag. Kl. 7¹/₄ Morgen uddeles den h. Kommunion. Kl. 8¹/₄ stille Messe. Kl. 4¹/₂ Vesper og Velsignelse.

Kirkekollekt.

Under Midnatsmesserne og Højmesserne afholdes der i Sognekirkerne Kollekt til Kirkernes Opvarmning.

Børnegudstjeneste. Lørdag den 28. December holdes Kl. 9 i St. Ansgars Kirke (Kl. 8 i St. Annæ Kirke og Kl. 8¹/₄ i Rosenkranskirken) den aarlige Børnegudstjeneste med Prædiken og Kollekt til Fordel for Jesu h. Barndomsforening til Hedningebørns Frelse. Alle Menighedens Børn indhydes tilligemed deres Forældre.

Jesu Hjertes Kirke.

Torsdag d. 26. Decbr. Kl. 10 Højmesse med Prædiken, Kl. 6 Aften Andagt.

Tirsdag d. 31. Decbr. Kl. 6 Aften Takkegudsteneste med Prædiken.

Onsdag d. 1. Jan. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken, Kl. 6 Aften Festandagt med Prædiken.

Mandag d. 6. Jan. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken, Kl. 8 Aften Festandagt.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne.

60. AARGANG.

„Nordisk Ugeblad“ udgives af Ansgariusforeningen og udgaar hver Søndag. Abonnement, 1 Kr. Kvartalet, modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader samt paa Ugebladets Ekspeditionskontor, Bredgade 69, 2. S. o. G. 1—4. Telef. Palæ 654. — Redigeret af Niels Hansen, cand. mag., Viggo Rothes Vej 14, Charlottenlund. (Træffes bedst Kl. 4—6 Efterm.) Telefon Helrup 657 y.

Nr. 52.

Søndag den 29. December.

1912.

INDHOLD: Smaa Indledninger. — Julenat. — Don Boscos Velsigelse. — Da Frelseren kom. — Kan Muhamedaneren omvendes til Kristendommen. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Tyskland. Sydamerika. — Bekendtgørelser.

Smaa Indledninger.

149.

Jul.

Om det lille Barn, der fødtes i Natten i Bethlehems Stald, blev det straks i de første Dage sagt, at det skulde blive et Modsigelsens Tegn. Det Ord er gaaet i Opfyldelse. Men det er ogsaa sandt, at ingen i Verden elskes og kæmpes der for som Barn Jesus.

Hvad Barnet i Krybben bliver for den enkelte, beror paa saa meget. Kun Gud gransker Hjerter og Nyrrer. Men vi, for hvem den nyfødte i Stalden er et Tegn til fuld Hengivelse og Kærlighed, er glade over at høre til dem, der bekender om Jesus af Nazareth: »I sit Væsens Dyb er han Gud af Gud, og for os er han Skaberens, Frelserens, Lægen, Vennen, Trøsteren, den, der frier os fra vore Synder og giver os det evige Liv.«

Vi sætter os ikke op mod noget af det, Julen har i Følge ude i Folkelivet, blot det ikke er mod Guds Lov... vi vrager heller ikke Julens Stemmning, tværtimod: vi vilde ikke undvære den for meget andet. Dog føles det snart,

at Stemningen ikke er nok. Vi maa frem til det væsentlige, dybest ned til Julens egentlige Indhold; men dette er netop Troen paa, at Marias Søn er vor Gud og Frelser, højlovet i Evighed.

Forunderligt! *Den lille Barnehaand har sat Stjernerne paa Firmamentet.* Den skylder jeg ogsaa selv Tilværelse og Liv. Og naar der er gaaet en lille Tid og min Vandring her er til Ende, saa kommer den anden Verden, og den første, jeg dør møder, er Jesus Kristus, til hvem al Dom er betroet. Men fra Dommen gaar Vejen for de retfærdige ind til Guds Herlighed, og dør skal de skue *ham* i Almagts Vælde og Skønheds Pragt, som de troede paa og tilbad, skønt de saa ham ligge i fattigt Svøb som det ringeste Menneskebarn.

Hvor glad betaget føler det Hjerte, der har sin Rod i Kristendommen, sig ikke, hver Gang Julebudet forkyndes: »Fra Verdens Skabelse i *det Aar*, fra Syndfloden i *det Aar*, fra de store Begivenheder og Menneskeskikkelser i *det og det Aar* . . . da blev Jesus født.« Hvad der griber os i dette Budskab, er ikke Tallene som saadanne, men det, at Tildragelsen i Betlehem tidfæstes i sit Forhold til Fortidens Historie. Men hvad kunde der ogsaa tænkes vidunderligere og betydningsfuldere, end at »den evige Gud, den evige Faders Søn, bliver Menneske for ved sit naaderige Komme at hellige Verden«! Intet kan sammenlignes med dette. Der er sket meget mellem Pol og Pol paa denne Jord; meget er der bleven udrettet af kløgtige Hoveder og flittige Hænder; over alt dette staar Guds Værker, men intet af disse er større end det, at Guds enbaarne Søn, selv Gud fra Evighed af, kommer for at leve vort eget Liv i vor Midte.

Guds Menneskevordelse er saa vidunderlig, at, havde vi ikke Troens Naade, kunde vi ikke tro paa den. Det vilde i hvert Fald være lige saa svært, som det nu er let — trods Staldens Armod og Verdens Vantro. Uden Sværmeri og Fanatisme, med ophøjet Ro i vor Sjæl og Glæde i vort Bryst, lader vi Verden ryste paa sit formentlig kloge Hoved og trække paa sine formentlig stærke Skuldre — vi bøjer ligefuldt Knæ for Barnet i Betlehems Stald.

Julenat.

Vejlige Julenat!
 Tindrende Lys!
 Himlens den største Skat
 Bragtes os nys.

Moderen jubler, og Englenes Kor
 hylder det Barn, som blev født til
 vor Jord.

Han, som fra Evighed
 fødtes af Gud,
 bragte til Jorden ned
 Kærligheds Bud.

Memmesfødt af en Jomfru saa ren
 frelser han Menneskens Børn fra al
 Men.

Don Boscos' Velsignelse.

Den 14. Juni 1862 traadte tre nye Salesianer-Præster frem for Alteret: Professor Dr. Johannes B. Francesia, Dr. Lemoyne og Dr. Cagliero, alle tre Disciple af Don Bosco i Turin. Den første af disse blev født 1838 og kom allerede tidlig til Don Bosco. Ved sine latinske Værker og endnu mere ved sine talrige populære Skrifter, Fortællinger, Livsskildringer o.l. har han vundet sig et kendt Navn i Italien. Allerede i Anledning af hans 25-Aars Præstjubilæum skrev man, at han havde sikret sig en Hædersplads blandt sit Fædrelands Skribenter. Dr. Lemoyne, der er kendt som Historiker, blev født i Genua 1839 som Søn af en kongelig Livlæge. Stor Yndest nyder et af hans Værker: Den store Folkeopdrager og Ungdomsapostel, Don Johannes Boscos Levnedbeskrivelse (i 2 Bind), og desuden har han skrevet en Række udmærkede Skuespil for Ungdommen. — Den tredie af de nævnte Præster fejrede for nylig i Amerika sit 50-Aars Præstjubilæum som en Mand, der er bleven gammel i Missionens Tjeneste. I den Anledning skal her fortælles nogle Træk fra den udmærkede gamle Præsts Liv.

Jubilaren, Ærkebiskop, Dr. Johannes Cagliero, var en af de første Disciple af den over hele Verden kendte Johs. Bosco, Stifteren af Salesianer-Ordenen, og hans Liv er nøje knyttet til den store Ungdomsapostels. Han blev født 1838 i Castelnuovo ved Turin og kom, da han var 13 Aar, som forældreløs til St. Franz-Sales-Oratoriet i Turin-Valdono. Han vilde studere, vilde være Præst, Den ærværdige Don Bosco kendte den intelligente og fromme Discipels Iver og betroede ham forskellige Hverv i Skolen. Engang blev Organisten syg, og der var ingen, der kunde spille paa Orgelet. Men det kunde da ikke gaa an! En Søndagsgudstjeneste uden Sang og Orgelspil var utænkelig! Saa satte den lille Johannes sig til Orgelet og prøvede sig frem —

*) Stifter af Salesianer-Ordenen, født 1815, død 1888, erklæret »ærværdig« 1907, virkede som Præst i Italien og var en af Verdens største Opdragere. Nu findes Ordenen spredt i de fleste Verdendele og de fleste Lande i Europa (dog ikke Tyskland og Norden).

og han havde Held med sig. Med Udholdenhed og Flid indøvede han nogle Sange, og den følgende Søndag gik alt sin vante Gang i Kapellet; man mærkede slet ikke, at Organisten var borte. Don Bosco gav nu selv den unge Cagliero Musikundervisning, og han udviklede sig hurtigt til en dygtig Musiker, der senere har skrevet mange smukke Kompositioner — særlig Kirkemusik — i italiensk Smag og har ydet værdifuld Hjælp ved Leo XIII.s og Pius X.s Musikreformer.

Engang i et Frikvarter stod 5-6 Drengene i en Krog i Gaarden og snakkede muntert sammen; blandt dem var den senere Missionær, Cagliero, og den nuværende fremragende Professor i Litteratur, Johs. B. Francesca. Da kom Don Bosco tilfældigvis forbi. »Naa, Drengel!« sagde han muntert, »skal vi engang lege Profet?« Børnene saa forundret spørgende paa ham, og den ærværdige Præst svarede rolig: »En af eder bliver engang Biskop.« Den Dag, Mgr. Cagliero blev Biskop, Dagen før Immaculatafesten 1884, tænkte de gamle Skolekammerater paa disse profetiske Ord. Men Don Bosco, som Gud ofte lod se ind i Fremtiden, havde allerede set det klart. Den lille Cagleiro havde næppe været et Aar i Oratoriet, før han blev farlig syg af Typhus og Hjernebetændelse, og Lægen erklærede, at man maatte berede den stakkels Dreng til Døden. En Morgen modtog han saa de hellige Sakramenter, og man mente, at han kunde gaa bort, hvad Øjeblik det skulde være. Don Bosco kom ind i Kammeret til den døende; han var dybt bedrøvet og bad sagte. Da han løftede Hovedet, saa han en Due, der lod en Olivenkvist falde paa det døende Barns Ansigt. Don Bosco tænkte, at han tog fejl og gik nærmere hen til Sengen — men i det samme opdagede han en Mængde fremmedartede Væsner omkring den; særlig lagde han Mærke til to vilde, kobberbrune Skikkelser, der med rørende Sorg og Angst saa ind i Barnets bristende Øjne.

Nu forstod Don Bosco. Han kunde ikke holde Taaerne tilbage, foldede sine Hænder og hviskede, bøjet over Drengen:

»Cagliero! Vil du blive rask, eller vil du i Himmelen?«

»Jeg er rede til at dø, Fader, hvis det er godt for

mig,« stammede Barnet. Men Don Bosco saa kærlig bevæget paa ham og svarede: »Nej, min Søn, du skal ikke dø! Du skal leve for at blive Præst og som Missionær drage ud i Verden med Breviaret i Haanden for at forkynde Guds Ord, for at frelse Sjæle — og Gud vil betro dig en stor Hjord.« Dette har Mgr. Cagliero senere selv fortalt.

Nu ser vi, hvor klart Don Bosco har erkendt sin Discipels Livsvej: Johs. Cagliero var en af de første, der af hans Haand modtog Ordensdragten og traadte ind i Salesianer-Selskabet. Da han havde celebreret sin første Messe 1862, henvendte en af hans Studiefæller, Berulli, senere Biskop af Vigevano, med Rette disse Ord til ham: »Jeg gav dig til Folkene som et Lys, at du kan bringe mit Navn ud til Jordens Grænser.«

Ved Universitetet i Turin erhvervede Cagliero sig Doktorgraden i Theologi og underviste senere i Ethik i den nye Ordens Moderkloster. 1875 sendte Stifteren ham som Fører og Overhoved for de første Salesianer-Missionærer til Argentina. Derfra trængle han med en lille Skare heltemodige Forkyndere over Rio Negro og Chubut til Patagonien, helt ind til Andesbjergene og over Magelhanstrædet til Ildlandet. Dette barske og vilde Land blev hans egentlige Virkeplads.

I 200 Aar havde Jesuiter, Franciskanere og andre Missionærer forsøgt at kristne disse Egne; men de indfødte, som indtil for nylig har været frygtede som Menneskeædere, dræbte dem alle. Hvad de begejstrede Martyrer havde saaet, høstede nu Salesianerne. I Tiden fra 1879 til 1911 er der i de sydlige Egenes Salesianermissioner (i Buenos-Ayres-Provinzen, Egnene om Pampas og Rio Negro, Chubut, S. Cruz, Chiles Sydspids, Ildlandet og Falklandsøerne) blevet døbt 129.000 Hedninger; det Tal viser tydeligt, hvilke Ofre der maa være bragt, og hvilket uhyre Arbejde Missionærene maa have haft. Leo XIII oprettede her det Apostoliske Vikariat Patagonien og det Apostoliske Præfektur Ildlandet og Sydpatagonien og udnævnte Pater Cagliero til Apostolisk Vikar og Biskop. (Apostolisk Præfekt for Ildlandet og Sydpatagonien er Mgr. Fagnano.) 1904 blev Mgr. Cagliero ophøjet til Ærkebiskop af Sebaste og besøgte som Apostolisk Visitator en Række sydamerikanske Stifter.

Siden 1908 har han virket som apostolisk Delegeret i de centralamerikanske Republikker, hvor han for 3 Aar siden fejrede sit 25-Aars Jubilæum som Biskop og sit 50-Aars som Medlem af Salesianer-Ordenen.

Maatte Gud skænke den ærværdige Kirkefyrste endnu mange Aars Virketid til Velsignelse for den hellige Kirke!
(Ved T. F.)

Da Frelseren kom.

En Julelegende.

Joathan og Jasub, to Hyrder i Bethlehem, var blevet forbitrede og uforsonlige Fjender. De var nemlig kommen i Strid om nogle Græsgange i den nærmeste Omegn. Synagogeraadet havde dømt dem imellem, og Joathan var gaaet af med Sejren; derfor var det særlig Jasub, der gav Vredens Djævel Raaderum i sit Hjerte. Da nu Kejser Augustus havde anordnet den store Folketælling, og Tusinder fremmede strømmede til Bethlehem, modnedes en djævelsk Plan hos Jasub. Han besluttede at overfalde og myrde sin Uven i en Hulvej nær ved Staden. Den Vej kom Joathan hver Aften og hver Morgen, naar han gik til sin Hjord. Under den stærke Tilstrømning af fremmede følte han sig sikker; Mistanken vilde sikkert ikke træffe ham, men let falde paa andre.

Aldrig havde man i Bethlehem set saa mange fremmede Mennesker. Herberget var overfyldt. Folk slog deres medbragte Telte op rundt om paa Gaderne og begyndte at købslaa med hverandre. Overalt stod og laa Kameler og belæssede Mulæsler; man skulde tro, at Paaskefesten var bleven henlagt til denne Tid og denne afsides Krog af Judæa. — En ærværdig Olding med langt, hvidt Skæg løb som sindsforvirret om i Gaderne. Det var Synagogeforstanderen Gedeon. Han stillede sig op paa Gadehjørnerne, strøede Aske paa sit Hoved og sønderrev sine Klæder og raabte: »Scepteret er vejet fra Juda, en uren Hedning hersker over det hellige Folk Israel — saa vidt er det nu kommen, at en hedensk Hund tør vove at tælle os, Israels Sønner!« Hans meget yngre Hustru Sara gjorde flere fortvivlede Forsøg paa at faa ham til at tie og følge

med hjem. Hun indsaa klart, at hans Optræden kun kunde stifte Uro og Oprør i Byen, og hvis dette kom den romerske Øvrighed for Øren, vilde det gaa ham galt. Endelig sagde hun: »Har du noget paa Hjertet, saa spild ikke Tid og Kræfter med at raabe det ud blandt Folk, som ingen Forstaaelse har for vor Smerte, men gaa til Nabuni, hos ham forsamles i Aften alle de, som holder tro ved Loven for at raadslaa.« Gedeon lod sig overtale og fulgte sin Kones Raad, og der blev ingen Fredsforstyrrelser i Bethlehem.

— — — Mørket var imidlertid faldet paa — pludselig, som det kommer i hine Egne. Joathan var med en Fakkelt i Haanden gaaet ud for at se til sine Hjorder. Lige uden for Byens Port mødte han en ærværdig Olding, som førte et Æsel ved Tømmen, og paa Æselet sad en tilsløret Kvinde. »Vore Fædres Gud være lovet!« hilste Oldingen. »Fred med dig og dinel!« svarede Joathan og bøjede Hovedet for Kvinden. Vinden tog i hendes Slør, og i Skæret af sin Fakkelt saa Joathan, at hun var ung og saare skøn. »Ven,« vedblev Oldingen, »ved ej heller du noget Raad for os; hele Dagen har vi forgæves ledt efter Herberge, og Natten falder paa. Min Hustru er ung og sart og kan umulig tilbringe Natten under aaben Himmel.« — »Jeg har selv intet Herberge for denne Nat,« svarede Joathan, »jeg har lejet hele mit Hus ud som Herberge; men jeg er vant til at tilbringe Natten hos min Hjord. Dog er her i Nærheden en Hule med en Stald, dér tyr vi ind i ondt Vejr. Er I tilfredse med den, skal jeg vise eder Vej.« Oldingen takkede, og Joathan gik tavs foran. Han følte sig saa underlig betaget, der var noget ærefrygindgydende over disse fremmede. Snart var de ved Hulen, og Hyrden var dem efter bedste Evne behjælpelig, fejede Stalden ren, skaffede dem frisk Hø og Straa til et Leje og rakte til sidst sin Læderflaske, som han nylig havde fyldt med frisk Vand, til den stille, tilslørede Kvinde med de Ord: »Drik, du Davids Datter, og vær velkommen i vor Fader Davids By.« Derpaa gik Joathan til sin Hjord.

Det var en dejlig, mild Nat. Himmelen var skyfri, og Millioner af tindrende Stjerner lyste fra den dybe, blaa Æther. Næsten fuld gled Maanen op over de mørke Bjergkanter og lyste ned over den overfyldte, støjende, raabende og syngende By, der ikke kunde komme til Ro. Jasub laa sammenkrøben, lurende paa sit Bylte, i Skjul af nogle Buske i hin Hulvej. Det var næsten Midnat. Joathan var ikke kommen den Vej den Aften — men paa Hjemvejen i Morgendæmringen maatte han sikkert komme, Jasub kunde vente, hans Fjende skulde ikke undgaa sin Skæbne, og han trykkede Haanden fastere om det blanke Vaaben, en

skarpsleben Damascener-Dolk, som han Dagen før havde købt af en fremmed Købmand.

Dér! men hvad var det dér? -- En stor og vidunderlig lysende Stjerne har vist sig paa Firmamentet, lidt øst for Bethlehem. — »Hvor dejlig!« sagde han til sig selv. Pludselig syntes han, at Kniven i hans Haand blinkede saa uhyggelig. En indre Stemme begyndte at formane ham til ikke at besudle sine Hænder med Blod, og et Øjeblik var det, som om en god Aand ved hans Side skulde vinde Sejr over den Djævel, som i den sidste Tid havde besat hans Sjæl. Dog den Onde fik endnu en Gang Magten. »Joathan skal dø!« mumlede han, »hans Fornærmelser og Forurettelser er større, end at jeg kan tilgive ham!« Stjernen voksede imidlertid for hans Øjne og blev til en stor lysende Kugle. Maanen og Stjernerne blegnede trindt om. Pludselig var det, som om Himmelen stod i Luer, og vidunderlige Toner og Stemmer fyldte Luften. Han lyttede — Sangen blev stærkere og tydeligere. Nu kunde han tydelig forstaa hvert Ord: »Ære være Gud i det høje og Fred paa Jorden!« Saa dejlig kunde ikke en Gang Tempeljomfruerne i Jerusalem synge! De samme Ord gentoges i det uendelige, og de gennemrislede hans Sjæl, han følte, at hans Hjerte smeltede ved disse himmelske Toner: »Fred — Fred!« hviskede han. Det grusomme Vaaben faldt ud af hans Hænder, som uvilkaarlig foldede sig over hans Bryst. »Nej, nej! jeg vil ikke være en Morder,« raabte han dybt rystet — og saa tav den vidunderlige Musik, det blev stille om ham og stille i hans Sjæl.

Nu nærmede sig nogen — han hørte hastige Fodtrin. Det var Joathan, som ikke saa Jasub og vilde ile forbi. I næste Øjeblik lagde Jasub sin Haand paa hans Skulder: »Jeg tilgiver dig, i denne Nat vilde jeg dræbe dig, men den himmelske Fredssang har formildet mit Hjerte.« — »O, Jasub, saa har vore Fædres Gud oplyst dit Sind; tænk dig, i Nat er Messias bleven født. En Engel har vist sig for os Hyrder nede paa Marken og sagt, at vi vilde finde ham i Stalden; jeg tænker den Stald ved Synagogevejen, hvorover den vidunderlige Stjerne staar. Kom med os, jeg gaar for at hente Hyrderne i den nordlige Dal, saa vil vi tillsammans ile hen for at tilbede vor nyfødte Messias.« Beredvillig fulgte Jasub med, og snart var hele Omegnens Hyrder forsamlede om den fattige Krybbe, som Joathan selv havde beredt sin Messias.

Aviga.

Kan Muhamedaneren omvendes til Kristendommen,

Dette Spørgsmaal, som man saa ofte før har besvaret affejende eller helt benægtende, har for Øjeblikket faaet en ganske særlig Betydning, nu, da Pan-Islamismen mere end før vækker Opmærksomhed. — Den, som har virket i Missionen blandt Islams Tilhængere, kender ganske vist de uhyre Vanskeligheder, man her støder paa. En Mur af Fordomme, en utrolig Egoisme, den slappe Sædelære og Koranens forstenede Dogmer, som direkte gør Front mod Kristus og Kristendommen — alt dette er det, der spærrer Vejen. Men hvad der er vanskeligt, er ikke dermed umuligt. Der kræves selvfølgelig større Arbejde og Taalmodighed af Missionærerne her end maaske noget andet Sted i Verden. Hvad Nord-Afrika angaar, er Forholdene ret lyse; navnlig blandt Berberne gør Kristendommen synlige Fremskridt. I sidste Aarsberetning fra Kabyllmissionen læser man den trøsterige Efterretning, at Kristendommen vinder Fodfæste i bestandig videre Kredse. Hvad tidligere var en Sjældenhed, ses nu jævnlig: nemlig, at hele Familier bryder med Islam og lader sig døbe. Det guddommelige Forsyn synes i særlig Grad at ville benytte Kabylerkvinden som et Redskab; hun har udpræget religiøse Anlæg og en usædvanlig fast og bestemt Karakter. Hvorledes en saadan Kvinde kan indvirke paa sine Omgivelser, vil efterfølgende lille Fortælling vise:

Tessadith er en Kvinde paa 30 Aar af Beni-Ismaëls Stamme. Hun lever i bedste Forstaaelse med sin Mand Merluf, en flink og arbejdsom Kabyler. Begge overholder strengt og nøje den muhamedanske Religions Forskrifter, er forøvrigt redelige og medgørlige Folk, som Missionen gerne bruger i sin Tjeneste til forskelligt forefaldende Arbejde. Det varer ikke længe, før Tessadith sætter igennem, at hendes tre Børn bliver sendt til Missionskolen. Dette vækker stor Forargelse blandt Merlufs Landsmænd; men Tessadith staar fast og bestyrker ogsaa sin Mand, saa at Børnene bliver i Skolen, de to Drengene hos Missionærerne, Pigerne hos Søstrene. Hun gaar et Skridt videre, hun begynder at overvære Gudstjenesten og Katekismusundervisningen. Efterhaanden finder hun i den Grad Behag heri, at hun hele Vinteren igennem, skønt Vejene er yderst slette, næsten ufarbare, regelmæssig møder paa Missionsstationen. »Hvad bryder jeg mig om en Smule Træthed,« siger hun, »naar jeg nu engang vil omvende mig, vil jeg ogsaa gøre det helt; jeg vil ikke være halvt Kristen og halvt Muhamedaner.«

Den modige Kvinde lagde intet Skjul paa sit Sindelag. Tværtimod, hun talte derom til enhver, der vilde høre det. Ofte førte hun selv Samtalen i den Retning; dette skete regelmæssig hver Søndag Eftermiddag, naar hun vendte tilbage fra Missionsstationen. Hun gentog da overfor Naboer og Bekendte den Prædiken, hun lige havde hørt. Man behøver vel næppe at sige, at denne Prædiken ofte vakte Modsigelse, og at mange Spørgsmaal blev rettet til hende, som Præsterne i Løbet af Ugen maatte udrede.

Man nærmede sig den muhamedanske Fastetid, som kaldes Rhamadan. Da Kvinderne i Landsbyen med Bekymring tænkte paa, at Tessadith maaske ikke vilde holde denne Faste, gik de

til hende. »Du vil dog vel holde Rhamadanen med os?« — »Nej, paa ingen Maade, jeg vil hellere faste som de Kristne!« — »Hvorledes? Du vover at spise hver Dag under Rhamadan?« — »Ja, jeg ved, at jeg ikke fornærmer Gud derved.« — »Men, ve dig, hvis Kabylerne griber dig deri!« — »Aa, jeg vil sige jer, at jeg har ikke engang i Sinde at lægge Skjul derpaa.« — Og ganske rigtig, Tessadith spiste de regelmæssige Maaltider, ogsaa under Rhamadan, uden at bekymre sig om, hvad Folk sagde. Hendes velmenende Naboersker talte formanende til hende: »Tessadith, du er forblindet, du styrter dig selv i Helvede derved!« — »Det skal vi engang faa at se,« svarede hun spøgende.

-- Hvis Tessadith havde raadført sig med mig, skrev Søstren, som sendte os Beretningerne, saa havde jeg i al Fald raadet hende til at være mere forsigtig og eftergivende. Men saadan var nu Tessadith ikke. Opfyldt af Trosiver og Begejstring traadte hun al Menneskefrygt under Fødder og hævede sig til heltemodig Uafhængighed. Haan og Spot, Trusler og Forbandelser gik sporsløst hen over hende; selv Forfølgelser var uden Virkning, skønt disse brød løs mod den stakkels Kvinde under Forhold, der maatte gøre det endnu sværere. Tessadith havde nemlig bragt sit fjerde Barn til Verden. Med sin Mands Billigelse havde hun ladet Barnet bringe til Missionsstationen og døbe der. Barnet var sundt og kraftigt; men Moderen var meget syg og trængte til omhyggelig Pleje. Men netop nu svigtede hendes muhamedanske Venner hende fuldstændig; forgæves blev Naboersker og Bekendte anmodet om at hjælpe hende i Huset, de var ikke for Penge til at formaa dertil. Ikke desto mindre opholdt de sig gerne i Nærheden af Merlufs Hus for at overdænge Beboerne med nærvise og haanende Tilraab: »Det har I godt af, hvorfor har I ogsaa ladet Barnet bringe til Kirken?« — »Forstaar du nu endelig, taabelige Kvinde, hvorfor du er blevet syg? Fordi du den første Dag lod Barnet bringe ud af Huset!« — Den stakkels Kvindes Tilstand blev bestandig værre; en heftig Lungebetændelse bragte hende til Gravens Rand. Saasnart Søstrene fik Nys om Sagen, gik de hver Dag den lange Vej for at pleje, trøste og opmuntre hende. Tessadith viste sig stærk ogsaa under Sygdommen, og hun opbyggede Søstrene ved sit barnlig fromme og gudhengivne Sind og sin urokkelige Taalmodighed.

En Dag var den syges Tilstand saa betænkelig, at Søstrene mente at maatte tilkalde en Præst, for at han skulde give hende den hellige Daab. Præsten kom, fandt hende tilstrækkelig oplyst om Troens Sandheder og vilde hjælpe hende at opvække Anger og Kærlighed til Gud. »Ak ja,« udbrød hun, »jeg er bedrøvet over at have krænket Gud, og har jeg gjort ondt mod nogen, da angrer jeg det nu oprigtig. Jeg tilgiver alle, der har gjort ondt mod mig, og jeg vil, saa vidt jeg kan det, gengælde det med fem Gange saa meget godt.« Saadanne Ord kunde kun udspringe af et velforberedt Hjerte, og derfor gav Præsten hende straks den hellige Daab og lige efter den sidste Salvelse. Tessadith var lykkelig. »Hvis jeg skulde dø nu,« sagde hun, »vilde kun een Ting bekymre mig: mit Barn. Men denne Bekymring er dog ikke stor, jeg ved jo, at Søstrene vil tage sig af den lille moderløse.«

— De hh. Sakramenters Virkning paa den syge syntes ikke blot at være sjælelig, men ogsaa legemlig. Hendes Almenbefindende blev bedre, Feberen faldt, og snart var der ikke længer Tvivl om, at hun gik sin Helbredelse i Møde. Da indfandt Kabylerkvinderne sig atter; de vilde nu fremskynde Helbredelsen, ikke ved fornuftig Pleje, men ved alle Slags overtroiske Midler.

»Behold jert Kram for jer selv,« sagde Tessadith, »jeg venter min Helbredelse alene af den kære Gud, og jeg vil ikke have

andre Lægemidler end dem, Søstrene giver mig, og af dem har jeg nok.« En Dag sagde hun til den Missionær, der havde døbt hende: »Det er dog øjensynligt, Fader, at det er de hh. Sakramenter, der har gjort mig rask. Hvilken Lykke at være blevet et Barn af den katholske Kirke; nu har hverken den timelige eller evige Død nogen Magt over mig.«

Jeg tænkte, fortæller Søsteren videre, paa de mange Lejligheder, som nu vilde blive givet Tessadith til at vise Taalmodighed og Kærlighed mod sine Fjender, og jeg formanede hende derfor til at give et godt Eksempel og taalmodig bære alle Beskæmmelser. »Vær kun rolig, kære Søster,« sagde hun til mig, »nu da den kære Gud selv er med mig, skal jeg nok være taalmodig. Jeg længes kun efter at gøre lige saa meget godt mod alle, som de har gjort ondt mod mig, og føre alle til den h. Tro og Kærlighed. Og skulde Kabylerkvinderne haane mig, saa vil jeg svare dem: Gud er den, der gengælder. Jeg vil kun bestræbe mig for at hjælpe og tjene jer alle.« Kabylerne fandt Tessadiths Færd meget mærkelig; men de var kloge nok til at skrive dette paa Kristendommens Regning. En af dem, der havde været værst, kom til Tessadith og sagde til hende: »Missionæren og Søstrene har ofte besøgt dig; hverken Vind eller Regn eller Støv har holdt dem tilbage; og jeg har ingen Tjeneste vist dig, skønt jeg boede Dør om Dør med dig.« »Missionærens Religion,« svarede Tessadith, »er Kærlighedens Religion. Fordi den Religion er god, er de selv gode.« »Men,« fortsatte Naboersken, »de kan jo ingen Betaling vente sig af dig, som er fattig og intet ejer.« »De øver ikke Næstekærlighed for at faa noget til Gengæld, men kun af Kærlighed til Gud.« Dette fandt Kabylerkvinden meget uforstaaeligt; at man kunde handle ud fra en saadan Bevæggrund, var hende noget ganske nyt. »Da maa Missionæren anse os Kabyler for meget onde Mennesker,« sagde hun beskæmmet. »Åa nej,« svarede Tessadith, »de siger saaledes: Kabylerne er ikke onde; men deres Religion er ond og faar dem til at gøre det onde.«

Kabylerkvinden er nu som forandret. For at gøre sin tidligere Ondskab mod Tessadith god igen, viser hun sig nu venlig og forekommende imod hende; men derved bliver det ikke. Hun tager herefter den nyomvendte i Forsvar, naar onde Tunger angriber hende. Efterhaanden forstummer ogsaa disse; de besindigere giver Tessadith Ret og ønsker, at de havde Mod til at følge hendes Eksempel. En enkelt har Mod: hendes Mand Merluf. Allerede længe har han gaaet til Undervisningen og bliver nu døbt sammen med sine tre ældste Børn; Menigheden i Beni-Ismaël tæller dermed en god, kristen Familie mere. Give Gud, at endnu mange flere vil omvende sig, og at den Tid maa være nær, da hele Stammen bliver oplyst om den katholske Tros Sandhed!

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Søndag den 5. Januar Kl. 8 Aften afholdes der i Hornung og Møllers Koncertlokale i Bredgade til Fordel for fattige polske Børn en meget lovende privat Concert, hvorpaa Opmærksomheden ved disse Ord skal henledes. Det er kgl. Hofpianistinde Frøken *Johanne Stockmarr*, kgl. Kammersangerinde Frøken *Ellen Beck* og finsk Concertsangerinde Fru *Saima Neovi*, som af Interesse for Sagen har paataget sig den ikke ringe Ulejlighed at afholde denne Concert. Af Programmet, som tilligemed Billetter à 2 og 3 Kroner faas i Nordisk Musikforlag, Vimmelskaf-tet 38, skal fremhæves, at Frøken Beck vil synge Dyvekes Sange. Hvor fortrinlige Kræfter, der her indbyder til Concert, er det overflødig at gøre opmærksom paa, hvor smukt det er af disse Damer at tage sig af vore fattige Trosfællers Børn, vilde de maaske ikke engang synes om, hvis det her blev fremhævet.

Tyskland. Prinsregent *Luitpold* af Bayern, der nylig er død i en meget høj Alder, var en trofast Katholik, og hele sit Liv igennem lod han sig lede af ægte katholske Principper. Han viste ingen Interesse for den Bevægelse, der fik sit historiske Resultat i Gammel-Katholicismen, skønt München, takket være Døllingers store Indflydelse, blev dens Centrum. Det var altid meget opbyggeligt at se den ældgamle Hersker midt i sit Folk ved de store Kristi Legemsfest-Processioner i München, og naar han færdedes i Gaderne og fik sig en lille Samtale med en eller anden, mødtes han overalt med den største Hjertelighed. Om hans Søn og Efterfølger, Prins Ludwig, vil antage Konge-Titlen eller lade sin vanvittige Fætter beholde det tomme Kongenavn, er endnu ikke afgjort; men ingen af Delene vil sikkert møde Modstand hos hans Undersaatter. Prinsen er næppe mindre populær, end hans gamle Fader var. 65 Aar gammel har han i mange Aar delt Folkets Glæder og Sorger. Af de 13 Børn, hans Hustru Marie Theresia af Østerrig-Este har født ham, lever nu kun de ni, tre Sønner og seks Døtre. Han er lige saa god Katholik som Prins Luitpold.

— I Freiburg (Breisgau i Baden) fik den bekendte Jesuit Pater Cohauss af Politiet Befaling til at holde op med sin Foredragsrække som Følge af Forbundsraadets Beslutning (smln. Nr. 50 af Ugebladet). Da Pater Cohauss forlod Byen, blev han fulgt til Banegaarden af en begejstret Folke-mængde. — Centrum vil sikkert i Rigsdagen tage Forbundsraadets elendige Beslutning op til alvorlig Drøftelse i det nye Aar, og mange mener, at Rigskansleren vil slaa overfor en indrepolitisk Situation af stor Vanskelighed, som

maaske endog kan gøre hans Forbliven i hans Stilling saare tvivlsom.

Syd-Amerika. (Peru.) Læserne erindrer vistnok de forfærdelige Forbrydelser, der i de sidste Aar er blevet begaaet mod de ulykkelige Indianere i Putumayo-Distriktet i Peru, og som Opmærksomheden blev henledet paa ved Pave Pius' alvorlige Ord. Der er foregaaet Rædsler i dette Land, som de værste Misgerninger under de værste romerske Kejsere blegner i Sammenligning med. I 1906 fandtes der 50.000 Indianere i denne Egn, nu er der ikke 10.000 tilbage. Hovedmisdæderne, af hvilke en af de værste nu er blevet arresteret, er Indfødte fra de britisk-vestindiske Øer, alle ansatte i et engelsk Kompagni. Men det var ogsaa Engelskmænd, i Forening med katholske Missionærer, som havde Mod til at afsløre Skændselsgerningerne, og England forlangte udtrykkelig katholske Missionærer. Hvad der her er forøvet mod Indianerne, er des værre kun i potenseret Grad den Behandling, de stakkels Indianere har været udsat for, siden de berømte jesuitiske Indianerstater (Reduktioner) for 150 Aar siden blev ophævet ved de portugisiske Frimureres Virksomhed. — Den 4. Novbr. var Pater Sanbrook, Superior for den franciskanske Mission i Putumayo, i Audiens hos den Hellige Fader, som gav ham 1500 Kroner til Missionen. De fleste af Missionens Medlemmer er Ir-lændere. De ledsages af en Læge, og der vil blive stillet en lille Dampbaad til deres Raadighed.

NB. Til en lille Julefest for 50 fattige polske Børn beder undertegnede om en Skærv. Festen tænkes afholdt Søndag d. 29. ds. Kl. 3½ Eftm. i Pastor Szymanskis Lejlighed, Bredgade Nr. 66 over Gaarden.

Alle Festens Velgørere er venligst indbudte til at overvære denne.

Bidrag modtages med Tak af undertegnede.

Frøken *Hoffmann*,

Baronesse *Stampe Charisius*,

Uraniavej 6.

Vestervoldgade 115.

Frøken *Straltbøcker*,

Frøken *Tetzlaff*,

Jægersborg Allé 19, Charlottenlund.

Ved Stranden 10.

Julegave til Ugebladet.

Enhver Abonnent anmodes om, saa vidt det er muligt, som Julegave til Ugebladet at skaffe dette en ny Abonnent nu til Nytaar. *Ansgariusforeningen.*

Mariakongregationen for Ynglinges eukaristiske Sektion afholder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Fredag Morgen den 3. Januar Kl. 6.

K.U.F. Katholsk Ungdoms Forbunds **Julefest** finder Sted i Lokalet, Bredgade 69^a o. G. Torsdag den 2den Januar Kl. 7 Aften. Adgangskort à 25 Øre for Medlemmernes Forældre og Sæskende faas hos Kasserer **Leo Jensen**, Viborggade 81, St., og Sekretær **Johs. Hansen**, Svanholmsvej 12, 4. Medlemmer har gratis Adgang. Sangbogen »Sursum corda« bedes medbragt.

Kirkelig Kalender.

29. Dec.	Søndag i Juleugen. Thomas af Canterbury, Biskop og Martyr.	5. Janr.	Søndag. Hellig 3 Kon- gers Vigilie.
30. --	Mandag. Oktavdag.	6. --	Mandag. Hellig 3 Kon- ger.
31. --	Tirsdag. Silvester I, Pave og Bekender.	7. --	Tirsdag. Oktavdag. (<i>Knud Hertug</i>).
1. Janr.	Onsdag. Nytaar. Jesu Omskærelse.	8. --	Onsdag. Oktavdag.
2. --	Torsdag. Oktav af Ste- phan.	9. --	Torsdag. Oktavdag.
3. --	Fredag. Oktav af Jo- hannes.	10. --	Fredag. Oktavdag.
4. --	Lørdag. Oktav af Uskyl- dige Børn.	11. --	Lørdag. Oktavdag.

Nytaarsaften (Tirsdag den 31. Decbr.)

Takkegudstjeneste (ev. med Præd.) og **Te Deum.**

St. Ansgars Kirke Kl. 6. Rosenkranskirken Kl. 6. St. Annæ Kirke Kl. 6. Jesu Hjertes Kirke Kl. 6. St. Josefs Kirke Kl. 7 $\frac{1}{2}$. St. Andreas Kirke Kl. 7.

Nytaarsdag.

Gudstjenesten holdes i samtlige Kirker som om Søndagen.

Bogudlaanet i Mariahjemmet bortfalder Onsd. d. 1. Januar.

Ansgarius-Bonifacius-Foreningen.**Meddelelse fra Vikariats-Komiteen.**

Samtlige Lokal-Komiteer gøres opmærksomme paa, at deres Aarsbidrag forventes indsendt inden den 15. Januar til Vikariats-Komiteens Kasserer, Hr. cand. phil. Jos. L. M. Hoffmann, Købmagergade 48.

Ansøgninger om Understøttelse til de respektive Missioner bedes indsendt til Hr. Pastor A. Neuvel, Formand for Vikariats-Komiteen, ligeledes inden den 15. Januar.

Kirkekollekt.

I de københavnske Kirker afholdes **Nytaarsdag** Kollekt af **Peterspenge** til den Hellige Fader.

I alle Vikariatets Kirker afholdes **Hellig tre Kongers Dag** i Følge pavelig Anordning Kollekt til Fordel for de **afrikanske Missioner.**

Vestervoldgade 115. Læsestue for **unge Piger**, aaben hele Dagen, midlertidigt Modtagelseshjem og Bureau.

Kort og Billeder i stort Udvalg, c. 50 forskellige, alle med dansk Tekst — Postkort, Medaljer, især af den h. Benedikt med tilhørende Benedikt-Seddel — smukke Postkort med religiøse Motiver — Kors, Krucifikser, Rosenkranse — faas alt sammen til billige Priser Hverdag fra Kl. 3—8 i Frederiksberg Allé 15—17.

Kalenderen for 1913 er nu udkommet og kan faas paa **Menighedskontoret**, Bredgade 69, 2. Sal o. G. (1—4. Telefon Palæ 654) samt ved Kirkerne. Pris **25 Øre.** Ved Indsendelse af 30 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit.
Ansgariusforeningen.

Dette Nummer er udsendt en Dag senere paa Grund af Helldagene.